Содержание

1. - Содержание -
2. Chapter 1
3. Глава 1: Вар'ятка
4. Глава 2: Радзіма
5. Глава 3: Антыхрыст
6. Глава 4: Менора
7. Глава 5: Нябёсы
8. Глава 6: Гісторыі
9. Глава 7: Маг
10. Глава 8: Ахвяра
11. Глава 9: Паловы
12. Глава 10: Блудніца
13. Глава 11: Айцец
14. Глава 12: Вячэра
15. Глава 13: Прыгажосьць
16. Глава 14: Ева
17. Глава 15: Поўнач
18. Глава 16: Крысьціян
19. Глава 17: Бог
20. Глава 18: Дземаны
21. Глава 19: Сустрэча
22. Глава 20: Праклятыя
23. Глава 21: Як адшукаць кошку
24. Глава 22: Праўда
25. Глава 23: Гвалт
26. Глава 24: Шляхі цемры
27. Глава 25: Ліліт
28. Глава 26: Яднаньне
29. Глава 27: Апакаліпсіс
30. Глава 28: Відзеньні
31. Глава 29: Разам
32. Глава 30: Чараўніцтва
33. Глава 31: Пакора
34. Глава 32: Цяпло

35. Глава 33: Грэх
36. Глава 34: Зло
37. Глава 35: Даная
38. Глава 36: Апантанасьць
39. Глава 37: Рулетка
40. Глава 38: Ведзьма
41. Глава 39: Сэрца
42. Глава 40: Прыгажосьць
43. Глава 41: Кроў
44. Глава 42: Тата
45. Глава 43: Замак
46. Глава 44: Сэрца
47. Глава 45: Мыла
48. Глава 46: Дома
49. Глава 47: Таро
50. Глава 48: Сьмерть
51. Глава 49: Сын
52. Глава 50: Дзяцінства
53. Глава 51: Мадонна
54. Глава 52: Д'ябал
55. Глава 53: Навіна
56. Глава 54: Ізноў
57. Глава 55: Маці
58. Глава 56: Люстра
59. Глава 57: Воўк
60. Глава 58: Узлом
61. Глава 59: Мара
62. Глава 60: Медэя
63. Глава 61: Айцец
64. Глава 62: Плоць і кроў
65. Глава 63: Гісторыя
66. Глава 64: Вяртаньне
67. Глава 65: Апіс
68. Глава 66: Вар'яцтва
69. Глава 67: Лекі
70. Глава 68: Гісторыя
71. Глава 69: Шчасьце
72. Глава 70: Відзеньне Медэі
73. Глава 71: Як МІхась чараўніком быў
74. Глава 72: У Ганны

75. Глава 73: Лекар
76. Глава 74: Шлях уніз
77. Глава 75: Брама
78. Глава 76: Двое
79. Эпілёг

- Ты будзеш любіць мяне забойцай? – запытаў ён яе.

- Буду, каханы. Я буду любіць цябе любым. Бо ты – адзінае, што ў мяне ёсьць. Ты – мой Бог, - ціха вымавіла яна, прыціскаючыся да яго.

- Сонейка маё. Ён абняў яе за плечы, прыціскаючы да сябе, гладзячы сваёй вялікай рукой.

- І ты не баішся мяне, любая? Не баішся дракона, які ўва мне схаваны?

- Не, каханы мой. Я не баюся нікога, калі ты побач. Я веру, што твая любоў захіне мяне ад усяго, і нават і ад дракона, кім бы ён ня быў, і ў кім бы не хаваўся.

- Я і сам ня ведаю, часам, хто я, любая. Бог, ці Дракон, схаваны ў ім. Усё ж, сусьвет – гэта таямніца, і мы ніколі ня ведаем Божы промысел цалкам.

- Я ведаю яго, каханы. Ты ж сам мне казаў. Яго промысел – гэта любоў. Яна адзіная існуе, і там, дзе ёсьць яна, няма ніякіх драконаў, нічога, акрамя Яго. Ты ж кахаеш мяне, любы?

- Болей за жыцьцё, - ціха вымавіў ён.

- І я кахаю цябе таксама. Яна прыціснулася да яго, абдымаючы.

- Бог жа можа ўваскрашаць памерлых? – запытала яна.

- Канешне, любая.

- А можна зрабіць так, каб ніхто не паміраў? – яна глядзела на яго, ахапіўшы яго за шыю рукамі.

- Можна, золатка. Ён усьміхнуўся, і крануў яе шчаку вуснамі.

- Толькі калі ня будзе сьмерці – ня будзе і пераўтварэньня. Узьняцьця да мяне.

Ён замаўчаў, абдымаючы яе. Яна палажыла галаву яму на грудзі.

- Я ведаю, каханы. Сьмерць – гэта толькі пераход, любы мой. Гэта вандроўкі паміж целамі і часамі, якія ніколі не зьмяняюць галоўнага – у кожным целе мы с табой ізноў сустракаемся, і працягваецца гэты дзівосны танец нашых душаў. Яна ўзьняла на яго вочы. Ён глядзеў на яе зь любоўю, гладзячы яе валасы.

- У якую вандроўку ты хочаш адправіцца са мной, мая любая? Мая Шхіна? Дух мой сьвяты, мая душа, адзіная, сатвораная для мяне. Яго вусны ўсьміхаліся, і вочы выпраменьвалі сьвятло, якое напаўняла яе сэрца радасьцю.

- Не істотна, любы, дзе мы з табой апынемся. Вядзі мяне за сабою, туды, куды ты лічыш патрэбным, бо ты лепш ведаеш, што патрэбна маёй душы, каханы. Яна прыціснулася да яго, абняла яго за шыю. Ён ахапіў яе рукамі, прытуліўшы да сваіх грудзей.

- Я сьціплая, любы мой, - прашаптала яна. – Я нічога не жадаю, акрамя цябе. Я – бедная, але ж я - і самая багатая. Бо я валодаю табой у сваім сэрцы. Нічога ня зможа замяніць для мяне цябе. І вырваць цябе з майго сэрца ніхто ня зможа. Як магчыма перастаць кахаць таго, хто для мяне больш за мяне – бо ён адзіны мой, мой Гасподзь? Што ёсьць даражэй за Госпада майго, які трымае мяне на сваіх грудзях? Мая радасьць бязьмерная, Пан мой, бо я з табою. Я з табою ў радасьці і ў горы, у здароўі і ў хваробе, ў сіле і ў немашчы, і ў шчасьці, і ў адчаі. Толькі з вуснаў тваіх я магу піць віно жыцьця. Толькі яны дараць мне асалоду, незьлічоную, параўнаньня якой няма ў сьвеце.

Трымай мяне крэпка, каханы мой. Калі аслабеюць мае рукі, і вочы перастануць бачыць, дай мне моцы, каб трымацца цябе, і позірк, які будзе бачыць толькі цябе ў маім сэрцы.

Яна прыціснулася да яго крэпка. Яго рукі абдымалі яе, надзейныя, якія было не расчапіць нікому ў цэлым сьвеце.

- Ты пойдзеш са мной усімі шляхамі, каханая? - запытаў ён яе, абдымаючы і прыціскаючы да сябе.

- Бо яны пойдуць праз цемру, - памаўчаўшы, дадаў ён. - Праз цемру тваёй, і маёй душі, і сусьвету.

- Любы мой. Там, дзе ёсьць ты, няма цемры. Бо ты ёсьць Сьвятло, і шлях, і самое жыцьцё, - вымавіла яна.

Я пайду з табой любымі шляхамі, бо ўсе яны - сьвятыя і радасныя для мяне.

- Я ведаў, што ты не пакінеш мяне, жыцьцё маё. Ён пацалаваў яе мяккія вусны. Яго рукі былі цяжкімі на яе плячах, такімі, што яе калені падагнуліся, і яна б упала, калі б ён не падхапіў яе. Цяпер ён трымаў яе на руках, трымаў крэпка. Яна бачыла сябе аголенай, і ён прыціскаў яе да грудзей. Нічога не было паміж імі, быццам бы яны былі адным целам, і адной душой.

- Як гэта адбылося, і адбываецца? Гэта дзіва, - ціха прашаптала яна, гледзячы на яго.

- Што дзіва, маё сонейка? - запытаў ён яе, мякка ўсьміхаючыся.

- Тое, што ты знайшоў мяне, а я знайшла цябе, - вымавіла яна.

- І тое, што я верыла ў цябе. Я здолела, каханы. Як страшна, што я б магла ніколі не знайсьці цябе. А сустрэўшы, ніколі не паверыць.

Ад гэтых думак мяне кідае ў жах, і адначасова ахоплівае найвялікшая радасьць.

- Любая, сэрцайка маё. Ты не магла не сустрэць мяне, бо я заўсёды ішоў побач. І твае вочкі бачылі мяне, і сэрца тваё вылівалася да мяне крывёю. А маё сэрца стала ранай, якая праглынала ўсю тваю боль і жаль. Сонейка... Ён пацалаваў яе руку. Няма тых скарбаў, што я б ні падарыў табе. Для мяне ж ты - адзіны скарб, улюбёная мая душа. Я правяду цябе па самых складаных шляхах, і захіну сабой ад усяго.

Нават і ад Дракона. Я хачу, каб ты не баялася мяне. Бо я буду

страшным для сусьвету, і бязьлітасным у яго пакараньні.

Аднак ты, душа мая, баранак мой, ты памятай, хто я. Я - твой айцец. Той, хто кахае цябе. Ён пацалаваў яе вусны, і яна адказала яму - прагна і горача.

Сусьвет вакол ізноў пачаў мяняцца, і яны ўвайшлі ў сьвятло.

- Каханы, … а Марыя? Якой яна была? Прыгожай? - запытала яна яго.

- Прыгожай, сонейка. Такой, як ты. Ён мякка глядзеў на яе.

- І таму ты абраў яе? – запытала яна. Яна сядзела ў яго на каленях, ён гладзіў яе ногі, аголеныя кароткай спадніцай сукенкі.

- Я нарадзіў яе, і ўвайшоў у яе, бо для таго, каб умесьціць у сябе Бога, трэба быць чыстай, золатка. Значна больш чыстай, чым той, хто народжаны ад плоці. Марыя ж была народжана ад духу. Як і ты, дзіця маё. Дзяўчынка мая каханая. Сьвет не прыстае да цябе, ня пэцкае тваёй чысьціні. Бо ты яму не належыш. Ты – мая. Толькі мая. Як была і Марыя. Хто яшчэ можа ўмесьціць у сябе Бога, як не яго роднае дзіця? Ня плоць ад плоці яго і кроў ад яго крыві? Бо ж цела Бога – не зямное, а духоўнае, і кроў яго – кроў нябёсная, якая ёсьць віно, і вада жыцьця.

- Раскажы мне пра Марыю, - папрасіла яна яго.

Ён узяў яе твар рукамі, і дакрануўся вуснамі да яе вуснаў.

- Марыя – гэта Шхіна, каханая. Мая нявеста і жонка, і маці Слова.

- Я хачу, каб ты ўбачыла, любая.

Ён пацалаваў яе вочы. – Глядзі. Адкрый сваё сэрца.

І яна глядзела, і бачыла.

У паўцёмным пакоі, асьвечаным толькі сьвятлом месяца, і маленькай алейнай лямпай, сідзела дзіця. Дзяўчынку даўно ўжо мучылі кашмары. Яня ня памяватала іх, але ж яе сэрца калаціласа, як шалёнае, калі яна прачыналася, і калі-некалі на бялізьне ложку і сваім адзеньні яна знаходзіла рэшткі крыві. Яе кідала ў гарачыні, яе адзеньне душыла яе, і яна распраналася, і ляжала, накрытая тканай коўдрай, адчуваючы, нібыта яна не кранае паверхні ложку, быццам бы ўзьнімаецца над ёй. Нечыя рукі калыхалі яе, нечыя вусны шапталі ёй спакусьлівыя словы. А потым галасы сьціхалі, і яна ізноў падала ўніз – у абдымкі цемры, адчувала пад сабой цьвёрдую паверхню саламянага матрасу. Яна была дзіўным дзіцём – прыгожым, як месяц, з чорнымі, як ноч, валасамі, белай скурай, нібыта ня бачыўшай сонца. Дзяўчынка вырасла ў храме, куды яе аддалі бацькі, і была дзіўнай нават і сярод прысьвечаных Богу дзеваў, якія насамрэч былі далёка не такім набажнымі і чыстымі душой і помысламі, як жадалі казацца. Яна вылучалася сярод усіх нейкай сваёй асаблівасьцю, жаданьнем трымацца адасоблена нават і ў такім наібольш жорстка рэлігійным асяроддзі, якое патрабавала шмат, і кожны крок і рух мог быць парушэньнем закону, які быў тут прызначаны замяшчаць Бога, Бога настолькі далёка схаванага, што нават і ў сьвятое-сьвятых яго ніхто і ніколі ня бачыў.

Яна сустрэла гэтага мужчыну неяк сьпякотным днём, які ўжо пачаў перавальваць за палову. Нікога не было бачна – усе схаваліся. Яе ж быццам бы цягнула некуды вонкі – прэч з пакоеў, зь іх утульнага мяккага ценю, туды, дзе трымцела і зьвінела ад сонца паветра, а потым – прэч ад сонца, туды, глыбей, у цемру яшчэ больш густую, прахалодную і таямнічую – цемру нетраў храму, які, як у яго не паглыбляйся, усё роўна весь ня вывучыш. Уваход у сьвятое-сьвятых ахоўваюць, бо там, у цемры найглыбейшай, найболь таямнічай, хаваецца Бог.

- Чаму яны хаваюць Бога там, у цемры? – запытвала яна сябе. – Чаму яны хаваюць яго ад мяне, калі я хачу яго бачыць? Я ж прыйшла сюды да Бога, а не да людзей. Чаму ж толькі іх я бачу ў храме – левітаў і каэнаў, і бясконцыя спальваньні ахвяраў, якія копцяць і пахнуць так жудасна, што ніякі б Бог ня вытрымаў, закрыў бы твар, і зьбёг бы з гэтага месца прэч. Можа,

таму ён і хаваецца ў гэтым маленькім цёмным доміку, які называецца найсьвяцейшым з усіх сьвятых, дзе пах гэтых вантробаў не дасягае яго? Які ён, Бог, што схаваны там? Пэўна, ён нагадвае яе бацьку – з доўгай чорнай барадой, з вострымі вумнымі вачыма. І ён высокі і дужы, як гэтыя ваяры, што ахоўваюць храмавую грамаду – у іх моцныя цяглы, шырокія плечы і палымяныя вочы. І яны такія суворыя і бязьлітасныя. Але ж нехта зь дзяўчат расказваў, што яны любяць віно і прыгожых маладых жанчын, якіх завуць блудніцамі, што дазваляюць цалаваць сябе за плату, і нават здымаць зь сябе адзеньне і кранаць ва ўсіх месцах, нават і самых схаваных. Бо ж мужчыны любяць дакранацца да жанчын там, унізе, кранаць іх грудзі, валасы, дакранацца да іх вуснаў вуснамі. Яна не жадала слухаць гэтыя іх размовы – бясконцыя і глупыя. Яны нічога ня ведалі, і толькі ўяўлялі. Яна ж ведала і тое, як выглядаў Бог, і што мужчыны любяць рабіць з жанчынамі там, у цемры, якая іх так вабіла і палохала. Бо Бог даўно ўжо прыходзіў да яе. І Бог яе кранаў.

Яна нешта рабіла ў храме – тое, што можна даручыць дзіця, дзяўчынцы, яшчэ не жанчыне, юнай і тонкай, як маленькае ягня, як горліца, ці галубка, з маленькімі пяшчотнымі ручкамі, танюткімі пальчыкамі. Нешта акуратна працірала, расстаўляла маленькія падсьвечнікі, лямпы з алеем, акуратна распраўляла празрыста сатканы покрыў. І раптам адчула на сябе нечы позірк. Позірк быццам бы дакранаўся да яе. Клікаў. Яна павярнулася.

Ён стаяў перад ёй – высокі, шыракаплечы, з доўгай чорнай барадой і чорнымі, за плечы, валасамі, з вачыма палымянымі, і такімі прыгожымі, што, хоць яна і была дзіця, у яе захаланула сэрца.

- Хто ты? – ціха запытала яна, разумеючы, што ён прыйшоў сюды дзеля яе.

Яго адзеньні блішчэлі цьмяным золатам, зьзялі камянямі. Ён нахінуўся да яе, і апусьціўся на калені. Заглянуў ёй у твар.

- Я – Бог, прыгажуня. Ты ж хацела мяне ўбачыць? – запытаў ён яе.

- Так, - ціха вымавіла яна, - я хацела цябе ўбачыць, Госпадзі. І вось, ты прыйшоў да мяне. Ты такі прыгожы, - прашаптала яна. Ён усьміхнуўся.

- Гэта ты прыгожая, маё дзіця. Ты ня бачыш сябе, і не ўяўляеш, якія ў цябе прыгожыя вочы, якія доўгія і мяккія, бліскучыя хвалі тваіх валасоў. І якая прыгажосьць схаваная ад мяне там, пад тваім адзеньнем, якое закрывае тваё дасканалае анёльскае цела. Глядзець на цябе – такая асалода. А кранаць цябе – гэта асалода, дазволеная толькі Богу. Ён дакрануўся да яе рукі, і сьціснуў яе сваёй. А потым паднёс да вуснаў.

- А чаму ты заўсёды хаваешся там, у тым доміку? – запытала яна яго. Яе чырвоныя, як мак, вусны, ранялі словы, нібыта залатыя кроплі, якімі былі расшытыя галаўныя сеткі і адзеньні найбагацейшых з ізраілевых жонак.

Яе подых меў водар раю. Ён пах яблыкам – дзівосным плодам, які, духмяны і сакавіты, зьвёў Адама з розуму на яе вуснах. Ева. Яна глядзела на яго вачыма нявіннымі і запрашаючымі, спакусьлівымі і сьвятымі. Як ён мог не адказаць на яе заклік?

- Я нідзе не хаваюся, дзіця, - ціха вымавіў ён. – Я – усюды. І мне адчынены ўсе дзьверы. Я – Пан і ўладар гэтага дому. А ты – маё любае дзіця, якое таксама знаходзіцца ў доме маём, і таму належыць мне. Я магу быць усюды, і няма тут месцаў, закрытых ад мяне. Ты хочаш прайсьці са мной у сьвятое-сьвятых – месца, дзе мае права адпачываць толькі Цар, калі ён пажадае наведаць свае ўладаньні тут?

- Там, напэўна, прыгожа …, - задуменна вымавіла яна. – Яе вочы затуманіліся.

- Я хачу паглядзець, але ж не таму, што мяне цікавіць гэты домік і схаваны пакой. Я хачу быць там, у ім, з табой. Сам-насам, і каб нас ніхто не турбаваў. Я хачу любіць цябе, Госпадзі, там, дзе табе гэта належыць, і дзе мне належыць быць побач з табою.

Ён глядзеў ёй у вочы, і позірк яго, задуменны, быў спапяляючым пякельным жарам. І ў той жа час ён быў мяккім і

песьцячым, як першы луч маладога сонца раніцой. І такім жа для яе жаданым. Яна ня ведала, як гэта – кахаць. Проста ўсім сваім сэрцам, з таго самага моманту, як яна асэнсавала сябе, яна жадала кахаць Бога. І калі Бог прыйдзе да яе, ён сам падкажа, як гэта – як яму патрэбна, каб яна кахала яго.

- Пайдзём, дзіця, - вымавіў ён, і ўзяў яе за руку. Яны пайшлі некуды ўздоўж бясконцых калёнаў, нейкімі праходамі, падымаліся па лесьвіцах, і апускаліся ўніз, і ізноў падымаліся. Нарэшце, яны наблізіліся да месца патаемнага, якое ахоўвала варта. Пагрозныя ваяры стаялі, але ж быццам бы іх ня бачылі. Яны прайшлі міма іх, і ён адчыніў дзьверы. Разам яны ўвайшлі ў пакой. Там было паўцёмна, і сьвет падаў толькі са шчылін у столю над імі. Яна б магла ўскрыкнуць ад прыгажосьці, бо ўсе сьцены, і столь, і падлога былі крытыя золатам, выраблены так прыгожа, што яно здавалася танюткай парчовай тканінай, пакрытай вузорамі. У пакоі было ціха і прахалодна. Ён зьняў з плеч свой плашч, і кінуў яго на падлогу.

- Ты народзіш яго ад мяне. Народзіш мешыаха. Таго, хто будзе пасьвіць народы. Ён палажыў рукі ёй на плечы. Яна закрыла вочы, адчуваючы яго дыханьне. Яго рукі асьцярожна апусьцілі зь яе плеч танюткае паўпразрыстае адзеньне, якое нібыта само саслізнула на падлогу, падпарадкоўваючыся яму.

- Якая ты прыгожая, - ціха вымавіў ён, і пагладзіў яе валасы.

- Гэтыя грудзі будуць карміць Збаўцу, і стануць самымі шаноўнымі грудзямі ва ўсім сьвеце. Іх прыгажосьць будзе яўлена ўсяму сусьвету, - вымавіў ён, дакранаючыся да іх вуснамі. Яго цяжкія рукі ахапілі яе, вусны сьціснулі яе сасок, маленькі, які амаль не вылучаўся над целам, і яна адчула, як ён расьце, напружваецца, і цьвярдзее. Бог цалаваў яе грудзі, і гэта яму падабалася. Бог яе кахаў. Цяпер яны былі зь ім блізка, як ніколі. Неразлучныя, непадзельныя. Ён асьцярожна апусьціў яе на плашч, пакрываючы пацалункамі яе цела, і раскрыў яе перад сабою. У паўцемры яна бачыла толькі яго вочы, твар, чула цяжкое дыханьне.

Ён узяў яе руку і палажыў на нешта, вялікае і цьвёрдае, што нагадвала жэзл ці дзіду, ці наверша мяча ў яе руцэ.

- Зараз я ўвайду ў цябе гэтым, каб выліць сваё семя, - ціха вымавіў ён. – Будзе крыху балюча, але ж трэба пацярпець. Ты пацерпіш дзеля мяне, каханая? – ціха запытаў ён яе.

- Пацярплю, любы, - адказала яна. – Увайдзі ў мяне, і вылей у мяне сваё семя.

Яна ляжала перад ім пакорлівая, як баранак. Яе белыя рукі ў цемры рабілі крыж, той, які, ён ведаў, будзе ўзьнесены над усім сьветам, і ў які ён зараз уваходзіў сваім целам. Ён апусьціўся на яе, і яго плоць увайшла ў яе ўлоньне – вузкае і шчыльнае. Яна раскрыла вочы, уздыхнула, і ахапіла яго за шыю. Сьвядомасьць пакінула яе, цяпер яна была толькі зь ім – зь яе Богам.

Яны выйшлі са сьвятое-сьвятых разам. На імгненьне ён затрымаўся – нібыта перадаючы нешта, ці робячы нейкі ўмоўны знак. Ваяр побач зь ім кіўнуў.

- Храм будзе разбураны, - пачула яна бязгучныя словы зь нямых вуснаў.

- Бог увайшоў у сьвятая сьвятых, і ўзяў дзеву. Мешыах народзіцца ў Бэтлеэме. Раптам сонм анёльскіх галасоў аглушыў яе сваёй славай, і яна страціла прытомнасьць. Яна ачнулася ад яго голаса.

- Дзяўчынка страціла прытомнасьць на сьпякоце. Добра, што я знайшоў яе, і прынёс сюды. Сачыце добра за сваімі баранкамі, пастыр. Ахоўвайце лепей свой статак.

Яна бачыла толькі яго шырокую сьпіну, калі ён сыходзіў. На яе адзеньні была кроў, але ж усе вырашылі, што яна пабілася, калі падала. Усю ноч яна малілася. Яе ўлоньне балела, разарванае, і сачылася крывёю. Яна ведала, што цяпер у ёй было яго семя.

- Калі я сустрэну цябе, Госпадзі? – ціха запытвала яна яго, пакорлівая, як ягняця. Зь яе вачэй падалі пярліны сьлёзаў.

- Я тут, каханая. Я нікуды ад цябе не сыходзіў. Я заўсёды з табою, і буду ахоўваць цябе, мая каралева. А хутка я выйду зь цябе ў выгледзе чалавека. Ты будзеш трымаць мяне на руках і

карміць сваім салодкім малаком.

Яго вусны дакрануліся да яе вуснаў.

- Яшчэ адна гісторыя, і якая дзівосная, - ціха прашаптала яна.

- Так, любая. Яшчэ адна гісторыя пра нас з табою. Ён мякка пацалаваў яе – вусны, і вочы. Яе вусны прыціснуліся да яго губ.

- Я бяру цябе ў сьвятая сьвятых, - вымавіў ён ціха. – Закрый вочы. Мы цяпер там, каханая. Адчуваеш?

- Адчуваю, - прашаптала яна, адказваючы на яго пацалунак. Яго вялікія рукі скаралі яе, падпарадкоўвалі яго магутнаму целу. Ён апусьціўся на яе, і раскрыў яе сваёй плоцьцю, так, што яна ўскрыкнула, быццам бы ад моцнага болю. – Бог увайшоў у мяне, - прашаптала яна, - і цяпер я поўная ім. Ён ударыў сьцёгнамі, ўганяючы сябе ў яе, як меч. Яна павінна была памерці для сусьвету, і нарадзіцца ў ім нанова, праз яго чэлес, які забіваў і ажыўляў яе, запаўняючы. Яго семя лілося ў яе, і засталавалася ў ёй дзівоснай зьвязваючай іх ніткай – ланцугом, накрэпка прыкаваўшым яе да яго, бо, аднойчы вылітае, яно ззастанецца ў ёй назаўсёды.

- Дзіва, дзіва, і жах вялікі! Адбылося нешта, што нельга і ўявіць, бо такога блюзьнерства ня творылася з часоў прарокаў. Сьвятое-сьвятых храму было апаганена крывёй.

Першасьвятар зайшоў у пакой Госпада нашага, і выйшаў зь яго ў вялікім жаху.

- Гора, гора вялікае сынам Ізраілевым! – залямантаваў ён, узьнімаючы рукі. – Гасподзь явіў нам знак, і гэты знак страшны! У час, калі дзева храму была прынесена у сваё месца скрываўленай чалавекам, якога ніхто і ніколі ў храме ня бачыў, ні каэнам, і не левітам, які, па расказам бачыўшых яго, быў страшны, як леў, і пагрозны, як сам Мі-ка-эль, архістратыг нябёснага войску, кроў пралілася ў сьвятое-сьвятых храма, і, жудасна вымавіць, таксама кроў, але ж кроў нячыстаты, запэцкала адзеньне блудніцы, якая апынулася ня дзевай. Аднак

ніхто ня мог зайсьці ў сьвятое месца, акрамя самога Госпада, у чым паклялася варта, якая нікога ня бачыла ў той дзень, праходзячага ўнутр, будзь тое чалавек, анёл, ці дземан, і месца не пакідала.

Таму быў вынесены прысуд, што гэты страшны знак быў пасланы Богам, які быў раз'юшаны нечыстатой сярод баранкаў яго статку. Калі ж было вырашана забіць дзяўчыну камянямі, і цела яе спаліць на алтары як паднашэньне, каб улітасьцівіць Творцу, апынулася, што яе няма.

О, гора! Гора народу Ізраілеву, бо прыйшоў яго сьмяротны час. Цяпер ніхто і нішто не захіне яго ад боскае гнева і пакараньня, бо Гасподзь занёс над ім далонь сваю, і вада зь нябёсаў пераўтварылася ў кроў немаўлят.

Гора і храму, які, асквернены, няўгодны Госпаду. Гора, і разбурэньне, і разарэньне вялікае!

Так лямантаваў і шаптаўся народ, і толькі нямногія абраныя радасна ўсьміхаліся, і ўзьнімалі ў гару рукі.

- Ідзе, ідзе Мешыах, і хутка сам Гасподзь сыйдзе на зямлю вяршыць свой суд.

Яна прачнулася ад голаса.

Голас казаў:

- Бягі!

- Але ж куды я пайду, Госпадзі? – запытала разгублена яна. – Куды сыйду з храму твайго, каханы? Ці ж ня тут дом мой, і твой?

- Мой дом не абмежаваны, і храм гэты болей мне ня ўгодны. Месца ж тваё іншае, дачка мая, любае маё дзіця. Бягі, бо раніцой за табой прыйдуць. Я ж захіну цябе ад усякае бяды. Цярпі, і памятай, усё, што з табой ні здарыцца, угодна мне, і гэта буду я, кім бы я да цябе не прыйшоў.

Яна бегла па цёмных вуліцах, спатыкаючыся, ня ведаючы куды, толькі прэч адсюль, калі пачула голас.

- Гэй, красуня! Куды накіроўваешся? Стой!

Караул спыніў яе – некалькі рымскіх жаўнераў, якія абыходзілі квартал.

- Так позна, адна, і такая напалоханая? Нешта здарылася? Дзяўчыны твайго узросту сядзяць па дамах з бацькамі. Куды накіроўваешся? Яны акружылі яе. Яна разгублена спынілася, аглядаючыся.

- Што там? – раптам пачуўся глухі, нізкі голас.

- Пантэра! – жаўнеры разышліся. Высокі чалавек у латах з арлом падыйшоў да яе, і ў сьвеце паходняў зазірнуў ёй у твар.

- Хто ты, дзіця? – нягромка запытаў ён.

- Марыя, - ціха вымавіла яна, і раптам убачыла Яго. Ён стаяў перад ёй, апрануты ў латы з арлом, у зьзяючым золатам шлеме з чырвонымі пер'ямі. Яго твар быў часткова схаваны, але ж яна адразу яго пазнала.

- Госпадзі, - ціха вымавіла яна. – Ты знайшоў мяне. І страціла прытомнасьць.

- Вар'ятка, і відавочна, багатага роду. Паглядзіце на яе адзеньне. Я затрымаю яе да выясьненьня абставінаў. Нікому не казаць, што яна ў мяне – справа можа апынуцца дзяржаўнай. Куды яна ішла, і навошта – невядома. Калі нехта прагаворыцца, што дзяўчыну затрымалі, я сваёй рукой зьвяршу суд над ім – хуткі. Гэта было апошняе, што яна пачула. Моцныя рукі несьлі яе некуды, і яна палажыла галаву яму на плячо. Болей нікога і нічога яна не баялася, бо ж ён быў разам зь ёю.

Яна прыйшла ў сябе ў багатым доме. Белыя калёны, высокая столь, статуі, недзе журчыць прахалодны фантан, плёскаецца вада ў басейне. Усё гэта так кантраставала зь няроўнымі шэрымі сьценамі звычайнага іўдэўскага дому, у якім і заможныя спалі на падлозе на саламяных цыноўках, якія

раніцой зварочвалі, і ставілі ля сьценаў. Дом у яе ўяўленьні быў сьцены, столь, і крыша. Проста агароджаная прастора, у якой чалавек заставаўся сам насам з сабой, хаваўся ў сьпякоту ад ценю, трымаў свае няхітрыя рэчы. Дом іўдэйскі арганічна перацякаў у шэрую зямлю пусткі, быў быццам бы працягам яе камянёў, гораў, якія высіліся над небасьхілам. Гэта была проста гліна, зь якой нарадзіўся зямны Адам, і куды сыходзіў, ня болей, і ня менеў. Навошта чалавеку багаты дом на зямлі? Найкаштоўнейшай рэччу ў доме была Тора. Гэты сьвітак дбайна захоўвалі, бераглі, ушаноўвалі яе, як і менору, і іньшыя сьціплыя прылады, якія дазвалялі не губляць сувязі з Богам. Галоўным у жыцьці, і ва ўсім быце іўдэяў быў Ён – Творца, якога трэба было ўшаноўваць, выконваючы незьлічоныя запаветы. Бо толькі тады іўдэй мог лічыцца іўдэям, вернікам, які саблюдаў завет айцоў. Тыя ж, хто адракаліся, станавіліся праклятымі. А тыя, хто прымалі грэцкія і рымскія звычаі, і паступалі на службу, лічыліся праклятымі з праклятых.

Гэты ж дом быў раскошным. І ён належыў рымляніну. Багатаму, што было бачна па дарагіх тканінах, якімі былі засланыя ложкі і задрапіраваныя сьцены і праходы, мармуровым статуям і дарагому расьпісанаму посуду, бронзавым трыножніках з вугольлямі, якія курэлі духмяным дымам, цішыні, і велічным, прасторным пакоям, якія адкрываліся ў сад, зь якога вецер прыносіў водар ружаў, і дзе яркія птушкі сьпявалі паміж квітнеючых дрэваў.

Спачатку ёй здалося, што яна апынулася ў раі, але ж потым яна ўспомніла ўсё. Бегства, варту, арышт, і Яго. Ён быў тут, і гэтага было для яе дастаткова. Астатняе яе не цікавіла, бо яна суцэльна аддалася Яго волі. Цяпер ён мог рабіць зь ёй усё па волі сваёй, усё, што жадае. Ён і дагэтуль мог, і можа рабіць з усімі ўсё, што пажадае, падумала яна. Толькі чамусьці ён прыходзіць ня к кожнаму. Чым жа яна такая асаблівая, што ён абраў яе, і прыйшоў да яе?

- Тым, што ты – маё улюбёнае дзіця. Мая дачка, каханая. Бо ты народжана ад мяне, і вырасла ў чысьціні, і цішыні сэрца. Сьвет не кранаў цябе. Ён цябе не цікавіць. Тваё сэрца адкрытае толькі мне, - пачула яна яго голас.

Ён увайшоў, і сеў побач зь ёй на ложак, і глянуў на яе строгімі, глыбокімі вачыма, якія зрабіліся цёплымі і кахаючымі. Ён быў апрануты ў дасьпех, толькі шлема на галаве не было. Яго валасы, чорныя, густыя, ліліся па плячох. Цяпер ён нагадваў цара Давіда, падумалася ёй. Які ён быў прыгожы! Такі, што ў яе захаланула сэрца. Яна ўспомніла яго рукі на сваім целе, яго цяжар і гарачыню, і вусны, прыціскаючыяся да яе вуснаў. І страшны боль там, унізе, ад якога яна страціла прытомнасьць у яго руках. Ёй ізноў захацелася адчуць гэты боль, гэтае яго дакрананьне.

- Усё добра, дзіця маё. Ты застанешся тут, у бясьпецы, пакуль я не падбяру табе нешта іньшае, годнае цябе, і таго, каго ты зараз носіш пад сэрцам. Бо ты – цяжарная. У той дзень, калі мы былі з табой разам, ты зачала дзіця. І гэтае дзіця пераўтворыць сусьвет, каханая. Бо гэта буду я. Я ж хутка сыду, і болей ты мяне ня ўбачыш, пакуль не нарадзіцца Ён. А потым, калі Ён стане мною, ён узвысіцца туды, куды яму і належыць, і ён забярэ цябе з сабой – да мяне. Памятай, што я тут заўсёды з табою. Я ніколі не пакідаў, і не пакіну цябе. Але ж хутка той, каго ты бачыш перад сабой, будзе вымушаны адправіцца ў паход, зь якога ён болей ня вернецца.

Аднак ты не турбуйся. Перад гэтым я уладкую цябе ў бясьпецы. Ёсьць адзін мудры і вучоны чалавек, які спазнаў мяне, і які гатовы мне служыць так, як служыш мне ты. Я пасеяў семя, ён жа яго дагледзіць. Хутка ён будзе ў горадзе, і перад ад'ездам я перадам цябе яму. Аднак у нас яшчэ ёсьць час. Каханая. Ён крануў вялікай рукой яе твар. Яго вочы блішчэлі, і ў яе закружылася галава.

- Я хачу бачыць цябе, каханая. Навошта табе гэтае адзеньне? Ён апусьціў зь яе плечаў покрыў, і туніку, якая звалілася да яе таліі.

- Гэтыя грудзі хутка будуць карміць сусьвет, - ціха вымавіў ён, нахінаючыся да яе. Яго вусны сьціснулі яе сасок, рукі ляглі на талію, і ўсё вакол пераўтварылася для яе ў Бога.

- Я – Ёсіф, прыўкрасная панна. І я буду служыць табе так, як я

служу Госпаду Богу нашаму і айцу сусьвету.

Прыгожы малады мужчына стаяў перад ёй. Яго вочы былі чорнымі, і нагадвалі вочы маладой лані. Вытанчаныя рысы твару, далікатная стройная постаць, высокі рост – усё гаварыла ў ім аб высакародным паходжаньні. Яго доўгія валасы ляжалі хвалямі на яго плячах, сьветла-аліўкавы твар акаймляла мяккая чорная барада. Адзеньне на ім было з тонкай дарагой воўны, чорная туніка апранутая на бялюткую кашулю. На шыі вісеў залаты круглы дыск-ламен, на якім былі выгравіраваныя літары.

- Я – чалавек кніжны, панна. Але ж я магу валодаць і мячом. Ён выразна палажыў руку на сьцягно, на якім нічога не было. – Аднак цяпер мой меч – тут. Ён дакрануўся да свайго ілбу.

- Я таксама даў абет чысьціні, і не апаганю вашае чысьціні, панна. Як я ўжо казаў, вы для мяне – тое, што і Ён. Шхіна, Сьвяты Дух, улоньне дзевы, зь якой выйдзе Мешыах, якога мы так чакаем.

- Я разумею, Ёсіф. Дзякуй табе за тваю апеку. Што я павінна рабіць цяпер? Яна запытальна глядзела на яго.

- Цяпер вы адправіцеся са мною, мая панна. Як загадаў Ён.

Яна кіўнула. У апошні іх дзень перад сыходам, калі ён разьвітваўся зь ёй, ён коратка абняў яе, і прыціснуў да сябе. Было бачна, што гэтае разьвітаньне давалася яму балюча. Яго твар пацямнеў, вусны сьціснуліся, і, хоць яны па-ранейшаму мякка краналі яе, яна адчувала, што гэта прычыняе яму сапраўдны боль.

- Быць чалавекам – гэта такая пакута. У першы раз дзеля цябе я апрануў гэтае жывёльнае цела, якое можа адчуваць так востра, што нават і мне, Богу, балюча.

Бо калі ты можаш усё, насамрэч ты ня можаш нічога. Што рабіць таму, хто ўжо дасканалы, і сам па сабе з'яўляецца альфа і амега, пачаткай і сконцам усіх рэчаў? Толькі стварыць

нядасканаласьць і ўвайсьці ў яе. І праз яе ўзьняцца да самога сябе – і так бясконцую колькасьць разоў.

Гэтае цела, якое так кахае цябе, хутка загіне. Аднак я ведаю, што ты ня будзеш сумаваць па ім і плакаць, любая. Бо ж ты кахаеш Бога, таго, хто я ёсьць сапраўдны. А я не магу загінуць, і не магу пакінуць цябе. Зараз я сыйду, але ж з гэтага дню ты будзеш чуць мой голас. Ён будзе гаварыць у тваім сэрцы. І пакуль не народзіцца дзіця, я буду гаварыць праз цябе. Хачу, каб ты ведала, што я цябе не пакіну. Цяпер жа я вымушаны ісьці. Ёсіф прыйдзе заўтра раніцой, яшчэ да ўзыходу сонцу. Ты пазнаеш яго па залатой пячатцы на грудзях. Цяпер жа дом пад аховай маіх людзей, і, пакуль ты тут, ніхто ня войдзе ў яго, і не пакіне яго. Загадай падрыхтаваць рэчы, каханая, бо ён забярэ цябе ў Егіпет. Там ты будзеш у бясьпецы. Хутка народзіцца дзіця.

Ён палажыў руку ёй на жывот.

- Мяркую, гэта адбудзецца недзе па дарозе, у пустыні. Але ж ты нічога ня бойся. Акрамя войска бачнага цябе вартуе войска нябачнае, веліч і моц якога выходзяць па-за межы таго, што можа пабачыць і зразумець чалавек.

Ён яшчэ раз крануў яе шчаку вуснамі, і сышоў. Яна магла паклясца, што на яго шчацэ былі сьлёзы. Болей яна яго ня ўбачыла, як ён і абяцаў. Ён загінуў праз кароткі час у адной з боек з атрадамі паўстанцаў, якія хаваліся далёка ў пустыні. Але ж у той час яны зь Ёсіфам таксама ўжо былі далёка – плылі морам. Дзіця нарадзілася так, як ён і абяцаў. Па дарозе, у маленькім разбураным хлеўчуку, які агароджаваў іх сваімі сьценамі ад пяшчанага мора. Недзе побач быў буйны горад, Бэтлеем, але ж яны ў яго нават і не заходзілі. Па дарозе іх сустрэў яшчэ адзін караван – багаты. Здаецца, Ёсіф іх ведаў, бо прыняў ад іх пэўныя рэчы і некалькі скарбонак з залатымі ўпрыгожаваньнямі і духмянымі рэчывамі і каштоўным алеем. Без прыгод яны прыплылі ў Александрыю, дзе ім і належыла быць. Тутэйшая абшчына была багатай суполкай элініязаваных габрэяў. Усе гаврылі па-грэцку, атмасфера была касмапалітычнай, і самое паветра, здаецца, было сьвежым ня толькі ад мору, а ад вольнае думкі, якая шчодра разьлівалася

вакол.

- Веды разьлітыя ўсюды, да іх толькі трэба працягнуць руку, - казаў высокі барадаты чалавек, якога звалі Ёсіф Флавій, яшчэ малады, які навучыў іх сустракаць узыход сонца над морам, як рабілі піфагарэйцы. – Усе веды ўжо схаваныя ў чалавеку. Бог жа даў нам Кнігу кніг, каб мы мелі карту, куды рухацца. Аднак сапраўдны лоцман – гэта нашае сэрца. У ім жыве нашая душа – дух, які ўдыхнуў у нас Гасподзь, каб мы маглі існаваць. Бо нічога з таго, што не ўтрымлівае ў сябе Госпада, ня існуе. І толькі ён адзіны – сапраўды існуючы. Мы ж маем душу жывую, створаную ім з самога сябе, і таму сапрычасныя яго найвялікшаму існаваньню. Сусьвет зьнікне, але ж душа застанецца адвечнай.

Яны слухалі яго словы на ўскрайку мору, і маленькі Ісус Шымон бен Пантера сядзеў, прысланіўшыся да каленяў маці. Яго вочы, вялікія, прыгожыя, як у яе, шырока раскрытыя, назіралі вакол, і ў іх адбівалася бясконцая марская далечыня.

Ён адсунуў блакнот, і адкінуўся ў крэсьле. Апошнім часам ён любіў пісаць. А яна потым набірала напісанае. Ручка прыемна цяжарыла руку, папера парыпвала пад націскам пяра. Калі пішаш рукой, а не стучыш па клявіатуры, думкі цякуць больш марудна, але ж і больш дасканала, дакладна.

- Усё ж я, красуня мая, стары. Вось, вярнуўся да таго, з чаго пачынаў. Да чарнілаў і паперы – адвечнага матэрыялу. Набярэш для мяне? Калі будзе час.

Ён пацалаваў яе ў шчаку.

- Канешне, каханы. Я набяру для цябе – для мяне гэта зусім няцяжка, і вялікая асалода. Усё, што ты робіш, усё для мяне істотна, і я люблю твае творы так жа, як я люблю і цябе. Бо гэта і ёсьць ты – тое, як выліваецца твая душа ў сусьвет.

Твая бясконцая, прыўкрасная душа. Яна пацалавала яго.

- Гэта будзе перадгісторыя Шымона? – запытала яна яго.

- Так, каханая. Мяне заўсёды яна цікавіла. Хто былі яго бацькі, як ён фармаваўся як персона, як жыў да таго, як стаў тым, кім ён стаў – Богам, Царом Іўдэйскім, і лягендай. Апынулася, што ён і сапраўды быў Божым сынам. І ўсё напісанае – праўда. Амаль праўда. Бо ж поўнай праўды ня ведае ніхто, і ніколі. Нават і ў нас у кожнага свая ўласная праўда, і свае ўспаміны, істотныя для нас. Мы будуем свой уласны сусьвет, любая. У якім ты для мяне – Шхіна. А Шымон – учалавечаны Бог. Хто ж я сам – я нават і ня ведаю.

- Я ведаю, любы мой, - ціха вымавіла яна, прыціскаючыся да яго. – Ты – Бог. Я заўсёды ведала гэта.

- Гэта для цябе я – Бог, каханая, - сумна ўсьміхнуўся ён. – Для астатніх жа, і, больш за тое, для самога сябе, я – болей Д'ябал, чым Бог. Гэта цяжка – разумець, хто ты сапраўды, і трымаць у сябе гэта. Бог і Д'ябал разьдзіраюць душу кожнага з нас. Калі мы ўваходзім у сусьвет, мы ўпускаем у сябе Д'ябла. І толькі ты, мая душа, чыстая, бо ты – Сьвяты Дух, Д'яблу не падуладны. Тое, што дапамагае мне сьхіляцца на бок Бога. Бо Д'ябал Сьвятога Духа ня мае. Калі цябе не было, я быў суцэльнай цемрай, але ж тваё сьвятло дапамагло мне абудзіцца, і ўзьняцца.

Ён дакрануўся галавой да яе пляча, і крануў вуснамі яе шчаку.

- Што нас чакае, любы мой? – прашаптала яна. – Што нас чакае ў гэтым страшным і прыўкрасным сусьвеце, створаным табой?

- Шчасьце, любая. Бо ж я стварыў яго для цябе, каб нам быць у ім шчасьлівым разам.

Глава 1: Вар'ятка

- Яна вар’ятка, Джаваньні. Так. Гэта праўда. Ён памарудзіў, гледзячы праз сьвятло сьвечаў на карычневую вадкасць у кубку. Каньяк набыў густое, чырванаватае адценьне праз цьмянае сьвятло, якое гублялася ў аксамітных чырвоных шторах і драпіроўках сьценаў.

Джаваньні нічога ня вымавіў. Ён курыў доўгую трубку, выдыхаючы ў паветра клубы духмянага дыму. Памаўчаў, а потым адказаў:

- Дык гэта ж ня блага, Мікеле. Навошта табе разумная жанчына. Няма на сьвеце нічога найбольш агіднага і бязглуздага, чым жанчына, якая лічыць сябе разумнай. А калі яна яшчэ такой і сапраўды з’яўляецца, гэта проста жах. Такая жанчына нагадвае бязводную пустыню, дзе няма ніводнага дземана – усе памёрлі ад смагі. Сама сябе такая жанчына лічыць анёлам. Але ж насамрэч яна – зямля сухая і смоква няплодная, нарадзі яна хоць і дваццаць дзяцей, усё ж застанецца такой – мёрцьвая, сухая, забойца ўсяго жывога. Жанчына павінна быць вар’яткай. У гэтым – сэнс яе існаваньня на зямлі. Яна ж зямлі не належыць. І тое, што разумнае для нябёсаў, для зямлі і сапраўды – вар’яцтва.

- Таму я і разам зь ёй. Бо ж праз яе я адчуваю і бачу Бога. Бог – у ёй, хоць яна і кажа, што ён – ува мне. Ён пакачаў галавой. У апошнія часы мне здаецца, Джаваньні, што Бога ўва мне зусім няма. А вось нехта іньшы ёсьць. Ён ашчэрыўся ў вусьмешцы.

- Чаму нянавісьць – такое прыемнае пачуцьцё, Джаваньні? Яно дае ня з чым непараўнаную асалоду. Гэта як фон, на якім найбольш ярка зьзяе дыямант каханьня – адзіная зорка ў чорных нябёсах. Ты ведаеш, я зразумеў, што кахаць увесь сьвет не магчыма. Шкадаваць – так. Але ж кахаць – не. Кахаць я магу толькі яе. Гэта яна – ня маючы кошту дыямант, зорка ў цемры маёй начы, каштоўнасьць, зьзяючая на покрыве з маёй цемры. Нешта зьмянілася ўва мне, Джаваньні. Я і сапраўды адчуваю

сябе Богам. Чорным Богам. Ён адкінуў валасы, і рассьмяяўся.

- Тым, хто ты ёсьць тут. Джаваньні кіўнуў. Калі сьвятло ўваходзіць у цемру, якая лічыць сябе сьвятлом, для яе яно становіцца цемрай, найчарнейшай з усяго, што толькі існуе ў гэтым сьвеце. Бог – гэта чорная дыра, Мікеле. Ён высмоктвае душу ў самога сябе. Бог – гэта цемра для нябачачых вачэй. Бо бачыць яго немагчыма. Яго сьвятло выпальвае вочы, і ты пазбаўляешся зроку. Спазнаўшы яго, ты становішся сьляпым, бо відушчы – толькі ён. Ты ня ведаеш, куды ісьці, і ты даручаеш сябе яму. І ён вядзе цябе, сьляпога. Вядзе праз цемру. Ты адчуваеш на сябе яго руку, Мікеле?

- Адчуваю, Джаваньні. Што б я не рабіў, якія б жахі не зьдзейсняў – я ўвесь час адчуваю на сабе яго руку, і яго – у сабе. Але ж я – ня ён. Я – Д'ябал, цемра і адчай. І – нянавісьць. Нават і маё каханьне да яе – балючае. Яно разбурае яе, і прычыняе ёй боль. Я аддаю яе цемры, і назіраю, як дземаны катуюць яе душу, а людзі – цела. І ў той жа час я яе кахаю. Кахаю так, што болей кахаць не магчыма. У гэтым я – Бог, Джаваньні. Ведаеш, што я ўяўляю? Я ўяўляю яе на арэне, расьпятай на крыжы. Адданай гладыятарам і зьвярам. Я бачу, як плець ходзіць па яе целу, па яе тонкай сьпіне, па якой цякуць патокі крыві. Я бачу, як яе гвалтуюць. Як яе зьневажаюць, выкідваюць прэч. Як яна становіцца ізгоем, і яе гоняць адусюль, зьбітую і акрываўленую. Як яна плача ў самоце, і біецца рукамі аб сьцены вязьніцы, абдзіраючы іх да крыві. І я бачу, якая яна прыгожая. Чым болей сусьвет катуе яе, тым прыгажэй яна становіцца. І тады я прыходжу да яе, суцяшаю яе, і кахаю. Мяне ня радуе тое, што я бачу. Аднак у гэтым ёсьць нечалавечая, тагасьветная прыгажосьць. Сафія павінна пакутваць у гэтым сусьвеце, бо ён ня годны яе. Як пакутуе цела на ложку зь церня. Яе цела – чыстае, і душа – сьвятая, і таму яна ніколі ня прыме гэты чортаў сусьвет. Яна прымае толькі дасканаласьць – мяне самога непраяўленага, такога, які я ёсьць. Яна любіць мяне і Д'яблам, Джаваньні. Разбуральнікам і парушальнікам Закону. Бо яна ненавідзе сусьвет, і сябе ў ім. Ёй мала і бясконцасьці. Бо ж гэта – жанчына. Ева. Шхіна. Сьвяты Дух. Яна будзе вымушаць мяне ствараць – усё больш і больш дасканала, і разбураць створанае. Яна прапаноўвае мне сваё цела, і просіць, каб я катаваў яго. Бо

так яна хоча ўшаноўваць мяне – праз боль. Боль – нашая зь ёй таямніца, асалода нашага пачуцьця.

Ён замаўчаў. Джаваньні зацягнуўся, ізноў.

- Ведаеш, што яна сказала мне? Што ўсе яе сутыкненьні з мужчынамі былі гвалтам. Толькі я ўвайшоў у яе цела праз каханьне. Да мяне яе жыцьцё было пеклам. Са мной жа яно стала пеклам радасным. Ён грусна ўсьміхнуўся.

- І ўсё ж, я асуджаны кахаць яе, якую б боль гэта ёй не рабіла. Я – яе айцец. Яе трахае родны айцец, разумееш?

- Разумею. Джаваньні кіўнуў.

- Я трахаў родную маці. Яна нарадзіла мяне зусім юнай. Ёй і чатырнаццаці год не было. Мой жа бацька быў значна старэйшы за яе, больш за трыццаць год. Яму было каля пяцідзесяці. Наш род – багаты, славуты. Для нас даўно ўжо няма ніякіх законаў, апошнія дзьве тысячы год, а можа – і болей. Ён губляецца недзе ў далечыні сівога Рыму. Маці памёрла рана. Атруцілі. Мой айцец пакутваў, і выў, як зьвер. А потым ён вырашыў узяць маю сястру. І тады я забіў яго. Бо яна належыла мне. Аднак я яе адпусьціў. Яна болей не жыве тут. Так адбылося – я павінен быў зь ёй растацца. Прыйшоў годны чалавек, і забраў яе. Бо ж род трэба працягваць. Патрэбна сьвежая кроў. Я вырашыў застацца адзін. Такі ўжо мой лёс. Яна нарадзіла ад мяне – дзяўчынку. Прыгожую, як сон. Якая жыве цяпер зь ёй разам у Нью-Йорку. Жыцьцё – складаная рэч. Нашыя шляхі разышліся. Але ж я кахаю яе на адлегласьці.

Люблю, як родную сястру – сваю ўласную кроў.

- Я трахаў яе з дзяцінства, Джаваньні. Я прыходзіў да яе. Яе маці заўсёды была ў ад'езьдзе. Недзе ў Турцыі, Маскве, Польшчы. Яна заставалася адна на некалькі дзён. Я і грошы ёй пакідаў. І маці яе даваў грошы. Чорт. Яна ведала, што я прыходзіў. Разумееш? Я пакупаў у яе сваю дачку, права на яе. А яна, і сапраўды, лічыла мяне Богам. У яе зь дзяцінства рэальнасьць нейкая свая. Ні на чым гэта не адбіваецца, вучылася яна заўсёды добра. Але ж жыла ў нейкім сваім іньшым

сьвеце. Потым так адбылося, што некалькі год я яе ня бачыў. Катаржына забараніла. Я і сам пачаў думаць, што так лепей. Ды вось, яна сама прыйшла да мяне. І калі яна распавядае мне ўсё гэта, што рабілася зь ёй, як яна жыла, распавядае спакойна, шчыра, паклаўшы галаву мне на плячо, я і сапраўды адчуваю сябе Д'яблам. Я б спапяліў бы ўсіх, хто рабіў ёй балюча, разумееш? Людзі – зло, глупства, і цемра. Яны ня годныя яе. Да каго яна шчыра не зьвярталася, ніхто не адказаў ёй шчырасьцю. Ніхто яе сапраўды не любіў. Ні маці, ні сябры, ніводная душа, акрамя мяне. Алекс гэты, ён аднойчы сустрэў мяне, і доўга размаўляў са мною. Сказаў, што ён яе кахаў, а я здарыўся выпадкова, і забраў яе ў яго. Я быў гатовы яго забіць на месцы, ведаеш? Ён яе кахаў? Ці ня сьмешна? Адсутнічаў па некалькі дзён, гвалціў яе, вымушаў распранацца перад сябрамі, аддаваў яе проста так, дзеля помсты, каб прынізіць, каб зьняважыць, растаптаць яе. Бо яна была надта высокая для яго. Надта. Недасяжная. Ён жа хацеў ёй валодаць – як чарвяк хацеў бы валодаць зоркай. Адам жадаў валодаць Шхінай. І што ж ён мог зрабіць зь ёй, як толькі ня гвалціць, ня біць, не вымушаць служыць яму? Бо Ева значна вышэйшая за Адама, і яна жадае служыць толькі Богу адзінаму.

Я, я сам гатовы паўстаць перад ёй на калені.

Ён закрыў твар рукамі.

- Але ж я яшчэ і забойца, - працягнуў ён. – Мае рукі – у крыві. І не адзін раз.

- Ты ж не забіў гэтую дзяўчыну. Праўда, зьнешнасьць ёй крыху падпорціў. Джаваньні ўсьміхнуўся.

- Так. Няма чаго было псаваць боскую прыгажосьць. Светлы вобраз, падараны ёй Творцай.

Ну, нічога. Яна ўсё сабе назад прыш'е. Нават і лепш, чым было. Я ёй пакінуў грошы – хопіць на рэканструкцыю. Ён раптам зарагатаў.

- А вось тую, першую, яе мне зусім не шкада. Псіхааналітык, ёб тваю маці. Яе я ўкрыжаваў з асалодай. Яна яшчэ жывая была.

Глядзела на мяне авечымі вачыма. Я зь ёй доўга размаўляў. І пра Бога, і пра чорта, ведаеш?

Яна нават каялася. Толькі яна нічога не зразумела. Ад такіх пакутаў чалавек сьвятлее, набывае веды, асэнсаваньне. Яна ж хлусіла, нават і паміраючы. Можна сказаць, што і зазіраючы ў вочы Богу. А потым я зразумеў, што душы ў яе ніколі не было. Якім чынам яна была жывая? Дзіва. Таму гэтае забойства я не лічу забойствам. Проста вынішчыў шкодную для сьвета істоту. Ну, нічога. У пекле ёй знойдзецца месца. Там такіх любяць. Хай там распавесьць пра свае “энергіі” і “біяполе”. Ведаеш, я б яе пашкадаваў. Але ж пасьля таго, што яна зрабіла зь ёй, зь Летыцыяй, я пашкадаваць яе ня мог. Разумееш, калі чалавек шчыра адкрывае табе столькі свайго болю, прыкінуцца дурнем і зьневажыць яго сваёй абыякавасьцю, а потым яшчэ і насьміхацца, зьдзекваца – гэта ўжо зло па-за межамі злу. Тады я асэнсаваў, што найбольшы грэх – гэта блюзьнерства. Хула на Госпада.

Абсалют. Гэта ж трэба. Энергіі… Астральнае поле… Ён сплюнуў.

- І, ведаеш, самае агіднае з усяго гэтага, што яна і сапраўды ведала. Ведала мяне. Не магла ня ведаць. Калі чалавек сутыкаецца з той рэчаіснасьцю, ён, як табе сказаць, быццам бы атрымоўвае доступ да ўсіх ведаў сусьвету. Яму раскрываюць усе карты. Чалавеку простаму, звычайнаму, многае прабачыцца. Але ж таму, што дакрануўся да мяне, прыўзьняў покрыў, не прабачыцца нічога. Вось такому пакараньне будзе і сапраўды жудасным. Гэта – апошні шанец для яго атрымаць выкупленьне пры жыцьці. І, ведаеш, у сьмяротных пакутах шмат каго з такіх блюзьнераў, атэістаў, злачынцаў супраціў Бога і чалавека сапраўды каюцца. І атрымоўваюць прабачэньне. Яна ж наогул не адчувала ніякага раскаяньня. Спачатку я спрабаваў зь ёй размаўляць. Мне было нават цікава.

Я прыйшоў да яе. Выклікаў яе на размову. Сказаў, што гэта датычыцца Летыцыі, і іх сеансаў, што мне трэба яе кансультацыя, канешне ж, не за бясплатна. Хай удзеліць мне паўгадзіны, ці крышачку болей. Яна, канешне ж, трапіла ў пастку. Перш за ўсё, яна хцівая. А па-другое – цікаўная. Гэта ж

такі матэрыял для плётак! Таму яна прыйшла да мяне адразу. Я папрасіў яе сесьці ў машыну, сказаў, што адвязу, і прывязу яе. Што лепей паразмаўляць далей ад вачэй, недзе ля мора. Яна пагадзілася, і мы паехалі. Ад'ехалі ў адасобленае месца.

- Ведаеш, - сказаў я ёй. – У тваім "псіхааналізе", нават калі б ён і быў прафесійным, няма наогул ніякага сэнсу. Таму што ты не разумееш нічога. І мала хто, насамрэч, разумее. Тыя хто разумеюць, ніякімі "псіхалёгіямі" не цікавяцца. Як не цікавіцца дарослы дзіцячымі цацкамі. Праўда ў тым, што чалавек у гэтым сьвеце павінен пакутваць, каб абудзіць душу. Тут нельга быць шчасьлівым у тым сэньсе, што ты ня будзеш адчуваць негатыўных эмоцыяў. Наадварот, менавіта праз іх ты становішся сапраўды шчасьлівым. У самоце ты спазнаеш каштоўнасьць каханьня. У нястачы – дабрабыту. Калі ты бачыш сьмерць, разумееш каштоўнасьць і кволасьць, крохкасьць жыцьця. Ты спазнаеш веліч душы, бачучы немач цела. Пераадольваючы цялесную немач, ты адчуваеш, што ў цябе ёсьць жывая душа. Пакутуючы ад цяжару зямлі, ты ўзьнімаеш вочы да нябёсаў, і знаходзіш у іх Бога. Ты пачынаеш маліцца яму, але ж ён ня чуе, і ты пакутуеш. А потым ты разумееш, што Бог – ня там. Ён – у тваім сэрцы. Што ён – гэта ты сапраўдны. І вось тады, калі ты знаходзіш у сабе Бога, ты становішся сапраўды шчасьлівым. Няма больш пекла, няма пакутаў. Дакладней, яны ёсьць, але ж іх у той жа час і няма. Яны болей не істотныя. Істотны толькі ён – Бог. Толькі ты сам, і ён у табе. І тады ты пачынаеш сьмяяцца. Рагатаць над усімі пакутамі, усімі крыжамі сьвету. Бо ты – ня цела. Ты – душа, і Бог у ёй. Яна, мая каханая, ня цела. І хоць яна пакутуе ад таго, што рабілі зь ёй, пакутуе яна не ад цялеснае мукі, а таму, што шкадуе тых, хто катаваў яе. Яна хоча, каб іх вочы ўбачылі. Бо ж яна – сьвятая. Яна пакутуе за ўвесь сусьвет, бо ў самой ёй пакутваць болей прычыны няма: яна шчасьлівая са мною, і мяне забраць у яе немагчыма.

Яна і ня зьдзівіцца нават, калі яе ізноў згвалцяць, будуць зьневажаць, біць, зьдзекваццца, насьмяхацца зь яе. Бо ж яна разумее, як створаны гэты сьвет. Ён ненавідзе усё чыстае, не належачае яму. Тое, што ня ёсьць ён. Але ж яна пакутуе за ўсе душы, якія запалоненыя тут. Яна ненавідзе цела, бо яно,

найдасканалейшае і найпрыгажэйшае, усё ж для яе недасканалае. Цела патрабуе шмат – ежы, цяпла, утульнасьці, абдымкаў. Яно адцягвае на сябе ўвагу, у той час як яна хоча толькі кахаць Бога. Кахаць мяне. Быць для мяне ня целам – быць суцэльным каханьнем, зьзяючым праз яго, спапяляючым і разбураючым цела, якое такое тонкае і слабое, што праз яго зьзяе аголеная душа. І гэта мяне найбольш узрушвае ў ёй. Чорт, я хачу ябаць яе душу! Трахаць яе Шхінай, ня целам. Праз цела я хачу дасягнуць гэтай адвечнасьці ў ёй, каб яе адвечнасьць зьлілася з маёй адвечнасьцю. А для гэтага целы нам не патрэбныя. Яны – толькі перашкода. І ўсё ж, я люблю гэтае яе слабое цела, яе чорныя, як ноч, валасы, яе мяккія вусны, яе слабыя рукі, маленькія вузкія грудзі, яе ціхі подых і ўскрыкі, яе ўлоньне, вільготнае ці не, не істотна, яе вар'яцтва, яе сьлёзы, яе адчай, і боль, і плач, і сьмех, і шчасьце, і нявіннасьць, і разбэшчанасьць, і сум, і тугу, і дзіцячую радасьць. І яе любоў да мяне, і кволасьць, і жаданьне ніколі не пакідаць маіх рук. Я ўсю яе кахаю, болей, чым гэта магчыма ў гэтым сьвеце. Не за зьнешнасьць, хоць яна і дасканалая, таму што дасканалая яе душа. Я кахаю яе душу, яе боскасьць, яе ідэальнасьць і нябёснасьць, тое, што яе ногі не кранаюць зямлі. І тое, што яна кахае мяне такога, які я ёсьць. Д'ябла, Дракона, вар'ята, забойцу, распусьніка, ёмішча ўсялякае нечыстаты, каго выбачае адзінае – каханьне да яе, абагаўленьне яе, вар'яцкае, да поўнага самазабыцьця. Я б забіў за яе, і самога сябе не пашкадаваў бы. За тое, што яна выбачае мне ўсё, выбачае таго, які я ёсьць, якога ніводная жанчына б не прабачыла і не пакахала. Таму я кахаю яе так, як кахае Бог. Я б і Бога забіў дзеля яе, і пракляў бы яго, і выклікаў бы яго на двубой, калі б ён сабраўся нешта зрабіць ёй. Калі б Бог сказаў мне, што яна адправіцца ў пекла, я б адправіў у пекла Бога. Я б зрабіў новага Бога, які міласьцівы, і які будзе яе кахаць, так, як яе кахаю я. Дзеля яе я парушыў сусьвет, ськінуў Закон, растаптаў яго, нізьверг самога Творцу, і замест яго паставіў уладаром сусьвету Каханьне. Разумееш? А ты хочаш, каб псіхалёгія дапамагла, вырашыла нешта. Нейкія там праблемы. Тое, што ты яе ня ведаеш, ня маеш нават і дыплёму, гэта нічога не мяняе. Усе гэтыя дыплёмы – хлусьня. Ашуканства. Яны ніколі ня створаць нават і ілюзіі шчасьця. Калі да цябе прыходзіць жывы чалавек, ты павінен быць Богам, каб гаварыць зь ім, і вучыць яго. Толькі

Бог можа выслухать чалавека. Ці той, праз каго Бог абярэ гаварыць зь ім. Але для гэтага патрэбная сапраўдная сьціпласьць. Жаданьне адрашыцца ад самога сябе. Аддаць сябе суцэльна Богу, і, забыўшыся на сябе, гаварыць з бліскім так, як гаварыў Хрыстос. Шчыра, з найвялікшай любоўю. І – ведамі. Што можа сказаць псіхоляг жанчыне, якую згвалцілі, і гвалцілі не аднойчы – а ўсё жыцьцё? Якую ніхто і ніколі па-сапраўднаму не кахаў? Толькі тое, што яе кахае Бог, і ён адзіны годны яе каханьня, і ніколі яе не пакіне. А астатняе ўсё неістотнае для яе душы. Хай радуецца, што яе цела пакутвала, і яна абудзілася, і спазнала, што ў сусьвеце няма нічога, акрамя Яго. Бо цяпер яна – шчасьлівая. Кольці жыве, душа будзе выліваць жаль і боль сусьвету. Бо яна перапоўнена ім, і імі. Псіхоляг павінен быў бы сказаць праўду: сьвет – Зло, і душа, чым чысьцей яна, тым болей будзе ў ім пакутваць. Найчысьцейшая ж душа пакутуе страшэнна. І самыя страшныя пакуты ў сьвеце спазнае душа Бога, а таксама – Сафія. Блядзь, сама Сафія гаварыла зь ёй! Бог гаварыў зь ёй праз яе! І яна наплявала ў твар Богу.

- Ты ўсё гэта распавёў ёй? – Джаваньні ўсьміхнуўся.

- Ну, так. Распавёў. Гэта, і нават болей.

- І што яна? – Джаваньні паглядзеў на яго зацікаўлена.

- Што? Вылупілася на мяне, як на вар'ята. А потым так зьдзекліва ўсьміхнулася, такой паблажлівай вусьмешкай, і кажа:

- Михаил, вы знаете, всё это очень интересно, что вы сказали. Я с вами полностью согласна. Только, вы знаете, психология – это наука, и много что уже доказано. Можно сказать, что это – точная наука. Видите ли, есть мозг, и есть реакции. Есть состояния. Её насиловали, как она говорит. Но, в действительности, это не так. Она создала для себя альтернативную реальность, это правда. Просто ей стыдно, и она не хочет принять сама себя. Она это делала добровольно, а потом от стыда, раскаяния, внушила себе, что её насиловали. Она сама разрушала себя. Просто у неё не было отца. Она выросла без любви. Ей нужно просто полюбить себя. А вы подпитываете у неё эти состояния. Саморазрушения.

Индульгирования. Вы читали Кастанеду? Он много на этот счёт написал. Себя жалеть не стоит. Тем более, что её никто не насиловал. Она – истеричка. Это такой диагноз. Истероид, и шизоид в крайней форме. В её мире все и всегда будут её насиловать, и причинять ей боль. Её даже ветер изнасилует, если не в ту сторону подует. Сенситив. И ещё, знаете, она сама виновата, как и все мы сами виноваты во всём. Нелюбовь к себе – об этом много сказано. Послушайте хотя бы Ситникова. Есть же ещё гештальт. Торсунов много на эту тему говорит, и Сатья Дас, какими должны быть женщины. Я долго училась у кришнаитов. Восточная мудрость безмерна. И я получила диплом. Смотрите, я приведу вам пример: она говорит, что её насиловали. Но на самом деле она просто хотела денег, хотела лёгкой жизни. Спала с мужчинами за блага. Конечно, её растоптали. Нужно было работать, учиться. Иметь чувство собственного достоинства. Она же выбирала дураков всегда. Вы меня извините. Нет, я не имела в виду, что вы – дурак. Что вы, что вы. Просто это закономерный результат её действий. Ну, у неё же отсутствующий отец. Отсюда – саморазрушение. Зацикленность на материальном, на внешней стороне успеха. Зачем она со всеми этими мужчинами спала? Они же ничтожества. Уважающая себя женщина никогда не попадёт в такие ситуации. Она же сама искала небезопасных ситуаций. Спала с духовно бедными людьми. Настоящая женщина, уважающая себя, имеющая самооценку, она бы сразу поняла. А она позволяла с собой это делать. Вы знаете, у неё был секс на первом свидании. Она мне сама рассказала. И что, мужчина после этого будет её уважать? Конечно, он сразу определил её той, кто она есть. И вёл себя соответственно. А она всё позволяла. Я просто пыталась ей объяснить, что во всём виновата она сама. Её неправильные жизненные установки. Никакого насилия не было. А то, что было, были связи по добровольному согласию. Она же взрослый человек. Отвечает за себя.

Ён выключыў дыктафон.

- На рускай мове гэта яшчэ больш дзіка гучыць. Гэта я табе пераклаў яшчэ прыстойна.

Джаваньні хвіліну маўчаў. А потым зарагатаў.

- Цяпер я разумею, чаго ты яе ўкрыжаваў, а перад гэтым – асьвежаваў. Я б зрабіў менавіта так. Каб яна на сваёй скуры спазнала, як небясьпечна шоркацца з благімі духоўна беднымі мужчынамі і несьці ім усялякую лухту. Асабліва пра тых, каго яны кахаюць. А перад гэтым я б яе яшчэ ў дупу згвалціў. Но fatto in culo. Каб яна адчула, як гэта прыемна, калі твой мужчына вырашае, што прыйшоў час паспрабаваць нешта іншае, і ў цябе ён запытваць не зьбіраецца. Проста бярэ, і ўсаджвае туды, куды хоча. І робіць сваю справу. А потым, канешне, ты паплачаш, і прывыкнеш. Бо ж яму гэта прыемна. І чаго губляць, калі ўсё ужо адбылося. А потым яшчэ сяброў запрасіў бы. Бо ж што цяпер губляць – дырак жа некалькі, чаго іх усе не выкарыстоўваць адразу. Ну, яна ж не такая. Пэўна б, на мяне заяўленьне б напісала. Ён зарагатаў. Распавяла б у паліцыі, як яна стаяла ракам, а я замест адной дзіркі трапіў бы нечакана ў другую. Канешне ж, яны б адразу распачалі справу.

- Не, яна б наогул з такімі благімі хлопцамі, як ты, побач бы не апынулася. Яна толькі перад добрымі хлопчыкамі ракам становіцца. Бясьпечнымі. Ён таксама зарагатаў.

- Ну, бачыш, так адбылося, што неяк вось яна пракалолася. Памылілася. І псіхалёгія не дапамагла. Ведаеш, усё, што хочаш, можа адбыцца з кім заўгодна. І згвалціць, і забіць могуць нават і блізкія і знаёмыя людзі. Часьцей за ўсё так і адбываецца. Гэты ж выпадак выключэньнем ня быў.

- Так гэта ты ўсё ж такі яе забіў? – Джаваньні ўсьміхнуўся. – Ня Мілаш?

- Я. Найперш, за здраду. За тое, што за маёй сьпіной пачала плесьці інтрыгі супараціў маёй сям'і. Ну і за псіхааналіз, канешне. За яго б адзіны не забіў. А тут усё адно да другога. Я ж не дурак. Калі хто заводзіць блізкія сувязі з маёй жонкай, уваходзіць у мой дом, я заўсёды навяду спраўкі. І тым больш мне было прыемна чуць усе гэтыя размовы, якія яны вялі за маёй сьпіной пра яе, аднак выйсьці на Мілаша было рэдкай удачай, тое праўда. Я нават такога не чакаў, калі загадаў праслухваць яе тэлефон. Нічога складанага тут няма. І Марыся

таксама на праслушцы, толькі яна хітрэйшая. Па тэлефону ніколі на сьлізкія тэмы прама не размаўляла. І сустрэчы назначала зь іньшага апарату, узятага не на яе імя. Яе ўпаляваць было найбольш складана. Затое пра Летыцыю я ўжо наслухаўся. І пра самога сябе. Гэта мяне нават забаўляла, хоць я ніколі ня быў аматарам камедыі такой нізкай якасьці. Аднак калі пра цябе гавораць шчыра, то нават і карысна паслухаць.

- Ну і што ты даведаўся таго, чаго ня ведаў? – запытаў яго Джаваньні, усьміхаючыся.

- Ды нічога новага. Алкаш. Прыдурак. Жывёліна. Грошы раздаю направа і налева вялікія. Пяцьсот еўра.

Джаваньні заратаў.

- Слухай, я б ёй яшчэ пяцьсот еўра заплаціў бы, калі б яна пра мяне нешта распавяла. Я б зь ёй пасядзеў бы шчыра, раскрыў бы ёй душу.

- Шкада, ня зможа болей. Пакуль вусны не прышыюць назад. Бяз вуснаў размаўляць блага. Язык я ёй пакінуў, нічога страшнага. Нос новы прышыюць. Як яна жадала – тонкі зробяць замест шнобеля яе. Што яшчэ? Болей нічога не адрэзаў. Сілікон крыху павыпускаў са шчокаў. Грудзі не кранаў – забіваць яе мэты не было. Так што – аклемаецца. Я ёй чэк пакінуў – аперацыі за мой кошт. Сертыфікат у клініку, там, дзе не абдураць. Хай робіць цяпер, што хоча. Прыгажуня мая. Ён усьміхнуўся.

- Вось убачыш, прыйдзе на працу праз тыдзень – лепей, чым была.

- А губы з чаго ёй зробяць, калі ты ёй іх адрэзаў? – пацікавіўся Джаваньні.

- З губ. У яе ж запасныя ёсьць. І такія, я табе скажу, не малыя. Як раз можна падрэзаць удвая. Джаваньні раптам зарагатаў, так, што ледзь не зваліўся з крэслу. Сагнуўся папалам, перавесіўся наперад.

- Ну ў цябе і гумар, Мікеле. Люблю цябе за гэта. Наогул цябе люблю, а за гэта – асабліва.

- Пяройдзем цяпер да справаў, - раптам сур'ёзна вымавіў ён. – Мы атрымалі інфармацыю.

- Якую? Яго голас раптам набыў якасьці ільду.

- Яны пачнуць узімку. Дакладней, у феврале. Разумееш?

- Разумею. Яго рука моцна сьціснула рукаятку крэсла.

- Фёдар ведае? – нарэшце запытаў ён.

- Ад яго інфармацыя і паступіла.

Ён кіўнуў.

Глава 2: Радзіма

Сьнег церусіў, мелкі і мокры, накрываў агіднай вільготнай коўдрай.

У цішыні кавярні ж было цёпла і ўтульна.

Дзьве дзяўчыны сядзелі, міла ўсьміхаючыся, і размаўлялі за кубкам кавы. Прыстойныя, прывабныя дзяўчыны. Зьзялі вусьмешкамі адна насупраць другой. Спачатку павіталіся, пацалавалі адна другую ў шчаку. Засьмяяліся, нешта зашчабяталі.

- Говорят, тебя можно поздравить, Агнесса? – мініяцюрная дзяўчына з пастрыжанымі лесенкай валасамі пясочнага колеру, у крыху мешкаватым чырвоным швэдары, прачырыкала танюткім галаском у бок сяброўкі.

- Ой, да, спасибо, Жаночка. Дзяўчына з доўгімі хвалямі накручаных кудзераў, афарбаваных у ярка-карычневы, апусьціла густыя ад тушы вейкі. Яна была апранутая ў белы сьвіцер пад горла, які больш шчыльна, але ж не настолькі, каб было непрыстойна, аблягаў яе цела. Яе вочы былі па-усходняму ярка падведзеныя, вусны пакрытыя плотнай памадай маркоўнага колеру, які яна лічыла нюдавым. На шыі у дзяўчыны вісеў залаты кулоньчык-падвеска невядомай формы на таўстым залатым ланцужку. Яна ўзяла тонкімі пальцамі з доўгімі, крыху загнутымі нафарбаванымі пазногцямі кубак. Адпіла, акуратна, каб ня сьцерці вусны, і паставіла кубак з адбіткам памады на стол. Шырока ўсьміхнулася, паказаўшы роўныя, але ж не зусім белыя зубы. А можа, яны такімі здаваліся з-за рудога адценьня памады. Апусьціла вочы, а потым ізноў узьняла іх на сяброўку, паправіла локан, які з-за накруткі здаваўся густым і пышным, і азірнулася. Апусьціла вочы, і ізноў іх узьняла. Яе рухі былі крыху нярвовымі, але ж упэўненымі. Маленькая сяброўка з захапленьнем глядзела на яе.

- Ну, и как? – нарэшце запытала яна. – Как он? Как это?

Замужем?

Яна лягла грудзямі на стол. Грудзі былі немалыя, можна сказаць, што і велікаватыя для такога маленькага цела. Твар дзяўчыны быў нейкі сьцёрты, нафарбаваны, але ж быццам бы яна рабіла гэта ў цемры, ці была блізарукай. Павейкі – невыразныя, шэрыя, ружовая празрыстая памада зусім ня пасавала да яркага швэдару, вейкі былі ледзь кранутыя тушшу. Наогул, твар дзяўчыны прыгожым ня быў. Ён быў ніякім. Быццам бы нейкі мастак доўга маляваў рысы, сьціраў, і маляваў нанова, а потым наогул махнуў рукой, і акрэсьліў нядасканалымі мазкамі – пара кропак вачэй, коска носу, вузкія вусны маленькага рту. Але ж дзяўчына, ня гледзячы на сваю, можна сказаць, банальную зьнешнасьць, ад гэтай відавочнасьці сваёй непрывабнасьці зусім не пакутвала. Яна быццам бы не асэнсоўвала, як яна выглядае, і, наадварот, вылучала нейкую нахабную ўпэўненасьць. Сяброўка ж яе з усіх сілаў дэманстравала шчырасьць і гасьціннасьць. Яе твар ня быў непрыгожым, але ж манеры казаць, рухі, тон голаса былі дзіўна адштурхваючымі, уяўляючы сабой спалучэньне няўпэўненасьці і рэзанёрства. Аднак, ня гледзячы на гэта, дзяўчына выглядала давольнай сабой, і, было бачна, радаснай. Бо ж яна, нарэшце, мела навіну, якой магла падзяліцца зь сяброўкай.

- Да, Жаночка, я вышла замуж. Яна паблажліва кіўнула.

- Ты знаеш, это так важно – найти своего человека. Ты тоже выйдешь, не расстраивайся. Обязательно выйдешь! Мы ещё будем вместе гулять с детками. Это так прекрасно – представляешь? Я так хочу детей! Яна сарамліва ўсьміхнулася.

- Ну а вы уже … пробовали? – Жаначка яшчэ шчыльней навалілася на стол грудзямі.

- Ой, ну конечно. Мы даже … ты знаешь, я тебе признаюсь, до свадьбы пробовали! Яна аглянулася, прыкрыла рот рукой, і загігікала.

- Ну, и как? – запытала яе сяброўка. Гэта атрымалася грамчэй, чым яна жадала бы, і на іх пачалі аглядвацца.

- Ой, тише, тише. Агнеса таксама аглянулася.

- Слушай, - прашаптала яна. – Ну это вообще не больно. Совсем. Не страшно, правда. Я даже ничего не ощутила. Просто – ой! Упс! И всё! Мы, конечно, потом по-разному попробовали. Я знаешь, сколько книжек купила? С Глебом их все пролистали. Ну, там такие картинки. Яна загігікала – ізноў.

- Да ты что? Вы по кама-сутре прямо? – Жаначка ізноў не стрымалася, і цяпер за суседнім столікам рассьмяліся. Нейкія хлопцы пераглянуліся, адзін зь іх пакруціў рукой ля скроні, але ж яна не зьвярнула на іх увагу. Агнеса ж сядзела да хлопцаў сьпіной, і ў гэты час нешта актыўна пісала ў мабільніку, а потым узьняла на сяброўку вочы.

- Ой, Жаночка. Ты не представляешь. Глеб – такой акробат. Яна сьціпла апусьціла позірк. – Ну, мы же решили попробовать … всё.

- Что – всё? – Жаначка была ўсе вушы.

- Ну… по-разному. И даже – сзади! Представляешь? Ой, я чуть от стыда не умерла. Но Глебу понравилось. Он так и сказал – сзади интереснее, чем спереди.

- А сверху не пробовали? – запытала Жаначка прыдушана.

- В смысле? Сверху кто кого? – Агнеса, не разумеючы, глянула на яе.

- Сверху Глеба ты. Так тоже можно! Я в кино видела. Жаначка задышала неяк цяжкавата.

- Ой, нет пока. Ну, ты знаешь, я пока как-то не решаюсь. Но потом, конечно, попробуем, по-разному. Мы же должны определить совместимость. Ну, чтобы мы друг другу подходили. А то знаешь, бывает так, что пары не подходят друг другу, и это становится источником проблем. Яна зь відам пераможцы паглядзела на сяброўку.

- Ой, вы такие молодцы с Глебом! – вымавіла тая шчыра.

- Вы с ним вот прямо идеальная пара. Он такой у тебя серьёзный, строгий. Не зря же он программист.

- Да, с таким человеком может быть сложно. К ним нужен особый подход. Хорошо, что в университете у нас отлично преподавали психологию. Ты знаешь, у нас такая преподавательница была! У неё самой четверо детей. Представляешь? Она так и говорила нам: «Девочки, вот станете мамами, знаете, как вам пригодится психология?» Детей ведь нужно развивать с пелёнок! Просто любить их недостаточно. Яна зь нейкай прыкрасьцю вымавіла гэтае нібыта агіднае для яе слова – “любіць”.

- Конечно, всё нужно делать по науке, я с тобой согласна. Жаначка кіўнула.

- Слушай, а ты с этой, … Летицией … яна зрабіла выгляд, што ледзь успомніла яе імя … переписываешься?

- Ну да, конечно. Она такая … бедная. На твары Агнесы зьвіўся шчыры сум і жаль.

- Ты знаешь, мне её так жалко. Она всегда была потерянная, и с этим парнем у неё не сложилось. С мальчиком, с которым она встречалась.

- Ничего себе, мальчик. Да он мужик настоящий. Лось здоровый. Жаначка фыркнула.

- Ему лет двадцать пять … или даже … шесть! Представляешь?

- Это ничего. Агнеса апусьціла вочы.

- Главное, чтобы человек был хороший. Но он … не хороший оказался. В общем, они расстались как-то быстро. Хотя она с ним уже жила.

- Может, он ей … не подошёл? Ну, в этом смысле? Жаначка пачала адчуваць, што размова прымае яшчэ больш цікавы паварот.

- Ну, не знаю. Может, и так. Всегда есть какая-то причина.

Агнеса падціснула вусны, і пакачала галавой. – Ты знаешь, - зь нечаканай агрэсіяй вымавіла яна, - у него нехорошая семья! Токсичная. Я уверена. И у Летиции шизофреногенная мать. Я читала отличную книгу, там всё разъясняется. Конечно, они нашли друг друга, ранили один одного как можно сильнее, а потом разошлись. Здесь всё понятно. Ты знаешь, она рассказала мне, что он … сразу. Ну, на первом свидании стал трогать её грудь. Я просто развернулась бы, и ушла. Ведь с ним всё понятно. Он же очень животный. Примитивный. Сразу – и трогать грудь. Что ещё ждать от такого. Конечно же, дальше был секс. Очень животный и примитивный. Ну, у него дома, он же взрослый, живёт один. У него там … траходром! Яна вымавіла гэтае слова з агідай, неяк падціснуўшы вусны, і з інтанацыяй, якая больш спрыяла для нейкай старой кабеты, чым для маладой дзяўчыны.

- Траходром? – Жаначка акругліла вочы.

- Ты знаешь, не удивлюсь, если он – наркоман. Скорее всего, он что-то ей подмешал. Она такая доверчивая. Наивная. Но это у неё из-за травмы. Ты же знаешь, как её травили. Мы так её жалели. Яна апусьціла вочы.

- Ну да. Жаначка кіўнула – наўмысна жаласна, таксама падціснуўшы вусны.

- Ты знаеш, она ведь совсем не красивая, - раптам вымавіла яна. – Не знаю, что в ней находят. Эти мальчишки. Она такая … худая. Нервная. Ведь у неё анорексия. Это же очевидно. С её проблемами она никогда не сможет иметь детей.

Агнеса спачувальна кіўнула ў адказ.

- Ты знаешь, этот её мужчина - странный, с которым она уехала, восточный такой. Он же старше гораздо. Так вот, я думаю, что он вынуждает её заниматься проституцией. Он же трафикёр. Бандит. Это же очевидно.

- Да. Её путь завёл её в жизненный тупик, - працягнула Жана.

- А что, она такая же худая? – раптам запытала яна.

- Ты знаешь, похудела ещё больше. Агнеса кіўнула.

- Слушай, а ты не можешь спросить её, как можно похудеть? Я вот хочу, но никак не получается. Жана зморшчыла твар.

- Я думаю, у неё это нервное. Но для тебя спрошу. Агнеса зрабіла націск на словах “для цябе”, быццам бы яе такія рэчы не цікавілі. Насамрэч яна ўжо запытвала Летыцыю, як у той атрымоўваецца весіць ня болей сарака пяці кіляграмаў, і тая ў адказ нічога дакладнага не сказала. Толькі тое, што яна амаль зусім ня есьць салодкае, і наогул есьці ня любіць. А калі есьць, то у асноўным нешта накшталт крыветак, курыцы ці сыра, і салаты з аліўкавым алеем. А замест салодкага есьць фрукты, але ж ня шмат, бо ў іх шмат сахару. І яшчэ яна сказала адну дзіўную рэч, якую Агнеса не зусім зразумела, але ж узяла на заметку.

- Ты ведаеш, я не магу есьці шмат. Раней я была дужа няшчасная, а цяпер – дужа шчасьлівая. І я так кахаю яго, што асалода ад ежы здаецца мне блюзьнерствам, - вымавіла яна.

- А что такое – блюзьнерства? – запытала Агнеса. Родам з глыбіні Расеі, яна ня дужа ведала беларускую мову, але ж намагалася старанна вывучаць яе. Мову мясцовых жыхароў трэба паважаць, думала яна. Яны такія траўмаваныя, што яна памірае. Але ж хто будзе ў сваім розуме размаўляць пры людзях на мове. Толькі старыя бабкі. А ў моладзі гэта кажа аб псіхічнай нестабільнасьці і жаданьні вылучыцца, накшталт субкультуры. Але ж Летыцыю яна падтрымлівала, і ёй нават было цікава. Гэта для яе быў нейкі моўны чалендж. Да таго ж, яна паступіла ў іньяз, і ўсё, што датычыцца чужых моваў, яе цікавіла.

- Блюзьнерства – гэта калі ты апаганьваеш сьвятое. Кощунство, ці святотатство - па-руску.

- Да? Агнеса зрабіла для сябе паметку. Агіда да ежы – трэба пачытаць. Яна пагугліла, і знайшла нярвовую анарэксію як хваробу многіх сярэднявечных сьвятых. Гэта называлася “сьвятая анарэксія”. Посьціць азначала праяўляць зьневажаньне да цела, і тым самым шанаваць Бога. Многія сьвятыя зусім нічога ня елі, акрамя прычасьця, казалі легенды. Аднак

Летыцыя ўсё ж ела, і неяк утрымоўвалася на сваіх сарака пяці, зрэдку дабіраючы да сарака васьмі, калі яна дазваляла сабе расслабіцца.

Усё ж, яна была дзіўная дзяўчына, і зносіны зь ей Агнесу цікавілі.

Нешта прыцягвала яе да Летыцыі: пэўна, тое, чаго не хапала ў ёй самой. Яна прывыкла ўсё для сябе тлумачыць з кніжак, рабіць свет рацыянальным, а калі ён выкрываўся тым, якім ён і быў насамрэч, ірацыянальным і невядомым, гэта яе моцна палохала. Летыцыя ж ня мела ў сабе нічога рацыянальнага. Цемра, якая, здаецца, віравала вакол яе, і ў ёй самой, была яе ежай, вадой, яе паветрам, яе розумам, дакладней – яго адсутнасьцю. Бо розума ў Летыцыі, і сапраўды, не было. Усё сваё жыцьцё яна з агідай адштурхвала ад сябе тое, што лічылася для ўсіх разумным: адукацыю, трывалыя зносіны, стабільную сям'ю з прадказальным рацыянальным хлопцам, ад якога яна магла б нарадзіць дзіця, а потым другое, і нават трэцяе, і чацьвёртае, і жыць, як усе – рабіць пакупкі ў супермаркеце, упрыгожваць елку на Каляды, хадзіць у салоны, сустракацца ў кафе зь сяброўкамі, хваліцца там дзецьмі і сваім прадказальным мужам, і ўладкаваным, упарадкаваным, трывалым жыцьцем, у якім не было месца невядомаму, спантанасьці, ірацыянальнасьці. І ў якім не было б месца Богу, дадала б Летыцыя. Яе Богу, адзінаму існуючаму, яе каханаму, яе жыцьцю, безь якога яна з агідай адштурхвала гэты сусьвет. Сусьвет яе не цікавіў, яе цікавіў Бог. Калі-некалі яна спрабавала казаць пра гэта Агнесе, але ж тая, было відавочна, не магла яе зразумець. Калі размова заходзіла пра Бога, Агнеса сьціскала вусны, і з павагай ківала галавой, закатваючы вочы. Але ж уся размова, здаецца, была для яе непрыемнай. Бог ніяк ня ўмяшчаўся ў яе ўладкаваным, дасканала выстраеным сьвете, які быў разложаны па палічках і растлумачаны ў мноства кнігаў, якія яна чытала, ссунуўшы бровы. Кнігі павінны былі растлумачыць усё – іх пісалі аўтарытэты. Летыцыя ж аўтарытэтам, безумоўна, не была. Яна была тым, што Агнеса вывучала, прыкладаючы яе да кніжнай лінейкі, вымяраючы, класіфікуючы, і хутка знаходзячы пэўны тэрмін пад тыя ці іншыя яе стан, праяўленьне, асаблівасьць, слова, і ўсё, што зь

ёй адбывалася. Канешне ж, Карына не была ніякім псіхааналітымкам, бо яна верыла ў эзатэрыку, а гэта было ненавучна, і проста сьмешна. Агнеса ж сябе лічыла дасьведчай у мноcтве пытаньняў, на якія яна спрабавала адказваць – не Летыцыі, а самой сябе. Летыцыя ж проста была. Жыла сабе ў Італіі, на віле, са сваім мужчынай, якога Агнеса поўнасьцю выкінула з поля свайго ўяўленьня, забараняючы яму нават і пранікаць туды. Ён быў для яе нечым дзіўным, небясьпечным, тым, да чаго прыстойная дзяўчына ня можа мець датычаньня. Для сябе яна прысвоіла яму кляймо “не зусім чалавека”, “недачалавека” яна сказаць не магла, бо гэта слова мела для яе нацысцкі душок. Таму яна знайшла для яго больш прыстойнае ў яе вачах слова – “жывотны”. Ён для яе быў нечым накшталт вялікай жывёлы, якая кіравалася ў сваім жыцьці аднымі інстынктамі, і розум мела жывёльны, той, які пазваляў эфектыўна выжываць у жывёльным мужчынскім сьвеце, які яна для сабе растлумачыла раз, і назаўсёды. Мужчыны – жывёлы, а жанчыны – тыя, хто павінен імі кіраваць, каб мець магчымасьць працягнуць свой род. Мужчына бездапаможны сам па сябе, і без разумнага кіраўніцтва стабільнай жанчыны ён загіне. Пэўна, сыйдзе некуды ў лес, а перад гэтым – з’ясі сваю жонку і патомства, як толькі можа і зрабіць драпежная жывёла. Высшым жа эталонам мужчыны з’яўляется той, хто суцэльна пазбавіўся жывёльнага, і жыве адзіным розумам, які, насамрэч, яна ўшаноўвала, як Бога. Бог быў для яе рацыянальнасьцю, правіламі, законам і парадкам, а яшчэ – Бог павінен быў быць прадказальным і падпарадкоўвацца ёй. Яна ж лепей ведала тое, што хоча Бог, і што насамрэч трэба было рабіць, што было правільна. Яна б і Богу не дала ні крышачкі спуску. Ён павінен быў быць такім, якім яна яго сабе ўяўляла. Правільным. Законным. Маральным. Гуманным. І адначасова – суворым, бязьлітасным. Яго трэба было баяцца, і не злаваць, як строгага бацьку. Паважаць, як кіраўніка кампаніі ці главу краіны, главу сям’і. І – сустракацца зь ім як мага радзей. Абавязкова віншаваць са сьвятамі, рабіць падарункі – такія, якія б не наносілі шкоды бюджэту, прыстойныя, не надта танныя і не надта дарагія.

Бог жа Летыцыі быў такім жа дзікім і дзіўным, як і яе мужчына. Насамрэч, у глыбіні душы яна лічыла, што Летыцыя апантаная

д’яблам. І калі б раптам быў прыняты закон, згодна якому ведзьмаў трэба спальваць, яна, сьціснуўшы вусны і апусьціўшы вочы, зь вялікім жалем адправіла б яе на касьцёр. Пры гэтым бы ўдзячыла Богу за тое, што ачысьціў сьвет ад цемры, выкрыўшы і пакараўшы шкодную і небясьпечную істоту. Насамрэч, яна лічыла Летыцыю блюзьнеркай, але ж тое, што яна лічыла яе вар’яткай, апраўдвала яе ў яе вачах. Бо яна ўжо паставіла ей некалькі дыягназаў, адну з формаў шызафрэніі, істэрыю, нярвовую анарэксію, і яшчэ некалькі. І цяпер з асалодай мела зь ёй зносіны, аддаўшы ёй у сваім уяўленьні сусьвету месца, ніжэйшае нават за дзіця – месца недзеяздольнай.

Але ж таму, што Агнеса лічыла сябе вышэй, разумней і ва ўсіх якасьцях лепей за Летыцыю, яна адносілася да яе са шчырым жалем, і, насамрэч, жадала ёй дапамагчы.

Таму, калі Летыцыя раскрывала ёй душу, яна ніколі яе не спыняла і сапраўды адчувала шчырае спачуваньне. І калі тая, прывыкшы да давяральнага тону іх адносінаў, стала расказваць ёй пра тыя рэчы, якія датычыліся яе інтымнага жыцьця, і сапраўды турбавалі яе, яна слухала яе зь цікаўнасьцю, і нават з асалодай, дэманструючы самыя цёплыя пачуцьці. Гэта быў яшчэ адзін спосаб узвысіцца над ёй, тым больш салодкі, чым болей патаемныя рэчы яна ад яе чула. Да таго ж, яны цікавілі яе і зь нейкага іньшага боку – узрушвалі па-жаночы, прыцягвалі, як штосьці, што было ёй не вядомае, страшное, забароннае, але ж выклікала моцную прагу праз магчымую найвялікшую асалоду, якой яна сама ніколі не дасягала ў жыцьці.

- У маім жыцьці не было каханьня да яго, - неяк вымавіла Летыцыя, калі яны размаўлялі ў кафэ, сустрэўшыся ў горадзе, дзе абодзьве сутыкнуліся ў адным вялікім гандлёвым цэнтры. – Да яго гэта быў толькі гвалт. Ён жа быў першы, хто навучыў мяне каханьню. Хто і сапраўды пакахаў маё цела, так, як пакахаў маю душу.

І потым, у прыватнай размове, ужо калі Летыцыя была ў Італіі, яна распавяла ёй такія рэчы, ад якіх у Агнесы проста вылезьлі вочы на лоб. Яна наогул не ўяўляла, што такое нават і магчымае.

Летыцыя так буднічна-абыякава расказвала, як Алекс вымушаў яе распранацца перад сваімі сябрамі, як ён згвалціў яе супрацьпрыродным спосабам, а потым рабіў гэта кожны раз, калі валодаў ёй, па чарзе выкарыстоўваючы усе яе адверсьці, і як ён узяў яе адначасова са сваім сябрам, уваходзячы ў яе ззаду, у той час як той браў яе куды палагаецца. Кожны палавы акт зь ім меў усе магчымыя супрацьпрыродныя рысы, і яны рабіліся ўсё больш і больш вычварнымі. Здаецца, яна пакутвала ад гэтага, і не магла ўтрымацца: распавядала аб гэтым ўсё болей і болей, быццам бы жадала, каб увесь сусьвет ведаў, што ён рабіў зь ёй. Бо гэтаму, насамрэч, не было апраўданьня, ў яе вачах.

- Калі ён захацеў узяць мяне туды, - распавядала яна, - я адмовілася. Але я стаяла задам, і ён проста ўзяў, і засадзіў мне туды свой ... . Мне было так балюча і агідна, што я расплакалася, громка. Але ж ён працягваў рабіць сваю справу. А потым сконьчыў, хутка. І ўсё. Потым ён заўсёды рабіў гэта. Меў мяне туды кожны раз. І туды, куды трэба, і потым ізноў анальна, а потым – у рот. Ён найбольш любіў рабіць так – па чарзе.

- Почему ты его не бросила? – зьдзівілася Агнеса. – После того, что он сделал. Если ты считаешь, что он тебя изнасиловал, - удакладніла яна.

Насамрэч, тое, што гэта быў гвалт, яна не лічыла. Можа, першы раз гэта і ўсё ж такі і быў менавіта ён, але ж яны былі парай, і гэта адбылося ў працягу сэксу. Ніхто не асудзіў бы яго. Ён бы сказаў, што проста выпадкова трапіў не туды. Вось і ўсё. Такое здараецца. Ці не зразумеў, што яе адмова гэта не інтымная гульня, а сапраўды не. Але ж калі ён і насамрэч згвалціў яе, што ўсё ж мела месца, як Агнеса не намагалася знайсьці ўсе магчымыя аргументы, каб абвінаваціць сваю сяброўку, то чаму яна ня кінула яго? Чаму дазваляла рабіць усё гэта зь ёй далей, і пры гэтым усё болей і болей у вычварным выглядзе?

Напэўна, таму, што яна сапраўды жадала гэтага. Яна, насамрэч, распусная, і атрымоўвае асалоду ад недазволеных рэчаў, якія ўяўляе для сябе агіднымі, аднак пры гэтым патаемна іх жадае. Яна ўявіла сабе, як Алекс трахае Летыцыю ва ўсе месцы, і яе чорныя валасы спадаюць хваляй на падлогу, а тонкае цела

выгінаецца яму насустрач, амаль дзіцячае, з маленькімі белымі грудзямі, якія ён груба сьцісквае і накрывае вуснамі. Як яго хер… яна ледзь заставіла сябе ў думках вымавіць гэтае слова… уваходзіць у яе цела, туды, куды нельга, і яна ўскрыквае, і на яе твары блішчаць пярліны сьлёзаў, у той час як ён працягвае рабіць сваю справу. Гэты Алекс быў ёй агідны – нейкі брудны, пакрыты татуіроўкамі, высокі, худы – сапраўдны наркаман, яго валасы віселі чорнымі пасмамі, пачуцьцёвыя вусны крывіліся ў агіднай вусьмешцы, пах яго парфюмы быў сінтэтычна-рэзкім, позірк – прыжмураным і нейкім злавесна-агідным, распранаючым. Вакол яго віравала цемра, і чым болей Летыцыя распавядала пра яго, тым болей зла вакол яго Агнеса адчувала.

Ён, як апынулася, і біў яе, неяк ударыў нагой, і зьневажаў, называў яе сучкай, распуснай, ненармальнай, вар'яткай, бруднай, сапсаванай ад нараджэньня, разбэшчанай, нездарова выглядаючай, адштурхваючай, і ў той жа час меў яе ва ўсіх формах, і ні на імгненьне не адпускаў ад сябе, вымушаючы з'яўляцца зь ім усюды, дэманструючы яе сябрам, насалоджваючыся іх юрлівымі позіркамі. Ён падштурхваў яе, каб яна распраналася перад імі, каб аддавалася ўсім і кожнаму па яго захаду, а сам нібыта сыходзіў у цень, але ж заўсёды з'яўляўся адтуль, каб ізноў узяць яе, як ніхто больш ня мог нават і ўявіць.

- Это в сё ужасно. С ним всё понятно – он такой человек. Но вот ты почему на всё это соглашась? – не магла зразумець яна.

- Таму, што мы былі зь ім разам, - паціскала Летыцыя плячыма на камеру. – Ён быў маім мужчынай. Мы сустракаліся. Але ж потым мы расталіся, калі адбылося нешта, што стала для мяне апошняй кропляй. Ён расплаціўся мной за даўгі, і мяне згвалцілі некалькі чалавек. Пасьля гэтага я не жадала мець зь ім справы. Мы толькі мелі зносіны як сябры, знаёмыя, і ня больш. Я не жадала быць яго жанчынай. Неяк мы разам накіраваліся ў лес. Мы часта хадзілі туды гуляць, сядзелі ля вагню, размаўлялі. Я люблю лес, і ён любіў. У нас было шмат агульнага. Ён, насамрэч, быў неблагім хлопцам, вумным, цікавым. Многа ведаў, чытаў, музыку слухаў розную, такую, як мне падабалася. Ён дазваляў мне быць самой сабой. Той сваёй

разбуральнай, цёмнай стараной мяне, якая яго найбольш прываблівала, узрушвала. Быццам бы ён жадаў праз мяне выйсьці па-за межы гэтага сусьвету. Ён прагнуў шмат, тое, што б яму ніхто ня змог даць. Я ж, пэўна, давала яму гэта. Але ж ён не кахаў мяне, і таму нічога не атрымалася. Ён проста рабіў мне балюча, гвалтіў, задавольваў свой юр, і глядзеў, што будзе. Калі тканіна сусьвету расшчэпіцца перад ім, і ён убачыць нешта па-за яго межамі. Але ж у яго нічога не атрымоўвалася. Аднак атрымалася ў мяне, - ціха вымавіла яна. – Бо я пачала прагнуць Яго. Я прагла Бога, і ён прыходзіў да мяне, але ж потым я на яго забылася. Я проста пакутвала, была ў адчаі. Мая душа клікала Яго, але ж цела яе ня чула. Яно было сьляпым і глухім, і толькі прагла болю. Калі мы сустрэліся зь ім, і ўсё гэта пачалося, я пачала пісаць вершы. Я і дагэтуль добра малявала, але ж зь ім ува мне адкрылася нешта, нейкі выток, адкуль у мяне і праз мяне палілося такое, чаму я ня ведала назвы. Цяпер я разумею, што Ён так гаварыў са мною. Гэта яго рукі лашчылі мяне, яго хер мяне гвалціў, каб я не магла паснуць. Каб была абуджанай, была жывой.

Чым болей Агнеса яе слухала, тым меней разумела. Гэты случай ня ўпісваўся наогул ні ўва што. Гэта было вар'яцтва такое несумненнае, такое чыстае, што толькі прафесіянал змог бы разабрацца ва ўсіх гэтых хітраспляценьнях яе трызьненьня. Агнеса дапускала, што на фоне яе траўмаў дзяцінства, анарэксіі і сапраўды страшнога вопыта з гэтым прыдуркам, які наогул ня меў параўнаньня ні з чым, што яна магла б сабе ўявіць у адносінах, у Летыцыі і сапраўды адбыўся нейкі надлом псіхікі, і гэтая шчыліна рабілася ўсё болей і болей глыбокай, быццам бы яе адносіла некуды на дрэйфуючай ільдзіне, туды, у цемру, адкуль не было выйсьця. І ў той жа час яна баялася сабе прызнацца, што зайздросьціла ёй. Летыцыя распавядала пра сэкс нешта такое, што яна не магла і ўявіць, як бы яна не намагалася прыніжаць мужчынаў у сваіх вачах, называючы іх жывёламі, жывучымі толькі адчуваньнямі свайго "адростка", які яны ўвесь час жадалі некуды прыстроіць. Насамрэч, ёй хацелася, каб яе адымелі менавіта так, як апісвала Летыцыя – ва ўсе месцы, груба і брудна. Каб яна адчула сваю ўладу над гэтымі мужчынамі, страшнымі і жывёльнымі, якія б бралі яе цела і гублялі ад яго розум, а яна б валодала імі. Круціла б імі,

як жадала, як сказала б яе маці. З маці яна, у адрозьненьне ад Летыцыі, была наогул блізкай, яны былі як дзьве сяброўкі, і ў маці яна заўсёды шукала парады і падтрымкі, лічачы яе гуру ва ўсіх тых практычных рэчах, якія не былі апісаныя ў кнігах. Яна старанна падрыхтавалася да першай іх ночы з Глебам, каб усё было прыгожа і гігіенічна, з настроем, сьвечамі, кветкамі і музыкай, прыгожай бялізнай, прачытала шмат кніг, дзе апісваліся ўсе позы, найбольш зручныя, каб пазбавіцца дзявоцкасьці. Яна і сапраўды баялася, аднак тое, што атрымалася, яна амаль не заўважыла. Ён проста лёг на яе, увёў у яе свой чэлес, і рухануўся пару разоў. Потым, канешне, яны паўтарылі усё, як было напісана ў кнігах. У нейкія моманты ёй здавалася, што яна адчувае нешта. Яна ўяўляла, што адчувае. Аднак гэта было зусім ня тое, што называлі “бабачкамі ў жываце”. Калі яна запытала Летыцыю пра тое, ці адчувала яна аргазм, тая паціснула плячыма.

- З Алексам я наогул ня помню, што я адчувала. Калі цябе гвалцяць, ты проста пакідаеш цела, і не жадаеш у яго вяртацца. Таму я памятаю ня шмат. Але ж, канешне, мне падабалася. Я жадала яго. У мяне там усё было мокрым, аднак мне больш падабалася, як ён лашчыць мяне. Ён рабіў гэта доўга, браў вуснамі мае саскі, ён наогул любіў лашчыць грудзі – гэта яго заводзіла. Аднак усё гэта былі такія арэлі – паміж асалодай ласкаў, і жудаснасьцю гвалту, які сьледваў за імі. Ён заводзіў мяне, рабіў мяне гатовай, а потым браў мяне так груба і брудна, што я памятаю толькі агіду, боль і страх. І тое, як шчыліна раскрываецца. Нешта пераключалася ў маёй галаве.

Усё ж, мне падабалася быць разам зь ім. Ён мог лашчыць мяне часамі, гуляць з маім целам, фатаграфаваць і разглядаць яго. Жах наступаў потым. Але ж пасьля гэтага, калі ён браў мяне ўсякімі агіднымі спосабамі, ён ізноў станавіўся тым, каму я не магла адмовіць. Ён быў прыгожым. Вумным. У яго былі грошы. Яна замаўчала.

- Але ж я не была зь ім шчасьлівая. Ведаеш, каб жанчына адчувала задавальненьне, нябёснае, не зямное, ёй трэба кахаць. Каб кахалі яе, і каб кахала яна сама. Калі Міхась кахае мяне, я заўсёды адчуваю такое моцнае задавальненьне, што мне

здаецца, што я паміраю. Ён бярэ мяне і пяшчотна, і груба. Ён рабіў са мной такія рэчы, якія не рабіў нават і Алекс. Ён гвалціў і біў мяне да крыві. Разрываў мяне. Некалькі разоў я аднаўляла дзявоцкасьць, яму падабалася, калі я была ізноў цнатлівая. І туды ён мяне браў, і чэлес у яго значна большы, чым у Алекса, і гэта было так балюча, што я крычэла, але ж ён закрываў мне рот пацалункамі. Ён прыніжаў мяне, браў мяне перад сваімі сябрамі, але ж зь іх ён дазволіў узяць мяне толькі аднаму. Яна замаўчала.

- Ён любіць глядзець, як я лашчу сябе – сама. І каб іншыя глядзелі. А потым ён бярэ мяне, ці глядзіць, як да мяне дакранаюцца. І заўсёды бярэ мяне сам. Ён любіць, каб я казала па яго загаду брудныя словы, каб брала яго чэлес у рот, каб цалавала яго ўсюды, і ён любіць усюды цалаваць мяне, раскрываць мяне рукой і языком. Калі ён цалуе мяне, я думаю, што задыхаюся. Але ж яму я дазваляю ўсё. Бо ён – Бог. І гэта праўда. Ён – Бог сапраўдны, існуючы. Зь ім я зразумела, што кахаць магчыма толькі Бога, толькі яго прагне душа, і зь ім атрымоўвае найбольшую асалоду.

- Папрасі Бога, каб ён цябе трахнуў, Агнеса, - раптам вымавіла яна. – Толькі хер Госпада нашага, Бога майго, адзінага майго каханага, які ўчалавечыўся дзеля мяне ў яго целе, можа дасягнуць той кропкі, якая адпраўляе нас у адвечнасьць і душой, і целам. Папрасі Бога, каб ён цябе выебаў. Каб увайшоў у цябе сваім чэлесам, як ён увайшоў у Марыю. Каб яго хер згвалціў цябе, і пазбавіў цябе ўсяго зямнога. Каб яго семя ачысьціла цябе. Скажы яму, што ты хочаш цалаваць яго хуй, яго муды, яго ўсяго. Мець яго ў сабе. Што твае грудзі прагнуць яго вуснаў. Што ты раскрываешся перад ім, і аддаешся яму, як баранак на алтары, каб ён узяў цябе, так, як ён жадае. Калі ён пажадае адразаць ад цябе кавалкі і піць тваю кроў, скарыся. Калі ён будзе ўскрываць тваё ўлоньне і ўваходзіць у яго адначасова, калі яго вусны будуць да крыві ссаць твае саскі, калі ён вывярне цябе знутры вонкі, каб насалодзіцца кожнай клеткай твайго цела. Бо ж яму ўсё дазволена, і ад яго ўсё жадана. Бо ён – Бог, і яго каханьне такое вялікае, што яго пацалункі – як дакрананьне распаленага жалеза, а хер – як удар мяча, які разразае тваю плоць.

Толькі ў яго руках можна адчуваць асалоду сапраўдную, незямную, і зь яго хуем у сабе адчуваеш сябе сапраўды поўнай. Ён можа кахаць так, Агнеса, як можа кахаць толькі Бог. Яна замаўчала. Агнесе хацелася заткнуць вушы, і ў той жа час яна слухала, як зачараваная. Гэта было відавочнае трызьненьне, эратычнае, са сваімі асаблівасьцямі. Але ж яно было прыўкрасным, такім, што было жудасна.

Потым, калі яна асэнсоўвала ўсё гэта, яна ўсё больш упэўнівалася, што яе знаёмая – глыбока хворы чалавек, і што яна плоха сконьчыць, і што жыць так, як яна, нельга, ні па якіх законах, ні па боскіх, ні па чалавечых. І, аднак, гэтыя размовы нешта рабілі зь ёй. Ёй хацелася, каб яе згвалціў гэты страшны для яе мужчына. Бандыт, як яна яго называла. Значна страшнейшы, чым Алекс, сапраўдны маньяк і садыст, забойца, на чыіх руках была кроў і гвалт мноства ахвяраў. Яна уяўляла, як яна лажыцца перад ім, і ён бярэ яе – груба, аднак яна ня ведала, як гэта. І што пры гэтым адчуваеш. Ён жа проста стаяў воддаль яе, і глядзеў зь цемры. І ўсьміхаўся.

- Я – ня твой Бог, - ціха вымаўлялі яго вусны. – Шукай свайго уласнага Бога. Той яго твар, які ён адкрое цябе. Бог – не прастытутка. Ён не ўваходзіць у кожнага першага сустрэчнага. Ён бярэ толькі тых, хто яго кахае, і каго ў адказ кахае ён. Яна кахае мяне болей за сусьвет, і таму я бяру яе. Ты б ня вытрымала і імгненьня майго каханьня, таго, што я дару ёй. Ты б памёрла ад першага дакрананьня маёй рукі. Каб умесьціць мой хуй, трэба мець сэрца памерам з сусьвет, бо менавіта так я бяру – да самога сэрца, і праз яго, туды, дзе раскінулася аголеная душа. Калі ты дасі мне выебаць сваю душу, і не памрэш пасьля гэтага, тады ты станеш маёй жонкай і ўлюбёнай Шхінай. Але ж з табой гэта буду ня я, а нехта іншы. Калі ты народзіш сына, і палюбіш яго болей за ўвесь сьвет, дай яму выебаць цябе. І тады ты адчуеш у сабе Бога. Ты будзеш кахаць свайго сына як мужчыну, і пакутваць ад гэтага. Скарыся мне, і аддайся яму. Дай сыну ўвайсьці ў цябе. Дай яму стаць тваім мужам.

Яго словы былі страшнымі і блюзьнерскімі. Яны прысьніліся ёй ноччу пасьля адной зь іх размоваў, калі Летыцыя гаварыла аб

рэчах такіх тагасьветных і пазамежных, што яна наогул не магла асэнсаваць іх. Гэта было нешта пра боль і кроў, і тое, як яны істотны, каб наблізіцца да Яго. Каб спазнаць Бога.

- Я жадала б, каб ён біў мяне плецьцю, - казала яна, і яе вочы, здаецца, ня бачылі нічога вакол. – Каб ён кахаў маё скрываўленае цела, прывязанае да слупа. Каб ён на вачах усіх зрабіў гэта са мною, і ўзяў мяне так поўна, што кожны бы адчуў маю асалоду. Ён – як ружа, і я жадаю яго шыпоў. Ён – як бізун, і я прагну яго ўдараў. Ён – як крыж, і я прагну быць расьпятай ім на ім самім. Яна закрыла вочы рукамі, і раптам расплакалася.

- Глядзі, - прашаптала яна. – Паглядзі. Яна адкрыла свае грудзі, і тут сувязь абарвалася. Калі ж яна ўсталявалася ізноў, то Летыцыя выглядала ветлівай і вясёлай, нібыта нічога не было. Але ж Агнесе здалося, што на яе грудзях яна бачыла крывавыя сьляды цёрну, ці глыбокія чырвоныя драпіны і парэзы.

- Он её убьёт когда-нибудь. Сумасшедшая, - нарэшце вырашыла яна, і выйшла з чату.

Глава 3: Антыхрыст

- Я расьпяў сябе на крыжы сусьвету, - вымавіў ён, гледзячы на яе.

- Я не пашкадаваў дзеля цябе свайго цела, так я цябе кахаю. Ты бачыла мае пакуты, - ціха працягнуў ён.

- Я бачыла, каханы мой.

Яна прыціснулася да яго тварам. Ён гладзіў яе валасы вялікай рукой.

- Я хачу піць з тваіх вуснаў віно і кроў, каханая. Ён узьняў яе твар рукамі, і заглянуў ёй у вочы.

- Хачу, каб гэтыя прыгожыя пяшчотныя губкі ссалі мой хер, каб яны цалавалі яго і лашчылі сваім язычком. Каб мой хуй уваходзіў у цябе там, паміж тваіх салодкіх губак, і ў тваю шчыльную маленькую попку, і каб усе бачылі гэта, як ты хочаш мяне, і стогнеш пада мною. Хачу, каб ты забылася на сябе дзеля мяне. Каб мае рукі трымалі тваё цела, як ваяр трымае меч, каб гладзілі яго, як руно баранка, перад тым, як яго праціне нож. Хачу, каб мой хер дакранаўся да тваіх маленькіх грудзей, і яго галоўка сутыкалася з тваімі саскамі. Каб замест вуснаў немаўля твае маленькія грудзі краналі мае вусны, каб мае губы ссалі твае сасочкі, пакуль зь іх не пацячэ малако, і цалавалі тваё улоньне, якое прымае аднолькава цесна і мой хуй, і руку, і наверша майго мяча, ці гэтага клінка, якім я раскрываю цябе перад тым, як увайсьці ў цябе – да самога ляза, якое, як маланка, выходзіць з твайх сьцёгнаў. Я хачу ўзяць цябе цнатлівую, ускрыць, разрэзаць цябе, праглынуць тваё цела, агаліць яго перад натоўпам, каб ён насалоджваўся тваімі пакутамі дзеля мяне, так, як ён насалоджаўся мною. Каханая мая, я б зрабіў усё гэта з табой, і тое, што ты нават і не ўяўляеш. Ён прыціснуўся да яе грудзей вуснамі, гарачымі, сухімі, быццам бы ён пакутваў ад смагі. Яго язык лашчыў яе саскі, аблізваючы, вусны ўцягвалі іх, і яна пасунулася да яго.

- Хачу ссаць твае грудзі, - ціха вымавіў ён. – А ты лашчы мой хер рукою. Ён прыціснуўся вуснамі да яе грудзей, якія напружыліся і балелі. Яе ўлоньне цякло ад яго дакрананьняў, і яго чэлес быў нібыта каменным, узьнімаючыся над яго сьцёгнамі.

- Хочаш мой хуй у сабе? – запытаў ён яе, груба, хрыпла. Яго твар быў экстатычна прыгожы, дзікі, драпежны, чорныя бровы і вочы рабілі яго пагрозным, і прыўкрасным. Яго вусны, прыадчыненыя, чырвоныя, у чорных вусах і барадзе, нагадвалі аб яго нядаўніх пацалунках. Яны прагна бралі яе ўсюды. Ён узьняўся, і яго твар апынуўся насупраць яе твару.

- Дзевачка мая прыгожая, як я жадаю цябе. Ён прыціснуўся да яе вуснаў сваімі. Яго сьцёгны рассунулі яе сьцёгны, і ён хутка ўвайшоў у яе на ўсю дліну.

- Падабаецца табе мой хуй, дачушка мая? – запытаў ён яе.

- Так, татачка. Так, родны. Падабаецца.

- Хочаш мой хуй? Хочаш мой хер, дачушка? Скажы, як ты хочаш мяне. Ён працінаў яе з кожным рухам усё глыбей.

- Так, так, любы мой, каханы. Татачка мой, родны мой. Трахні мяне, - шаптала яна.

- Скажы – выебі мяне, - хрыпла загадаў ён ёй.

- Выебі мяне, татачка. Выебі мяне сваім херам. Хачу твой хуй. Хачу прыціскаць яго да сваіх грудзей, хачу мець яго ў самае сэрца.

Яна задыхалася пад ім, ён гвалціў яе, злажыўшы папалам, чэлесам і рукою, і ізноў чэлесам. А потым перавярнуў яе задам, і сконьчыў між яе ягадзіц.

Яна ня памятавала, як ён сконьчыў, бо яе асалода суцэльна сьцёрла адчуваньне часу. Толькі яго цела ў яе целе, над ім і вакол было істотным. Яны ляжалі разам, ён цяжка дыхаў, яна выцягнулася, прыціскаючыся да яго.

- Любая мая. Дачушачка мая. Ён пацалаваў яе ў губы – мякка, пяшчотна.

Яго рука гладзіла яе грудзі.

- Ты кахаеш мяне?

- Кахаю, як нікога, любы мой. Айцец мой. Кахаю так, як нікога ў цэлым сьвеце.

Яго валасы былі зблытанымі, грудзі цяжка ўзьніміліся. Яна ляжала на яго грудзях, і ён абдымаў яе.

- Любая. Золатка маё. Адзіная ў сьвеце. Ён гладзіў яе валасы і плечы, і пад сваёй шчакой яна адчувала гук яго сэрца, якое нагадвала ёй мерныя ўдары барабанаў у цемры. Ёй было так хораша ляжать на яго вялікіх грудзях. Ён быў жывы. І яны былі разам.

- Ты – мой айцец? – запытала яна яго.

- Так, каханая. Я так вырашыў. Я хачу быць ім, і я буду тваім айцом. Птушаня маё. Яна ўзьняла на яго твар – жудасна прыгожы. Кожны раз, калі ён бачыў яе, у яго дух захоплівала ад яе прыгажосьці. Гэты твар, вар'яцкі, экстатычны, узьнёслы, не належыў гэтаму сьвету. Прыгажосьць яго была падобная ўдару нажу пад рэбры, так, што спыняўся подых, такой яна была вострай, быццам бы абуджала і працьвярэжвала, быццам бы вочы бачылі яркае сонечнае сьвятло пасьля ночы. Яна сама не магла ўявіць сваёй прыгажосьці. Гэта было нешта, што зьзяла праз яе скуру, што рабіла вар'ятам, і вымушала апускацца на калені, цалуючы яе маленькія стопы, тонкія лыткі яе доўгіх ног. Такой магла быць толькі Ева, нованароджаная ад Адама, толькі што абудзіўшаяся, сьвежая і зьзяючая, як раса у праменях боскага сьвятла. Але ж у той жа час яе прыгажосьць была і пагрознай – хараством Персефоны ў царстве Аіда, прыгажосьцю сьмерці, чараўніцтвам ламій і фурый, позіркам Мядузы, перарабляючым жывое ў камень, каб назаўсёды захаваць дасканаласьць жывога ў нежывым. Бо жывое – мяккае, цякучае і часовае, мастацтва ж – гэта час, застыўшы пад позіркам Гаргоны, якая забівае, каб нарадзіць у адвечнасьць.

Яна ж, дзяўчынка яго, ня ведала і не заўважала гэтага свайго дзівоснага хараства. Затое яго бачыў ён, і яго сэрцу было і радасна, і балюча, калі ён думаў, што ў той жа час на гэта дзіва, гэтую пяшчоту, нагадваючую ў сваёй уразьлівасьці адкрытую рану, сьвет глядзіць хцівымі, юрлівымі вачыма натоўпу, зайздросьлівымі, кплівымі і бруднымі. Яму хацелася захінуць яе ад усіх. Каб ён толькі мог схаваць яе ў глыбіні свайго сэрца!

Ён ахапіў яе, і прыціснуў да сябе, саграваючы сваім цяплом, напаўняючы сваёй моцай. За вакном нечакана пайшоў сьнег – нарэшце, пасьля навагодніх сьвятаў, надышла зіма.

- Я прыйшоў да іх ціхім, мяккім, і поўным каханьня, Джавані. Я быў пакорлівым, быў баранкам, які дабравольна ўзышоў на іх крывавы алтар.

І за мной узышлі многія сотні, тысячы, мільёны такіх жа ціхмяных пакутнікаў. Хопіць. Сьвет ужо чырвоны ад іх крыві, якая галосіць да мяне зь нябёсаў.

Я быў укрыжаваны, Джавані – за тое, што нёс слова Любві. Але ж цяпер я ціхмяным ня буду. Ня буду я і пакорлівым. Яны пакаралі Мешыаха ціхага і любячага. І цяпер я прыйшоў у другім сваім абліччы – Анты-Хрыстас, Анты-Мешыах, той, хто будзе зьнішчаць гэты сусьвет, зьнішчаць бязьлітасна. Бо ў гэтым горадзе не засталося праведнага, Джаваньні, і ён будзе спалены агнём зь нябёсаў. Тыя ж нямногія, хто мяне спазналі, і гатовыя пайсьці за мной, будуць выведзены і выратаваны мною, і ўвойдуць у жыцьцё адвечнае. Я быў сьціплым, быў пакорлівым, быў Ісусам. І што? Мяне пазбавілі радзімы, роднае зямлі, на якой жылі пакаленьні маіх бацькоў, на маёй зямлі мяне ледзь не забілі, вымусілі зьбегчы, кінуўшы ўсё, што мне было дарагога. Я здолеў забраць адзінае, як Лот, тое, што мне было сапраўды каштоўным – маё каханьне. Маё любае дзіця, дзеля якога я працягваю жыць. Ня Хрыстас ім патрэбны, Джаваньні. Яны не ацэняць і не зразумеюць Любоў. А вось нянавісць мая ім абыйдзецца дорага. Яны заплацяць за віно з тачыла майго гнева крывёю з уласных жылаў. Я буду разбураць. Буду зьнішчаць. Бо трэба ачысьціць месца. Ачысьціць душы, якія спарахнелі ад тлену. Я буду пераплаўляць іх агнём пакутаў, бо я – Дракон зь

нябёсаў, які паўстаў над імі, выкліканы іх грахамі, якія агідныя мне, і таму я буду іх выпальваць, як выпальваюць пошасьць і гніль, бо толькі полымя можа сапраўды ачысьціць і ўзьняць. Яны не зразумелі Госпада ціхмянага, бо іх вушы ня чулі яго словы. Цяпер жа яны пачуюць громы і гукі трубаў, заклікаючых на суд. Але ж ведаеш, што найбольш агідна мне, Джаваньні? - працягнуў ён.

Тое, што сярод іх я ня бачу годнага мне супраціўніка. Гэта нейкая адзіная брудная шэрая маса, якая цісьне і давіць на мяне, не даючы дыхаць.

Сярод іх нават няма Галіяфа, у якога б Давід мог запусьціць камень. Давіду было прасьцей, чым мне. Ён бачыў галоўнага ворага. Я ж яго ня бачу. Мноства маленькіх ворагаў, быццам бы мора з мільёнаў пацукоў, гатовае праглынуць усё. Дзе мая любоў, Джаваньні? Яе зусім ня засталося. Ён крануў лоб рукой.

- Ты правы, Мікеле. Абудзіць іх можа толькі ўспышка накшталт атамнай. Джаваньні ўсьміхнуўся. Прыходзяць часы, калі душы засынаюць настолькі крэпка, што ня чуюць нават і трубаў Страшнога Суда. І адзінае, што мы можам зрабіць у такія часы, гэта ўдаліцца ад сьвету, і назіраць. А яшчэ – падпаліць яго, як сухі стэп, з чатырох кутоў. Тых, хто будзе клікаць нас, мы ўзьнімем. Тыя ж, хто будуць спадзявацца на сябе, хуткасьць сваіх ног, моц сваіх рук і сваёй зброі, згараць. Бо сьвет зайшоў у тупік. Дзьве тысячы год яму было дадзена на тое, каб зразумець. Але ж ён яшчэ больш утульна закручваўся ў старыя лахманы, якія Хрыстас заклікаў пакінуць на сьметніку гісторыі. Адзеньне новае не было яму даспадобы. Здавалася б, самае прыўкраснае з таго, што можа даць чалавеку Бог – каханьне! – яны канчаткова апаганілі. Паглядзі, што робіцца пад засеньню хрысьціянскага шлюбу. Ці ж хоць хто з гэтых людзей кахае адно аднаго? А ўва што пераўтварыліся храмы Госпада Бога нашага? Яны пераўтварыліся ў пустэчу, дзе сэрцу халодна і агідна. Сэрца прагне каханьня, і яго, і сапраўдную гарачыню пачуццяў, яно знаходзіць у месцах, якія больш нагадваюць пекла. Ня ў храмах, а ў сэрцах непрыкаяных, у душы пакутнікаў, ненавідзячых гэты сьвет, сапраўды жыве Бог. Каінава семя, якое ў адчаі плача і пасыпае галаву пеплам,

даражэй Госпаду за мёртвыя і сухія сэрцы, якія ганарацца тым, што ведаюць яго. Але ж ён мёртвым ня быў. Ён быў жывым, і гарачым. І жыцьця ў ім было столькі, што хапала ажывіць і памерлых.

Джаваньні замаўчаў.

- Што там рыхтуецца, Джаваньні? Ёсьць якія весткі адтуль? Ён кіўнуў галавой убок.

- Ёсьць. Ёсьць, Мікеле. Мы ўсе чакаем. На днях мы адправілі апошнія вагоны з … таварам. Хутка яно выбухне. І я клянуся, што гэта будзе толькі пачатак. Стэп ужо падпалены, Мікеле. Я чую смаляны пах пекла. Вусны Джаваньні расплылілся ў шырокай вусьмешцы. Ён узьняў келіх. Ён кіўнуў, і ўзьняў келіх у адказ. Аб нечым задумаўся, і ў вачах яго палыхнула полымя.

- А ведаеш, што самае агіднае, Джаваньні? – задуменна вымавіў ён.

- Што, Мікеле? Вочы Джаваньні звузіліся.

- Тое, што робіцца па асобку ў кожным гэтым сэрцы, якое лічыць сябе чалавечым. Ты ўбачыш, як тыя страшныя рэчы, ад якіх у нас з табой стыне ў жылах кроў, самыя прыстойныя з прыстойных грамадзянаў будуць сустракаць з адабрэньнем і плясканьнем у далоні. І ты будзеш ненавідзець ня нейкае інфернальнае зло, а тую прыстойную мразоту, якая з постнай мордай будзе качаць галавой, асуджаючы на сьмерць бліскіх. Бо ж усе людзі – бліскія адно аднаму. Так, Джаваньні?

- Так, Мікеле. Але ж гэта ўжо было шмат разоў. І самыя страшныя злачынцы ня тыя, хто разарваў кагосьці на кавалкі ў пылу бойцы, а тыя, хто адышоў у бок, каб на іх ня трапіла кроў, абтросься, і зрабіў выгляд, што нічога не было.

- Ведаеш, што мне расказала Летыцыя? Калі яна распавядала сваім сяброўкам пра той страшны гвалт і зьдзекі, якія рабілі зь ёй, яна не сустракала ні кроплі, - я ня прыўменьшваю – ні малейшай кроплі спачуваньня. Яе не пажалеў ніхто, акрамя мяне. Мяне – гвалтаўніка, забойцы, і учалавечанага Д’ябла. Яе

ніхто не жадаў разумець, і калі яна прасіла хоць крышачку жалю, ад яе проста адварочваліся. Яе пакуты, страшныя, якія б ніхто зь іх ня вытрымаў, бо яны былі марудным, тупым, разбураючым яе шмат год болем, проста нікога не цікавілі. Ёй нават пачыналі казаць, што яе боль – ня самы балючы, разумееш? Што ў яе наогул нічога не балела, і не баліць. Проста яна – вар'ятка. Вар'ятка таму, што мае сьмеласць гучна гаварыць аб тым, што зь ёй рабілі, і як ёй было балюча. Яна павінна маўчаць, і не турбаваць прыстойных людзей. Разумееш? Усе тыя, каму яна спавядала свой боль, яны, Мікеле, былі прыстойнымі. Яны і ёсьць прыстойныя. Людзі, якія ў думках узносяць сябе над ёй. Чорт, што яшчэ трэба зрабіць з жанчынай, каб гэтыя сэрцы скалануліся? І гэта я кажу пра жанчынаў. Я, мужчына, і я спачуваю ёй больш. Тое, што яна распавядае, сапраўды жахліва, хоць я і сам рабіў падобныя рэчы, але ж калі ты разумееш, што гэта адбывалася з чалавекам, якога ты кахаеш, сапраўды хочацца забіць. Ведаеш, я проста хачу ўбачыць, як бы павяла сябе, і як бы адчувала такая прыстойная, - ён усьміхнуўся, - жанчына, калі б яе каханы муж раптам засадзіў бы ёй у задніцу хер, выебаў бы яе, пакуль яна б плакала ад болю, а потым бы працягваў рабіць гэта кожны дзень, а таксама прапаноўваць далучыцца да яго радасьці сваіх сяброў.

- Гэта залежыць ад жанчыны. Джаваньні ўсьміхнуўся. – А можа, ёй бы спадабалася?

- Ня думаю. І я б ніколі не зрабіў гэта зь Летыцыяй, калі б яна не папрасіла мяне сама. Яна карае сябе, дагэтуль. Найбольш востра яна можа адчуваць мяне толькі праз боль. Цяпер. Але ж магло б быць па-іньшаму.

- Аднак тады б яна не навучылася сапраўды кахаць, Мікеле. І яе сэрца ня стала б такім … адчувальным. Цяпер жа яно ўздрыгвае ад кожнага дакрананьня.

- Ты кахаеш яе, Мікеле, - мякка вымавіў Джаваньні. – Яны ж не любяць ні яе, нікога наогул. Нават і самое сябе яны не любяць. Да таго ж, у жанчынаў яна выклікае зайздрасьць. А гэтае пачуцьцё сьцірае ў сэрцах усё чалавечае.

Сыпаў мяккі сьнег, засьцілаў усё вакол. Краявіды зрабіліся мяккімі, як на старой акварэлі. Яны яшчэ пасядзелі крыху, выпілі па келіху, падпісалі такія-сякія паперы, і разышліся. Ён выйшаў на ганак старога мармуровага асабняку. Сьнег падаў яму на твар – мокры, пухнаты, вялікі. Італьянскі. Дзіва, але ж цяпер ён адчуваў сябе дома. Адна са сьняжынак кранула яго вусны, і яму здалося, што яна пацалавала яго – мякка, пяшчотна, як яна толькі ўмела гэта рабіць. Ён паправіў шарф, і не зашпільваючы паліто, пакрочыў да машыны. Хутка сьнег зрабіў яго валасы сівымі, забяліў плечы. Ён быў мяккім, і рабіў мяккім яго сэрца. Ён жадаў бачыць яе. Прыціснуць яе да сябе, дакрануцца да яе твару сваім мокрым ад сьнегу тварам, доўга цалаваць яе ружовыя вусны, пахнучыя нечым салодкім і духмяным. Карыцай, ванільлю, сахарам. Яна казала, што яго вусны пахнуць мёдам. Ён адкінуўся на заднім сядзеньні аўто, і ўявіў яе твар – авальны, у аточаньні цёмнага футра. Яна насіла футра – у Італіі шмат хто насіў. У думках ён зьняў зь яе капюшон, і пагладзіў яе валасы. За вакном ціха праплывалі вуліцы Пізы.

Январ ужо пераваліў на другую палову, і вось-вось надыдзе люты. Нічога не адбывалася. Ён проста жыў, і гэта яго радавала. Многа пісаў, многа чытаў. Яна варыла яму каву. Марыся аклемалася пасьля сваіх аперацый, выглядала нават і ня блага. Але ж з Пізы некуды з'ехала. Ён яе не затрымліваў – хай коціцца, куды хоча.

У яе ж з'явілася нейкая іньшая сяброўка. Такая ж дуркаватая, як і ранейшыя, толькі ў другі бок. Нейкая Агнеса.

- Хочаш, запрасі яе да нас на госьці, - прапанаваў ён ёй.

- Яе муж ня пусьціць. Яна ўсьміхнулася. – Яна нядаўна замуж выйшла, і ён за ёй цкуе, як вартавы сабака.

- З мужам запрашай. А што такога. Не аб'ядуць яны нас. Мы ім кватэру зьнімем, калі хочуць. Шлюбнае падарожжа.

- Добра, я ім прапаную. Яна кіўнула. Абняла яго за плячо, прыціснулася, і цяпер яны разам глядзелі на падаючы за вакном мяккі, ружовы ў вячэрнім сьвятле сьнег. На душы ў яго было

спакойна і радасна – рэдкі апошнім часам стан.

Глава 4: Менора

- Я баюся згубіць цябе, - ціха прашаптала яна, прыціскаючыся да яго.

- Любая мая, гэта не магчыма. Бо згубіць мне цябе – гэта як згубіць мяне самога. І таму я заўсёды буду разам з табой, птушанятка маё. Маленькая мая. Маленькі мой зайчык. Каханая.

Ён абняў яе, прыціскаючы да сябе, і яна палажыла галаву яму на плячо. Ёй было так хораша і ўтульна сядзець зь ім разам. Ён добра ведаў яе – і яе цела, і яе душу. Нічога ў ёй не было для яго схаваным. І ўсё ж, яна была для яго загадкай. Таямніцай. Хоць ён і ведаў усё, у ёй увесь час нараджалася нешта новае, быццам бы ружы распускаліся на галінах, прарасталі з глыбіні дзівосныя кветкі, народжаныя спляценьнем каранёў, і зернямі, якія, схаваныя, чакалі свайго часу. Гэты быў прыгожы, дзіўны і дзікі сад, у якім ён блукаў, удыхаючы яго чароўны водар – водар яе сноў, яе словаў, яе пачуцьцяў.

- Прыгажуня мая. Якая ты ў мяне прыгожая – як маленькая фея. Чараўніца. Ён крануў вуснамі яе валасы. Яна ўзьняла твар, і ён дакрануўся да яе губ сваімі. Яна закрыла вочы. Яе павейкі былі галубаватымі, паўпразрыстымі. Доўгія вейкі, чорныя і густыя, ня маючыя на сабе фарбы, кідалі цень на мармуровую скуру. Яны ціхенька ўздрыгвалі, і ён кранаў вуснамі і іх. За вакном было ціха – сьнег пакрыў усё. Яна прыгрэлася ў яго руках, бо ў пакоі было халаднавата. Трэба б было запаліць камін, падумаў ён. Але ж яму не хацелася паўставаць, не хацелася пакідаць яе. Хацелася саграваць яе сваімі рукамі, прыціскаючы да грудзей. Ён быў апрануты ў цёмна-карычневы атласны англійскі халат на белую кашулю, і скурай адчуваў яе шчаку, якой яна прыціснулася да яго шыі.

- Як фільм? – запытала яна яго.

- Паола ўсё змантыраваў. Але ж пакуль не паказвае. Сказаў, калі ўсё гатова, ён запросіць на на прым'еру, і на ёй будзе

чалавек, які спаньсіраваў ўсё гэта.

- Цікава было б пазнаёміцца, - вымавіла яна.

- Мне таксама, золатка. Ды чамусьці мне здаецца, што я яго ведаю. Такое дзіўнае адчуваньне. Але ж – паглядзем. Мне і сапраўды хацелася б сустрэцца зь ім пасьля ўсяго, што адбылося. Здаецца мне, што многае з гэтага – справа яго рук. Гэты чалавек – гулец. Ён любіць кіраваць падзеямі з ценю. І ён – сапраўды магутны. Моц яго вялікая, і праз гэта ён – самотны. Уяўляеш узровень таго, хто можа здымаць сам для сябе ўласнае кіно? Гэты фільм ніколі ня выйдзе ў пракат. Ня трапіць ні на водны фестываль. Бо ж там сапраўды катуюць чалавека.

- Паола мог бы пра гэта не казаць, і ўсе б думалі, што гэта грым. Яна ахапіла яго рукамі. Яе вусны кранулі яго шыю.

- Я і дагэтуль маю шнары ад гэтага грыму, - усьміхнуўся ён.

- Я б хацела цалаваць твае шнары, любы, - ціха вымавіла яна. – Гатовая цалаваць іх увесь час. Яна ўзьняла яго далонь, і прыціснула да вуснаў. У яе сярэдзіне быў сьлед ад цвіка – зацягнуўшаеся паглыбленьне. Яна ўзьняла сваю далонь, і паглядзела на яе.

- У дзяцінстве ў мяне былі стыгматы – раны Хрыста, - ціха вымавіла яна. – Сьляды на далонях. Яны моцна балелі. І на назе таксама. Ты верыш мне, каханы? Яна ўзьняла на яго вочы, разгубленыя, жаласныя. – Гэта – праўда. У мяне былі стыгматы. Мне ніхто ня верыць. Яе плечы ўздрыгнулі. Ён накрыў іх рукой.

- Я табе веру, каханая. І веру, што ў цябе былі стыгматы. І што яны ў цябе ёсьць. Стыгматы нікуды не сыходзяць. Аднойчы з'явіўшыся, яны застаюцца з чалавекам назаўсёды. І Бог бачыць іх – яны зьзяюць, як каштоўныя камяні ў далонях. Як сьвятло, якое выпраменьвае мноства промняў. Гэта як карона. Стыгматы ад вянка на галаве, сьляды ад цвікоў у стопах і руках. Рана ад дзіды ў баку. Але найбольш прыгожы і велічны стыгмат – гэта сэрца, поўнае сьвятасьці. Сьвятое сэрца Хрыста, і Мадонны, якое баліць за ўвесь сусьвет. Насамрэч, сьвятое сэрца – толькі адно. І зь яго глядзіць боскае вока. Гэтае сэрца вылівае ў сьвет

боскую прыгажосьць і каханьне. Тваё сэрца, любая – самы прыгожы з усіх стыгматаў для мяне.

- І самы балючы, - прашаптала яна.

Ён кіўнуў. – Бо яно выліваецца ў сьвет крывёю. Калі б ты бачыла тое, што бачу я. Як чырвонае мяккае сьвятло віруе ў тваім сэрцы, нібыта шаўковае полымя, лашчыць мяне, як дакрананьне тваіх вуснаў, гарыць і пераліваецца, як найкаштоўнейшы камень. Я ўвесь час хачу маляваць цябе, і ўжо пакінуў нават і спробы ўхваціць усе тыя вобразы, якія бачуць мае вочы. Я проста захоўваю іх у сваімі сэрцы. Ён крануў яе вуснамі.

- Кацянятка маё. Мадонна мая. Анёлак мой. Табе не халодна?

- Не, любы. Яна прыціснулася да яго шчыльней.

- Хочаш, затаплю камін? – запытаў ён яе.

Яна пакачала галавой.

- Ты праўда ніколі мяне ня кінеш? – прашаптала яна.

- Любая. Ён узьняў яе твар, і зазірнуў ёй у вочы.

- Калі б ты ведала тое, што ведаю я, ты б гэта не запытвала. Я ніколі не раз'яднаюся з табою. Я заўсёды быў з табой побач, золатка маё. Проста твае вочкі ня бачылі мяне. Так бывае. А цяпер я не дазволю ім ня бачыць. Я ж пацалаваў іх. І пацалую яшчэ раз. Вось так. Ён дакрануўся вуснамі да яе вачэй.

- Хачу цябе ўвесь час, калі кранаю цябе, - ціха вымавіў ён. Яна ўзьняла вочы. Ён усьміхаўся ў бараду.

- Мы з табой адны ў доме, - ціха вымавіла яна. – Мне так нравіцца быць з табой сам насам, каханы. Калі нас ніхто не турбуе.

- Так, любая. Птушаня маё, усё маё жыцьцё – для цябе. Яно пачалося для таго, каб з'явілася ты. Ты – мой агеньчык у цемры. Вось, трымаю яго на далоні, і зьдзіўляюся – які ён маленькі, пяшчотны. І які моцны.

- Гэта таму, што яго запальвае тваё сэрца, - прашаптала яна.

Ён абняў яе, і яна заціхла, нібыта паснула. Сваім целам яна адчувала яго вялікае цела. У яе не было нікога, акрамя яго. Маці званіла ёй, але ж размаўляла зь ёй неяк суха. У яе цяпер было сваё жыцьцё, з'явіўся мужчына – новы. Яна была за яе рада. Калі-некалі яна едзіла, даглядала іх дом, і неяк распавяла, што сустрэла там дзіўную жанчыну, у хустцы на вочы, заложанай па-пірацку за вушы, мажную кабету, якая нібыта прынюхвалася і шукала нешта.

- Што вам тут патрэбна? – строга вымавіла яна, накіраваўшыся да госьці.

- Мне? Нічога. Я тут па суседству жыву. Міхась мне … вядро вінен. Забраў у мяне вядро. Я яму грыбы прадавала, толькі вядро ў кошт не ўваходзіла. Ён сказаў, перасыпе, і назад прынясе. І з'ехаў. А вядро грошаў стоіла.

Гэта яна вымавіла сварліва, амаль пагрозна.

- А калі ён вернецца? – раптам запытала яна.

- Ніколі. Катаржына сказала, як адрэзала.

- А вядро сваё ідзіце шукаць у іньным месцы. Няма тут ніякіх вёдраў. Знаю я вас такіх, - падумала яна пра сябе. – Толькі падцібрыць, дзе што дрэнна ляжыць, ходзіце.

Кабета злосна паглядзела на яе, і ўдалілася. А на шляху дамоў у Катаржыны спусьціла шыну. Яна ледзь пасьпела зьехаць на ўскраек дарогі, як міма яе праляцела вялікая фура. Яна нават і напалохацца не пасьпела, і машынальна перахрысьцілася.

У Ганны зь печы сарваўся гарлач – вялікі, гліняны, і гучна ўдарыўся аб падлогу.

- Каты, каб вас трасца! – вымавіла яна раз'юшана. – Скочыце ўсюды, каб вам пуста было, жывёліны паганыя. Гэць адсюль!

Але ж зь печы ніхто ня порскнуў.

- Ізноў чэрці, - вырашыла яна, і махнула рукой. – Шкоду робяць. Трэба ім нейкую працу задаць, каб яны не гарэзілі.

Хуценька запаліла сьвечку, начарціла вакол яе мелам на стале круг.

- Гэць, гэць, нячыстыя сілы, ляціце прэч, шкоду рабіце, ды мне не шкоды не чыніце. Ніякае шкоды, трасцы, ліхаманцы каб да мяне не прыстала, затое каб … яна крыху падумала … рабе Марфе блага стала! Яна мне жабу за забор кінула, - патлумачыла яна камусьці.

- Ну, усё. Чэрці занятыя. Цяпер трэба ж гэтай дурніцы, Вользе, расклад напісаць. Яна папоркалася ў яшчычку, які стаяў на палічцы шафы, і выцягнула зашмальцаваныя карты.

У гэты ж час Летыцыя запальвала адну за адной доўгія белыя сьвечы. Неяк у адной з антыкварных лавак яна ўбачыла менору – старую, цяжкую, залатога колеру. Антыквар упэўніў іх, што яна пакрытая сусальным золатам па бронзе. Рэч дужа старая, знойдзеная ў адным з закінутых маёнткаў. Ляжала, схаваная ў куфары ў падвале, і, дзіва, час яе зусім не крануў, хоць тканіна, у якую яна была агорнутая, рассыпалася ў пыл.

- Я хачу яе, - ціха вымавіла яна, кранаючы яго руку. Яе чорныя доўгія валасы ліліся па плячах шоўкам, вочы зрабіліся цёмнымі ў цемры старога будынку, сярод рэчаў старажытных і дзіўных, маючых водар часу. – Купі яе, каханы.

Ён глянуў на яе, і яго позірк пацяплеў.

- Куплю, любая. Калі ты хочаш.

- Колькі? – запытаў ён у прадаўца.

- Тысяча еўра. Гэта – рэч старая, хоць і простай работы, сіньёре.

Ён заплаціў, не таргуючыся. Калі яны выйшлі з лаўкі, ён павярнуўся да яе.

- Каханая, гэта менора – значна даражэй, і старэй, чым ён нават

і можа ўявіць. Гэта іўдэйская рэч часоў храму. Адна з малых менораў, якія яго ўпрыгожвалі. І якую краналі твае ручкі. Ён дакрануўся да яе далоні, узняў яе, і крануў вуснамі.

- Анёлак мой. Ты памятаеш? – запытаў ён яе. – Яна ўзняла на яго вочы.

- Памятаю, - ціха прашаптала яна. У яе вачах стаялі сьлёзы.

- Сьвятое-сьвятых, - нягромка вымавіў ён. – А цяпер мы – ізноў разам. Як я табе і абяцаў, золатка маё. Я ж казаў, што ніколі цябе не пакіну.

Разам яны прайшлі да машыны. Яна ехала, палажыўшы галаву яму на плячо. Менора ляжала ў яе на каленях.

І цяпер яна запальвала ў ёй сьвечы, і чула водар і шапаценьне анёльскіх крылаў. Ён ізноў пайшоў працаваць – пісаў за вялікім чорным сталом чорным атрамантавым паркерам у чорным скураным блакноце з жоўтымі лінаванымі лістамі. Пісаў, хмурыўся, усьміхаўся, і раптам яго твар рабіўся амаль чорным, страшным, быццам бы зацягнутым ценем.

Яна ня ведала, што ён піша. Калі ён дапіша, вычытае, выкрэсьліць залішняе, то дасі ёй набіраць, і яна даведаецца. Але ж яна ведала, што там, з-пад яго пера, нараджаецца нешта дзіўнае, прыгожае, выліваецца ў сусьвет гісторыя іх каханьня – каханьня Айца і Шхіны, Марыі і Бога, і яе, і яго каханьня ў гэтым, і іншых жыцьцях. Гэта было так цудоўна, і страху болей у яе не было. Апошняя сьвяча загарэлася, зазьзяла, і ўсе яны зьліліся, кідаючы вакол дзіўныя арэолы каляровага сьвятла, заліваючы яе сэрца радасьцю.

- Дзякуй табе за падарунак, каханы – ціха прашаптала яна, прыціскаючы далонь да сэрца. Праз тыльную старану яе левай далоні з-пад яе пальцаў струменілася чырвонае сьвятло. Яна яго ня бачыла, але ж адчувала. Затое яно было бачнае здалёк – усяму сусьвету.

Глава 5: Нябёсы

- Прыгажуня мая. Што ты сумуешь? Ён падышоў да яе, абняў за талію. Яна палажыла галаву яму на плячо. За вакном змрок рабіўся гусьцейшым, і сьняжынкі ў сьвятле вулічных лямпаў таньчылі супраць заінелага шыза-сіняга неба. Раніцой яны патаюць, і пакінуць лужыны шэрай ртуці.

Менора на шырокам падваконьніку зьзяла танюткімі язычкамі полымя, адбівалася ў ваконнай шыбе мяккім сьвятлом.

- Табе падабаецца? – ціха запытаў ён. Яго барада кранала яе шчаку, валасы казыталі шыю.

- Так, каханы. Мне здаецца, гэтая менора – чароўная. Яна быццам бы гаворыць са мной. Яна адкінула твар, і ўбачыла яго вочы. Яны былі цёмнымі, амаль чорнымі. Яго вусны ўсьміхаліся ў чорнай густой барадзе.

- І што яна табе расказвае, сонейка? – запытаў ён яе. Яго вусны мякка дакрануліся да яе шчакі.

- Я ня разумею яе мовы, каханы. Яна – анёльская, і яе словы нагадваюць зьзяньне сьвечаў на золаце, і шаптаньне і адлюстраваньне зьзяючых крылаў, якія мільгацяць, калышуцца, і ніколі не бываюць аднолькавымі. Як вагеньчыкі, якія скочуць вакол, калі прамень сонца адбіваецца ў расе, ці ў крыштале. Як залатая радуга. Гэта дужа прыгожая мова. І кожнае яе слова – як сьпеў. А яшчэ яна гаворыць дакрананьнямі і колерамі. І – сьвятлом, якое заўсёды рознае. Блакітнае ці залатое. Ці – пурпуровае. Зялёнае. І шматкаляровае. Яна расказвае мне аб нябёсах – як там усё устроена. Там – радасьць, - памаўчаўшы, дададала яна. Але ж там няма цябе. Толькі твой цень. І ў гэтым ценю анёлы сьпяваюць найпрыгажэйшыя сьпевы, услаўляючы творцу. Толькі я не хачу на нябёсы, - ціха вымавіла яна. – Я хачу быць тут, з табой. І там, дзе ты. Каб ты ніколі не пакідаў мяне. На нябёсах цябе няма, каханы, - працягнула яна ціха.

- А дзе я, любая? – запытаў ён яе сур'ёзна.

- Ты – тут, са мной, каханы мой, - падумаўшы, адказала яна. – Мне здаецца, я калісьці была на нябёсах. І там я сумавала па цябе. Я плакала і рвалася, туды, адкуль да мяне струменілася тваё сьвятло. І раптам нешта здарылася – нешта зьмянілася. Пачало разбурацца вакол мяне. Я вырвалася, я была вольнай. І я накіравалася да цябе. Але ж я ўпала. І калі я падала, твае рукі мяне злавілі. Я апынулася тут, з табою. Любы мой. Яна замаўчала, прыціскаючыся да яго.

Ён крэпка трымаў яе.

- І цяпер я нікуды цябе не адпушчу, каханая, - вымавіў ён. Яго далонь гладзіла яе цела.

- Тваё цела становіцца жаночым, - ціха вымавіў ён, гладзячы яе грудзі. – Ты паправілася.

- Табе не падабаецца? – напалохана запытала яна.

- Падабаецца. Яго рука гладзіла яе грудзі, адчуваючы, як яе саскі ўзьнімаюцца ад дакрананьня яго пальцаў. – Тваё цела болей ня цела падлетка, а цела прыгожай жанчыны. Не анёльскае – зямное. Ён пацалаваў яе шыю. – І яшчэ больш прыгожае. Страшна прыгожае. Такое, што нават і мяне палохае. Твая прыгажосьць – як полымя, якое апаляе. Павярніся да мяне, - загадаў ён, і яна разьвярнулася ў яго руках. Яго вусны кранулі яе шыю, апусьціліся на грудзі. Ён пасунуў зь яе плечаў шаўковы халат, які цяпер трымаўся толькі на поясе. Доўгія яго рукавы нагадвалі крылы, якія злажыў за сьпіной анёл. Ён бачыў адлюстраваньне гэтага анёльскага вобразу ў люстэрку чорнага шклу. Яго рукі праводзілі па яе сьпіне – вузкай, белай, сваім ізьгібам нагадваючай цела німфы, якая прычэсвае валасы, адбіваючыся ў начным возеры. Яна глыбока ўздыхнула, уздрыгваючы ў яго руках. Яе талія была тонкай, плечы вузкімі, але ж грудзі сталі акруглымі, цяжкімі, з узьнятымі ўгару саскамі, якія кідалі цень на яе мяккі жывот, нагадваючы жывот Венеры. Яе цела і сапраўды набыло дасканаласьць грэцкай статуі – перфетта. Стала прыгожым, і пагрозным, якім бывае цела прыгожай жанчыны, дасканалае, і бліскучае, як ідэальна выкаваны меч. І такое ж сьмяротнае для душы, якая гатовая ўсё аддаць, каб ім валодаць. Ён валодае гэтым целам, але ж, акрамя

гэтага, ён валодае і гэтай душою, якая па сваёй прыгажосьці наогул ня можа быць параўнана ні зь чым на зямлі. Што гэтыя шапаценьні анёльскіх крылаў, сьпевы чароўных галасоў! Яны змаўкаюць у пашане, калі да іх сыходзіць Шэкіна. Сафія апускаецца ў сьвет, прыкрыўшыся крыламі, сумна нахіліўшы галаву, і анёлы з пашанай раступаюцца. Бо яна, адзіная, знайшла і ўбачыла айца. І нябёсы цяпер для яе – пекла, а пекла – нябёсы, бо яна зразумела ўсе таямніцы сусьвету. Стала мудрай, зачала і нарадзіла сьвет, які выйшаў зь яе ўлоньня, і шырока раськінуўся там, унізе, гатовы прыняць яе. Там яна будзе гуляць і таньчыць з Айцом, яго любае дзіця, насалоджваючыся вобразамі, якія шчодра ліюцца ў сусьвет ад яго праз яе.

- Яна ніколі ня будзе супраціўляцца, і яе немагчыма скарыць, - успомніліся яму словы, сказаныя ім неяк Джаваньні. Ён жа хацеў скарыць яе, і скараў. І кожны раз гэтага было мала. Ён валодаў ёй цалкам і поўнасьцю, і жадаў нечага большага, таго, што было б зусім пазамежным, зусім блюзьнерскім, такім, каб гэты сьвет разьляцеўся на аськепкі, ня вытрымаўшы моцы іх каханьня. Яго вусны прагна цалавалі яе скуру, убіраючы яе саскі. Як яна расквітнела ў яго руках! Якое мяккае, духмянае, гладкае яе цела! Як яно адказвае на яго ласкі!

- Пайшлі на ложак, - ціха вымавіў ён, і ўзяў яе за руку. Шчоўкнуў пальцамі, і пакой пагрузіўся ў цемру – маленькае чараўніцтва, якое яго забаўляла. Толькі менора сьвяціла на падваконьніку – таямнічая, сьвятая, агеньчыкамі разбуранага храму.

- Лажыся на жывот, - загадаў ён ёй. Разшпіліў і дастаў з джынсаў рэмень. Правёў па яе сьпіне пражкай. Яна ўздрыгнула.

- На ўсё гатовая дзеля мяне, - падумаў ён. – На ўсё, што не скажаш.

Яго гэта ўзрушвала, чэлес узьнімаўся, напаўняўся крывёю і цьвярдзеў так моцна, што пачынаў балець. Ён хлопнуў яе далоньню па попцы, - нясільна. Яшчэ, і яшчэ раз.

- Як ты хочаш, каб я ўзяў цябе? – ціха запытаў ён.

- Так, як хочаш ты, - прашаптала яна. – Я хачу тое, што хочаш ты, каханы.

- Тады прыдецца крыху пацярпець. Ён заламаў рукі ёй за сьпіной і сьцягнуў рэмнем, туга зашпіліўшы засьцежку. Адкінуў яе чорныя валасы, якія цяпер доўгім покрывам закрывалі ёй твар. Яна нічога ня бачыла, толькі адчувала.

Ён нахінуўся, і крануў вуснамі яе сьпіну между лапатак. Цела пад яго губамі ўздрыгнула. Цяпер яна была толькі целам, дрыжачым ад страху і асалоды. Яе душа ж стаяла побач зь ім, і назірала. Ён сеў за ёй, і рассунуў яе ногі, адкрываючы яе. Яго сярэдні і безымянны пальцы ўвайшлі ў яе ўлоньне, указальным пальцам ён раскрыў яе ягадзіцы, усунуўшы між іх руку. Яго пальцы рухаліся ў ёй, адчуваючы яе вільгаць і пах – рэзкі, мускусны пах узрушанай жанчыны. Яна не магла супраціўляцца яму, не магла нават і паварушыцца. І яна жадала яго. Яе ўлоньне скарочвалася. Як яна хацела, каб ён узяў яе! І ў той жа час яна ўздрыгвала, і адсоўвалася, калі яго пальцы рухаліся ў ёй там, над улоньнем, у шчыльным адверсьці праміж яе пругкіх маленькіх ягадзіц. Там таксама было горача і вільготна.

- Куды ўвайсьці ў цябе? – ціха запытаў ён.

- Усюды, - прашаптала яна. – Вазьмі мяне ўсюды, каханы.

- Шлюха. Маленькая шлюха, - падумаў ён. І вымавіў:

– Як я цябе кахаю. Калі ён зараз запросіць каго заўгодна, хоць ахову, і загадае згвалціць яе перад ім, яна атрымае асалоду. Яе ўлоньне ўжо гарачае і мокрае, гатовае прыняць у сябе хоць яго хер, хоць руку, хоць зь дзясятак іншых хуёў. Гэта час, калі душа саступае месца целу, і аддаецца яму, так, як яно пажадае. Яна аддала сябе поўнасьцю ў яго ўладу, і ня вымавіць ні слова супраціў яго жаданьняў.

- Згвалціць цябе? Паклікаць кагосьці? – нягромка запытаў ён, нахінаючыся над ёй. Яна ўздрыгвала, і нічога не казала. Ён пагладзіў яе плечы.

- Ніколі не супраціўляйся мне, дзяўчынка мая, - ціха вымавіў

ён. Пагладзіў і рассунуў яе ягадзіцы.

Узяў свой хер, і дакрануўся да яе там. Правёў вільготнай рукой. Націснуў, і ўвайшоў у яе, глыбока, рассоўваючы, запаўняючы яе сабой цалкам.

Яго накрыла хваля асалоды, рухі сталі больш хуткімі і рэзкімі, яна ціха ўскрыквала, не магла вызваліцца – ляжала пад ім са сьвязанымі рукамі.

Айцец трахае сваю родную дачку садомскім спосабам. Куды ўжо болей – большага блюзьнерства і не прыдумаеш. І яны абодзьва атрымоўваюць асалоду, і робяць усё гэта праз каханьне – а значыць, гэта ўгодна Яму. Гэта – правільна. Ён выйшаў зь яе, крануў чэлесам яе ягадзіцы, і ськіраваў яго рукой ва ўлоньне. Яна застагнала, пасунуўшыся яму насустрач. Ён увёў у яе попку адзін, а потым другі палец, адчуваючы самога сябе там, у ёй, як ён рухаецца, раскрываючы яе далёка, рассоўваючы.

Ледзь стрымаўся, і выйшаў. Развязаў рэмень.

- Павярніся, - ціха загадаў. Яна перавярнулася. Яе твар быў мокры ад сьлёзаў і сьліны, яе вусны былі пакусаныя.

- Кахаеш мяне? – ціха запытаў ён.

- Кахаю цябе, любы, Гасподзь мой. Адзіны ў цэлым сьвеце, - ціха адказала яна. Ён нахінуўся, і прыціснуўся да яе вуснаў сваімі. Яе рукі ахапілі яго шыю, ногі самкнуліся вакол яго сьцёгнаў.

Ён пакрываў яе твар гарачымі пацалункамі, убіраючы яе сьлёзы.

- Каханая мая, - ціха казаў ён, - ніколі не супраціўляйся мне. І я ніколі не зраблю табе блага. Сэнс твайго жыцьця, любая – кахаць мяне, і я ведаю, як зрабіць тваю асалоду бясконцай, і ўзьняць цябе вышэй за нябёсы. Ты верыш мне? Верыш у мяне? – запытваў ён, працінаючы яе чэлесам.

- Веру, каханы. Веру толькі ў цябе адзінага. Бо ты – мой Бог, Пан мой, Гасподзь, і асалода, якую ты даеш мне, бясконцая, - адказвала яна праз сьлёзы.

- Няма тых катаваньняў, якім бы я не падверг улюбёную ў мяне душу праз сваю любоў да яе, - вымавіў ён, абдымаючы яе, цалуючы яе вусны. Яны ляжалі разам, прыціснуўшыся.

- Але ж усё, што я раблю з табой, каханая, з тваёй душой і целам, прыназначана толькі каб вызваліць цябе. Прыйдзе час, і мы вызвалімся канчаткова. Ён пацалаваў яе вочы.

Нічога не было паміж ёй, і ім у цемры. Толькі іх целы, з'яднаныя, насалоджваючыяся адно адным, і іх душы, даўно ўжо зьлітыя ў адзінае, толькі гукі іх пацалункаў, іх стогнаў і подыхаў, яе – тонкіх і слабых, быццам бы просячых літасьці, а насамрэч – просячых яшчэ, і яго – глухіх, нагадваючых рычаньне ільва, калі ён падпарадкоўваў сабе яе цела. Яго рукі крэпка змыкаліся вакол яе моцным колам, яго подых апаляў яе шчаку. Яна аддавалася свайму айцу, які быў адначасова і яе мужам, прымала ў сябе той чэлес, які нарадзіў яе, і гэта давала ёй яшчэ большую асалоду, бо ў гэтым жыцьці, каб быць разам зь ім, яна пайшла на блюзьнерства страшное, і была гатовая прыняць і адвечны праклён, бо ведала, што праклён гэтага сьвету стане ўшанаваньнем і ўзвышаньнем там, дзе былі нябёсы сапраўдныя, і дзе быў ён адзіны.

Глава 6: Гісторыі

Яны ляжалі ў цемры, якая агортвала іх мяккай коўдрай.

- Каханы, адкуль ты ведаеш усе гэтыя цудоўныя гісторыі? - ціха вымавіла яна, прыціскаючыся да яго, заглядаючы яму ў твар.

У цемры ён выглядаў яшчэ больш прыгожым, таямнічым, загадкавым, хоць быць больш прыгожым для яе яму было не магчыма. Яна яго кахала ўсей душою, і радавалася гэтаму каханьню так, што, здаецца, яе сэрца не магло ўмесьціць гэтую яе радасьць, і яна вылівалася вонкі, заліваючы іх абодзьвух. Ён усьміхаўся, гледзячы на яе. Усьміхаўся шчасьліва.

- А якая з маіх гісторый табе найбольш падабаецца, любая? – ціха вымавіў ён, любуючыся ёю. У цемры яе твар сьвяціўся. Ён вылучаў сваё, уласнае сьвятло, якое не належыла гэтаму сьвету. Ён быў пяшчотна-белым, пярлінавым, з чорнымі высокімі бровамі, вялікімі зьзяючымі вачыма. Ён быў прыгожы, і болей, чым прыгожы. Ён быў ідэальным, бязгрэшным. У ёй і сапраўды не было граху. Гэта была чысьціня такая, што ад яе захоплівала дух. Ён не ўтрымаўся, і дакрануўся да яе губ сваімі. Яна адказала на яго пацалунак мяккімі, духмянымі вуснамі.

- Тая, где мы сустрэліся, - імгненьне падумаўшы, вымавіла яна. – І тая, дзе ты – рыцар. Я так люблю цябе ў дасьпехах, і зь мячом.

- А гэтага мяча табе не дастаткова, любая? – ён усьміхнуўся, і палажыў яе руку сабе ўніз. – Тое, што сустрэла яе далонь, і сапраўды нагадвала наверша мяча.

- Гэты меч такі доўгі, што ён паражае мяне ў самае сэрца, - ціха вымавіла яна.

- А нашая цяперашняя гісторыя табе падабаецца? – прашаптаў ён ёй на вуха, паглыбляючыся сваім клінком у яе цела.

- О, гэта гісторыя дзівосная, каханы, - выдахнула яна,

захопліваючы вуснамі паветра.

- Так, каханая. Так, - ён працінаў яе глыбокімі хуткімі ўдарамі, адчуваючы, што скора выльеца ў яе, як дождж з навальнічнай хмары.

- Але ж у мяне яшчэ шмат, шмат гісторыяў, якія ты і не ўяўляеш. Мы с табой павандруем у такія месцы і часы, што табе абавязкова спадабаецца ў іх.

- Я хачу туды, дзе ёсьць ты, каханы. Дзе ёсьць ты, мой Бог, - прастагнала яна горача, адказваючы на яго рухі.

- У гэтай краіне, гэтым месцы і гэтай віле шмат таямніцаў, любая, - прашаптаў ён. – Тут мінулае зьлілося ў адно з сучасным, і ты хутка пра гэта даведаешся. Анёлак мой маленькі. Хутка я замкну кола, і ты ўсё, усё зразумееш. І, нарэшце, мы вызвалімся, любая. Пакінем кола сусьвету, і станем вольнымі. Мы зможам вандраваць у прасторы і часе, як гэта і было раней. Як гэта адбываецца на старонках нашых з табой кніг.

- О, каханы, - прастагнала яна. – Дзе б я ні была, толькі бы быць з табою. Толькі б нам быць разам, любы.

- Мы заўсёды будзем разам, каханая. Ён рухаўся ўсё хутчэй, і з сілай глыбока працінуў яе, адчуваючы, як яго чэлес упіраецца ў яе матку. Яе ўлоньне сьціснулася, і зь яго ў яе палілося яго семя.

- Мы зачалі дзіця, - раптам маланкай працінула яго думка. Яна была дзіўнай. Ён проста гэта ведаў. Яе матка скарочвалася, убіраючы яго семя. Недзе там, унутры яе, адбывалася дзіва зараджэньня новага жыцьця, якое у свой час з’явіцца на сьвет.

Яна любіла перачытваць тыя гісторыі, што ён расказваў ёй – перапляценьні сюжэтаў, дзе яна адразу пазнавала яго руку сярод сваіх крыху наіўных радкоў, зь якіх яна пачынала ствараць іх уласную казку – тое, што б належыла толькі ім абодзьвум. Казку пра дзяўчынку, якая згубілася ў лесе, і знайшла каханьне – скарб, аб якім яна не магла і марыць. Ён

пасьмейваўся, абдымаючы яе, і таксама перачытваў напісанае. Яе хваліў, зь сябе кпіў, і яна абуралася, абараняючы кожнае яго слова, якое яго рука цягнулася сьцерці. Нічога выпраўляць яна яму не дазваляла. А ён не дазваляў нічога выпраўляць ёй.

- Ты – дасканалая, - казаў ён, спыняючы яе руку, занесенную, каб сьцерці тэкст.

- Ты – дасканалы, - яна горача пярэчыла, калі ён ссоўваў бровы, чытаючы, і нават калі-некалі асуджаючы, ці закрываў рукой вочы, і сьмяяўся – сам над сабой.

- Ты – такі які ёсьць, каханы мой. Мой самы дарагі, ідэальны, дасканалы, ва ўсім, што ты робіш. Я хачу захаваць кожнае тваё слова, мой любы. Мы ніколі ня можам перапісаць самі сябе – і ў гэтым ёсьць найвялікшая прыгажосьць жыцьця. Яно – заўсёды рознае, і бачым мы яго па-рознаму. Тое, што здавалася нам глупым і агідным у юнацтве, у сталасьці мы ўспамінаем з замілаваньнем, з прыняцьцем і любоўю, разуменьнем і спачуваньнем, бо нашая душа расьце, і расьце яе асэнсаваньне сусьвету. Мы ня маем права нічога зьмяняць і перапісваць у кнізе свайго жыцьця. Толькі асэнсоўваць. Бо тыя, хто мы ёсьць, мы абавязаны тым, кім мы былі. Дзякуючы табе я прыняла і асэнсавала па-новай усё сваё жыцьцё. Мне цяпер ужо ня так балюча, і я не ненавіджу сябе, як было раней. Тое, што здавалася мне маёй віной, я прыняла як свае ўрокі, і дзякуючы табе, зразумела, што маёй віны тут няма. Я проста жыла, так, як магла, любы. Я не магла жыць па-іньшаму. Не магла быць шчасьлівай, ня маючы цябе, там, дзе я была, і з тымі, хто быў побач. Але ж цяпер, заглядаючы ў люстэрка часу, я бачу сябе шчасьлівай – і тады, і цяпер. Нікога не было, і няма на сьвеце шчасьлівей за мяне, любы, бо наперадзе ў мяне быў ты, а цяпер ты – са мной побач. Гэта як ісьці праз цёмны лес, спатыкаючыся аб карані і разьдзіраючы твар аб ветце, пакутваць ад холаду, голаду і страху, і раптам убачыць агеньчык, пачуць цяпло і водар жытла, якое, гасьціннае, чакае цябе. І гэты агмень распалены, каб цябе сагрэць, і лямпа гэтая запалена, каб ты, спакутваны падарожнік, убачыў яе здалёк. Я памятаю, як я ішла па гэтай лясной дарозе, па сьцяжынцы, за табой, і бачыла тваю шырокую сьпіну, чула твае крокі.

- Я вёў вас праз гушчар вашых сноў. Ён усьміхнуўся, і ахінуў яе.

- Ты забраў мяне, калі я была такой самотнай, - ціха вымавіла яна. – Я б, напэўна, налажыла на сябе рукі.

- Ніколі б гэтага не адбылося, любая. Я шкадую, што не зрабіў гэтага раней. Мы самі пішам кнігу свайго ўласнага жыцьця. Я проста ўзяўся за пяро, і паслаў Госпада Бога на хер. Таго, які дагэтуль пісаў нашую кнігу за мяне. Я ўсё памяняў, бо меў на гэта права. Я – творца, і сам ствараю сусьвет вакол сябе. І ствару яго для цябе такім, у якім ты будзеш шчасьлівая. Ты ж шчасьлівая са мной? Ён абняў яе. Яго вусны знайшлі яе вусны.

- Так, каханы. Я люблю цябе болей за жыцьцё, - ціха вымавіла яна. – Жыцьцё я лёгка аддам, калі буду ведаць, што там, за ім, мы будзем разам. Калі ж не, то я абяру жыцьцё адвечнае з табой. Толькі б разам быць, мой любы. Бо безь цябе мне нічога не патрэбна, ні жыцьцё, ні рай, ні нябёсы. Я і ў пекла пайду за табой, калі так будзе трэба, і сярод пякельнага полямя я абдыму цябе, толькі б адчуваць побач тваю душу. Мы будзем гарэць разам, і для мяне гэта будзе наймацнейшай асалодай – пакутваць побач з табой, калі іньшае не магчыма.

- Ты ня будзеш пакутваць, каханая, - ціха вымавіў ён, цалуючы яе. – Бо я табе не дазволю.

- Уяўляеш старую хаціну на ўскрайку лесу? – вымавіў ён, абдымаючы яе. Яна сядзела ў яго на каленях, палажыўшы галаву яму на плячо. Яго рукі абдымалі яе, надзейныя, моцныя, баронячыя ад усяго сьвету. Ёй было так цёпла і ўтульна ў яго руках, адчуваць яго дыханьне, рух яго грудзей, яго плечы і сьцёгны, чуць яго пах – тонкі водар парфюмы, пах яго цела, пах каньяку і табачнага дыму. Яна была, там, зь ім, у гэтай хаціне. І болей там нікога не было.

- Ты ідзеш па дарожцы, і хвоі ветліва машуць табе галінамі. І вось яны рассоўваюцца, і перад табой з-за гушчару загараецца вакенца. Ты ідзеш, ідзеш, і бачыш хату – вялікую, драўляную, з сівым, імшэлым дахам.

- З разнымі слупкамі на ганку, - дадала яна. – А ганак – нізкі, бо

ён прасеў ад часу. І хаціна апусьцілася, увайшла ў зямлю, і вокны амаль кранае пустазельле.

- Запусьціў я сваю хаціну, - усьміхнуўся ён.

- У цябе было шмат іншых справаў, - горача вымавіла яна. – У цябе не было часу.

- Ну, добра. Хай яно будзе так. Ён пацалаваў яе.

- Але ўсё ж, яна вялікая і крэпкая, і бярвеньне, зь якога яна складзена, трывалае, і яна прастаіць яшчэ шмат год. З сотню, а можа – і болей. Бо яна складзена з адвечных дубоў з запаведнага гаю. Калі ў навакольлі будавалі касьцёл, то гай вырубілі, і стары князь загадаў злажыць гэтых бярвеньняў паляўнічы домік. І так апынулася, што домік гэты пашкадаваў час. Ці то дубы былі насамрэч чараўнічыя, ці то чараўніком быў сам той князь – ніхто ня ведае. Але ж хаціна гэтая стаіць і дагэтуль. Стаіць у месцы патаемным, тым, якое называецца дзяцінствам. Бо пра яе мне распавядаў яшчэ мой дзед, калі мы сядзелі зь ім разам доўгімі вечарамі, і ён ладзіў сеці, ці рабіў яшчэ нешта, а я малым хлапчуком слухаў яго, і вобразы з сівых падяньняў уваходзілі глыбока ў самае маё сэрца.

- І вось, ты выходзіш зь лесу, і бачыш гэтую хаціну, - працягнуў ён.

- А дзе ты? – запытала яна.

- А я іду табе насустрач. Бо я выйшаў на ганак, быццам бы мяне паклікала нешта. Нейкі голас сказаў мне – ідзі, і сустрэнь дзяўчынку. Яна ідзе да цябе доўга, стомленая, і праз лес. Не пабаялася ні ваўкоў, ні нячысьцікаў, якіх у тых месцах процьма. І вось я іду табе насустрач, і крэпка бяру цябе за руку. Каб ты нікуды ня зьбегла, - усьміхнуўся ён. – Абдымаю цябе, і мы разам ідзем па дарожцы.

- А я ўяўляю гэта так: я ўзьнімаюся на ганак, і адчыняю дзьверы. Ты іх ніколі не запіраў на засаўку, бо ж ты чакаеш мяне. Чакаеш мяне ўвесь час. Але ж ты ня ведаеш, калі я прыду, і ці прыду наогул. І вось ты паснуў, і ты бачыш сон, у якім ты

выходзіш сустракаць мяне. Гэты сон такі яркі, ён жывы. І ты ўзьнімаеш галаву. Сьвяча ўжо дагарэла да паловы, і ты чуеш, як адчыняюцца дзьверы, і – ціхія, лёгкія крокі ў сенках. Ты думаеш, што ты сьпіш. А гэта ўваходжу я – твая мара.

Ты ўзьнімаеш твар, і бачыш мяне, а я бачу цябе. Ты такі прыгожы. У цябе чорныя доўгія валасы і барада.

- Доўгая? – ён усьміхнуўся, нахінаючыся, кранаючы вуснамі яе валасы.

- Не, такая, як зараз, - сур'ёзна вымавіла яна.

- Я – стылёвы лясны чараўнік, з барадой, падстрыжанай у барбершопе, - усьміхнуўся ён.

- Насамрэч, я чакаў цябе ўвесь час, і, канешне ж, намагаўся мец прыстойны выгляд, каб цябе не напалохаць. Бо ж я ведаў, што ты прыйдзеш. На яго твары блукала вусьмешка, вочы былі хітрымі. Яна сур'ёзна глянула на яго, і рассьмяялася.

- Ты глядзіш на мяне, - ціха вымавіла яна. – Так, як глядзіш зараз. Яна зазірнула яму ў вочы. Ён усьміхаўся, і ў яго вачах было каханьне. Яна проста танула ў іх – глыбокіх, карычневых з залатымі і зялёнымі вагеньчыкамі, як лясны гушчар, дзе праз лісьце прабіваецца сонца. Ён пагладзіў яе твар, затрымаўшыся рукой на яе шчацэ.

- Я бачу прыгажосьць, якую нельга апісаць словамі, - ціха вымавіў ён. – І маё сэрца запаўняе радасьць такая моцная, што яе ня можа ўмесьціць гэты сусьвет.

- Я спыняюся ў дзьвярах, і гляжу на цябе, - працягнула яна. – І мне так радасна, і ў той жа час я адчуваю на вачах сьлёзы. Нарэшце я цябе знайшла, - ціха вымавіла яна.

- Нарэшце я цябе знайшоў, - вымавіў ён, гледзячы на яе. – Я так доўга глядзеў у гэтую чараўнічую сьвячу, што спаліў яе сваім позіркам, і яе полымя пераўтварылася ў браму – мост паміж тым, і гэтым сьветам. І вось, нарэшце, я знайшоў цябе, і адкрыў цябе праход. Я вёў цябе зь цемры да сьвятла вагеньчыка гэтай

сьвячы, любая.

- Я ўстаю, і іду да цябе, - працягнуў ён. – Бо болей з'яднаньня позірку з полымем сьвячы не патрэбна. Ты – тут, бо ты перайшла мяжу ў сьвет нашых з табой сноў, дзе мы – заўсёды разам. Гэты момант, калі я адрываю позірк ад полымя, самы небясьпечны, і нетрывалы. Імгненьне, і сьвяча можа патухнуць, бо яна гарэла сотні год, і тады ты зьнікнеш у цемры, дзе мне ізноў прыйдзецца цябе шукаць, бо багі бязьлітасныя, і яны робяць шмат выпрабаваньняў тым, хто ірвецца з'яднацца насуперак іх волі. Каханьне трэба заслужыць. І яго трэба ўмець утрымаць. І вось, у той самы момант, калі полымя ўжо такое кволае, што нас амаль праглынае змрок, ты працягваеш мне руку, і я бяру яе – крэпка, так, што нас ніхто і ніколі не раз'яднае. І я прыцягваю цябе да сябе. І полымя сьвячы ізноў успыхвае ярка. Цяпер яно ня згасьне ніколі.

Ён спыніўся, і ахапіў яе. Яна ціха плакала, прыціскаючыся да яго. Ён абняў яе, і ў яго вачах таксама стаялі сьлёзы.

Яны сядзелі на канапе ў багатай віле, і за вакном шумела мора, а жадалі апынуцца там – у хаціне, якая існавала толькі ў іх марах і сьненьнях на радзіме. Якая засталася далёка-далёка ў мінулым, і да якой цяпер было не дасягнуць – хіба толькі ў казках і мроях.

- Хочаш у хацінку, золатка? – запытаў ён яе, узьнімаючы яе твар.

- Я хачу туды, дзе мы будзем з табой у дваіх. Дзе нам ніхто ня будзе перашкаджаць, - ціха вымавіла яна. – У казачны лясны домік, і каб за вокнамі шумелі елкі і хвоі. Як дома.

- Няма нічога немагчымага, каханая. Ён усьміхнуўся. - Я ж чараўнік. І магу купіць табе хацінку. Драўляную. Дзе ты пажадаеш – у Ліцьве, Швецыі, Нарвегіі. Дзе ты хочаш? Хочаш, у Нарвегіі? Там прыгожыя горы, і густыя старажытныя лясы.

- Купі. Яна ўсьміхнулася ў адказ. – А помніш, мы пісалі з табой – пра Осла? Пра Нарвегію? Можа, нам і сапраўды трэба быць там?

- Можа. Але ж гэта – добрая ідэя, насамрэч. Чаму не. Ведаеш, для мяне бывае дужа шмат гэтай вілы. Але ж нічога ня зробіш – такі ўжо вось мне падарунак, які цягне за сабой абавязкі. Прамежкавы пункт, каб мець магчымасьць набыць сьціплы домік за які можа мільён еўра. Ці за два. Невялікі, стары і глыбока ў лесе. А ведаеш, можна і пабудаваць. Купіць зямлі. Такой, як ты хочаш. Які ўяўляеш. Вось пашукай, што табе падабаецца.

- Я хачу, каб гэта быў дом, які хочаш мець ты. Такі, як у нашай казцы, - вымавіла яна. – З трывалага цёмнага бярвеньня, казачны, і ў глухім, таямнічым месцы. Каб нас ніхто там не турбаваў. Каб было прыгожа. І побач – возера, і горы.

- Калі-небудзь гэта зьдзейсьніцца, любая, - ціха вымавіў ён, абдымаючы яе. – Слухай, я проста зьвярнуся ў агенства. Хай яны нам знойдуць штосьці.

- А што мы зараз робім у тым, нашым доміку, у нашай казцы? – запытала яна яго.

- Мы? А што мы там можам рабіць? Я абдымаю цябе, і ты такая прыгожая… Яго вусны накрылі яе вусны. Яе плечы ўздрыгвалі пад яго рукамі. Ён марудна пасунуў яе адзеньне, палажыў рукі ёй на талію. Яна закрыла вочы, аддаючыся яго губам, яго рукам, уладным і цёплым. Недзе там, у лясной хаціне ён распрануў яе, і панёс на ложак.

- Сьветлая. Якая ты сьветлая, - шэпчуць яго вусны, і яна аддаецца яму, поўнай яго ўладзе.

- Ты – Бог, каханы мой… Ты Бог, і я гэта ведаю, шэпча яна ціха. Бог бярэ яе ў старай лясной хаціне на ўскрайку ляснога мору, той, хто ўчалавечыўся дзеля яе ў вобразе чараўніка-ваўкалака, і шмат якіх іншых вобразах, і ў галоўным – чалавечым, у тым, хто абдымае яе зараз.

- Каханы, шэпча яна. – Дзякуй, што ня даў мне згубіць цябе. Міхась, любы мой.

- Летыцыя, душа мая, адзіная ў цэлым сьвеце. Дзіця маё любае.

Каханая. Ён прыціскаецца да яе вуснамі, і яна забываецца на ўсё, акрамя яго. Цяпер яна – гэта ён, а ён – гэта яна. Іх целы зьядноўваюцца, як і шмат разоў дагэтуль, як іх душы, якія адноўчы зьядналіся недзе ў бясконцасьці раз, і назаўсёды.

Глава 7: Маг

Ён сагравае яе халодныя далоні ў сваіх вялікіх і гарачых. Глядзіць на яе палымянымі вачыма, так, што яна між волі апускае позірк. Між імі болей няма адлегласьці – яе рука ў яго руцэ, і яго вусны – насупраць яе вуснаў. Яны цяпер ня толькі айцец і доч, і вучаніца і настаўнік. Яны – каханы і каханка, муж і жонка, Айцец і Шхіна. Усе межы пяройдзены, усе перапоны засталіся ззаду. Гэта ўсё ізноў як упершыню. Упершыню яна бачыць яго вусны так блізка, і яго вочы зазіраюць прама ёй у вочы. Ён цалуе яе маленькія пальчыкі, прыкладаючыся да іх вуснамі, як да прычасьця, а потым прагна ўбірае іх ртом, і яна адчувае яго вусны і язык скурай сваёй далоні. Яна гладзіць яго твар, і ён глядзіць на яе вачыма сумнымі і запрашаючымі, уладнымі, і клічучымі далёка, туды, дзе няма нічога, акрамя яго і яе, і таго, што ўспыхвае паміж імі – каханьня памерам у сусьвет.

- Летыцыя, - шэпчуць яго вусны. – Каханая, ты прыйшла да мяне. Яна абдымае яго за шыю рукамі, і яго твар схіляецца над ёй, і вусны паглыбляюцца ў яе цела, і яна ўскрыквае, бо яны джаляць яе, і апякаюць, такія яны гарачыя і прагныя, жадаючыя яе, яе цела і душы, плоці і духа, таго, што цяпер нераз'яднанае зьліваецца зь ім, загараючыся ад полымя яго жарсьці. Яна гладзіць яго валасы, і ён хавае твар у яе на грудзях. Яго скура дакранаецца яе скуры, і ён накрывае яе грудзі рукамі, а потым – пацалункамі, быццам бы апальваючы іх, наносячы на іх свае палымяныя пячаці. Ён запячатвае сваімі пацалункамі яе вусны і грудзі – кожную, а потым яе ўлоньне, і апускаецца ніжэй. Яна чуе яго дыханьне, гарачае, і цяжкое, і вільгаць яго языка і вуснаў, калі яны зьліваюцца зь ёй там, унізе.

Ён бачыць перад сабой яе ружовую вільгаць і чуе пах ружаў і сандалу, і яе тонкі мускусны водар, які робіцца ўсё мацнейшым ад таго, як яна разпальваецца, аддаючыся яму. Ён паглыбляецца між яе сьцёгнаў, у яе белае з ружовым цела, якое не мае валаскоў, і такое гладкае і шаўкавістае, быццам бы яна толькі што нарадзілася для яго зь яго мараў. Яго вусны прагна пьюць

расу з чашы яе кветкі, якая раскрываецца ружовымі пялёсткамі, і яго язык пранікае глыбока ў яе, рассоўваючы ўваход туды, дзе, ён ведае, схаваны згублены ім рай. Цяпер немагчымае магчыма, і забароннага болей няма. Ён цалуе яе там, рассоўваючы пухлявыя складкі, і танюткую ружовую скуру, і мяккія вільготныя пялёсткі, бліскучыя ад яе расы, якая празрыстай духмянай струйкай выцякае зь яе, і ён убірае яе смак – малочны, пахнучы кветкамі, водар раю. Ён вылізвае кожную яе складку, і пье зь яе, быццам бы з залатой чашы, у якой плёскаецца нектар багоў, лашчыць языком пярліну ў гроце, і ізноў паглыбляецца туды, у цемру, якая болей ня цемра для яго, бо ўсё заліта для яго яркім залатым сьвятлом, якім зьзяе патаемная глыбіня яе сэрца. Туды, у самае яе сэрца ён жадае пранікнуць, паглыбіцца, каб яна самкнулася вакол яго, і марская глыбіня змыкаецца над лаўцом пярлінаў, і на паверхні ціха, і няма нічога. Ён там, увесь у ёй, слухаючы, яе біецца яе сэрца і бяжыць у жылах кроў, як яна стогне пад ім – Даная, амытая залатым дажджом, Персефона ў абдымках Аіда, німфа, накрытая хваляй – магутным Пасейдонавым целам, і яго барада амывае яе разам зь яго вуснамі, лашччыць яе, як і яго рукі, якія прыціскаюць яе да сябе.

Яна адчувае вільгаць і гарачыню яго губ там, у сабе, і моц яго рук, яго крэпкія пальцы, якія сьціскваюць яе сьцёгны, яго язык глыбока ў сабе, і тое, як ён насалоджваецца ёю, калі яго губы там з'ядноўваюцца зь яе губамі.

- Якія ў цябе пяшчотныя губкі там, унізе. Як пялёсткі кветачкі, - вымаўляе ён, цалуючы яе, і яна бачыць яго вочы – яны чорныя, і на лоб яму падае густая чорная пасма, мокрая ад поту. Яго плечы блішчаць, і яго цяглы ходзяць па яго руках, нібыта хвалі.

- Я навучу цябе каханьню, вучаніца мая, - шэпча ён. – Каханьню не зямному, а нябёснаму. А ты навучыш мяне, даючы мне кахаць цябе.

- Я кахаю цябе, Пан мой, так, што болей кахаць не магчыма, - шэпча яна, задыхаючыся.

- Я кахаю цябе болей, вучаніца мая. Дачушка мая любая, - вымаўляе ён у адказ. – Ты ж мая дачушка, прыгажуня?

- Так, - шэпча яна.

Ён ізноў цалуе яе, прагна, доўга.

- Якое вільготнае ў цябе ўлоньне. Якое яно смачнае і духмянае. Як найпрыгажэйшая толькі што расквітнеўшая ружа. Раскрыўшаяся для мяне раніцой, пакрытая расою, - шэпча ён, нахінаючыся над ёй.

Ён бярэ свой меч, і накіроўвае яго ў яе рукой, і яна бачыць яго – ён вялікі, нагадваючы бліскучую доўгую рукаятку двуручнага меча, ці царскі жэзл, упрыгожаны перакручанымі зьмеямі-венамі, з гладкай выпуклай галоўкай, якая дакранаецца да яе там, і яна адчувае яе гарачыню і атласную паверхню.

Яна бачыць тое, што забаронена – нагату айца свайго ў самай яе патаемнасьці. Ён кладзе яе руку на свой йод, і яна адчувае, які ён цьвёрды, і ўздрыгваючы пад яе пальцамі.

- Я хачу цябе. Я ўвайду ў цябе, - вымаўляе ён, - дачка мая любая. Анёлак мой нябёсны. Чыстая мая дзева. Вайду ў цябе, як у прачыстую дзеву. Ты ж дзева, каханая. Цнатлівая кожны раз для мяне, бо я маю ўладу ўваскрошваць і памерлых, і аднаўляць дзяўство. І ў той жа час ты – блудніца, сьвятая блудніца для мяне і дзеля мяне, так, як Марыя Егіпецкая, якая саграшыла шмат, і ўсё ж, я ўзьняў яе вышэй за анёлаў. Ты – цнатлівая і сьвятая, і бездань усялякага граху, бо ўсё у табе, і чыстата, і нечыстата, і праклён, і сьвятасьць, і ўвесь сусьвет.

Ён націскае на яе, і яна ўскрыквае, і прымае яго ў сябе, адчуваючы страшны боль, калі ён рассоўвае яе цела, і разам з гэтым моцнае, вострае жаданьне, прагу таго, каб ён забіў яе сваім чэлесам, калі яна рухаецца яму насустрач, і яе гладкае безвалосае ўлоньне прыціскаецца да яго густых чорных валасоў там, поўнасьцю прыняўшы яго ў сябе. Ён выходзіць, і яна бачыць на яго чэлесе кроў – кроў яе дзяўства. Ён працягвае рухацца, і яна адчувае тое ж, што і ён – асалоду такую вялікую, што яна крычыць пад ім, пакуль ён працінае яе сваім чэлесам, мяшаючы брудныя і ласкавыя словы, прыўзносячы яе, і апісваючы самай непрыстойнай мовай, што ён зь ёй робіць, і як яна яму аддаецца.

- Сонейка маё, каханая, - шэпча ён. – Якая ты вільготная, якая гарачая. Ці ты любіш мяне, скажы? Любіш мяне ўсяго? Любіш мой хер, і мае муды, і тое, як я бяру цябе, і мае рукі, мае сьцёгны, мой язык, мае вусны і вочы, мой твар, мае плечы, мае ногі, усяго мяне, кожную часьціну мяне, так, як я люблю кожную часьціну цябе, бо я забіць гатовы дзеля цябе, і самога сябе, і каго заўгодна, і цябе гатовы забіць, каб нам разам сыйсьці туды, дзе мы ніколі не раз'яднаемся. Золатка маё, сонейка, дачушка мая, кветачка мая.

- Я люблю цябе, - шэпча яна. – Люблю цябе ўсяго. І твой твар, і вочы, і вусны, і плечы, і рукі, і сьцёгны, і жывот, і твой чэлес, і твае муды, і ўсё, усё у табе, што толькі ёсьць, усё для мяне сьвятое, і прычасьце, і выток асалоды.

- Пацалуй мой хуй, дачушка мая, - шэпча ён. – Увазьмі яго ў роцік. Вазьмі ў роцік хуй сваго бацькі, свайго роднага айца, які любіць цябе болей за жыцьцё, бо я п'яны табой безь віна, Шхіна, я – Лот, які прагне сваё дзіця. Спакусьцніца мая, увасобленае жаданьне, маё дзіця, якое спакушае мяне на блюзьнерства. Я – Бог, і для мяне няма законаў. Я хачу цябе, і бяру цябе, і ўсё для мяне і вакол мяне – сьвятое, як і ты асьвячаешся праз мяне і мной, каханая.

Ён нахінаецца над ёй, і яна аблізвае яго галоўку, вялікую і бліскучую, асьцярожна цалуе яе, і ён паглыбляецца між яе вуснаў, адчуваючы дакрананьне яе языка.

Яна ссе яго хер, і ён нахінаецца над ёй, кранаючы яе прыўкрасны, нявінны твар мудамі. Яе вочы паўзачыненыя, і на вейках блішчаць сьлёзы. Ён стаіць над ёй, рассунуўшы сьцёгны, апускаючыся на яе твар, накрываючы яго сабой.

Дастае свой хер, і бачыць яе чырвоныя вусны, пакрытыя сьліной, ад якой яе скура блішчыць, як каштоўная пярліна. Яна ўздыхае і ўздрыгвае, яна пад ім, поўнасьцю скаронная яму, забыўшая сама сябе ад асалоды і яго моцы.

- Паліжы там. Палашчы мяне ўсюды, - загадвае ён, і яна цалуе яго муды, аблізвае іх, і за імі, яна пранікае ў яго, так, як і ён у яе, а потым ён нахінаецца, і цалуе яе вусны, адчуваючы на ёй

свой смак.

- Дай мне грудзі свае, Мадонна мая, дачушка мая, - кажа ён. – Я хачу ссаць сасцы сваёй дачкі і піць яе малако. Твае грудзі маленькія і белыя, як у анёла, і саскі твае – як бутоны ружы, як сьпелы вінаград, і такія ж салодкія, бо зь іх цячэ да мяне віно, якое мяне ап'яняе. Ён лажыцца, і бярэ ў рот яе сасок, і яна нахінаецца над ім, і яго вусны змыкаюцца вакол яго, моцна цягнучы. Ён глядзіць на яе, і яго вочы – як чорнае полымя, яго валасы - чорныя зьмеі, а грудзі – як кавальскія мяхі. Яго чэлес паўстае, як наверша мяча, як калёна, і ён кладзе яе руку на яго.

Ён ссее яе грудзі, і яна гладзіць яго хер, і ён рухае яе рукой, і нарэшце выліваецца, і ў апошнім руху нахінае яе, каб яна вуснамі вабрала яго семя.

І ізноў ён увахозіць у яе, ва ўлоньне і праміж ягадзіц, і праміж маленькіх грудзей, якія ён ссоўвае вялікай рукой. Яна ўжо ўся пакрытая яго семенем, і нарэшце ён задавольваецца і прыціскае яе да сябе. Яна ляжыць, мокрая, пакрытая яго вільгацьцю, у яго на грудзях, нібыта толькі што нарадзілася – ад яго.

- Салодка табе са мной, дачушка мая? – запытвае ён, гладзячы яе валасы і плечы.

Яна накрывае рукой яго хер, і ўздрыгвае ад сьлёзаў. Тое, што яна адчувае, яна ня можа апісаць.

- Салодка, каханы. Любы мой айцец, - шэпча яна, і ён цалуе яе сваімі вуснамі, і яна прыціскаецца да яго шчакой.

- Няма большай асалоды, чым узяць сваю дачку так, як бяруць жонку, - шэпча ён ёй. – І ніхто з мужчынаў ня будзе кахаць цябе мацней і так глыбока, як твой Айцец і твой Бог. Пан твой, каханая. Роднае маё дзіця. Жыцьцё маё. Ён кранае яе вуснамі, і яна аддаецца яму, і цяпер чутныя толькі іх пацалункі ў цемры. Яна ляжыць на яго грудзях, і ён трымае на сябе сусьвет.

- Хто ты? – шэпча яна.

- Я – Маг, дачушка, - адказвае ён. Я прайшоў неверагодныя

выпрабаваньні і рабіў блюзьнерства такія страшныя, што неба і зямля памяняліся месцамі. І там я сустрэў яго – твар у твар. Я ўбачыў перад сабой твар Бога, і зразумеў, што гляжуся ў люстэрка бясконцасьці. А ўзьняла мяне да яго і вывела мяне да сьвятла праз цемру ты. Ты ж памятаеш, як гэта было? Мы з табой усё гэта апісалі.

- Памятаю, каханы, - шэпча яна. – Адзіны мой, любы мой, айцец мой родны, каханы, муж і жыцьцё маё.

Танюткая габрэйская дзяўчынка, прыгожая, як сон, сядзіць перад ім у палатцы.

Ён агаляе яе грудзі – белыя і пяшчотныя, ледзь абазначаныя, з пругкімі ружовымі саскамі. Ён нахінаецца да іх, і прынікае да яе саску. Яна абдымае яго, і гладзіць яго валасы. Ссе яго доўга, і адчувае вакол шапаценьне анёльскіх крылаў. А потым ён нахінаецца над ёй, і лажыцца на яе, зьліваючыся густымі чорнымі валасамі зь яе мяккім белым улоньнем, уцісквае ў яе свой чэлес, і прачынаецца – Богам. Яго рукі трымаюць яе плечы, і яна ўскрыквае пад ім – яго мара. Яна прыходзіць да яго зноў і зноў, пакуль ён ня ўтрымлівае яе моцнай рукой – аднойчы і назаўсёды. Шхіна. Каханая. Яго вусны знаходзяць яе грудзі, і рука паглыбляецца ў яе. Часу болей няма. Месца болей няма. Ёсьць толькі ён, і яна. Ёсьць толькі Бог.

- Раскажы мне пра анёлаў, каханы. І пра нябёсную магію, - запытала яна яго. – Як маг можа выклікаць анёлаў, і загадваць ім? І якія яны, анёлы? Калі мне можна пра гэта пачуць, любы мой. Бо мне дужа цікава. Яна прыціснулася тварам да яго шчакі. – Ці могуць анёлы гаварыць з намі? І ці верныя іх пасланьні, што мы ад іх чуем?

Ён абняў яе і рассьмяяўся.

- Дужа шмат пытаньняў для адной маленькай дзяўчынкі, і ўсе – адразу, красуня мая. Паспрабую адказаць на першае, і самае галоўнае з усіх, бо ж астатнія выцякаюць зь яго. І, адкажы я адмоўна на яго, усе наступныя пытаньні ня мелі б сэнсу. Ці можа анёлак выклікаць анёлаў? Ён крануў яе лоб вуснамі.

- Можа, дзяўчынка мая. Калі анёлку сумна, і ён жадае кампаніі такіх жа анёлаў, як і сам. Шхіна – найпершая і найпрыгажэйшая з усіх істотаў, сазданых Творцай, бо яна была сазданая ім першай, каб насалоджваць самога сябе праз яе асалоду. Бог ня вытрымаў адзіноты, і саздаў каханьне. Таму – ці можа Шхіна выклікаць анёлаў? - так, яна можа, і яны абавязаны адразу з'яўляцца на яе заклік, бо яны служаць ёй як самому Госпаду Богу. Шхіна можа не выклікаць – загадваць анёлам. Яна можа глядзецца ў іх, як у люстэрка, назіраючы ў іх твар Творцы, калі яна жадае бачыць яго розныя якасьці – прамені Яго прыгажосьці, якая ліецца ў сусьвет. Але ж найпершае, і адзінае, што жадае бачыць Шхіна – гэта Яго самаго ў зьзяньні анёльскае славы. Бо анёлы і арханёлы – толькі каштоўныя камяні ў яго кароне. І ён увянчае яе, сваю каханую, дух свой сьвяты, найпрыгажэйшымі з упрыгожваньняў, якія толькі могуць быць створаныя ў гэтым сусьвеце. Не магчыма ўявіць славу і веліч анёльскага сьвету, але ж той, хто будзе шукаць сярод іх Творцу, памыляецца, бо Яго там няма. Той жа, хто забудзецца на Творцу дзеля анёлаў, будзе блюзьнерыць. І таму – гэта вялікая спакуса, каханая. Творца можа размаўляць з магам анёльскім языком, бо яны – Яго пасланьнікі, падпарадкаваныя Яго волі. Анёлы чыстыя, і яны сапраўды ня маюць заганаў, ім не ўласьцівы грэх. Яны ведаюць, але ж – абмежавана. Толькі Творца ведае ўсё. Калі я пакутваў у адзіноце, і прагнуў цябе, мяне суцяшалі анёлы, якіх пасылаў да мяне Бог. Яны вучылі мяне, як быць чыстым. І як быць пакорлівым. І калі я суцэльна пазбавіўся сваёй волі, ўручыў сябе ў рукі Госпада, і паўстаў перад ім твар у твар, ён паказаў мне цябе. І паслаў мне цябе – ізноў. Я зразумеў, што нічога на сьвеце не істотна акрамя нашага з табой каханьня. Але ж ці змог бы я перажыць цемру сваёй душы бяз анёльскае дапамогі? Наўрад ці. Калі ты ў адчаі, такім, што, здаецца, налажыў бы на сябе рукі, і раптам ты чуеш дакрананьне анёльскіх крылаў, ты разумееш, што Бог цябе не пакідае. Бо анёлы – як Яго дакрананьні, промні Яго сьвятла, якія ахоўваюць і лашчаць, песьцяць цябе. Гэта як рука Бога, набыўшая сваеасаблівую анёльскую плоць. Бог пасылае да цябе самога сябе ў выглядзе анёльскае ласцы – так я б гэта растлумачыў, любая. Калі мяне няма побач, цябе ўвесь час ахоўваюць і песьцяць анёлы. Бо гэта, насамрэч, я – маё каханьне да цябе, мая найвялікшая любоў. Калі я аддаляюся, на самой справе я не

аддаляюся, але ж гэткае ўражаньне часам уласьцівае душы, бо душа ня можа ўвесь час сузіраць Бога твар у твар. Сьвет перашкаджае ёй, зацямняе яе духоўныя вочы. І тады Бог пасылае да яе свае праменьчыкі сьвятла – сваю анёлькую ласку. Але ж найбольшая асалода для Душы – апынуцца сам насам з Творцай. Так, мая любая? – запытаў ён яе.

- Ты ж верыш у мяне?

- Веру, каханы, - ціха вымавіла яна. – Але ж праз сваю немач мая душа патрабуе знакаў. Знакаў твайго каханьня, ад якіх мне становіцца дужа радасна.

- Як ад маіх падарункаў. Ён пацалаваў яе. – Ты ж любіш падарункі, сонейка?

- Канешне! Твае падарункі – самыя найлепшыя для мяне, - вымавіла яна, цалуючы яго.

- І я люблю дарыць табе падарункі, сонейка. Бачыць тваю радасьць. І таму, каб парадаваць цябе, я пасылаю да цябе прыгожых анёлаў – як сонечныя праменьчыкі, нечаканая радасьць у душы, хвалі натхненьня, думкі аб прыгажосьці. І тады ты ўспамінаеш аба мне, і як я цябе кахаю. Ён прыціснуў яе да сябе.

- Таму, калі ты захочаш пэўным часам пагаварыць з анёламі, перш за ўсё зьвяртайся да мяне. Так, як калі ты хочаш нешта, і ты просіш мяне, а не ідзеш сама ў краму купляць падарунак сама сябе. Так можна таксама, але ж у мяне значна больш магчымасьцей, каб падарыць табе нешта прыгожае. Аднак ты можаш абіраць, што ты жадаеш. Таму прасі ў Госпада, і ён адкажа табе, паслаўшы да цябе анёла.

Да мяне ж збаўца быў незьлічона шчодры, бо ён паслаў да мяне самую Шхіну.

- А дземаны, каханы? Яны – хто яны? Таксама пасланнікі Творцы? І ў чым іх роля? – запытала яна яго.

- У тым, каханая, што яны – тыя ж анёлы, толькі больш цяжкія,

пагрозныя. Яны спакушаюць, караюць, выкрываюць нашыя грахі. Не даюць нам паснуць. Бо ж мы – недасканалыя, і заўсёды ёсьць тое, што мы павінны ўзьняць у сабе, каб наблізіцца да Творцы. Дземан паказвае нам нас саміх, як у люстэрку. Яны – мудрыя, і добрыя суразмоўцы. Але ж яны і небясьпечныя і спакусьлівыя. Ды імём Творцы можна, сапраўды, заклінаць і іх. Мець справу з дземанамі можа толькі моцны Маг, які адкрыў у сабе Бога. І такі Маг будзе сапраўды для іх няўразьлівы, і зможа выкарыстоўваць дземанскія сілы зь вялікай карысьцю – многа дзеля чаго. Дземаны – анёлы, якія актыўна дзейнічаюць у гэтым сусьвеце, анёлы ж гэтаму сусьвету не належаць. І таму дземаны – цяжкія, і небясьпечныя, бо яны нясуць на сябе страшныя і пагрозныя пячаці падзеньня, не даючыя ім узьняцца адсюль. Бо ж калі б не гэтыя пячаці, дземаны б гэты сусьвет наогул пакінулі, і ўзьняліся б да Айца. Але ж іх доўг – знаходзіцца тут, і нават ніжэй. У гэтым і ёсьць сэнс існаваньня сусьвету – выпрабаваньне. Кожнага, хто тут знаходзіцца. Гэта - як аграньваць дыямант. І Сафія-Шхіна пакутуе ў гэтым сьвеце, сапраўды, праз сваю пакору, і найвялікшую любоў да Айца. Цяпер жа, калі ты ўзьнялася да мяне, нічога, сапраўды, не з'яўляецца для нас істотным. І анёлы, і дземаны – проста гульня сьвету і цемры, кругі на вадзе адвечнасьці, сьлёзы радасьці, ці гора, якія Шхіна пралівае, як дождж з хмары. Сэнс – толькі ў нашым каханьні, любая. А астатняе ўсё проста існуе ў нас саміх. І анёлы, і дземаны – суць часткі нашае ўласнае прыроды. Насамрэч, я дужа часта адчуваю, як дземаны абуджаюцца ўва мне, і мне бывае дужа цяжка іх стрымліваць. І калі-некалі я думаю – навошта? І вызваляю іх. І тады яны робяць страшныя справы. А потым – ізноў пасынаюць. Але ж мае дземаны – гэта не я. Гэта толькі рэакцыі на зло, якое пануе ў сьвеце. Кожны выпадак патрабуе асаблівага вырашэньня. Калі-некалі – анёла, калі-некалі – дземана. Толькі Бог ведае, куды і каго паслаць. Вось так, анёлачак мой. Разумееш? Ты ж разумніца мая.

Ён пацалаваў яе. Яна ахапіла яго шыю рукамі.

- Мне падабаецца, як гараць белыя сьвечы ў меноры, - ціха вымавіла яна. – Бо яны гараць для цябе, каханы.

Ён кіўнуў.

- Менора вабіць анёлаў, як духмяная кветка – пчол. Як і ты, мая духмяная кветачка. Ты вабіш усіх – і анёлаў, і дземанаў. Але ж толькі я маю права насалоджвацца табою. Гавары са мной, дзяўчынка мая. Калі ж я кагосьці пашлю ад мяне, я скажу табе. Проста твайго каханьня для мяне дастаткова. І мне не істотна, якую сьвечку ты мне запаліш – белую, ці – чорную. Ён пацалаваў яе. Скажам так, я б успрыняў белую сьвечку як тое, што ўсё хораша, а чорную – як тое, што нешта ідзе ня так. І трэба тэрміновая дапамога. Абараніць цябе ад каго-небудзь.

Магія – гэта складана, каханая. І жанчынам ня трэба ёй займацца. Гэта – як поле бойкі, крывавае і небясьпечнае. Поле бойкі, на якім змагаюцца мужчыны. Жанчыну ж заўсёды абароніць Бог. Як я абараняю цябе. Аднак гэта не азначае, что ты не павінна ведаць. Таму я і расказваю табе ўсё. Жанчына – сьвятая, кветка, якая квітнее сярод жахаў і бруду гэтага сусьвету, пяшчотны праменьчык у цемры. Толькі ў гэтым на сьвеце роль жанчыны – несьці ў сабе боскасьць, быць чыстай – душой, і целам. А гэтае магчыма, толькі калі яна асэнсоўвае, хто яна, і аддаецца свайму нябёснаму Айцу і Супругу. Бо ж Шхіна – адзіная, як адзіны і Бог, колькі б не было на сьвеце жанчынаў і мужчынаў, Шхіна і Гасподзь адразу пазнаюць адно аднаго.

- І ва ўсіх жанчынах ёсьць Шхіна, каханы? – запытала яна, зазіраючы яму ў вочы.

- Не, любая. Так жа, як і не ва ўсіх мужчынах ёсьць Бог. Ёсьць асобныя, дужа цялесныя, народжаныя суцэльна ад зямлі. Яны нават і не зразумеюць, аб чым мы з табой гаворым. Іскраў духу, аднасутных Богу, у матэрыі было ўлоўлена ня шмат – скажам так, не бясконцасьць, хоць Бог – бясконцасьць, і ён можа пасылаць сюды часткі самога сябе. Таму, калі архонты твораць цела, яны могуць зрабіць нешта накшталт – імітацыю. Яно будзе нібыта жыць і рухацца, гаварыць, але ж божае іскры мець у сабе ня будзе.

- А Ганна? – запытала яна яго. – Ці мае яна ў сабе божую іскру?

Ён усьміхнуўся.

– Яна бачыць мяне, а гэта значыць, нешта ўсё-ж такі глыбока схаванае ў ёй ёсьць. Аднак за столькі год іскра б прапаліла яе накрозь, і яна б не была такой, якой з'яўляецца. Таму, альбо на ёй столькі сьмецьця, што нават і боскае сьвятлу не прабіцца праз яго да сконцу сусьвету, ці там наогул няма нічога. Можа, які спакутваны дземан, заточаны ў вязьніцу зь яе плоці.

Кожы павінны вызваліцца сам, любая. Знайсьці гэтую іскру, і дапамагчы ёй гарэць. У кагосьці яна гарыць ужо ярка, як сапраўднае чыстае полымя, а хтосьці яе старанна вынішчае. Хтосьці ж ня меў яе ад нараджэньня – гэта такія людзі, страшныя ў сваёй матэрыяльнасьці. Забойцы ўсяго жывога. Мёртвыя самі, і тыя, хто сеюць сьмерць вакол. Слугі архонтаў, горшыя за дземанаў. Проста – істоты, якія ня маюць права на існаваньне. Але ж – існуюць, бо так вырашыў Бог. Бог мог бы даўно спапяліць гэты сусьвет, але ж тым, хто ў ім, у сусьвеце, яго промысел цалкам не вядомы. Мы можам толькі адчуваць яго, калі прыслухоўваемся да Яго ў сабе.

Яны сядзелі, абняўшыся, на ложку, а за вакном падаў ціхі сьнег, накрываў сочныя апельсінавыя плады. Хутка іх ужо можна будзе зьбіраць – яны сталі духмянымі і сакавітымі. Гэта было так дзіўна – фрукты пад сьнегам.

- Дома ж цяпер проста ідзе сьнег, - падумала яна. Ёй было так хораша ў яго руках, цёпла і ўтульна. Ён ведаў усё, аб чым не запытаеш, і ў той жа час побач зь ім нічога не было істотным, быццам бы рэчы гублялі вагу. Толькі яго рукі мелі рэальнасьць, плоць, толькі яго цела – цяжкое, гарачае, да якога яна прыціскалася сваім. Упершыню на яе душы было спакойна. Ёй хацелася проста быць – быць зь ім побач. Ведаць і мець усё, і не жадаць нічога, акрамя яго, жадаць толькі радаваць яго, і праз гэта яна рабіла ўсё астатняе, таму, што ён радаваўся яе радасьці, і ў гэтым былі найвялікшая яго, і яе радасьць. І мінулае цяпер проста засталося ў мінулым, страшным, балючым сном, які быў цэнным для яе толькі таму, што на яго фоне сучаснае здавалася яшчэ больш радасным, прыўкрасным і шчасьлівым, бо ў ім зь ёй цяпер заўсёды быў Ён.

Глава 8: Ахвяра

- Яна - ахвяра, Джаваньні. Гэта праўда. Створаная, каб яе гвалцілі, мелі ва ўсе дзіркі, якія толькі магчыма. Гэта цела, ідэальнае, створана, каб насалоджваць. Шматвекавой адбор эвалюцыі па прынцыпу выкліканьня жаданьня. Гэтыя пяшчотныя грудзі, круглыя, як палавінкі чашы, мяккія бугаркі, увенчаныя сасочкамі, такімі пяшчотнымі, што іх і пальцамі ледзь адчуваеш - як шоўк, толькі кранаць іх вуснамі магчыма, рукой кранаць такія грудзі - блюзьнерства.

А яе сьцёгны, яе ўлоньне? Яны атласныя, мяккія, вузкія, шчыльныя, стройныя, як маладое танюткае дрэўца, як мармуровая німфа ў патаемным садзе асалоды, створаная толькі для адных прагных вачэй.

Яна не ідзе, а плыве, вагаецца, як полымя, як танюткі белы прывід, анёльский вобраз. А гэты чорныя валасы ... як покрыў цемры, грыва арабскай кабылкі, дзікай і неаб'езджанай, за якую так хочацца схапіцца, ускочыць на яе, адчуць яе пад сабою, пагладзіць яе пругкі зад і бака, і выцягнуць па ім кнутом.

Уяўляеш, як пуга ходзіць па яе тонкаму целу? Паляўнічы бізун, танюткі, як джала, якое аблізвае яго, агортвае, пакідаючы на ім яркую чырвоную паласу. А потым - дакрануцца да гэтай паласы вуснамі, адчуць на іх смак яе крыві ... і звар'яцець ад жаданьня. Згвалціць яе, разарваць сваім хуем, пакрыць яе ўсю пацалункамі, сьліной і сьпермай. Яна ж гэтага жадае. Глядзі, як уздрыгвае яе плоць. Яна адчувае нават і позіркі, а ад дакрананьня мужчынскае рукі проста тае. Яна ніколі не адмовіць. Ня ведае, што гэта. Многія пакаленьні эвалюцыі жанчын, выведзеных для каханьня, узрушваньня, асалоды. Чысты анёл. Нябёсная багіня. Для зямлі зусім не падыходзіць - нічога не падыме цяжэй чашкі кавы, ня пройдзе і кіляметру, ні для якай працы ня годная, толькі для каханьня. Вось тут ёй няма роўных. Але ж і ў каханьні яна пассіўная, мяккая. Слабая. Цячэ па цябе, як вада, абвіваецца вакол, як шоўк. І робіць зь

цябе вар'ята. Народжаная ад жанчын, якіх гвалцілі і скаралі вякамі. Вучылі іх быць пакорлівымі, скаралі цела, але ж - не душу. Душу жанчыны скарыць не магчыма, бо яна - ад Бога. Мужчынская ж душа - ад д'ябла. І, ведаеш, такая тонкая жаночая душа менавіта праз пакуты набліжаецца да Творцы. Чым больш яе гвалціш, тым больш яна ўзьнімаецца. Вось, гляжу на яе, і сам баюся.

Як магчыма было стварыць такую дасканаласьць цела і душы?

Проста зводзіць з розуму...

Ён адкінуўся ў крэсьле. Джаваньні глядзеў на яго, нічога ня кажучы. Нарэшце, адкрыў вусны.

... Гэта чараўніцтва, Мікеле. Сапраўды - боскае дзіва... Ён замаўчаў.

- А пах..., - працягнуў ён.

Гэты водар маладой лані, тонкага дзявочага поту. Ты ведаеш, я ёй карыстацца дэзадарантамі забараніў. Дазволіў толькі парфюмай. І калі ты адчуваеш гэты яе водар, які мяшаецца з пахам кветак, сандалу і ружы, яе свой, натуральны мускус, ты проста розум губляеш... прыцісаешся да яе, удыхаеш яе тонкі пах... і ўсё. У цябе стаіць. Толькі гэтага дастаткова. Пэўна, так пахла Ева.

Ён замаўчаў. Яна ўвайшла ў пакой з падносам, на якім прыемна курэла кава.

Паставіла перад імі духмяную вадкасьць. На ёй была апранутая атласная сукенка-сарочка, празрыстая, а пад ёй - нічога. Нейкая танюткая, як павуціньне бялізна. Мяккія абрысы саскоў праступаюць праз тканіну. Чорная хваля духмяных валасоў упала, крануўшы яму руку.

- Сядай сюды, красуня. Ён пасадзіў яе на калена. Цяпер яе грудзі былі перад ім зусім блізка.

- А твая кава дзе? Зрабі, і вяртайся. Пасядзі з намі. Яна ўзьнялася, і хутка вярнулася з чашкай.

- Аб чым я казаў, - вымавіў ён.

Джаваньні кіўнуў.

Яна прыйшла з чашкай, і апусьцілася, куды ён паказаў - яму на калена. Узяла ломцік хурмы, адпіла кавы. Адламала кавалачак бісквіту.

- Зусім нічога не ясі. Ён глянуў на яе.

- Я ем. Яна ўзяла вінаград - невялікую гронку, палажыла на талерку. Ён адарваў ягаду, і паднёс да яе вуснаў. Яна прыадкрыла іх - ружовыя, мяккія. Ён правёў па ім сакавітым плодам.

Яны абодзьва глядзелі, як яе вуснах расьцякаецца духмяны сок. Вакол было ціха, толькі звон цыкадаў у садзе за вакном. Сонца ўжо стаяла высока, і яго промні афарбавалі золатам яе скуру.

Яны думаюць пра адное і тое ж, падумаў ён. Яна даверліва прыхілілася да яго пляча. Гэта была спакуса. Зьняць зь яе плечаў шлейкі, агаліць пяшчотнае белае цела. Крануць яе саскі вуснамі. Палажыць яе на гэты стол, задраць спадніцу, і ўвайсьці ў яе. Рассунуць яе шчыльнае ўлоньне, засадзіць ёй, глыбока, насадзіць на свой хер, і трахаць яе, доўга, выліцца ў яе некалькі разоў. Толькі дзень на палову, а ў яго ўжо ізноў муды поўныя. І ізноў ён жадае яе. І Джаваньні яе жадае. Маўчыць, і глядзіць на яе чорнымі вачыма з-пад хмурых броваў. Твар Джаваньні вуглаваты, востры, з выражаным падбародкам і скуламі. Італьянскі твар. Чорныя валасы кучаравыя і зачэсаны назад, блішчаць ад гелю.

Тыповы мафіёза - акуратный, у бялюткай кашулі і наглажаным крэмавым касьцюме. Каб была заўважная кроў, якая не павінна быць заўважнай.

На шыі - залаты ланцуг, і такія ж бранзалеты на руцэ.

Яна даверліва адкінулася на яго плячо, есьць вінаград, качае нагамі. Яе ногі не дастаюць да пола. Маленькія голыя стопы вісяць у паветры. Вузкія, з маленькімі пальчыкамі. Яе стапа

меней за яго далонь. На яе белай шыі ледзь заўважны галубаваты сьлед ад яго пацалунка. Яна пье каву, і есьць фрукты. З асалодай.

Пах фруктаў зьмешваецца з пахам яе цела.

- Ідзі да сябе, красуня. Ён цалуе яе ў шчаку.

- Мы яшчэ паразмаўлем. Яна ківае, і паўстае. Уносіць чашкі, і сама сыходзіць - наверх. Яны з палёгкай уздыхаюць, і глядзяць адзін на другога.

- А праўда, што яна - твая дачка? - запытвае Джаваньні. Не вядома, чаму.

- Не. Ты б думаешь, я б жыў са сваёй дачкой? Памыляешся. Я, канечна, д'ябал, але ж не такі. Рэзультат аналізу прыйшоў адмоўны. Толькі яна ня ведае італьянскага. Прачытала, і зразумела ўсё наадварот. Яна хоча так думаць, і я яе не разупэўніваю. У яе свой сьвет, Джаваньні. Дзе я для яе і айцец, і Бог, і ўсе і ўсё астатняе. Яна ў ім шчасьлівая, і там у яе свая мараль. А я падтрымліваю яе гэтую гульню. Ёй падабаецца, ды і мне таксама. Насамрэч, я чакаў гэтага адказу са страхам, і жаданьнем. Я хацеў быць яе бацькай. Ведаеш? Жадаў гэтага. Толькі гэта ўсё хлусьня. Маці яе - вар'ятка, істэрычка. Пазваніла мне і нарабіла вэрхал. Яна нават і ёй пазваніла - крычэла, што яна - сучка. Сьпіць са сваім айцом. Я ёй адразу ськінуў скан аналізу - адмоўны. Яна прыціхла, потым выбачалася. Званіла ёй, толькі яна трубку не бярэ. Пакрыўдзілася. І сама сябе ўпэўніла, што я - яе айцец. Бог-айцец трахнуў Марыю - сваю дачку, і нарадзіў ад яе сына. Свайго ўнука. Так што ўсё дапушчальна. Яна наогул жыве ў іньшым сьвеце. Мае нейкую сваю ўласную мараль - і больш высокую, і больш нізкую адначасова.

- Як і ты. Джаваньні кіўнуў.

- Як і я, - таксама кіўнуў у адказ ён.

- Беднае дзіця, - вымавіў Джаваньні. Яго вочы крыху пацямнелі, затуманіліся.

- Калі б я зараз сказаў ёй распранацца, яна б распранулася. Легла б на гэты стол, і мы б яе адымелі, як жадалі. Яна б нам і слова не сказала супраць. У яе гэта нешта вывучанае. Як рэфлекс. Я спачатку сам жахаўся. Зусім не супраціўляецца ніякаму гвалту. Робіць усё, што скажаш. Ціха, як замарожаная. А потым плача, калі ніхто ня бачыць. А я ж усё бачу - па камеры. Ляжыць днямі ў ложку нерухомая, не есьць, ня п'е. Не ўстае нават. І плача. А потым прыводзіць сябе ў парадак, і пераўтвараецца - нібыта нічога не было. Я паспрабаваў зь ёй пагаварыць - а яна ня памятае нічога. Быццам бы сьцірае ўсё з памяці. І ізноў усё добра. А потым гэтыя фантазіі - такія дзікія, што мне самому жудасна, а я ж шмат што бачыў. Мілаш да яе прыходзіў, ты яго забіў, я тут кагосьці забіў, нейкія расьпятыя лялькі за вакном. Я, канешне, многа з чым сустракаўся ў жыцьці, але ж такое. І, ведаеш, так у яе сьвеце гэта гладка атрымоўваецца, што я сам ува ўсё пачынаю верыць.

Толькі адное пра яе ведаю, што гэта праўда - што яе гвалцілі ўсё жыцьцё. З Алексам яна гэтым болей за год пражыла, школу ня сконьчыла, кінула у дзесятым клясьсе. А да гэтага ў клініке ляжала, і вучылася на даму. Толькі адзін год у яе неяк усё добра пайшло. Калі яна ў ліцэй паравялася. Рэмісія надышла. А потым - гэты. Алекс. Яна ж дзяўчына прыгожая, такая, што міма ня пройдзешь. Ён і не прайшоў. Толькі што яна хворая, не зразумеў. Зразумеў, але неяк па-свойму. Спачатку сам зь ёй забаўляўся, а потым выкарыстоўваць пачаў. Прадаваць. Павер, я навёў спраўкі. Думаў, заб'ю яго. Ды потым рукой махнуў. Хай жыве з гэтым як можа. Думаеш, ён шчасьлівы? Памыляешся.

Яна яму не адмаўляла. Яна нікому не адмаўляла, наогул. Калі яна адчувае пагрозу, нібыта замярзае. І рабі што хочаш. А потым ... потым нікога гэта не цікавіць.

Я спачатку не зразумеў. А потым, калі ўбачыў, як яна плача... зразумеў, што забіваю яе. Таксама як і ён. Яна сама прасіла мяне - ударыць яе, згвалціць. Многа што. Ты ж ведаешь, як я люблю. І што? - І, шчыра кажучы, яно зацягвае - так далёка, страшна, што можна і не спыніцца. Спадзяюся, што ў мяне хопіць волі перамагчы сябе самога. Бо калі я яе ізноў удару ці што яшчэ, я застрэлю сябе. Я гэта зразумеў як белы дзень.

- А што тады будзе зь ёю? - ціха запытаў Джаваньні.

- Вось гэта мяне і спыняе. Ён памаўчаў.

- Джаваньні, калі нешта са мной здарыцца, абяцай мне, што ты яе ня кінеш. У яе болей никога на сьвеце няма. Маці яе сумасбродную я не лічу - яна ўжо зь некім там жыве сабе, знайшла мужыка - нейкага барыгу. І што, яна зь імі жыць будзе? Пасьля вілы, шмотак “от куцюр”? Яе ізноў пачнуць гвалціць, і мець усе хто заўгодна. А я і з таго сьвету за ёй буду глядзець, чуешь? Абяцай мне.

- Абяцаю, Мікеле. Джаваньні нахіліў галаву.

- Добра. Ён запаліў цыгару. Зацягнуўся.

- Што там па нашых справах? - нарэшце запытаў.

- Нашыя справы стабільна рухаюцца, Мікеле. Пайшло яшчэ два саставы. Па пяць мільёнаў - ня шмат, але ж ... затое стабільна.

- Добра. Ён кіўнуў. – Люблю стабільнасьць. Дом хачу купіць. У Нарвегію зь ёй з'еду. Не назаўсёды. Зімы хочацца, ведаеш? Сапраўднай. Каб са сьнегам, марозам. Я ўжо прыгледзеў хаціну - у гарах пад Осла. І мільёна не каштуе, а вялікі дом. Я сам зьдзівіўся. Драўляны, чорны. Стары. Такі, хоць кіно здымай пра вікінгаў.

- Вось і хораша. Адпачнеце ў цішыні. Кажуць, што адзінота вылечвае. Вы дагэтуль вялі дужа актыўнае жыцьцё.

- Лес - таксама. Ён кіўнуў.

Раптам мабільнік на стале перад ім пачаў вібрыраваць - гучна.

Ён глянуў на нумар, і зьдзівіўся. І раптам шырока ўсьміхнуўся.

Ганна.

- З радзімы званяць, - патлумачыў ён. - Я адкажу. Суседзі па дому. Можа, нешта тэрміновае.

- Слухаю. Ён ледзь не сказаў "пронта" - прывык.

- Міхась? - пачуўся на тым канцы візглівы голас. - Ты мне вядро вінен! Голас рэзануў па вушах так, што Джаваньні між волі ўсьміхнуўся.

- Вядро ты браў! Зьнёс у мяне вядро. Грыбы, памятаеш? Матка ейная кажа, каб я прэч ішла, і нічога не даець. А мне яно трэба. Хутка ізноў ... грыбы пачнуцца. Ягады.

- Ты што, звар'яцела? Якія ў лютым грыбы? - ён пачуў, як яго проста залівае цяплыня. Родны Ганьнін голас, здаецца, песьціў яму душу. І ў той жа час выклікаў знаёмае абурэньне. Так бы яе і забіў нахрэн.

- Час ідзе хутка. Не пасьпееш глянуць, як ужо і грыбы. І ягады! - выклікнула яна.

- Вядро ў сарае. Толькі ён зачынены. Я скажу Катаржыне, каб адчыніла і табе дала. Калі яна будзе. А зімой яна не пацягнецца. У яе ў апошні раз шыну спусьціла на дарозе. Ледзь пад фуру ня трапіла. Так что пачакаеш вядра свайго да вясны.

- Нічога, пачакаю. Ганна нібыта супакоілася.

- Міхаська, слухай, тут чалавечак хоча з табой паразмаўляць. Кажа, што цябе ведае. Прывет табе перадае.

- Хто такі? Ён узьняў бровы.

- Ды дзяўчына адна. Дзяўчынка. Вольга. Даць ёй трубачку? Пачакай.

Не пасьпеў ён адказаць, як у трубцы пачуўся знаёмы яму голас. Наглавата-упэўнены.

- Міхась?

- Так, - вымавіў ён. - Слухаю.

- Я - Вольга. Можа, вы мяне ня памятаеце. А можа і ўспомнілі.

- Я вас памятаю, Вольга. Што вы хаціце? Адбылося неяк прама, але ж ён не жадаў хадзіць вакол ды наўкола.

Голас на тым канцы замаўчаў. Але ж нахабства ў ім ня ўбавілася:

- Я что хочу? Я - ничего особенного. Это не я хочу. Вас хотят. Попросили меня попросить вас. Передать вам - чтобы вы вернулись. Вы же - деятель искусств. До нас слухи дошли - в фильме снимаетесь. И выставки ... книги. Вы же скульптуры свои все увезли. Нехорошо. Вас страна учила, дала вам возможности.

- Нахер пашлі. Ён выругаўся.

- Звар'яцелі? Гэта ўсё, што ты мне хочаш сказаць? Дзякуй, канешне, за прапанову. Але ж - не.

- Няма мне месца ў вас з маім мастацтвам. Дужа яно нефарматнае. Дамоў - хачу. Радзіму люблю. Але ж волю люблю больш. Таму не прыеду. Радзіма - не скамейка. Не пасунешся - усе месцы занятыя. А стаяць на выцяжку я ня ўмею. І ніколі ня ўмеў. Так і перадай. Ды і сядзець на радзіме жаданьня няма.

- Вы пожалеете. Михаил. Яна замаўчала.

- Праўда? Ён ашчэрыўся, і цяпер нагадваў ваўка.

- Можа, аб чым я і пажалею, і не адзін раз. Толькі не аб гэтым. А вось палохаць мяне ня трэба. Ды і, думаю, хутка ў вас з'явяцца іншыя, больш істотныя справы, чым цкаваць за мной. Ня самая я вялікая праблема, Вольга. Вы ж разумееце, аб чым я?

- К сожалению, нет. Голас Вольги быў халодны, не выдаваў ніякіх эмоцыяў.

- Хлусіце. Як і заўсёды. Гэта ўсё?

- Всё. Тогда я прощаюсь с вами, Михаил. Как там ваша ... дочка поживает, кстати? Обострений давно не было? Яна гігікнула.

- Летыцыя - выдатна. Толькі яна мне не дачка. Гэта даказана. І

не распаўсюджвайце плёткі, калі ласка. Не чапайце яе.

Ён паморшчыўся. Хваля агіды накрывала яго, у глыбіні ўсё бурліла.

- Она - ваша дочь, и вы это знаете. Подделаный анализ не в счёт. Вы живёте со своей родной дочерью, Михаил. У нас есть свидетели - её родная мать. Выйдет отличная статья. Я вам пришлю экземпляр.

- У мясьцячковым кур'еры? - ён усьміхнуўся.

- Нет. На первых полосах. С полным разоблачением. Бывайце, шаноўны.

Яна, чутна, перадала трубку. У трубцы ізноў пачуўся голас Ганны.

- Міхась, слухай! Дык я, гэта, вядро забяру. Зайду на днях.

- Як ты яго забярэш? Сарай закрыты.

- Не закрыты, Міхась. Паадкрыванае ўсё. І дом, і сараі. Я ўжо глядзела. Толькі вядра свайго не знайшла.

Ён выругаўся – жудасна.

- Як – пааткрываныя? Што, улез хтосьці?

Ганна папоркалася, і на тым канцы ізноў з’явілася Вольга.

- Михаил, к вам приходили. Ну, вы понимаете. И ещё не раз придут. Так что – думайте. Приезжайте лучше. У нас руки длинные.

- Гэта ў каго рукі длінныя? У цябе, пэўна? Рабіце, што жадаеце. Хоць падпаліце. Мне ўсё роўна. Што мне, хату з бруса шкада? Я ў месяц болей трачу, чым тая хата стоіць, у тры разы. Аджыў у ёй сваё, і хопіць.

- Зачем же вы так. Падпаліць. Мы всё будем делать по закону. И ничего сжигать не будем, не надейтесь. Я думаю, мы много чего

ещё найдём тут интересного. Вас, может, и в Интерпол объявят, погодите.

- Гэта хто – мы? Ён усьміхнуўся. – Вы, Вольга, ужо забываецеся. Людзі ў здаровым розуме сябе мы не называюць. Мы – гэта ўжо сімптом.

- Вам виднее. У вас же опыт проживания с умалишёнными. Яна гучна рассьмяялася. – Ладно, до свидания, Михаил.

Да пабачАньня, как вы там, за бугром, говорите.

- Бывайце, Вольга, а не да пабачэньня. Не хочацца штосьці з вамі бачыцца. Ні зь кім. Ён адключыўся, і павярнуўся да Джаваньні.

- Прыдуркі. Фанкула. Выругаўся па-італьянску. Джаваньні нахіліў галаву.

– Гэта бывае, Мікеле. Прыдуркаў хапае усюды.

- Такі х – не. Гэта месьцячковы эксклюзіў. Адное добра – даведаўся, што ў маім доме былі. Шукалі.

- Знайшлі? – Джаваньні спакойна глянуў на яго.

- Не. Чорта яны знойдуць. Ён усьміхнуўся шырока. А чорт – у балоце.

Джаваньні ізноў кіўнуў.

- Мікеле, - неяк абыякава вымавіў ён. – Хачу цябе запрасіць на адно мерапрыемства.

- На якое? Ён з зацікаўленасьцю глянуў на яго.

- На прагляд фільма. Перадпрэм'ерны. Твайго фільма. Вочы Джаваньні глядзелі на яго неяк цікаўна, хітра.

- Дык вось яно што. Ён кіўнуў. – Значыць, гэта ты – той таямнічы спонсар?

- Я. Джаваньні ўсьміхнуўся.

- Прыду. Мы прыйдзем, - выправіўся ён. – Дзякуй за запрашэньне.

Джаваньні сышоў, і ён застаўся сам насам са сваімі думкамі. Званок Вольгі нешта разьбярэдзіў у ім. Стала балюча і прыкра. Вось ён - з'ехаў. Хаваецца. Ну і што, што грошы. Затое саступіў, як пабіты сабака. Сышоў са двара. Але ж ён – не сабака. Ён – воўк. Ды што яму было рабіць? Сышоў, так. Праз яе. Каб яе не чапалі. Каб яна жыла. Што яна безь яго? Вось так яны ўсе – у кожнага сваё. Некалькі добрых фільмаў выйшла – ён бачыў. Там, на радзіме. Але ж – на расейскай мове. Яно і зразумела – аўдыторыя. Дык што б, на роднай не глядзелі? Глядзелі б. Толькі якая яна – родная? Як у каго. У яго, вось – матчына. Дзедава. Ён на ёй калыханкі чуў – маці сьпявала. Дзед казкі расказваў. А ў Летыцыі яна ўжо – вывучаная. Маці яе на мову забылася, як толькі ў горад трапіла. Хоць і гаварыла дагэтуль з акцэнтам. А бацька дык наогул ня ведаў тое мовы. Затое – ідыш ведаў. Праз сваю бабулю. Бацька цяпер у Ізраіле, званіў ёй. Добры мужык, спакойны. Яна яму, канешне, нічога не казала пра складанасьці ўсталяваньня бацькоўства ў датычаньні да яе. Ды і тое праўда, што мова – як салавейка, у няволі не сьпявае. І як тое збожжа – чакае вясны. Адлігі. Зімой узыходзіць яно не дурное. Спіць сабе, набірае моцу. Чакае – пабягуць ручаіны, змыюць сьнег, згоняць холад.

Летыцыя і іўрыт спрабавала вучыць. Ён ёй крыху дапамагаў. Толькі алфавіт і вывучылі, ды ён упэўніў яе, што гэтага дастаткова. У іўрыце галоўнае – літары. А вось ідыш яна зусім ня ведае. Затое матчыну мову занядбаную асвоіла. Ніколі ад яе ня чуў ні слова па-расейску. Нават і з сябрамі. Ды і фільм яго цяпер – на італьянскай. Хто плаціць, таго і мова. Нічога, можна будзе перакласьці потым. Кнігу ён піша на роднай мове, толькі вось выдаваць будзе па-ангельску. Летыцыя абяцала перакласьці. Яна ангельскую мову ведае лепей за рускую, яе маці з дзяцінства ў іняз гатавала, сколькі на рэпетытараў патрацілі, усё дарма – скардзілася.

І як дарма – цяпер затое яна вольна гаворыць з усімі за мяжой,

у Італіі дык наогул думаюць, што яна аднекуль, дзе ангельская мова першая.

Нібыта ў адказ на яго думкі аб ёй па лесьвіцы прагучэлі крокі.

Яна спускалася ў купальніку і накідцы-парэа.

- Я – загараць, - вымавіла, падышоўшы. Чмочнула яго ў шчаку.

- Нас на прым'еру запрасілі, красуня. Ён пацалаваў яе ў адказ.

- Вой, як добра! А хто той таямнічы спонсар, каханы? – запытала яна яго.

- А ты здагадайся. Ён глянуў на яе з усьмешкай.

- Ня ведаю, - вымавіла яна разгублена.

- Джаваньні. Ён ня стаў яе болей мучыць.

- Як? Ён загадаў зьняць фільм? Аплаціў усё? Яна спынілася, гледзячы на яго зьдзіўленымі вачыма.

- Гэта ж нейкі цуд! Неверагоднае супадзеньне! – нарэшце вымавіла яна.

- Ня думаю, каханая. Думаю, што ўсё гэта было спланавана, і ня проста так Паола падыйшоў да нас у тым саборы.

- Ты думаеш, за намі сачылі? І ведалі, што мы прыедзем? Але ж каму мы тут патрэбныя, і навошта? – запытала яна зьдзіўлена.

- Ну, каханая, ня ўсё так проста. Прыехалі мы па пратэкцыі Фёдара, а ён не звычайны чалавек – чалавек пры ўладзе. Мяркую, у яго на мяне былі пэўныя пляны. І канешне ж, пра нас навялі спраўкі. Толькі апынулася, што выкрылася нешта іншае, больш істотнае для іх, чым тое, што я магу быць проста партнёрам. Мы з табой – члены фамілііі. Помніш, Джаваньні казаў неяк пра маё зь ім радство?

Яна разгублена кіўнула.

- Але ж гэта было так даўно, - ціха вымавіла яна. – Няўжо такія далёкія сувязі вартыя ўвагі?

- Для яго – так. Ды і для мяне. Ды, прызнацца, я чакаў чагосьці накшталт. І, ведаеш, гэта ня блага. Бо, шчыра кажучы, аднаго мяне мала, каб абараніць цябе. Бо ўсё ж, мая моца і магчымасьці абмежаваныя. Тут абмежаваныя, сонейка, - пажартаваў ён, абдымаючы яе.

- А я мяркую, што твае магчымасьці не абмежаваныя, - ціха вымавіла яна. – Бо ты ўсё арганізаваў найлепшым чынам. Толькі з паў-гады таму ў нас не было нічога, акрамя білетаў на самалёт, і тых грошаў, якія ты пасьпеў зьняць, а цяпер – у нас віла, і ў цябе – бізнес, і партнёры, і грошы - мільёны. Яна замаўчала. – Толькі ня думай, што гэта для мяне істотна, - ціха вымавіла яна.

- Я з табой не з-за грошаў. Я не такая, што б пра мяне не казалі. Калі б у нас не было грошаў, я б працавала …

- Супакойся, анёлачак. Кім бы ты працавала тут? Ён абняў яе. – Нават і праз маё мёртвае цела ты працаваць ня будзеш. Цяпер гэта выключана. Усё, што я рабіў, і раблю – робіцца для цябе. Яна заціхла, абдымаючы яго, прыціснуўшыся да яго шчакой. Яго барада калолась, ад яе пахла табачным дымам.

- Усё ж, я буду працаваць. Перакладаць буду, - ціха вымавіла яна. – Для цябе.

- Будзеш, золатка. Ён пацалаваў яе. – Пайду, паперы разабраць трэба. Ты ідзі, пазагарай. Я на пару часоў буду заняты, а потым мы з’езьдзім, куды ты хочаш. Хочаш, на мора, ці ў рэстаран які?

- Добра. Яна кіўнула, і сышла. Ён падняўся, і накіраваўся наверх. Папераў, і сапраўды, скапілася шмат. Нейкія дагаворы з агенцтвам па найму, нешта па дому, нейкія рахункі. Ён сеў за стол, завязаў валасы ў хвост, каб не перашкаджалі, і паглыбіўся ў вялікі бумажны стос.

Раптам тэлефон ізноў зазваніў.

Ён глянуў на яго. Ізноў – Ганна. Званіць, на гэты раз – па месенджеру.

Ён адказаў.

- Ну што табе? Вядро ізноў жыць не дае?

- Міхаська, родненькі, - пачуўся яе напалоханы, разгублены голас. – Якое вядро. Як мне жыць цяпер? Яны мяне прыціснулі, сказалі – пасадзяць. За махлярства! За ашуканства.

- Даўно пара. Ён аж кракнуў ад задавальненьня.

- А я пры чым?

- Выратуй ты мяне, прашу! Не кідай! Дапамажы! З'ехаць мне трэба! Кудысьці схавацца! Можа, да цябе? Я цябе не аб'ем. Працаваць буду. Карты раскладаць. Што скажаш буду рабіць. Хочаш – чорнае, хочаш – белае. Што хочаш?

- Каб адстала ты, хачу. Ён сплюнуў. – Ладна. Слухай. Зьбірай свае клункі, і едзь прама зараз – на Маскву. Выйдзеш на Беларускім вакзале, сядзі на месцы. Там, на клунках недзе сядзь. Нікуды не сыходзь. За табой прыедуць. Я зараз арганізую. Ты як скора зьбярэшся?

- А што мне зьбірацца? – пачуўся радасны голас. – На мятлу пасела, ды і паляцела. Вось зараз клункі складу, сусед мяне на чыгунку завязе, там поезд на Маскву увечары. На ім і паеду. Раніцой ужо ў Маскве буду.

- Зьбірайся. Я папрашу, каб цябе сустрэлі. Набяры, калі ў поезд сядзеш.

Ён адключыўся, і набраў у месенджеры знаёмы нумар.

- Айгуль? Дзень добры. Ты там як? А Фёдар дзе? П'е? Разумею. Які дзень? Трэцьці? Ну, тое ён ня хутка ачуняе. Слухай, у мяне да цябе просьба будзе. Сустрэнь ты мне чалавека. Жанчыну. Старую. Ну, як старую, за пяцьдзесят. Такая таўстая баба, у хустцы, з клункамі. Яна заўважная, ты міма ня пройдзеш. Рудая. Што? Рыжая. Калматая. Вочы зялёныя, бровы розныя. Як

у Мефістофеля. Хто такі? Ды ніхто. Адна броў угару, уверх, другая ўніз. Вядзьмарскі такі выгляд. Ведзьма. Так. Што? Канешне сустрэнеш? Встрэціш? Ну, добра.

- На таго чалавека трапіў, - усьміхнуўся ён сам сабе. – Цяпер Ганна ня прападзе, гэта факт.

Глава 9: Паловы

- Ня ведаю, хто я зь ёй – Д'ябал, ці Бог, Джаваньні. Здаецца мне, я і той, і другі адначасова. Ён адкінуўся ў крэсьле, залажыўшы рукі за галаву. Пацягнуўся, і ўзяў цыгару. Джаваньні таксама ўзяў сваю. Яны закурылі.

Ён памаўчаў, і працягнуў.

- Яна – вядзьмарка. Ведаеш? Колькісь часу назад яе б спалілі. Самая сапраўдная. Калі яна ўглядаецца ў цемру, я сам скаланаюся – каго там яна бачыць? Яе вочы расшыраныя, як у кошкі, застылыя, і блішчаць, як вазёры чорнае вады. Ці паверхня онікса – гладкая, адпаліраваная, у якой губляецца позірк. Яе твар – белы, і такі далёкі, як зорка, якая сьвеціць аднекуль з глыбіняў космасу. Яна тут, побач са мной, і быццам бы недзе там, дзе бясконцасьць зьліваецца з бясконцасьцю. Там, куды мне ніколі не дасягнуць.

- Усе жанчыны вядзьмаркі. Джаваньні таксама пацягнуўся, выцягнуў ногі, і выпусьціў клуб духмянага дыму. – Яны бачаць нябачнае і чуюць нячутнае, Мікеле. І яны валодаюць нашымі душамі. Мы ніколі не зразумеем іх, і не спазнаем.

- Астаецца толькі адно – кахаць, Джаваньні, - працягнуў ён, зацягваючыся. – Я кахаю яе, як вар'ят. Так, што мне самому страшна, якую ўладу яна мае нада мной. Большую, чым Бог, ведаеш? Бо калі б перада мной паставілі яе, і Бога, я б абраў яе. Бо яна – слабая. Яна – вар'ятка, і ахвяра, і сьвет яе ненавідзіць праз яе прыгажосьць, яе слабасьць, і яе моц, яе ўпартасьць у тым, як яна не скараецца яму, і не жадае гуляць па яго правілах. Яе можна зламаць. Можна паставіць на калені. Катаваць яе. Біць. Караць. Гвалціць. Але ж скарыць яе не магчыма. Яна ніколі ня будзе належыць сусьвету, Джаваньні. Не апусьціць галаву. Не згасіць позірк. Яна заўсёды будзе заставацца прыгожай. І – гордай. Яна нікому ня будзе служыць. Толькі – кахаць. І, ведаеш, Бог быў міласьцівы да мяне – міласьцівы неверагодна. Ён падарыў мне яе каханьне. Яна

гатовая цярпець ад мяне ўсё, бо яна кахае мяне. І ў адказ на мае каханьне яна аддае мне значна больш у замен – поўнасьцю самую сябе. Бо што ў яе ёсьць, акрамя яе? Толькі яе прыўкраснае цела, яе сэрца, і яе душа. Разумееш? Ня грошы, ня дом, не ўладу, не становішча ў сьвеце, яна аддае мне самое сябе. Сваё жыцьцё цалкам і поўнасьцю. Ці ж гэта мала? Гэта – бязьмежна многа. Яна ўручае мне сваю душу, і пазбаўляецца волі, прымаючы маю волю, ў адказ на маё да яе каханьне. Я магу біць яе, магу згвалціць, закрыць і забараніць ёй наогул выходзіць. Я магу забіць яе. І яна ніколі ня скажа мне і слова супраць. Але ж як толькі я перастану кахаць яе, яна сыйдзе. Яе нішто не ўтрымае. І, ведаеш, што самае страшное для мяне, Джаваньні?

Тое, што я мог бы перастаць кахаць яе. Я нават і ўявіць сабе гэтага не магу. Гэта – як жудасны сон, у якім я перастану быць самім сабой. Калі б мне прапанавалі, што абраць – пачаць гніць нажыва, развальвацца на кавалкі, і працягваць кахаць яе, ці застацца цэлым і здаровым, і мець усё, толькі яе ня мець, страціць гэтае найвялікшае да яе каханьне, я б абраў першае. Я б абраў бы быць Іовам, толькі б яна была побач. І, ты ведаеш, я ўпэўнены, што яна мяне ня кіне. Бо яна кахае мяне, і будзе кахаць заўсёды. Якім бы я б ня быў, што б са мной ня здарылася. Але ж варта толькі мне перастаць кахаць яе, як яна сыйдзе. Зьнікне ў цемры, адкуль яна і з'явілася. І зь кім тады я застануся? З Богам? І што я адкажу гэтаму велічнаму і ўсеблагому Богу? Што ён паслаў мне найвялікшы дар – каханьня жанчыны, найчысьцейшай і найпрыгажэйшай душы, Евы, створанай ім для мяне дасканалай, а я адмовіўся ад гэтага дара? І ў імя чаго? У імя сваёй уласнай гардыні, ці юру, каб мець не адну жанчыну, а кожны дзень новую? І, як ты думаеш, што ў такім чыне зробіць са мной Бог? Што б я сам зрабіў з сабой за гэта, калі б быў Богам? Калі б я быў Богам, я б пракляў бы сябе, Мікеле. Я б адступіўся ад самога сябе, адвярнуў бы свой твар з пагардай. Бо яна – слабейшая за мяне, і я нясу за яе адказнасьць і перад людзьмі, і перад Богам. Кінуць сваю жанчыну – гэта як кінуць сваё уласнае дзіця. Як выкінуць немаўля на мароз. Ці ж многа людзей здольныя на такое? Як я магу адрэзаць ад сябе палову? Мы – як дзьве паловы, Джаваньні. Паловы аднаго цэлага, адной ідэальнай створанай

Богам душы.

- Ты і сапраўды кахаеш яе, Мікеле. Джаваньні кіўнуў. – Ты яе ніколі ня кінеш.

- Кім бы я ні быў, Богам, ці Д'яблам, Джаваньні – ня кіну. Як ня кіну самога сябе. Яна – маё жыцьцё, Джаваньні. Усё, што ў мяне ёсьць. І ўсё, што я раблю – дзеля яе. Безь яе мне нічога не патрэбна. Да яе я ня жыў, а пакутваў. Адкрываў вочы, і думаў, што гэты дзень варты быць пражытым толькі затым, каб чакаць яе. Каб шукаць яе недзе ў бясконцасьці, дзе яна згубілася на працягу мноства жыцьцяў, якія працяклі самотнымі. Гэтую маленькую далоньку я трымаў на працягу ўсяго свайго жыцьця безь яе. Трымаў пяшчотна ў руках сваёй памяці. Я памятаў яе. Ведаў. І, калі яна прыйшла да мяне, з'явілася на гэты сьвет, я ўжо чакаў яе. Каханая мая! Як мог я абмінуць цябе! Не сустрэць цябе было не магчыма.

Яны абодзьва замаўчалі. За вакном неба ўжо засеялі мільярды зорак – яно здавалася засыпаным дыямантамі дываном. Тут, на віле высока ў гарах, было ціха і спакойна, а неба нагадвала крысо Боскае мантыі – каштоўную тканіну, затканую для Яго анёламі, якім Ён пяшчотна захінуў сваю каханую – Шхіну, Сьвяты Дух, сваю жонку, якая абдымае яго там, у бясконцасьці.

Ён набраў нумар па ўнутранаму тэлефону, і вымавіў:

- Каханая, мы ўжо зачакаліся цябе. Спускайся. Хутка па лесьвіцы раздаліся лёгкія крокі, і яна сышла да іх, і спынілася, быццам бы не рашаючыся наблізіцца. Яны абодзьва глядзелі на яе, і не маглі адвесьці вачэй. Яна была нібыта загорнутая ў чорнае зорнае неба – бліскучая тканіна зьзяла мноствам маленькіх люстэркаў-каменьчыкаў, струменілася зь яе пляча. Яе чорныя валасы падалі гладкім покрывам да вузкай таліі, якую падкрэсьлівалі драпіроўкі. Доўгія дыямантавыя завушніцы і каралі гарэлі вострым вагнём на яе шыі.

- Я гатовая, каханы, - ціха вымавіла яна.

Ён падыйшоў, і спыніўся.

- Хачу абняць цябе, і баюся дакрануцца, любая. Ты такая прыгожая, што сэрца стала.

Ён падышоў, і абняў яе, асьцярожна, мякка крануў духмяныя валасы вуснамі. Ён быў у чорным касьцюме і белай кашулі – клясыка для прым'еры. Гальштук не апранаў – бо Джаваньні сказаў, што ўсе будуць свае.

- Белла донна, у мяне няма словаў, - вымавіў Джаваньні, падыходзячы. Нахінуўся, і пацалаваў ёй руку.

- Прайдземце да машыны, шаноўныя, - павярнуўшыся да іх, вымавіў ён.

- Паола чакае, і, ён сказаў, мы ўсе ўбачым нешта асаблівае. Бо, Мікеле, ён змантыраваў два фільма ў адзін – асобныя сцэны мы дасьнімалі дадаткова. Тваю частку пакінулі нязьменнай, Мігеле. Але ж ва ўсім, што датычыцца Бога, заўсёды прысутнічае нейкі элемент непрадбачанага.

- А ў тым, што датычыцца Д'ябла, Джаваньні? – ён усьміхнуўся.

- Таксама, Мікеле. Бо ж Бог і Д'ябал – гэта як дзьве рукі аднаго цела, ці як левая і правая яго старана. Скажам так, Д'ябал – той, каго Бог бачыць, адбіваючыся ў люстэрцы сусьвету.

- А Д'ябал у гэтым люстэрцы бачыць Бога. Ён кіўнуў.

- А ты? Каго ты бачыш у люстэрцы універсуму, калі глядзішся ў яго, каханая? – запытаў ён яе.

- Я бачу суцэльнасьць, любы мой. Бачу цябе адзінага, - ціха вымавіла яна. – Ты – гэта ўсё для мяне, і нават і мяне самой не існуе па-за тваімі межамі. Таму, калі я гляжуся ў люстэрка, я бачу Бога. Ён – усё. Няма нічога акрамя яго. І Ён – гэта ты, і ты мяне кахаеш. Я бачу тваё каханьне, любы мой, і яно спаліла мне зямныя вочы, і цяпер я бачу толькі вачыма нябёснымі, тымі, якімі бачыць толькі мая душа.

- Жанчыны ведаюць усё, - ціха вымавіў Джаваньні. – Яны – як кошкі. Бачуць нябачнае ў цемры і самае цёмнае і змрочнае душы.

Ён абняў яе, і яны разам накіраваліся да машыны – доўгага лімузіна, у які яны паселі – Джаваньні – побач зь кіроўцай, а яны – на задняе сядзеньне разам. Ён накрыў яе руку сваёй.

- Мне чамусьці страшна, каханы, - ціха вымавіла яна. – Я баюся ізноў убачыць усе тыя пакуты, якія ты перажыў.

- Любая, гэта ўсё было дзеля цябе, - ціха вымавіў ён. – Каб вызваліць маю, і тваю душу. Ня трэба нічога баяцца, каханая. Бо я заўсёды з табою побач, дзе б ты мяне ня бачыла. Нават і калі я на крыжы, там мяне няма. Гэта ўсё толькі здаецца нам, любая. Насамрэч, я тут, з табою, і ніколі не адпускаў тваёй рукі.

- Мне страшна ў цемры, - ціха вымавіла яна. – Не адпускай мяне, любы мой, нават калі я і перастану бачыць. Трымай мяне крэпка, і не аддавай мяне нікому. Яна палажыла галаву яму на плячо, і ён абняў яе, прыціскаючы да сябе.

Калёса мерна шапацелі па гравійнай дарозе. Яны ехалі некуды – ехалі высока ў горы, дзе ў далёкай схаванай сярод горных храбцінаў віле мела быць адбыцца закрытая прэм’ера таго, праз што ўсё пачалося.

Глава 10: Блудніца

- Шлюха праклятая! Шлёндра. Алекс сядзеў, напружыўшыся, ў крэсьле, і глядзеў на яе пустымі, халоднымі вачыма.

- Я цябе апранаю, я цябе кармлю. Ты жывеш, як многія б жадалі. Ні аб чым ня думаеш. Цацак, лялек, трапак поўны пакой. І рабіць будзеш тое, што я скажу, блядзь. Куды скажу – туды і пойдзеш. І будзеш усьміхацца, будзеш ветлівай. Калі трэба – распранешся, калі скажуць адсасаць – адсасеш. Табе ж ня цяжка. У каго ты толькі не ссала. І пад каго не лажылася. Згвалцілі яе! Ён крыва ўсьміхнуўся. – Дурня зь мяне зрабіла. Ну, нічога. Ебаць маю бабу ў мяне ў хаце, хоць і па яе згодзе, але ж без маёй згоды, я не дазволю нікому. Толькі цяпер ты ўсё мне адпрацуеш. Табе ж падабаецца, скажы. Праўда? Так, ці не? Падабаецца, калі на цябе глядзяць, сьліну пускаюць, калі ябуць цябе ва ўсё дзіркі? Колькі ў мяне блядзей было, такой, як ты, ня бачыў. Каб цэлка ў першы вечар ногі рассунула. І апынулася, што ты ведаеш, што робіш. Ты ж зусім не саромелася. Ты ж ня ведала мяне, у першыню сустрэла. І як гэта цябе мелі да мяне, цнатлівую блядзь? Разумееш?

Пасьля гэтага ты мне будзеш хныкаць, каб я цябе ў задніцу ня меў? Буду мець цябе, куды заўгодна.

- Алекс, калі ласка. Я не пайду. Мне блага. У мяне жывот баліць. І галава. Я не хачу, прашу цябе.

Яна сядзела, скурчыўшыся, ў крэсьле, з нагамі, ў адных майтках і майцы. Нікуды ісьці ёй зусім не хацелася. Думка аб тым, што зараз трэба апранацца, наносіць макіяж, а потым сядзець недзе да глыбокай ночы не паймі зь кім і ў якой кампаніі, узьнімала зь яе вантробаў хвалямі ваніты.

- Таблетку выпей. Хоць упакоўку – ты ж любіш таблеткі глытаць. І пойдзеш. Я павінны быць з бабай. І з бабай прыгожай. Гэтага ў цябе не адымеш, тое праўда. Што я там адзін рабіць буду? На астатніх глядзець? Ты разумееш, якога ўзроўню гэта тусоўка? Якія там людзі будуць? Ну, паглядзяць на цябе.

Пасядзіш, папарышся. У басейне паплаваеш. Што такога? Ну і калі патрогаюць цябе, што, ад цябе кусок адваліцца?

- На што ты, наогул, вартая? Ты ж нічога ня ўмееш – толькі вачыма лыпаць і ногі рассоўваць. Вось і займайся. Лялька. Ён сплюнуў.

- Я на істфаку вучыцца … хацела … - яна не дагаварыла.

- Што ты хацела? На курсы запісалася, і зь нейкім прыдуркам зьнюхалася адразу. Бачыў я тыя курсы, і як той прэпад на цябе глядзеў. Якая табе гісторыя? Навошта бабе веды? Толькі псаваць вас. Вас толькі ябаць трэба. Больш вы ні на што ня вартыя. І глядзець за вамі, як за паршывымі авечкамі. Каб не сышлі невядома куды. Слухай, ну што табе не жывецца? Чаго табе яшчэ не хапае?

Зьбірайся. Надаела.

Ён рашуча паўстаў з крэсла, у якім сядзеў дагэтуль. Падышоў да яе марудна, узьняў твар. Трымаючы рукой за падбародак, колькісь часу глядзеў на яе – некалькі імгненьняў, але ж ёй здалося, што хвілінаў.

Яго вочы, цёмныя, чорныя, як вуглі, здаецца, пражыгалі яе наскрозь.

- І што ў табе такога? – ціха запытаў ён. – Што ж цябе так ябаць хочацца? Вольнай рукой ён разшпільваў шырынку джынсаў, вызваляючы свой чэлес, які, вызвалены, адразу выпяўся наперад, накіроўваючыся ёй у грудзі.

- Не пайму. Ты ж малая, худая, адны косткі. Грудзі і ня знойдзеш. А можа, ты – вядзьмарка? Зачаравала мяне? Вачыма сваімі шклянымі? Я ж цябе як убачыў, сам ня свой. І ўсё робіцца горш і горш, с кожным днём. Думаў, выебець цябе хто іншы, я вызвалюся. Не, памыліўся. Але ж я вызвалюся, слова даю. Ад чараў тваіх праклятых. Разпранайся, - махнуў ён галавой. Яна моўчкі зьняла праз галаву майку, застаўшыся ў адных майтках. Яе цела здавалася супраціў чорнай скуры крэсла целам прывіда – яшчэ бялейшым, яшчэ больш тонкім, і быццам бы

нерэальным, размазаным у месяцовым сьвятле.

- Усё здымай. Ногі рассунь. Яна адкінулася на сьпінку крэсла, ён палажыў яе ногі на падлакотнікі, і імгненьне глядзеў на яе, марудна гладзячы чэлес рукою.

Яна сядзела нерухома, і таксама на яго глядзела.

Ён апусьціўся на калені, нахінуўся да яе, і сьціснуў вуснамі маленькі ружовы сасок, так, што яна ўскрыкнула.

- Маўчы. Ён лёгка хлопнуў яе далоньню па твары. Яго вусны пакідалі на яе грудзях барвовыя сьляды – здаецца, ён насалоджваўся гэтым, уцягваючы яе скуру. Ёй хацелася заплакаць, але ж яна маўчала. Яго рука ўвайшла глыбока ў яе, адзін палец, потым – два, і тры. Ён рухаўся ў ёй, пакуль не адчуў, што яна вільготная, падцягнуў яе бліжэй да сябе наперад, і адразу ўвайшоў у яе поўнасьцю, адчуваючы, як сьціскваецца яе цела. Яна выгнулася і падалася яму насустрач. Яе розум уплываў некуды, яго зносіла адсюль – далёка. Мужчынскія рукі крэпка трымалі яе за сьцёгны, і яна аддавалася яму з вар'яцтвам асалоды, і сама сябе ненавідзела за гэта. Што ж, яна – шлёндра, блядзь, як ён і казаў. І ёй падабаецца, калі ён яе гвалціць, калі бярэ яе так, груба, кажа брудныя словы, б'е яе па твары. Яна застагнала, адчуваючы, як яе похва ахоплівае яго чэлес. У душы яе было пуста – быццам бы вялікая чорная дыра, цямнейшая за цемру гэтага пакою.

- Уставай, - загадаў ён.

- Паварочвайся. Яна стала, трымаючыся за сьпінку крэсла. Ён зрабіў некалькі хуткіх рухаў у яе похве, і выйшаў. Уціснуў галоўку між яе ягадзіц.

- Ня трэба, прашу цябе, - прашаптала яна. – Я не хачу так.

У адказ ён моцна націснуў, і ўвайшоў у яе. Яе працінуў рэзкі боль, але ж бальней за боль было пачуцьцё крыўды, і жалю да самое сябе, якое раптам напоўніла яе. Яна ўскрыкнула, і громка заплакала. Гэта, здаецца, яшчэ болей узрушыла яго. Ён меў яе доўга, глыбока ўваходзячы, выходзячы, і ўваходзячы ізноў,

пакуль ня сконьчыў, і не хлопнуў яе па ягадзіцам.

- Выдатная ў цябе попка. Прывыкай. Мне так падабаецца, - вымавіў. Разьвярнуўся, і пайшоў у душ. Палілася вада. Яна спаўзла на падлогу, і апусьцілася на жывот. Цяпер яна магла плакаць, колькі захоча – ён яе не пачуе, вада перашкаджае. Нешта зламалася ў ёй. Зламалася ўжо даўно. Яна ж проста хацела каханьня. Любві. Каб яе песьцілі, прыціскалі да сябе, каб цалавалі, гулялі зь ёй за руку. Каб кахалі марудна і пяшчотна, так, як яна ўяўляла, як гэта адбываецца, калі людзі кахаюць адно аднаго. І вось яна тут – на падлозе, голая, у цесным пакоі, уся пакрытая сьпермай. Ён яшчэ і на твар ёй коньчыў другі раз напасьледак. Пасьля таго, як вымусіў узяць ў рот. Пэўна, так яно і патрэбна. Так адбываецца з усімі жанчынамі, толькі яны ня кажуць пра гэта. Іх гвалцяць усюды, а потым усьміхаюцца, і ідуць змываць зь сябе бруд. Іх бруд. Яе бруд. Каб і сьляда не засталося.

Бо ж яны, жанчыны, брудныя. Пажадныя самкі. Вядзьмаркі. Яна і ня думала, што сустрэне сваё каханьне – сапраўднае. І што ўсё тое ж самае яна будзе рабіць радасна. Дарыць яму ўсё сваё цела і цярпець ад яго любы боль, які ён толькі пажадае. Проста Алекса яна не кахала, як і ён, пэўна, не кахаў яе. Гэта было ўсё, што заўгодна, але ж толькі не каханьне. Калі ёсьць каханьне, у табе абуджаецца Бог. І Сьвяты Дух. І тады для цябе ўсё сьвятое ў тым, каго ты кахаеш – яго душа, і яго цела – усё мае найвялікшую ў сьвеце каштоўнасьць. Яна была гатовая цалаваць яго ўсяго, аддавацца яму ўсімі часткамі свайго цела, самою сваёй душою, і плакаць – але ж толькі ад радасьці.

Яна прытулілася да яго, і апусьціла на яго плячо галаву. Ён накрыў яе руку сваёй. Павярнуўся да яе.

- Прыгожая, - ціха вымавіў. Машына мерна ехала па дарозе. Джаваньні, здаецца, задрамаў. Яны павольна рухаліся кудысьці ўздоўж мора – уніз, на поўдзень. Ён націснуў кнопку, і паміж імі і кіроўцай з'явілася празрыстая заслонка, зь таго боку – непразрыстая.

- Хачу цябе, - ціха вымавіў. Яго рука узяла яе руку, і палажыла

на чэлес, які адчувальна выступаў з-пад тканіны. Ён разшпіліў рэмень і засьцёжку штаноў і адкінуўся назад. Яна пагладзіла яго там рукой – ледзь магла ахапіць яго далоньню.

- Сядай, красуня мая, - ціха вымавіў ён. – Акуратна.

З дынамікаў лілася якаясьці ціхая музыка. Яна апусьцілася яму на сьцёгны, і ціхенька ўскрыкнула, адчуваючы, як у яе ўваходзіць яго чэлес. Ён прыкрыў вочы, і пасунуўся ёй насустрач. Ахапіў рукамі, і прыцягнуў да сябе, знаходзячы яе вусны губамі, мякка, а потым прагна цалуючы яе, рассоўваючы яе губы языком.

Яго рука ссунула з пляча яе сукню, і цяпер яна трымалася толькі на таліі. Ён палажыў далоні ёй на грудзі, пяшчотна сьціскаючы саскі.

- Маленькія, - ціха вымавіў. – Адной рукой закрыць можна. Яго чэлес у ёй яшчэ пашырыўся, і яна ахапіла яго мышцамі.

- Лажыся, анёлак мой. Ён апусьціў яе на сядзеньне, і сам апусьціўся зьверху. Яна бачыла перад сваім тварам яго грудзі у белай кашулі, і лацканы піньжака, чула яго гарачы, салодка-рэзкі дымны пах, дзе пот зьмешваўся з парфюмай, напаўняючы яе нейкім пачуцьцём вар'яцтва. Ёй і сапраўды хацелася быць шлёндрай для яго – блудніцай, забыўшайся на ўсё, гатовай аддавацца яму па першаму яго загаду як ён скажа, і ў любых месцах. Яна ахапіла яго нагамі, і застагнала – усё роўна ніхто не пачуе. Машыну мерна качала пад імі. Ён моўчкі ўсажваў у яе чэлес, кароткімі, моцнымі, хуткімі ўдарамі, і яна бяссаромна стагнала, прыціскаючыся да яго. Як яна яго кахае! Як яна яго хоча!

- Міхась, родны мой, любы мой, жаданы мой. Каханьне маё, - шэпчуць яе вусны. Яго чэлес проста разрывае яе, напаўняючы цалкам, бяз рэштку. Ён вызваліў са штаноў толькі яго, але ж яна хоча адчуваць яго ўсяго, і асьцярожна прабіраецца рукой пад тканіну, дакранаючыся да яго плоці за чэлесам. Яе пальцы блытаюцца ў яго валасах там – густых, чорных, яна ведае. У яе ніводнага валаску няма, гэта выключан: валасы на целе жанчыны – ганьба. Ён нахінаецца да яе, цяжка дыхаючы, і

глядзіць ёй у твар. Яна запракідвае галаву, і бачыць яго над сабой – цёмныя, шалёныя вочы, вусны сьціснуты, быццам бы ён фехтуе, а не бярэ жанчыну, рубіць мячом дасьпех, сакрушае жылы і косткі, працінае плоць. Зь яго вуснаў зрываюцца стогны, і яна шэпча і шэпча яму ласкавыя словы, але ж ён, здаецца, яе ня чуе, і ўсё мацней працінае яе. Нарэшце па яго твары прабягае сутарга і цела напружваецца, і ён з рычаньнем уганяе сябе ў яе, каб дайсьці да самай глыбокай яе глыбіні, каб выліцца так поўна, як гэта толькі магчыма.

Ён апускаецца на яе, і яна ахоплівае яго за шыю.

– Каханая, - шэпчуць яго вусны. - Жаданая мая. Жыцьцё маё. Анёлачак мой прыгожы. Я табе ўвесь строй сапсаваў. Прабач, ня мог трымацца. Ты такая, што ў мяне сэрца зашлося. Я цярпеў, цярпеў, ня ведаў, як высіжу гэтую клятую прэм'еру. Ён усьміхнуўся. Зашпіліў штаны. Яна паправіла сукенку. У перагародку пастукалі. Ён апусьціў пластык уніз.

- Пад'язжаем, - вымавіў Джаваньні. – Праз хвілін дзесяць будзем на месцы. Яны ўзяліся за рукі, і моўчкі назіралі, як за вокнамі праплываюць краявіды – справа мора, а зьлева – горы. Наперадзе былі бачныя вагні вялікай вілы, схаванай у густым, нагадваючым лес парку.

- Мая радавая віла, - вымавіў Джаваньні, ёй болей за пяцьсот год ужо. Старая. Яшчэ першы мой продак жыў тут, той, што прыехаў сюды аднекуль з поўначы. Паданьне кажа, зь Ліцьвы. Ён хацеў вымавіць яшчэ нешта, але ж кіроўца плаўна зьвярнуў на алею, засыпаную шапочучымі каменьчыкамі, і яны спыніліся перад вялікай чырвонай дарожкай, па якой марудна рухаўся нягусты, але ж трывала папаўняючыйся натоўп.

Яны выйшлі з машыны, і яна ледзь стрымала выклік захапленьня.

Па дарожцы, засланай чырвоным, як кроў, дыванам, рухаліся постаці – мужчынскія і жаночыя. Жанчыны пабліскваліі каштоўнымі камянямі, шапацелі шоўкам і атласам адзеньня, мужчыны выглядалі стрымана і высакародна, апранутыя ў чорныя касьцюмы, дорага пашытыя, у белых кашулях – уайт

тай, зразумела яна: найвышэйшы ўзровень урачыстасьці. Цёмныя веткі высокіх платанаў сьхіляліся над імі. Кедры ўзвышаліся ўздоўж дарожкі, упрыгожаныя міргатлівымі вагеньчыкамі, нагадваючы шэрагі сьвечаў перад выявай на алтары. Здавалася, што зараз па гэтай дарожцы зашапаціць чырвоная кардынальская мантыя, і сьвятар, памахваючы духмяным кадзілам, ціха сьпяваючы сумныя гімны, уторачы хору, пройдзе да накрытага парчовым абрусам сталу, і пачне чытаць таямнічыя палуночныя часы нейкай старой месы, якую з жывучых ужо ніхто і ня памятае.

Пары праходзілі, ўзьнімаліся па высокіх ступеньках старой вілы, аграменнай, раскошнай, упрыгожанай тоўстымі калёнамі, і зьнікалі ў ярка асьвечаным праходзе, упрыгожаным гірляндамі кветак.

Яна спынілася ў нерашучасьці, ня ведаючы, ці маюць яны права ступіць на гэтую чырвоную аксамітную паверхню, прайсьці за тымі, хто, бачна, каштаваў мільёны, калі ні мільярды еўра, і быў, відавочна, аднымі з тых, каго завуць уладарамі сусьвету.

Ён крэпка ўзяў яе за руку, і прыцягнуў да сябе.

- Ня бойся, красуня мая, - ціха вымавіў ён. – Усе людзі вакол – толькі цені, і князі гэтага сьвету – цемра, якая пачціва саступае перад самым танюткім праменьчыкам сьвятла. Што яны ўсе перад тым, як сьвеціць тваё гарачае сэрца? Сьвет самай маленькай зоркі мацней за ўсю цемру пустэчы, і вандруе ў ёй, не сустракаючы перашкодаў, пакуль яго не ўспрыме чульлівае вока.

Тваё сэрцайка запалена боскім полымем, моц якога нельга параўнаць ні з чым у гэтым створаным сьвеце, і затушыць гэтае сьвятло ня мае моцы ніхто з народжаных, і ненароджаных таксама.

Ён крануў яе валасы вуснамі, і яны зрабілі крок на чырвоны аксаміт. Нібыта рака крыві раптам разьлілася пад яе ступнямі, па якой яна плыла, як маленькі зьзяючы караблік, тонкі сілуэт супраціў вячэрняга небу. Ён ішоў побач зь ёй, і натоўп ціха разыходзіўся ў бакі, і станавіўся па старанах дарожкі, даючы ім

ход, і з пашанай нахінаючы галовы. Гэтыя цёмныя цені, здаецца, ведалі нешта, што ня ведала яна, але ж ведаў ён, і ціха стаялі па баках чырвонае дывана, робячы нібыта варту, якая салютуе ўладару, вяртаючамуся з далёкай зямлі, дзе ён атрымаў перамогу ў рашучай бойцы. Яна ж была побач зь ім яго каралевай, яго паловай, той, перад кім сьхіляліся самыя магутныя ўладары сусьвету.

Усе яны былі толькі люстрамі, адлюстроўваючымі яго славу і веліч, а яна сьвяцілася яго сьвятлом, якое запаліла яе, і гарэла, не даючы ёй сгарэць бяз рэштку, бо яно было дзіўным і мяккім – сьвятлом яго каханьня.

Яны ціха ішлі па дарожцы, сярод расступіўшагася натоўпу, і узышлі на ганак, дзе іх сустрэў Паола, які ўжо быў тут, напэўна, з'явіўшыся значна раней, чым яны з Джаваньні.

- Сіньёре Мікеле! Прыўкрасная донна! Я рады бачыць вас ізноў. Нечакана ён нізка нахіліўся перад імі, і адышоў убок.

- Прайдзёмце далей, сіньёры, - зьвярнуўся Джаваньні да іх.

- Гэтая ноч – наша. І, абяцаю, яна шчодра адкрые перад намі сваю скарбонку таямніцаў, якія вартыя таго, каб чакаць, хоць бы і ўсё жыцьцё.

Але ж мы з вамі так доўга чакаць ня будзем, бо ўсё ужо прыгатавана. З гэтымі словамі ён саступіў, і пакрочыў зь Міхасём побач, зьлева ад яго, паказваючы накірунак.

Яны ўвайшлі ў вялікую залу кінатэатра, якая здавалася агромністым правалам-расколінай, якая праніцала зямную кару, абрываючыся ў бездані, дасягаючы самога пекла. Рады скураных крэслаў ішлі і ішлі, угару і ўніз. Яны апынуліся перад самым першым радам, уздоўж якога прайшлі, і паселі на паказаныя Джаваньні месцы, якія нагадвалі два каралеўскія троны, чорныя і высокія, зь нейкімі выявамі наверсе, мяккімі скуранымі падлакотнікамі, у якія яны паселі побач. Ён накрыў яе руку сваёй, і сьвятло згасла. На экране з'явіліся тытры, і загучэла ціхая, меладычная, а потым – усё грамчэйшая музыка, якая наплывала на іх, як вялізныя хвалі, спачатку – ціхія і

пяшчотныя, а потым – усё больш і больш магутныя, заліваючыя сабой сусьвет. Сусьвет сьпяваў дзеля іх, і сьпеў гэты быў голасам цемры, калі яна саступае сьвятлу.

Глядачы за іх сьпінамі змоўклі. Раптам стала так цёмна, што ні яго, ні сябе яна ня бачыла, і ў гэтай цемры, якая, здаецца, лілася з экрану ў зал, гучны голас вымавіў:

- Я ёсьць Цень, і я ёсьць Сьвятло, Альфа і Амега, першы і апошні, ветхі і вечны, той, хто стварыў неба і зямлю, і саступіў у цемру, каб назіраць зь яе гульню сусьвету. О, відушчы, ты ўбачыш тое, што схавана ад прафанных вачэй, бо толькі вочы зоркія ўбачаць, душы прыгатаваныя зразумеюць, і сэрцы жывых адгукнуцца.

- Хто ты? – ціха вымавіў голас у цемры, у якім яна спазнала яго голас.

- Я – гэта ты, сын мой. Я прыйшоў да цябе, бо ты клікаў мяне, і я ня мог не адгукнуцца. Бо калі душа кліча Бога, гэты голас скаланае сусьвет, і рушыць яго, як храм, пабудаваны на пяску, бо голас, заклікаючы да Бога, гучней Іерухонскіх трубаў і ўсіх галасоў на зямлі, пад зямлёю, і на нябёсах, будзь то чалавечых, дземанскіх, ці анёльскіх.

- Як спазнаю цябе, што гэта ты, Госпадзі? – рашуча запытаў голас, набраўшыся моцы, і ў ім пачуліся сапраўдны боль і адчай.

- Спазнаеш мяне так, як Сын спазнае Айца. І як душа спазнае таго, хто яе стварыў, зь кім яна сродная ад нараджэньня. Спазнаеш па тым, што ня зможаш спыніцца несьці маё слова. І слова гэтае будзе – Сьмерць. Смерьць і гібель усяму старому і спарахнеламу, што трымае душу, як церні за адзеньне, перашкаджаючы прайсьці да мяне. Выпалі гэты калючы сад, і не пакінь яго і рэштку, каб на гэтым месцы, чыстым і прыгатаваным, вырасьлі мае ружы, напітаныя крывёю абраных. Калючкі іх – вастрыя цярновага вянку, а пялёсткі – плоць, прынесенная ў ахвяру душы. Праз іх пралажы шляхі абраным, каб душы ішлі да мяне, кіруючыся адзіным маім сьвятлом – каханьнем. Калі душа кахае, спыніць яе не магчыма. Яна

знойдзе шлях да мяне, і пройдзе праз усе пакуты і перашкоды, якія стварае сусьвет. Вярні да мяне Шхіну, Сафію, якая згубілася ў цемры, і пакутуе ў вязьніцах, акаваная ланцугамі, што стварылі для яе ўладары гэтага сьвету, і ўсіх яго частак і накірункаў. Спыні бег планетаў і патушы самое сонца, каб вочы ўбачылі сонца сапраўднае, якое не належыць зямному. Бо на зямлі мяне няма, і закону я не падпарадкоўваюся. Так і ты будзь вышэй зямлі, і вышэй закону, і ад гэтага моманту слухай толькі мой голас, які павядзе цябе за сабой.

Цемра раптам абрынулася, і на экране ўзьнік твар, закрыты рукамі. Чалавек марудна адвёў іх, і ўзьняў галаву. Яго твар быў худым і спакутваным, вочы гарэлі чорным полымем, валасы, доўгія, як у пустэльніка, лажыліся на шырокія плечы, пакрытыя лахманамі.

- Я чую цябе, Госпадзі, - ціха вымавіў ён. – Я іду за табой. І раптам грамыхнуў гром, і сьвятло ізноў пагасла.

- Ступаючы на шляхі праклятых, не аглядайся назад, - гучна вымавіў голас, дзіўна знаёмы, глухі і нізкі. – Бо шлях твой ляжыць у бездань, і праз яе. Адчыні браму, і вызвалі сябе.

Голас замаўчаў, і яго зьмяніла музыка. На экране з’явілася сцэна, у якой Шымон сьведчыць есеям аб сапраўдным Богу, якога ён знайшоў, і кідае на падлогу скруткі з Торай.

Увесь фільм яны праглядзелі моўчкі. Відовішча зачароўвала. Паола і сапраўды апынуўся майстрам свайго дзела. Нарэшце, Шымон, які вячэраў з вучнямі, пачуў крокі, і грукат у дзьверы.

Пакуты пачаліся. Яна адчула, як скаланулася яе сэрца, і сьціснула яго далонь, на якой сваёй тонкай скурай намацала няроўны шнар.

- Ня бойся, каханая, - ціха вымавіў ён. – Глядзі, як гуляе Сусьвет па волі нашага нябёснага айца. Здаецца, я на крыжы, але ж там мяне няма. Я – тут, побач з табою. Праўда, золатка маё? Ён нахінуўся, і крануў яе шчаку вуснамі, і яна адказала на іх, павярнуўшыся да яго. Іх губы на імгненьне сустрэліся, і на экране разявіла пашчу турэмная камора, у якой, скаваны

ланцугамі, ён ляжаў на бруднай саломе.

- Усё – толькі ілюзія і сон. Праўда ж у тым, што мы – з табой побач, - ціха вымавіў ён, і яго рука пяшчотна, але ж крэпка сьціснула яе руку.

Глава 11: Айцец

У цёмны зал за імі з экрану наплывалі патокі крыві. Здавалася, яны зараз зьнясуць іх, змыюць, не пакінуўшы і рэштку, і яны растворацца ў чорным, ліпкім марыве, зацягнутыя на дно цяжарам граху, які сваімі пакутамі змываў ён. І грэх гэты быў адзіны – няведаньне. Цемра розуму і душы – першародны грэх, страшнейшы за ўсялякі іньшы, бо менавіта праз яго ўзьнікаюць і ўсе астатнія.

Ён жадаў, каб яны ведалі, і каб яны не баяліся. Нічога і нікога. Не баяліся нават і Бога – не баяліся, а кахалі. Ён увесь час казаў ім аб каханьні – яно павінна было быць паміж імі, і паміж імі, і Богам. Той, хто кахае, ніколі ня зробіць злачынства, бо ён – міласэрны, і ва ўсім бачыць адлюстраваньне сьвятла, якое выліваецца зь яго сэрца. Неўзаемнага каханьня не існуе, казаў ён. І Бог ня можа не адказаць на яго. Каханьне заўсёды бачыць, яно выбачае, яно мудрае і цярплівае. Яно настолькі высокае, што яму не патрэбна гардыня як сродак узьвялічыць сябе. Вышэй за каханьне няма нічога. І нікога няма вышэй за таго, хто кахае. Ён адкрываў ім вочы і сэрцы, а ўзамен атрымаў крыж. Так павінна было адбыцца, і ён гэта ведаў. Толькі ў адным памылілася паданьне. На крыжы ён паклікаў імя – але ж не імя Бога. На крыжы ён паклікаў жанчыну, якую кахаў. Ён зваў яе, як маці, як адзінае, што ў яго засталося ад сьвету, які зварочваўся перад ім у кола, калі цямнелі яго вочы, і спынілі бачыць зямное, а назіралі нябёснае сьвятло. Губляючы сувязь з сусьветам, ён паклікаў яе за сабой, адчайна і громка, пранізьліва і ціха, і гучна так, что сусьвет вакол скалануўся, і разышоўся, калі яна кінулася да яго. Вакол іх не было нічога, і яны схамянуліся і застылі – ён – на сваім крыжы, а яна – у яго ізножжа, прыціснуўшыся да яго шчакой. Яе рука цягнулася да яго, і не магла дацягнуцца. Толькі коньчыкі пальцаў кранулі яго ступню, і паміж імі пацякла яго кроў – чырвоная і салодкая, калі яна паднесла руку да вуснаў.

- Забяры мяне, - прашаптала яна.

- Сьмерці няма, дзяўчынка мая, - вымавіў ён, і абняў яе за плечы. Ён стаяў побач зь ёй і за ёй, і яна яго ня бачыла. Яго цела было не кранутым, цэлым, ня маючым сьлядоў цвікоў і удараў. Ён быў чысты і сьветлы, і магутны такі, што ў яе зацямніўся позірк. Яна не магла бачыць яго сьвятло, такое яно было яркае, і бачыла яго як змрок ў вачах, як адсутнасьць усякага сьвятла, ціхую, песьцячую яе цемру, зь якой да яе паўставала яго постаць. А можа, гэта былі навальнічныя хмары, якія грувасьціліся за яго сьпіной. Навальніца напаўзала на Кальварыю, зацягвала неба смугой.

- Пайшлі адсюль, каханая, - ціха вымавіў ён. – Нам болей няма чаго рабіць тут. Пакінем мёртвае мёртвым, бо ж мы з табой – жывыя. Будзем несьці Слова Божае так далёка, як гэта толькі магчыма. Пойдзем да жывых – нам няма чаго рабіць сярод памерлых, бо Слова яны не пачуюць. Мы ж з табой выпілі вады жыцьця, і набылі жыцьцё адвечнае. Паглядзі! Ён узьняў яе руку, і яна ўбачыла прамені, выходзячыя зь яе. Яе рука зьзяла. А можа, гэта былі толькі рэшткі сонечнага сьвятла, якое прабліскавала з-за хмараў. Яно амывала яе твар, як жывая вада, і напаўняла яе сэрца радасьцю.

- Тут няма сьмерці, каханы, - громка, у захапленьні вымавіла яна.

- Тут ёсьць толькі жыцьцё адзінае, адвечнае, і альфа, і амега, і канец, і пачатак, і ўсё замкнутае ў кола, якое круціцца перад намі, як кола ў калясьніцы. Мы ж с табой стаім збоч яго, і над ім, і яно не кранае нас. Як гэта магчыма, каханы?

- Таму што Бог – кіроўца, - ціха вымавіў ён, і яго каханая, Шхіна, трымаецца яго пляча, седзячы ў залатой павозцы, якую відушчыя завуць сонцам, а ведаючыя – Богам. Бо не ўсякі, хто відзіць, ведае, але ж усякі, хто ведае, відзіць. І сонца ёсьць Бог сусьвету – адзінае і сапраўднае, але ж ня тое сонца, што зьзяе ў дзень на нябёсах. Гэта сонца нябачнае, сонца, схаванае для вачэй асьлеплых, але ж там, дзе яго сьвятло, толькі там ёсьць жыцьцё, бо менавіта яно спасылае прамені сапраўднага сьвятла. Сонца ж нябёснае – сонца мёртвае, і проста грэе глебу. Яно ня можа пасеяць жыцьцё, якое сыходзіць на зямлю з праменямі сонца Бога. Геліёс сее, а Сет жне, і разам яны служаць

усявышнему, які ёсьць вялікі Ра, і адкуль выходзіць усё схаванае і патаемнае, набываючы на зямлі плоць.

Ра ж неспазнаваемы, Амон, які працінае ўсё, і ўсюды. Гэтую мудрасьць мне адкрыў чалавек зь Егіпту, зямлі далёкай і таямнічай, якая ляжыць за морам і пяскамі, і дзе веды сьпяць, захаваныя ў далёкіх пустэльных храмах і скалістых пячорах. Туды мы адправімся, каб несьці сваё слова. У Александрыю, горад малады і адкрыты, дзе Богу роўны Аляксандр сабраў маладыя душы, гатовыя прыняць слова ісьціны. Сын Зеўса прыйшоў на зямлю, каб прыгатаваць чалавецтва да з'яднаньня ў Слове, я ж умацую сабраны перада мной статак, пераўтварыўшы пяшчынкі у зьлітак, якому час толькі дадасі бляску.

Веды разьлітыя ўсюды, толькі працягні руку. Там, на алтары Сету, я ахвярую сваё сэрца Богу, і ён адчыніць перад намі ўваход, праз які мы выйдзем да яго. Бо там, дзе мы ёсьць, мы толькі пачынаем даведвацца. Сапраўдную ж моц і веліч Айца можна спазнаваць бясконца, і гэта цудоўна, любая. Каханая мая. Нічога ня бойся, пакуль я з табою. А я буду з табою заўсёды, бо Сын ёсьць Айцец, памятай пра гэта, я – яго рука правая, а ты – яго сэрца, якое мая рука закрывае сабой. Глядзі на мяне. Глядзі. Адкрый вочкі. Каханая, прачніся.

Ён трымаў яе за плечы рукамі, углядаючыся ёй у твар, яна ж, здаецца, зьнепрытомнела ў яго руках, і цяпер набыла сьвядомасьць.

Па экрану беглі тытры. Зал паўстаў, і гучна хлопаў, але ж ніхто не запальваў сьвятла.

- Што гэта было, каханы? – запытала яна разгублена. – Здаецца, я была там, з табою. І ты казаў мне пра таямніцы сонца, якое было такім гарачым, што, пэўна, я страціла прытомнасьць ад яго промняў.

- Ты бачыла нябачнае, каханая, - ціха вымавіў ён. – Тое, што наогул ня можа бачыць чалавек, каб не згарэць нажыва.

Але ж цяпер нам пара йсьці. Джаваньні сказаў, нас чакаюць.

Там, у прыватнай зале для нас будзе арганізавана асобная сустрэча.

- А госьці? – ціха запытала яна. – Хто яны? І куды яны пойдуць цяпер?

- Сыйдуць туды, адкуда прыйшлі – у цемру. Ён махнуў галавой. Тую, якая іх нарадзіла. Бо яны – ня людзі, каханая. Напалову – дземаны, напалову – анёлы. Тыя, хто прыходзіць у сусьвет рабіць пэўныя справы. Некаторыя зь іх тут ад пачатку сутварэньня. Некаторыя ўжо сышлі, і вярнуліся толькі на пэўны час, каб паглядзець на Ўкрыжаваньне Боскага Сына. Некаторым яшчэ толькі належыць прыйсьці, але ж яны таксама тут. Гэта – тыя, што будуць сьведчыць напрыканцы, і будуць скараць народы, выліваючы на іх кубак Боскага гневу.

Семьдзясят два твару бездані і семьдзясят два твару нябёсаў, грыгары і шмат іньшых, якія зьзяюць мацней за прамені ўсіх зямных каштоўнасьцей.

Яны велічныя і магутныя, але ж не магутнее Айца і Сына, і ўсе яны сьхіляюцца перад Шхінай, якая ў сьціпласьці сваёй прыгажосьці зацямняе іх усіх, бо яна стаіць бліжэй за ўсіх да Богау, зьяўляючыся подыхам на яго вуснах.

- Але ж як гэта можа быць, - ціха прашаптала яна. – Мы ж с табой на віле Джаваньні, і я думала, гэта тыя, каго звычайна прынята запрашаць на прэм’еры – арыстакратыя, эліта дзелавога сьвету, мастацтва і навукі.

- Гэта яны, і не яны, каханая. У кожнага такога чалавека ёсьць свой асабісты твар у тонкім сьвеце. Як ён ёсьць і ў цябе, і ў мяне – бо мы тут, на зямлі, тыя, хто мы ёсьць, і адначасова мы ёсьць там, у нябёсах. Мы ёсьць і ў пекле, і ўсюды, як і ўсе яны, тыя хто дасягнуў мяжы і перайшоў яе. Бо мы сталі адным зь Ііім, і самі з’ядналіся паміж сабою. Цяпер жа пайшлі любая. Бо Ён чакае, - ціха вымавіў ён, і ўзяў яе за руку. Яго далонь крэпка трымала яе, і яна прайшла зь ім уздоўж шэрагу чорных крэслаў некуды, куды іх вёў за сабой Джаваньні. Хутка электрычнае сьвятло, хоць і кволае, згасла, і яны апынуліся ў цемры, асьветленай толькі сьветам паходняў, якія шыпелі смалой у

дзяржальнях у сьценах. Сцены зрабіліся чыстымі і гладкімі, белымі, нагадваючымі склеп, а потым – чорнымі і адпаліраванымі, вылажанымі гладкім оніксам, у якіх іх постаці, чорныя на чорным, плылі таямніча і загадкава. Так яны прайшлі па дліннаму калідору, і ўвайшлі, прыгнуўшыся, у нізкія арачныя дзьверы невялікага пакою, які мяккая цемра ахутвала з вуглоў, напаўзаючы. Вакно, калі яно было, было закрытае шторамі, і таму ў пакоі стаяў суцэльны змрок.

Яны ўвайшлі, і спыніліся. Джаваньні зачыніў за імі дзьверы, і раптам вакол стала зусім цёмна, а потым запалала сьвяча – быццам бы нехта нябачны запаліў яе.

І ад убачаннага яна ўздрыгнула, сама ня ведаючы чаму. Раптам ёй захацелася плакаць, але ж сьлёзы гэтыя былі сьлёзы салодкія – нібыта пасьля разьвітаньня яна сустрэла кагосьці, хто быў для яе родны больш за роднага айца ці маці.

Бо перад ёй у глыбокім вялікім крэсьле сядзеў ён. А побач зь ім стаяла яна.

Мужчына сталых гадоў, стары, што было бачна па густых сівых валасах, белых, як сьнег, высокі, шыракаплечы, хоць крыху і сагнуты часам, з прамымі чорнымі бровамі над пранізьлівымі вачыма, з тварам пагрозным і прыгожым, і велічным такім, што яго позірк, здаецца, мог спапяляць, як маланка. Але ж калі ён убачыў яе, ён зрабіўся цёплым і лагодным. Побач зь ім стаяла яна – жанчына незямной, нечалавечай прыгажосьці. Яе доўгія чорныя валасы ліліся па плячах, заплеценыя на макушцы ў складаную касу накшталт кароны. Яе адзеньне ўсё зьзяла каштоўнымі камянямі. Здаецца, яно было залатым, ці барвовым, але ж бляск і жар, якія яно вылучала, вымушалі адводзіць ад яго вочы. Толькі твар жанчыны быў мяккі, сумны і сьветлы, нібы самотны месяц-маладзік, які сьвеціць, чыста адмыты вясеньнім даждом, адбіваючыся ў глыбокім возеры. Яе вочы былі вялікімі і зьзяючымі, прыгожымі, як у багіні, аточаныя доўгімі вейкамі, пад чорнымі тонкімі бровамі. Жанчына была яшчэ не старая, але ж таксама сталых гадоў, паміж трыццацью і сарака. Яе маленькая вузкая далонь ляжала на плячы мужчыны, і ён накрываў яе сваёй вялікай далоньню.

- Дачушка мая, падыдзі да мяне, - нягромка вымавіў ён. – І ты падыдзі. Сын мой. Ён кіўнуў яму, і яны наблізіліся да яго. Міхась за ёй апусьціўся перад ім на калені, і яна апусьцілася таксама. Раптам ёй захацелася плакаць, і яна прыпала да яго ног, палажыўшы галаву яму на калені. Яго вялікая рука гладзіла яе валасы.

- Нічога, дачушка мая. Ня плач. Ня крыўдзіць ён цябе? – ціха запытаў мужчына, гладзячы яе.

- Не, - прашаптала яна. – Я яго кахаю. Я так кахаю яго, Госпадзі! Мацней за ўвесь сусьвет. Бо ж ён – гэта ты, - раптам вымавіла яна, і ўзьняла на яго твар. У яе вачах стаялі сьлёзы. У вачах мужчыны сьвяцілася каханьне. Найвялікшае, такое, якому няма назвы.

- Ён – Дракон, - нягромка вымавіў айцец, - і яму яшчэ мае быць стаць мною. Але ж таму, што ў яго ёсьць ты, я спакойны за яго. Бо я тут, такі, які ёсьць, таму што мяне ўзьняла яна. Ён ізноў пагладзіў руку жанчыны на сваім плячы. Яна пяшчотна ўсьміхнулася.

- Сын мой, - ціха вымавіла яна. І Міхась пакорліва адказаў:

- Што, маці?

- Сын мой, любы мой. Я так сумавала па цябе. Жанчына зрабіла крок насустрач. Мужчына не затрымліваў яе. Яна падышла да Міхася, і абняла яго. Ён ахапіў яе рукамі, і схаваў яе твар у сябе на грудзях. Зь яго вачэй цяклі сьлёзы.

- Маці, - ціха вымавіў ён. – Чаго ты пакінула мяне, маці? Чаму ты сышла так рана? Ён асьцярожна гладзіў яе сьпіну.

Яна абдымала яго за талію рукамі, прыціснуўшыся да яго шчакой.

- У нас няшмат часу, каханая, - нягромка вымавіў мужчына, і ўстаў. Ён быў высокі, такі, што ў Летыцыі захапіла подых. Ён узьняў яе, і цяпер яна стаяла побач зь ім, і ледзь дасягала яго пляча. Ён быў буйнейшы і больш шырокі за Міхася, яго рукі,

грудзі, плечы, ногі, усё нагадвала волата са старажытнай казцы. Яго густыя белыя валасы пасмамі ляжалі на плячах. На поясе вісеў вялікі меч.

Мужчына зрабіў крок да Міхася, якога абдымала жанчына, і раптам ахапіў рукамі іх абодзьвух. Яго плечы ўздрыгнулі. Летыцыя разгублена стаяла побач. Яна нібыта адчувала гэтую боль – боль усіх траіх, якая была такой моцнай, што сатрасала сусьвет. Айцец, Сын, і Маці цяпер былі разам – толькі на імгненьне, каб ізноў адаслаць Сына на пакуты. Бо ж ён быў разам зь імі, і ў той жа час сыходзіў ад іх бясконца. Апускаўся, каб пакутваць у сусьвеце, дзе ён быў нядасканалы Бог. Бог, які быў асуджаны на тое, каб узыходзіць на крыж, пакуль ён не ўсьвядоміць сваю ўласную прыроду. Бог, які быў чалавекам – самым чалавечным з усіх людзей. Бо ж толькі ён мог кахаць па-сапраўднаму, так, як кахае Бог.

- Пайшлі, любая, .- ціха вымавіў ён, і жанчына ціха і пакорліва разьняла рукі. Разам яны падышлі да яе.

- Ідзі да яго, дзіця, - ціха вымавіла яна. – Пачакай, дачушка. Мужчына раптам спыніў яе. Яго моцныя рукі ахінулі яе, і прыцягнулі да сябе.

- Памятай, што я – таксама і твой айцец, любая. Бо жонка майго сына – мая жонка, і яго дачка – мая дачка. Бо ён ёсьць я, хоць ён яшчэ гэтага не асэнсоўвае поўнасьцю. Бо мы зь ім падзеленыя, і так застанецца да самага Страшнога Суда, пасьля якога я зраблю яго каралём, і ізноў сыду ў цень. Я – непраяўлены, і не магу кіраваць, бо мая рука надта цяжкая. Таму сьветам будзе кіраваць ён. І судзіць яго, і вынішчаць будзе ён – Дракон, які сам паўстане супраціў сябе ў абліччы Бога. Бо яны абодзьва – адзінае, і левая і правая старана.

- А хто такі Джаваньні? – ціха запытала яна.

- Джаваньні – той, хто сышоў у сусьвет раней. Стары пакачаў галавой, і ўсьміхнуўся. – Мой малодшы сын, які лічыць сябе старэйшым, створаны, каб спакушаць. Але ж у ім шмат сьвятла, маленькая. І ён – левая рука Яго, таго, хто стаіць з табой побач. Каго ты кахаеш, і жонкай каго зьяўляешся. У мяне ж няма ні

правай, ні левай стараны, бо я – непадзельны.

- А хто яна? – ціха запытала Летыцыя.

- Яна – яго маці, і мая жонка. Марыя і блудніца. Сьвятая і грэшная. І яна таксама з'явіцца напрыканцы сусьвету, калі будзе мець ад мяне ў чэраве, і народзіць дзівоснае дзіця, якое будзе пасьвіць народы.

- А я, хто я, Госпадзі? – ціха запытала яна.

- Запытай у яго, маленькая мая. Бо ён ведае тваё імя. Мае ж вусны надта цяжкія, каб вымаўляць яго. Калі я прамоўлю тваё імя сапраўднае, я забяру цябе, і ты станеш той, хто ты ёсьць, Сьвятым маім духам і подыхам, і пакінеш яго аднаго тут, у сусьвете, дзе ён будзе страшэнна пакутваць. Таму імя тваё павінен вымавіць ён, каб ты належыла яму, і толькі яму. Слову, Сыну, і Каралю ад пачатку сутварэньня. Ён – нябёсны Хрыстас і Мешыах, той, хто найбольш набліжаны да мяне са створаных, адзінанароджаны і аднасутнасны мне, дзяўчынка.

- Шэкіна, - ціха вымавіў Міхась. – Душа Бога. Ідзі да мяне. Яна ціха наблізілася да яго, і ён ахінуў яе рукою.

- Так я не дачка цябе, - вымавіла яна разгублена. Ён пакачаў галавой, і пяшчотна ўсьміхнуўся.

- Ты – большая за дачку, маленькая. Ты – мая жонка, і мая вучаніца. Ты – маё жыцьцё, і ўсё для мяне, каханая.

- Але ж ты і дачка мне – праз Яго, Айца, якому я адзінасутнасны ад нараджэньня. Ён мякка пацалаваў яе.

- Так Дракон – гэта я, Айцец? – нягромка і неяк сумна запытаў ён.

- Ты - Сын мой. Мешыах. Мі-ка-эль. Кіроўца нябёснага воінству. Дракон, які павінны перамагчы сам сябе, бо ж вы – заўсёды разам. Ты - Лючыпар, і Езус, а Джаваньні – Дыявал, Самаэль, які прыйшоў караць і спакушаць. Але ж Дракон болей за Д'ябла, бо ён стаіць вышэй створанага, і мае моц зьнішчаць усё, што я нарадзіў, бо на тое ёсьць мая воля.

Будзь жа літасьцівым, сын мой. І ў той жа час, будзь бязьлітасным. Я ведаю, гэта ня лёгка. Я сам цераз гэта прайшоў. Я быў і Лючыпарам, і Д'яблам, і Богам. Я быў усім, і прайшоў усе колы гэтага сусьвету так, як іх зараз праходзіш ты. Твая воля – сапраўды бязьмежная, і зло і дабро – у тваіх руках, Сын чалавечы. З гэтымі словамі ён працягнуў руку, і крануў яго чало, адвёў руку, зрабіў крок назад, і зьнік у цемры. А побач зь ім палыхнула і згасла зьзяючая залаціста-барвовая зорка.

Яны засталіся ў пакоі адны. Ён павярнуўся да яе, і абняў. Яго рукі былі цяжкімі і чалавечымі. Гарачыя, любімыя ёй рукі.

- Мы ізноў тут, у целах, - ціха вымавіў ён. – Як цудоўна мне трымаць цябе. Якая гэта асалода, каханая. Ты ведаеш, у мяне адчуваньне, што нам толькі што прысьніўся дзівосны сон. Сон, у якім я быў разам з табой, і гаварыў з Богам. Але ж аб чым мы зь ім гаварылі, я ня памятаю, любая. Ты памятаеш, каханая? – ціха запытаў ён яе.

- Памятаю, любы мой. Ён сказаў, што ты – Бог, і Сын, і Чалавек, і Дракон, і Лючыпар. І – Дыявал праз сваю левую руку, Джаваньні, які насамрэч Самаэль. Так ён сказаў, але ж можа, я чаго не памятаю.

- Менавіта так ён і сказаў, каханая. Ён пацалаваў яе вочы. Аднекуль збоч з'явіўся Джаваньні, і падыйшоў да іх.

- Пайшліце павячэраем, спадарства, - вымавіў ён, усьміхаючыся. – На гэтай віле шмат таямніцаў, і ўсе яны ў мяне выклікаюць дзікі апетыт.

Глава 12: Вячэра

Яны сядзелі ўтрох у невялікім пакоі, дзе зьзяла мноства сьвечаў, і гарэў камін. Тут было нават горача, і яна зьняла норкавую накідку, якой закрывала плечы. Яе тонкая постаць у цемры нібыта сьвяцілася, вылучаючы мірготкае зорнае сьвятло.

- Ты атрымаеш свой ганарар, Мікеле. Пяцьсот тысяч, як дамаўлялілся. І яшчэ пяцьсот за тое, што даў сябе ўкрыжаваць. Джаваньні шырока ўсьміхнуўся.

- Лічы, што я сябе ўкрыжаваў забясплатна. Не за грошы ж, сапраўды, чалавек ідзе на пакуты. А асабліва калі гэты чалавек – Бог. Чалавек заўсёды пакутуе за ідэю. Гэта – той бізун, які гоніць яго, як апантанага, так, што нават і крыжом не напалохаеш. У такім чыне пакуты – узнагарода, якую прагнуць, бо, пакутуючы, атрымоўваеш пацьверджаньне, што твая ідэя вартая і таго, каб зьняць зь цябе скуру.

- А якая была ў цябе ідэя, Мікеле? Проста цікава, дзеля чаго ты ўзыйшоў на крыж? Джаваньні глядзеў на яго зацікаўлена, круцячы ў пальцах бакал зь віскі.

- Узышоў, каб зразумець. Ён паціснуў плячыма.

- Зразумець што? Джаваньні ўсьміхнуўся.

- Зразумець, ці сапраўды Бог быў укрыжаваны. Ці ўкрыжаваны быў толькі чалавек, а Бог стаяў, і глядзеў побач.

- І што, зразумеў? – Джаваньні пільна глядзеў на яго.

- Зразумеў, што укрыжаваны быў чалавек. Бога ж укрыжаваць не магчыма. І калі ўцяміў гэта, апынуўся стаячым перад крыжом – вольным. На крыжы пакутваў Шымон. А я глядзеў на яго. Гэтае цела курчылася і сьцякала крывёю, але ж мне было ўсё роўна. Гэта проста скураное адзеньне, тое, што прыкрывае душу. Душа ж ведае Бога ў сабе, а калі так, то яна ня можа памерці.

- І як ты здолеў зразумець гэта? З усіх жывучых нікому яшчэ не ўдалося зьняць самога сябе з крыжа. Джаваньні адпіў глыток віскі, і апёрся рукой аб падлакотнік крэсла.

- Паклікаў яе. Ён накрыў сваёй рукой яе руку. Яна сядзела зь ім у крэсьле побач. Яе пальцы ціха варухнуліся пад яго пальцамі, якія пагладзілі яе тонкую скуру. Спыніліся на заручальным пярсьцёнку, які ён падарыў ёй адразу, калі заключыў першую зьдзелку – дарагі дыямант замест таго, што купіў на радзіме. Тое кальцо яна беражліва захоўвала, але ж цяпер яна насіла іньшыя ўпрыгожваньні, якія адпавядалі яго і яе статусу. Сьціплае калечка з невялікай дыямантавай кропляй засталося ў мінулым. Як і многа што іньшае, аб чым яна сумавала – як і аб тым, які ён быў: просты, зразумелы, адкрыты, шчыры і вясёлы. Цяпер жа ад яго таго, першага, засталося толькі яго каханьне да яе. Ён суцэльна зьмяніўся тут, і яна ня ведала, які зь іх ён быў сапраўдны – той, каго яна пакінула на радзіме, рупліва захаваўшы з пярсьцёнкам у памяці, ці той, які ён быў тут, побач зь ёй і з Джаваньні – незразумелы, няпросты, хаваючы шмат таямніцаў, аб якіх казалі толькі яго вочы, якія вясёлымі болей не былі. Наадварот, у іх плёскаўся боль. Ён жартаваў, што пасталеў, і можа, яно так і было. Кожны год жыцьця, кожны вопыт дадае нам нешта новае, прыбаўляе яшчэ адну грань да дыяманту нашай душы. І яго каханьне да яе стала балючым, але ж яна кахала яго яшчэ мацней, бо разумела, што цяпер яна яшчэ больш патрэбная яму, калі, усё набыўшы, ён сапраўды згубіў усё.

- Каханая мая, - ціха вымавіў ён. – Толькі праз цябе я змог узьняцца. Бо ты напоўніла мяне сьвятым духам. Шэкіна мая. Дзеля цябе я здолеў адарваць сябе ад крыжу. Бо я ня мог пакінуць цябе адну. Каханьне да цябе вырвала мяне з абдымкаў сьмерці. Я жывы толькі праз цябе, бо праз нашае каханьне я саступіў у бясконцасьць.

Памятаеш, некалі даўно, калі мы пісалі першую нашу кнігу, я сказаў табе, што каханьне ператворвае сьмерць у жыцьцё. Там, дзе ёсьць каханьне, няма сьмерці. Гэта сапраўды так. Кола замкнулася, як і казаў ён – той, хто, я ведаю, стаіць за мной. Ён накіроўвае мяне, і яго рука цяжкая. А можа, і сапраўды мы з

табой абудзілі цікавасьць Бога, і ён прыйшоў паглядзець на нас? Хто такія так моцна тузаюць яго за бараду? Ён шырока ўсьміхнуўся, і пагладзіў бараду рукой.

- У Бога няма барады. Яна ўсьміхнулася таксама.

- Як гэта няма? – абурыўся ён. – Ёсьць! Самая настаяшчая. Такая, як у мяне. Толькі длінней. Ня стрыжаная ў прэстыжнай цырульне. У яго многа чаго яшчэ ёсьць – усё, што ў мяне. Інакш чым бы ён уваходзіў у Марыю? І як бы яна здагадалася, што Бог – гэта мужчына? А ня нейкая там птушка накшталт голуба, ці прамень сьвятла?

- Гэта праўда. Джаваньні кіўнуў. – Пісаньне кажа, што Бог сатварыў чалавека па вобразу свайму і падабенству. А потым зь яго рабра зрабіў яму жонку. Такім чынам, у Бога былі рэбры, і тое, што мае ўсякі, каму патрэбная жонка.

- Вось бачыш, - ён усьміхнуўся, гледзячы на яе. – А ты кажаш, што ў Бога няма барады. Ёсьць золатка. У яго ўсё ёсьць, што трэба. Бог – гэта ня нейкі там неіснуючы абстрактны прынцып. Ён – жывы, жывейшы за нас усіх, бо ён перамог самое сьмерць.

Неіснуючы ж сьмерці не баіцца, яна яму не пагражае, і таму перамагчы яе ён ня можа. Такі абстрактны Бог наогул нічога ня можа. Але ж Бог сапраўдны можа ўсё, і ведае ўсё. Таму ён – наадварот, адзіны жывы і існуючы. Астатняе ж – толькі цені. Жывыя ж тыя, хто яго кахае.

- Я жывая праз цябе, каханы, - ціха вымавіла яна, паварочваючыся да яго. Ён пацалаваў яе вусны – мякка, доўга. Яго вусны памарудзілі на яе вуснах, яна адчувала яго дыханьне, вусы і бараду ля сваіх губ.

- Жывы я, каханая? – ціха запытаў ён яе.

- Жывы, любы мой.

Яго вочы ўсьміхаліся. Яна закрыла вочы, і аддалася пяшчоце яго губ, якія вывучалі яе вусны.

Ад яго пахла віскі, і яго язык меў гаркаваты смак, але ж вусны

былі салодкімі. Яго вялікая рука асьцярожна кранула яе плячо, спусьціўшы зь яго аддзеньне, агаліўшы грудзі.

Ён накрыў іх далоньню, і пяшчотна гладзіў, сьціскаючы. Яго вусны рабіліся ўсё больш і больш прагнымі, цалуючы яе ўсё гарачэй.

Джаваньні пільна глядзеў на іх, раз-пораз падносячы да вуснаў келіх зь віскі. Здаецца, аб нечым думаў.

- Яна так нагадвае маю сястру, Мікеле. Гэтыя словы ўжо былі гатовыя сарвацца зь яго вуснаў, аднак расталі, схаваліся ў карычневай залатой вадкасьці бакалу.

- Тут няма ні месца, ні часу, - ціха вымавіў ён замест гэтага. – Усё, што тут ёсьць – гэта вымярэньне нашых мараў. Яго вочы ўспыхнулі бурштынавым жаркім полымем, быццам бы ён успомніў яшчэ нешта. Але ж тое было даўно. Жанчына ў лесе, грудзі якой ён сьціскаваў, прыціскаючы яе да дрэва. Ён бачыў яе ў люстэрку. Яе прыгожы, напалоханы твар. Як даўно гэта было.

І ізноў яна належыць яму. Толькі цяпер усё па-іньшаму, бо тут яны – сапраўдныя, і ім не патрэбны болей маскі. Калісьці Д'ябал думаў, што згвалціў Еву, але ж сапраўды ён згвалціў толькі яе цень. Сапраўдная Ева належыць толькі Богу. Яна знаходзіцца ў вымярэньні іньшым.

Бог цалаваў Еву пад дрэвам ведаў. Бог уваходзіў у яе ў выглядзе Адама, а зьмей назіраў за імі, схаваўшыся ў вецьці.

- Хачу, каб ты распранулася, - хрыпла вымавіў ён. – Пакажы нам сваё цела. Яно прыгожае такое, як можа стварыць толькі Бог.

Яна ўстала, і сукенка ўпала на падлогу да яе ног бліскучай чорнай хваляй – цемрай, покрывам зорнай ночы, крысом нябёсаў. Асьцярожна пераступіла яе маленькай белай ступнёй. Яе туфлі таксама засталіся на падлозе ў грудзе тканіны.

Ён расшпіліў рубашку, і кінуў яе за крэсла, застаўшыся голым па пояс.

- Падыдзі бліжэй, - нягромка вымавіў.

Яна падышла, і стала перад ім. Ён зрабіў ёй знак рукой, спыняючы, і разглядаў яе ў полымі сьвечаў. Мяккія водбліскі таньчылі на яе малочна-белай скуры, пакрываючы яе залатым зьзянем. Яе грудзі, маленькія, узьняліся, ад узбуджаньня і сьвежага паветру, струменьчыкі якога таньчылі вакол.

Джаваньні ўстаў, і падыйшоў да яе, апусьціўшыся, і крануў вуснамі яе аголеную ступню.

Ён асьцярожна цалаваў яе ступні і лыткі, не ўзьнімаючыся вышэй, сьціскваючы іх рукамі, і яна стаяла, і глядзела на яго – у яго чорныя вочы, якія вывучалі яе. Яго твар быў задуменным, быццам бы ён разглядаў палатно, ці статую – твор мастацтва.

- Прыгожая, - ціха вымавіў. – Такая, як у жыцьці не бывае.

Яе доўгія валасы ліліся хвалямі па плячох, дасягаючы сьцёгнаў, на якіх бязвольна ляжалі яе кісьці.

Ён разшпіліў шырынку, і вызваліў свой чэлес, які пабліскваў у тусклым сьвятле сьвечаў.

- Хадзі да мяне, - ціха вымавіў ён. – Вазьмі яго.

Яна падышла, і стала перад ім на калені. Нахінулася, і кранула вуснамі яе чэлес.

Джаваньні апусьціўся за ёй, кранаючы яе сьцёгны. Яго твар паглыбіўся ў яе, і яна адчула яго вусны. Ён цалаваў яе ягадзіцы, прамежнасьць і похву, паглыбляючыся ў яе языком, у той час як яна адчувала, як напружваецца чэлес пад яе рукой.

Яго далонь лягла ёй на галаву.

- Станавіся на канапу, - ціха вымавіў ён, устаючы.

Дзьве пары рук узьнялі яе, і яна нахінулася, кранаючы грудзямі нагрэтую ім скуру.

Нечыя рукі, моцныя, крэпка ўзялі яе за сьцёгны, і яна адчула, як

у яе ўваходзіць напружаная плоць, і застагнала. Праз некалькі рухаў плоць выйшла, і ўвайшла ў яе ізноў, а потым яна адчула дакрананьне дзьвух галовак адначасова. Яны разам увайшлі ў яе, цесна прыціснуўшыся, рухаючыся побач, а потым адна зь іх выйшла, і ўвайшла праміж яе ягадзіц, і ўсё паўтарылася ізноў.

- Закрый вочы, - пачула яна, і падпарадкавалася.

Яе палажылі на канапу, прыціснуўшы ногі да грудзей. Нехта ўвайшоў у яе, па рухам і подыху яна адчула, што гэта быў ён. Ён доўга рухаўся ў ёй, пакуль другі чэлес дакранаўся да яе вуснаў, і, нарэшце, саступіў месца іньшаму. Яна ўскрыквала, і адкрыла вочы, але ж вакол стаяла суцэльная цемра. Усе сьвечы пагасьлі, толькі чулася цяжкое дыханьне і рух моцнага цела і шырокіх плечаў над ёй. Нехта, вялікі, стаяў побач, і яго чэлес кранаў яе твар. Яна лашчыла яго языком. Той, хто быў у ёй, выйшаў, і другі заняў яго месца. І ізноў яна спазнала яго. Ён гвалціў яе моцнымі штуршкамі, прыціскаючы да грудзей яе ногі, а потым выліўся ў яе з глухім рычаньнем. У гэты ж час семя акрапіла яе грудзі.

Яны ляжалі на дыване разам, і яна стагнала ад асалоды, пакуль яе сьцёгны і похву вылізвалі два языка. Нехта выпіў зь яе ўлоньня семя, і яна пачула стогн мужчыны, і яго цяжкі ўздых. Два цела апусьціліся побач, і накрылі яе сабой.

Сьвядомасьць пакінула яе, яна некуды ўплывала, і там яе трымалі моцныя рукі. Прачунался яна ад таго, што нехта нёс яе да машыны, прыкрытую футрам.

- Паехалі дамоў, сонейка, - пачула яна яго голас. – Таямніцы сьвятла сконьчыліся. Таямніцы цемры пачынаюцца.

Глава 13: Прыгажосьць

- Я хачу быць прыгожай для цябе, каханы мой, - ціха вымавіла яна, абдымаючы яго, зазіраючы яму ў вочы. Прыгожай ня толькі целам, але ж і душой. Што зрабіць мне, каб мая душа была годнай цябе?

- Проста кахай мяне, маё сонейка, - вымавіў ён, зазіраючы ёй у твар. – І гэтага будзе для мяне дастаткова.

- Сагрэй мяне, любы мой. Атулі сваім цяплом. Яна прыціснулася да яго, і ён ахінуў яе рукамі. Яны сядзелі на канапе ў сваім пакоі, і назіралі, як за вакном ідзе сьнег. Сьнег падаў на апельсінавыя дрэвы і шчодра агортваў мяккай бавоўнай ружовыя плады. Яна ня бачыла, але ж адчувала, як прахалодныя ліпкія сьняжынкі прыстаюць да пругкай чырвона-аранжавай скуры, і толькі бакі плодаў праглядаюць з-пад беласьці, як чырвоныя грудкі сьнегіроў. Раптам ёй захацелася поўначы – густога, хрусткага сьнегу і марозу, пухнатых сумётаў і заінелых елак і хвояў, і халоднага, марознага небу з цвічкамі зорак з колкімі ільдзістымі праменямі. Яна ўявіла сябе ў футры, стаяшчай пасярод гурбаў мяккага сьнегу. Яна падкідвае яго, і ён асыпаецца на яе дыямантавым дажджом, зьзяючы на сонцы. А зьверху таксама падае сьнег – павольна таньчыць, апускаючыся зь нябёсаў вялікімі разнымі сьняжынкамі-карункамі. Яны таюць у яе на вуснах, і ён сьмяецца. Пэўна, гэта ўжо калісьці было. Нечакана неба пачарнела, быццам бы аднекуль надышла навальніца.

- Навальніца зімой? – зьдзівілася яна.

Ён абняў яе, і прыціснуў да сябе. Раптам неба за вакном стала пагрозным – набліжаўся шторм. Завея. Яны сядзелі ва ўтульным пакоі, і слухалі сьпевы ветра за сьцяной. На драўляным паліраваным стале гарэла вялікая белая сьвяча. А побач – чорная. Яны кагосьці чакалі – быццам бы адчынялі браму.

- Для каго белая сьвяча, каханы? – запытала яна яго.

- Для Бога, любая, - ціха адказаў ён.

- А чорная для каго, любы мой? – вымавіла яна.

- А чорная – для мяне, і цябе, каханая. Ён пацалаваў яе, і агарнуў рукамі. – Бо нам прыйдзецца адчыніць з табой таямніцы ночы. Калісьці мы ўжо адчынялі іх. Мы падыходзілі блізка, і я ўжо вёў цябе праз Сітра Ахра да сьвятла. Чорнага сьвятла, якое ёсьць сапраўднае сонца, бо яно такім выглядае для ўласьцівых гэтаму сьвету вачэй. Але ж сапраўдны яно ня мае колеру. Гэта проста веды, якія працінаюць цябе, як меч. І яны спальваюць усё нячыстае ў табе. Усё залішняе, зямное. Яны патрабуюць шмат. Калі застанешся сам-насам з гэтым сьвятлом, яно выпаліць усё, што не належыць каханьню. Яно выпрабоўвае, і выпрабоўвае страшна. Больлю і страхам, і верай, і надзеяй, і радасьцю, і адчаем. Мала хто здольваў прайсьці праз яго жывым.

Калісьці мая рука правяла цябе праз таямніцы Таўміэль, і цяпер мы адправімся туды ізноў. Я ведаю, каханая – нешта ляжыць за сьвятлом. Нешта, што магутнее нават і за яго, і што нам мае быць вызваліць з-пад коркі сусьвету.

- Ці ж гэта дракон цемры, каханы мой? – вымавіла яна.

- Так, любая. І яго веліч і прыгажосьць ня маюць роўных. Бо ў абліччы Вялікага Дракона Бог войдзе ў сусьвет, каб біцца самому з сабой. І калі Бог забярэ сілу Дракона, сусьвет вызваліцца, і Сітра Ахра згарыць. Так жа, як згарыць і Дрэва Сефірот. Нічога не застанецца – яны зьяднаюцца. І гэта адбудзецца ў жыцьці, тут, і з усімі намі.

Сьвятло і цемра зьмяшаюцца, і пагасяць адно аднаго. І тады застанецца толькі Бог. І Бог запаліць сьвячу – кволую, здаецца, але ж ён захіне яе сваёй далонью. І з гэтай маленькай сьвечачкі народзіцца сусьвет. Новы, і больш дасканалы. Але ж не зусім дасканалы, бо Бог ніколі ня спынецца ствараць, і як і Шхіна – нараджаць праз яго, любая мая. Ён крануў яе лоб вуснамі.

Яго вочы глядзедлі на яе – прыгожыя, і яны ўмяшчалі сусьвет.

- Ты ведаеш, што я купіў дом? Дом на поўначы? – запытаў ён яе.
- Такі, як ты хацела, каханая. У густым лясу, ля дарогі, і вакол ёсьць горы, і мора – фьёрды. Недалёка ад Осла. Цяпер, калі нашыя справы тут скончаныя, мы можам паехаць туды. Як раз застанем сапраўдную зіму – як ты і хацела. А вясной можам вярнуцца сюды, і правесьці тут лета і пачатак восені. І так будзем рабіць кожны год. Будзеш мець сапраўднае Ражаство, і навагоднія сьвяты. І мы зможам запрасіць туды, каго ты пажадаеш.

- Як цудоўна, каханы! Яна абняла яго, і дакранулася вуснамі да яго шчакі.

- Ты ўся дрыжыш, дзяўчынка мая. Я запалю камін, - вымавіў ён. – Гэтага цяпла не хапае, каб пратапіць старую вілу.

І сапраўды, гарачае паветра з кандыцыянера нібыта кудысьці прасочвалася. Стары шчылісты камень быццам бы праглынаў яго, як губка. І яе раздражняў гук – гудзеньне. Ім абодзьвум хацелася цішыні, у якой бы патрэсквала полымя – шумела, разгараючыся. Ён падлажыў пад дровы паперы, і чыркнуў доўгай сьпічкай. Хутка вагонь узьняўся, і вясёла запеў.

- Як у старой хаціне! – вымавіла яна. Ён усьміхнуўся, гледзячы на яе. Супраць вагню ён выглядаў для яе дзікунскі прыгожым – чорныя валасы ляжалі на шырокіх плячах, вочы блішчэлі. На ім быў апрануты швэдар – пацёрты, нібы ношаны шмат год. Ён любіў такія рэчы, маючыя гісторыю, з адценьнем нядбайнасьці.

- Зусім швэдар знасіў, - усьміхнулася яна.

Ён зьняў яго праз галаву, застаўшыся ў адной майцы, і апрануў яе. Швэдар дасягаў ёй да каленаў. Яна закасала рукавы, і прысела ля вагню на нізенькую канапку. Ён сеў зь ёй побач. Прыемнае цяпло ахутвала іх.

- Сагрэлася? – запытаў ён.

Яна кіўнула.

- А ты, каханы? Табе не халодна ў майцы? – запытала яна яго.

- Не, любая. Ён крануў яе шчаку вуснамі. Яе шчочкі загарэліся, валасы былі заложаны за ружовыя вушкі. Яна была такая мілая, што яе хацелася агарнуць і проста зациснуць у абдымках. Яна выклікала ў яго пачуцьцё пяшчоты, замілаваньня. Цяпер, дома, у простым адзеньні, яна здавалася яму ня меньш прыгожай, чым у шыкоўным строі на прэм'еры фільма, але ж іншай, кранальнай, уразьлівай, маленькай дзяўчынкай – не таямнічай багіняй, ад якой захоплівала дух, якая быццам бы сышла да яго з зораў. Ён узьняў яе ручку, і паднёс да вуснаў.

- Цёплая, - ціха вымавіў, і прыціснуў да сваёй шчакі. Яна адчувала тыльным бокам далоні волас яго барады, яго вусны павярнулі яе руку, і пяшчотна кранулі яе запясьце. Яго губы вывучалі яе скуру, узьнімаючыся па блакітных жылках. Ён нахінуўся да яе рукі, узьняў рукаў швэдара. Яго губы падняліся вышэй, і кранулі ямку ля локця.

Ён ледзь адарваўся ад яе рукі, тонкай, бялюткай, з вускай кісьцю з маленькімі пальчыкамі.

Яна і сама была, як дзіця – танюткая, пяшчотная. Ды, насамрэч, яна і была для яго дзіцём. Колькі год ёй было? Дваццаць? Яны толькі нядаўна адсьвяткавалі яе дзень нараджэньня. Сапраўды, казерог – таямнічы знак, найбольш загадкавы, народжаны ў самай цемры зімы, кіруемый Сатурнам. Ён ведае ўсе таямніцы зямлі – чорнай і сухой, сьпячай пад сьнегам, ведае і загадкі начнога небу, бяззорнага і глыбокага. Яе чорныя валасы былі як ноч, а скура – як бялюткі сьнег, паблісквaючы пад месяцам. Калі ён сачыняў для яе казкі, ён сапраўды насалоджваўся, уяўляючы, як яна чытае каўдаўскія сшыткі, а ён сядзіць, і глядзіць на яе, і распранае позіркам. Усё ж, ён быў чараўнік, і маг – пусьць толькі і для яе, і ў сваім уяўленьні. Яна радавалася яго гісторыям, і ён ведаў, што яго казкі для яе ніколі ня скончацца.

Ён так кахае яе, што баліць сэрца, падумалася яму.

- Хадзі сюды, - ціха вымавіў ён. Яна прыціснулася да яго, схавалася пад яго рукой.

Яны столькі раз былі зь ёй блізкімі, ён ведаў усё яе цела, як і

яна яго, і ведаў яе душу – трапяткую, ранімую. Але ж у гэтай душы была схаваная моц, якая ўсё ж была для яго патаемнай, і глыбіні, якія ён усё больш і больш адкрываў для сябе. Жанчына – сапраўды як рашчыліна ў той, іншы сусьвет. Яна ведае, ня ведаючы. Усё, ад нараджэньня. І адразу мае тое, што мужчынам мае быць набыць, заваяваць, дасягнуць. Жанчына мае прыгажосьць, якую мужчына прагне. Яна мае сьвятло, якім ён запальвае, і асьвячае сваю душу.

Ён можа зрабіць зь ёй усё, што пажадае, як і ня раз рабіў, але ж гэтую яе прыгажосьць ён скарыць ня можа, ня можа поўнасьцю ўвабраць яе, зьліцца зь ёй, як зь яе скурай, яе похвай, бо яна – недасяжная. Яна не належыць гэтаму сьвету.

Ад яе тонка і чароўна пахла – нечым няўлоўным, таямнічым, загадкавым, нібы водар анёла – салодкі і пранізьлівы, густы і ружовы і томны. Яму хацелася распрануць яе, апусьціць на дыван перад камінам, выцягнуць за галавой яе рукі і прайсьціся вуснамі па яе целу, наносячы на сябе яе пах. Водар раю. Водар Евы.

У ёй усё было цудоўным, не было такой яе часткі цела, якую б ён не кахаў, не жадаў вывучаць вуснамі і рукамі, знутры ці звонку.

- Чараўніца мая, - ціха вымавіў ён. – Зачаравала мяне. Ён крануў вуснамі яе валасы.

- Раскажы мне пра Сітра Ахра, - папрасіла яна. – Я чула, што туды спускаюцца самыя цёмныя магі, самыя моцныя, якія паглыбляюцца ў цемру так, як ніхто іншы, хто вывучае таямніцы Дрэва.

Што яны атрымоўваюць там? Чаго шукаюць?

- Сьмерць, каханая. Яны прыходзяць туды, каб памерці. І праз гэта набыць адвечнае жыцьцё. Бо Сітра Ахра – гэта пекла, і таямніцы мёртвых. Гэта як апусьціцца глыбока пад зямлю, ці зазірнуць у глыбіні самога сябе. Там аднолькавая гарачыня, і ціск, але ж і там, і там фармуецца дыямант. Чым глыбей ты зазіраеш у сваю душу, тым больш каштоўныя камяні знаходзіш.

Таксама і зь Сітра Ахра. Таямніцы другой стараны бязьмежныя. Гэта такая веліч, і такі спакой, што нельга апісаць словамі. Чорныя, бязьмежныя зямля і нябёсы. Ва ўсякім чыне, гэта я так бачу. А ты, можа, убачыла б па-іньшаму. Але ж я правяду цябе туды сам. Жанчыне ня трэба адной уваходзіць у Сітра Ахра, бо сілы, якія яе насяляюць, прагныя жаночай крыві і цела. Трэба быць чыстым, зусім чыстым, празрыстым для іх. Яны адразу заўважаюць рэшткі плоцкага, і гора той душы, якая асьмеліцца несьці іх туды з сабой. Сітра Ахра – жорсткая, і плоць яна не прымае. Яе істоты - бязьлітасныя каты цела. І многія магі апускаюцца туды менавіта за пакутамі. Каб ачысьціцца праз іх. Мы самі шукаем сабе пекла, калі заўважаем сваю нядасканаласьць, і пекла для нас радаснае і жаданае. Таму ўваходзіць туды трэба радасна, і бяз страху. Бо той, хто нясе ў душы Бога, не баіцца нічога. Толькі чысты можа загадваць істотам Сітра Ахра, і прайсьці праз іх непашкоджаным, бо яны жорстка выпрабоўваюць душу, каб вызначыць, ці яна годная паўстаць перад сапраўдным Богам. Чорным Богам не-існаваньня, ад якога нарадзілася ўсё.

- А Кецер, каханы? – запытала яна яго. – Каббала кажа, што Кецер – гэта Бог.

Ён пакачаў галавой.

- На нябёсах Бога няма, каханая. Бо сапраўднае тварэньне пачынаецца зьнізу – зь цені. Адтуль нарадзілася ўсё. Ісуса расьпялі на крыжы, але ж Пётр пайшоў далей, бо ведаў больш. Хрыстос прыходзіў да вучняў, і гаварыў зь імі пасьля свайго Ўкрыжаваньня, калі прайшоў і зямлю, і нябёсы. І пасьля гэтага ён яшчэ шмат чаго адкрыў. Крыж, на якім расьпялі Пятра, быў перавёрнутым, бо ён ведаў, што гэта – крыж сапраўдны. Пётр першы сышоў у цемру Сітра Ахра, і яна паглынула яго. Таму царква Пятра – сапраўды чорная, а не сьветлая. Яна валодае найбольш дзейснымі таямніцамі цемры. Гэта ведалі катарас – чыстыя, якія пакланяліся сьвятлу. Яны адмаўляліся ад улады цемры, і яна зьнішчыла іх, бо цемра заўсёды мацней сьвятла, і зямнога, і нябёснага, бо яна мае ў сабе сьвятло сапраўднае – неіснаваньне, якое выпальвае вочы. І тады пустыя вачніцы бачуць, і зрэнкі адмовіўшагася ад сьвятла гэтага сьвету

ўспрымаюць сапраўднае, чорнае сьвятло. А потым у душы загараецца чорнае полымя. Але ж яно моцна небясьпечнае, бо адразу спальвае ўсё зямное, і ўтрымацца ў целе тады дужа цяжка. Выкінутая зь цела, душа проста сыходзіць. Зьліваецца з адвечным.

- А каханьне, любы? – ціха запытала яна. – Ці не спальвае чорнае полымя каханьне?

- Каханьне зямное яно спальвае, любая, і ачышчае душу для першаснага каханьня, якое адзінае – сапраўднае, чыстае і сьвятое. І якога баіцца, і не прымае зямля, а найбольш яго баяцца князі гэтага сьвету, бо яно адразу пазбаўляе душу іх улады. Бо набыўшы яго, душа ведае толькі Бога, і нічога зямнога ёй не патрэбна, і нікога яна не баіцца. Набыўшы такое каханьне ня ведае страху. Калісьці мы прайшлі праз другую старану. Я правёў цябе туды, але ж гэта было там, у Памежжы.

- Памятаеш? – ціха запытаў ён яе.

- Памятаю, любы, - адказала яна.

- Сагрэлася? – Так. Яна прыціснулася да яго пад рукою.

- Хачу цябе, - ціха вымавіў ён.

У пакоі даўно ўжо стала цёмна – апусьціўся змрок. Яна пакорліва ўзьняла рукі, і ён зьняў зь яе швэдар, топ, бялізну, не пакінуўшы на ёй нічога.

Распрануўся, і нахінуўся над ёй. Мяккі ворс дывана нібыта праглынуў іх. Яна выцягнулася пад ім, і ён лашчыў губамі яе грудзі, плечы і рукі, прынікаючы тварам да ўнутранай паверхні яе плечаў, убіраючы яе пах, яе тонкі водар. Яго жаданьне зрабілася сапраўды дзікунскім, цёмным, глухім, яно бязьлітасна абрушвалася на яе, як камень, як цяжар бездані, гатовае раздавіць яе, але ж гэты цяжар нібыта разьліваўся, сустракаючыся зь яе целам, і абцякаў яго, абдымаючы. Яго сьцёгны моцна прыціснуліся да яе сьцёгнаў, і ён увайшоў у яе сваім чэлесам, уздрыгнуўшы.

Чорны крыж на белым, успомніў ён напісанае. Яны нібыта кружыліся ў бясконцасьці. Ён працінаў і працінаў яе чэлесам, які рабіўся ўсё цьвярдзейшым, большым, урываючыся ў яе, рассоўваючы, расскрываючы, пранікаючы, як вялікая зьмяя, яна ўскрыквала і стагнала пад ім, ад болю ці жарсьці – яму было ўсё роўна. Гэта заводзіла яго, узрушвала, узьнімала і апускала так нізка, што ён і сапраўды адчуваў сябе зьмеем – чорным, магутным доўгім целам, абвіваючымся вакол цела Евы, спакушаючы яе, сьцісквaючы ў абдымках, а потым уваходзячы ў яе ўлоньне. Яго даўжыня была бясконцай, і яе похва таксама была бясконцай, як і іх экстаз, ад якога яна ўскрыквала, а ён рычэў. Ён ведаў, куды вядзе яе, і яна яму давярала. Іх каханьне кружыла і вяло іх далёка, закідваючы на другую старану дрэва. Хутка яны зьнікнуць там назаўсёды. Усё зьнікла вакол. Яна адчувала толькі яго потнае цела над сабой, напружыныя цяглы і глухое рычаньне, зь якім ён працінаў яе чэлесам, груба, пажывёльнаму гвалцячы яе цела. Штурхаючы яе там, ён нібыта хацеў абудзіць яе душу, якая ўсё яшчэ спала, зразумела яна.

- Абудзіся, - шапталі яго вусны. Раптам нібыта маланка разарвала неба – белая на чорным. А потым яна стала чорнай на белым. Яна прыціскалася да яго, і крычэла, ці стагнала, а можа, у яе зусім не было голасу. Яго рукі сьцісквалі яе, сьцёгны рухаліся, усё хутчэй і хутчэй. Сітра. Ахра. Яго вусны шапталі нешта, і яна ня чула словы, разумеючы іх, як пульсацыю нябыта. І раптам яны быццам бы павісьлі ў бясконцасьці. Экстаз, які ахапіў яе, быў такім моцным, што ў яе сьціснула сэрца. Ён крэпка абдымаў яе, а яна – яго, і яны нібыта рухаліся праз нешта, што не было ні цёмным, ні сьветлым.

- Міхась, - прастагнала яна. – Каханы мой. І сьвятло памеркла. Яна прыйшла ў сябе на дыване. Ён пяшчотна гладзіў яе твар.

- Мы вярнуліся, каханая, - ціха вымавіў ён. – Табе падабалася, Шхіна мая?

- Гэта было нешта, што дагэтуль я ніколі не адчувала, - прашаптала яна.

- Гэта таму, што цяпер ты гатовая да таго, каб прайсьці нават і далей, - ціха вымавіў ён. – Памятай, што я заўсёды захіну цябе,

і ўвесь час буду побач. Бо мы з табой – непадзельныя. Там, дзе ты – там я. Няма ні дземанаў, ні анёлаў, якія могуць пашкодзіць табе. Хутка я вазьму цябе ў такія глыбіні, куды заходзіў мала хто са сьмяротных. Можна сказаць, што ніхто, бо тыя, хто дасягаюць іх, перамагаюць сьмерць. Ён пацалаваў яе.

- Заўтра мы паедзем. Паляцім да Осла. Многа рэчаў не зьбірай, там можна ўсё набыць. Толькі самае неабходнае. У доме ўсё ёсьць, а чаго няма – тое я загадаў прыгатаваць. Пмятаеш, у нашай кнізе, каханая, мы таксама былі ў Осла?

- Памятаю, любы. Яны ляжалі на дыване, абняўшыся. Ад каміну было горача, так, што на яго скуры пабліскквалі кропелькі поту.

- Пайшлі ў ложак, любая, - вымавіў ён. – Заўтра ў нас доўгі дзень. А вечарам мы ўжо будзем на поўначы. Як і ты, я стаміўся па сапраўднай зіме. Джаваньні арганізуе самалёт. Мы паляцім на яго прыватным борце.

Глава 14: Ева

Яна апусьцілася ў сядзеньне самалёту – мяккае, са скуры ў колер слановай косткі, якое адразу агарнула яе ўтульнымі абдымкамі. Адкінулася на сьпінку, і глянула ў вакно. На паверхні мітусіліся рабочыя, ад'ехала машына, забіраючая багаж, і бятоннае поле апусьцела. Марудна магутнае металёвае цела руханулася. Самалёты ўдалечыні і побач стаялі маленькімі і вялікімі птушкамі, чайкамі, раськінуўшымі белыя крылы, прысеўшымі на хвалі.

Яны прысьцягнулі рэмні, і хутка самалёт набраў высату, выраўняўся, выпластаўся, і пасьлізгаў над аблокамі, пад якімі праплывалі голыя палі і круглыя, як грудзі, пагоркі, голыя зімовыя сады, гарады і гарадкі, вёскі і вёсачкі, і асобныя дамы і дамкі. Застаўся ззаду агромністы купал Дуома – яны ляцелі з Фларэнцыі, і збоч паўсталі горы, над храбцінамі якіх яны плылі ў паветры, нагадваючы самотнага анёла, які адбіўся ад стаі сроднікаў, і ляціць, зачараваны краявідамі манкае, і невядомае яму зямлі.

Падышла сьцюардэса і прапанавала напоі. Яны ўзялі па бакалу чырвонага віна і сэндвічы з вэндлінай, сырам і зелянінай – сьвежыя, зь белага духмянага хлебу. Ляцець было ня доўга – ледзь болей чым тры гадзіны.

Яны разшпілілі рэмні. Яна адкінулася на мяккую сьпінку, адпіла віна зь келіху.

- Як хораша! – вымавіла. Выцягнула ногі ў шаўкавістых штанах-палацца. Ськінула туфлі на абцасах. Ён павярнуўся ў паўбока, і глядзеў на яе, усьміхаючыся, палажыўшы руку на сьпінку за ёй. Яны сядзелі на шырокім мяккім дыванчыку, перад імі быў умантыраваны маленькі белы столік, на які яна паставіла пусты бакал. Ён дапіў, і таксама паставіў свой.

- Колькі часу прайшло, - задуменна вымавіла яна. – Больш за год! Цэлы год мы пражылі ў Італіі, каханы. І год не былі на радзіме.

- Час ляціць хутка, любая. Ён кіўнуў. – Але думаю, мы правялі яго недарма. Глядзі, разжыліся вілай і домам. І цяпер я магу дазволіць адпачыць, і сабе, і табе.

Шчыра кажучы, яго выматалі ўсе гэтыя справы. Хоць і ня пыльныя, але ж душа не на месцы. Ён ёй нічога не казаў, ды псіхічна ён дужа стаміўся. Яму было ня тое каб прыкра - проста нейкі цяжар раптам лёг на плечы, як магільная пліта. Ізноў яно пачынаецца – забойства. Кроў. Сьмерці. Ды і, сапраўды, яно ніколі ня скончвалася. Людзі нараджаюцца, людзі сыходзяць. Пэўна, трэба, каб так было. Нельга пазбавіцца войнаў – у іх выпрабоўваюцца і закаляюцца душы. Дні стачы зьмяняюцца днямі нястачы, і гэтак далей. Наогул, кожны адказвае сам за сябе. Перш за ўсё – за сваю душу: перад Богам. А потым ужо – за ўсіх і ўсё астатняе. Колькі ён ваяваў у тых жыцьцях, якія яму давялося пражыць? Незьлічона. У яго ўсё зьмяшалася ў памяці. Пыльныя вуліцы і разбураныя сьцены Ерузалему, Гранада, Грунвальд, Валынь, Вугоршчына, дзе яны адсоўвалі назад туркаў, Босьнія – лічы, што ўся Еўропа. Калі ён пісаў зь ёй, і для яе – ён і сапраўды памятаваў. Неяк гэтыя веды адкрыліся ў ім, быццам бы заўсёды былі, проста ён успомніў, прачнуўся. Ён многа чаго ўспомніў. І нават пачаў шкадаваць аб гэтым, бо пэўныя ўспаміны накрывалі яго цяжкім чорным крылом – вялікім ценем. Ён быццам бы быў адначасова ўсюды, і насамрэч ня быў нідзе. Толькі побач зь ёю. Сусьвет круціўся, як кола, бліскацеў перад імі. Людзі нараджаліся, і сыходзілі. Гублялі памяць, паміралі, і ізноў нараджаліся. Толькі яна была трывалая ў ім. Ён прыходзіў, і знаходзіў яе. Сыходзіў, і ізноў губляў. Пакуль не адбылося нешта, і яны не з'ядналіся. Гэта дзіва, але ж яна знайшла яго ў мінулым. І праз гэта тут, у рэчаіснасьці, ён успомніў сябе. І знайшоў яе. Ён прыйшоў да яе, і яна апынулася яго дачкой. Ці ж было яму гэта істотна? Колькі жыцьцяў яны былі разам, і гэта нічога не зьмяняла. Гэты ж аналіз … хай праўда назаўсёды застанецца загадкай, таямніцай, якую кожны адкрые па-свойму. Яна адкінулася на сьпінку шыяй, і прыкрыла вочы. Белая скура, мяккая, тонкая, нават і навобмацак вока нагадвала шоўк. На ёй быў апрануты цёмна-блакітны гарсэт і сьветла-шэрыя шаўковыя штаны. Валошкавы, у тон гарсэту, жакет, яна зьняла і павесіла побач. У самалёце было цёпла, нават душнавата. Можна было б і ўбавіць, але каб

яна не замёрзла. Ён таксама зьняў піньжак, і кінуў яго на сьпінку сядзеньня побач. У самалёце ляцелі яны адны. Джаваньні сказаў, што палёт – гэта яго ім падарунак, разьвітальны. Ён уязжаў у Нью-Йорк, і мяркаваў там застацца на пэўны час, так што яны ня скора пабачуцца. Джаваньні дзіўна з'явіўся ў яго жыцьці, і так жа дзіўна сышоў, і што гэта за чалавек, ён, шчыра кажучы, так разабрацца і ня змог. На нешта яны былі адно аднаму патрэбныя. Джаваньні сапраўды дапамог яму перайсьці на новы этап, пераадолець пэўныя рэчы ў самім сабе. Тое, што дагэтуль стрымлівала яго, перашкаджаючы асэнсаваць сябе тым, хто ён і сапраўды быў. Цяпер жа ён адчуваў сябе вызваленым. Сусьвет болей не ўплываў на яго. Наадварот, ён разумеў, што можа ўплываць на сусьвет – так, як ён хоча. Яго магчымасьці і сапраўды былі неабмежаваныя. Але ж насамрэч ён не жадаў нічога з таго, што сусьвет мог яму прапанаваць. Проста ціхі стары дом, і быць там зь ёй. Ён бы даўно сышоў з гэтага сьвету на той, і забраў бы яе. Аднак, вызваліўшыся ад гэтага сьвету, ён стаў дужа цяжкім і для таго, іншага. Яму ня трэба было выкупаць ніякія грахі там. Адхлань яго б ня вытрымала. Засталося ў мінулым і абацтва, і анёлы з арханёламі, і царква, і сьвятыя ўгоднікі і пакутнікі. Яго вага цягнула яго ўніз – прэч адсуль. Зямля ж яго пакуль насіла – чалавечае цела ён яшчэ не згубіў. Меў яго на сябе, як звыклае любімае адзеньне. Гэта ж быў ён таксама – такое ён абраў для сябе цела, каб быць тут побач зь ёй. Вось яна была сапраўдная. Такой яе стварыў Бог. А ён яе спакусіў, і цяпер трымае на сваіх грудзях. Трымае крэпка, і не аддасі нікому. Цяпер ім ізноў трэба вызваліцца. Праз крыж, які ськіраваны ўніз – туды, куды ім ляжыць дарога. Бо ж у Дрэва няма ні верху, ні нізу. Гэта, насамарэч, адзінства – кола ў коле, сусьвет у сусьвеце. І цёмныя, дзіўныя, чароўныя землі па-за яго межамі. Недзе там, пасярод бяскрайняе ночы, у адвечным змроку, стаіць чорны замак, які ніколі не асьвятляла сонца. Там ціха і ўтульна, і гарыць агмень. Яго чорныя рыцары чакаюць яго. Можа, ён і пра гэта напіша кнігу.

- Любая мая, - падумаў ён, гледзячы на яе. – Я пераўтвару для цябе сьвятло ў цемру, а цемру – у сьвятло. Адчыню табе любыя дзьверы, толькі б ты радавалася. Толькі б быць з табой побач. Ты і сапраўды цікаўная, як дзіця, дачушка мая. Каханая. У

гэтым жыцьці ён абраў, каб яна была яго дачкой, бо такім чынам ён пераварочваў сусьвет дагары нагамі, і зь лёгкасьцю перасякаў мяжу, за якой яго чакаў цёмны бок дрэва. Ён не жадаў сьвятла. Яго месца было там, дзе было ўсё. Бо ж ён быў Бог сапраўдны – той, хто па-за межамі разьдзяленьня на дабро і зло. І любві ў ім было столькі, што хапіла б ня толькі на гэты – на кожны з сусьветаў, зь якіх ніколі не атрымоўвалася стварыць дасканалы. Дасканалай атрымалася толькі яна – Ева, Шхіна. Яна была лепшая за яго - чыстая, сьвятая. Такое магчыма, калі добра ведаеш самога сябе – нават і калі ты Бог. Тады ты можаш стварыць некага, пазбаўленага ўсіх тваіх недахопаў. А потым гэты нехта пачынае цябе зьдзіўляць, працягваючы табе руку, і ўзьнімаючы цябе самога да самога сябе. Ён глядзеўся ў яе, як у люстэрка, у якім адчаяўшыйся маг нарэшце бачыць выкліканага ім анёла, якога ён чакаў шмат год, і з вачэй яго бягуць сьлёзы. Сусьвет быў створаны дзеля Евы – Жыцьця сапраўднага, якая адначасова пераўтваралася ў Сьмерць сусьвету. Яна забівала сусьвет, бо яна яму не належыла. Для яе сусьвет болей ня меў вартасьці.

Ён зьнікаў, і існавала толькі яна – Шхіна, каханая, сьвяты дух і блудніца, маці і дзева, Ева і Ліліт, анёл і дземан, і жанчына з плоці, якая пакутвала, бо ў яе дасканалым целе была заточана яшчэ больш дасканалая душа.

Ён хацеў кахаць яе як чалавек – слабы і абмежаваны, і неверагодна моцны – праз яе - ў сваім каханьні. Каханьне насамрэч пераўтварала чалавека ў Бога. І ў Д’ябла, дземана, разрываючы душу на паловы, адна зь якіх была яна – аддзеленая ад яго, і ў той жа час адзінародная яму.

Яго цяжкая рука накрыла яе грудзі, пасунула ўніз край гарсету, вызваліўшы маленькія бугаркі з ружовымі саскамі, якія ён пагладзіў далоньню. Яна адкрыла вочы, і павярнула да яго твар. Ён быў такі прыгожы, што ня верылася вачам – спакойны і чысты, малады, амаль дзіцячы.

- Хачу цябе, каханая. Дачушка мая. Ён нахінуўся, і накрыў губамі яе мяккія вусны. Яго вялікая рука груба гладзіла яе грудзі. Ён націснуў кнопку – не турбаваць, і яна адкінулася пад ім на мяккай скуры канапы. Ён сьцягнуў зь яе штаны, не

здымаючы гарсэту, толькі пасунуўшы яго ўніз, і накрыў яе сваім вялікім целам. Яна высока ўзняла сьцёгны, і яе ногі ляглі яму на плечы. Яго чэлес знайшоў яе ўлоньне, і ён паглыбіўся ў яе цела, адчуваючы асалоду ад зьліцьця зь ёй, і ад таго, што парушае закон, робячыся ў яго вачах праклятым. Яму было пляваць на законы гэтага сьвету – яны былі ў яго свае. Тыя, якія былі вышэйшымі за ўсе магчымыя законы.

Яна адчувала яго вялікае цела на сябе, яго чэлес, які рассоўваў, штурхаючы, яе ўлоньне. Праз яго яна набывала жыцьцё. Праз яго яна вызвалялася.

- Дачушка мая, любая, - шапталі яго вусны. Ён нахінуўся над ёй, і яна чула яго цяжкое дыханьне, яго вялікія рукі крэпка трымалі яе. Ён браў яе – гэта ўжо было, успомніла яна. Яна сядзела на каленях у вялікага, моцнага мужчыны, апранутага ў багаты аксамітны жыпон, расьцёгнуты, пад якім была шаўковая кашуля. На ёй была тонкая сукенка з круглым выразам. Ён цалаваў яе шыю, і гладзіў яе сьцёгны. Ёй гэта падабалася, і замірала сэрца. Яна любіла яго рукі – моцныя, крэпкія, любіла прытуляцца да яго шырокіх плечаў. Ён забраў яе з кляштару, дзе яна чакала яго. Яна яго, здаецца, памятавала, але ж ўбачыла ўпершыню.

- Пакажы мне свае грудкі. Хачу паглядзець, якая ты прыгожая, - ціха вымавіў ён, разьвязваючы завязку яе сукенкі, здымаючы яе з плечаў. Яна сядзела перад ім, нагадваючы анёла – стройнае цела з ледзь намечанымі грудзямі, якія ён прагна ўбіраў вуснамі.

Ёй было прыемна, і кружылася галава.

- Хачу, каб ты распранулася, - ціха вымавіў ён. Яна ўстала перад ім, і сукенка апынулася на падлозе. Ён зьняў адзеньне – усё, поўнасьцю. Ськінуў жыпон, кашулю, зьняў боты і нагавіцы, застаўшыся поўнасьцю аголеным. Яго цела, моцнае, было пакрыта чорным воласам, найбольш густым там, унізе, адкуль на яе глядзеў спакушаючы яе зьмей. Яна дакранулася да яго рукой, і ён уздрыгнуў.

- Хадзі сюды, - нягромка вымавіў ён, і падхапіў яе на рукі. Яго

вусны прыціснуліся да яе вуснаў. Цяпер яны цалавалі яе не як дзіця – як жанчыну, і яна закрыла вочы ад яго жарсьці. На ложку ён узяў яе ўпершыню. Яна крычэла, але ж ён закрыў ёй рот рукой. Узяў яе ва ўлоньне і ззаду, праміж ягадзіц, некалькі разоў. Цалаваў, і ізноў браў, пакуль яна не пачала адчуваць нешта, што вымушала яе рассоўваць ногі, ускрыкваць, і прыціскацца да яго. Калі ён нарэшце сконьчыў, яна ўжо добра ведала, што такое юр, і спакуса. І яна яго жадала, так моцна, як нікога. Жадала яго ўсяго – яго цела, і яго душы, як і ён жадаў яе. Яны кахалі адно аднаго, і павароту назад ужо не было. Гэтая таямніца засталася паміж імі. Для ўсіх ён быў яе апекуном і мужам, і толькі ён і яна ведалі праўду – ён сам сказаў ёй.

Ён са стогнам выліўся ў яе, і накрыў яе сабой. Яны ляжалі на канапе, прыціснуўшыся адно да аднаго.

- Не хачу раз'ядноўвацца з табой. Не хачу апранацца, - ціха вымавіў ён. Але ж трэба. Нам яшчэ ляцець з гадзіну. Яны ўсталі, і пайшлі ў душ, які быў уладкаваны на борце. Абмыліся, і вярнуліся. Ён адключыў сігнал – ня турбаваць, і націснуў кнопку вызава.

Хутка з'явілася сьцюардеса – прынесла закускі – салату, і яшчэ бутэльку віна, ружовага, лёгкага. Праз паўгадзіны самалёт пойдзе на пасадку ў Осла, - папярэдзіла яна. Ён наліў па бакалу, і яны стукнуліся, гледзячы адно аднаму ў вочы. Яго вочы блішчэлі радасьцю.

- Якая ты прыгожая, - ціха вымавіў ён.

- Як добра, што ты ў мяне ёсьць. Яе вусны кранулі яго губы. На іх быў церпкі смак віна, і каханьня, якое разрывала ёй сэрца, перапаўняючы яго, як хвалі – бурнае мора.

- Запоўні маё сэрца сабой, любы мой. Запоўні яго бяз рэштку, - ціха вымавіла яна.

- Я запоўню і вазьму цябе ўсю, любая, - вымавіў ён, гледзячы ёй у вочы. Яго вялікая рука накрыла яе руку, а потым узьняла, і прыціснула да вуснаў.

Глава 15: Поўнач

- Яна прыўкраснае дзіця. Габрэйка, якую я, не паверыш, знайшоў проста на дарозе. У карчме са старым бацькам. Яны ехалі некуды, ды, так здарылася, што, вось – не даехалі. Я вырашыў забраць яе сабе. Мая ўцеха. Ці ты бачыў калісьці такую прыгожыю дзяўчынку, Жыль?

- Не, Мішель. Такой прыгожай дзяўчынкі я ніколі ня бачыў. З тых пор, як Жана загінула, мае вочы дарма шукаюць тое, на чым яны б маглі адпачыць.

- Я вырашыў зрабіць яе сваёй жонкай перад Богам, - працягнуў ён.

- Дзіця хрышчонае? Крэпкі, чорнавалосы, зарослы барадой мужчына з абрэзанымі да вушэй валасамі, якія віліся на ілбу мокрымі пасмамі, узьняў бакал.

Яго потныя шырокія грудзі цяжка ўзьнімаліся, скураныя штаны нацягнуліся, калі ён адкінуўся ў высокім, нагадваючым трон крэсьле.

- Не. Ён рассьмяяўся. – Мне гэта не патрэбна. І так нават і лепей. Бо я хрышчу ўсех, хто прыходзіць да мяне, сваёй уласнай рукой. Хрышчу ў веру сваю і для царства свайго, якое не належыць гэтаму сьвету. Яна – здольная, Жыль. І яе бацька заклікаў анёлаў.

- А можа, і яна – анёл? Дужа яна прыгожая, такая, якіх людзей не бывае. Цяпер Жыль зь недаверам і апаскай глядзеў у бок, дзе на невысокім мяккім стуле побач з гаспадаром сядзела тонкая юная дзяўчына ў вольным белым адзеньні накшталт кашулі ці тунікі, з пышнымі рукавамі. Яе доўгія чорныя валасы ліліся вадападам па плячах, твар, вузкі і белы, зь вялікімі цёмна-шэрымі вачыма нагадваў твар Мадонны – чысты і сумны. Яе шчокі кранаў пяшчотны ружовы румянец, быццам бы фарба сораму. Твар яе меў выраз сьціпласьці і пакоры, і, ў той жа час, нейкай цішыні, экстатычнасьці, быццам бы яна бачыла нешта,

што ніхто ня бачыў вакол.

- Ты ж ведаеш, я – шчыры хрысьціянін, - вымавіў ён. – Я ніколі не парушаў запаветаў.

- Ведаю. Чалавек насупраць усьміхнуўся. Ён быў высокі, моцны, шыракаплечы, значна вышэй і цяжей за моцнага і крэпка зложанага француза.

- Аднак у мяне – свае запаветы. На сваёй зямлі я раблю, што хачу, Жыль.

- Да, гэта так. Той кіўнуў. – Я таксама раблю на сваёй зямлі тое, што жадае мая душа. Але ж я намагаюся шанаваць Бога. Як магу, - удакладніў ён.

Гаспадар усьміхнуўся, але ж не сказаў нічога.

- Як апынулася так, што я ніколі ня бачыў твайго замку, месір Мішель? – запытаў рыцар раптам. – Я шмат разоў паляваў тут, і катаўся ўздоўж мора, але ж граза наляцела неяк раптоўна, і, бачна, я зьбіўся з дарогі. Я блукаў доўга, і ноч, здаецца, была бясконцай. Але ж калі стала зусім цёмна, раптам бліск апошняе маланкі асьвятліў жытло. Я ўбачыў вялікую сьцяну, і вырашыў праехаць уздоўж яе. І вось, твая мосьць гасьцінна адчыніла мне свае дзьверы.

- Мяне ня так проста знайсьці, Жыль. Ён усьміхнуўся. – Да мяне прыходзяць толькі тыя, каго я паклічу. Каго абяру. Цяпер і ты – абраны. Яго голас быў цяжкім, гулкім. Чорныя доўгія валасы ніжэй плечаў прыдавалі яму дзікунскі і драпежны выгляд, але ж твар яго, аточаны чорнай барадой, быў прыгожым, мужным, з ідэальна правільнымі рысамі. Яго шырокія плечы таксама блішчэлі ад поту, моцныя мышцы грудзей і жывату нагадвалі пліты, рукі былі крэпкімі, такімі, што не ахопіш.

- Але ж ты не павінен мяне баяцца. Я не зраблю табе нічога благога. Пакуль ты сам сабе гэтага ня зробіш. Але ж са мной ты ў поўнай бясьпецы.

- Дзіця гаворыць па-французску? – запытаў Жыль. Дзяўчынка

ціха сядзела на аксамітным стульчыку, быццам бы гаворка ішла не пра яе. Яе рукі былі спакойна зложаны на каленях, і вочы глядзелі ўніз.

- Не. Яна гаворыць на іўрыце, гішпанскам, італьянскам, латыні, арамейскам, і некалькі яшчэ языках, якія ня ведаю нават і я. Мяркую, што яны анёльскія.

- Анёлак мой, - зьвярнуўся ён да дзяўчыны.

- Sic, - ціха вымавіла яна.

- Падыдзі да мяне. Яна ўзьнялася, і падышла да яго, стаўшы ля яго калена.

Ён узяў яе за руку, і паставіў перад сабой, паміж шырока расстаўленых ног.

Яго рука разьвязала шаўковыя ленты на вораце яе сарочкі, якую ён пасунуў зь яе плечаў. Адзеньне звалілася на падлогу. Мышцы на жываце Жыля напружыліся, вочы набылі выгляд, як у каршуна, які ўбачыў мяккую і смачную здабычу.

Дзяўчынка, тонкая і стройная, целам болей нагадвала дзіця – вузкія сьцёгны, ледзь заўважныя маленькія грудзі, тонкія рукі і ногі. Але ж, зусім юная, яна ўжо мела дасканаласьць формаў, якой пазайздросьцілі б і німфы, і багіні. Яе сьцёгны былі акруглымі і гладкімі, талія – такой тонкай, што яе можна было лёгка ахапіць рукамі. Яе вузкія плечы, амаль празрыстая скура, выступаючыя ключыцы і рэбры былі кранальнымі, выклікаючымі пачуцьцё жалю, чырвоныя саскі над імі ўзьнімаліся навершамі зусім маленькіх грудзей, якія мелі ледзь заўважную акруглую форму – нібыта маленькія келіхі, зь якіх багі п’юць абмрозію на Алімпе.

Вялікая рука мужчыны кранула тонкую дзявочую руку, пагладзіла, узьнялася, адвяла валасы, і пагладзіла яе шчаку. Жылю здалося, што на шчацэ дзяўчынкі бліснула сьлязінка. Гэта ўзрушыла яго яшчэ больш. Гэта дзіця і сапраўды было дзівосным, кранальным. Яно было анёлам.

- Як яе завуць? – хрыпла запытаў ён зачымсьці.

- Я даў ёй імя Летыцыя. Яно мне падабаецца. Але ж яе сапраўднае імя ведае толькі Бог, і адкрыць яго цябе я не магу. Ён апусьціў руку, і накрыў ёй яе грудзі.

- Цнатлівая? – вымавіў Жыль.

- Не. Ён пакачаў галавой. – Яна тут даўно. І задавольвае мяне кожную ноч. Таму – не цнатлівая. Яна прыгожая, праўда? – запытаў ён, гладзячы яе валасы.

- Прыгожая. Голас Жыля раптам стаў ціхім, быццам бы яму не хапала паветра.

- Ці ты бачыў калісьці такія ідэальныя грудзі? Мужчына пагладзіў пальцамі чырвоныя саскі, якія ўзьняліся пад яго пальцамі.

- Не. Жыль шчыра пакачаў галавой. – Яны нагадваюць грудзі Дыяны. Такія ж нявінныя. Яна выглядае быццам бы толькі што створанай Богам.

Чалавек кіўнуў.

- Яна – мая Ева. І – мая Марыя. Цяпер я ўваходжу ў яе так часта, як таго жадаю. Ён апусьціў руку, і крануў яе праміж ног. Яго палец увайшоў у яе ўлоньне, і калі ён дастаў яго, на ім была вільгаць.

- Я магу прапанаваць яе табе. Рукі мужчыны ляглі на вузкія сьцёгны дзяўчынкі, пагладзілі ягадзіцы. – Яна – не анёл, але ж яна – вышэй за яго. Яна – Ева, і Ліліт, і блудніца, якая спакусіла зьмея ў садзе. Толькі яна сама пра гэта ня ведае. Яна нічога ня ведае, акрамя мяне.

- Дзіця маё, хто я для цябе? – запытаў ён яе ціха.

Яе вусны варухнуліся.

- Ты – мой айцец, каханы. Мой Бог.

- Хадзі да мяне, любая. Ён пасадзіў яе на калена, і яна абняла яго, і прыпала да яго грудзей.

- Гэтае дзіця і сапраўды дзіўна прыўкраснае! Неверагодна, але ж я ня бачыў такога хараства на зямлі. Жыль цяжка дыхаў, і ў вачах яго зьявіўся смутак.

- Мы не на зямлі, Жыль. Голас чалавека быў ціхі, і гучны, як гром. Здаецца, ён разарваў сабой прастору вакол.

- А дзе мы? – голас Жыля стаў хрыплым.

- У пекле, - спакойна адказаў чалавек. – Так гэта называецца для вас. Бо ты прайшоў на другую старану. Ты ж клікаў мяне, Жыль. І я прывёў цябе да мяне.

Мужчына нахінуўся, яго рука сьціснула маленькія грудзі дзяўчынкі, і ён накрыў іх вуснамі. Яна закрыла вочы, і адкінулася назад. Яе твар быў прыгожым, экстатычным, быццам бы акропленым боскай расой. Доўгія чорныя вейкі ўздрыгвалі.

Вусны мужчыны блукалі па яе целу, пакрываючы яго пацалункамі.

- Хадзі да мяне, Жыль, - нягромка вымавіў ён, адрываючыся. – Прыпадзі да грудзей Евы-Ліліт, і пей яе малако. Яна народзіць цябе нанова ад самога сябе.

Жыль цяжка ўстаў, і падыйшоў да яго. Апусьціўся на калені, і прыпаў вуснамі да маленькага чырвонага саску на пяшчотнай скуры, адчуваючы яе мяккія рэбры, яе востры салодкі пах, яе гарачае ўздрыгваючае цела. Яго рукі ляглі ёй на талію. Ева-Ліліт. Гэтае імя кружыла яго, нібы віхура.

Ад асалоды ў яго закружылася галава. Дзявочае цела пад яго рукамі ўздрыгвала. Чалавек апусьціўся, і прыпаў вуснамі да другога саску. Яго пальцы рухаліся ў ёй, і яна стагнала - бессаромна, ціха, жаласна. Так, што хацелася разарваць яе сваім чэлесам.

Побач са сваімі вуснамі Жыль бачыў Яго твар, і Яго вусны, якія прагна ўбіралі ледзь заўважны пяшчотны бугарок маленькіх

грудзей. Іх бароды сутыкаліся на яе целе, іх вусны сустракаліся, цалуючы яе грудзь. Раптам чалавек адарваўся ад яе, і яго вусны прыпалі да вуснаў Жыля. Яго пацалунак быў гарачым і глыбокім, язык пранік яму далёка ў рот, і сплёўся зь яго языком, стаўшы нібыта адным цэлым зь ім. Яны цалаваліся доўга, а потым чалавек адарваўся, і вымавіў:

- Вазьмі яе. Вазьмі Еву. Яе ўлоньне чакае цябе. Адчуваеш, як яна прагне зьліцьця з табой?

Ён пасадзіў дзіця сабе на калені, і разьвёў яе ногі, праміж якіх яе пяшчотнае ружовае ўлоньне сачылася вільгацьцю, як толькі што разрэзаны плод. Мужчына вызваліў свой чэлес, і ён нібыта выглядаў з-пад улоньня, робячы дзіўнае адчуваньне андрагіну. Яна прыціскалася да яго, і ўздрыгвала, выгінаючыся ў экстазе. Яе маленькая рука гладзіла сябе і яго, галава запракінулася яму на плячо, чорныя хвалі валасоў ліліся па яго целу. Яна і сапраўды была распуснай, пахатлівай. Жадаючай мужчынскага чэлеса, гвалту, авалоданьня ёю, адданьня сябе ім. Жыль наблізіўся, і ўвайшоў у яе ўлоньне, і ў гэты ж момант вялікі, як зьмяя, чэлес, увайшоў у яго плоць. Яны рухаліся разам, яна – між імі, замкнуўшыся адно ў адным у кола, якое, здаецца, было не разьяднаць.

Ён хутка рухаўся, працінаючы яе чэлесам, пакуль яго не спыніла вялікая рука.

Ён амаль ужо сконьчыў, і ледзь стрымаўся. Яго чэлес стаяў, як каменны.

- Давяршы справу на яе вусны, - вымавіў мужчына, - пакуль я буду браць яе. Я хачу бачыць, як яна ссе цябе.

Ён выйшаў, і стаў ля дзяўчынкі, дакрануўшыся галоўкай да яе мяккіх ружовых вуснаў. Яго чэлес уздуўся, вены наліліся. Ён быў вось-вось гатовы ўзарвацца.

Чалавек вызваліў свой чэлес, і ўстаў перад крэслам, палажыўшы яе ногі сабе на плечы. Яго чэлес быў агромны і цьвёрды, з вялікай круглай галоўкай, якая драпежна прыціснулася да вузкага ўлоньня. Дзяўчынка застагнала, і ён

рассунуў яе, уваходзячы. Узяў яе сьцёгны, і стаў уваходзіць у яе моцнымі штуркамі, глыбокімі, працінаючымі яе на ўсю глыбіню. Яе тонкае цела выгнулася, так, што грудзі амаль зьніклі, толькі чырвоныя саскі на белай скуры нагадвалі дзьве каплі крыві. Яе ружовая похва расьцягвалася і рассоўвалася, усё шчыльней ахопліваючы чэлес, які стаў вялікім, таўстей, чым яе запясьце.

Яе рэбры выгнуліся і абазначыліся, тонкія рукі трымалі яго рукі, яна ўскрыквала, з вачэй яе ліліся сьлёзы. Жыль выліўся на яе твар бурна, заліўшы яе вусны пеністым семенем, і адначасова мужчына сконьчыў у яе з рычаньнем.

- Прымі маё семя, Жыль. Прычасьціся маім семенем і крывёю маёй дачкі, бо я зрабіў яе цнатлівай дзеля цябе, - гучна вымавіў чалавек, і Жыль апусьціўся на калені, прыціскаючыся вуснамі да яе крывавага ўлоньня, выпіваючы сумясь іх вадкасьцей.

Яе залівалі хвалі асалоды. Яго чэлес рухаўся ў ёй, рукі крэпка трымалі яе сьцёгны.

Яна адкрыла вочы, і прачнулася. Ён груба браў яе, валодаючы ёю, выйшаў з улоньня, і ўвайшоў праміж ягадзіц. Яна ўскрыквала і стагнала.

- Пакрычы, пакрычы, красуня мая. Дзевачка мая. Якая ты. Якая ты шчыльненькая, - шаптаў ён. – Якая ты вузенькая і маленькая.

Яго вусны прыпалі да яе шыі, убіраючы скуру.

- Хачу бачыць твой твар, - вымавіў ён, павярнуў яе, і апусьціўся над ёю. Яго твар у цемры быў страшным, скажоным і прыгожым. Чорныя валасы краналі яе шчокі, вусны прыціскаліся да яе вуснаў. Яго вялікае цела расьцісквала яе, яна і сапраўды была пад ім, як дзіця. Ён проста разрываў яе сваім чэлесам, не зважаючы на розьніцу ў памерах, выйшаў, і сконьчыў між яе сьцёгнаў. Узьняўся над ёй, і яна аблізала семя і вільгаць зь яго чэлеса і мудоў, і ён яшчэ раз выліўся ёй у рот.

- Якая ты… смачная, - ціха вымавіў, абдымаючы яе. Яны ляжалі побач, адчуваючы целы адно аднаго.

- Каханы, я бачыла сон … я была ў замку, - ціха вымавіла яна.

- Я таксама, любая, - ціха адказаў ён, ахінаючы яе рукамі.

Глава 16: Крысьціян

За вакном густа падаў сьнег, шапацеў у цемры. Мяккая, густая коўдра накрывала дрэвы. Вакол было ціха-ціха.

Сьцены з таўстых бярвеньняў нягромка парыпвалі на марозе. Дом быў стары, вялікі, зрублены з чорнага лесу, з дзьвума паверхамі і мансардай. На першым этажы былі кухня і вялікі агульны пакой з санузламі, адкуль лесьвіца вяла наверх, дзе была спальня. Яшчэ была гардэробная, кладавая, і асобны пакой, у якім прошлы гаспадар зрабіў бібліэтэку. Кнігі часткова распрадалі, але шкафы засталіся. У некаторых зь іх стаяла поўна тамоў – на розных мовах. Міхась яшчэ не разабраў іх усе, вырашылі пакінуць напотым. У другім пакоі стаяла старая, мо болей за сто гадоў мэбля, каваныя куфары-ложкі, шафы, і проста куфары для храненьня розных рэчаў. Быў і пісьменны стол, вялікі, і паменей, накшталт бюро. Было і піяніна, таксама старое, растроенае, на якім пыліліся каваныя падсьвечнікі і вазы. Наогул, дом рабіў уражаньне дужа старога, багатага асабняка, які паступова абрастаў пылам і напаўняўся прывідамі, нават і пры жыцьці яго гаспадара. Калі Міхась знайшоў яго, ён быў ужо пусты, і прадаваўся больш чым з год. Тое, што дом быў не сучасны, яго памеры і закінутасьць, адпужвалі патэнцыяльных пакупнікоў. Але ж пэўна было і нешта яшчэ, што адштурхвала пакупнікоў ад гэтага дому – рыпеньне ў сьценах, крокі і ўздыхі - хто яго ведае? А можа, тут і сапраўды жылі прывіды?

На пытаньне Летыцыі, каму належыў дом раней, Міхась паціснуў плячыма.

- Нейкаму старому, сонейка. Жонка памёрла, дзеці раз'ехаліся. Усё, як звычайна. Апошнія гады тут і наогул ніхто ня жыў, але ж дом спраўна атапліваўся і даглядаўся. Таму ніякай шкоды час яму не зрабіў. Тут яшчэ шмат рэчаў на чардаку, і ў падвале, усё трэба разьбіраць. Але ж ім адразу падабаўся гэты стары, як яны называлі яго між сабой, не дадаючы слова “дом”.

Стары быў моцны, крэпкі, з шырокімі плячыма зрубу, з крыху насупленым позіркам-дахам. Ён адразу працягнуў ім крэпкую, моцную далонь высокага ганку-веранды, на якім стаяла плеценае крэсла і каваныя чашы для вагню.

За домам вылажаная камянямі сьцяжынка вяла ў лес. Вакол таксама былі вылажаны кругі з валуноў – пэўна, клюмбы, падумала Летыцыя. Але ж было цікава, што такія ж клюмбы былі бачныя і далёка ў лесе, за дрэвамі. А можа, лес вырас там пазьней – дрэвы наступаюць хутка, варта толькі закінуць зямлю.

Яна пакруцілася ў ложку, ахутаная цёплай таўстой коўдрай, і яго рукой, якая, цяжкая, ахінала яе. Ён крэпка спаў. Яна ня стала яго будзіць, ціхенька выбралася, закалола валасы, умылася, накінула цёплы касьцюм, і спусьцілася ўніз, зрабіць чашку кавы, і нешта на сьняданак. Хутка загудзела кава-машына, напаўняючы пакой прыемным водарам. Яна ўзяла простую белую чашку, і паднесла да вуснаў. Кофе быў крэпкім і салодкім, пахнучым шакаладам.

Яна адпіла, і паглядзела за вакно. За шклом густа падаў сьнег.

- Ізноў чысьціць! – падумала яна. Сьнег чысьцілі і яна, і ён. Яна любіла падкідваць лапатай пругкія мягкія гурбы, адкідваць іх убок ад дарожкі - засумавала па сьнегу за год у Італіі, і цяпер была гатовая проста качацца ў ім, гуляцца, як малеча. Ёй падабалася працаваць вонкі, удыхаць хрусткае марознае паветра. Яе яркі чырвоны пухавік і шапка былі бачныя здалёк, і ён сьмяяўся, і называў яе чырвонай шапачкай і сьнегірком.

- Вось пасьнедаем, і пайду, расчышчу дарожку! – вырашыла яна. Міхась скончыць разбор кнігаў, якія ўсё не сканчаліся, а потым паглядзіць, што там на чардаку, куды яны яшчэ не ўзьнімаліся. Толькі бачылі, што там поўна куфараў, акуратна зложаных і састаўленых. Наогул, гаспадар быў дбайным, і ўсё было ў ідэальным парадку. Ніякага сьмецьця, рызьзя, як тое часта бывае ў старых, у доме не было. Усе рэчы былі каштоўнымі і мелі сваё прызначэньне.

Яна нацёрла на цёрку вараную бульбу, дадала морквы, смажанага луку і грыбоў з сырам, вылажыла сьмесь у нагрэтую форму, заліла яйкамі і паставіла ў духоўку, уключыўшы таймер – хай гатуецца. Зрабіла соўс са сьмятаны зь зелянінай, парэзала селядзец з яйкамі і зялёным лукам і заправіла сумясьсю сьмятаны і аліўкавага алею. Яшчэ пасмажыла грэнкі, перасыпала сьпецыямі, і паставіла ў вялікай місцы. На абед будзе суп-крэм, адмеціла яна. І спагецьці з сардэлькамі. А на вячэру трэба пасмажыць стэйкі. Повара не было, яны закупаліся ў супермаркеце, выбар прадуктаў быў аграменны, мноства сьвежай і салёнай рыбы, усіх магчымых гатункаў, розныя віды мяса, зеляніны, фруктаў, якія, праўда, былі дарагаватымі. Наогул, ежа больш нагадвала іх родную, і пасьля розных відаў пасты і ньёккі з біскоцьці яны проста адрываліся, асабліва ён быў рады.

- Тут будзе пляцоўка пад майстэрню, - вызначыў ён месца за домам. – Па вясьне пастаўлю тут будынак – цёплы. Трэба і падлогу трывалую, і сьцены. Хачу нешта накшталт ангару, каб і цёпла было, і месца хапала. Стаміўся па працы. Ідэяў шмат. Ён паказаў на нататік, які трымаў у кішэні. Ідэі прыходзілі нечакана, і ён замалёўваў іх хуткімі, моцнымі штрыхамі.

Яго вялікая рука ўпэўнена рухалася па плотнай паперы, робячы накіды. Яна магла проста сядзець, і глядзець на яго – як ён думае, ссоўваючы бровы, а потым рашуча бярэ нататнік, і накідвае на паперу нешта – твар, вобраз, фігуру, ці проста нешта абстрактнае, сэнс чаго ведае толькі ён.

- Як добра, што мы ізноў апынуліся сам-насам, і ніхто не скрадзе яго ў мяне, - думала яна. Ёй было дастаткова толькі яго, і яго мастацтва. І свайго ўнутранага жыцьця зь ім. Але ж Бог заўсёды вызначае ўсё па-свойму.

Яна адкідвала сьнег яркай ружовай рыдлёўкай, калі яе аклікнуў голас. Спачатку – па-нарвежску. Яна не зразумела, але ж, адарваўшыся ад рыдлёўкі, павярнула галаву.

На дарожцы за каліткай стаяў малады хлапец, і зацікаўлена глядзеў на яе. Можа, яе ўзросту, ці крыху старэйшы.

- Напэўна, вырашыў, што знайшоў сяброўку, і ўзрадваўся, - падумала яна. – Хутчэй за ўсё, сусед. Так і апынулася. Яна падышла да яго, і выбачылася па-ангельску, а потым запыла, чым можа яму дапамагчы.

- Я проста праходзіў міма. Выбачайце за тое, што патурбаваў вас. Я – сусед, - патлумачыў ён. – Тут даўно ніхто ня жыў, і вось – вы.

Ён замаўчаў.

Яе дагадка спраўдзілася – хлапец быў зусім юны, і жадаў пазнаёміцца. Убачыў дзяўчыну ў яркай куртцы, якая чысьціць на двары сьнег, і ня змог прайсьці міма.

- Мяне завуць Крысьціян.

- Летыцыя. Яна глядзела на яго, звузіўшы ад яркага сонца вочы. Ён усьміхнуўся – неяк дзіўна. Яго вусны ўсьміхаліся, але ж вочы былі сур'ёзнымі. Яны глядзелі на яе, як глыбокія вазёры блакітнай вады ў аточаньні ледзянага холаду. Яго валасы былі цёмна-русымі, пасма спадала на вока, скура – бледнай. Ён быў худы, скуласты, і чымсьці нагадваў Алекса, толькі быў больш вытанчаны, не мускулісты, і вузейшы ў плячах. Але ж прывабны, прыгожы хлапец. Зусім малады, гадоў дваццаць, - вырашыла яна, разглядаючы яго.

- Вы тут жывяцё … з бацькамі? – запытаў ён яе.

Яна раптам запнулася, і нічога яму не адказала. Быццам бы ў яе спыніла мову.

- Калі жадаеце, Крысьціян, калі ў вас ёсьць час, вы можаце завітаць да нас, - ціха вымавіла яна. – Мы як раз сабраліся сьнедаць.

- Вялікі дзякуй. Я пасьнедаў, але ж ад кавы не адмоўлюся. Ён шырока ўсьміхнуўся.

- Вы дужа прыгожая, Летыцыя, - нечакана вымавіў ён. – Вам, пэўна, ужо шмат разоў казалі гэта.

- Дзякуй, Крысьціян. Яна кіўнула. – Прайдзёмце ў хату. Павярнулася, і пакрочыла да ганку па расчышчанай сьцяжынцы.

Ён паслухмяна накіраваўся за ёй. Яе чорная каса вілася па сьпіне, як вялікая таўстая зьмяя – палохаючая, небясьпечная. Пухлы чырвоны пухавік на тонкіх плячах у колер алай крыві падкрэсьліваў гэтую начную чарнату.

- Валасы свае, не фарбаваныя, - заўважыў ён. Яна лёгка рухалася ў мяккіх угах, белыя штаны зьліваліся са сьнегам.

- Стылёвая, - падумалася яму. – І ўпэўненая. Толькі даверлівая. Адразу павяла яго да сябе. Пэўна ж, дома бацькі, і яна нічога і нікога не баіцца. Як дзіця, - раптам прыйшло яму на вум. Яму здалося, што яго малодшая сястра вядзе яго ў лес. Далёка-далёка, кудысьці ў месца патаемнае, якое ведае толькі яна. Яна знайшла яго, схаванае ў гушчары, і там бяжыць крыніца, і маленькі вадапад грукочыць па камянях, а вакол таямнічыя сосны сьхіліліся, і нешта мармычуць. Старыя казкі эльфаў і тролей. Так думаючы, ён узышоў за ёй на ганак. Яна адчыніла вялікія шкляныя дзьверы, абстукала пры ўваходзе сьнег з ботаў. Так зрабіў і ён.

- Каханы, да нас госьці! – выкрыкнула яна нешта на незнаёмай мове.

У адказ пачуўся голас – густы, нізкі.

- Бацька, - здагадаўся ён.

- Любая, хто там? Якія госьці?

З глыбіні пакою з-за сталу ўзьняўся мужчына. Ён адклаў убок планшэт, у якім чытаў нешта, і падыйшоў да іх.

Мужчына быў высокі, вышэй за Крысьціяна на паўгалавы, хоць той быў зусім не малы ростам. Яго зьдзівіла яго моц і шырыня плечаў – крэпкія цяглы, крыху прыгнутая сьпіна, як у вялікага зьвяра, гатовага кінуцца. Позірк з-пад нізкіх прамых броваў – пільны, вывучаючы. Мужчына быў падобны на яе, як дзьве кроплі вады – чорныя валасы, густыя, прыгожы правільны твар

з высокімі скуламі і строгай лініяй вуснаў. Выразныя вочы, толькі ня шэрыя, а карычневыя. Вузкі, мужны твар, выцягнута-авальны, як і ў яе, аднак больш скуласты, жорсткі, худы, аброслы чорнай барадой.

Скура яго была смуглаватая, як у жыхара ўсходу.

- Гішпанец? – падумалася Крысьціяну. – Ці які пакістанец альбо турак? І дзяўчынка на яго так падобна. Мажліва, нейкія мігранты. Пераехалі аднекуль, надбалі дом. Можа, бяжалі ад вайны. Пэўна ж, і маці недзе ёсьць. І браты і сёстры. У мігрантаў звычайна вялікія сем'і. Аднак дзяўчынка зусім не падобная на пакістанку. Напэўна, маці еўрапейка, вырашыў ён. Мігранты ў другім пакаленьні.

- Крысьціян. Ён працягнуў руку. Я – ваш сусед. Жыву ў пары міляў. Вось, убачыў, што нехта ёсьць на двары, і вырашыў завітаць. У нас тут наогул няшмат жытла вакол. Такое месца. Ён паціснуў плячыма. Людзі апасаюцца.

А вы даўно прыехалі да нас? – запытаў ён па-ангельску.

- Міхал. Чалавек працягнуў руку. Імя было славянскім.

- Вы, малады чалавек, уважлівы. Сапраўды, мы прыехалі нядаўна. І пары нядзеляў не прайшло. А прыехалі мы зь Італіі.

- Італьянцы, - вырашыў ён. Італьянскага ён ня ведаў.

- Мы – з Беларусі, - патлумачыла дзяўчынка. – Але ж жылі пэўны час у Італіі, а цяпер – тут.

- Я працую на сябе, магу жыць, дзе пажадаю. Мужчына шырока ўсьміхнуўся.

- Я – скульптар, а яшчэ так адбылося, што і пісьменнік. І яшчэ шмат хто. Скажам, чалавек вольных прафесій. Сядайце, калі ласка. Зрабі нам кавы, каханая. Ён пацалаваў яе. Яна зьняла пухавік, і засталася ў белым спартыўным касьцюме і пухнатых насках, на якіх былі вышытыя сьняжынкі.

І толькі цяпер Крысьціян заўважыў, што яна была ня проста

прыгожая. Яна была дзіўна, неверагодна, палохаючы прыгожая, такая, што на яе было балюча глядзець. Надзвычайна тонкая, можа, кіляграмаў сорак вагі, хоць і высокая, з густымі, чорнымі, як ноч, цяжкімі валасамі, якія крыху віліся ля ільбу і скроняў. Яна адкідвала рукой непаслухмяныя пушыстыя пасмачкі. Яе твар быў ідэальнай формы – клясычны авал, з высокімі дугамі броваў, вялікімі вачыма, якім ня трэба было ніякае фарбы, такія яны былі прыгожыя. Яе вусны, мяккія, ружовыя, ціха ўсьміхаліся. Прамы вузкі нос ідэяльнай формы, аднак ніякіх сьлядоў пластыкі, ці ўколаў. Але ж было ў гэтым твары яшчэ нешта, акрамя дасканаласьці, што дадавала яму гэтае надзвычайнае харство. Гэта быў агонь – нейкі нягэтасьветны, вар'яцкі, іскры, якія бліскацелі ў яе вачах, нешта задуменнае, экстатычнае, быццам бы яна бачыла праз яго. Яе рухі былі плаўнымі і, адначасова, нярвовымі і хуткімі. Павольнымі, нібы яна плыла, і ламанымі, быццам бы падбітая птушка ляцела некуды ў блакіце. Яна быццам бы бачыла і ня бачыла, ці бачыла нешта ў сабе. Яе маленькія грудзі – яна не насіла бялізны – узьнімаліся пад вольным мяккім швэдэрам – мяккія бугаркі з вострымі саскамі, доўгая шыя была белай і кранальнай, быццам бы запрашаючы пацалаваць яе. Яе хацелася абняць, ахапіць рукамі, і прыціснуцца вуснамі да яе белай тонкай шыі, задраць швэдар, палажыць рукі ёй на грудзі, і ўзяць яе прама тут, груба, паймець яе, сьцягнуць зь яе гэтыя белыя штаны… агаліць яе сьцёгны. Раптам яму стала жарка, і ён устрахнуў галавой. Мужчына, вывучаючы, глядзеў на яго, але ж нічога не казаў.

- Вітаю, Крысьціян, - нарэшце вымавіў ён. – Я чакаў цябе. І паказаў яму на месца ля сталу.

Ён сеў за накрыты белай скацерцю стол, на якім стаяла парцалянавая ваза з трыма вялікімі крэмавымі чайнымі ружамі – ідэальнымі, з шаўковымі пялёсткамі.

Яна паставіла перад ім чашку кавы. У чорнай глянцавай паверхні кубку адбівалася аконная шыба – некалькі скажоных прамавугольнікаў. Ён адпіў чорную, духавітую вадкасьць, і паставіў кубак на стол. Мужчына зь цікавасьцю разглядаў яго, але ж нічога не казаў.

Яна нахінулася, паставіўшы перад ім кубачак.

- Дзякуй, каханая.

Ён крануў яе шчаку губамі, узьняў кубак, прыгубіў, паставіў на чорны круг блюдца, і, нарэшце, зірнуў на яго.

- Гэта добра, Крысьціян, што вы завіталі да нас, - нарэшце вымавіў ён. – Мне было б цікава даведацца больш аб навакольлі. Ці шмат тут людзей? Пакуль мы ехалі па дарозе, мы амаль зусім ня бачылі жытла.

- Тут ёсьць некалькі дамоў, якія здаюцца, як дачы, - вымавіў Крысьціян. – Калі-некалі ў іх жывуць, але ж большую частку году яны стаяць пустыя. Далей па дарозе ёсьць некалькі жылых дамоў. Адзін зь іх – мой. Мой айцец любіў самоту і цішыню. Шмат працаваў. Ён быў дасьледчыкам культаў, - дадаў ён. Гісторыкам, сьпецыялізуючымся на акультызме – мінулых часоў, і сучасным.

- Як цікава. Мужчына ўзьняў бровы. – І вы так прама кажаце аб гэтым, Крысьціян. Ці не трэба трымаць такія рэчы за замкамі пакояў, у якіх яны нараджаюцца на сьвет?

- Не. Навошта? Крысьціян паціснуў плячыма. – Мы адкрыта гаворым аб такіх рэчах. У нас – сьвецкае грамадства. Кожны можа займацца чым заўгодна, і вывучаць, што яму цікава, а таксама вызнаваць любую рэлігію ці культ. У нашым грамадстве, канешне ж, ёсьць законы, але яны не абмяжоўваюць ні думку, ні сьветапогляд.

Чалавек кіўнуў.

- Цікавае ў вас грамадства. З аднаго боку – гэта добра. Але ж з другога боку - не абмяжоўваць нічога – дужа небясьпечная рэч. Я ўпэўнены, што абмежаваньні усё ж такі ёсьць. І, вывучаючы нешта, грамадства такім чынам кантралюе гэтыя працэссы. Аднак суполкі, якія завуцца акультнымі, ня дужа жадаюць, каб іх кантралявалі. Так, ці не, Крысьціян?

Чалавек усьміхнуўся. Яго чорныя, як смала, вусы рассунуліся, паказаўшы белыя зубы.

- Менавіта так. Ён таксама ўсьміхнуўся ў адказ.

- У вас прыгожая дачка, Міхал, - вымавіў ён. Дзяўчына адышла ад гатавальнай зоны, дзе яна рабіла нешта, і села побач зь імі за стол.

- Летыцыя, - успомніў ён яе імя – прыгожае і чароўнае.

Яна глядзела на іх вялікімі, крыху сумнаватымі вачыма, летуценнымі, у якіх нябёсны блакіт за вакном тануў у шэрых хмарах.

Яе белыя рукі таксама ўзьнялі чорны кубачак, і яна прыгубіла цемры, якая палілася з-за краю ў яе вусны. Ці – наадварот, - падумалася яму. Гэта цемра палілася зь яе вуснаў у кубак, пералілася цераз край, пацякла ценем па сталу ад яе тонкай рукі, расцяклася па беламу абрусу, ліванула вадападам на падлогу, і пацякла па ёй у вуглы, заліваючы пакой, дзе паўстала чорнымі калёнамі-стражамі, парталамі некуды ў бясконцасьць, адкуль раптам пацягнула гарачынёй, і, адначасова, магільным холадам.

З гэтым імгненьнем мужчынская постаць за сталом насупраць яго быццам бы пачала губляць абрысы, расшыраючыся, павялічваючыся ў памерах, пераўтвараючыся ў нешта, чаму ён ня мог абазначыць назвы. І раптам усё вакол ізноў стала, як было: гасьцінны пакой, прыемная кампанія, цёплыя вусьмешкі і духавітая, гарачая кава.

- Проста вечар пачаў надыходзіць. І зацягвае неба – пэўна, зьбіраецца завіруха, - падумалася яму.

- Яна – мая жонка, - вымавіў чалавек, прама гледзячы на яго.

- Мы павянчаліся ў цемры, - бязгучна дадалі яго вусны.

Мужчына адкінуў з ілбу цяжкія чорныя валасы, дастаў з кішэню пачку цыгарэт – “Данхіл”, чырвоныя. Шчоўкнуў дарагой запальнічкай, абцягнутай чорнай скурай, і зацягнуўся. Павеяла духавітым дымам.

Дзяўчына насупраць задуменна глядзела на іх, яе вочы былі

мяккія і зьзяючыя. Цяпер там плёскаліся цёплыя вагеньчыкі-залатыя рыбкі сьвечаў.

Яна нябачна запаліла сьвечы ў падсьвечніку, падумалася яму. – Як ён не заўважыў? Альбо яны загарэліся ад яе позірку? Тут такое проста можа здарыцца, - падумалася яму. У гэтым доме, на гэтым месцы, і зь імі. Цяпер ён разумеў, што з'явіліся яны сюды не звычайна. Такое пачуцьцё, што прыехалі сюды да яго, - здалося яму.

- Прыгожая ў вас жонка, - вымавіў ён.

- Каханая, прынясі нам, калі ласка, віна.

Яна ўстала, і вярнулася з высокай цёмнай бутэлькай, потым прынесла тры келіхі – празрыстыя, простыя, але ж маючыя дасканалую скульптурную форму. Мужчына адкрыў бутэльку, і разьліў у іх віно – чырвонае, як кроў.

- Навошта табе ведаць таямніцы цемры, Крысьціян? – запытаў ён яго нечакана. Атмасфэра вакол стала раптам нейкай напружанай. Нешта зьмянілася, але ж што – уявіць ён ня мог.

- Пэўна, чалавек устроены так, каб прагнуць ведаў. Ён паціснуў плячыма.

- Ня ўсякі. Мужчына пакачаў галавой. Яго цяжкі цёмны цень варухнуўся, і цемра з кутоў адсунулася ў жаху.

- Большасьць зь людзей ніякіх ведаў наогул ня прагнуць, - вымавіў ён. – Ёсьць тыя, якія кажуць, што яны прагнуць святла. Але ж на самой справе яны не жадаюць, і баяцца яго. Бо сьвятло высьвятліць кожную недасканаласьць іх душаў. У цемры ж, думаюць яны, можна схавацца. Але ж насамрэч, і яе яны не прагнуць, а баяцца. Баяцца і сьвятла, і цемры. І адначасова прагнуць нечага, чаго – самі не разумеюць. Так створана большасьць зь людзей. Але ж ты ведаеш, што табе патрэбна. Ты прагнеш цемры, і насалоджваешся ёю. Ты клічаш яе, запрашаеш цемру ў сабе. Ты ведаеш, што ў яе існасьці цемра – гэта цёмнае сьвятло. Чорнае полымя, як вы называеце яго. Якога ня ведаеце, але ж аб якім здагадваецеся. Вы марыце запаліць яго ў вашых

душах. Ты, і тыя, хто з табой. Аднак вы не разумееце, з чым вы маеце справу. Ці я памыляюся?

Ён нахіліў галаву, вывучаючы свае рукі, счэпленыя на стале, а потым узняў твар, і паглядзеў на Крысьціяна.

Той прама паглядзеў на яго ў адказ, але ж ня вытрымаў, і адвёў вочы. Позірк мужчыны быў цяжкім, цёмным, давячым і палохаючым.

- Вобразы цемры, - нягромка вымавіў ён. - Я бачу іх вакол цябе. Ты выклікаў шмат.

Чаго ты жадаеш?

Яго голас раптам прагучэў, як навальнічны гром. Нягромкі, ён быццам бы ўдарыў Крысьціяна па вушах.

- Чаго ты жадаеш? Я дам гэта табе. Але ж гэта будзе першае і апошняе, што я табе дам, - казаў яму голас. – Ведай, што пасьля таго, як ты атрымаеш гэта, тое, чаго ты пачнеш прагнуць з удвоенай моцай, ты атрымаць ня зможаш. Але ж калі ты папросіш таго, чаго ты сапраўды жадаеш, і што задаволіць цябе назаўсёды, ты зможаш атрымаць і ўсё астатняе. Не сьпяшайся, Крысьціян, - казаў бязгучны голас. – Падумай. Хораша падумай.

- Волі. Крысьціян ускінуў на яго вочы. – Я жадаю волі. Каб мець усё, што я маю быць пажадаць у будучым. Каб усё, што я жадаю, зьдзейсьнілася.

- Ты ўжо маеш волю. Чалавек адкінуўся на сьпінку стула, і шырока ўсьміхнуўся.

Але ж твая праблема ў тым, што куды яе прылажыць, ты ня ведаеш. І таму табе патрэбныя веды цемры – каб спазнаць самога сябе. Аднак каб высьвятліць сваю цемру, спачатку трэба спазнаць сьвятло. І калі ты сам станеш сьвятлом, ты зможаш апусьціцца ў цемру, і пераўтварыць яе ў чорнае полымя, запаляючы. Там, дзе скончваецца тэургія, пачынаецца гаэтыя. Але ж што ляжыць за гаэтыяй, ведае мала хто з жывучых. Праблема твая ў тым, што ты ня ведаеш, чаго жадаць,

Крысьціян. Калі б ты ведаў, ты б вызваліўся.

- Ня можаце вы мне падказаць, што мне трэба жадаць? – раптам запытаў ён.

- Яно само прыйдзе да цябе. Чалавек паціснуў плячыма.

- І ўсё ж? Ён працягваў запытваць.

- Жадай каханьня. Толькі ў ім схаваныя ўсе таяніцы і волі, і жаданьня, і сусьвету, - нарэшце вымавіў ён.

- Каханьня? Ніколі ня думаў пра гэта. Крысьціян паціснуў плячыма. – Вы маеце на ўвазе любоў у яе хрысьціянскім разуменьні? Тады я з вамі не пагаджуся. Усё гэта накшталт “падставіць шчаку” і іньшае – гэта для слабых духам. Маг павінен быць пераможцай. Яго шлях – па целах ворагаў, туды, дзе зьзяе чорны трон. Пасьля таго, як ён яго дасягне, ён стане Богам. Гэта - мая мэта. Я жадаю боскасці.

- Навошта табе боскасць без каханьня? Мужчына зь цікаўнасьцю глядзеў на яго.

І што ты будзеш рабіць на гэтым чорным троне? Раскажы мне.

- Падпарадкоўваць сусьвет. Крысьціян узьняў на яго вочы.

- Уяві, што ўвесь сусьвет ужо падпарадкоўваецца табе. Што б ты зь ім зрабіў бы? Вочы чалавека, цёмныя, пранізьлівыя, вывучалі яго зь цікавасьцю.

- Я б яго зьнішчыў. Нічога б не засталося. Пераўтварыў бы ў першародны хаос.

Чалавек прыгубіў віна з бакалу.

- Ну, тады табе ня трэба так намагацца чорнага трону Таўміэль, шаноўны. Калі ты памрэш, сусьвет зьнікне. Бо ты сыйдзеш зь яго. Ты ж хочаш не памерці, я мяркую, а дасягнуць нечага пры жыцьці? Калі мэта твайго існаваньня толькі ў зьнішчэньні сусьвету, то сапраўдная яго мэта – не-існаваньне, ці сьмерць. Існаваньне, якое марыць аб не-існаваньні. Насамрэч, у гэтым

няма нічога дзіўнага. Бо ж створаны сусьвет варожы Духу. Дух прагне вырвацца зь яго, і адсюль усе твае намаганьні пазбавіцца сусьвету, аддзяліўшы яго ад самога сябе. Ты хочаш стаць нечым, што ўяўляе сабой суцэльную самасьць, і нічога іньшага. Толькі ты, і болей нікога. Ты прагнеш зьліцьця з Богам. Але ж Бог умяшчае ў сябе ўсё, і ня толькі гэты сусьвет. Ён – мноства сусьветаў, якія былі, ёсьць, будуць, і ніколі ня былі і не будуць, але ж маюць патэнцыю быць. Бог – гэта бясконцасьць. А бясконцасьці ўсё роўна, ці яна жывая, ці мёртвая. Ці яна на тым сьвеце, ці на гэтым. І таму сапраўдная бясконцасьць не варухне і пальцам, дазваляючы вадзе цеч. Яна можа ўсё, і мае ўсё. Яна гуляе, і насалоджваецца гульнёй, і ў той жа час яна – нерухомая. Навошта ёй так напружвацца, каб знішчыць адзін з мноства праяўленных сусьветаў? А што ты будзеш рабіць з іньшымі, якія ўзьнікаюць бясконца? Таксама зьнішчаць? І што табе з гэтага? Як толькі ты памрэш, ты будзеш унікнуты ў новы сусьвет, зь якога сыйдзеш, і гэтак далей.

- Я б жадаў ніколі не сыходзіць ні ў адзін с сусьветаў. Крысьціян махнуў галавой.

- А дзе б ты быў там, адкуль ты б ніколі не сыходзіў? Што гэта за месца ці стан?

Чалавек, пэўна, насалоджваўся гаворкай.

- Быў бы ў хаосе. Зьліўся б зь ім. Крысьціян паціснуў плячыма.

- Адкуль ты пра гэта ведаеш? Што такое хаос, і что ён, наогул, існуе? Цёмныя вочы чалавека кпліва глядзелі на яго.

- Ці ты маеш веды? Маеш гнозіс?

- Ня маю. Але ж хачу яго мець. Крысьціян канчаткова запутаўся ў гэтай гаворцы.

- Калі б ты меў гнозіс, ты б быў Богам, хлопчык. Такім, як я. Бо я маю гнозіс. І я – Бог. Я не жадаю чорнага трону. Я на ім знаходжуся. Мне ня трэба напружвацца, каб дасягнуць яго. Ты ж гнозісу ня маеш, і ўсе твае намаганьні – бясконцыя блуканьні ў цемры, якая становіцца ўсё гусьцейшай вакол цябе. І ты ведаеш

усё меней, і меней. Блуканьні ў няведаньні становяцца і сапраўды вар'яцкімі, пакутніцкімі. Цябе разрывае нешта, што прагне вызваліцца. Гэта – твая душа, якая стамілася быць заточанай. Так створаны гэты сусьвет. Ён давіць на душу, і яна прагне Бога. Калі ж яна знаходзіць яго, яна знаходзіць Гнозіс, і даведваецца пра усё. І тады яе пакуты скончваюцца. Яна знаходзіцца ў радасьці – зь ім. І яна мае каханьне – адзінае, што можа прынесьці і веды, і асалоду, і бясконцасьць магчымасьцей. Без каханьня душа – мёртвая, і яна памрэ. Ня будзе нават і хаосу – будзе пекла. Цяжкое даўленьне самасьці, якая замкнулася на самое сябе. Кола, сышоўшае ў сінгулярнасьць. Чорная дыра, якой няма чаго ўбіраць. Вось гэта цябе чакае, а не трон Таўміэль. Бог – той, хто адрокся ад сябе, спазнаўшы сябе, дзеля каханьня да ўсіх, і кожнай часьціны сусьвету. Да кожнай заточанай у ім душы. Да кожнага анёла і дземана, бога і паўбога, чалавека і не-чалавека. Ён нараджае бясконца. Але ж Богу таксама хочацца, каб яго кахалі. І калі ён пачынае кахаць самога сябе, гэтая яго кахаючая частка аддзяляецца, і пераўтвараецца ў Шхіну. Ён стварае ўвасобленае каханьне – Еву, разам зь якой стварае бясконцыя сусьветы. Гэта таямніца Шівы і Парваці, Бога і Сьвятога Духа, боскага шлюбу. Знайдзі сабе жанчыну, і пакахай яе – так, як кахае Бог. Прасі ў Бога каханьня. Прасі бясконцасьці сапраўднай – бясконцасьці магчымасьцей. Тады ты зьдзівішся, як зьменіцца тваё жыцьцё. Я праз гэта ўсё прайшоў, і цяпер магу казаць табе гэта, як Бог.

- Тое, што вы кажаце – гэта ўсё хрысьціянска-нью-эйджаўская хлусьня. Крысьціян пачаў злавацца. – Я не жадаю, каб мяне вучылі.

- Ці ты маеш Гнозіс, каб вызначыць праўду ад хлусьні? Як ты можаш наогул нешта казаць аб нечым? Усе твае словы – перапеўкі сказанага некім. Калі б ты меў Гнозіс, мне не было б патрэбна столькі словаў, каб размаўляць з табой. Мы б проста пілі віно. Ён узьняў бакал.

Але ж ты – цікавы хлопец, Крысьціян. Упарты, як і ўсе ў тваім узросьце. Ты абавязкова аба ўсім даведаешся. Ці – не даведаешся. Гэта ўжо як вырашыць Бог. Ці будзе ён да цябе літасьцівы. Я б сказаў, што Бог літасьцівы да ўсіх, але ж ты мне

скажаш, што гэта – хрысьціянская хлусьня. Я ня буду спрачацца з табой. Я проста буду ў адносінах да цябе Богам.

Ён адпіў з кубка, і Крысьціян таксама адпіў са свайго.

- Раскажы мне пра гэтае месца, - запытаў ён. – Як я зразумеў, яно – асаблівае. Ці ёсьць тут нешта такое, аб чым варта ведаць?

- Вы ж Бог, таму вы павінны ведаць усё. Крысьціян паціснуў плячыма.

- А я і ведаю. Ён усьміхнуўся. – А вось яна – не. Раскажы ёй, а я паслухаю. Ты ж не адмовіш жанчыне, Крысьціян? І, да таго ж, жанчыне прыгожай?

- Калі ласка, Крысьціян. Мне было б дужа цікава даведацца пра таямніцы гэтага месца. Яна адкінула з пляча чорныя, густыя валасы. Яе вусны крыху афарбаваліся віном, і сталі пунсовымі. Пэўна, яны меюць церпкі, салодкі смак, падумалася яму. Яго ізноў накрыла жаданьне – жаданьне яе вуснаў, яе цела. Яе позірк кружыў яму галаву. Бог сядзеў, глядзеў на яго, і ўсьміхаўся.

- Ева створана, каб спакушаць, - нягромка вымавіў ён. Гэтыя словы ізноў прагучэлі ў Крысьціяна ў галаве, накрыўшы яго магутнай хваляй. Ён адчуваў цягу да яе – спакушэньне найвялікшае, якое толькі можна было б уявіць. Яе вусны прыадкрыліся, і яна пасунулася наперад, каб слухаць.

- Я раскажу вам, што знаю. У яго бакале ізноў з’явілася чырвоная вадкасьць. – Я нарадзіўся, і вырас тут. Гэта месца хавае шмат лягендаў. Кажуць, што яно – праклятае. Можа, менавіта па-гэтаму я і абраў гэты шлях – цемры. Ён крыва ўсьміхнуўся.

Вочы жанчыны глядзелі на яго – глыбокія, мяккія, як зоркі. Вялікая постаць збоч вылівала пачуцьцё надзейнасьці.

- Навошта табе зьнішчаць сусьвет? Табе ў ім так блага? – здаецца, казала яна.

- Не, мне хораша. Хораша, як ніколі, - раптам мільгатнула ў яго

маланкай думка. – Калі б я ведаў, што сустрэну вас, я б ніколі не зрабіў гэтага.

- А ты і не зрабіў, - адказаў густы, нізкі голас. – Бо я – Бог, і я магу ажыўляць памерлых. У сваім апошнім імгненьні на гэтым сьвеце ты паклікаў мяне, і я цябе пачуў. І вось цяпер – ты тут, са мной.

- Гэта і сапраўды старажытнае, і таямнічае месца, - працягнуў ён.

- Яна - Ева, і створана, каб спакушаць. У гэтым - сэнс яе існаваньня, Крысьціян.

Чалавек адкінуўся на стуле. Яго шырокія плечы пабліскавалі ў сьвятле сьвячэй. Ён зьняў верх адзеньня - у пакоі было натоплена: гарэў камін. Яны ўжо добра выпілі. Другая, а потым трэцяя бутэлька віна. Яна незаўважна пераапранулася, і сядзела ў плацьці, нагадваючым пеньюар, шаўковым, з карункамі. Белы шоўк падкрэсьліваў беласьць яе скуры, і Крысьціяну здавалася, што яна сядзіць перад ім аголеная, прыкрытая толькі сваімі валасамі.

Яна амаль не піла, толькі некалькі разоў прыгубіла зь келіху.

- Падыдзі да мяне, золатка, - ціха вымавіў чалавек. Яна ўзьнялася, і падышла да яго. Ён адвёў вялікай рукой край шаўковай сукенкі, вызваліўшы маленькія вострыя грудзі, мяккія і пяшчотныя, белыя, як сьнег. Яго рука накрыла іх, і яе рука лягла яму на плечы.

- Што ты адчуваеш, Крысьціян? - запытаў ён.

Яго голас быў уладны і нізкі.

- Жаданьне. Голас Крысьціяна дрыгнуў.

- Я - таксама. Чалавек замаўчаў. Яго рука гладзіла дзявочыя грудзі ў глыбокім выразе, а потым ён нахінуўся, і яго вусны кранулі яе сасок.

- Ты калісьці раней жадаў жанчыну так? - нягромка запытаў ён.

- Не. Крысьціян пакачаў галавой.

... Калі ты гатовы забіваць дзеля яе... Мужчынская рука гладзіла і сьцісквала мяккую плоць.

- Яна ніколі не адмовіць, Крысьціян. Ня ведае такога слова. Суцэльна ў маёй уладзе. І ва ўладзе ўсякага, хто бярэ яе. Што яна можа зрабіць мужчыне? Нічога. І таму такую жанчыну трэба абараняць, і захоўваць. Яе плоць мае смак віна.

Яго вусны дакрануліся да маленькага саску, і сьціснулі яго.

- Хочаш узяць яе прама тут? Разам са мной?

Ён агаліў яе плечы, і адзеньне ўпала на падлогу. Яе цела было тонкім і гібкім, як полымя сьвячы.

- Падыдзі сюды, - вымавіў чалавек. Мы будзем лашчыць яе грудзі разам. Я - адзін сасок, а ты - другі.

Ён падыйшоў, і апусьціўся на калені побач. Яна стаяла між імі, і іх вусны накрылі яе грудзі. Тонкая скура мела малочны смак. Крысьціян сьціснуў яе сасок, і пачуў, як разрываецца тканіна пад яго жыватом.

Ён вызваліў чэлес, які дакрануўся да яе сьцягна.

Мужчына ўзяў яе на рукі, і разьвёў яе ногі ў сябе на каленях.

- Увайдзі ў яе, - вымавіў ён. - Вазьмі Еву. Крысьціян наблізіўся, і ўвёў чэлес у яе ружовае ўлоньне. Асалода накрыла яго.

Ён вымавіў гэта, і спыніўся.

Яна глядзела на яго мяккім позіркам вялікіх шэрых вачэй. І сапраўды, неяк нечакана белы спартыўны касьцюм на ёй зьмяніўся на пеньюар зь белага шоўку з карункамі, пад якім была бачная тонкая сарочка. Але ж усё астатняе яму прывідзілася. Ніколі ён не жадаў жанчыну так, як жадаў яе. Чалавек насупраць глядзеў на яго, і ўсьміхаўся, нібыта чытаў яго думкі.

- Яна - Ева, і створана, каб спакушаць. Гэтыя яго словы, здаецца, і цяпер пульсавалі ў яго галаве. Толькі цяпер ён зразумеў іх, гледзячы на яе. Ева. Мяккая, белая, слабая. Амаль бязмоўная, але ж яе вусны, і маўклівыя, кажуць шмат. Яны такія ж мяккія, як і яе цела, ружовыя, як пялёсткі. А ў вачах з доўгімі вейкамі пад чорнымі бровамі – вар'яцтва. Бяздонныя віры, засмоктваючыя ў сябе. Такой жанчынай валодаць не магчыма. Наадварот, гэта яна будзе валодаць табой, і пры гэтым не варухне і пальцам. Яе слабасьць абуджала ў ім самыя чорныя, страшныя жаданьні. Калі б тут не было гэтага мужчыны, ён бы яе згвалціў. Сарваў бы зь яе гэты карункавы строй, агаліў яе мяккае белае цела, і падпарадкаваў бы яго сабе. Яна б не супраціўлялася, ён быў упэўнены. Ізноў яго чэлес пачаў паўставаць. Ён уявіў, як сьцісквае яе рукамі, як убірае вуснамі яе сасок. Што за чараўніцтва? Ён зьмяшаўся, і ня мог вымавіць ні слова.

Яна ўсьміхнулася. Раптам яго адпусьціла, быццам бы нехта вызваліў яго зь нябачных салодкіх путаў.

- Калісьці даўно на гэтым месцы прыносілі ахвяры, - працягнуў ён.

- Тут было сьвяцілішча – капішча старых багоў. Нашых багоў, - удакладніў ён.

– Тых, якім здрадзілі каралі нашае зямлі, дапусьціўшы сюды чужынцаў са сваёй верай.

І цяпер мы адраджаем старыя традыцыі. Намагаемся вярнуць усё, як было.

- Адраджаеце чалавечыя ахвяраваньні?

Мужчына зь цікавасьцю глядзеў на яго.

- Канешне не. Крысьціян зьдзіўлена глянуў на яго ў адказ. – Чалавечыя ахвяраваньні засталіся ў мінулым. Канешне, богу можна ахвяраваць сваю кроў. Гэта – моцны і каштоўны дар. Але ж – толькі сваю.

Мужчына пакачаў галавой.

- Бог ніколі ня спыніцца, і не задаволіцца малым. Ён ахвяраваў свайго сына прагнаму натоўпу. Ці ж ты думаеш, што ён будзе задаволены парэзаным пальцам?

- Чалавечыя ахвяры нядапушчальныя. Крысьціян пакруціў галавой.

- Не хлусі. Ты ўсё ведаеш. І ведаеш ня меньш за мяне. Твар мужчыны стаў чорным, страшным.

- Бог патрабуе ў цябе самае дарагое. А што самае дарагое, што ёсьць у чалавека? Падумай. Цела? Наўрад ці. Ты з пагардай раздзелаўся зь ім ня так даўно. Ніхто з вас, чорных рыцараў бездані, якімі вы лічаце сябе, не зважае ўвагі на сваё цела. Богу ж ахвяраваньне цела наогул не патрэбнае. Яму патрэбная душа. А кроў, да таго ж, чужая, Бога не цікаваць. Калі яму будзе трэба, ён сам возьме сколькі заўгодна крыві. Чалавек жа пралівае кроў мільёнаў ахвяраў, але ж ня можа задаволіць Бога. Бога нельга напітаць крывёю. Каб задаволіць Бога, трэба вызваліцца. І калі б усе, хто забіваў, вызваляліся, сьвет раптам стаў бы значна пусьцейшым, чым ён зараз. Але ж чалавек забівае ўсю гісторыю, і гэта яму нічога не дае. Забіваць – лёгка. Я сам рабіў гэта мноства разоў. Не дзеля Бога – дзеля сябе. Альбо проста так складваліся абставіны. Калі ты набываеш пэўныя грошы, ты становішся вышэй за законы, і падпарадкоўваешся законам іншым – ня тым, якія кіруюць натоўпам. Што для натоўпа грэх, для караля – доўг. Запомні. Але ж ты – не кароль. Хоць і не натоўп. Усе вашыя дзеяньні нічога вам не прыносяць. Яны толькі разбураюць вас. Бо вы нічога ня ведаеце. А калі б ведалі, вы б звар'яцелі ад жаху, і на карачках папаўзьлі б пад падол таго самага лістасьцівага Збаўцы, якім вы так грэбуеце. Бо Бог – ня збаўца. Бог – кат. І ён кат бязьлітасны. І суддзя. Ён сам выносіць прысуд, сам катуе, сам забівае, і сам адраджае. Бог жадае, каб вашыя душы былі адмытыя да бляску – сьлязамі і пакутамі. Тыя ж, чыя вочы дастаткова чыстыя, бачуць Бога твар у твар, і ад яго велічы, і асалоды, якую яны адчуваюць, забываюцца на ўсё. Хоць парэж іх на кавалкі, яны будуць бачыць толькі Бога, і будуць сьведчыць аб ім. Як яна. Ён кіўнуў у яе бок. Яна моўча глядзела на іх сваімі вялікімі шэрымі

вачыма, у якіх вар'яцтва саступіла месца сьвятлу. Бо яна бачыла Яго, зразумеў Крысьціян.

Раптам ён скалануўся, і ўспомніў – ванна, поўная крыві, і яго рука перавесілася праз яе край. З рукі на падлогу марудна капае кроў. Але ж як гэта магчыма? Бо ж ён тут, і жывы.

- Я вярнуў цябе, - вымавіў чалавек. – Я даў табе шанс выкупіць свае грахі. Ты прывядзеш мяне да іх. Ці, дакладней, іх да мяне. У месца, дзе магчымае ўсё. І дзе ёсьць Я.

І ізноў нібыта нічога не было, і ўсё стала, як было.

- А чаму вы думаеце, што іўдэйскія казкі – праўда? – запытаў яго Крысьціян.

- Чалавек ня верыць ні ў якіх багоў, ці верыць ва ўсіх адразу. Мужчына ўсьміхнуўся. – Але ж той, хто ведае, перастае верыць. Бог і сапраўды ахвяраў натоўпу свайго сына. Бог стварыў Еву з Адамава рэбра. І зачаў самога сябе ад цнатлівай дзевы. Штучна ж створаных чалавекам багоў накшталт Одына і іншых шмат. Кожнае племя і народ мелі цэлы вывадак сваіх багоў-ідалаў, якія насамрэч дужа ненажэрныя. Бо колькі б крыві ты ім не праліў, ім усё мала. І даць у адказ яны могуць ня так ужо і шмат. Тое, што ты ахвяруеш ім, тое ты і забіраеш. Як у банке, у якім ты стварыў ячэйку-сейф. Калі ты ахвяруеш страх, боль, нянавісьць і кроў, ты зможаш забраць толькі іх. І далей ужо – твая справа, як ты імі распарадзішся. Аддасі каму іншаму, ці пакінеш сабе. Той, хто ўшаноўвае багоў накшталт Одына, будзе вымушаны забіваць. Бо ж Одын – Бог-забойца. Я ж стаміўся забіваць, Крысьціян. Я рабіў гэта шмат жыцьцяў. І таму я абраў любоў. Ён з пяшчотай паглядзеў на яе.

- Я вас разумею. Крысьціян кіўнуў. – Нажаль, у жыцьці мне не сустрэлася такой жанчыны. І таму я абраў чорнага Бога. Одын мяне таксама не цікавіць. Я прагну бездані.

- Тады ты яе знайшоў. Я – бездань, якая праглынае сусьвет. І я вызвалю цябе. Калі ты сам гэтага пажадаеш. Чалавек усьміхнуўся.

- Вызваліце мяне. Крысьціян павярнуўся да яго, і раптам паўстаў на калені.

- Вызваліце мяне, бо я ведаю, што вы можаце, - горача папрасіў ён.

Чалавек паўстаў, падыйшоў да яго, і палажыў яму на лоб цяжкую руку.

- Ты – вольны, - нягромка вымавіў ён. – Няма нічога і нікога, акрамя мяне, і цябе разам са мною.

Глава 17: Бог

Яна трымае яго твар у руках, цалуе яго, і ён усьміхаецца.

- Хочаш мяне? - шэпчуць яго вусны.

- Хачу, каханы, - ціха адказвае яна, і яе шчочкі набываюць колер півоней. Ён асьцярожна цалуе іх - ружовыя, шаўкавістыя, як пялёсткі духавітай кветкі.

Іх вусны сустракаюцца, і ён ловіць яе подых - мяккі, сьвежы, нібы паветра вясновай раніцай.

Яе рукі гладзяць яго шчокі, валасы, абдымаюць шыю. Якая пяшчота! Зь ёй гатовы ён забыцца пра ўсё. Яе тонкія рукі, вузкія плечы і сьмяючыйся твар перад яго вачыма, вочы, якія ён закрывае пацалункамі.

Ён здымае зь яе адзеньне, і яна выгінаецца ў яго руках, узьняўшы ўгару маленькія грудзі. Яе цела перад ім - стройнае, плывучае, таямнічае нявыказнай тайнай, няўлоўнае, як аблокі, гнуткае як чарот, і зыбкае, як вазёрная хваля.

Ён кранае вуснамі яе саскі, прыцягваючы да сябе, упіваючыся яе пахам, цалуе яе грудзі і ўлоньне, і ніжэй, там, дзе ружовае і вільготнае вабіць дакрануцца, паглыбіцца, і падпарадкаваць сабе гэтае гнуткае тонкае цела, атрымаць над ім поўную ўладу - ня меньш, чым жыцьця і сьмерці.

Ён ловіць рукамі прыгажосьць, вувычае вуснамі. Шэпча ёй ласкавыя словы, рассоўваючы яе рукой. Яе ўлоньне сустракае яго пальцы вільгацьцю, ён рассоўвае яго, вузкае, шчыльнае, і асьцярожна паглыбляе ў яго свой чэлес.

Яна ўздрыгвае і стогне, і ён рухаецца ў ёй, наносячы ёй удар за ўдарам.

Ён запомніць яе такой, выгнуўшайся, ўзьняўшай грудзі ўгару, з прыкрытымі вачыма, выцягнуўшайся пад ім, як Даная пад

залатым дажджом, адвечнай, дасканалай у сваёй кранальнасьці і веры, адданасьці яму.

Ён трымае яе ў абдымках, і вакол не застаецца нічога. Толькі іх целы, прыжаўшыяся ў цемры адно да аднаго. Яе шчака на яго плячы, яго рукі вакол яе - цяпер сыходзіць у адвечнасьць моманту цяплыні і крананьняў. Няма словаў, каб высказаць усё гэта. Толькі бязмоўны сьпеў камяню здолее. Калі ён адбудуе майстэрню, ён звяе яе такой - ён ужо гэта бачыць. Шумяць за вокнамі елкі, апускаецца ноч, накрываючы дом зорнай коўдрай.

- Каханы … Яе голас ціхі, як подых ночы, калі ніводнай галіна не варухнецца, і ніводзен крок не патурбуе цішыню цёмных вуліц.

- Што, любая? – ён абдымае яе, прыціскаючы да грудзей. Ва ўсім сьвеце ёсьць толькі яна, і ён.

- Я не хачу ніколі раз'ядноўвацца з табой. Толькі ты ва ўсім сьвеце мне патрэбны. Я не жадаю сьвету – я жадаю цябе. Толькі б быць з табой побач, любы мой. Я хачу быць з табой і ў целе, і ў думках. Бо ты – Бог мой, і забыцца на цябе нават і на імгненьне – самы з жахлівых жахаў і страшнейшы з грахоў, якія толькі можа ўявіць мая душа. Я гатовая на любы грэх, толькі б памятаць цябе, і заўсёды быць у табе, і з табою. Адзіны грэх, і адзіная спакуса – забыцца на Бога ў сваёй душы. Забыцца на цябе, каханы. Бог мой, як магу я ўшанаваць цябе, таго, хто адкрыў мне бездань радасьці, каханьня, і ведаў? Зрабі мяне сьціплай, Госпадзі. Зрабі мяне пакорлівай і ціхмянай дзеля цябе, каб адзінае, дзеля чаго адчыняліся мае вусны, была б твая слава, і веліч, і сьведчаньне аб маёй вялікай радасьці быць з табою.

Прымі маю найвялікшую пакору цябе, бо ты адзіны ведаеш, што мне патрэбна. Пазбаў мяне і рэшткаў маёй волі, і замяні яе тваёй воляй. Каханы мой, нават і прасіць цябе аб гэтым блюзьнерства. Проста прытулі мяне да сваіх грудзей, і запоўні мяне сабою, каб нічога майго ўва мне не засталося. Прабач мне маю сьмеласьць, і маю шчырасьць, зь якой я прашу цябе, бо ў тым, што я прашу, мала веры. Калі б веры маёй у цябе было дастаткова, я б не прасіла, Госпадзі, бо ведала б, што ты і так

дасі мне ўсё, што мне патрэбна. Але ж душа мая перапоўнена каханьнем, якое шукае выйсьця. Прабач мне мае нядасканалыя словы, якія ня могуць сказаць тое, чым поўніцца маё сэрца. Як магу гаварыць аб каханьні да цябе, Госпадзі? Аб каханьні, якому сапраўды няма межы, і якога я маю толькі іскру, роўную маёй маласьці. Ты ж кахаеш мяне, Госпадзі, ва ўсю тваю моц і веліч. І як бы я не ўшаноўвала, і не радавала цябе, гэта будзе не дастаткова. Таму я адракаюся ад словаў, і толькі магу прыпадаць да цябе, і цалаваць твае вусны, і твае рукі, і твае вочы, і прыціскацца да тваіх грудзей, як прыціскаецца немаўля, якое і словаў ня ведае, каб выказаць сваё каханьне, але ж яго каханьне наймацнейшае і самае шчырае ў сьвеце. Я хачу быць немаўлём у цебе на руках, дзіцём тваім, суцэльна пакорлівым тваёй волі. Я і так дзіця для цябе, любы. Айцец мой нябёсны, Гасподзь, сьвятло чыйго каханьня адзінае жадаюць бачыць мае вочы… Усё, усё, што я раблю, гэта дзеля цябе, любы. Табе прысьвячаю кожнае сваё імгненьне, і кожную маю думку, і кожную кроплю маёй крыві. Яна ахапіла яго рукамі. Ён абдымаў яе, і маўчаў, гладзячы яе плечы.

- Прабач мне маё каханьне, насамрэч малое, і зрабі яго вялікім. Узьнімі маю душу да цябе, зрабі яе годнай цябе, і хай радуецца з табою тваёй радасьцю. Я толькі магу трымацца цябе, Госпадзі. Трымацца твайго жыцьця ў адчаі маёй сьмерці. Я ніколі ня буду задаволеная сваім каханьнем да цябе, але ж я буду задаволенная табою. Як можа душа мая, слабая і нясьціплая, і сьляпая ў сваёй гардыні, быць годнай цябе, і цябе ўшаноўваць? Няма таго, каб чалавечая душа была годнай Творцы, бо грахі яе яму агідныя. Аднак праз міласьць сваю найвялікшую ты, любы, узьнімаеш да сябе і самую заблукаўшую душу, і цярпліва вучыш яе сваім каханьнем. Дай мне моцы ўзьнімацца да цябе, Госпадзі, бо я ніколі не ўзьнімуся, і таму жадаю ўзьнімацца бясконца, каб толькі бачыць твой прыўкрасны твар, павёрнуты да мяне, і не губляць яго ніколі з вачэй праз тваю найвялікшую міласьць.

Яна кранула яго вусны губамі, і прыціснулася тварам да яго шчакі.

- Каханая мая. Сонейка маё. Найвялікшая мая любоў у сьвеце.

Каб ты ведала, як я кахаю цябе. Калі б ты суцэльна забылася на мяне, калі б гнала і зьневажала, я б і тады цябе кахаў. Калі б ты стала каралевай, я б рабом стаяў на каленях ля ўваходу ў твой палац, і калі б ты адштурхвала мяне, я б цалаваў тваю руку і твае ногі. Я б і твой сьлед цалаваў, красуня мая. Ніколі б я не адштурхнуў цябе, і чакаў бы цябе столькі жыцьцяў, колькі патрэбна, каб ты прыйшла ў мае абдымкі. Бо мая любоў ня мае межаў і ня мае ўмоваў. Я буду кахаць цябе сьціплую, і гордую, і ў велічы, і ва ўмаленьні, і ў сьвятасьці, і ў граху. Бо ты – маё любае дзіця. Як айцец можа не кахаць сваё дзіця? Нават калі дзіця забудзецца на айца, айцец яго ніколі не забудзе, золатка. І ён будзе шчасьлівым толькі сваім каханьнем да свайго любага дзіця, адзіная думка аб якім напаўняе яго сэрца радасьцю. Каханая мая, калі б я толькі ведаў, што ты ёсьць, мне было б дастаткова, а тое, што ты ведаеш мяне, прыціскаешся да мяне, і кахаеш мяне, робіць мяне самым шчасьлівым у сьвеце. Такім шчасьлівым можа быць толькі Бог, цалуючы каханую яму душу, якая наблізілася да яго, і адчувае яго вусны і подых на сваім твары.

Ведай, што Бог можа чакаць бясконца, бо ў яго шмат часу. І Бог – самы ціхмяны і самы сьціплы, бо няма той мяжы, да якой ён можа прабачаць. Колькі б не грашыла душа, колькі б не блукала, Бог будзе побач зь ёю, цярпліва, ціха, не прыцягваючы ўвагі, пакуль яна сама яго не заўважыць, і не прытуліцца да яго, не амые яго сьлязамі радасьці, так, як і ён амые яе сваім сьвятлом.

Ты ж радуеш мяне так, што я не магу і апісаць, бо ты бачыш мяне, і твае вусны цалуюць мае вусны.

Яго губы кранулі яе губы, і яго рукі ахінулі яе шчыльней.

- Вось так, любая, - ціха вымавіў ён. – Цяпер мы разам назаўсёды. Памятай, што я ніколі не адпушчу цябе. І нават калі мая рука будзе цяжкой, я буду цябе трымаць.

- Трымай мяне, каханы мой. Трымай мяне крэпка. Яна прыціснулася да яго, і заціхла. Ён ляжаў, ахінаючы яе рукамі. Яе маленькая галоўка ляжала ля яго шыі, ён адчуваў дакрананьне і пах яе валасоў, яе ціхае дыханьне.

Ляжаў, і бачыў яе – у мармуры. Як толькі надыдзе вясна, ён пабудуе майстэрню. І адразу пачне выразаць яе. Зіма хутка сконьчыцца. Хоць яшчэ і марозна, і сьнежна, але ж вясновае сонца ўжо на парозе. Ён і сапраўды хоча застацца тут, папрацаваць у цішыні, насалодзіцца гэтым лесам, гэтым горадам і халодным морам. Тут, на краі сьвету, дзе неба і мора шэрыя, і чалавек адчувае сябе закінутым далёка, стаячым аголеным перад самым Богам, як і яна цяпер была аголенай у яго руках, сьціпла і даверліва прыціскаючайся да яго, як дзіця прыцікаецца да свайго айца, у абдымках якога забывае аба ўсім, і аб самое сабе.

Глава 18: Дземаны

- Слушай, ты почему всё это терпишь?

- Цярплю што? – яна павярнулася да яе. – Што ты маеш на ўвазе, Ніка?

- Как что? То, что как Ольга к тебе относится. Она же издевается над тобой. Я слышала, что она про тебя говорила. Как смеялась. Нельзя же быть такой терпилой, честно.

Ніка прама глядзела на яе з-пад доўгай чолкі, якая лезла ёй у самыя вочы. Густыя чорныя валасы яе, фарбаваныя, не свае, былі пастрыжаны лесенкай, вочы падмаляваныя густа-чорным, вусны і нос праколатыя. Яна была апранутая ў яркі чорна-белы топ і чорныя джынсы на памочах у заклёпках. На яе нагах былі цяжкія чобаты-берцы, таксама ўтыканыя шыпамі. Яе макіяж быў яркім, агрэсіўным, але ж не бязгустоўным – цёмна-барвовая памада, чорныя павейкі і доўгія стрэлкі, вейкі густа намазаны некалькімі слаямі тушы.

- Ну добра, Ніка. Дапусьцім, што я цябе пачула, і, шчыра кажучы, я ўдзячная за ўвагу да мяне і майго стану. Ня буду казаць, што мне добра. Але ж што я магу зрабіць? Вольга ўсё роўна будзе кпіць і зьдзекваца зь мяне. Яна мяне ненавідзіць, і гэтага я зьмяніць ня ў сілах. Таму прыйдзецца толькі цярпець. Яна паціснула плячыма.

- Терпеть? Я бы не стала. Ніка таксама паціснула плячыма, але ж не разгублена, і раздражнёна.

- Слушай, а давай, проведём эксперимент? – раптам вымавіла яна.

- Мне как раз нужен доброволец.

- Які эксперымент? – Летыцыя, не разумеючы, паглядзела на яе.

- Какой? Самый настоящий. Демона вызывать будем. В туалете.

А что? У меня всё с собой. Яна хлопнула сябе па сумцы.

- Тут и пантакль, и сигил, и благовония, и фигурка. Убежим с урока. Вернее, опоздаем. Я скажу, что тебе плохо стало, я хотела тебя в медпункт отвести, а там закрыто. Ну и мы посидели на воздухе, а потом тебе стало лучше, и я тебя отвела назад. Или наоборот. Что это мне плохо стало. Как хочешь. Что-нибудь придумаем.

- А навошта мы будзем вызываць дземана? У туалеце? Летыцыя разгублена глядзела на яе.

- А мы ему задание дадим. Пусть Ольгу помучает. А чтобы задобрить, ты палец порежешь.

- Я не буду резаць палец. І дземана выклікаць ня буду. Бог гэтага не дазваляе. Летыцыя пакачала галавой.

- Твой Бог от тебя отрёкся. Ему вообще плевать. Ніка ўсьміхнулася.

- Поэтому нужно обращаться к тем, кто ближе, и всегда готов прийти на помощь. Знаешь, как демоны любят разные задания? Они обожают, когда люди их вызывают. Особенно – для того, чтобы кому-то сделать зло. Ведь демоны – это чистая энергия зла. И их нужно подкармливать.

Вот Ольгу им и скормим. Ніка злавесна рассьмяялася.

- Прабач, Ніка. Калі я зьвярнуся да дземанаў, я зьняважу Бога, якому адзінаму аддала сваю душу і цела. Я не магу. Дзякуй табе за твае клопаты. Але ж ты памыляешся. Дземаны пашкодзяць ня толькі Вользе, але, і перш за ўсё – табе. Вольга ж, калі хоча, хай зьдзекваецца. Усё роўна я хутка сыйду адсюль. Перайду ў другую школу. Летыцыя нярвова сьціснула ў руках маленькую сумачку. Яе кароткая чорная юбка адкрывала калені ў белых панчохах. Белая блюзка зь вялікім воратам, запраўленая, падкрэсьлівала тонкую талію, такую вузкую, што, здаецца, у спадніцу было ўсунута паветра.

- Ты вообще ешь что-нибудь? – запытала Ніка, аглядаючы яе.

- Ем, канешне. Летыцыя паціснула плячыма.

- Не похоже, - працэдзіла Ніка скрозь зубы. – Кстати, если ты не веришь, то Ольга цеплялась и ко мне. Только я сделала то, о чём тебе сказала, и она сразу отстала от меня. А потом рассказывала, что вокруг меня – какая-то чёрная сила, и она её боится. Представляешь? Что ей какие-то голоса шептали, что, если она меня пальцем тронет, то откинется на тот свет. А всего-то я Им пообещала … яна пасунулася бліжэй да Летыцыі … просто прийти в церковь, и вместо Бога помолиться Сатане. Призвать его. А потом выходишь, и плюёшь. И всё – ты свободен. Теперь демоны мне постоянно помогают. Только стоит попросить. У моей мамки хахаль был алкаш, так они его на тот свет отправили. Прикинь? За это тоже плата была. Ну, зато теперь он ко мне не цепляется, и не бесит.

- Ніхто ня будзе любіць нас так, як любіць Бог, Ніка. Папрасі ў яго прабачэньня. Летыцыя глядзела на яе вялікімі, шэырымі вачыма, абведзенымі кругамі. Ня гледзячы на страшную худабу, яна была прыгожая, а можа, і дзякуючы ёй, падумалася Ніке. Яна выглядала яшчэ больш эфірнай, невясомай, быццам бы дух, ці анёл.

- Даже не думай. Ніка адмоўна пакачала галавой. – В общем, ты как хочешь, а я пошла. Предложение остаётся в силе. Яна разьвярнулася, і ўпэўнена ўдалілася прэч.

- Летиция, списать дай. Дай мову списать. Упражнение. Ты сделала, я знаю. Высокі, худы хлопец падыйшоў да яе. Яго калматыя сьветлыя валасы тырчэлі пасмамі, нядбайна ўложанымі гелем.

- У гульні гуляў, Вадзік? Ізноў усю ноч? – яна агледзела яго, а потым працягнула сшытак.

- Играл. На уроке высплюсь. Ён прыстроіўся на падваконьніке, паклаў сшытак перад сабой, сшытак Летыцыі прысланіў да шклу.

Колькісь часу ён засяроджана пісаў, а потым закрыў сшытак, і працягнуў ёй.

- Держи. Слушай, а может, сходим куда? Давай прогуляемся. Мороженого хочешь?

Яна паціснула плячыма.

- Ня ведаю.

- Странная ты какая-то. Ну, как хочешь. Слушай, а ты красивая. Тебе говорили это?

Ён з выклікам глядзеў на яе.

- Гаварылі, Вадзік. Толькі нічога не атрымалася. Знайшліся і больш прыгожыя. Яна паціснула плячыма.

- Красивее тебя никого нет. Это всё трыньдёж. Просто он обделался. От страха. Я б не отспупил. С тобой не просто. А я вот смог бы.

- Дзякуй, Вадзім. Ты – добры хлапец. Але ж я пакуль не гатовая да адносінаў. Прабач. Яна ўзяла сшытак і паклала ў сумку.

- Ну, как хочешь. Ён, здаецца, забыўся на свае словы. Здалёк пачуўся вясёлы громкі рогат. Набліжалася дзявочая групка.

- Что, Вадимчик, клинья подбиваешь? Ты не стесняйся. Она не любит, когда её спрашивают. Она по-разному любит. Дзяўчыны вакол Вольгі зарагаталі, шырока раскрывая рты.

- И сосать, и лизать. Мороженное. Вольга, не саромячыся, глядзела на яго. Відаць, пачула, як ён яе запрашаў.

- Отстань, дура. Вадзім сплюнуў на падлогу. Летыцыя незаўважна адышла ў бок, і схавалася за групкай стаячых ля вакна аднакляснікаў, зрабіўшы выгляд, што яе цікавіць нешта ў чужым сшытку, што яны старанна вывучалі.

- Терпила, - пачула яна ўсьлед. Голас быў Нікін.

Яна залажыла валасы за вуха, і паглыбілася ў падручнік. На яе вачах выступілі сьлёзы.

- Госпадзі, ты тут, каханы мой? – ціха запытала яна.

- Тут, маленькая, - пачула яна яго родны, любы голас. І мяккую, але ж моцную руку на сваім плячы.

Глава 19: Сустрэча

Мужчына ў яе пакоі – яна яго ведае.

- Хто вы? – шэпча яна.

Ён глядзіць на яе вачыма сумнымі і прыгожымі – такімі, што ў яе захоплівае подых.

Яго твар абрамляюць чорныя валасы – густыя, доўгія, па самыя плечы. Ён сядзіць на канапе-ложку ў яе пакоі. На стале – папка зь яе малюнкамі, раскрытая. Ён разглядаў іх, разумее яна, пакуль яе чакаў.

Ён сядзіць – баіцца ўзьняцца ў весь свой высокі рост, каб не напалохаць яе, нерухома. Яго вялікія рукі ляжаць на каленях. Калі яна пажадае, яна можа сыйсьці. Ён не намагаецца яе затрымаць. Толькі яго вочы глядзяць на яе, карычневыя, у якіх, здаецца ёй, блішчаць сьлёзы.

- Летыцыя, - ціха вымаўляе ён, - дачушка мая. Яна камянее ад яго словаў, не разумеючы нічога.

- Хто вы? Яе голас, ціхі, абрываецца. Яна вагаецца, ня можа зрабіць і кроку – ні назад, ні наперад. Толькі стаіць, замёрлая, быццам бы толькі на гэта яна мае сілы – не зваліцца на падлогу ад эмоцыяў, накрыўшых яе, як хваля, як зграя дземанаў, якія і ірвуць, і абуджаюць яе душу. Нешта зьвініць вакол яе – быццам бы тонка нацягнутая струна парвалася. Яе вочы, неадрыўныя, глядзяць у яго вочы, і яна бачыць у іх свой лёс. Лёс прывёў яго сюды, і яе прывёў да яго.

- Летыцыя, я – твой бацька. Сапраўдны. Твой родны айцец. Так атрымалася, мяне не было доўга. Прабач мяне. Прашу.

Машынальна яна праводзіць рукой па валасах, і ён робіць тое ж самае – адначасова. Яна быццам бы адлюстроўваецца ў люстэрку і бачыць самое сябе ў мужчынскім целе. А ён – ён бачыць сябе – у ёй, разумее яна.

Ціха, няўпэўнена яна робіць крок да яго. Ён устае, і яна проста падае ў яго рукі. Ён гладзіць яе, абдымае, і плача – яна адчувае гэта. Плача і яна. Яна плача громка, не хаваючыся ад яго. Яго ж сьлёзаў ніхто не пабача, і не пачуе. Бо яна прытулілася шчакой да яго пляча, і вільгаць на яго вачах бачыць толькі Бог, які глядзіць зараз на яго са сьцяны – так на яго падобны.

- Дачушка мая, я прыйшоў да цябе. І цяпер мы заўсёды будзем разам. Любая мая. Сонейка маё. Анёлачак мой. Ён гаворыць так прыгожа. Яго мова – родная, і яна цячэ, як празрыстая вада ў крыніцы. Вада жыцьця, якая зь яго вуснаў ліецца прама ў яе душу. Яна адчувае гэтую сувязь паміж імі – цесную, моцную, ланцугі памерам у сусьвет, салодкія і лёгкія для яе. Гэтыя путы апутваюць іх, агортваюць, моцна прыціскаючы адно да другога, і яна адчувае - нібы полымя: жар яго вялікага цела.

Ізноў яны сядзяць на канапе, і яна – у яго на каленях, абдымаючы яго за шыю.

- Дзе ты быў, татачка? – ціха запрашае яна.

- Я так доўга ішоў да цябе, дачушка. Я прайшоў увесь сусьвет, і ўсюды цябе шукаў. А потым ты прыйшла да мяне сама. Я пабачыў цябе ў сьне, і вось, цяпер я тут, і мы з табой разам.

Яго рукі абдымаюць яе, вялікія, надзейныя, моцныя, родныя рукі.

- Пацалуй мяне, - ціха просіць яна. Ён глядзіць на яе, і яго вочы сьвецяцца, нібыта ў іх гуляюць прамені сонца.

Яна ціха нахіляецца да яго вуснаў, і ён адказвае ёй. Мякка, пяшчотна кранае яе губы сваімі. Яго рукі ўздрыгваюць, і мацней сьціскваюць яе. Яна разумее, што ён яе хоча. Хоча, як мужчына. Яна тут адна зь ім, і ніхто іх не патурбуе, не даведаецца. Маці з'ехала на тыдзень, ізноў. Яна тут адна – сам насам зь ім, сваім пяшчотным рыцарам, які асьцярожна гладзіць яе цела. Яна не баіцца яго – яна яго кахае, разумее яна. Толькі яму яна аддасі сябе, свайму айцу, і Богу, бо ж яна разумее, што ён – Бог, і ўчалавечыўся дзеля яе, прыйшоўшы да яе ў чалавечым целе.

- Вазьмі мяне, - ціха просіць яна. – Вазьмі мяне, як жанчыну. Як сваю нявесту і жонку. Каханы мой, вусны твае салодкія, і рукі твае – як крылы, што захінаюць мяне сваёй засеньню.

Ён мякка, асьцярожна цалуе яе твар – кожную яго рысачку, вывучаючы.

Здымае зь яе плечаў адзеньне, і вось – яна аголеная перад ім, і яго вусны пакрываюць пацалункамі яе цела.

- Сонейка маё, анёлак мой…. Каханая. Ён накрывае яе вусны сваімі, і яна адчувае на іх смак мужчынскага пацалунка. Гэта ня Серж, і ня Вадзік, і ніхто іньшы. Яго губы прагныя і ўладныя, і маюць смак крыві і мяталу, водар дыму. Ад іх у яе кружыцца галава, і яна проста падае яму ў рукі, амаль губляючы прытомнасьць. Ён нахінаецца над ёй, губляючы галаву, і пакрывае пацалункамі яе цела – тонкую шыю, вузкія плечы, грудзі, маленькія, з набухлымі бугаркамі ружовых саскоў, якія адгукаюцца на яго ласкі. Сусьвет зьнікае вакол яе, і застаюцца толькі яго рукі, яго вусны, яго барада і валасы, якія кранаюць яе цела, калі яго вусны блукаюць па ёй. Ён асьцярожна рассоўвае яе ногі, апускаецца, і яна адчувае яго вусны там.

Яна выгінаецца яму насустрач, стогне, і ўздрыгвае ад асалоды.

Ёй хочацца, каб ён узяў яе ўсю, аддацца яму так поўна, як гэта толькі магчыма. Бо ён – Бог, ведае яна, і яе Айцец, і ён прыйшоў да яе, і цяпер яго вусны цалуюць яе, і рукі мілуюць яе цела. Яна разумее, што не спыніцца цяпер ні ёй, ні яму. Ён нахінаецца над ёй, і рассоўвае яе ўлоньне рукой. Яго пальцы ўваходзяць у яе, асьцярожна, мякка, і яна адчувае яго ў сабе – далёка, пакуль ён ціха раскрывае яе. Ён распрануўся, і яна бачыць яго цела, цёмнае, цяжкое, мускулістае. Яго грудзі і рукі пакрытыя цёмным воласам, і там, ніжэй, дзе ў чорных густых валасах нешта ўзьнімаецца, і дакранаецца да яе цела.

- Я хачу пацалаваць яго, пацалаваць цябе там, - ціха шэпча яна, і ён лажыцца зь ёй побач, і яна нахінаецца над ім. Гладзіць рукой яго вялікую плоць, нахінаючыся, кранае яе вуснамі, і пакрывае пацалункамі галоўку і ўвесь чэлес, адчуваючы, як яна напружваецца і ўздрыгвае, і выцягваецца, узьнімаючыся ёй

насустрач.

Яна лажыцца побач, і ён нахінаецца над ёй, і цяпер яго плоць кранае яе сьцёгны, і ўваходзіць у яе – бязьлітасна, глыбока, так, што яна адсоўваецца ад яго і крычыць, а ён рассоўвае яе, штурхае сьцёгнамі, і цяпер яго твар – цёмны і незнаёмы, скажоны, і такі страшна прыўкрасны, што яна баіцца глядзець на яго, і ня можа не глядзець. Ён бярэ яе, запаўняючы сабой яе цела, гэта зьдзекі і гвалт, і боль, страшны, і асалода такая, што яе душа проста выходзіць вонкі, і зьліваецца з яго душой, прагна цалуючыся вусны ў вусны.

Ён заканчавае, моцна, глыбока, рычыць, як драпежны зьвер, і яна запамінае яго – яго твар і яго рухі, яго голас, які не нагадвае чалавечы – гэта ў яе ў першыню. Цяпер яны ляжаць побач, і яе і яго сьцёгны і жывот пакрытыя яе крывёю і яго семенем. Яны прыціскаюцца адно да аднаго, і ён кажа ёй ласкавыя словы, гладзіць і цалуе яе валасы. Яны засынаюць разам, а калі яна прачынаецца, яго ўжо няма. Толькі на тумбачцы побач яна бачыць – грошы, і нумар тэлефона – візітка.

- Каханая, - напісана на ёй яго рукой.

- Я чакаю цябе, і буду чакаць цябе – заўсёды.

Яна прыязджае да яго. Стаіць на вакзале, вагаючыся, ня ведаючы, што гэта не прысьнілася ёй. Ідзе па лясной сьцяжынцы ад станцыі – доўга, вывучаючы хвоі і елкі густога лесу. І вось лес разыходзіцца, і перад ёй паўстае хаціна – вялікі дом у скандынаўскім стыле, зложаны з таўстога бярвеньня. Яна ўзьнімаецца на ганак, і званіць у званок. І тут адчувае руку на сваім плячы. Ён стаіць ззаду, і ўсьміхаецца, нахінаецца да яе, і цалуе яе ў самыя вусны. Яго валасы зьмешваюцца зь яе валасамі.

- Татачка, - ціха шэпча яна. – Я прыйшла да цябе, каханы. Прыйшла да цябе назаўсёды.

Глава 20: Праклятыя

- Мы праклятыя, каханы? – яна ахапіла яго рукамі, прыціснуўшыся да яго грудзей. – Таму, што я кахаю цябе, а ты – мяне?

Ён зь пяшчотай паглядзеў на яе, і крануў яе лоб вуснамі.

- У гэтым сьвеце ўсе, хто кахае, праклятыя, сонейка. І ў той жа час яны – бласлаўлёныя.

Бо сьвет ненавідзіць каханьне. Яно разбурае яго, і выходзіць за яго межы. Паказвае, чаго сапраўды варты гэты сьвет. Але ж ніхто і ніколі не прамяняе каханьне на яго скарбы, бо ўсе яны – пыл, любая. І той, хто кахае, не баіцца нічога ў сьвеце. І ніхто яму не кароль і ня цар. Нават і Бог. Бог гэтага сьвету забараняе кахаць. А так, як цябе кахаю я, ён забараняе кахаць удвая больш. Ён абрынуў бы на мяне ўсе свае жудасныя пакараньні, якія б толькі мог, але ж я яго мацнее. Таму, што ў мяне ёсьць ты, а ў яго – толькі ўлада, і страх. Што ён зробіць кахаючаму сэрцу? Нічога. Нават калі б мяне расьпялі, зьнялі зь мяне скуру, адправілі б на касьцёр, усё роўна я б не адрокся ад свайго каханьня, не прамяняў бы яго на вызваленьне. Бо, насамрэч, гэта боль, якую прычыняе сьвет, вызваляе, а радасьць, якую ён дае, занявольвае. Радасьць жа сапраўдная існуе толькі па-за межамі яго, там, дзе цяпер знаходзімся мы. Мы з табой праклятыя – праклятыя для сусьвету. Але ж менавіта таму мы – вызваленыя. Мы вызвалілі адно аднаго нашым каханьнем, кінулі сусьвету і яго ўладам выклік. І ўзьняліся вышэй за іх. Цяпер для яго архонтаў мы – недасяжныя, і гэта іх дужа злуе.

Ён абняў яе, і прыціснуў да грудзей. Яго вусны пяшчотна краналі яе твар, цалавалі лоб, шчокі, вусны. Яна закрыла вочы, адчуваючы, як яны мякка кранаюць яе. У яе жыцьці была зіма, пакуль не прыйшоў ён. І тады надышла вясна – бясконцая, а зь ёй – радасьць. Яна таяла ў яго руках, як сьнег. Няма было той меры, якой гэтую радасьць можна было б зьмерыць. Яна была як сонца, яркая, і як неба, высокая. І яна знаходзілася ў ёй, як

птушка ў небе, адкрывалася яе праменям, як кветка адкрываецца сонцу, прапаноўваючы яму сябе. Яна забылася на ўсё – і на мінулае, і на будучае. Было толькі бясконцае цяпер, у якім яна лунала, як анёлак, насалоджваючыйся ласкаю божае славы.

Прыціскацца да яго, заціхаць у яго абдымках, чуць яго дыханьне, лежачы на яго грудзях, і як яны ўзьнімаюцца, шырокія, і яна быццам бы дыша зь ім адзіным на дваіх подыхам.

- Бог мой, - ціха шэпча яна, пакуль ён цалуе яе вусны. – Гасподзь мой, Пан мой. Айцец мой зямны і нябёсны. Ён – яе айцец, а яна – яго дачка. Яна цалуе яго рукі, стаіць перад ім на каленях, паклаўшы галаву яму на сьцёгны, а ён стаіць на каленях перад ёй. Яна сядзіць у яго на руках, і ён расказвае ёй бясконцыя казкі. Яны ніяк ня могуць нацешыцца адно адным, бо цяпер у іх ёсьць адвечнасьць каханьня, сапраўднага, вялікага, у якім яны могуць радавацца радасьцю атрыманьня адно аднаго. Яны зьліліся, і нішто іх цяпер не падзеліць. Праз бясконцыя шляхі іх рукі сустрэліся, і яны крэпка ахапілі адно аднаго. Ён і сапраўды нарадзіў яе – ад сябе, і прыняў яе ў сябе ў бязьмежным каханьні. Яна памятае, як ён прыходзіў да яе, як цалаваў і абдымаў яе, як у яе ўваходзіў. Яна распавядае яму гэта, і ён цалуе яе твар, і гладзіць яе доўгія валасы. Яна – вар'ятка, і яна – самая разумная ў сьвеце. Кожны дзень яна адкрывае новы, дзівосны сусьвет, дзе яго так многа, што паступова для яе зьнікае ўсё. Усё ператвараецца ў яго, і ён не палохаецца яе жарсьці, яе каханьня, яе адданасьці, бо ён можа яго ўмесьціць. Ён – Бог, магутны і не абмежаваны, які жадае ад любае яму душы аднаго – яе каханьня, шчырага і адданага. Бога можна кахаць бессаромна, горача, і бясконца. Ён прыме і вытрымае ўсё, і аддасі ў мноства разоў болей.

Такое каханьне – праклятае для сусьвету. Ён бяжыць ад яго, палохаючыся, і закрывае вочы. Яно яму агіднае і блюзьнерскае, але ж такое каханьне любае Богу, бо яно вызваляе душу. Яна лічыць яго айцом, і кахае як айца, і як мужа. Яна кахае яго як Бога, кахае ўсей душою, а ён усьміхаецца, радуючыся яе каханьню, бо яна – яго дачка і Шхіна, і яго Бог, яго

адлюстраваньне ў водах бездані, яго твар сапраўдны, які ён так доўга шукаў, і знайшоў, калі змог узьняць вочы ўгару.

Яна гладзіць яго твар рукамі, цалуючы яго, і шэпчучы пяшчотныя словы.

- Каханы мой, любы мой, жыцьцё маё. Ніхто не забярэ цябе ў мяне, а мяне – у цябе. Якое дзіва, што мы з табой разам, зьліліся так, што нас раз'яднаць не магчыма.

Ён глядзіць у яе бяздонныя вочы, і яе мяккія вусны вабяць яго прадчуваньнем пацалунка. Ён кранае іх праз вэлюм сваёй пяшчоты, а потым адкідвае яго, і цалуе яе прагна, глыбока, пранікаючы ў яе, сплятаючыся зь яе языком, убіраючы яе вусны сваімі. Тонкі баланс раўнавагі парушаны, і яго рух да яе ўжо не стрымаць, як не стрымаць і яе рух да яго. Яны ўлятаюць адзін у аднаго з хуткасьцю двух зорак, камет, якія сплятаюцца хвастамі, і ўзрываюцца ў гарачай бясконцасьці, нараджаючы новы сусьвет, толькі для іх абодзьвух. Гэта веліч іх пачуцьця спапяляе космас, і раскладае яго на атамы, і атамы – на часьціцы, і вакол шумяць хвалі сплятаючыхся прастораў і часоў – яны ж застаюцца непахіснымі адно ў аднаго абдымках. Як зьмерыць нязьмернае, чым акрэсьліць бязьмежнасьць? Тое наогул не магчыма, як не магчыма і апісаць пачуцьцё, якое чалавек адчувае да Бога, а Бог – да чалавека. Яна ж – усяго толькі маленькая дзяўчынка, якая згубіла свой розум недзе на шляху да яго.

Ён падхапіў яе, калі ёй здавалася, што яна падае, але ж насамрэч яна ўзьнімалася. Яна ўбачыла ў ім айца, і цяпер ён яе айцец – сапраўдны. І ніхто больш ёй не патрэбны, як ніхто больш, акрамя яе, не патрэбны і яму.

Яна гладзіць яго бровы, яго вусы і бараду, нібыта сьляпая, вывучае іх пальцамі. Кранае яго вусны, гладзіць шчокі. Ён глядзіць на яе, і ўсьміхаецца.

- Айцец, - ціха шэпча яна. – Айцец мой.

І ціха дабаўляе:

– Бог мой.

Прыціскаецца да яго грудзей шчакой. Яго рукі ляжаць у яе на плячах. Праклятыя. Хай так і будзе, толькі б не згубіць яго. Толькі б адчуваць дакрананьне яго рук і вуснаў. Яна цягнецца да яго губ, ахопленая блюзьнерскім жаданьнем.

- Хачу бачыць нагату айца свайго, - шэпчуць яе вусны. – Агалі мяне, каханы, і ўбач маю прыгажосьць – я захоўвала яе для цябе.

Ён асьцярожна здымае зь яе плечаў адзеньне, агаляе яе цела. Яна ўздрыгвае ў яго руках, нібы ад холаду. Яе саскі ўзьнімаюцца, і ён цалуе іх, нахінаючыся, і паўстае перад ёй на калені. Яго твар прыціскаецца да яе грудзей, і яна гладзіць яго валасы. Ён узьнімаецца, і ўзьнімае яе, і нясе на ложак. Яго вусны і рукі лашчаць яе – вусны і рукі яе айца. Сусьвет вакол скручваецца, і рассыпаецца ў ня-існаваньне. Яна ляжыць у яго абдымках, ён – усё для яе, як і яна – для яго.

Ён цалуе яе ўсё гарачэй, і яна стогне, аддаючыся яму. Яго вусны пакрываюць пацалункамі яе цела, пакідаючы вільготныя сьляды і барвовыя плямы. Ён лажыцца на яе, і яна адчувае яго цяжар, і яго плоць праміж яе ног, якую ён ськівоўвае ў яе рукой. Яе ўлоньне раскрываецца пад яго ціскам, і яна ўпускае яго ў сябе, стогнучы, аддаючыся яму, ахапіўшы яго рукамі. Ніколі і ня зь кім яна не адчувала такой асалоды, як зь ім – зь яе айцом і мужам.

Яго вусны прагна цалуюць яе твар, ён працінае яе сваім чэлесам, і ня можа і не жадае спыніцца.

- Хочаш мяне? – хрыпла шэпча ён. – Хочаш мяне, каханая? Дачушка мая… якая ты … якое ў цябе ўлоньне, якая ты прыгожая, як я цябе жадаю … Ён стогне, паглыбляючыся ў яе, і яна ціха шэпча яму на вуха, заводзячы яго яшчэ болей. Яна гаворыць яму, што ён – яе айцец, і што яна – яго дачка. – Татачка, родны мой, любы мой, - шэпчуць яе вусны, і ён усё мацней працінае яе, стогне, і выліваецца, закрыўшы ёй вусны губамі. Ён нібыта бярэ самога сябе, і ўваходзіць сам у сябе – у сваю ўласную, народжаную ім плоць. Яго заліваюць хвалі

асалоды. Ён бачыць перад сабой яе твар – яна так на яго падобная, нібыта ён глядзіцца сам у сябе, як у ваду, у якой адлюстроўваецца твар Зоі – жыцьця. Ён – боскі андрагін, як і яна, адзінае аб'яднанае цела, зьліцьцё айца з дачкою, якое анігілюе сусьвет. Чысьціня і цішыня пачуцьцяў – адзінае, што ім застаецца. І яны павісаюць у гэтай бясконцасьці, атрымаўшы нарэшце адно аднаго – зьліцьцё, напоўненнасьць. Дасканаласьць. Бог.

Глава 21: Як адшукаць кошку

Яна падышла да яго, і ахапіла рукамі. Ва ўсім сьвеце былі толькі яна, і ён. Густы сьнег нападаў гурбамі, засыпаў навакольле. Зацягнуў пялёнкай неба, і аблокі зь зямлёй зьмяшаліся, пераўтварыўшыся ў адзіную, малочнага колеру, бездань. У пакоі ціха патрэскваў камін, на стале перад ім дымілася кава, якую яна толькі што паставіла. Яна прыціснулася да яго шчакой.

- Як справы, каханы? - запытала яна яго, адчуваючы яго шчаку ля сваей шчакі.

- Ды вось, перачытваў напісанае. Ён усьміхнуўся, адкінуўшы назад галаву.

- Фільм ужо выйшаў, а кніга ўсё марудзіць. Столькі матэрыялу, што я, каханая, ня ведаю, як гэта ўсё і ўмесьціць. Чапляешся за адно, за другое, і так - бясконца.

- А дзе зараз Шымон? - запытала яна.

- Шымон зараз гаворыць з Богам. Шукае выйсьця, каханая. Не расьпяты расьпяты, уваскрослы, які не ўміраў, але ж і не для ўсіх. Ён цяпер у Александрыі, і там у яго ўсё добра, і падрастае сын. Але ж Шымон - ня той чалавек, які можа проста зьбегчы. Да таго ж, весткі з радзімы далятаюць ня самыя добрыя. Ціск расьце, і пакараньне толькі абудзіла натоўп. Шымон жа даўно выйшаў па-за межы адной Іўдэі, і ў думках, і ў жыцьці, любая. Ён змагаўся з Рымам, але ж цяпер ён змагаецца з Богам - Богам у шырокім сэньсе. Ён шукае самога сябе, і ўсё ніяк не знаходзіць. Бо ў целе чалавеку знайсьці праўду сапраўды не магчыма.

Ён задумаўся. Яе рука ляжала на яго плячы.

- Ты знойдзеш гэтую праўду, каханы, - ціха вымавіла яна. - Я веру ў цябе.

- Канешне знайду, сонейка. Ён усьміхнуўся, і пацалаваў яе руку.
- Бо ж я - з табою.

Раптам яе теляфон громка піскнуў - паведамленьне. Яна ўзяла яго, прачытала нешта ў месенджэру, і ўзьняла на яго вочы.

- Каханы! Маці прыслала, нашая Ганна ў бітве экстрасенсаў удзельнічае.

- Нічога сабе! Ён павярнуўся да яе. - А калі?

- Прайшла адборачны тур, сёньня будзе першае выпрабаваньне. Маці толькі што глядзела - яна кошку ў цёмнай комнаце знайшла перш за ўсіх!

- Мяркую, па паху. Міхась усьміхнуўся. - У яе ў гэтым вопыт не малы.

- Паглядзім? - прапанавала яна.

- Ніколі гэтую лухту не глядзеў, але ж цяпер, пэўна, прыйшоў час. Хоць і бачыць яе мне ня дужа хочацца, аднак такі выпадак трэба ўшанаваць.

- Я яшчэ пачытаю, сонейка, а як пачнецца, ты мяне паклікай. Ён адпіў чорнай вадкасьці з кружкі, і паглыбіўся ў кнігу на маніторы.

Нечакана тэлефон на стале зазваніў. Імя на экране вымусіла яго ўздыхнуць, але ж не адказаць ён ня мог.

- Вітанкі, Катаржына. Так. Так. Усё добра. Яна ў парадку. Не хвалюецца. Не, есьць. Паслухайце, вы самі гэта ўсё учынілі. Навошта было? Думалі? І што цяпер? Паслухайце, я ведаю, вы мне ўжо раз дзесяць казалі – у яе дыягназ. Яна хворая. І што? У нас ва ўсёй краіны дыягназ. Можа, толькі яна адна і здаровая з усіх. Катаржына, паслухайце мяне … ён замаўчаў, зморшчыўшыся. … Слухайце, гэта ўсё, з маім магчымым бацькоўствам, у якім вы былі так упэўнены, разьвярнулі менавіта вы. Вы ёй пазванілі, сказалі, ня ведаю, чаго. Якая там у вас была прычына – мяркую, што важкая, калі вы ўжо асьмеліліся. Вы былі ўпэўнены? Паслухайце. А я вось – ня быў.

Я пра вас нічога казаць ня буду. Што вы там памятаеце, ці не – гэта вашая справа. І вашае жыцьцё. Чаму вы вырашылі, што гэта я, я ня ведаю. Вы самі кажаце – яна хворая, яе нельга хваляваць, ёй патрэбны дагляд, і гэтак далей. Як я за ёй даглядаю, так ніхто ў жыцьці за ёй не даглядаў. Да таго ж, яна – дарослы чалавек. І адэкватны. Мы ўсе жывем кожны ў сваём сьвеце. У мяне ён – свой, у вас – свой, а ў яе – такі, як яна яго бачыць. Паслухайце, а чаму вы вырашылі, што яна ўсё навыдумляла? А я вось вам скажу, што менавіта так і было. Чаму вы яе не жадаеце слухаць? Калі яна кажа, што яе гвалцілі, зьдзекваліся, і гэта для яе істотна, чаму вы ёй ня верыце? А як яно павінна было быць? Каб яе пры вас згвалцілі? Мо, ня верыць, ня слухаць – гэта мець меньш праблемаў. Проста сьпісаць на тое, што ваша дачка – вар'ятка. А што мне той дыягназ? Псіхіятрыя – як прастытутка, хто плоціць, пад таго і кладзецца. Усе, хто бачуць нешта далей свайго носу – вар'яты. Усе, хто маюць сьмеласьць сказаць нешта ў сваю абарону – удвая вар'яты. У нас жа такога быць ня можа, каб у школе зьдзекваліся, а калі жанчыну згвалцілі, то яна сама пажадала. І наогул нічога не было, ёй усё здалося. Паслухайце, я на вас ня крыўджуся. Вы жадалі як лепей. Ну не павінны вы мяне любіць. Хто я вам? Шкадуеце? Нічога ня здарылася, усё выдатна. Толькі цяпер яна з вашай падачы лічыць мяне сваім бацькай. Я, як думаеце, сябе пры гэтым адчуваю? Паслухайце, мне ўсё роўна. Хай лічыць мяне кім заўгодна, толькі каб ёй добра было. А можа, у якімсьці жыцьці я ім і быў. Ведаеце, што? Толькі каб яна была шчасьлівая. Знаеце, такой душы як у яе, я на ўсім сьвеце не сустракаў. Яна і сапраўды бачыць нябачнае, але гэта не азначае, што яна зьехала з глузду. Я яе не хвалюю. Да таго ж, гэтыя фантазіі ў яе ня часта. Бывае зрэдку, я не спрачаюся. І яна хутка забывае пра іх. Ніякія таблеткі я ёй даваць ня буду. Яе розум вастрэйшы за іньшы. Я буду назіраць, буду даглядаць. Добра. Не хвалюйцеся. Выбачаю, Катаржына. Я і не злаваўся. Я ўсё зрабіў, як вы сказалі. Мы ўсе цяпер усё ведаем, рэзультат я вам выслаў. Слухайте, я ня буду ёй казаць нічога. Я спрачацца зь ёй ня буду. Як яна жадае, так і будзе, толькі каб яна не хвалявалася. Усё. Я разумею. Не трымаю. Да пабачэньня.

Тэлефон у яго руцэ нарэшце змоўк, і ён палажыў яго на стол побач з сабой. Быццам бы воз камянёў разгрузіў. Якая ж цяжкая

баба. Ён ссунуў бровы.

Яму каштавала ня мала клопатаў і нерваў уладкаваць усё гэта. Яна супакоілася, і ў яе карціну сьвету ўляглася яшчэ адна дэталь, істотная для яе. Гэтыя прыступы ў яе распачыналіся і праходзілі самі сабой. Ён быў для яе і айцом, і Богам, і кім толькі ён ня быў. Яна кахала яго, і яму гэтага было дастаткова. То, что дзяўчына хворая, у тым сэньсе, у якім хваробу вызначае хворы і скажоны сусьвет, ён зразумеў адразу. Але ж ці хворая, насамрэч, яна была? Сапраўды – не. Аднак калі ты хочаш быць разумным для Бога, для сусьвету ты апынешся вар'ятам. Таму – так. Вар'ятамі былі і яна, і ён. Жылі ў сваім вар'яцкім сьвеце, і ні на кога не зьвярталі ўвагі. Галоўнае, каб гэту іх уласную праўду ведалі яны. А для астатніх мае быць распрацавана прыстойная карціна, згодная зь іх светапоглядам. Тое, што ў жыцьці могуць існаваць некалькі супярэчных варыянтаў разьвіцьця падзей, некалькі пластоў рэальнасьці, што Бог можа быць адначасова і Д'яблам, а Д'ябал – Богам, цнатлівая дзева можа зачаць свайго мужа ад свайго айца, які адначасова з'яўляецца імі ўсімі, і Бог бачыць у адлюстраваньні вады бездані свой жаночы твар і нараджае сусьвет сам ад сябе, множачыся ў сабе бясконца на мноства вобразаў, якія набываюць уласнае існаваньне, радуюцца і пакутуюць, змагаюцца адно з адным, і перамагаюць, і бясконца супрацьстаць адно аднаму і імкнуцца адно да аднаго, і наогул не існуе ні дабра, ні зла, а ёсьць толькі Бог, а яго адсутнасьць – ілюзія, сон створанай Богам душы, якая яшчэ мае стаць бабачкай, вылупіўшыся з кокану цела, і ўзьняцца на крылах духу, гэта ўсё можа зразумець далёка ня кожны. Чалавеку ўласьціва лінейнае мысьленьне, дуальнасьць, супрацьстаўленьне верха і ніза, дня і ночы, сьвятла і цемры. У Богу ж усё існуе адначасова, і радасьць, якая існуе ў ім – бясконцая радасьць, а пакутаў не існуе наогул. Усе ж пакуты і цемра сусьвету – гэта аксаміт ночы, на якім ярчэй гарыць зорка гэтай радасьці, бо суцэльнае сьвятло выпальвае не гатовыя вочы. Бог – гэта кропка раўнавагі, пункт балансу, хісткае парушэньне якога цягне за сабой стварэньне бясконцых сусьветаў, менавіта так, як іх стварае яна, зь лёгкасьцю далучаючы адзін да другога, зьліваючы іх у бясконцае каляровае палатно, якое яднае адзіная ніць – яе каханьне да

яго. І яна – шчасьлівая. Яна – разумная, такая, параўнаньня якой няма ў рэчаіснасьці. Яна, існуючая, зразумела тое, што і ў пасьмерці зразумее мала якая душа. Яна – жанчына, і Ева, і Шхіна, і самое жыцьцё, увасобленае мастацтва, зь якога да яго выліваецца безьліч вобразаў. Яна – палова яго душы, люстэрка сусьвету, воды бездані, у якія глядзіцца ён – Бог. Ён дзень і ноч гатовы на каленях стаяць перад ёй, бо яна прыйшла да яго. І нічога болей не з'яўляецца істотным. Нават і тое, што яна – яго дачка. Летыцыя. Ён ціха вымавіў яе імя. Ён выклікаў яе зь небыцьця, як і яна яго. Праз паралельныя рэчаіснасьці мінулага, сучаснага і будучага іх рукі сустрэліся, калі ён быў ёй патрэбны, як паветра, і так сама яна была патрэбна яму. Яна вызвала яго зь пекла, узьнялася да нябёсаў, і ён падхапіў яе, крэпка трымаючы. Проста яе вочы раскрыліся, і яна яго ўбачыла, а ён бясконца бачыў, і кахаў яе. Як гэта ўсё растлумачыць чалавеку, у якога засталіся катэгорыі Бога і Д'ябла, айца і дачкі, народжанага і нараджаючага? Жыцьця і сьмерці? Толькі той, у каго засталося ў сьвеце адное толькі каханьне, зразумеў бы яго.

Тэлефон ізноў зазваніў.

- Каханы, - пачуў ён яе голас. – Шоў пачынаецца! Пайшлі глядзець Ганну!

- Іду, золатка. Ён устаў, закрыў ноўтбук, і спусьціўся ўніз па лесьвіцы.

Яны селі на канапу, абняўшыся, накрыліся пледам, і яна шчоўкнула пультам. Па экрану пабеглі зьзяючыя літары, прайшла застаўка, і перад іх вачыма адкрыўся вялікі цёмны пакой, у якім стаялі шэрагам некалькі дзясяткаў чалавек. Вядушчы ў чорным піньжаку з атласнымі лацканамі, з уложанымі гелем валасамі, вымавіў прамову і раз'вёў рукамі. Шоў пачалося.

Яна затаіла подых. Ён закрыў твар рукой, але ж ня змог утрымацца, і раптам разрагатаўся. Прама перад імі на экране ўзьнік знаёмы круглы твар з хітрымі вузкімі вачыма. Рудая пасма была нядбайна зачосана і заколата, валасы скручаны на макушцы, і на ўсім гэтым была навязана шэрая знаёмая

хусьціна, прапаленая і пакамячаная, пакрытая катовай шэрсьцю. Ганна выйшла на трапу вайны, зразумеў ён.

- Спадарыня Ганна, цяпер – вашая чарга. Мяркую, што гэтае выпрабаваньне ня будзе для вас складаным. Вядушчы махнуў галавой, і карцінна разьвёў рукамі.

- Ня будзе, - гаркнула Ганна нечакана гучна, густым басам.

- Вы ж яшчэ ня ведаеце, што мы для вас прыгатавалі, - зьдзівіўся вядушчы, гледзячы на яе. Словы былі не па сцэнару, які ён добра ведаў, як і ўсе астатнія.

- Ведаю. Мне чэрці распавялі. Чэрці мне дапамагаюць. Вунь яны – тут, і тут. Яна махнула галавой улева, і ўправа ад сябе.

Так што мы гатовыя. Распачынай сваю гульню. Яна прысанілася, пасунуўшы назад хусьціну, якая спаўзла на лоб, зусім закрыўшы бровы.

- Ну, што ж. Калі так, то вам будзе зусім ня цяжка справіцца з заданьнем. Вядушчы разьвёў рукамі, і перад імі з'явілася вялікая чорная каробка памерам з гараж.

- Гэта – чорная комната, - патлумачыў ён. – А ў ёй у аднаго зь некалькіх чалавек ў рукзаку за плячамі схаваная кошка.

- Чорная? – пацікавілася Ганна.

- А вось гэта вам і трэба вызначыць. Вядушчы злавесна ўсьміхнуўся.

- Якога колеру кошка? – удакладніла Ганна.

- У каго схаваная. А якога колеру – гэта ўжо па жаданьню, калі вы нас хочаце яшчэ больш зьдзівіць. Вядушчы прыжмурыўся.

- Што мне можна рабіць? – Ганна глянула на яго.

- Вы можаце падыйсьці, і счытаць энергіі кожнага. Толькі не дакранаючыся. І вызначыць, энергія якога чалавека зьмешана з кашынай.

- Нічога складанага. Зараз зраблю. Ганна аправілася, падцягнула пад грудзі спадніцу, адзёрнула коўту, і рашуча пакрочыла да куба, адна са сьценак якога папаўзла ўгару. А далей адбылося тое, што ніхто наогул не чакаў. Ганна пачала відавочна прынюхвацца. Па сцэнару трапіць у шэраг шчасьліўцаў-удзельнікаў яна наогул не была павінная. Ролі тых, хто апынецца ў фінале, ужо былі расьпісаныя, а вынікі тэндеру за першае месца наогул будуць падбітыя толькі праз пару тыдняў, каб было цікавей. Астатнія ж былі запрошаны, каб стварыць больш-меньш стракаты натоўп – фон, на якім бы ярчэй зазьзялі зоркі мае-быць фіналістаў.

Ужо з'яўленьне на экране каштавала Айгуль ня мала грошаў, а фінал дык наогул быў сур'ёзнай інвестыцыяй, на якую яна не была гатовая. Фёдар на гэта "ашуканства" грошы ня даў, і яны зьбіралі першы ўзнос проста па кішэнях усіх Айгуленых сябровак. Назьбіралі каля дзясятка тысячаў даляраў, а месца ў першым туры каштавала ў некалькі разоў даражэй. Пра першыя ж ролі не магчыма было і марыць.

- Вунь там кот, - Ганна ўпэўнена паказала рукой на чалавека ў сярэдзіне.

- Вы ўпэўнены? – вядушчы ўтаропіўся ў яе.

- Упэўнена. Адкрывай рукзак. Там кот сядзіць. Кашак мацёры. Чорны, як сажа. Давай, не цягні, а тое я чарцям сваім фас дам. Яны яго самі дастануць.

- Кыся-кыся-кыся, - раптам паклікала яна.

З-за сьпіны чалавека раздаўся гучны вой, і рукзак пачаў падскокваць.

- Як вы здагадаліся? – разгублена вымавіў вядушчы. – Гэта … вам пашанцавала! Гэтага ня можа быць.

- Ня можа? Ці ж я кашыныя ссакі на адегласьці метра не пачую? Ганна прыжмурыла на яго вочы. – Гэта не конкурс, а хлусьня. А вунь у таго – яна ткнула пальцам у бок мужчыны зьлева – майткі чырвоныя. Ня верыш? Правер! А х… раптам на экране

з’явілася рэклама. Міргатнула, і зьнікла.

Пасьля кароткага відэа перад імі з’явіўся задаволенны твар Ганны, у абдымку з катом.

- Кыся-кыся-кыся, - прамурлыкала яна злавесна, цалуючы ашалелую жывёліну.

- Пойдзеш да мяне жыць? Дзе дзевяць, там і дзясяты. У мяне ўсім месца хопіць. Печка вялікая, і лес побач густы. А там мышэй – відзьма-нявідзьма! Кот громка і адчайна завыў.

Яго скруціла напапалам ад сьмеху. Летыцыя, адсьмяяўшыся, устала, і пайшла наліць стакан вады. Ён усё ня мог спыніцца.

- Вой, Ганна! Знай нашых! – нарэшце вымавіў ён. – Будзем глядзець, золатка. Усе серыі. Яна ім пакажа, дзе каты зімуюць. Усіх скруціць у барані рог.

- У кашыны, - удакладніла Летыцыя сур’ёзна. Яго ізноў скруціла, ледзь ня выраніў стакан.

Глава 22: Праўда

- Каханая, ты ніколі не даведаешся праўды. Бо праўды не існуе. Існуе толькі маё каханьне да цябе.

Ён адкінуўся ў крэсьле, і закурыў, гледзячы на засьнежаны лес. Моцная вытяжка працавала, высмоктваючы дым, які цягнуўся тонкай струйкай да рашоткі кандыцыянера над вакном, і зьнікаў, праглынаемый марозным паветрам. Ён наліў стакан каньяку, і адпіў густую бурштынавую вадкасьць. Яны толькі што размаўлялі з Джаваньні. Яшчэ адзін канверт мае быць падпісаны. Гэта добра – грошы не бываюць залішнімі. Усё роўна іх нехта будзе зарабляць, і чаму гэта ня быць яму? Фёдар – на адным баку, а ён – на другім. Гэта ўсё, насамрэч, не істотна. Шмат людзей і так дарма марнуюць час. Калі б яны цанілі яго, кожнае яго імгненьне, якое можна выкарыстаць для каханьня, для набліжэньня да Бога, тады б ён іх шкадаваў. Але ж насамрэч людзі наогул ня цэняць жыцьцё. Яны яго забіваюць – забіваюць час, пакуль час не пачынае забіваць іх. Дзіўна, што для большасьці жыцьцё толькі цягнецца. Яны не жывуць тут, і зараз. Не адчуваюць асалоду марознага паветра, смак любімых вуснаў, водар кавы, не заўважаюць прыгажосьць блакітных вачанят немаўля і вачэй старога, зь якіх на іх глядзіць сусьвет. І нават калі іх будуць забіваць, яны не зразумеюць, што часу не засталося, каб марнаваць яго. Што толькі імгненьня дастаткова, каб наблізіць чалавека да Бога. Каб вызваліцца – адразу, і назаўсёды. Імгненьня, у якое ня трэба нікога ненавідзець – калі ты вольны ад нянавісьці, і можаш толькі кахаць. Кахаць бясконца. У чым была праўда для яе, і для яго? – у іх каханьні. А болей ёй нічога ведаць ня трэба. Яна ж і так ведае ўсё.

Каханая яго. Яго маленькая. Яго салодкая дзяўчынка. Яго птушаня. У думках ён пагладзіў яе валасы рукой. Правёў па твары.

Яна запальвае белую менору, і вагеньчыкі сьвечаў зьліваюцца са сьнегам за вакном. На гэтае сьвятло, бялюткае, пяшчотнае, трапяткое, зьлятаюцца анёлы, як птушкі, якіх яна корміць з

рукі. Яна і сама як анёлак, дзяўчынка яго, любае яго дзіця. Ён з замілаваньнем глядзіць, як яна разглядае каляровае шкло бутылечак з эліксірамі, раскладвае крышталы, як яна задуменна сьхіляецца над картамі таро, ці малуе нешта ў вялікім нататніку – вобразы, вядомыя толькі ёй. З-пад яе тонкіх пальцаў ліецца лёгкае, як воблака, мяккае палатно, якое набывае контуры яе цела. Яна любіць захінуцца ў аблокі, агарнуцца закатам ці ўсходам, і лунаць у нябёсах, не кранаючы зямлі. А ён любіць глядзець на яе, і радавацца. Яе вабяць таямніцы цемры, ад якіх у яе захоплівае подых, і ён асьцярожна бярэ яе маленькую руку, і праводзіць прама над безданьню, у якой для яе квітнеюць чорныя кветкі, вытачаючы дзівосны водар. Яна ўсьміхаецца, і заглядае ў бездань, і бездань углядаецца ў яе, і зьзяе праменямі чорнага сьвятла, якое ліецца зь яе бяздонных вачэй. Ёй столькі хочацца даведацца, і яна прагне прыгажосьці, якая струменіцца з кончыкаў яе тонкіх пальцаў, яе вуснаў, яе вытачаюць яе валасы, як водар, і яе скура зьзяе ею, як уласным, народжаным ёю сьвятлом. Яна ня ведае страху, яна ведае толькі каханьне – каханьне да яго, вялікае і бязьмежнае. Перад ёй раскрыты цэлы невядомы сусьвет, які ляжыць, як некрануты торт, упрыгожаны ружамі і дзіўнымі палацамі, фігуркамі рыцараў і дамаў, і ўсё у ім прыгожае і велічнае, цягнучае яе да сябе. Яна адчувае і разумее ўсім целам, яна – суцэльная эмоцыя радасьці і жалю, і кожная яе жылка адгукаецца на рухі сусьвету вакол, і на яго дакрананьні, якіх яна так прагне. Любая мая, маленькая! У думках ён цалуе яе. Як ён жадае, каб хутчэй надышла вясна, каб можна было пачаць яго працу, задумка якой ужо даўно дэтальна замаляваная. Ён лепіць яе з гліны, і яна раськідваецца перад ім – Даная, якую ён ня можа ўтрымаць, бо яна растваряецца ў залатым сьвятле, як на палатне Рэмбранта. Гэта будзе яго найлепшая праца, найвялікшы твор. Яна пазіруе для яго, выгінаючыся, пакуль ён, ссунуўшы бровы, замалёўвае яе цела, а потым ня можа стрымацца, і прыпадае да яго вуснамі, і ўсё скончваецца, як і заўсёды, каханьнем, гарачым і жорсткім, прагным, забіваючым і нараджаючым іх абодзьвух.

Ён адчувае яе крокі, і яе рука лажыцца на яго плячо. Ён тушыць цыгарэту, і паварочваецца да яе.

- Што ты, птушаня маё, саскучала?

- Так, любы. Яна прыціскаецца да яго.

– Пабудзь са мною. Ён садзіць яе сабе на калені, і яна ахоплівае яго за шыю.

- Анёлы сёньня гаварылі са мной, - ціха кажа яна. – Я бачу іх – яны радуюцца ў ружовым паветры. Такім, якім бывае золак – зусім ціхі, зусім празрысты. Я працягваю туды руку, і быццам бы паглыбляюся, сыходжу ў цудоўны сон, які найбольш рэальны, чым усё вакол.

- Нават і чым я? – ён усьміхаецца.

- Не, каханы. Рэальней цябе няма нікога. Я адчуваю цябе ўвесь час. Ты – там. Ты – усюды. Гэта ты стварыў для мяне гэтыя дзівосы, каб я радавалася, і гуляла ў іх.

Яна смотрыць на яго, і ўсьміхаецца. Усе гэтыя відзеньні – яны разлятаюцца, як вэлюм. Як танюткі покрыў, якім ахутана яе цела. І ён бачыць яе аголенай, а яна бачыць толькі яго. Яна прыціскаецца да яго вуснамі, ён ахінае яе, і пяшчотна цалуе.

Час бяжыць нябачна, нячутна, быццам бы яго наогул няма.

Хутка надыдзе вясна – ён ужо адчувае капель, і ручаі пад сьнегам, як вены пад белай скурай, якія пульсуюць на яе мяккай шыі, апускаюцца на грудзі, якія крыху падрасьлі за гэты час. Цяпер гэта прыгожыя пругкія бугаркі, якія накрываюць яго далоні. У чым яна, праўда? У тым, што ён кахае яе, і ім так хораша разам, што і выказаць немагчыма.

Яго цёмная рука гладзіць яе – рука дземана на целе анёла, насалоджваючыся цішынёй жарсьці. Тут ціха, так ціха, як яму і ёй трэба, каб адпачыла іх адна на дваіх душа. На яе тонкай скуры маленькі крыжык зьзяе танюткімі праменьчыкамі. Ён нахінаецца да яго, і цалуе, цалуе яе ўсю перад тым, як узяць яе, увайсьці ў яе вузкае ўлоньне, узяць яе пяшчотна і груба, так, што ў яго кружыцца галава, а яна бессаромна стогне і ўскрыквае. Па яе вузкіх, шаўкавістых белых сьцёгнах бяжыць

барвовая кроў – ён ведае, што адчыняе браму. Паветра мяняецца вакол, яно хвалюецца, адчуваючы пах яе крыві, які квітнее вакол райскімі ружамі. Яна рассоўвае ногі, і ён лажыцца на яе, уціскаваючы ў яе свой чэлес.

- Раскажы, як цябе гвалцілі, - ціха загадвае ён. Яго голас уладны, рука цяжкая. Яна рассоўвае яе. Яго чэлес запаўняе яе ўсю.

- Па-рознаму, - ціха кажа яна. – І ззаду таксама.

- Ты зводзіш мужчын з розуму, - кажа ён. – Ты ня ведаеш, якая гэта прага, якая пакута – бачыць тваё цела, жадаць яго. Але ж цяпер ты належыш толькі мне. Ён рассоўвае яе сьцёгны і прыціскаецца да іх вуснамі, быццам бы жадае выпіць усю яе кроў. Калі ён адрываецца, яго вусны чырвоныя. Ён ліжа яе похву і ягадзіцы, і яго плоць рассоўвае складкі яе скуры, кранаючы чырвоную вільгаць. Ён уяўляе, як розныя хуі ўваходзяць у яе, прагныя, тоўстыя і тонкія, доўгія, як яе трымаюць нечыя рукі, і яна ціха стогне ад болю, сораму і жарсьці. Яна маўчыць, і яе подыхі – як мяняючаяся прастора. Нарэшце ён бярэ яе сам, зьдзіўляючыся, якая яна маленькая, вузкая, тонкая. Яна – амаль дзіця, і гэтае дзіця ўжо гвалцілі мноства разоў. Сьвет бязьлітасны да Евы, бо ён жудасна прагне яе цела. Цяпер жа яе цела і душа належаць яму. Ён трымае яе сьцёгны і працінае яе моцнымі ўдарамі чэлеса, які бязьлітасна расьцягвае яе похву. Ён уяўляе яе дзевай-пакутніцай, якую гвалцяць зь дзясятак рымскіх жаўнераў, адданую ў дом граху, і ўсё такую ж сьвятую, якая і ў пакутах плоці ўзьнімаецца так высока, што нагадвае велічную мармуровую статую, німфу, застыўшую ў сваёй прыгажосьці, якую апаганіць немагчыма. Колькі мужчын ушаноўвала яе сваімі хуямі, Еву, боскую і д'ябальскую, ціхую, пакорлівую, спакушаючую? Не зьлічыць іх, і ён бачыць іх усіх, і з'яўляецца ўсімі імі адначасова. Яе похва заўсёды цнатлівая, колькі б разоў у яе не ўваходзілі. Галоўка яго чэлеса прыціскаецца да яе, і ўскрывае. Яго чорныя густыя валасы труцца аб яе мяккую бела-ружовую плоць.

- Я хачу, каб ты малілася, - ціха кажа ён, - у той час, як я цябе трахаю. Каб ты малілася, і стагнала ад жарсьці. Каб прасіла трахнуць мяне, узяць цябе як мага глыбей.

Яе вусны ціха вымаўляюць Pater, і яна просіць яго ўвайсьці ў яе, запоўніць яе ўсю.

- Хачу адчуваць твой хер, каханы, глыбока ў сабе, так далёка, як гэта магчыма. Увайдзі ў мяне ўсюды, і вазьмі мяне ўсюды, Бог мой, з'яднайся са мною, апагань мяне, апусьці мяне, зрабі мяне пакорлівай рабой тваёй жарсьці, і ўзьнімі мяне праз тваё семя.

- Гэта блудніца жадае семені, - чуе ён галасы і сьмех. – Давайце выльемся ў яе, і возьмем яе, запоўнім яе сваёй нечыстатой.

- Не, ніхто ня возьме мяне, акрамя Бога майго, - чуе ён яе ціхі голас. Ціхі, але ж цьвёрды. І ён уваходзіць у яе мноствам хуёў, бо ён – Бог, і насамрэч акрамя яго нікога няма. Яна стогне пад ім, і ён залівае яе сваім семенем. Яго столькі, што яно цячэ зь яе ракою. Яго і яе грудзі скаланаюцца, і яны зьліваюцца, зьнясіленныя і напоўненыя. Бо толькі Бог можа ўзяць яе, і задаволіць, і яна бачыць і адчувае толькі яго, а ён – толькі яе. Гэта ёсьць праўда, а астатняе зусім не істотна. Бо нічога акрамя праўды не існуе. Ён цалуе яе вочы, і яна бачыць у ім Бога. Бог цалуе яе, і гэта і ёсьць яе праўда, як і тое, што ён цалуе Еву, і кахае яе так адчайна, што і рай гатовы за яе аддаць, і боскасьць сваю бяз рэштку. Творца задавольваецца стварэньнем, і ціха любуецца ім, каб узяць яе зноў і зноў, вырваць яе з сусьвету і ўвабраць у сябе, адкуль яна выйшла. Яго рукі пяшчотна гладзяць яе твар, і ён цалуе яе.

- Каханая, я ніколі не пакіну цябе, - шэпча ён.

- Я ведаю, любы, - адказвае яна, прыціскаючыся да яго. – Ты – ва ўсіх, і ўсюды, родны мой. Гасподзь мой. Бог мой. Каханьне маё, найвялікшае ў сьвеце.

Глава 23: Гвалт

- Раскажы мне, як цябе згвалцілі.

Ён абдымае яе. Яна прыціскаецца да яго, сагрэўшыся пад яго рукой. Ён адчувае цяпло яе цела, яго пяшчотнае дакрананьне да сваёй плоці. У пакоі няма сьвятла, і толькі яе белая скура – адзіны выток яго, быццам бы месяц пацалаваў яе сваімі праменямі. Ён гладзіць яе чорныя валасы, і яна ўзьнімае на яго твар, прыгожы, як ноч. Яе рысы ня можа размыць нават і цемра, яны праступаюць праз яе, як твар будучай Венеры праступае праз камень перад вачыма майстра. Ён гладзіць яе маленькія грудзі, такія пяшчотныя, што яму здаецца, быццам бы яна ня мае плоці, яна – німфа ў яго руках, беласкурая, амаль празрыстая, сатканая зь месяцовага сьвятла. Яна такая маленькая, такая танюткая – як крохкая парцалянавая статуэтка, вытанчанасьць якой зьдзіўляе яго – як могуць быць такімі тонкімі і далікатнымі рукі, такімі маленькімі – пальцы, і плечы – такімі вузкімі, што яму страшна палажыць на іх далонь? Яе можна кранаць толькі вуснамі, бо ад яго рукі яна зьнікне, напалохаецца, саступіць у цень, зь якой яна прыйшла – у краіну яго мараў, яго сноў.

Яна імгненьне маўчыць, а потым узьнімае на яго вочы. Вялікія, прыгожыя, яны напаўняюцца сьлязамі. Яе доўгія вейкі ўздрыгваюць, вусны прыадчыняюцца.

- Звычайна, - ціха вымаўляе яна. – Я стаяла да Алекса задам, і ён сказаў, што хоча ўзяць мяне па-іньшаму. Яна замаўчала. – Ні куды звычайна.

- У попку? – ціха запытаў ён. Яна кіўнула.

- Я не пагаджалася, - працягнула яна. Яе голас быў ледзь чутны, быццам бы словы не жадалі расставацца зь яе вуснамі. – Але ж ён раптам узяў, і проста ўвайшоў туды. Ён пагладзіў там рукой, а потым дакрануўся, і адразу націснуў. Мне было дужа балюча. Боль быў такім рэзкім, я ўскрыкнула, але ж ён не зьвяртаў увагі. Ён проста пачаў рухацца там, і сконьчыў амаль адразу. Я

плоха памятаю, як гэта было. Я заплакала. Мне было дужа крыўдна, балюча, што ён гэта зрабіў. Потым ён заўсёды браў мяне туды. Кожны раз. І сьпераду, і ззаду. І я прывыкла. Мне стала ўсё роўна, - ціха працягнула яна. – Кожны раз, калі ён браў мяне, ён казаў брудныя словы, зьневажаючы мяне, казаў, што я сапсаваная, распусная. Ён любіў уваходзіць у мяне па чарзе – туды, у рот, у похву. Многа чаго такога любіў. Я ўжо ня памятаю. Яна замаўчала.

- Ён мяне перад сябрамі распранацца вымушаў. Мяне ніхто не кранаў, толькі глядзелі. І ён глядзеў. Гэта было на рацэ, і на возеры. Ноччу. Некалькі разоў. Мне не падабалася, але ж я рабіла гэта, таму, што ён так жадаў. Я ўсё рабіла, што ён жадаў. Яна замаўчала.

- Гэта блага? – ціха запытала яна яго, узьнімаючы вочы.

- Не, золатка. Ня блага. Ён быў тваім мужчынай. І ты жадала яго задаволіць. Ён пацалаваў яе валасы. Яны пахлі сьвежасьцю, і кветкамі, як вазёрная вада.

- Ён жа згвалціў мяне тады, праўда? Гэта быў гвалт, каханы?

- Так, любая. Яго рука абдымала яе, баронячы ад цемры, якая грувасьцілася вакол.

- Чаму? – прашаптала яна. – Таму, што я – благая, дрэнная? Сапсаваная?

- Не, сонейка. Гэта таму, што ты – дужа прыгожая. І таму, што ён – мужчына. Так часта бывае. Ён проста рабіў з табой тое, што жадаў. А жадаў ён шмат – узяць цябе цалкам і поўнасьцю, усюды, валодаць табой так, як ніхто не валодае.

- Ня кожная жанчына выклікае такія жаданьні, - падумаў ён. – Браць яе так, рабіць зь ёй такія рэчы, якія пераходзяць мяжу. Гэта значыць, што прага, якую яна выклікае, звышнатуральная, звышчалавечая. Такая, якую выклікае Ева, вымушаючы бачыць толькі сябе, толькі сваю вільготную похву, стройныя сьцёгны, белыя грудзі, якія нагадваюць маленькія ружовыя бутоны на сьнезе. Гэтаму парню зносіла дах, і ён вар’яцеў ад яе цела.

Хацеў падпарадкаваць яе, а ўзяць ня мог. Браў і браў, і нешта ўсё ж ускользвала ад яго. Плоцкую Еву ён меў, а нябёснай ня мог дасягнуць.

Ён уявіў яе цела ў цемры – стройныя акруглыя сьцёгны, тонкая талія, белая сьпіна, замёршае перад ім. Яе вільготная похва раскрытая, ён толькі што выйшаў зь яе, і жадае большага. Ён – гэта Алекс, які толькі што адтрахаў яе, трымаючы за вузкія сьцёгны, назіраючы, як яго чэлес ускрывае яе, як нож – вустрыцу, як яе ўлоньне расьцягваецца, рассоўваецца, і яго плоць робіцца больш і больш, наліваючыся крывёю. Ён бачыць гэтую сцэну вачыма мастака, рэжысёра, які здымае нямое кіно – кіно, складаючаеся толькі са ўздыхаў і цемры, і шалёнага жаданьня на мяжы жыцьця і сьмерці. Яе тонкія рэбры вылучаюцца пад скурай, чорныя валасы зблыталіся. Яго цяжкая рука лажыцца ёй на ягадзіцы, і яна ўздрыгвае. Ён жадае большага. А яна – ня ведае, чаго жадае. У гэтай цемры яе жаданьні не акрэсьленыя, не вядомыя нават і ёй самой. Чорт! Ён нават і не запытваў бы. Проста б узяў яе, узяў бы яе так, што яна сама прасіла б яго аб гэтым. Гэтай спакусе супрацьстаяць нельга. Немагчыма. Яго рука гладзіць яе цела.

- Павярніся, - кажа ён, і яна паварочваецца да яго тварам. Яе грудзі – як дзьве маленькія вішні ў цемры. Ён нахінаецца, і ўбірае яе саскі – круглыя і цьвёрдыя. Яна стогне, прыцягваючы да сябе яго галаву.

- А калі б я цябе згвалціў? – ціха запытвае ён, нахінаючыся над ёю.

- Рабі са мной што жадаеш, каханы, - шэпча яна, і ён убірае вуснамі яе грудзі, уцягвае саскі, лашчыць яе языком.

- Станавіся. Ён узьнімае яе, і паварочвае да сябе сьцёгнамі. У цемры яны белыя, нібыта адлюстраваньне ў вадзе. Ён гладзіць іх рукой, і прыціскаецца вуснамі да яе ўлоньня. Яно мае салодкі, малочны пах. Яна стогне. Ён узьнімаецца, і накіроўвае ў яе свой чэлес, уваходзіць у яе, і пачынае рухацца, адчуваючы, як яе мышцы шчыльна ахопліваюць яго плоць. Яна выцягваецца і стогне, прагібаючыся. Яе ягадзіцы круглыя і маленькія, і ён сьцісквае іх рукамі. Дастае чэлес, і кранае маленькую цёмную

кропку між імі. Яе цела замірае.

- Ты хочаш? – ціха запытвае ён.

- Так, - шэпча яна.

Ён увільгатняе яе зад сьліной – крышачку, і націскае на яго. Яго галоўка рассоўвае вузкую плоць, і яна ўскрыквае, але ж ён не спыняецца. Яго чэлес уваходзіць у яе глыбока, і ён пачынае рухацца, утрымліваючы яе сьцёгны рукамі. Яна громка плача, але ж яе рука накрывае яго руку. Яе чорныя валасы ляжаць вакол покрывам, сьпіна выгнулася, і бачныя пазванкі і рэбры. Ён націскае на яе, нахінаецца, рассоўвае, і проста груба трахае яе цела. Яго муды трацца аб яе похву – вільготную, зь якой цячэ сок, чорныя валасы ўпіваюцца ў яе белую тонкую скуру. Яго цела цёмнае і грубае, цяжкое, чэлес вялікі, як меч, які ўтыкаецца ў яе расьцягнутую плоць. Шлюха. Блудніца. Сьвятая. Ён амаль выліваецца ў яе, і ледзь спыняецца, дастаўшы зь яе свой хер, які стаіць, як вялікая зьмяя, узьняўшыся над ёй.

- Павярніся, - хрыпла шэпча ён. Яна паварочваецца, і ён нахінае яе галаву да свайго чэлеса, які пакорліва ўбіраюць яе вусны. Яна сьсе яго хер, і ён канчае ў яе, выдаючы глухое рычаньне, нахінаецца да яе, і прыціскаеца вуснамі да яе твару. Іх языкі сплятаюцца, пакуль ён трымае яе твар у далонях. Ён бярэ Еву плоцкую, і Еву нябёсную, і яе крывае сэрца яднаецца зь ягоным палаючым. Ён трахае яе ў самую душу, як і яна – яго. Яна яго таксама трахае, пранікаючы ў яго далёка, раскрываючы яго, як і ён - яе. У іх болей няма межаў, якія б спынілі гэтае іх з'яднаньне, яны ліжуць і цалуюць адно аднаго, гладзяць і стогнуць, прыціскаючыся вільготнымі целамі, трацца імі, пакуль яны не зьнікаюць, і не застаюцца толькі аголеныя душы ў цемры. Ён гвалтуе яе так страшна і жорстка, што і ўявіць не магчыма, а яна праглынае яго поўнасьцю, як мора, растваряючы ў сабе. Яго гвалт над ёю значна мацнейшы, ён поўны, і скарае яе суцэльна, разрываючы і душу, і цела, і яна моліцца яго чэлесу сваім раскрытым улоньнем і сьцёгнамі, пакорліва сьхіляючыся, аддаючыся мільёнам пакутаў, якія толькі ён можа стварыць для яе, робіцца адной прагнай похвай, жадаючай чэлесаў столькі, сколькі ён пажадае ўсунуць, і ў той жа час лунаючы ў нябёсах, застаючыся ідэальным вобразам, які

працінае яго душу. Ён ведае, што ніякая б жанчына яго ня вытрымала, і звар'яцела б ад таго, што ён робіць зараз зь ёю, ад сораму і болі, ад паўнаты іх зьліцьця, ад нячутнага блюзьнерства, перад якім адступае пекла. Даная. Ева. Сафія. Тая, каго бяруць багі. Жонка і дачка Зеўса, адвечна цнатлівая для яго. Ноч густее, і яны пераўтвараюцца ў яе – цемру, якая калышыцца ў абдымках адно аднаго. Ён – вялікі чорны акіян, а яна – белая лодка-месяц, якая качаецца на яго грудзях, Пасейдон і марская німфа, якую лашчуць яго рукі-хвалі. Праз яе стогны і ўздыхі ён чуе бясслоўную малітву – першабытную, глубокую, як мора, і высокую, як нябёсы, калыхаючую яго. Ён сьхіляе галаву ёй на грудзі, і слухае яе сэрца – сэрца Мадонны. Ніхто іншы яе б так ня ўзяў, разумее ён. Толькі ён можа. Толькі Бог.

Глава 24: Шляхі цемры

- Як справы, Крысьціян?

Ён адкінуўся на шырокай скураной канапе, закурыў, і агледзеў хлопца, які сядзеў насупраць яго ў крэсьле. Крысьціян не курыў. Ён счапіў длінныя пальцы, упрыгожаныя тяжкімі пярсьцёнкамі з чарнёнага срэбра, і нібыта глядзеў у сябе. Потым узьняў на яго вочы – пранізьлівыя, сінія на бледным твары, і страсянуў чорнымі валасамі. Густая пасма ўпала яму на лоб, закрываючы брыво.

- Дзякуй, усё добра. Як і заўсёды – нічога не здараецца. У гэтай краіне ніколі нічога не здараецца, - неяк расчаравана вымавіў ён. – Мы дасягнулі ідэальнай стабільнасьці. Здаецца, мы ўсе ў раі. Ён нярвова рассьмяяўся. - Толькі чамусьці гэты рай усё болей нагадвае пекла, - працягнуў ён. – Сам ня ведаю, чаму. Ня ведаю, што мне сапраўды патрэбна. У мяне ўсё ёсьць, і быццам бы няма нічога. Міхась кіўнуў.

- Так бывае, Крысьціян. Гэта, насамрэч, добры знак. Гэта азначае, што твая душа абуджаецца. Калі ты задаволены, ты – мёртвы. І толькі жывому баліць, запомні гэта.

- Значыць, я жывы. Крысьціян усьміхнуўся. – Таму што мне дужа баліць.

- Чым займаўся? Яму і сапраўды было цікава, што адбываецца ў душы гэтага хлопца. Неяк ён стаў для яго накшталт сына – маладая душа, якая так нагадвала яго самога.

- Як навучаньне?

- Вы маеце на ўвазе ўніверсітэт? Так лёгка, што нават не цікава. Хутка я атрымаю дыплом, і стану прафесійным філёзафам. Сьпецыялістам па позьняй антычнасьці і старажытным культам. Працягваю справу бацькі. Крысьціян усьміхнуўся.

- І што будзеш рабіць, як сконьчыш? – запытаў ён.

- Буду выкладаць. Крысьціян паціснуў плячыма. - Але ж для гэтага трэба заняцца нейкай навуковай працай.

- І што цябе цікавіць? – пацікавіўся ён.

- Містэрыі Гекаты. Мяне заўсёды прыцягвала цёмная старана жаноцкасьці.

Крысьціян задуменна глянуў паверх яго – быццам бы ў акно. Насамрэч, яго позірк зачапіўся за крэсла, у якім сядзела яна. На ёй была апранутая сіняя зь мохава-зялёным і барвовым аксамітная сукенка са стужкамі пад грудзямі, з глыбокім трохвугольным выразам. Яе тонкае запясьце абцяжарваў цяжкі бронзавы бранзалет, зьвеньні якога былі ўпрыгожаны складаным вузорам. Яе доўгія, гладкія чорныя валасы вольна ляжалі на плячах, вусны былі нафарбаваныя барвовай памадай. На бледным твары гэта рабіла яркае ўражаньне – Крысьціяну здавалася, што яны нафарбаваныя сьпечанай крывёй. Яна выглядала для яго ламіяй ці дземаніцай, але ж у яе рысах не было нічога злавеснага. Яны нагадвалі рысы дзіця, мяккія, задуменныя. Крыху разгубленыя. Уразьлівыя рысы. Ён як раз чытаў цяпер пра рытуалы цемры – сэксуальная магія. - Цікава было б папрактыкаваць гэта зь ёй, - нечакана падумалася яму.

Насамрэч, партнёрша ў яго ўжо была – Ліліян, ці Ліліт, як яна сама сябе называла.

Яго аднакурсьніца, такая ж апантаная адэптша чорных мастацтваў, якая жадала ўзьняць сваё Эга настолькі, каб паглядзець у вочы самому Лючыпару – узьняцца на чорных крылах, казала яна. Яны сустракаліся, і практыкавалі некалькі разоў, але ж нічога асаблівага не адбывалася, якой бы антураж вакол ён не рабіў. Наадварот, чым болей яны стараліся, тым меней, ім здавалася, у ніх нешта атрымоўваецца. Хутка яна яму надакучыла, і ён, наогул, пачаў пазьбягаць яе кампаніі. Калі б ёй толькі быў патрэбны сэкс, гэта ён бы яшчэ мог ёй даць, але ж ёй была патрэбная нейкая інфернальная ўлада над сьветам. Яна ўжо разаслала сваё рэзюме ў некалькі буйных грамадскіх устаноў – жадала стаць журналістам-дасьледчыцай. Філязофія яе не прыцягвала так, як яго. Яшчэ яна пісала – шмат, і на акультныя тэмы, і вяла свой уласны сайт у сеціве –

Ведзьмаўскі Кавен. Нават сваю нейкую плынь стварыла – “шаббаціанства”. Нейкая хімера, якая складалася з чорнай каббалы Шаббатая Цві, і еўрапейскага ведзьмаўскога шабашу. Мэта была ўсё тая ж – разьвіцьцё волі, здольнасьць выконваць любыя, самыя вычварныя свае жаданьні. Ну і, канешне ж, навучаць. Стаць прызнанай у акультных кругах аўтаркай, вярхоўнай жрыцай, якая будзе весьці семінары і выкладаць для мноства маладых адэптаў. Што выкладаць, перад ёй пытаньня не стаяла – магію, і ведзьмаўство. Прыгожы дэкор, сьвечы, складаныя распрацаваныя рытуалы, каб абудзіць сваю магічную сілу – гульні, у якія любяць гуляць дарослыя, стаміўшыяся ад нудоты паўсядзённага жыцьця.

- Цікава было б, каб яны сустрэліся, - неяк нечакана падумалася яму. – Паглядзець бы на іх дуэт. У Летыцыі ён адчуваў сапраўдную цемру, не бутафорскую. Нешта такое, што ён дагэтуль не сустракаў. Яно вабіла яго, прыцягвала. Але ж нічога злавеснага, інфернальнага ў ёй не было, ніякіх упрыгожваньняў, чорнага адзеньня, таямнічых сімвалаў.

Яна проста была прыгожай, дорага апранутай дзяўчынай, якая выбірала брэндавыя рэчы ў утрыравана жаноцкім, нявінна-сэксуальным стыле. Дольче Габбана, Ральф Лорен, Гуччы, Валенціна. Усё дужа клясычнае, па-еўрапейску. Ён быў сказаў, нават дужа па-еўрапейску. Толькі брэнды – гэта аддавала вайбам новых рускіх, жанчыны якіх нагадвалі прынцэсаў, сышоўшых прама з подыуму ў натоўп сучанага жыцьця. І жыла яна так жа – ізалявана, закрыта. Быццам бы царэўна ва ўсходнім гарэме. Гэты налёт усходу, несучаснасьці, адчуваўся тут асабліва моцна. І мужчына гэты быў цёмны, уладны, пафасны, як нейкі арабскі прынц, ці шэйх. Яна, было відавочна, ня мела ў гэтым доме слова наогул, ды яе гэта не цікавіла. Абы былі прыгожыя шмоткі, і нічога ня трэба было рабіць. Яна не працавала, не вучылася. Цэлымі днямі сядзела ў тэлефоне ці ноўтбуку, глядзела паказы. А калі выязжала, то толькі па магазінах ды ў салоны, куды ён яе вазіў, і чакаў у машыне пры ўваходзе. Быццам бы баяўся чагосьці. У яго яшчэ была прыватная служба Vertu, і шафёр, які выконваў даручэньні. І ўсё. Нават дровы для каміну ён сам калоў. Такі вось дзіўны міліянер. Ды менавіта гэта Крысьціяну дзіўна і не было. Проста

чалавек не жадаў вылучацца. Дзяўчына ж, на трыццаць год маладзей, была яго жанчынай. Яго жонкай, у чым, па праўдзе, Крысьціян сумняваўся. Нейкае ўнутраннае пачуцьцё казала яму, што гэта ня так. Дужа падобныя яны былі, і сапраўды як айцец і дачка, толькі ўлазіць у таямніцы іх жыцьця Крысьціяну не хацелася.

Ён глянуў на яе яшчэ раз. У сваіх шэра-сініх з зялёным аксамітах яна нагадвала таямнічую фею, балотнага духа, выкліканага каўдуном невядома дзеля якіх мэтаў. Гэта было дзіўна Крысьціяну – бачыць яе тут, побач, у крэсьле, паміж імі. Яна, здаецца, не зьвяртала на іх увагі – сядзела, як кошка, і вывучала нешта ў цяжкім корпусе апошняй мадэлі Apple – лістала па экране пальчыкам.

- Цёмная старана жаноцкасьці – справа небясьпечная, Крысьціян. Я неяк заблукаў, і дагэтуль не магу выйсьці. Мужчына ўсьміхнуўся, кіўнуўшы галавой у яе бок. Яна разгублена адарвала вочы ад тэлефону, мякка ўсьміхнулася сваёй дзіцячай усьмешкай.

- Схадзі ты, зрабі нам кавы, любая, - вымавіў ён. Яна адразу ўзьнялася, пакінуўшы тэлефон на крэсьле, і накіравалася ў бок кухні. Загудзела машына.

Крысьціян усьміхнуўся.

- Яна вас слухаецца без пытаньняў. Я ніколі такога ня бачыў, каб жанчына так падпарадкоўвалася мужчыне. Для мяне гэта, прызнацца, дзіўна, - заўважыў ён.

- Гэтак у нас ня прынята, выбачайце. Ён паціснуў плячыма.

- Гэта – так, як яно павінна быць, хлопец. А як яшчэ можа быць? Па-іньшаму? Ён узьняў на Крысьціяна сьмяючыся вочы.

- Ну, мая б дзяўчына ніколі б не зрабіла, што я сказаў. Ды яшчэ пры іньшых. Ён успомніў “чорную дземаніцу Ліліт”, і таксама ўсьміхнуўся.

- А хто твая жанчына? – мужчына зацікаўлена глядзеў на яго.

- Аднакурсьніца. Ліліян. Таксама хутка атрымае дыплём філёзафа. Толькі яна ня хоча выкладаць, ці займацца навуковай працай. У яе свае абшырныя пляны – ведзьмаўскі кавен анлайн.

Мужчына шырока ўсьміхнуўся.

- Калі жанчына хоча нечага, яна гэта атрымае, - узьняўшы брыво, вымавіў ён. – Толькі навошта ёй гэта? – запытаў ён нібыта сам сябе.

- Ці ж зробіць гэта яе шчасьлівейшай?

- Пэўна, зробіць. Крысьціян паціснуў плячыма. Яна, наогул, заявіла, што яна – лесьбіянка, і нашая сувязь зь ёй была памылкай. У нас нічога не атрымалася ў магічным сэньсе, - растлумачыў ён. – Мы займаліся тантрай, сэксуальнай магіяй, і рэзультат, прызнацца, быў нулявы. Я нават з прастытуткамі больш задавальненьня атрымоўваў. Яны хоць не намагаліся выклікаць Сатану, выкарыстоўваючы мой хер.

Мужчына раптам громка зарагатаў.

- Слухай, я жадаў бы пазнаёміцца з тваёй Ліліян. Не для гэтага, можаш быць спакойны, - адсьмяяўшыся, патлумачыў ён. – Проста цікава. Люблю розных цікавых людзей. Ды і Летыцыі трэба кампанія. Зь сяброўкамі ў яе неяк не атрымоўваецца, нажаль. А дзяўчыне яе ўзросту трэба сустракацца з равесьнікамі. Так было б для яе лепей, для яе здароўя. Ён замаўчаў.

- А што зь ёй? – раптам запытаў Крысьціян. Неяк само выравалася – ён не жадаў. – Прабачце, выбачыўся ён.

- Нічога. У яе дэпрэсія. І яшчэ некалькі дыягназаў, якія я ўсе адмяніў. Але тое, што яна іх атрымала, і лячэньне, якое атрымала пасьля, было горш за ўсякую сапраўдную хваробу. Так што ёй патрэбныя сябры. Добра, што ты жывеш тут побач. І дзякуй, што завітваеш да нас.

- Дзякуй вам. Крысьціян памаўчаў.

- Скажыце, чаму ў мяне нічога не атрымоўваецца з магіяй? –

раптам запытаў ён. – Я вывучыў столькі кніг, правёў шмат абрадаў. Прасьцей было б растлумачыць, што ўсё, што напісана там, гэта нейкая лухта, казкі для дарослых, накшталт рэлігіі, і ўсіх гэтых месаў, малітваў і сьвятаў. Але ж я ўпэўнены, што там нешта ёсьць. Інакш людзі не былі б так апантаныя ўсімі гэтымі старажытнымі культамі. І мой бацька не загінуў бы … так жудасна раптоўна. Ён замаўчаў.

- А як загінуў твой бацька? – пацікавіўся мужчына.

- Проста не прачнуўся. Але ж калі яго знайшлі, у яго на твары быў такі выраз жаху, што яго пахавалі ў закрытай труне. Быццам бы ён штосьці бачыў перад сьмерцю. Крысьціян замаўчаў.

Мужчына кіўнуў.

- Такое бывае, калі намагаешся выклікаць сілы, якімі ня можаш кіраваць. Твой бацька займаўся дэманалатрыяй, так?

- Дэманалатрыяй займаюся я. Мой бацька быў заядлым прыхільнікам гаэтычнай традыцыі – ён быў упэўнены, што дземанамі можна кіраваць, выкарыстоўваючы імёны Бога.

- І таму ты – жывы, а ён памёр. Разумею. Бог дужа ня любіць, калі яго імёны выкарыстоўваюць. Асабліва тыя, якія лічаць яго імёнамі. Насамрэч імёны Бога ведаюць адзінкі на гэтай планеце.

- А Іегова, Аданай, Элахім? Я разумею, што гэта не сапраўдныя імёны, а толькі якасьці … Крысьціян спыніўся.

- Вось ты і адказаў сам на сваё пытаньне. Адзінае імя, якое, сапраўднае, мы ведаем, і якое можна выкарыстоўваць, гэта імя Ісуса. Бог сам адкрыў нам яго. Гэта імя – не схаванае, як іньшыя.

- Прабачце, але ж гэта імя чалавека. І, да таго ж, я ня веру ў хрысьціянства, і лічу яго самай слабой і няўдалай з усіх магчымых рэлігіяў. Крысьціян паморшчыўся.

Яна ўвайшла, і паставіла перад імі па кубку кавы.

- Дзякуй, каханая, - мякка вымавіў ён. Яна пацалавала яго, і села ў крэсла побач.

- Хрысьціянства – няўдалая калька на егіпецкія і элінскія культы. Ісіда, Зеўс, і іньшыя багі набылі воблік дзевы Марыі, Ісуса, і гэтак далей, аб'яднаныя з абрадамі іўдэйскіх містэрый. І пры гэтым – філязофія пакоры, страха, так уласьцівая іўдаізму. Закону і падпарадкаваньню яму. Усе гэтыя запаветы … навошта яны нам цяпер? Я лічу, што павінны быць толькі адзін запавет – свабода волі, і жаданьня. Як у Кроўлі.

Мужчына кіўнуў.

- Твая жанчына жыве менавіта па такіх запаветах. Ці ты быў зь ёй шчасьлівым?

- Не. Крысьціян раптам усьміхнуўся, і пакачаў галавой.

- Бог ёсьць Каханьне, - раптам ціха вымавіла яна, узьняўшы на яго вочы.

Ён зьдзівіўся пачуць ад яе нешта – звычайна яна маўчала.

- Прабачце, што вы маеце на ўвазе? – запытаў ён яе, чамусьці на вы.

- Тое, што Бог – гэта каханьне. Я кахаю мужа майго, і айца, і ён – мой Бог. У сьвеце болей няма нічога, акрамя яго, і гэтага мне дастаткова. І праз яго я магу ўсё, - ціха дадала яна. - Толькі мне нічога ня трэба, акрамя яго каханьня.

Крысьціян разгубіўся.

- Вы гэта – інасказальна? – нарэшце запытаў ён.

- Не. Яна пакачала галавой.

- Няма ніякіх ведаў, якія б пераўзыходзілі веды Бога, Крысьціян. І яго моц, - вымавіў мужчына ў крэсьле насупраць. Яго чорныя валасы на чорнай скуры рабілі моцнае, злавеснае для Крысьціяна ўражаньне. Яго твар быў мужным, парослым цёмнай барадой, плечы – шырокімі. Весь ён вылучаў нейкую

дзікунскую, першабытную сілу.

- Яна ведае шмат пра Бога. Ён спыніўся, і замаўчаў.

- Чалавек ніколі ня зможа кіраваць дземанамі, хлопчык. Толькі Бог зможа. Ніякая “самасьць” бяз Бога не магчымая. Бяз Бога чалавек слабы, і абмежаваны. Бог жа жадае ўзьняць чалавека да самога сябе. Ты станеш магам толькі тады, калі ты станеш Богам, гэта праўда. Але ж паміж Богам, і Д’яблам самасьці - аграменная бездань. Кроўлі бачыў яе, і перасекчы ня змог. Насамрэч, Д’ябал ці Харанзон – гэта нашае Эга, якое чакае нас на краі сьвету, перад вогненным морам, што трэба перасеч, каб сустрэць Айца, трапіць у яго абдымкі. Гэта гэтага дземана трэба скарыць, і адкінуць. Гэта дужа проста – трэба адмовіцца ад сябе, ад сваёй нядасканаласьці, таго Эга, што належыць гэтаму сьвету, і якое вы лічаце сапраўдным. Насамрэч, сапраўдны ў чалавеке толькі Дух, а ён гэтаму сьвету не належыць. І ачысьціць яго – вось задача, стаяшчая перад Магам. Калі ён адрачэцца ад сябе дзеля кагосьці іньшага, ніякія дземаны яму ня будуць страшныя. Я адрокся ад сябе дзеля яе, і сустрэў Бога ў сабе. І ён перанёс мяне праз вогненную бездань. Вызваліў мяне, працягнуўшы мне руку. І гэтым Богам была яна, мая каханая. Шхіна. Ён кіўнуў на яе. Яна сьціпла глядзела ў экран тэлефону, пачуўшы яго, узьняла вочы, і ўсьміхнулася.

- Я не магу з вамі пагадзіцца, але ж паважаю ваш погляд. Я разумею вас, насамрэч, вы – як чалавек глыбока рэлігійны, маеце рацыю са свайго боку сьветапогляда. Я ж пайду сваім шляхам. Крысьціян махнуў галавой.

- Цікавы ў цябе шлях. Чалавек пакачаў галавой у адказ.

- Слухай, прыходзь да нас у госьці са сваёй сяброўкай. І тады мы паразмаўляем больш … прадметна. Ён шырока ўсьміхнуўся.

- І яшчэ, Крысьціян. Калі будзеш выклікаць каго зь дземанаў, скажы ім маё імя. І паглядзі, што будзе. Скажы, што загадваеш імём Міхаіл. Гэтага будзе дастаткова. А потым распавеш мне, што атрымалася.

- Добра, - Крысьціян усьміхнушуўся ў адказ. – Я абавязкова

правяду эвакацыю, і адразу распавем вам аб выніках.

Глава 25: Ліліт

- Летыцыя, гэта Ліліян.

- Ліліян, гэта Летыцыя. Вы тут распалагайцеся, а мы пойдзем у бібліятэку.

- Міхал прасіў мяне дапамоч разабраць кнігі, - вымавіў Крысьціян у бок сваёй сяброўкі. Тая глядзела на яго зьнізу ўгару, нахіліўшы на бок галаву, звузіўшы густа нафарбаваныя вочы. Яе валасы, зрэзаныя на макушцы, стаялі яжом, доўгія, пафарбаваныя ў ліловы пасмы зьвісалі да сярэдзіны сьпіны, якую абцягвала шчыльная скураная блюзка накшталт гарсэту. Ліліян была высокая, крэпка зьбітая, спартыўная дзяўчына, як кажуць, кроў з малаком, уся налітая жыцьцёвай маладой моцай, з плотнымі сьцёгнамі і круглымі грудзямі, якія вывальваліся са шчыльнага выразу.

- А, ок. Нарэшце вымавіла яна. Яна размаўляла па-ангельску, Крысьціян папярэдзіў яе, што яго новыя сябры - прыезжыя, адкуль - не ўдакладняў, толькі сказаў, што з Італіі. Да таго ж, італьянскага Ліліян ня ведала наогул. Можа, толькі “ciao”. Яна так і павіталася, але ж калі Летыцыя запытала "Come stai?", засьмяялася і вымавіла ў адказ "How are you?".

Яна зь цікавасьцю разглядала замежную госьцю. Тая была прыкладна аднаго зь ёй росту і ўзросту, аднак яе зьдзівіла худаба Летыцыі. Дзяўчына і сапраўды выглядала, як мадэль. Крысьціян нешта такое казаў, але ж яна не зьвяртала ўвагі. Тонкае цела дзяўчыны было зацягнута ў дарагую шчыльную сукенку чорнага колеру, чашкі дасканалага ліфу прыкрывалі маленькія грудзі, якіх, здаецца, наогул там не было. Сукенка была, відавочна, брэндавай, і дужа дарагой. На руцэ дзяўчыны быў адзеты масіўны залачоны бранзалет – “Ськіапарэльлі”. На нагах былі чорныя панчохі, і замшавыя туфлі на таўстых абцасах. Было не зразумела, ці яна сабралася кудысьці, ці прыехала аднекуль. Ці проста так хадзіла па дому, таму што ёй падабалася. У гэтых вялікіх клясычных пакоях старога будынку

яна выглядала арганічна, быццам бы сышла з фатасесіі калекцыі ў рустыкальным антуражы, прыназначаным падкрэсьліваць раскошу вобразаў. Яе чорныя доўгія валасы ракой ліліся па вузкіх плячох, дасягаючы пояса. Свае, не фарбаваныя. Белая, як сьнег, скура шчокаў палахала чырвонымі плямамі румянцу, як і алыя вусны. Вочы былі падведзеныя і акрэсьленыя чорным колерам - тонка і з густам. Доўгія вейкі крыху кранутыя тушшу. Твар матавы, нібы мармуровы, з вытанчанымі клясычнымі рысамі, але ж юны, уразьлівы, нейкі адстранёна-нярвовы, быццам бы дзяўчына калісьці сышла ў сябе, і згубілася там назаўсёды.

Ліліян, прыжмурыўшы вочы, разглядала яе, і ніяк не магла вызначыць яе стан у гэтым доме, ці якія-небудзь персанальныя рысы, якія б казалі нешта аб яе характары. Перад ёй проста стаяў дасканала праработаны, вытанчаны вобраз ідэальнай жанчыны, якая не зважае ўвагі ні на што ў гэтым сьвеце, акрамя сябе.

Яна адмеціла багаты дом, вялікі, такі каштуе больш за мільён еўра, не такі, які яна ўявіла са словаў Крысьціяна, які любіў прыўменьшваць. Ён сказаў так, каб не абразіць яе. Заўсёды жадаў не падкрэсьліваць гэтую іх розьніцу ў паходжаньні, а атрымоўвалася, што падкрэсьліваў. Западны Осла і Ўсходні Осла - як дзьве галактыкі, якія бязьлітасна разляталіся адна ад другой, не пакідаючы адна адной ніводнага шансу.

Яны цяпер былі ў Западным, а яна сама - з Усходняга. Ёй было неяк дзіўна і нават прыкра бачыць тут гэтую відавочна мігранцкую пару: ён - высокі, шыракаплечы, ці то араб, ці то турак, альбо нейкі невядомы жыхар невядомай краіны, якіх панабралася незьлічона з усяго сьвету. Дзяўчына ж на арабку не была падобная, але ж і на еўрапейку – ня надта. Пакуль яна так разважала, мужчына зьявіўся ў пакоі, і шырокім крокам наблізіўся да яе. Яна працягнула яму руку, якую ён нібыта не заўважыў. Стаяў, аглядаючы яе, і шырока ўсьміхаўся.

- Сяброўка Крысьціяна? Ён шмат распавядаў аб вас. - Ліліян? Ці - Ліліт? Як вы жадаеце, каб я вас называў?

Яго позірк зь цікавасьцю вывучаў яе постаць, праходзячыся па

ёй з галавы да ног у цяжкіх ботах на платформе, упрыгожаных шыпамі.

- Ліліт. Яна сьмела глянула на яго.

- Цяпер гэта - маё сапраўднае імя. Ліліян памёрла, і аплакваць я яе не зьбіраюся. Наадварот, у сваёй новай дземанскай суці, мне адчуваецца значна лепей.

- Я - Міхал, Ліліт. Мужчына, нарэшце, працягнуў ёй руку. Але ж яе руку не паціснуў. Затрымаў, і ўзьняў да вуснаў. Яго вусны асьцярожна пацалавалі паветра, ледзь крануўшы скуру, і яна адчула яго гарачае дыханьне, якое апаліла яе кісьць.

Яна апешыла ад нечаканасьці. Гэтае абыходжаньне выглядала харасьментам - грубым і непрыкрытым. Мужчына асьмеліўся пацалаваць яе руку - прылюдна, не запытваючы ў яе, ці жадае яна такой блізкасьці. Аднак ён не выглядаў неяк асабліва ўзрушаным, быццам бы не асэнсоўваў зробленага. Можа, ён і ня меў такога намеру - пакрыўдзіць яе. Пэўна, у тых месцах, адкуль ён родам, гэта зьяўляецца нормай, вырашыла яна. На сьвеце яшчэ шмат дзікунскіх краінаў, дзе мужчыны лічаць, што могуць рабіць з жанчынамі што заўгодна. Пэўна, ён адтуль, падумалася ёй.

- У нас прынята пры вітаньні паціскаць руку, - вымавіла яна, гледзячы яму ў вочы.

- Паціскаць? Жанчыне - руку? Ён шчыра рассьмяяўся.

- Паненачка мая, прабачце, але ж гэта выключана. Бо я магу не разьлічыць. Ён з сумненьнем глянуў на сваю шырокую далонь.

- Да таго ж, я не лічу прыстойным кранаць жанчын, зь якімі ня маю блізкасьці. Нават калі яны ў мяне просяць самі. Сьвяты абавязак шлюбу вымушае прытрымлівацца паводзінаў.

Ён абняў высокую тонкую дзяўчыну, якая стаяла побач.

Яго рука кранула яе тонкую талію і лягла ёй на ягадзіцы. Ліліян паморшчылася.

Яна ненавідзела, калі так нахабна распусна абыходзяцца з жанчынамі. Гэтая ж дзяўчына, здаецца, зусім не зьвяртала ўвагі. Наадварот, яна ўсьміхнулася, і прытулілася да яго.

- Кошка юрлівая, - вырашыла пра сябе Ліліян.

Па расказах Крысьціяна яна зразумела, што Летыцыя, як звалі гаспадыню, не вучыцца і не работае, і наогул нічым не займаецца, акрамя дома. Гэта было ёй агідна - маладая дзяўчына, і так марнуе сваё жыцьцё. Яно ў яе цякло, быццам вада ў рацэ, а яна стаяла на беразе, і раўнадушна пазірала ў мутную плынь лёсу - што ён вынясе на бераг да яе ног - хто яго ведае? Мужчына ўсе працягваў глядзець на яе цёмнымі пранізьлівымі вачыма, распранаючы позіркам. Раптам яна пахіснулася. Вочы яе зацягнула цемрай. Калі ж яна ізноў пачала бачыць, то апынулася ў цёмным гатычным пакоі, вялікім, сьцены і столь якога губляліся ў бясконцасьці. Ён стаяў перад ёй аголены, на адлегласьці. У тусклым сьвятле полымя паходняў яна бачыла яго агромны чэлес, які ўразіў яе сваімі памерамі. Па яго шырокіх плечах і магутных руках перакатваліся хвалі мышцаў, шырокія пліты грудзей былі пакрыты чорным воласам, чорныя валасы ляжалі хвалямі на плячах, барада закрывала шыю. Яна зразумела, што ад яе волі тут нічога не залежыць. Яе раптам ахапіў жах. Ён глядзеў на яе неадрыўна, а потым узьняў руку.

- Ты жадала сустрэчы са мной? - пачула яна ў вушах яго голас - інфернальны, нізкі гул, які нібыта зьдзіраў з костак яе мяса і раструшчваў іх, агаляючы самую яе душу.

- Што ж, ты клікала мяне, Ліліт. Ён памаўчаў. - І вось я тут. Дакладней, ты – тут.

Ты ж жадала спазнаць інфернальнае каханьне, чорную оргію, шаббат, якім мяне ўшаноўваюць ведзьмы, тое, што мне міла, і што ўзьнімае да мяне душу, прыніжаючы цела?

Глядзі. Глядзі на мяне. Ліліт. І ведай, што да мяне прыходзяць праз боль. Гэта і ёсьць каханьне, якім правяраецца адданая мне душа. Так я стаўлю на ёй сваё таўро.

З гэтымі яго словамі да яго падыйшла жанчына, і апусьцілася перад ім на калені. Яна спазнала ў ёй Летыцыю. Жанчына стала лашчыць яго чэлес, гладзіць і цалаваць сьцёгны і муды. Ён гладзіў яе чорныя як ноч валасы. Яго позірк быў ськівараны ўніз, на яе. З жахам яна ўбачыла, што цела жанчыны было пакрыта крывападцёкамі, сьлядамі ад удараў бізуна і апёкамі-клеймамі, нагадваючымі літары. Але ж жанчына была дзіўна прыгожай, хоць і худой і спакутванай, такой, што былі бачныя рэбры. Яна выклікала жаданьне, проста шалёнае, пякельнае, такім дасканалым, вытанчаным і ў той жа час пяшчотным, уразьлівым было яе цела. Яна была слабой, і ў ёй не было волі. Яна поўнасьцю аддавалася яму, становячыся суцэльнай асалодай, і жадаючы болю, які ён мог ёй прычыніць. Яго аграменны чэлес паўстаў у яе руцэ, і яна аблізвала і цалавала яго, шэпчучы нешта.

- Мой Бог, айцец мой, жыцьцё маё і каханьне, - пачула яна. Голас гучэў ціха, на лаціне. Раптам яна ўбачыла, як да іх падыходзіць Крысьціян. Жанчына апусьцілася на калені, і рассунула сьцёгны. Крысьціян апусьціўся перад ёй, і пацалаваў яе ўлоньне, і зад. А потым выпраміўся, і ўвайшоў у яе, зрабіўшы некалькі рухаў. Выйшаў зь яе, і адыйшоў у бок. Мужчына ўзяў свой напружаны чэлес, і апусьціўся на жанчыну, рассунуўшы ягадзіцы. Яго агромны чэлес марудна ўвайшоў між яе рассунутых сьцёгнаў. Ён меў яе ў зад, глыбока працінаючы, сьціскваючы сьцёгны рукамі.

- Станавіся побач, - раптам вымавіў ён, і яна ўбачыла сябе аголенай, стаяшчай перад ім. Ён дастаў чэлес, і рассунуў ім яе сьцёгны. Яна раптоўна ўскрыкнула ад нечалавечага болю.

Мужчына стаяў насупраць і ўсьміхаўся. Яны былі ў ранейшым пакоі старога дома.

- Што з вамі? - запытала Летыцыя.

- Нічога, - вымавіла яна зьбянтэжана. – Здаецца, мне стала блага.

- Вам нешта прывідзілася, шаноўная … Ліліт? – запытаў

мужчына, як ёй здалося – кпліва.

- Прывідзілася, - раптам вымавіла яна. – Нейкая лухта.

- Гэты дом навевае мроі, - пагадзіўся мужчына, кіўнуўшы галавой. – Ён, як люстэрка, адлюстроўвае нашае жаданьні, і паказвае іх нам, скажам так, у канцэнтраваным выглядзе. Прабач, я буду да цябе зьвяртацца на ты. Ён ізноў усьміхнуўся. – Бо па гадах ты магла б быць маёй дачкой. Тое, што мы бачым у розуме, мы бачым вачыма духоўнымі, і, насамрэч, пражываем. За імгненьне мараў можна пражыць жыцьцё. Ці – час, які будзе доўжыцца для нас дольш, чым жыцьцё. Напрыклад, калі цябе катуюць, час доўжыцца вечна.

- Вас катавалі? – пацікавілася яна.

- Што са мной толькі не рабілі. Ён усьміхнуўся ізноў. – Але ж мне пашкодзіць нельга. Бо я сапраўды не існую. Не існую тут, у гэтым сьвеце, - удакладніў ён. – Я існую ў сьвеце сапраўдным, тым, які распрасьціраецца бясконца па-за межамі праяўленага. У сьвеце мараў. Бо ж я – мастак, а мастак ня можа існаваць у рэчаіснасьці. Яна для яго малая.

- Вы – філязоф, - вымавіла яна. – Але ж я аддаю перавагу ня словам, а справе.

- Як даўно? – пацікавіўся ён.

- З таго моманту, як асэнсавала, хто я. Запаліла ў сабе чорнае полымя, - горда адказала яна.

- Не гуляйся з чорным полымем, дзіця. Бо яно можа спаліць цябе. У цябе дужа шмат чалавечага, а гэта – вельмі гаручае паліва. Чорнае полымя, як ты яго называеш, ці аголены Дух, які вока чалавечае душы успрымае, як цемру, можа вытрымаць толькі той, у каго нічога не засталося ад гэтага сьвету. Хто не шкадуе ні душы, ні цела. Як яна. Ён кіўнуў галавой у бок дзяўчыны.

- Ты ж бачыла яе цела духоўным вокам. Як табе? Спадабалася?

- Яна прыгожая, - ціха вымавіла Ліліян, нібыта ў паўсьне.

- Прыгожая, - кіўнуў ён. – Ты заўважыла шнары на яе скуры?

- Так. Ліліян кіўнула.

- Ты многа што бачыла, - пагадзіўся ён. – Ты і сапраўды можаш уваходзіць у цемру. Але ж ці зможаш ты прайсьці яе наскрозь? – вымавіў ён задуменна, нібыта вагаючыся.

- Навошта? – вымавіла Ліліян. – Я жадаю застацца там. Цемра – мой дом. Я адчуваю роднасьць зь яе істотамі. Я ўжо не чалавек па сваёй суці. Я прыняла дземанскае аблічча.

- Не вярзі лухты. Ён усьміхнуўся. – Ніякога дземанскага аблічча я ня бачу, а бачу дурную і нахабную дзяўчыну, якая думае, што выклікае дземанаў, і загадвае ім. Насамрэч ты проста весяліш усіх чарцей навакольля. Калі параўноўваць узровень статуснасьці, замест дварцовых палацаў ты заблукала ў псарню, дзе лаеш на карачках перад сабакамі, пакуль псары пацяшаюцца зь цябе. Ты нават і да двара не наблізілася, не прайшла і першыя вароты. А там цябе чакаюць не гаспадары, а жаўнеры. Якія аддзяруць цябе, як казу, і выкінуць вон, калі ты ім надакучыш. Ты думаеш, у такім выглядзе цябе прапусьцяць у гаспадарскія пакоі? Калі толькі ў якасьці шута. Ён шырока ўсьміхнуўся.

Летыцыя стаяла, і глядзела на яе, але ж нічога не казала. Нібыта такі разгавор быў для яе нормай. Яе вочы проста вывучалі Ліліян, вывучалі сумна, зь нейкім жаночым жалем.

- Не хвалюйцеся, Ліліян, - раптам вымавіла яна. – Вы проста яшчэ мала ведаеце. Вы думаеце, што ведаеце, але ж вы памыляецеся. Усё, чым вы займаліся, гэта небясьпечная лухта, і дземанам і сапраўды нельга загадваць. Але ж яны цікавяцца намі. Яна замаўчала.

- Бяз Бога не магчыма кіраваць дземанамі, - ціха патлумачыла яна. – Чалавек, наогул, ня можа. Толькі Бог можа ім загадваць.

- Чалавек жа можа толькі прасіць Бога, - ціха працягнула яна. – Кольці б ён не гуляў у дземанскія гульні, ён прыйдзе да гэтага.

- Я ўмацаваў сваю волю так, што стаў роўным дземанам, - працягнуў ён, і пераўзышоў многіх зь іх. Але ж я так і застаўся слабым. Мяне кідала з сусьвету ў сусьвет, з краю у край ад адчаю да самай глыбокай бездані болю, які толькі мог спазнаць чалавек. Пакуль я не сустрэў яе. І яна вызваліла мяне зь пекла. Насамрэч, яе прывёў да мяне Бог. І калі я сустрэў яе, я стаў Ім. Богам, які прыняў адказнасьць за яе, і свой лёс. Я ўспомніў сябе, і жахнуўся. Мы зь ёй знаходзіліся ў пекле, бясконца блукалі па яго шляхах. Але ж цяпер мы былі разам. І марудна мы пачалі ўзыходзіць на крыж. Я разарваў гэты сусьвет – разарваў яго дзеля яе - каб нам вызваліцца. І здарылася дзіва - мы вызваліліся зь ёю. Цяпер жа мы – вольныя, і можам знаходзіцца адначасова і тут, і ўсюды, у бясконцы месцаў.

- Я ня буду спрачацца. Яна паціснула плячыма. – У вас мае быць сваё бачаньне астралу, у мяне – сваё. Я магу сказаць вам, што дземаны шмат разоў дапамагалі мне. Ён кіўнуў.

- Хай будзе так. Я таксама ня буду спрачацца. Вы пабудзьце разам, а я пайшоў. Крысьціян ужо стаміўся глытаць пыл у адзіноце. Я проста адчуваю яго гнеўныя астральныя вібрацыі. Ён шырока ўсьміхнуўся, паказаўшы белыя зубы пад чорнымі вусамі, дакрануўся да пляча высокай дзяўчыны, махнуў галавой, разьвярнуўся, і пакрочыў у бібліятэку.

- Пайдземце на кухню, Вівіян. Ой, прабачце, Ліліян. Там можна ўтульна пасядзець, там ёсьць канапа, і гарыць камін. Міхась запаліў. І я запалю для нас сьвечы.

Яна мякка ўсьміхнулася.

- Ліліт, - вымавіла Ліліян. – Называйце мяне Ліліт.

- Я не магу, - пакачала яна галавой. – Гэта імя дземана, і яго нельга вымаўляць дарма. Прайдзёмце, Ліліян. Я вам растлумачу. Усё, што вы жадаеце. Але ж спачатку прапаную выпіць кавы. Яна ўзяла яе за руку. Яе рука была мяккай і цёплай, але ж ўладнай і моцнай. Зьдзіўлена Ліліян заўважыла, што яна ня можа не падпарадкавацца ёй.

- Я маю моц Айца майго, - ціха патлумачыла Летыцыя. – Яго

рука кіруе маёй рукой, бо я цяпер заўсёды знаходжуся ў ім.

У дваіх яны прайшлі ў вялікі сьветлы і цёплы пакой, і Ліліян села на канапу.

- Дзіўны дом, і дзіўная сям’я, - падумала яна.

Глава 26: Яднаньне

- Госпадзі, ці ты чуеш мяне? – ціха вымавіла яна. Яна малілася, стоячы на каленях у халодным невялікім пакоі. За сьцяной-муром раскінулася далёкая пустка - безьмежныя палі. Над палямі лёталі птушкі: крумкачы сумна сьпявалі сваю адвечную пахавальную песьню. Каго хавалі? Тое было не істотна. Яны лятаюць так, і крычаць ужо даўно. Такія вось пякельныя анёлы – правраднікі самотных душаў, блукаючых у пакінутых месцах. І яна была такой жа душою – самотнай, пакінутай. Яна замольвала тут свае грахі. Якія – ужо і ня памятавала. Іх было шмат – дужа шмат, і ўсе яны заключаліся ў тым, што рабілі зь ёю іньшыя. Праз гэты гвалт і зьдзекі яе душа страціла памяць аб нябёсах. Яна згубіла розум, але ж зусім не шкадавала яго. Розум ёй толькі перашкаджаў. Бо цяпер, не маючы яго, яна была вольная. Вольная ад усіх – калі яна стала вар'яткай, яны яе пакінулі. І тут, у самоце, яна сустрэла і спазнала Бога. Яе тонкія рукі, складзеныя далонямі, былі ўзьнятыя – да яго. Тонкая ільняная кашуля зусім не падыходзіла для халоднага надвор'я, але ж холаду яна не адчувала. Уся яе душа поўнілася прадчуваньнем нейкай радасьці, сустрэчы, якую яна ўжо даўно чакала. Яе вялікія вочы болей ня бачылі зямнога – яны назіралі нябёсы. Сьвятло асьляпіла іх, і сьвет вакол зьнік, нібыта яго і не было. Толькі Бог застаўся вакол, ахінаючы яе адусюль.

- Хто ты? – ціха запытала яна. – Хто ты, мая найвялікшая радасьць, маё каханьне? Ці я ведаю цябе?

- Ведаеш, - прагучэў ціхі, ласкавы голас. – Ведаеш, золатка маё, бо ты – у маім сэрцы.

Ён увайшоў у пакой і ўбачыў самотную маленькую постаць ля вакна. Сьветла-шэры колер кашулі нібыта зьліваўся зь небам і колерам яе самотных вачэй, якія, ён ведаў, шэрыя, пазіраючыя ў ціхія бездані, дзе блукала яе душа. Дзяўчына малілася – як заўсёды, калі ён уваходзіў. Ён не турбаваў яе – ціха назіраў. Калі-некалі падыходзіў зусім блізка, так, што яна адчувала яго

подых, і клаў цёплую вялікую далонь на яе плячо. І тады зь яе веек капалі сьлёзы. Яна была прыгожай, гэтае дзяўчо. Летыцыя. Ён кахаў яе даўно - даўно зразумеў гэта. Яе чорныя валасы былі як сон. Як мара. Доўгія, яны падалі мяккім, шаўкавістым покрывам, бліскучыя і густыя, закрываючы яе сьцёгны. Казалі, што дзяўчына была вар'яткай. Але ж ён ведаў, што гэта ня так. Проста яе душа спала. І прыйшоў час абудзіць яе. Асьцярожна ён крануў яе за плячо, і паклікаў:

- Летыцыя!

- Што, каханы? – ціха адказала яна, нібы прачынаючыся ад сну.

- Пойдзем дамой, каханая. Пойдзем разам са мной, - ціха вымавіў ён. Ён апусьціўся перад ёй на калені, узяў яе твар у далоні, і паглядзеў ёй у вочы. Яе вочы набылі жыцьцё, і яна пагладзіла яго валасы – асьцярожна, мяккай далонькай.

- Пайшлі, Госпадзі, - ціха вымавіла яна. – Я так даўно чакала цябе.

Ён нахінуўся, і крануў вуснамі яе мяккія вусны. Яна абвіла яго шыю рукамі. Праз кашулю ён адчуваў яе тонкае цела, біеньне яе сэрца, як і яна, прыціскаючыся, адчувала яго вялікае цела, яго грудзі і гук яго сэрца ў іх. Іх сэрцы адно насупраць другога з'ядналіся, і загарэліся адным моцным полымем.

Яна адчувала жар яго вуснаў, і ўздрыгвала. У першыню яе цалаваў Бог.

Адзеньне перашкаджала яму, і ён сьцягнуў зь сябе кашулю. Кінуў яе на падлогу. Яна ўзьняла рукі, і ён агаліў яе цела – тонкае, амаль празрыстае, з маленькімі кропкамі ружовых саскоў і цёмным ценем пад мяккім улоньнем паміж стройных сьцёгнаў. Яе цела быццам бы сьвяцілася, і амаль таяла ў яго руках, празрыстае і лёгкае, як прывід, ці сон.

Ён накрыў яе трапяткую душу далоньню, і пад яго рукою гэтая зыбкая плоць суцішылася, і прытулілася да яго цяпла. Ён гладзіў яе грудзі, адчуваючы яе напружваючыяся саскі, пакуль яго вусны вывучалі яе вусны. Яе рука лягла яму на грудзі, і

пагладзіла скуру, крыху блытаючыся ў валасах пальцамі. Ён апусьціў яе далонь ніжэй, туды, дзе ўзьняўся яго чэлес, і яе тонкія пальцы кранулі яго плоць.

Тое, што адбывалася, не спыніць ні ёй, ні яму, разумеў ён.

Ён узяў яе на вузкім манаскім ложку, пакрываючы пацалункамі яе лёгкае цела, апальваючы яго вуснамі, рассоўваючы і раскрываючы сабой. Седзячы перад ёй, ён бачыў яе стройныя белыя сьцёгны, тонкія лыткі і маленькія ступні, якія ён кранаў губамі, сьціскваючы далонямі. Яна ўздрыгвала і стагнала, нібыта ў ліхаманцы, але ж ён разумеў, што гэта была ліхаманка жаданьня, якая ахапіла яе так жа, як і яго. Тут ніхто не патурбуе іх і не перашкодзіць, бо ён быў тут уладар, і сьвятар, той, хто мог уваходзіць да яе, і спавядаць яе ў любы дзень і час.

Не было такіх таямніцаў, якія б яна не распавяла яму – ён ведаў пра яе ўсё. І цяпер яму толькі засталося ўзяць яе – узяць так поўна, як толькі гэта магчыма. Бо ж ён быў Богам – яе адзіным, хто быў для яе істотным, і каго яна чакала і клікала ў самоце. У яго на грудзях яна засынала, і яго рукі былі для яе надзейным шчытом і аховай.

- Ты гатовая прыняць мяне ў сябе, анёлак мой? – ціха вымавіў ён, і яна адказала:

- Так. Я гатовая прыняць цябе, каханы.

- Будзе балюча, але ж ты пацярпі. Ён нахінуўся да яе, і пагладзіў яе твар далоньню. – Толькі крышачку, а потым мы адправімся з табой у рай. Гэта будзе новая зямля, і новае неба, каханая. Я абяцаю цябе. У першыню ён назваў яе каханай. Яна ўздрыгнула, быццам бы даўно чакала.

Ён нахінуўся над ёй, і асьцярожна ўвайшоў у яе, пяшчотна, але ж бязьлітасна працінаючы яе цела. Яна ўскрыкнула, і яе вочы закрыліся. Твар яе быў белы і прыўкрасны, як адляцеўшая душа, якая стаяла цяпер зь ім побач. Яго чэлес рухаўся ў ёй усё мацней і глыбей, і з кожным яго рухам яе працінала асалода нябёсная, не зямная, такая, якую і апісаць было нельга. Яна ўскрыквала пад ім, і яе белыя сьцёгны і прасьціна ложку

афарбаваліся яе крывёю. Пад сабой ён бачыў яе стройнае цела, маленькае і тонкае, над якім зараз сьведчыла сваю ўладу яго самасьць, яго магутнасьць і яго моц. Яго каханьне працінала яе жудасна, і яна выгіналася пад ім, прыціскаючыся да яго, прагнучы яго ўсей душою і целам. Праз некалькі рухаў усё было скончана. Ён выліўся ў яе, прынік, і ахапіў рукамі.

- Мы паедзем дамоў, любая. Паедзем да мяне, - ціха вымавіў ён. – Туды, дзе нас з табой ніхто ня патурбуе, і ня будзе нам перашкаджаць.

Ён узьняў яе на рукі, апрануўшы ў адзеньне белае, і чыстае, як сьнег. Праз імглістыя палі ў цемры чорны вершнік на аграменным вараным кані скакаў напрасткі, несучы ў абдымках душу. Яна прытулілася да свайго каханага, і ня чула і ня бачыла нічога.

- Куды мы едзем, Госпадзі? – ціха запытала яна.

- Дамоў, сонейка. Мы едзем з табой дамоў, - ціха вымавіў ён, цалуючы яе вочы. Ён крэпка прыціскаў яе да сваіх вялікіх грудзей, кіруючы вольнай рукой туга нацянутыя лейцы. Конь імчэў, прышпораны, і хутка яны будуць дома. Чорны замак над ракой узьняў высока свае гонкія вежы. Вось гарыць вакно, а гэта значыць, што іх чакаюць. Там Абель запаліў сьвечы, і верныя рыцары і жаўнеры стаміліся, выглядаючы свайго гаспадара. Але ж вось ён імчыць, несучы ў абдымках Душу, якая належыць яму адзінаму. Яго позірк чорны і страшны, аднак для яе ён – прыўкрасны і лагодны, як і яго рукі, і яго вусны. Бо яна ведае хто ён сапраўды – яе Бог, яе каханы, Цар і Ўладар сусьвету, той, хто яе знайшоў, і ніколі болей не пакіне.

Яна адкрыла вочы, вяртаючыся ў рэчаіснасьць, нібыта рыба вынырнула з вады. Яго вусны кранулі яе вусны, твар нахінуўся над ёй.

- Цябе прысьніўся сон, каханая? – ціха запытаў ён.

- Так, любы мой. Прыўкрасны, дзіўны сон. Ты нёс мяне на чорным кані ў наш замак, любы. І я ведала, што ты быў там сапраўдны. Як і я там была сапраўдная, - прашаптала яна,

абдымаючы яго.

- Золатка маё. Ён абняў яе, прыціскаючы да грудзей, цалуючы яе вочы. – Ты – маё жыцьцё. Мой маленькі анёлак. Я ж і тут сапраўдны, любая. Як і ты – сапраўдная. Птушаня маё. Ён абняў яе, і прыцягнуў да сябе.

- Ты – Ён, - ціха прашаптала яна. – Я ведаю, любы мой. Я была там. Я бачыла. Ты – мой Бог. Жыцьцё маё. Я ведаю, што мы вернемся туды, у той замак на пагорку пасярод лесу.

- Вернемся, любая. Ён пацалаваў яе. – Абавязкова вернемся, душа мая. Яго далоні гладзілі яе твар. – Усё, што ты ўяўляеш, усё праўда. Я ўсё ствару для цябе. Праўда ў тым, што нам хораша з табой разам, жыцьцё маё. Каханая. Я напішу для цябе самую прыўкрасную кнігу пра велічны замак на пагорку на ўскрайку лесу, пра сьвет, дзе ўсё для нас з табой магчыма, і дзе мы – сапраўдныя, такія, якія мы ёсьць, і якімі жадаем быць.

- Напішы, каханы. Яна абняла яго, хаваючы твар у яго на плячы.

- Не істотна, у якім мы сьвеце, любая, галоўнае, што мы – разам, - ціха, пяшчотна вымавіў ён, цалуючы яе.

- Цяпер ты ведаеш усё, каханая, - ціха вымавіў ён, трымаючы яе твар у далонях.

- Чаму Сафія павінна пакутваць у сьвеце, любы? - ціха запытала яна.

Яго позірк, такі любячы і пяшчотны, нібыта працінаў яе душу.

- Таму, што ты павінна ўзьняцца да мяне, любая. Пераўтварыць смерьць у жыцьцё, і спазнаць каханьне. Даведацца, што ў гэтым сьвеце яго няма, і імкнуцца да мяне ўсёй душой. Калі сьвет гвалціць цела, цела разумее, што яно – ня дом Душы, бо яна належыць нябёсам. І тады Душа ўзьнімаецца над целам, і ўзьнімае яго - да мяне. І я сыходжу, і ўваходжу ў яго. І болей няма розьніцы, бо я - усюды. Няма словаў, каб выказаць мяне. Я - той, хто я ёсьць, і я - крэпасьць і моц, і той, хто спазнаў маё каханьне, не баіцца сьмерці. Бо смерць для яго не існуе, і таму

не адрозьніваецца ад жыцьця.

- Куды мы пойдзем далей, каханы? - запытала яна яго. - Куды павядзеш ты мяне сваімі шляхамі?

- Мы пойдзем далёка ў цемру, любая. Бо наш шлях туды толькі пачынаецца. Сьвятло абмежаванае, цемра ж - бясконцая. Яе таямніцы можна спазнаваць адвечна. Ён ахінуў яе рукой у мантыі, як вялікім чорным крылом.

Яна прытулілася да яго, і ён укрыў яе сабой. На яго грудзях яна апынулася ў адвечнасьці. Каханьне калыхала іх - подых ненароджанага, у якім магчымае ўсё.

У пакоі стаяў вялікі крыж з чорнага дрэву. Было цёмна і злавесна, і ў той жа час - пакойна і радасна, так, што ў яе замірала сэрца.

- Ты гатовая ўзыйсьці на гэты крыж, каханая? - ціха запытаў ён.

- Гатовая, любы. Бо гэты крыж - мая любоў да цябе, - ціха адказала яна.

Яна стаяла аголеная перад ім, і ён працягнуў ёй руку, і падвёў да крыжу. Разьвёў яе рукі, і уставіў у кайданы на перакладзінах.

- Будзе балюча, любая, - ціха вымавіў ён.

- Я гатовая цярпець боль, каханы. Боль ад цябе - гэта падарунак, які ня мае кошту, - вымавіла яна сухімі губамі.

Ён падыйшоў да яе, і закрыў яе вусны сваімі. Яго пацалунак, прагны, апаляў яе. Вусны яе жадна пілі жыцьцё зь яго вуснаў.

Ён зьняў адзеньне, і застаўся стаяць насупраць яе аголены. Яго чэлес, вялікі, выглядаў з чорных валасоў, магутнае цела праглынала цемра. Яго цяжкая рука лягла ёй на грудзі, сьціснула іх і пагладзіла.

- Там, дзе я, няма цноты, - нягромка вымавіў ён. - Бо я пазбаўляю дзявоцкасьці і цела, і душу. Яго вусны наблізіліся да яе саску, і ён прыпаў да яго, сьціскваючы яе сьцёгны рукамі.

- Прыйдзіце, і піце ад Сафіі, - гучна вымавіў ён, і зь цемры да яе сталі падыходзіць постаці. Яна пазнавала рыцараў, якіх ведала, і бачыла. Усе яны падыходзілі да яе, і прынікалі да яе саскоў. Вусны пакрывалі яе цела, убіраючы скуру, прагна насычаючыся ёю, і так жа ціха адыходзілі ў бок, становячыся вакол.

Нарэшце ён падыйшоў да яе ізноў, нахінуўся і прынік да яе саску, доўга піў з адной і другой грудзей, а потым прыціснуўся да яе вуснаў.

- Я караную цябе цернем, - каханая, - ціха вымавіў ён, - і акраплю цябе крывёю.

Нехта падаў яму дзіўнай прыгажосьці пояс з шыпамі, які ён зацягнуў вакол яе тонкай таліі, і плець, з тонкімі языкамі, як полымя пекла. Ён узяў яе, і яго рука нанесла некалькі ўдараў. Хутка па яе грудзях пацяклі струменьчыкі крыві.

Ён прынік вуснамі да іх, і ўвабраў чырвоную кроў зь яе скуры, і цені выйшлі ізноў, і прычасьціліся яе крывёю.

- Апошні круг, каханая, - ціха вымавіў ён. - І хутка ты будзеш вольная.

Ён адсьцягнуў яе, і яна апусьцілася перад ім на калені. Ён прыцягнуў яе да свайго чэлесу, і яна пакрыла яго пацалункамі.

- Апусьціся, - ціха вымавіў ён. - Павярніся да мяне. Яна стала задам, і ён рассунуў яе ягадзіцы, і увайшоў у яе глыбока, так, што яго чэлес поўнасьцю схаваўся ў ёй.

- Плоць павінна пакутваць, - прагучэла ў яе вушах. - Зьневажаючы цела, узьнімаем душу.

Ён доўга гвалціў яе праміж ягадзіц, а потым адышоў, і стаў сьпераду. Яна прыняла яго чэлес, пакуль постаці зь цемры падыходзілі і бралі яе па чарзе так, як было заведзена ў Садоме. Некалькі дзясятаў чалавек пабывала між яе ягадзіц, і ўсе яны выліваліся туды, а потым прычашчаліся пацалункам.

Нарэшце ён павярнуўся, і нахінуўся, і яна прынікла да яго вуснамі.

- Цяпер я вазьму цябе ва ўлоньне, - вымавіў ён. - І буду мець цябе, як і яны, пакуль не атрымаю задавальненьня.

Яна апынулася на падлозе пад ім, і ён увайшоў у яе. Гвалціў яе доўга і жорстка, і, ня выліўшыся, стаў побач. Потым яе ўзялі ўсе, хто быў у пакоі, а ён назіраў зь цемры, гледзячы, як яна пакутвала ад іх. Калі ж іх зьдзекі сконьчыліся, ён даў знак, і яны пакінулі пакой. Ён жа падыйшоў і стаў перад ёй насупраць.

Яна ляжала перад ім уся пакрытая семенем і крывёй, з раскрытым улоньнем і адверсьцем пад ім. Яе цела набыло вар'яцкую, блюзьнерскую, тагасьветную прыгажосьць - прыгажосьць пакутніцкую і святую, велічную ў сваім умаленьні.

- Праз гвалт і зьдзекі Сафія падымаецца да мяне, - ціха вымавіў ён, і накрыў яе сабой.

Яго чэлес увайшоў у яе, і яна ўскрыкнула, адчуваючы страшны, жудасны боль, які быў такім салодкім, што ў яго не было назвы. Ён браў яе груба і жорстка, гвалцячы бязьлітасна, уваходзячы ўсюды, і нарэшце выліўся глыбока ва ўлоньне, куды ніхто не выліваўся да яго, з гукам рычаньня, ад якога скалануліся нябёсы.

Яна ляжала ў яго на руках, і ён нёс яе па калідорах замка аголеную, як і сам. Нёс у іх шлюбны пакой на царскі ложак, дзе ім і належала быць цяпер, пасьля чорнага шлюбу, які быў перавёрнуым адлютраваньнем нябёснага, да якога яна была гатовая.

Там, на ложку, ён аднавіў яе цноту і ачысьціў яе сваім Йодам, зрабіўшы адвечна цнатлівай для яго і ўскрытай ім для сябе, узяўшы яе, і пранікнуўшы ў яе душу сваёй моцай.

Глава 27: Апакаліпсіс

- Вызваленыя? Джаваньні, расьпяўшы Хрыста, людзі сталі адвечна праклятымі. Ім няма пазбаўленьня, няма прабачэньня. Ён горка рассьмяяўся.

- Пакуль яны ня зьменяцца, - дадаў ён.

- А гэта будзе ня хутка. Ва ўсякім чыне, яны наогул не зьбіраюцца. А Апакаліпсіс ужо пачаўся, і пачаўся даўно – адразу, як яны расьпялі Яго. І калі ўдарыла першая маланка. Толькі яны не пачулі, і не зразумелі. З таго часу Бог няспынна гаворыць з кожным зь іх, караючы незьлічонымі карамі – каб яны пачулі. І па вялікай сваёй літасьці дасылае знаменьні сваёй любові, не пазбаўляючы кожную душу магчымасьці ўзьняцца да яго. Яго літасьць ня мае межаў, але ж што ён сустракае ў адказ? Якімі заўгодна цацкамі займаецца чалавек, толькі б забыць пра Бога. Забыць пра яго расьпятага сына. Бог казаў кахаць – яны ненавідзяць і помсьцяць. Бог прапаведваў волю – яны ладзяць кайданы. Бог узьняў жанчыну да сябе, і пасадзіў яе побач з сабою, назваўшы сваёй Душой, каханай, Шхінай і Сьвятым Духам – яны яшчэ больш заняволілі жанчын, спальвалі іх на кастрах, гвалцілі і зьневажалі, робячы з жывой душы бесславесны скот. Ведаеш, як цяпер складана абудзіць жаночую душу?

- Ведаю. Джаваньні кіўнуў. – Але ж яна – не такая.

- Яна – суцэльная рана, Джаваньні. Калі ты поўнасьцю пазбаўлены скуры, ты робішся на дзіва чутным. Калі да твайго мяса дакранаецца вецер – подых Бога. Калі яго вусны кранаюць цябе знутры, тваё адкрытае сэрца, тваю крывавую ўскрытую плоць, тваю аголеную душу, дакрананьне да якой яшчэ больш балючае, чым да самага адчувальнага аголенага нерва.

Бог літасьцівы, Джаваньні, у тым, што ён катуе. Ён ніколі не пазбаўляе нас сваёй ласкі – абуджэньня нашых сьпячых душаў.

Яе душы Бог спаць не даваў. І яна ўдзячная яму за гэта.

Удзячная мне, што я знайшоў, і абудзіў яе. Як я яе кахаю, Джаваньні! Тое не магчыма апісаць словамі. Ён узьняў да твару рукі, і паглядзеў на свае далоні.

- Вось так, як люблю самога сябе. Бо ж чалавек найперш любіць сябе, Джаваньні. І гэта – нармальна. Правільна. Калі ў самом сабе чалавек любіць Бога – любіць яго падабенства і сьвяты яго подых: сваю душу. І калі чалавек напаўняецца любоўю да Бога ў сабе, ён набывае моц любіць іншых. Але ж яе я, здаецца, кахаў адвечна. Калі толькі яе ўбачыў, зразумеў гэта. Але ж маё каханьне для яе было страшным. Балючым. Я згвалціў яе, Джаваньні. І рабіў гэта мноства разоў, ва мноства жыццяў. Я так жадаў яе, што быў гатовы разарваць яе сваім чэлесам. Гэта была вар'яцкая прага, не на жыццё, а на сьмерць. І цяпер я яе кахаю так – да крыві, да болі, да смерці – і яе, і сваёй. Госпадзі, як я кахаю яе, як жадаю. Я п'яны Джаваньні. Віно зусім затлуміла мне галаву, а яна - горшая за віно. Вось прыду зараз дамоў, і вазьму яе – ізноў згвалчу, і буду рабіць зь ёй усё, што захачу, што задавальняе мяне, прыносіць мне асалоду. Бо ж яна і сама гэтага жадае. Яна жадае болю, і яе вочы просяць мяне аб гэтым. Яна прыціскаецца да мяне, і просіць зрабіць ёй балюча, катаваць яе, каб яна не паснула ізноў. І я ўваходжу ў яе – ва ўсе месцы, і ўшаноўваю, і зьневажаю яе цела. Але ж ніколі, чуеш мяне, ніколі я не зняважыў яе душы, і яе каханьня. Бо яна для мяне сьвятая. Я трахаю яе, і малюся ёй. Засаджваю ёй праміж ягадзіц, і адчуваю чэлесам Бога – Дух Сьвяты, Шэкіну. Я гвалчу Еву, і паўстаю перад ёй на калені. Мне яе цела патрэбнае, як хлеб, і як вада патрэбная яе душа. А яна сама патрэбная мне як паветра. Я дышу ў ёй, жыву ў ёй, і ёй. Трахаючы яе па-садомску, я зьневажаю і гэты сусьвет, і гэтае яе цела. І яе, і сваё. Мы ж – ня цела, Джаваньні. Мы – значна большае. Чыстае каханьне, узрыў універсуму, калі ён расьцёкся, разьлятеўся ў бясконцасьці подыхам з божых вуснаў. І мы ўвайшлі ў яго, а выйшлі мы з Бога. З яго вуснаў, і яго подыха, народжаныя яго Сьвятым Духам. Элахім зрабілі нам плоць, але ж не зямную – а дасканалую, нябёсную. Як мы ўпалі так нізка, Джаваньні? Як гэта адбылося? Мы ж народжаны, каб лятаць, а насамрэч ползаем па зямлі.

- Мы лятаем, толькі ў снах, Мікеле. Лятаем у марах. Джаваньні

глядзеў на яго вачыма цёплымі і разумеючымі. Адпіў віскі з бакалу.

- Няма ніякай заслугі, каб узьняцца, ня ўпаўшы. Прабач мне гэты сафізм. Але ж як можна сапраўды ўзьняцца, калі ты не паспытаў, што такое бруд і цемра зямлі?

Проста быць побач з Богам не магчыма, Мікеле. Бог адштурхвае ад сябе, і адначасова цягне. Гэта стварае напружаньне, і нараджаецца сусьвет. І ў яго сыходзім мы. Вар'яцкая прага каханьня, Бога ў душы, магчыма толькі тады, калі ты ад яго аддзелены. І мёд з'яднаньня назаўсёды атручаны ядам граху. Такое каханьне, Мігеле, мае горка-салодкі смак. Ты грэшны, і разумееш, што Бог літасьцівы. І кахаеш яго значна мацней, чым той, хто ня ведае, і ня ведаў граху.

- Як лічыш, Джаваньні, Д'ябал кахае Бога? – сур'ёзна запытаў ён, не кранаючы кубку з напоем.

- Лічу, што ты кахаеш Бога так, як ніхто не кахае ў сьвеце, Мікеле. Бо ж ты – Д'ябал. Шчыра кажучы, між намі, - мы с табой ведаем, хто ты.

- Я і сам ня ведаю, хто я, Джаваньні. Адчуваю сябе і Д'яблам, і Богам адначасова. Калі Бог уваходзіць у сусьвет, ён забывае сябе. І пачынае гуляць па агульных правілах. Якая б яго заслуга была, каб ён узьняўся, не ўпаўшы? Хрыстас паказаў нам шлях, умаліўшыся. І кожны чалавек, калі ён пасьледуе за ім, дасягне Бога.

- І трапіць на крыж, Мікеле. Джаваньні ўсьміхнуўся.

- Менавіта. Ён кіўнуў. – І такім чынам выкупіць свае грахі, якіх у яго безьліч, як і ў кожнага з нас.

- А ў яе – якія грахі, Мікеле? Твар Джаваньні быў сур'ёзны, строгі.

- Іх ведае толькі яна, Джаваньні. Я ж ведаю толькі тое, што яна кахае мяне. І гэтага мне, як Богу, дастаткова.

Ён узьняўся.

- Ноч будзе доўгай, Джаваньні – я адчуваю гэта. Ноч сусьвету, якая пачалася дзьве тысячы год таму.

- Запалі ў ёй сьвятло, Мікеле, каб верныя бачылі да цябе шлях. Джаваньні таксама ўзьняўся, і паціснуў яму руку.

Гэтай ноччу ён кахаў яе пяшчотна і беражна, з усёй любоўю, якую толькі меў у сваім сэрцы. Яму проста хацелася трымаць яе ў абдымках, гладзіць і цалаваць яе, прыціскаць да сябе. Яна адчувала гэтае ў ім – нешта новае, нешта такое, што, нарэшце вызвалілася зь яго. Яго жарсьць да яе ня стала меньшай – яна стала іньшай, набыла стрыманасьць і кантроль, замест жорсткасьці і драпежнасьці пераўтварылася ў пяшчоту, як пякучая сера, і ртуць перапраўляюцца ў філязоўскі камень.

Хутка пасьля гэтага яны з'ехалі, і вось, цяпер яны тут. У новым доме і новай краіне, з новымі выклікамі і таямніцамі.

Ён разьбіраў з Крысьціянам кнігі – старыя, спарахнелыя, і новыя, сучасныя, у багатых і простых вопратках, і дзіву даваўся, чаго тут толькі не было. Адных грымуараў было толькі некалькі дзясяткаў, ад найбольш старажытных да сучасных, аб якіх ён нават і ня чуў. Крысьціян толькі прысьвістваў і ўзьнімаў бровы, разглядаючы тую ці іньшую кнігі. Усе ключы і ключыкі Саламона, Абрамелін, Ганорый, і шмат, шмат іньшых, нават Некранаміконаў было некалькі, у таўстых скураных вокладках, багата аздобленых.

- Не жадаеш павыклікаць старых багоў, Крысьціян? – ён усьміхаючыся махнуў адным зь іх у хлопца перад носам.

- Не жадаю, Міхал, - сур'ёзна адказаў той. – Я цяпер наогул ніякіх багоў выклікаць не жадаю. Прайшлі тыя часы. Гэта Ліліян усё выклікае. Я ж, здаецца, ужо выклікаў усіх, каго толькі магчыма.

- Менавіта. Міхась усьміхнуўся. – Але ж я табе скажу, што Лаўкрафт ня быў так ужо далёка ад праўды. І істотаў, якіх ён апісваў, ён сапраўды бачыў. Так пераламляецца ў сваім уяўленьні непрыгатаваны розум, які замест Бога і праўды шукае монстраў ды дзівосаў. Чалавек мае тую ж моц, што і Бог –

стварaць. Таму Говард пасьпяхова стварыў, і надзяліў жыцьцём усіх гэтых Багоў, якія цяпер і самі ня рады, што існуюць. Бо ж ён памесьціў іх у даволі жорсткія і непрыглядныя ўмовы.

- Тады дабром было бы дапамоч гэтым істотам зразумець Бога ісьцінага і ўзьняцца да яго. Крысьціян усьміхнуўся.

- Дабром было б адпусьціць іх, і ня турбаваць. Хай паснуць. А ўжо Бог, ці хто іньшы, вырашыць, што рабіць зь імі. Надта ж яны чужыя для гэтага сусьвету. А можа, ён і праўда выклікаў іх з Хаосу, зь цемры, якая ляжыць па-за межамі сатворанага? Міхась паціснуў плячыма. - Можа, і чалавек, і Бог не ствараюць, а толькі выклікаюць з бездані магчымасьцей тое, што там ужо ёсьць.

- Можа і так, - пагадзіўся Крысьціян. Так яны разьбіралі кнігі, пакуль не натрапілі на адну, якая прыцягла іх асаблівую ўвагу.

Старая, шурпатая вопратка, на якой было напісана нешта.

- Mater Deorum, - прыглядзеўшыся, пабачыў ён. “Маці Багоў”. Цемра жаноцкасьці. Лона, нарадзіўшае Зеўса. Хаос і акіян Тыямат.

- Твой айцец быў жрацом Хаосу? – раптам запытаў ён.

- Мой айцец быў апантаным вар’ятам. Крысьціян скалануўся, нібы ад агіды. – Ён шукаў нешта ў старажытных культах, што было б найбольш істотным – першаасновай усяго існага.

- І Бог-Айцец яго не задавольваў? – усьміхнуўся Міхась.

- Не. Ён быў упэўнены, што народжаны ня можа быць сапраўдным Богам. Зеўс быў народжаны ад Рэі. І таму ён лічыў Рэю-Кібелу, Магна Мацер, сапраўдным бажаством, вытокам усяго існага, вялікім улоньнем, адкуль нарадзіліся ўсе Багі.

- А хто нарадзіў Айца усіх Багоў – Кронаса? – вочы Міхася глядзелі на яго зь цікаўнасьцю.

- Уран-неба ад Геі-зямлі, - падумаўшы, успомніў Крысьціян.

- А хто нарадзіў Гею? – Міхась глядзеў на яго, усьміхаючыся.

- Яна існавала ад веку. Па мяркаваньню грэкаў. Крысьціян таксама ўсьміхнуўся. Урана ж, па лягендзе, Гея нарадзіла ад Хаоса, успомніў ён.

- І таму ў твайго бацькі ў галаве адбыўся хаос. Разумею. Але ж, пачакай. Гэта – ня кніга. Гэта толькі вопратка. Ён адкрыў пажаўцелыя старонкі.

- Ня ведаю, ці маю я права гэта бачыць. Усё ж, гэта твая спадчына. Падобна на запіскі твайго айца. Ён працягнуў Крысьціяну дзёньнік. Той зьбялеў.

- Яны шукалі гэта, - ціха вымавіў ён.

- Твой айцец валодаў гэтым домам, Крысьціян? – запытаў Міхась, гледзячы яму ў вочы.

- Мой дзед валодаў. У айца ж тут была бібліятэка. Ён сыходзіў сюды, калі жадаў папрацаваць над нечым асаблівым.

- І пісаў тут свае назіраньні. Міхась кіўнуў.

- Вы можаце прачытаць гэта. Я не жадаю кранаць праклятыя старонкі. Крысьціян уздрыгнуў.

- Добра. Міхась узяў невялічкую кнігу, і адклаў яе ў бок на край сталу. Яны працягнулі разьбіраць і сартыраваць кнігі і паперы, у той час як Летыцыя зь Ліліян бавілі час, ведучы гаворку.

Глава 28: Відзеньні

Яе грудзі пругкія і налітыя, бо яна нараджала ад яго шмат разоў, і яны поўныя малака, з набухлымі і чырвонымі, як вішні, саскамі. Ён дакранаецца да іх пальцамі, лашчыць яе скуру, і яна сьхіляе галаву яму на плячо. Залатыя каралі на яе шыі паблісквающь, яркія, упрыгожаныя камянямі, яны спадающь ёй на грудзі да самага ўлоньня, сьцякаючы між імі, як зьзяючая рака, у ваду якой глядзяцца дзьве горда паўстаўшыя чырвонакаменныя вежы з крутых прыбярэжных халмоў.

Ён сьцісквае яе саскі пальцамі, цалуе яе шыю.

Яго рукі лажацца на яе, скараючы, прыцягваючы да сябе.

- Каханая, - вымаўляюць нягромка яго вусны. - Вось ты і ў доме маём - нашым доме, які ты абрала, і ў які я ўвёў цябе каралевай, любая мая жонка. Тваё цела дасканалае, і твар твой як сонца, а позірк як месяц, і вусны - як віно. Ён цалуе яе, і ў яе захоплівае подых ад яго жарсьці. Яго пацалунак запячатвае яе вусны як цяжкая пліта, замыкаючы іх каралеўскай пячаткай. Брама зачынена і таямніца захавана, і скарб апушчаны ў скарбніцу, і ўсё вярнулася на месца і знаходзіцца ў доме сваём ля яго, і ў ёй.

Яна нічога ня бачыць, акрамя яго, але ж вось яе вочы вылучаюць - нешта рушыць у цемры, і цяжкая постаць выходзіць адтуль да яе.

- Нікіфар! Ён усьміхаецца - нябачна.

- Так, мой кароль.

Чалавек становіцца на калені, і яго вялікая галава, нагадваючая ільвіную, сьхіляецца перад ім - Уладаром.

Яго густыя валасы кудзерамі спадающь на плечы, закрываюць сьпіну грывай, позірк тура з-пад шырокага ілбу узьнімаецца, і бачыць яе. У яго вачах жаданьне. Прага яе такая, што яе нібы

апальвае вагонь.

- Час прыйшоў прысягнуць табе, Нікіфар - прысягнуць мне, Уладару Цемры, якая, бязьмежная, ляжыць за народжаным сьвятлом сусьвету.

Ты жадаў яе на зямлі, але ж ты ня мог узяць яе, бо яе там не было. Цяпер жа яна - тут, на маіх грудзях, і каленях, і ты можаш зрабіць зь ёй тое, што так прагнеш.

Яна - маці табе. Вазьмі яе грудзі і яе ўлоньне, выпі малака і адчыні браму.

Яго голас ракоча, як гром, і чалавек скаланаецца. Марудна ён падыходзіць да яе.

- Панна! Я прагнуў цябе ўсё жыцьцё, і атрымаў пасьля сьмерці. Сапраўды, узнагарода мая найвялікшая, як і мая ўдзячнасьць майму Гаспадару і Пану. Ён паўстае перад ёй на калені, і яна ўкладае яму ў вусны чырвоны сасок. Яны змыкаюцца вакол яго, і зь іх зрываецца глухі зьвярыны стогн. Ён убірае яе сасок вуснамі, і яна нахінаецца да яго. Яго рука сьціскае яе грудзі, ён цяжка дыша, выпіваючы яе да кроплі, да болю ў туга нацягнутых сасках, якія сьціскаюць яго вусны.

- Раскрыйся, - чуе яна Яго голас, глухі, нізкі. - Расчыніся, брама.

Яна адкідваецца ў яго на каленях і разводзіць ногі. Нікіфар паўстае, і яна бачыць яго чэлес, які выклікае ў яе жах. Ён аграменны, і ўзьнімаецца з чорных валасоў, як вялікая вежа над лесам. Марудна ён падыходзіць і нахіляецца над ёй. Уцісквае ў яе свой чэлес, і яе ногі рассоўваюцца шырока, быццам бы яна зьбіраецца нарадзіць ад яго. Яго моц неймаверная, плоць цяжкая, і больш нагадвае цела быка, жывёлы, такое яно вялікае і мускулістае, напоўненае семенем, якое, здаецца, кіпіць у яго чрэслах. Ён выліваецца ў яе і апаляе, нібы полымем. Яна стогне, і ўсё уплывае, зьмешваецца вакол. Яна бачыць цяпер Яго твар, твар свайго Пана і каханага, яна ляжыць пад ім, і ён выліваецца ў яе, і яго чэлес яшчэ больш вялікі, магутны, як вялікая зьмяя, якая працінае яе наскрозь. Ён нешта кажа, і яго словы калышуць прастору вакол, і яе залівае яго семенем. Яна

скаланаецца ў сутаргах жарсьці, і два семені зьмешваюцца, і выцякаюць зь яе у чашу. Нечая рука ўзьнімае яе, і дае Яму, ён адпівае і дае Нікіфару. Той апускаецца перад Ім на калені. Адпівае з чашы. Грукоча гром. Яна адкрывае вочы.

Ліліян глядзіць на яе, чакаючы адказу. Яна марудна праводзіць па твары рукой. На яе скуры застаецца вільгаць – маленькія кропелькі поту.

- Што вы запытвалі, Ліліян? Прабачце, я, здаецца, згубіла ўвагу. Прабачце мяне, - шчыра кажа яна. – Мне стала дрэнна.

- Тут душна. Ліліян ківае. – Пэўна, трэба адкрыць фортку.

- Так. Я зраблю. Яна паўстае, і адчыняе акно. У пакой урываецца халоднае сьвежае паветра, вецер кідае жменю сьнега, і ён разьбіваецца, разьлятаецца вакол яе, кранаючы яе таньчачым вэлюмам.

Ён адкідвае яе чорныя валасы, віецца вакол яе віхурам, цалуе яе пяшчотную скуру белымі вуснамі, дакранаецца да грудзей, якія нібыта не адчуваюць яго ледзяных пацалункаў.

- Як хораша! – ціха вымаўляе яна на незнаёмай Ліліян мове.

- Як цудоўна, і вольна дыхаць!

Ліліян глядзіць на яе, нібыта замарожаная ледзяным дыханьнем ветру. Доўгія валасы дзяўчыны ля вакна калышуцца, быццам водарасьці ў ледзянай вадзе, і Ліліян здаецца, што яна ўсплывае на паверню з-пад ільду, ці ўзьлятае высока, каб згубіцца ў белых аблоках. Яе цела стройнае і прыгожае, аксамітнае плацьце барвовага колеру ахутвае яе, узьнімаючыся ад подыху колкага, ледзянага паветра, якое ўварвалася з вуліцы ў пакой. Уздыхнуўшы, дзяўчына прыкрывае адчыненае вакно, пакідаючы толькі шчыліну, праз якую ужо не трапляе сьнег. Яна ідзе да кава-машыны, і націскае кнопку.

- Яшчэ кавы, Ліліян? – гасьцінна запытвае яна.

- Да, калі ласка. Ліліян спраўляецца з наважэньнем, устрахвае

галавой. Паводзіць плячыма. Дзіўны дом. Дзіўнае месца. Дзіўная дзяўчына. Але ж яна пытаецца быць гасьціннай, талерантнай. Летыцыя ставіт перад ёй чашку, і талерачку з кавалкам пірагу.

- Я сама пякла, - тлумачыць яна.

Яблычны пірог духмяны, ад яго ідзе моцны пах карыцы. Ліліян з задавальненьнем адпівае кавы, і кладзе ў рот кавалак.

- Крысьціян мне расказваў пра вас, - працягвае яна. – Ён проста ў захапленьні, толькі пра вас і гаворыць. Рад, што ў яго з'явіліся суседзі. Скажыце, Летыцыя, а чым вы займаецеся акрамя гаспадаркі? Яна намагаецца стрымаць пагарду, але ж у яе ня дужа атрымоўваецца.

- Нічым. Летыцыя паціскае плячыма.

- Я гатую ежу – тры разы, потым я раблю хатнія справы, мы не нанялі прыслугу: дом не вялікі, і я магу з усім справіцца сама. Да таго ж, Міхась ня любіць, калі ў доме ходзяць чужые. Звонку ён усё робіць сам, а калі трэба, мы выклікаем сервіс. У вольны час я чытаю, і крыху пішу. Гляджу паказы моды, фільмы. Слухаю музыку. Займаюся шопінгам. Мне гэта дужа падабаецца, захапляе. Яшчэ я пазірую яму. Міхась – скульптар і мастак. Вясной, калі ён пабудуе майстэрню, ён хоча зрабіць вялікую скульптуру. Данаю. Я буду Данаей, ён ужо зрабіў шмат накідаў.

А яшчэ я люблю таро. У Міхася шмат калодаў, і ён мяне зацікавіў.

- Вы любіце рабіць расклады? – Ліліян узьняла на яе вочы. Летыцыя сядзела на канапе, апёршыся на сьпінку. Мяккі цёмна-чырвоны аксаміт падкрэсьліваў выгібы яе цела, тонкага, нібы цякучага, як пераліваючыся хвалі аксаміту, якія густой крывёй спадалі з канапы, нібы капаючы на падлогу.

- Так, люблю. Але ж я больш люблю разглядать карты. Расклады я раблю дужа рэдка. Калі мяне папросяць. Аднак большай часткай я адмаўляю. Людзям не патрэбна ведаць пэўныя рэчы, і

яны не сур'ёзна ставяцца да картаў, - патлумачыла яна.

- А вы да картаў ставіцеся сур'ёзна? – Ліліян кпліва паглядзела на яе.

- Так. Летыцыя кіўнула. – Ён дапамагае мне, - вымавіла яна. – Я запытваю яго, і ён адказвае.

- Хто – ён? – пацікавілася Ліліян.

- Ён. Мой каханы. Я запытваю яго, і ён гаворыць са мной.

- А хто твой каханы? – Ліліян сапраўды насалоджвалася гаворкай.

- Мой каханы – Усё, і ўсе яго называюць па-рознаму. Для мяне ж ён – Бог. Адзіны, хто існуе. Я ведаю, што нікога і нічога няма, акрамя яго. Я проста запытваю яго, і ён адказвае. Міхась – ён Бог. Проста тут ён выглядае чалавекам. Але ж там, па-за межамі гэтага сьвету, ён сапраўдны. Тут жа мы бачым яго, як твар у вадзе. Бог адлюстроўваецца ў сусьвеце, і такім чынам набывае цела. Але яно – не сапраўднае. Яно як туман. Ілюзія. Сапраўдны жа Бог бязьмежны. Я кранаю яго руку, і адчуваю яе цяпло, але ж ён значна, значна болей, чым гэта. І я ведаю, што я там таксама ёсьць, і я таксама бязьмежная, але ж ня роўная яму. Я – подых на яго вуснах. Подах яго жыцьця. Ён сам мне пра гэта сказаў.

У голасе Летыцыі не было нічога такога, што выдавала б асаблівасьць моманту. Яна гаворыла пра Бога звычайна, быццам бы пра кагосьці, хто заўсёды знаходзіўся зь ёй побач.

- Прабач, але ж таро – гэта ведьмаўство. Ліліян перайшла на ты, бо так было больш натуральна ў датычаньні да маладой дзяўчыны.

- Не. Таро – гэта мапа Бога, - ціха адказала Летыцыя, задуменна, разглядаючы нешта перад сабой.

- Гэта як сусьвет, куды Бог сыходзіць, каб казаць сваю волю. І яны ня могуць ілгаць. Карты ніколі ня ілгуць, Ліліян. Як толькі

ты дакранаешся да іх, ты грукаеш у дзьверы Госпада.

- А які ён – Бог? – пацікавілася Ліліян. Яе пачала забаўляць гэтая размова.

- Ён – прыгожы. І ён мае яго рысы – майго каханага, майго мужчыны. У яго чорныя валасы, і ён магутны. Толькі ён большы, цяжэйшы, больш цёмны. Ён – як чорная цень за ім, магутная і страшная, пагрозная. І вакол яго віруе полымя. Мой Бог - такі, - ціха працягнула яна.

- Ён бярэ мяне, і я не магу адмовіць. Ён уваходзіць у мяне. Я адчуваю ў сабе яго чэлес, і мяне кранаюць яго рукі і вусны. І я зьліваюся зь ім цалкам. Ён бярэ мяне так глыбока, што працінае нават і сэрца. І яго плоць дарыць мне незвычайную асалоду.

Мяне гвалцілі, шмат разоў. І я жадала памерці. Але ж ён прыйшоў да мяне, і выратаваў. Ён – мой айцец. І мой муж. І мы зь ім заўсёды разам.

- Ты гаворыш пра Міхала? – Ліліян узьняла на яе зьдзіўленыя вочы. – Як гэта – ён твой айцец?

- Так. Ён – мой айцец. Летыцыя нібыта ня чула яе. Яе вочы быццам бы блукалі недзе, твар быў прыўкрасным, экстатычным, напоўненым сьвятлом.

- Я думала, Міхал – твой муж.

Пэўна, Крысьціян памыліўся. Але ж так, менавіта так і мае быць, - падумала Ліліян. Бо ж мужчына старэйшы за яе больш чым на трыццаць год. Яму ўжо за пяцьдзесят. А ёй толькі споўнілася дваццаць. І гэта, канешне ж, больш натуральна і падобна на праўду, чым тое, што яна – яго жонка ці каханая. Наўрад ці такі сталы мужчына стаў бы так адкрыта жыць з дзяўчынай, больш чым удвая маладзейшай за яго. І наогул, чамусьці, ёй здавалася, што ў Летыцыі наогул ня можа быць мужчыны – асабліва такога. Наўрад ці ёй нехта зацікавіцца. Яна прыгожая, але ж дзіўная, і такая худая, анарэксічная. Мужчыны ж любяць сэксуальных жанчынаў, з формамі, як у яе.

Але ж гэта азначае, што Крысьціян ёй схлусіў, і яму яна ўсё ж падабалася. І ходзіць ён сюды ня проста так. Пэўна, мае нейкія пляны.

- А табе нравіцца Крысьціян? – прама запытала яна.

- Так, - Летыцыя паціснула плячыма. – Ён – добры хлопец. Прыгожы і разумны. Мне цікава зь ім.

У гэты час пачуліся крокі, і ў пакой увайшлі Міхась з Крысьціянам, якія спусьціліся з другога паверху.

- Ну як вы тут? Пасябравалі? – запытаўся Міхась, падыходзячы.

- Так, каханы. Летыцыя ўстала, і ён абняў яе, прыціснуўшыся вуснамі да вуснаў. Яго пацалунак быў глыбокім і жаркім, пяшчотным. Ён затрымаўся на яе губах, і яго рука лягла ёй на сьпіну, пагладзіла, і прыцягнула да сябе.

Яна прыхілілася да яго цела, нібыта растаючы ў яго руках.

Ліліян глядзела на іх, адкрыўшы рот.

- Што з табой? – запытаў яе Крысьціян па-нарвежску.

- Ён – яе айцец. У іх гэта так прынята? – ня верачы сваім вачам, вымавіла яна.

- Хто табе такое сказаў? Яны жанатыя. Крысьціян зьдзіўлена глянуў на яе.

- Яна сама. Ліліян паціснула плячыма.

Крысьціян утаропіў у яе позірк, а потым зразумеў - нібы ўспомніў нешта.

- Не, Ліліян. Я потым табе растлумачу, - ціха вымавіў ён.

- Дзякуй за гасьціннасьць, Міхал, - зьвярнуўся ён да іх.

Міхась нарэшце адарваўся ад Летыцыі, якая крыху адсунулася ў бок, усё яшчэ абдымаючы яго.

- Няма за што, Крысьціян. Прыходзьце да нас часьцей. Мне і ёй будзе весялей. Міхась паціснуў яму руку.

- А праўда, што вы можаце выклікаць дземанаў? – раптам запытала Ліліян.

- Магу. Міхась павярнуўся да яе, і агледзеў зьверху да нізу.

- А можаце правесьці для нас абрад? – Ліліян сьмела глядзела на яго.

- Зараз? – ён глянуў на яе, і шырока ўсьміхнуўся.

А якога дземана шаноўная панна жадае выклікаць?

- Я падумаю, - вымавіла Ліліян. – Прама так я не скажу вам.

- Добра. Калі прыдумаеш, кажы. Я табе выклікаю каго заўгодна. Міхась, улыбаючыся, глядзеў на яе, але ж яго вочы былі сур'ёзнымі, і, яна б сказала, страшнымі. Раптам за яго сьпіной ёй пабачылася высокая, цёмная постаць, якая нібыта накладалася на рэчаіснасьць, з'яўляючыся ёй чужой і варожай, і сапраўды языкі полымя ўзьняліся вакол, і нават падыхнула серай.

- Ён – Д'ябал, - раптам зразумела яна. – Ніякі ён ня Бог. Сатана. Лючыпар. Самы сапраўдны. Такога наступу цемры яна ніколі ня ўяўла, ня бачыла і не адчувала раней.

- Я бачу вас, - нягромка вымавіла яна, гледзячы яму ў вочы. Ён пакачаў галавой.

- Не, дзяўчынка мая. Ты толькі думаеш, што мяне бачыш. Бо той, хто бачыў мяне, памёр для сьвету. Жывым мяне бачыць не магчыма. Ён вымавіў гэта бяз словаў, але ж яна зразумела яго.

- Яна вас бачыць, - ціха вымавіла яна ў думках. І тут жа прыляцеў адказ.

- Яна мяне ведае. І яна … тут яе вушы нібыта ўзарваліся, быццам бы па ім моцна хлопнулі, ці пачуўся нейкі громкі гук, альбо выбух.

На яе вачах твар Летыцыі пачаў мяняцца, набываючы такія жудасныя, тагасьветныя рысы, што ў яе закружылася галава. Яна была незвычайна прыгожай, і ў той жа час такой палохаючай, што ніколі Ліліян не магла і ўявіць такой істоты. Гэты твар пакрываўся плямамі разлажэньня, і ў той жа час рассыпаўся і складаўся нанова ў нешта такое, што нагадвала і бажаство, і анёла, і дземана, і тое, што наогул чалавечая сьвядомасьць не магла ўмесьціць. Раптам на яе вачах цела Летыцыі пачало пакрывацца мноствам шнараў, сачыўшыхся крывёю, сэрца і вантробы раскрыліся, а твар пабялеў, толькі вусны засталіся чырвонымі. Яна працягнула да яе руку, і Ліліян папяцілася. У руцэ Летыцыя трымала чорную стальную ружу, моцна сьцісквачы шыпы, зь якіх на падлогу перад тварам Ліліян хутка закапала кроў. Міхась правёў рукой, і відзеньне сышло. Летыцыя набыла свой ранейшы прыгожы, пяшчотны воблік, і быццам бы пахіснулася, і прытулілася да яго. Ён пяшчотна падхапіў яе рукамі.

- Мне блага, каханы, - ціха прашаптала яна.

- Ведаю, сонейка. Хутка мы пойдзем адпачыць. Прабачце, Ліліян. Крысьціян, - ён кіўнуў.

- Так, да пабачэньня, Міхал. Летыцыя. Ліліян, пайшлі. Крысьціян цьвёрда ўзяў яе за руку.

Глава 29: Разам

Яго вусны прыціскаюцца да яе вуснаў, і яна задыхаецца ад жарсьці, ахопліваючай яе, як полымя. Ён пяшчотна кранае яе губы сваімі, убіраючы верхнюю, а потым ніжнюю, і ізноў закрываючы іх. Яна адчувае смак яго языка і губ, ён гладзіць яе ліцо рукамі, пакрываючы яго пацалункамі. Яна гладзіць яго шчокі, яго валасы, прыціскаючы яго да сябе. Ён нагадвае вялікага зьвяра, цяжкі, магутны, яго рукі крэпка сьціскаваюць яе, гуляючы буграмі цяглаў. Ён горача шэпча ёй словы каханьня, пяшчоты і жарсьці, і, ласкавыя, яны мяшаюцца з брудныміі блюзьнерскімі.

Яна ўздрыгвае і стогне, пакуль яго вусны лашчаць яе саскі, яго вусы і барада колюць яе мяккую скуру, рукі прыціскаюць яе ўлоньне да яго твару.

- Хочаш мяне? Хочаш мяне, каханая? Красуня мая? Золатка маё, прыгажуня мая… анёлак мой. Я – цёмны, і ты – такая ж. Я – цемра, і я так хачу твайго сьвятла. Ува мне – усё, і я дам табе ўсё, толькі асьвяці мяне, мая Шхіна, дух мой сьвяты, сыйдзі да мяне, апусьціся нізка, і ўзьніміся разам са мною. Я – верх і ніз, нябёсы і бездань, цёмны лес і верхавіны гораў, і ты – трапяткая лань у маіх нетрах, і галубка, лунаючая ў маёй вышіні. Я – той, чый подых хавае гушчар, і той, хто выходзіць з бездані, і паражае маланкай. Я – Аід і Зеўс, і Д’ябал і Бог, і Жыцьцё і Смерць, і дзень, і чорная цень ночы. Я кахаю цябе, і закалыхваю цябе на сваіх грудзях, і я ўваходжу ў цябе ўладна, запаўняючы і зьвяргаючы ў бездань. Падай разам са мною, падай да мяне, і я падхаплю цябе. Апусьціся на маіх руках, і ўбач, што глыбіня – гэта вышыня, недасяжная нікому са сьмяротных.

Ён узьнімаецца над ёй, і яго цень накрывае яе, і вочы яе засьцілае цемра. Праз цемру яна бачыць яго – яго плечы, грудзі, чорную грыву валасоў, чэлес, такі вялікі, што яна закрывае вочы. Зараз ён войдзе ў яе, запоўніць яе сабой.

- Вядзьмарка, вядзьмарачка мая. Чараўніца, - шэпчуць яго губы.

Ты – адзіная такая, хто можа задаволіць мяне, і толькі табой насычаецца мая душа. Яна адкідваецца на падушкі, і ён нахінаецца над ёй нізка-нізка. Яго плоць дакранаецца да яе, націскавае, і яна ўскрыквае, бо яго чэлес апальвае яе знутры, як распалены мятал. Ён рычыць і гвалціць яе, задыхаючыся ад пяшчоты, і яна стогне, быццам бы ён яе забівае, бо насамрэч так яно і ёсьць.

Яна бачыць яго – ён вялікі, цёмны. Вакол цёмна, і дым, і смурод ад паходняў, пах смажаніны і віна, і далёкія галасы. Яна падыходзіць да яго, і ён здымае зь яе тонкі покрыў, агаляючы. Гладзіць яе чорныя густыя валасы, кранае пальцамі вусны. Яго пальцы паблісквaюць ад лою, і ад яго пахне віном. Яго грудзі шырокія, моцныя, пакрытыя чорным воласам.

Яна стаіць перад ім, і яго пальцы кранаюць яе грудзі, маленькія саскі, мяккі жывот, апускаюцца ніжэй і асьцярожна ўваходзяць у яе – пяшчотныя. Але ж ёй балюча, і яна ўскрыквае. Ён усьміхаецца.

- Цнатлівая, - кажуць яго чырвоныя вусны, цёмныя ад віна і крыві. Ён прынікае да яе шыйкі, і яна ўздрыгвае, пакуль яго губы ўбіраюць яе скуру.

Яго рука паглыбляецца далей, і яна стогне.

- Ня бойся, - ціха кажа ён. – Зараз станеш жанчынай. Гэта ня страшна. Ён вызваляе сваю плоць, і кладзе яе руку на яе. Яна цьвёрдая і вялікая. Яго грудзі ўзьнімаюцца, і ён прыціскае да сябе яе галаву, адкідваючы твар.

- Пацалуй мяне там, - ціха шэпчуць яго вусны, і яна апускаецца, і кранае вуснамі яго плоць, адчуваючы шчакой яго вялікую руку. Ён стогне і ўзьнімае яе. Кладзе на стол, пакрыты чырваньню віна, і высока зьгібае яе сьцёгны. Ён кладзе чэлес ёй на жывот, і рухаецца, сьлізгаючы па яе скуры, закрыўшы вочы. Яна бачыць яго галоўку, уздрыгваючую плоць.

- Ня тут, - хрыпла кажа ён. Бярэ яе на рукі, і нясе кудысьці, праз лябірынты цемры яны ўваходзяць у пакой. Ён кладзе яе на ложак, і губляе розум, як драпежны зьвер насалоджваючыся яе

целам. Яна ўскрыквае і плача, але ж яе тут ніхто ня чуе, і яе крыкі губляюцца пад стольлю, адбіваюцца ад яе, і падаюць мёртвымі птушкамі ўніз, засьцілаючы сабой падлогу.

Нарэшце ён бярэ яе – груба, моцна, спачатку ўціскаючы ў яе свой чэлес, а потым націскаючы і рухаючыся ўсё мацней і хутчэй. Ёй здаецца, што яе ірве на часьці вялікая жывёла, леў ці тыгр, ці бык, які працінае яе сваім рогам. Зь яе ліецца кроў, і боль ад яго блізкасьці страшэнны, але ж ён такі прыгожы, і моцны, і няўтаймавальны, што яе сэрца выскаквае з грудзей, і ірвецца яму насустрач. Ён рычыць, уціскаючы яе ў ложак сьцёгнамі, і яго муды біюцца аб яе ягадзіцы, ён узьнімае іх, выходзіць, і ўваходзіць туды, ніжэй, працінаючы яе зад акрываўленым чэлесам. Нарэшце ён стогне, і працінае яе апошнім ударам, апускаючыся побач. Яна ляжыць, ледзь жывая, і ён кладзе галаву ёй на грудзі, і бярэ вуснамі яе сасок, пяшчотна яго сьціскаючы. Яна гладзіць яго валасы, і ён засынае, як дзіця, з яе саском у вуснах. Яна ляжыць, і ўглядваецца ў цемру, гладзіць яго валасы, плечы, адчуваючы на сваіх грудзях яго твар, яго вусны і яго подых. Яго рукі ахопліваюць яе, і цемры болей няма. Цяпер яна здаецца ёй сьвятлом. Яна наяўна бачыць праз яе – яго і сябе. Яны лунаюць у бясконцасьці. Яе сэрца біецца мерна і ціха, і яе ахоплівае пяшчота, і вялікая радасьць – ад зьліцьця зь ім, ад яго блізкасьці, ад асалоды болю і жарсьці, якая пераўтвараецца ў нешта высокае, такое, што зносіць далёка іх абодзьвух.

- Яна – вар'ятка! Зусім, а не крышчаку. Яна жа поўнасьцю з'ехала з глузду. Згубіла розум. Крысьціян, як ты можаш мець зь імі справу? Гэтая дзяўчына – яна ахвяра, і гэты чалавек карыстаецца яе бяздапаможным станам. Можа, і ты карыстаешся?

Ліліян зь нянавісьцю глядзела на яго, сьціснуўшы вусны, склаўшы на грудзях рукі.

- Паслухай, усё, што зьвязана з магіяй – гэта рацыя. Розум. Воля. І толькі гэта. Гэта ўсё ужо растлумачыла навука. Ты проста прылагаеш сваю волю да сьферы верагодных магчымасьцяў, і паварочваеш яе патрэбным для цябе бокам.

Можна сказаць, што перамяшчаешся ў сусьвет, які табе патрэбны. І няма ні Бога, ні Д'ябла. А дземаны – гэта наш унутраны сьвет, тое, што хаваецца ў нас саміх. І, выклікаючы іх, мы проста зазіраем сабе ў душу. Вучымся выкарыстоўваць волю, якая – адзіны інструмент, з дапамогай якога ўсё немагчымае магчыма. Ты ж чытаў Алісьцера Кроўлі.

- Чытаў, Ліліян. І гэта – поўная лухта. Дземаны ёсьць, і яны такія ж рэальныя істоты, як і мы з табой. А воля чалавеку патрэбна толькі для аднаго – каб ад яе адрачыся. Чалавеку патрэбны той, хто павядзе яго. Бог, Ліліян. Ці – Д'ябал, бо гэта адное і тое ж. А не Сатана Лавэя, які проста тэатральны маскарад для багатых дурняў. Чараўніцтва, а не магія, Ліліян – чорнае, бо сьветлым яно не бывае, гэта дужа сур'ёзна. Гэта – сьмяротная атрута, якая забівае цела, і вызваляе зь яго душу, ставячы яе аголенай перад такімі сіламі, што душа падае на калені ў жаху. І тады душа моліцца да Бога, і той прыходзіць да яе – чорны, як ноч. Мой Бог – гэта Д'ябал, Ліліян. І ён – Бог адзіны. Добры Бог сусьвету – ня мой Бог. Ён і сапраўдны не існуе. Гэта – міф, міраж. Спакуса. Насамрэч, існуе толькі Ён – адзіны, і ён і цемра і сьвятло, і пазбаўлены ўсякага граху, бо грэх і ён ня могуць існаваць побач. Грэх – няведаньне, ён жа – суцэльныя веды. І ён цяпер тут, з намі. Побач са мной і ёй, як і быў ад пачатку сатварэньня. Яна – Ева, і яна бачыць яго, і ведае яго. Яна сьпіць зь ім, і яна – жанчына, адзіная сапраўдная, створаная Богам для сябе. Ева, Ліліт – гэта Жыцьцё, і рэбра, якое прагне вярнуцца ў Бога. Яна прагне прытуліцца да моцнага мужчынскага цела. Да моцнага духа, які яна запальвае язычком полымя сваёй жарсьці, і тады ён узрываецца Ўніверсусамам. Зеўс прагне пяшчотнага жаночага цела, німфаў і багінь, і зямных прыгажунь, але ж толькі Шхіна можа насалодзіць Бога. Усе міфы кажуць пра адно – жанчыну адвечную, у якую ўваходзіць вогнены стоўп – йод, чэлес, які стварае сусьветы.

Жанчына павінна скарацца, павінна прымаць. Толькі тады яна атрымае асалоду сапраўдную, нябёсную, тагасьветную, тую, што Бог падарыў ёй ад яе сатварэньня.

Ён замаўчаў.

- Такім чынам, ты трахаў яе. Трахаў разам зь ім? Ліліян з

пагардай прышчурылася.

- Ну і як яна табе?

- Яна? Як Ева. Як віно, ці наркотык, якога будзеш прагнуць усё жыцьцё. І я болей не належу сабе. Я належу ёй, і яму. Я – іх воін і слуга. Слуга Божы. Калі ён, ці яна, загадаюць мне ахрысьціцца, я ахрышчуся. Скажуць маліцца і біць сябе плецьцю – буду катаваць сябе. І дзеля яе цела і душы я адракуся ад сябе цалкам. Аддам сябе Богу, толькі б ён даў мне насалоджвацца ёй. Я нічога ад яе не запатрабую, толькі буду кахаць яе, і клапаціцца аб ёй. Але ж яна належыць яму, і таму я стану манахам. Я буду ачышчаць сваю душу, і маліць Бога, каб мне стаць годным такой жанчыны. І ён пашле мне яе. А калі ня ў гэтым жыцьці, то не істотна. Я буду ведаць, што яна сустрэне мяне і пасьля сьмерці. Ён адкінуў з ілбу чорныя зблытаныя валасы. Яго вочы палалі сінім, незнаёмым Ліліян агнём.

- Ты хочаш сказаць, што ўсё, чым я займаюся, лухта? І што я, па-твойму, не жанчына? – запытала яна яго.

- Лухта, Ліліян. А ў датычаньні жанчыны, ты ж сама сказала – ты дземан. Ліліт. Таму якія могуць быць размовы на гэты конт?

- Я і сапраўды Ліліт, а ты – раб. Ліліян з пагардай сплюнула. – Служы, каму хочаш. Я знайшла сабе больш зручную кампанію. Там ёсьць і сапраўдныя веды, і моц, і воля. Мы перавернем гэты сьвет, вось убачыш. Ты яшчэ аба мне пачуеш.

Яна разьвярнулася, і сышла, ён жа застаўся стаяць. Раптам ён адчуў, якое сьвежае вакол паветра, якія пяшчотныя сьняжынкі, якія падаюць яму на вусны. Ён працягнуў далонь, і яна пакрылася карункамі тонкага вэлюму, быццам бы шлюбнага – гэта быў сьнег, які таяў, пераўтвараючыся ў ваду. Ён абцёр халоднай вадой твар. Вольны. Вольны ад самога сябе, сваіх праблемаў і цяжару. Ад нелюбімай жанчыны. Вольны жыць, і рабіць, што ён хоча. Ён рашуча разьвярнуўся, і пакрочыў назад у дом, насустрач новаму жыцьцю.

Яна сядзіць у цемры, і ён ляжыць ля яе грудзей, як дзіця,

сьціскваючы іх вуснамі, прынікаючы да яе саску. Яна ахінае яго зь пяшчотай, і яго рукі моцна ахопліваюць яе, прыціскаючы да сябе. Ён сьсе яе грудзі, як сын, і лашчыць яе, як муж, і яна адчувае сябе яго маці і жонкай, гатовай яму аддацца, і накарміць яго сабой. Гэта блізкасьць неймаверная, калі між іх целамі і душамі болей няма нічога, нават і самага тонкага эфірнага раздзяленьня. Яны – адзінае цела, духоўны і цялесны андрагін, гермафрадыт, істота, якая прагне сама сябе, задаволеная сабою. Бог пакоіцца ў абдымках Шхіны, і сьвет вакол заціхае. Момант пяшчоты пераходзіць у адвечнасьць.

- Каханая, - ціха кажа ён. – Летыцыя. Дачушка мая. Дзяўчынка мая. Шхіна, нябёсная мая жонка. Мы пойдзем з табой далёка, сыйдзем у бездань. Так, каханая? Яго вочы, зьзяючыя, глядзяць на яе.

- Так, любы, - ціха адказвае яна яму, і яго вусны ізноў змыкаюцца вакол яе. Зьмей агортваецца кольцамі вакол яе цела, і пяшчотна кладзе ёй на грудзі сваю вялікую галаву. Леў лажыцца ля яе ног. Яна закрывае вочы, адчуваючы яго вусны. Кроў зь яе перацякае ў яго, а зь яго ў яе перацякае нешта, чаму яна ня ведае назвы.

- Я не аддам цябе нікому, - ціха вымаўляе ён. – Ты будзеш захоўваць цноту для мяне, любая. Толькі я магу кранаць тваё цела. Я захаваю тваю чысьціню. Я – леў, які абараняе сваю каханую.

Я разарву любога, хто пакрыўдзіць цябе. Душа мая. Ён цалуе яе, і яна агортвае яго рукамі, прыціскаючыся да яго ў цемры. Яго вялікія рукі ахінаюць яе, песьцяць. Яна кладзе галаву яму на грудзі. Гэтая ноч належыць ім, як і ўсе іншыя. Ноч каханьня і пяшчоты, у якой ён скарае сабе яе цела. Ён можа браць яе, як заўгодна, як Бог насалоджваючыся ёю. Яна робіць усё, што ён ёй загадвае, цалуе яго ўсюды, і дазваляе ўсюды пранікаць у сябе. Ён гвалціць яе бясконца, робячы зь ёй усё магчымае і немагчымае. Няма той асалоды, якую б не падарыла яму гэтае цела, і няма меры таму каханьню, якое дае яму гэтая душа, ён жа кахае яе так, як можа кахаць толькі Бог. Ён Бог для яе і Д’ябал, ён адсякае ад яе ўсё залішняе, пакідаючы толькі аголеную, пранізьлівую прыгажосьць пачуцьця. Яго жаданьне яе

ня ведае межаў, як ня ведае межаў і яе асалода, і чым больш забаронныя і блюзьнерскія рэчы яны робяць, тым больш расьце іх жарсьць, і іх каханьне. У гэтым спляценьні воляў немагчымае становіцца магчымым, і пакора і ўлада дасягаюць такой велічы, што нябёсы і зямля мяняюцца месцамі, адно узьнімаючыся, а другое – апускаючыся да другога. Іх каханьне вырываецца па-за іх межы, і становіцца найвялікшым сусьветным каханьнем, разьліваючыся вакол акіянам бязьмежнасьці, у якім тоне і яе, і яго самасьць. Застаюцца толькі хвалі асалоды, і бясконцага прыніжэньня і ўзвышэньня адно да аднаго. Ён цалуе яе руку, і яна цалуе яго, і ён бярэ яе, суцэльна пазбаўляючы яе самое сябе, напаўняючы яе сабою.

Глава 30: Чараўніцтва

- Я нідзе не адчуваю сябе дома, Джаваньні. Ніякай зямлі не належу. Толькі ў лясах, густых, цёмных я станаўлюся тым, хто я сапраўды ёсьць. У родных лясах, глухіх пушчах, якія раськінуліся шырока, у нетрах, што хаваюць руіны замкаў. Там мой дом - сапраўдны. Родная зямля кліча. Я хачу стаяць на ёй, Джаваньні. Прыціснуцца да яе тварам. Абняць дрэва. Прайціся па ёй мяккай ваўчынай хадой. Я ж воўк, Джаваньні. Гэта мая сапраўдная існасьць. Зьвер. Ён ахапіў галаву рукамі, і замаўчаў.

Джаваньні спачувальна глядзеў на яго.

- Можа, табе ў Трансільванію паехаць? - нарэшце вымавіў ён паўжартам.

- Не. Ён усьміхнуўся. - Літоўскага ваўка не падманеш валашскімі казкамі. Я - воўк сапраўдны. І пераклдвацца магу - дзед навучыў. Праз нажы.

- Як гэта? - пацікавіўся Джаваньні.

- Проста. Утыкаеш нож у зямлю, і куляешся.

Чым болей нажэй утыкнеш, тым мацнейшы атрымоўваецца пярэварацень.

- Ты ж ахрысьціўся! Джаваньні зарагатаў. – Пэўна, блага. Неяк не па абраду ўсё прайшло. Не па чыну.

Ён махнуў галавой, і таксама рассьмяяўся.

- Па чыну. Толькі сутнасьць мая ад гэтага не памянялася. Як быў ваўком, так і застаўся. Толькі, вось, хрышчоным.

- Можа, табе паляваньнем заняцца? Джаваньні пацягнуўся. - На якую буйную жывёлу.

- Можа. Сапраўды. Паступова іх размова зайшла ў нейкае іньшае русла, і на ваўка і паляваньне яны забыліся.

Цяпер жа ён успомніў пра яе. Сядзеў у крэсьле, з чыталкай. Перад ім стаяў бакал - зь віскі. Напалову поўны, але ж піць не хацелася. Раптам яго ахапіла журба па дому - такая, што сэрца сьціснулася. І сапраўды захацелася завыць воўкам. Здаецца, усё у яго ёсьць - любая жанчына, грошы - і не малыя. А вось радзімы болей няма. Чорныя, густыя лясы - бары, а ў іх - курганы, дзе пахаваныя продкі. Ён - плоць ад плоці іх, і косьць ад касьці. Раптам твар яго нібы крануў вецер - родны, халодны, вільготны. Ён закрыў вочы, і ізноў трапіў туды - зрабіў у Памежжа крок. Мокрыя галіны краналі яго твар. На плячах ён адчуў цяжар баявой вопраткі - скураныя, зь металёвымі ўстаўкамі дасьпехі.

- Які цяпер час? - падумаў. Мяркуючы па адзеньню - зусім старажытны. Ён зрабіў крок наперад, праз гушчар, пасунуў галіны рукой, і выйшаў на паляну.

Дом, моцны, драўляны, стаяў перад ім на ўскрайку лесу. Падняты на каменны фундамент, ён глядзеў на яго шчылінамі вакон, за якімі гарэла сьвятло. Там яго чакае яна - прыгожая рабыня з Усходу, якую ён адбіў у сарацынаў у мінулым паходзе - прыгажуня, якіх не бывае, з чорнымі косамі і белай скурай, дзіўнага хараства дзіця. Яна размаўляла на грэцкам і нейкай невядомай яму мове, гучашчай, як шапаценьне пяска ў пустыне. Цяпер жа навучылася, і добра размаўляе і па-мясцоваму - як тутэйшыя славянскія князі.

Які цяпер год? Які век?

Хто яго ведае. Ён прывёз яе з-пад Канстантынопаля, і яна моліцца невядомаму яму богу, іўдэйскаму ці грэцкаму, знакам якога з'яўляецца крыж. Хай моліцца, бо трэба ж ёй мець нешта, нагадваючае ёй аб доме. Пра гэтага бога ён ужо чуў, і ня толькі ад яе. Ён хаваўся за сьцянамі багатага гораду, які яны так і ня здолелі ўзяць. А потым ён вярнуўся дамоў - вярнуўся зь ёю. Неўр - чалавек народу ваўкоў, на службе ў рускага конунга, племя якога спакон веку жыве тут, у гэтых глухіх лясах. У яго чорныя валасы і шырокія плечы, высокі рост і агнявы позірк. А яшчэ - рукі, якімі ён разрывае дзікага зьвера як хатняга пса. Як далёка ён сягнуў - у мінулае, якое растварылася ў бездані памяці.

Яна ціха падыйшла, і абняла яго.

- Будзем глядзець Ганну, каханы?

Сёньня другая серыя.

- Канешне будзем, любая. Ён устаў і пацалаваў яе.

Яны накіраваліся ў хол, дзе стаяў буйны тэлевізар. Ён запаліў камін доўгай сьпічкай, і полымя вясёла затрашчэла, а потым сеў побач зь ёй на канапу, і шчоўкнуў пультам.

- А ляса ў нас глухія, непраходныя. І там чараўніцтва захаванае – ад дзядоў. Ганна важна ўзьняла палец. Натоўп, слухаючы яе, прыціх.

- А якое чараўніцтва, шаноўная Ганна, захаванае ў вашых лясах? – з павагай запытаў вядушчы. Цяпер ён глядзеў на Ганну апасьліва, як і астатнія. Пасьля знойдзенага ката і чырвоных майткоў – іх гаспадар сам прызнаўся, ня трэба было і глядзець – да Ганны ўсе зьвярталіся з пашанай. Яна хадзіла важна, як каралева, і да яе ўжо пачалі зьбірацца чэргі. Народ прагнуў хлеба духоўнага – хоць скарынку, якую Ганна шчодра адламвала, надзяляючы прагнучых ведамі. У перапынку паміж здымкамі вакол яе заўсёды сядзела некалькі чалавек з блакнотамі – вучыліся. Дзяўчыны, жанчыны, і нават некалькі хлопцаў.

- Калі хочаш суседу нешта сапсаваць … падгадзіць, але ж не на сьмерць, то трэба … Голас Ганны набыў крыху нудотныя ноты. Ручкі рыпелі па паперы, нехта сутаргава тыкаў пальцам у блакноце.

- А начальніку, шаноўная Ганна? Калі я хачу зрабіць шкоду начальству?

- Можна. Ганна сказала, як адрэзала. – Чорта трэба паслаць. Хай прывяжацца, і цярэбіць. Сам чараўнік напружвацца не павінен – для гэтага ў яго ёсьць чэрці.

- А дзе іх браць, паважаная спадарыня Ганна? – запытаў яшчэ

нехта.

- У мяне іх радавых шмат. А так іх трэба выводзіць. Зь яек чорнай курыцы, з варонiных. Можна з вады – сьвятой. Толькі яе трэба наадварот зачытаць. Але гэта – веды патаемныя. Дарагія. Яна, прыжмурыўшыся, глянула на запытаўшага. Той з надзеяй узьняў на яе вочы.

- Асобная кансультацыя ў мяне пяцьдзесят тысяч у гадзіну. За гэту гадзіну я даю матэрыял, які пры належным стараньні можна ўсё жыцьцё адпрацоўваць.

- Хто жадае запісацца?

Натоўп пацягнуў рукі ўгару. Некаторыя – дык нават з грашыма.

- Вы такога нідзе ня знойдзеце. Ганна ўсьміхнулася.

- Спадарыня Ганна, калі ласка, прайдземце на пляцоўку. Кліент для здыманьня псоты ўжо прыйшоў. Аднекуль з'явіўся вядушчы, які перарваў важную размову.

- О, гэта мая справа. Ганна цяжка ўзьнялася, і накіравалася туды, дзе зьзялі яркім сьвятлом сафіты. Астатнія пацягнуліся ззаду.

У яркім крузе са сьвятла стаяў стул, на якім сядзела жанчына – важкая, крыху меньш за Ганну, шырокая ў дупе, са сьветлымі, пастрыжанымі да вушэй валасамі, і ў шэрай коўце. Звычайная такая цётка, якіх шмат вакол, нічым асаблівым ня вылучаючаяся.

- Гэта – ахвяра псоты, - сур'ёзна вымавіў вядушчы. – Ці, дакладней, яна так лічыць. Скажыце, Кацярына, як вы лічыце, ці ёсьць на вас псота? – зьвяртаючыся да жанчыны, вымавіў ён.

- Ёсьць. Ёсьць на мне псота. Я ўпэўнена. У мяне зусім апетыт прапаў. І сплю я дрэнна. І наогул, справы ня клеюцца. А бывае так, што як павядзе ў бок, проста так бы і звалілася. А бывае…

Ганна не дала ёй дагаварыць.

- Суседка на цябе глядзела? – яна пасунулася да яе – шчыльна.

- Глядзела. Адкуль вы ведаеце? – жанчына зьдзівілася.

- Бачу. Я многа што бачу. Псота на цябе ёсьць – і страшная. На сьмерць! – прыглядзеўшыся, вымавіла Ганна.

- Як? Як на сьмерць? – расхвалявалася жанчына. – Вы лічыце, што я памру?

- Канешне памрэш, - Ганна паціснула плячыма.

- Ганначка, даражэнькая, зрабіце калі ласачка нештачкі. Жанчына заплакала. – Выратуйце жыцьцё – у мяне дзеткі! Старэйшы і малодшы. Старэйшаму трыццаць, малодшаму дваццаць пяць. Прападуць бяз мяне. І яшчэ ў мяне ўнукі … яна заплакала.

- Ня хліпізьдзі. Ганна хлопнула яе рукой па плячы. – Зраблю. Ачышчу цябе. На год. І грошаў не вазьму. Потым аддасі. Толькі ці ты вытрымаеш … ? Яна задумалася.

- Вытрымаю, Ганначка. Усё, усё вытрымаю. Толькі спасі жыцьцё. Ня дай памерці! Жанчына хацела паўстаць перад ёй на калені, але ж не рашылася – дужа была важкая.

- Добра. Вы, усе, маўчыце. Што б не пачулі, ці не пабачылі. Ганна, звузіўшы вочы, агледзела натоўп.

- Зараз, Кацярына. Зараз. Яна ўзяла і разьвязала чорны вузельчык, які вісеў у яе на поясе. Асьцярожна, нібы гранату з аддзёрнутай чакой, дастала зь яго яйка. Зь віду – звычайнае, цёмна-карычневага колеру. Але ж Ганна трымала яго асьцярожна, дзьвума пальцамі, ледзь дыхаючы. Народ затаіў подых. Ганна узьняла, і пакруціла яйцо перад тварам жанчыны. Тая войкнула.

- Хустку трэба надзець, - раптам вымавіла Ганна. Яна сунула руку ў кішэню, і дастала хусьціну – старую, парэпаную. На хусьціне былі вышытыя нейкія сымбалі, крыжы, кругі, і знакі.

- Завяжы. Толькі шчыльна. І патыцілу закрый. Каб цябе па

кумпалцы ня стукнула. Яна працягнула жанчыне хустку.

- А як гэта? – зьдзівілася тая.

- Што – як? Ганна не зразумела. – Калі я псоту здымаць буду, то што заўгодна можа зьверху зваліцца. Ты ж ня хочаш, каб у цябе галава балела. Ці дурачкай стаць.

Жанчына асьцярожна ўзяла, і павязала хусьціну, адразу стаўшы падобнай на Ганну, як сястра-блізьня.

- Сядай. Ганна паказала на стул. Узяла яйка, і пачала вадзіць ім па жанчыне, нешта мармычучы.

Раз-пораз яе голас узьнімаўся, і можна было пачуць:

- Як прыйшоў, так і сыйдзі, як узяў, так і аддай. Абара-тарабара-абракадабра … у імя несьвятой троіцы… далей мармытаньне перайшло ў завываньне. Так яна зрабіла некалькі разоў, старанна абкатваючы шырокую сьпіну і грудзі жанчыны, апускаючыся да жывату, па руках і нагах, пры гэтым моршчачыся, сплёўваючы і страсаючы вольнай рукой нешта, быццам бы вязкае ці сьлізкае. Жанчына амаль зьнепрытомела ад жаху, і была блізкая да таго, каб зваліцца са стула.

- Прывяжыце! – раптам страшным голасам выкрыкнула Ганна. – Прывяжыце яе, ня дайце чорту сыйсьці. Зараз я яго, зараз – у яйка яго ўцягну. Трымайце яе! Пара дужых хлапцоў-дапаможнікаў кінулася да жанчыны, і яе шпарка прыматалі нейкімі шарфамі да сьпінкі стула. Ганна распачала пляскі ізноў, толькі яны зрабіліся зусім ужо шалёнымі, вар’яцкімі. Яна мяталася вакол зь яйкам, быццам бы ловячы ім нешта, і раптам выкрыкнула:

- Стакан, стакан сюды! Ваду сьвятую! Нехта падаў ёй стакан, і яна борзда разьбіла яйка аб яго край. Тое, што яно ўтрымоўвала ў сябе, вылілася ў ваду, і яна афарбавалася чорным з крывавымі падцёкамі. Па студыі пайшоў страшны пах. Што пахла, было бачна, бо народ, пазатыкаўшы сабе насы, кінуўся прэч. Жанчына дзіка ўскрыкнула, і абмякла, павісшы на шалях, якімі яе прыматалі да сьпінкі.

- Вось ён, вось, глядзі! Боўтаецца! Кідаецца! Ганна задаволенна пакруціла стакан перад сабой. Паху яна, відавочна, не адчувала.

- Хто кідаецца, Ганна? – вядушчы, як найбольш сьмелы, і, да таго ж, прафесіянал, рухануўся да яе.

- Чорт! – вымавіла Ганна. – Глядзі! Глядзі ў ваду. Бачыш – каўпак? Купал, крыж, і жаба? Чорная. Гэта – чорт. Ня бойся, я яго трымаю. Яна ашчэрылася ў вусьмешцы.

З гэтымі словамі яна сунула стакан вядушчаму пад нос. Той нарэшце ня вытрымаў – удыхнуў, і асеў на падлогу. Народ са студыі з крыкам пачаў разьбягацца. Па экрану пабеглі палосы. Праз імгненьне палосы зьніклі, і на экране з'явілася новая карціна. Вядушчы зь перавязанай галавой і рукой, з адбіткам нечых ног на белым касьцюме, зухавата выцягнуўся ў кадры, намагаючыся выглядаць прыстойна.

- Паважанае спадарства-гледачы! Толькі што мы з вамі мелі гонар наблюдаць старажытны абрад выгнаньня псоты ў выглядзе чорта ад прафесіяналкі – патомнай чараўніцы. А ў наступным выпуску мы з вамі апынемся на могілках … тут ён зьбялеў, пахіснуўся, і заціх.

Перад камярай прайшоў знаёмы таўсты сілуэт, і Ганна махнула ў акуляр рукой.

- Зварочвайце шарманку сваю. У мяне людзей шмат. З усіх псоту трэба зьняць. Яна пахлопала сябе па кішэні, якая тапоршчылася ад грошаў.

Яны сьмяялі доўга, да сьлёз. Увесь выпуск, так, што яго проста сагнула напалову.

- Гордасьць ахоплівае, каханая. Нарэшце ён адсьмяяўся. – Ну Ганна, так дурыць народ. Нейкае тухлае яйка прынесла. Ад самага дому мабыць везла. Яшчэ зь печы. І як яго каты не пабілі – дзіва. Ён выцер вочы рукой.

- А можа, яна тут яго купіла, і паклала ў цёплае месца, - зрабіла

яна здагадку.

- Ой не, сонейка. За такі кароткі час яно б так не пачарнела. А тут бачна, што даўно недзе гніла.

Цікава, канешне, як яна яго давяла да такога стану … Ён задумаўся. – На псоты яйка могуць на магіле закапаць. На Пасху, ці ў які яшчэ сьвяты дзень. Тут, галоўнае, каб наадварот. У кожнага такога чараўніка – свае адмысловыя метады. Праверaныя гадамі. Радавыя, - з вусьмешкай вымавіў ён.

- А пачакай, каханая. Зараз я ў яе запытаю. Ён узяў тэлефон, і набраў нешта ў месенджары. Праз імгненьне, на дзіва, прыляцеў адказ.

- Здароў, сусед! – прачытаў ён. – Што, вось і спатрэбаліся табе бабка? Такое яйка ты ня зробіш, бо ў цябе катоў няма. Трэба, каб яны на яго год ссалі. Я ім яго ў яшчыку закапанае паставіла, а каты ў мяне ўсе загавароныя і зачытаныя. Каты супраціў бесаў ведаеш, якія моцныя? Праз іх яйка моц набыло, а ніякія штукарствы я не раблю. Ня маю такой звычкі. Усё сумленна, і на жанчыне і сапраўды была псота. У яе суседка чорная, жыдоўка. Гэта толькі ты з жыдамі можаш справу мець, бо і сам – паўжыдак-паўцыган. А хрысьцьянам, сялянам ад іх дужа можа стаць блага. І толькі такое яйка ад жыдоўскай порчы дапамагае. Бо жыдоўскія чэрці самыя страшныя.

- А тваіх катоў усе баяцца, - набраў і адправіў ён.

- Маіх – усе, - хутка прыляцеў адказ. – І нават ты.

- І я, Ганна, баюся, сапраўды. Ніколі, дзе яны, нагой не ступлю.

- Ня прыйдзеш, значыць, на госьці? – прыляцела паведамленьне.

- Не, суседка. Пакуль пачакаймо.

- Калі каты твае паздыхаюць, - хацеў напісаць ён. Але ж ня стаў.

- Ну, тады бывай. У мяне справы. Чарга стаіць. Праз імгненьне Ганна зьнікла з сетцы.

- Ня блага ў яе справы, каханая, - усьміхнуўшыся, вымавіў ён. – Можа, фільм які паглядзем?

- Давай, - пагадзілася яна. Яна падцягнула ноўтбук, яны абняліся, і ён шчоўкнуў пультам.

Глава 31: Пакора

- Скары мяне, - ціха шэпча яна. Яе галава адкідваецца, вусны прыціскаюцца да яго вуснаў, пакуль яна ахоплівае яго шыю рукамі.

- Як цябе скарыць, каханая? - ціха запытвае ён яе.

Яго вусны блукаюць па яе целу, вусы і барада колюць скуру.

- Скары мяне праз боль, любы, - ціха кажа яна. - Скары мяне праз пакору тваёй волі, і праз асалоду, якую я змагу праз яе атрымаць.

Ён цалуе яе пяшчотна, лёгка кранаючы яе грудзі губамі.

- Ты хочаш гэтага, каханая? - запытвае ён. Яго голас нізкі, і ўладны, рукі цяжкія, але ж ў ім гучыць каханьне, якое яна адчувае ўсёй скурай, і душой, і плоццю. Яго пальцы лашчаць яе саскі і глыбока пранікаюць у яе.

- Волі сваёй я ня маю, бо на ўсё - твая воля, Госпадзі. Яе голас ціхі і слабы, цела ўздрыгвае.

- Я зраблю, каханая. Зраблю па воле сваёй, як ты просіш. Ён дастае з джынсаў рэмень, і крэпка сьцягвае яе рукі за сьпіной, абматаўшы некалькі разоў запясьці. Бярэ яшчэ адзін рэмень, і абматвае яе лыткі, моцна сьцягваючы. Тонкай паласой скуры перацягвае крыж-накрыж яе грудзі, і яшчэ некалькі разоў, утвараючы пяцікутную зорку, прапускаючы ніз праз яе ўлоньне і ягадзіцы. Рэмні балюча ўразаюцца ў яе, і яна стогне, бездапаможная, на ложку. Ён глядзіць на яе, але ж яе не кранае. Замест гэтага бярэ тэлефон і набірае нумар.

- Крысьціян, - вымаўляе ён.

- Прыйдзі да мяне. Зараз. Ён адключаецца, і глядзіць на яе праз цемру. Яе твар захінуты валасамі, рэмні ўрэзаліся ў скуру.

- Табе балюча? - ціха запытвае ён. Яна ківае, і з вачэй яе цякуць сьлёзы.

- Так і павінна быць, - ціха кажа ён, - каханая.

- Ты такая прыгожая, як ноч. Ноч душы, - ціха вымаўляе ён.

Ён глядзіць на яе, быццам краначы поглядам.

Па ступеньках чутныя крокі. Нехта ўзьнімаецца да іх. Адчыняюцца дзьверы. Крысьціян стаіць на парозе, яго позірк блукае ў цемры. Спыняецца на ёй, і слупянее ў жаху.

Ён узьнімаецца з крэсла, і запальвае сьвячу - чорную, у выглядзе чэрапа.

Яго постаць вялікая і массіўная, чорныя валасы і барада зьліваюцца са змрокам.

Ён аголены, і Крысьціян бачыць яго чэлес - аграменны.

- Згвалці яе. Яна твая. Адчыні браму. Яна - твая рабыня, бо я аддаю яе цябе - зь яе згоды і па сваёй волі. Ты можаш зрабіць зь ёй усё, што захочаш. Толькі над жыцьцём яе ты ня маеш улады. Як і над сваім. Бо над вамі маю ўладу я.

Ён ізноў садзіцца ў крэсла, і назірае.

Крысьціян адчувае, як тахкае яго сэрца. Яна ляжыць бездапаможная перад ім, уздрыгваючы. Яе белую скуру пакрываюць кропелькі поту. Ён бачыць рэмні, якія ўпіліся ў яе цела. Яны быццам разразаюць яе ўлоньне і грудзі на кавалкі.

- Вазьмі мяне, Крысьціян, - чуе ён.

- Я правяду цябе.

Яе вусны і грудзі ўздрыгваюць. Ён распранаецца, і яна бачыць яго чэлес, паўстаючы з густых чорных валасоў унізе.

Ён кладзе далоні ёй на грудзі, і моцна сьцісквае саскі. Яна

стогне ад болю, і гэта абуджае ў ім зьвяра. Ні кажучы ні слова, ён моцна ўсаджвае свой чэлес у яе ўлоньне, разьдзеленае на паловы лейцамі. Яна ўскрыквае, і выгінаецца. Ён гвалціць яе, трымаючы за валасы, і чуе, як адчыняе браму. Ён выліваецца ў яе, стогнучы, і тады той, другі паўстае з месца і падыходзіць да яго. Яго чэлес узьнімаецца, як вялікая зьмяя з чорнага гушчару. Ён сьцісквае яе сьцёгны і задзірае іх, і глыбока ўваходзіць некалькімі ўдарамі, і выліваецца ў яе са стогнам.

- Прычасьціся, - кажа ён. І Крысьціян нахінаецца да яе ўлоньня. Яно мае салодкі смак.

Той, другі, нахінаецца і прыпадае да яе саску, тое ж самае робіць Крысьціян. Іх чэлесы зьядноўваюцца ў яе целе. Яна крычыць ад болю. Яны доўга меюць яе ўсюды, раскрываючы яе, і выліваючыся ў яе мноства разоў, і з кожным разам ён адчувае, як яго розум ачышчаецца. Ён праходзіць браму, і Бог сустракае яго. Ён разумее, што становіцца Богам.

Глава 32: Цяпло

- Ніколі мяне не пакідай, - ціха вымаўляе яна, гледзячы на яго. Яе вочы вар'яцкія, і яны ахопліваюць сусьвет.

Ён глядзіцца ў яе, як у люстэрка, і бачыць у ёй сябе - сваю ўласную існасьць, адлюстроўваючуюся ў яе твары.

- Я так кахаю цябе, - ціха шэпча яна, зазіраючы яму ў вочы.

- Я кахаю цябе болей, маё сонейка. Ён прытуляе яе да сябе, і яна адчувае цяпло яго вялікага цела.

Іх вусны зьядноўваюцца, і яна закрывае вочы, уздрыгваючы. Ён пяшчотна кранае яе губы, адчуваючы, якія яны мяккія – як шоўк. Яго рукі гладзяць яе, спыняючыся, каб найбольш поўна адчуць цяплыню яе цела – жывога, трапяткога, даверліва прыхіляючагася да яго.

- Дзевачка мая, - шэпча ён. – Каханая … Любіш мяне?

- Дужа, - ціха адказвае яна між яго пацалункамі. – Я дужа кахаю цябе, мой любы.

Яны дагэтуль ня могуць паверыць у дзіва, якое адбылося. Так не бывае, хочацца сказаць і ёй, і яму. Але ж калі яно адбываецца, сапраўды пачынаеш верыць у Бога. Толькі Бог можа паслаць душам такое каханьне, і толькі Бог можа ўзяць за руку адну, і другую душу, і правесьці іх адно да аднаго, з'ядноўваючы, праз самоту, боль і нявер'е, ад якога пакутуе чалавек, і праз веру, якая вострая, як лязо мяча, і такая балючая, што ад яе сэрца сьцякае крывёю. Бо ты верыш, ведаеш, што недзе ёсьць ён, ці яна, да каго ты цягнеш руку, як сьляпы праз змрок. І вось гэтая рука адчувае цяплыню іншае далоні, якую хватае моцна і хутка, так, што іх ужо ніколі не раз'яднаешь.

- Дзевачка мая любая, сонечны мой праменьчык, маленькі мой зайчык. Ён цалуе і гладзіць яе цела, і яна аддаецца яго рукам, растае ў іх, быццам яе цела прарастае праз яго, абцякае яго

мяккім, шаўковым шалем, як ліяна віецца вакол, а яе валасы – як водарасьці ў цемры, якія ён разводзіць рукамі, каб дасягнуць туды, дзе хаваецца твар і цела русалкі, яе мяккія гладкія грудзі, яе белыя рукі і вусны як створкі ракавіны, і яшчэ далей, туды, дзе яна, як ракавіна, раскрываецца, і ён адчувае востры вустрычны смак, саланавата-церпкі – сакавітую русалчыну плоць.

Яго плоць узьнімаецца, і яна марудзіць сесьці на яе, прыціскаючыся да яго ўлоньнем. Ён яе не таропіць, доўга цалуючы яе, лачшыць яе пругкія саскі, гладзіць маленькія грудзі рукамі. Якая яна кволая і тонкая – як дзіця, зьдзіўляецца ён, і яго сэрца заходзіцца ад пяшчоты. Жарсьць ахоплівае яго – уладная, зносячая, як паток. Гэта юнае цела вабіць яго, цягне, адарвацца ад яго немагчыма, не магчыма не скарыцца яго ўладзе, не ўзяць яго, не падпарадкаваць сабе.

- Ты моцна любіш мяне? – запытвае яна.

- Як сваю душу, - ціха адказвае ён, абдымаючы яе. Яны сядзяць, аголеныя, адно насупраць другога, ён трымае яе на руках, адчуваючы сваім сьцягном яе ягадзіцы, і тое, якая яна ўжо вільготная там, дзе яго рука асьцярожна кранае яе. Яго сьцягно пакрытае валасамі, цёмнае, шырокае, скура грубая ў параўнаньні зь яе скурай. Яе ж сьцягно тонкае і мяккае, скура белая, як малако, як некрануты ранішні сьнег. Як белы дзень, які ярка сьвеціць у вочы, падкрэсьліваючы кожную рысу і рысачку, кожны валасок і пору, кожную складку скуры і кропельку поту, узмацняючы ў разы адчуваньні ад дакрананьняў і пахаў, шорахаў і гукаў сутыкаючыхся целаў. Яна гладзіць яго грудзі рукамі – шырокія, валасатыя, дакранаецца да цьвёрдага жывату, і кранае яго там, унізе. Ён кладзе туды яе далоньку, і сьціскае яе пальцы. Яго чэлес у яе руцэ расьце, цьвярдзее, вертыкальна ўзьнімаючыся.

- Хочаш мяне, сонейка? – ціха запытвае ён, і яна закрывае вочы, і дакранаецца шчакой да яго шчакі.

- Так, каханы, - шэпчуць яе вусны. – Так, любы. Я хачу цябе, хачу моцна, хачу цябе ўсяго. Ён паварочвае яе, і апускае яе на свой чэлес, націснуўшы рукамі. Яе похва расьцягваецца, і

шчыльна ахоплівае ствол, які набухае ў ёй венамі. Ён цягне яе ўніз, прабіваючыся ў яе далей, яна ўскрыквае ад болю, і ён нарэшце прасьлізвае ў яе, поўнасьцю апускаючы яе да самых мудоў. Яна закрывае вочы, і апускаецца яму на плячо тварам, і ён гладзіць яе сьпіну, грудзі, а потым пачынае ціха рухацца, і затым – мацней і хутчэй, і яна рухаецца зь ім разам, упіраючыся каленямі ў канапу, прыціскаючыся да яго, бачучы прама перад сабой яго твар з набухлымі на вісках венамі, скажоны жарсьцю, з паўзакрытымі вачыма.

- Ну, давай, маленькая, ну, хутчэй, хутчэй, - ён рухае яе, і яна амаль губляе прытомнасць ад накрываючай яе асалоды. Нарэшце ён моцна націскае на яе і ўзьнімаецца насустрач сьцёгнамі, падкідваючы, і з рычаньнем выліваецца ў яе глыбіню. Яго мышцы жывату скарочваюцца, рукі моцна сьціскаюць яе сьцёгны так, што на іх застаюцца сьляды. Яна ляжыць на яго плячы, і ён гладзіць яе сьпіну, адкінуўшы цяжкі шаўковы покрыў густых валасоў, якія чорнай хваляй сьцякаюць зь яе пляча яму на грудзі.

- Каханая, - вымаўляе ён, - любая. Браць цябе – такая асалода. Яна ахоплівае яго шыю рукамі, прыціскаючыся губамі да яго шчакі.

- Праўда, ты мой айцец, каханы? – ціха запытвае яна яго.

- Праўда, сонейка. Ён пяшчотна гладзіць яе плечы. – Любая мая дачушка. Ён і сапраўды кахае яе, як дачку, а астатняе для яго не істотна. Ён сьвет аддасьць за яе, і не пашкадуе нікога, і нічога.

Глава 33: Грэх

Крэпкія мужчынскія рукі трымаюць яе за сьцёгны. Рукі Алекса. Яны сьціскваюць іх, пакуль ён уваходзіць у яе, нясьпешна, паглыблючыся і амаль поўнасьцю дастаючы чэлес, і ізноў усаджваючы яго ў яе - галоўку, а потым ствол, і так да самых мудоў.

Яна стаіць да яго задам, і яго ня бачыць, толькі адчувае, як рухаецца ў ёй яго плоць, як яго муды кранаюць яе ягадзіцы, а рукі гладзяць сьцёгны і талію, грудзі, балюча сьціскваючы саскі, так, што на яе вачах выступаюць сьлёзы. Ён нікуды не сьпяшаецца, насалоджваючыся ёю.

- Хачу цябе ... супрацьпрыродна, - раптам чуе яна. Ён вымаўляе нешта іньшае, але ж яна быццам бы не разумее, што. Яго словы гучаць, і адразу зьнікаюць зь яе памяці.

- Ня трэба, - ціха вымаўляе яна. - Я не хачу так. Ня трэба. Яе вусны вымаўляюць гэта ледзь чутна, пакуль яе цела камянее ад жаху.

- Ня трэба, - хочацца закрычаць ёй. Ёй здаецца, што яно пульсуе ва ўсім яе целе, і гэта пульсацыя працінае сусьвет.

- Ня трэба, я не хачу.

Яна ня бачыць яго, але ж чуе, як ён усьміхаецца. А потым яна адчувае рэзкі, пранізьлівы боль, і адначасова - абразу, агіду і сорам. Ён паглыбляецца ў яе там, уваходзячы ў яе поўнасьцю, і рухаецца між яе сьцёгнаў, пакуль яна громка плача, заліваючыся сьлязамі, як пакрыўджанае дзіця. Яна плача яшчэ доўга, стоячы на каленях ля ложку, на якім яна ляжыць грудзямі.

Ён устае і засьцёгвае шырынку, поўнасьцю апрануты. Яна ж аголеная, і на ёй нет ня ніткі - ён так любіць. Ён ніколі не распранаецца, калі бярэ яе, толькі дастае свой чэлес, яе ж распранае поўнасьцю - любіць на яе глядзець, і кранаць ўсюды.

- Ну вось, нічога страшнага не адбылося. І, ведаешь, мне спадабалася. Ён задаволенна ўсьміхаецца. Яна яшчэ ня думае пра гэта, ня ведае, што ён будзе заўсёды так браць яе. Проста цяпер у яе стала на адно адверсьце болей. Яна плача, і адчувае сябе бруднай, паўшай, нізкай. Растаптанай. У яе болей не засталося чалавечай годнасьці. Яна ня ведае, як растлумачыць. Яе пачуцьці невядомыя нават і ёй самой - жаль, агіда, адчай. Ён зрабіў зь ёй нешта, перасек нейкую мяжу. Спачатку гэта быў аральны сэкс, які ёй дужа не падабаўся, але ж потым яна наогул перастала аб гэтым думаць. Там яна хоць кантралявала працэс. А тут гэта зрабілі зь ёй суцэльна супраціў яе волі, ззаду, прынізіўшы, зламаўшы яе, як ляльку. Яна зможа растлумачыць усё гэта сабе потым, а цяпер яна ціха плача, і ёй проста крыўдна і балюча.

Яна ня бачыць сябе збоч, ён жа стаіць, і глядзіць на яе неяк па-новаму, іншым позіркам бачучы яе цела. Ён таксама перасек мяжу, як і яна, за якой на яго быццам бы падуў ледзяны вецер. Ён яе згвалціў - жорстка, супрацьпрыродна. Наўмысна. І ён разумее гэта. Расчалавечыў яе. Цяпер яна - толькі прыгожая лялька ў яго руках, дарачая яму асалоду - такую, як ён пажадае. Яна не адмовіла яму: не выкруцілася, не ўдарыла. А словы ... што тыя словы. Ён разумее, яна павінна была сказаць “не”, інакш бы суцэльна страціла годнасьць у яго вачах. Але ж якая годнасьць, калі ты стаішь голым задам да кагосьці. Яна ж ня бачыць сябе - гладкія, пругкія ягадзіцы, белая скура, вільготная похва з пухлявымі пяшчотнымі складкамі, і над ёй - маленькае ружовае адверсьце, такое вузкае, што пэўна ня войдзе і палец. Ён проста дастаў свой хер, і ўсадзіў ёй яго туды. Там было шчыльна і горача, і яе сьцёгны рассунуліся, плотна ахапіўшы яго плоць. Але ж найбольш яго ўзрушыла тое, як яна закрычэла. А потым заплакала. Ён трахаў яе, захлінаючуюся сьлязамі, і разумеў, што ніколі не адчуваў такой асалоды, як цяпер.

- Шлюха. Шлёндра распусная, - хацелася сказаць яму ёй, абвінавачваечы яе ў сваім падзеньні, але ж ён не сказаў. Затое яго чэлес ізноў узьняўся, быццам бы жыў сваім уласным, непадуладным яму жыцьцём.

Ён ададраў яе лежачую на сьпіне, на ложку, груба сьцікваючы

яе грудзі, рассунуўшы ногі каленам, упіваючыся вуснамі ў яе распухлы ад сьлёзаў твар, і потым узьняў яе сьцёгны, і адымеў у зад яшчэ раз. А потым яшчэ і ў рот. Хай прывыкае. Прызвычаіваецца.

- Чаму яна такая прыгожая? Чаму ірве яму сэрца? - быццам бы пульсавала ў яго скронях. Ён хацеў зьняважыць яе, растаптаць, думаў, што калі адымее яе так, то тады кахаць перастане. І гэтае шалёнства наогул пакіне яго галаву. Але ж не перастаў - а наадварот. Яе сьлёзы перавярнулі ў ім нешта. Ён зьняважыў, згвалціў каханую ім жанчыну, і каханьне нікуды ня дзелася, а стала яшчэ больш глыбокім, балючым, як незагойная рана. Як страла ў грудзях. Проста ён ведаў - гэтая жанчына не для яго. Так вырашыў лёс. Ён забярэ яе ў яго. Той, іньшы, якога ён яшчэ ня ведае.

Неяк яна казала яму, што ў дзяцінстве да яе прыходзіў мужчына. Прыходзіў да яе ў снах, і рабіў зь ёй розныя дзіўныя рэчы, ад якіх у яе станавілася горача праміж сьцёгнаў. А потым Карына, Алегава пасія, па сакрэту расказала яму, што яе гвалціў родны айцец. Ня той, муж яе маці, а сапраўдны. Быццам бы яна нешта такое распавяла псіхолягу, а тая разьнесла па ўсёй школе. Выклікалі нават і маці, ды тая толькі вылупіла вочы ды пальцам ля скроні пакруціла. Калі такое было? Які айцец? Яе бацька даўно ў Ізраіль зьехаў, а другога, выбачайце, няма.

Так усё і забылася. Да таго ж, потым быў шпіталь, і ўсе гэтыя успаміны-фантазіі памелі хуткае тлумачэньне.

Ён пра гэта ўжо і забыў, але ж цяпер успомніў. Ён, той, стаяў між ім і ёю. Чалавек зь яе сьненьняў, яе мараў.

- Гэтая жанчына не належыць табе, - пачуў ён нізкі, уладны голас. - Бо на ёй - мая рука. Яна - мая, і ў поўнай маёй уладзе. Мужчына зь цёмным, цяжкім позіркам пагрозных вачэй, ссунутыя бровы, моцны і высокі, стаяшчы ў цемры, і сам магутны і небясьпечны, як цемра, якая насоўваецца на яго са словамі, глядзеў на яго праз ноч яго душы.

- Гэта – не твая жанчына. Бо ты не кахаеш яе. Ты яе толькі разбураешь. Што ты можаш ёй даць? Я ж магу даць ёй усё – і

жыцьцё, і сьмерць. Яна належыць мне, і я забяру яе, калі прыйдзе час. Ты ня спыніш мяне, і мяне ніхто і нішто ня спыне. Бо я сам – час, я – забойца, ад якога няма выратаваньня. Я – Бог, які валодае яе душой, і тваёй душой, як і ўсемі душамі на зямлі. І я яе кахаю. Кахаю, як мужчына. Чуешь? Бо яна заклікала мяне, і я яе пажадаў. Таму, што спазнаў у ёй сваю душу – Шхіну, дух свой сьвяты, і цяпер не пашкадую з-за яе і сусьвет, і самога сябе не пашкадую. Ты ж яе не кахаеш наогул. Ты нікога не кахаешь акрамя сябе, і сябе ты кахаеш ня дужа. Забудзь пра яе. Яна ніколі ня будзе табе належыць. Але ж прыйдзе час, і калі твае грахі будуць выкупленыя, ты зможаш з'яднацца зь ёй у духу. Як і са мной. Ведаю, гэта складана, аднак гэта адбудзецца, як адбудзецца выратаваньне кожнага, на каго я паклаў сваю далонь, і адмеціў сваім знакам. Бо вы – мае баранкі, а я – пастыр.

З гэтым словамі чалавек зьнікае, нібы цемра накрывае яго, ці Алексавы вочы проста перастаюць яго бачыць. Ён прачынаецца ў халодным пату. Яна ціхенька сьпіць зь ім побач, і ўсьміхаецца ў сьне.

- У маім пекле я караю сьвятых. Ён саркастычна рассьмяяўся.

- Бо той, хто лічыць сябе сьвятым на зямлі, насамрэч сьмярдзіць грахом. Тыя ж, хто плачуць аб сваіх грахах, і пакутуюць ад іх, насамрэч выкупаюць іх тут пры жыцьці, і таксама трапляюць да мяне. Але ж пекла сустракае іх раем. Хто тут сьвят? Нават і сам Бог, сышоўшы на зямлю зь нябёсаў, губляе ўсялякае права на сьвятасьць і выратаваньне. І яму трэба працаваць, каб атрымаць гэта, як і іньшым. Д'ябал спакушае яго, сонца пячэ, вецер выдувае яму вочы, здувае плоць з костак. Цела яго прагне адзеньня і ежы, а душа – каханьня, па якому горка плача яго сэрца. Яго сэрца баліць – і за сябе, і за ўсіх астатніх. Я – Бог, і я пакутую ў гэтым сусьвеце, і яна пакутуе ў ім побач са мной. Але ж у гэтых пакутах я – Бог няшчасны, аднак чалавек шчасьлівы. Бог няшчасны, таму што яму сорамна. А чалавек шчасьлівы таму, што ня гледзячы на яго заганы і парокі, яго ўсё ж нехта кахае. Нехта прытуляе яго да грудзей, цалуе яго вусны, абдымае пяшчотнымі рукамі. Ты думаеш, я лічу сябе годным гэтага, Крысьціян? Я – ніжэйшы зь нізкіх тут, я – паўшы, і

пакутуючы, як ніхто, ад цяжара плоці. Бо мая плоць мае пякельны цяжар, яна – вагой з сусьвет, і мае крылы цягнуць яе ўніз, на другую старану, а не ўзьнімаюць мяне ў гару да Айца, туды, дзе радасна і сьвятло, і адкуль ня мяне кпліва пазіраюць анёльскія сонмы. Але ж вось да мяне прыходзіць яна, і абдымае, і кладзе на мой гарачы лоб сваю прахалодную руку, і я цалую яе далоньку, і праслаўляю, і ўдзячваю Госпада за тое, што мяне нізьвергнуў. Я – Дракон, Цемра, Сьмерць і Адчай, але ж яна пераўтварае мяне ў Жыцьцё. Яна раскрываецца перада мной крыжом, на які я ўзыходжу, і крыж пада мной сачыцца крывёю зь яе сэрца. Я ж пакутую так страшна, што ад маёй болі трасецца сусьвет. І яна абдымае мяне, і суцішае гэтую маю боль. Яна пяшчотна гладзіць мяне, а я – яе. Мы абдымаем адно аднаго, і праклінаем дзень, калі мы радзіліся на сьвет тут. І адначасова бласлаўляем, бо праз пакуты мы знайшлі адно аднаго. Няма большай асалоды для мяне, чым абдымаць яе, і разумець, што яна – тут, са мною, і болей яе ніхто не адыме. Бо дзеля яе, Крысьціян, мне і сапраўды прыйшлося стаць Богам. Я прабіў усе экраны і перапоны, распахнуў нябёсы, як дзьверы ўдарам нагі, і нябёсная цьвердзь ня вытрымала цяжару майго кулака. Хопіць гульняў, сыходжаньняў у цень і хованак, эськапізма за келіхам віна. Бо цяпер у мяне ёсьць аднаказнасьць. Ёсьць яна – а за яе я аддам жыцьцё. Я – Бог, гатовы загінуць за яе, і дзеля яе, за маю маленькую, маю каханую Шхіну. Ты ведаеш, як гэта – быць сапраўды Богам? Нічога не баяцца, і ўсё магчы зрабіць. А потым дабравольна адмаўляцца ад сваёй усемагутнасьці, умаляцца, станавіцца сьціплым – з-за любві і дзеля любві. Бо акрамя Любві нічога вакол ня істотна.

Ён нахінуўся наперад, паставіўшы локці на калені, апусьціў галаву, устрахнуў валасамі. Чорныя доўгія пасмы закрывалі яго твар, яго цяглы напружыліся, і апалі, і Крысьціяна ўразіла іх моц. Ён ніколі ня бачыў такога цела – яно не было перакачаным, яно было ідэальна моцным, шырокім і магутным, высокім, з плячамі, якія маглі б вытрымаць сусьвет, нагадваючы Антэя, з крэпкімі кісьцямі з доўгімі пальцамі, рэльефнымі касымі мышцамі жывату і плітамі грудзей, нібыта яно нарадзілася такім – дасканалым, быццам бы яго такім стварыў Бог, скульптар, выразаўшы Адама зь нябёснага мармуру, і

стварыўшы яму Еву са сьвятла, каб яна ажывіла яго цела сваім пацалункам-подыхам.

- Вы кажаце, што вы Бог, Міхал. Але ж тады вы всё ведаеце.

- Так. Мужчына кіўнуў.

- І што толькі Любоў адна істотная.

- Верна, Крысьціян. Ён узьняў на яго твар, і ўсьміхнуўся – прывабнай, мяккай вусьмешкай.

- Ці можаце вы мне сказаць, калі я сустрэну яе – сваю Любоў? – раптам запытаў ён.

- Ты яе ўжо сустрэў, сынок. Бо Любоў – яна адзіная. І той, хто яе мае ў сэрцы, ужо сустрэў яе. Ты маеш у сэрцы каханьне, Крысьціян. Любоў да мяне, і каханьне да яе. Ты кахаеш яе, моцна. Кахаеш яе, як Бог. А болей я табе нічога не скажу, бо яшчэ не прыйшоў час. Ён сумна ўсьміхнуўся, і адкінуў валасы з ілбу.

- Яна – такая ж, як і я, Крысьціян. Яна можа быць і тут, і ня тут. І ў пекле, і на нябёсах. Яна – усюды, як і я – усюды, бо ж я ўзяў яе да сябе. Толькі яна не разумее гэтага. І яе каханьне – яно бязьмежнае. Бо ж яна – Сьвяты дух, хлопчык. Проста вер, што ўсё будзе добра з табой. Падыйдзі да мяне, - ціха вымавіў ён.

Крысьціян падышоў да яго, і ён кіўнуў яму апусьціцца. І калі Крысьціян стаў на калені, ён палажыў яму на лоб сваю руку. Яго далонь была вялікай і цёплай, і позірк грэў яго, і лашчыў, нібыта сонечныя прамені. Раптам Крысьціян адчуў сябе маленькім, і яму захацелася заплакаць – чыстымі, шчырымі сьлязамі.

- Нічога, - ціха вымавіў чалавек. Нічога. Боль пройдзе, сынок. Нічога страшнага не адбылося ў тваім жыцьці. Ён прыцягнуў Крысьціяна да сябе, і прыціснуў да сваіх шырокіх грудзей. Так яны заставаліся абняўшыся колькісь часу – імгненьне, якое здалося Крысьціяну вечнасьцю.

- Хутка боль міне. Хутка ўсё будзе добра. Чалавек хлопнуў яго

па плячы. Крысьціян устаў, і сеў на канапу побач.

- Што мне рабіць? – ціха запытаў ён.

- Жыць, - проста адказаў чалавек. – І верыць у мяне. Гэта – самае галоўнае. Крысьціян усьміхнуўся, і кіўнуў у адказ.

Яна ўвайшла ў пакой лёгкай хадой. Прыгожая – сонечныя праменьчыкі заблыталіся ў яе валасах, гралі сьвятлом вусьмешкі, зьзялі вачыма.

- А што вы тут сядзіце і сумуеце? – пацікавілася. – Можа, кавы?

- Без цябе сумуем, анёлачак. Зрабі нам кавы. І віна прынясі з бару. І келіхі. Ён шырока ўсьміхнуўся. Яна падышла, і абняла яго. Ён пяшчотна пацалаваў яе. Яна абняла яго за плечы, прыціснуўшыся.

- Зараз, каханы. Сышла на кухню, і Крысьціян запытаў – неяк нечакана, само з губ сарвалося.

- Скажыце, а гэта праўда, што вы – яе айцец?

Мужчына паглядзеў на яго доўгім позіркам, у якім Крысьціяну убачылася туга.

- Праўда, - нарэшце вымавіў ён. – Я – яе айцец, і я для яе – больш чым Айцец. Я для яе – Бог, Крысьціян. А гэта - значна больш высокая адказнасьць. І таму ўсё, што датычыцца айца, ты можаш памнажаць на бясконцасьць. Але ж яна – ужо не чалавек, Крысьціян. Як і я. Калі ты хочаш ведаць праўду – мы не жывыя, і не памерлыя. Я набыў плоць праз яе, а яна дзеля мяне сышла ў краіну ценяў. Тут, на зямлі, яна слабая, і я захінаю яе. Але ж там, са мною, яна магутная і велічная, роўная мне, бо яна трывае маю моц. І адначасова яна застаецца слабой і пяшчотнай, лёгкай, як подых, у той час як я маю плоць і цяжар скалы, да якой я сам прыкаваны. Скала – гэта сусьвет, а я – Праметэй на ёй. Яна ж – той Дух, што песьціць мае адкрытыя раны.

- А хто арол? – запытаў Крысьціян.

- Арол – я сам. Я сам аддаю сябе сабе самому, і сам сябе паядаю ў сваім намаганьні ўзьняць тое, да чаго я прыкаваны. Адрываю самога сябе са скалою ад гэтай рэчаіснасьці, і цягну гэты страшны цяжар на нябёсы. Я – пекла і агонь разбурэньня, і я – магутная бура, перад якой ніхто і нішто ня можа ўстаяць.

Ён пацягнуўся. Яна ўвайшла ў пакой з бутэлькай віна і келіхамі на падносе.

- Кава зараз будзе, - вымавіла.

- Хадзі сюды, сонейка. Ён нахінуўся, і пацалаваў яе.

- Выпьем, Крысьціян. Разгрузім з плечаў цяжар сусьвету. Ён узьняў бакал, празрысты, тонкі, нібыта выліты з галубаватага ільду. Крысьціян узьняў у адказ свой. Чырвонае віно ў галубым шкле набыло дзіўны пурпуровы колер, нібыта яны зьбіраліся прыгубіць вечаровы змрок, у якім расталі рэшткі барвовага сонцу.

Глава 34: Зло

- Слухай, а што за малая была з табой? Там, у клюбе?

Одзін быццам бы абыякава глядзеў на яго. Дакладней, не глядзеў – запытаў, і адразу адвярнуўся некуды ў бок, вывучаючы хвалістую паверхню возера, а над ёй – аблокі, якія шматкамі белай бавоўны гнаў па небу парывісты вецер. Было халаднавата, і цяпло ўсё ніяк не надыходзіла – пасьля незвычайна гарачага красавіку надышоў дажджлівы май, які паступова перацякаў у такое ж шэрае, зябкае лета. Дарэчы, як і заўсёды – нічога дзіўнага. Але ж цяпла хацелася шалёна, бо і лістота ўжо набыла сакавітую бучнасьць, і сонца раз-пораз прабівалася, нібыта дражнячы, аднак грэць пакуль адмаўлялася. Добра, што хоць дождж не пачаўся.

Яны сядзелі на бярвеньнях, і назіралі за чайкамі, якія гойсалі над вадой, падаючы з хмараў у шэрыя ртутныя хвалі і выныpваючы адтуль з самотнымі крыкамі, і калі-некалі – са здабычай.

Алекс зацягнуўся самакруткай, і перадаў яму.

Одзін шумна ўцягнуў, і выдуў дым, які духмяным воблакам паплыў вакол.

- Што за баба?

Цяпер Одзін павярнуўся да яго, і вывучаў вачыма.

- Мая, - коратка кінуў ён. – А што такое?

- Да так, нічога. Прышпільная. У сэньсе – прыгожая баба. Незвычайная нейкая. Мо, мадэль? Одзін зь цікавасьцю глядзеў на яго. Цяпер яму хацелася паразмаўляць: такі быў настрой.

- Не. Не мадэль. Яна са мной жыве. Алекс памаўчаў. Яго густыя чорныя валасы тузаў вецер, які дуў прама яму ў твар, адносячы дым.

- Ого. Ты ж ніколі з бабай ня жыў. Пасталеў? Одзін зарагатаў – яму стала вясёла.

- А цяпер жыву.

- А што, добра: ежа прыгатаваная, у хаце прыбрана, і хтосьці цябе заўсёды чакае. Прама як кошка. Прыйшоў, а яна трэцца аб нагу. Мурлыча. Разумею. Одзін ізноў зацягнуўся.

- Нічога ты не разумееш. Гэта іньшае. Яна ж ня кошка, а жанчына.

- Амаль чалавек, - Одзін кіўнуў, і ізноў рассьмяяўся.

- Амаль. Але ж гэта ня блага – мець жанчыну дома. Кожны дзень, калі хочаш. І кожную ноч. Я вось думаю, як я раней абыходзіўся? Але ж раней мне не сустракаліся такія, зь якімі жыць бы хацелася. Наадварот, адпярдоліш, і адразу хочацца выкінуць, як сьмецьце. Здаецца, што яна ваняць пачынае.

- А ты жывых не спрабаваў? – Одзін зацікаўлена глянуў на яго. Вымавіў, і ізноў пакаціўся покатам – яму было сьмешна, Алекса ж трава ня брала. Мо, прызвычаіўся. Чаго б мацнейшага, але ж з гэтым пара завязваць. Наркаманам ён стаць наогул не жадаў – бачыў іх шмат, нічога добрага.

- Жартачкі ў цябе. Алекс крыва ўсьміхнуўся.

- Нешта мяне твой тавар не бярэ. Ён павярнуўся да Одзіна, зьмераўшы яго вокам. Але ж той быў відавочна чумны. Вось, і рагоча, як вар'ят. Сам жартуе, і сам рагоча. Гэта зь ім, Алексам, нешта сёньня ня так. А можа, гэта яна яго зачаравала? Вядзьмарка. Наогул, ня трэба мець справу з жанчынамі, якія бачуць цябе наскрозь. А яна яшчэ і карты свае раскладае. Праўда, толькі сабе, болей нікому. Абложыцца малюнкамі, і глядзіць. Калі-некалі, чуў, нешта расказвала сяброўкам. У жанчын на гэтую справу мода: карты Таро - свае забаўкі.

Ведзьмаў Алекс і сапраўды пабойваўся. Некалі ў юнацтве давялося быць у адной такой, цыганка нейкая, так яна яму нагадала напрамілуй Бог, і Бога, і Д'ябла, і каханьне, і Сьмерць,

і Суд да кучы. Каханьне, вось, збылося. Д'ябал – гэта пэўна ён сам, Бог далёка, Сьмерць жа – яна заўсёды побач, а вось да Суду трапіць бы не хацелася. Але ж яна растлумачыла, што Суд гэты не зямны, з паперамі не зьвязаны, а нейкі нібыта нябёсны. Пэўна, калі ён памрэ, бо ж – Сьмерць. Але ж гэтага суду Алекс як раз не баяўся, а паколькі справа была даўно, і пасьля гэтага ён не памёр, а вось, жывы, то пра расклад гэты ён наогул забыў. Толькі калі сустрэў яе, успомніў чамусьці. Чорная яна, як тая цыганка. Толькі тая – старая, страшная, а гэтая – прыгожая, беласкурая, тонкая, як Сьмерць. І вочы такія ж – вар'яцкія, вялікія. Ён калі яе ўбачыў, быццам бы яго накрыла, быццам бы нейкая сіла пацягнула да яе, і кінула ў гэты шалёны, бурлівы вір. Які называецца каханьнем. Ён і ня ведаў, што гэта такое. І зараз быў ня упэўнены, ці ж гэта яно. Толькі адное ведаў, што без яе жыць ня мог. Яна заўсёды была ў думках, але ж пяшчоты, замілаваньня не было. Было нешта іншае – нейкая прага, вар'яцтва. Прага яе цела, водару яе валасоў, яе скуры, паху яе похвы, жаданьне ўзяць яе, адымець самымі вычварнымі спосабамі. Што яна прыгожая, ён разумеў, хоць і нічога не ведаў пра гэта: якая жачына – прыгожая? У яе грудзей амаль не было, сьцёгны як у дзіця, толькі што ногі длінныя, стройныя, і твар прывабны. Валасы чорныя, густыя, прамыя, не бландзінка, макіяж амаль не выкарыстоўвае. Ну і добра, так нават і лепей. Меней за ўсё яму хацелася б хадзіць побач з размаляванай бабай. Прыгожая ў яго разуменьні была з грудзямі ад трэцяга разьмеру, з крутымі сьцёгнамі і пышнымі ягадзіцамі, загарэлая, яркая, зь бялявымі пасмамі і накладнымі вейкамі, у нечым бліскучым, чырвоным альбо ружовым, і на каблуках. Такая, як у порнафільмах здымаюцца. Здаецца, нешта зусім далёкае ад яе. Але ж калі ён яе ўбачыў, яго адразу пацягнула. Проста пайшоў, як зачараваны, сам ня ведаючы, чаму. І толькі да яе дакрануўся, як у яго ўзьняўся, ды так моцна, што ён сам напалохаўся. Яго чэлес ужо ведаў, што ён хоча гэтую жанчыну, а яму гэта і ў голаву пакуль не прыйшло. Чэлес жа ўладна загадваў – трахні яе. І потым яшчэ, і яшчэ раз. Ён і трахнуў, ды так, як ніколі ў жыцьці ня трахаў. Думаў, сэрца спыніцца. Думаў, памрэ. Меў яе некалькі разоў за ноч, ня гледзячы на яе енкі і сьлёзы. Яна, да таго ж, апынулася цнатлівая, а такіх у яго яшчэ не было. І таму ён адчуваў сваю поўную ўладу, і права на яе. Яна была толькі яго, уласная. Спачатку ён вагаўся, браць ці ня браць яе з сабой у

тусоўкі, у клюбы. Але ж як толькі яны пачалі выходзіць разам, на яго пасыпаліся пытаньні: а хто з табой, а што за такая? Прыгожая, яркая, красуня. Ён нават зьдзіўляўся, але ж мужчын яна цікавіла, хоць і грудзей, і сьцёгнаў не было. Пэўна, рост, валасы. Твар прывабны, так, але ж нейкі дзіцячы. І плача, ледзь што. Проста зь любой нагоды - ў сьлёзы. Гэтыя сьлёзы яго пачалі хутка раздражняць. Ён паспрабаваў яе біць: ня сільна, так, шлёпаць – не памагала. Падарункі яе супакойвалі, праўда. Ён, канешне ж, яе апранаў, грошы не даваў, але купляў усё. Жанчына побач зь ім павінна была быць самай лепшай, апранутай у самае шыкоўнае, дагледжанай, гэта ён разумеў. Бо праз прыгожую жанчыну дарога многа куды адкрытая. Ён гэта ўбачыў, калі толькі пачаў яе выводзіць разам з сабой. Цяпер да яго і адносіліся больш паважна, і запрашалі больш ахвотна. І часта запытвалі пра яе – так, як зараз Одзін. Да яго жарсьці дадалася гордасьць, што ён валодае ёй – як дарагой тачкай, ці яшчэ якой прэстыжнай рэччу. Ды і проста яму было хораша зь ёй – спакойна, утульна. Толькі калі яна маўчала, не раздражняла яго. Ды яна і не гаворыла шмат – больш чытала, ці кіно глядзела, ці проста сядзела ў смартфоне.

У яго былі сапраўдныя справы, а так, каб бавіць час у размовах з жанчынай, яму і на вум не прыходзіла. Аб чым зь ёй размаўляць? Аб шмотках? Аб касьметыцы? Ён што, педзік, з жанчынай размаўляць? Неяк адразу ён прызначыў ёй месца ў сваім жыцьці – яго ўласная жанчына. Яго маёмасьць. Цела, у якое ён выліваецца, якое дае яму асалоду. Нават і ежа, і ўборка яму былі ня дужа патрэбныя. Ён той пыл ці сьмецьце наогул не заўважаў. Жыў жа неяк да яе. А вось мець яе дома, і мець магчымасьць зьдзяйсьняць зь ёй усе самыя шалёныя свае жаданьні – тое было для яго каштоўна. Бо паступова ён разумеў, што ніхто ня мог, і ня зможа яго задаволіць так, як яна. Чэлес яго гэта ведаў – абраў яе адразу, і назаўсёды. Наогул, яна нагадвала яму дарагую пародзістую кабылку – з доўгай чорнай грывай, гнуткай шыяй, тонкімі нагамі і бліскучай поўсьцю. Такое харство ён разумеў, і яно яго вабіла. Яму падабалася параўноўваць яе з лошадьдзю, ён нават любіў біць яе па заду далоньню. Прыгожая тачка ці кабыла, якая каштуе шмат тысячаў даляраў. І яна такая была, проста ён у гэтым ня дужа разьбіраўся, але ж яму хутка растлумачылі, якім

скарбам ён валодае. З часам усе гэтыя прагныя позіркі на яе яго пачалі не цешыць, а злаваць, і ён усё часьцей даваў паняць, што гэта жанчына-кабылка – ягоная, і ездзіць на ёй будзе толькі ён, і ніхто іньшы. Паспрабуй, адбяры.

Таму пытаньне Одзіна, яго, прызнацца, напружыла. Але ж той быў пад наркатой, ды і ён паступова пачынаў дабрэць. Яму таксама захацелася паразмаўляць пра яе, цягнула.

- Слухай, а яна дае ? – Одзін зусім расслабіўся, сядзеў на траве на куртцы, адкінуўшыся сьпіной на бярвеньне.

- У сэньсе? Канешне ж, дае. А што, можа быць па-іньшаму? – ён зьдзіўлена глянуў на яго. – А табе што, Вольга не дае? Ён раптам зарагатаў.

- Мы зь ёй разышліся – менавіта па-гэтаму. Ад яе не дапросішся. Як сэкс – дык заўсёды нейкія ўмовы. Яе наогул заваліць складана. Спачатку мяне гэта заводзіла, здавалася, што яна такая, наровістая, і гэта павышала ёй цану. А потым заябала мяне гэта. Баба павінна даваць па першаму закліку. Сказаў – распранайся і лажыся, распранулася, і лягла. Сказаў – сьсі, каб ссала.

Я хацеў тут яе заваліць, ля возера, ды яна такое мне шоў зрабіла – проста стала кідацца, як шалёная. Прыйшлося ёй даць, зьлёгку, каб ведала месца, дык яна села на матацыкл, і наогул зьехала. І нумар мой заблакавала. Ну і хуй зь ёй. Ён сплюнуў. - Так што я цяпер вольны. Бабу ж на ноч я заўсёды сабе знайду. Навошта мне гэтыя адносіны. Вось таму я і цябе запытваю – як яно зь ёй. Дае? Ці такі ж цырк?

- Ніякага цырку. Ён паціснуў плячыма. - Яна наогул гэта любіць. Я б сказаў, надта. Можа часамі трахацца. І не адмовіла ні разу.

- Ого. Одзін зьдзіўлена глядзеў на яго.

- Праўда?

- А што я табе, хлушу? Ён паціснуў плячыма.

- А што яна робіць? У пасьцелі? – Одзіна разьвязло ўжо добра.

Яго рука накрыла ўспухлую шырынку, пагладжваючы.

- Яна? Усё робіць, што скажу. Як я хачу, так і робіць.

- І ззаду? Рука Одзіна намацала засьцежку штаноў, разшпільваючы. Алексу раптам стала неяк радасна, і закружылася галава. Быццам бы пасьвятлела вакол, нібыта сонца выйшла з-за хмараў.

- І ззаду. І сьпераду. Як хочаш. І анальна нават. Праўда, спачатку плакала, але ж потым была ня супраць.

І ў рот дае. Усё, што толькі пажадаеш робіць.

- А якая яна там? Одзін накрыў вызваленны чэлес рукой, пагладжваючы.

- Шчыльная, вузкая. Я спачатку думаў, парву ёй усё, не ўвайду. Але ж увайшоў. Яна, канешне ж, плакала, крычэла. Адсоўвалася. Але ж дужа не вырывалася. Было бачна, што ёй самой хочацца. Толькі страшна. Грудзі ў яе прыгожыя, хоць і не вялікія. Гладкія, пругкія, круглыя.

- Плакала, кажаш? Одзін пачаў тузаць рукой унізе.

- Плакала. Яна часта плача. І калі ў зад яе адымеў, плакала. Гэта ж жанчына, яны заўсёды такія – ледзь што, у сьлёзы.

Ён ізноў зацягнуўся духмяным дымам. Раптам чэлес пачаў узьнімацца і ў яго – ад успамінаў.

- Да ты не саромся – тут усе свае. Одзін зарагатаў. Яго хер ужо поўнасьцю паўстаў, выглядаючы зь кулаку, напружаны.

- Засадзіць бы зараз каму… Ён замаўчаў.

- Ты асьцярожней. Тут няма каму засадзіць. Хіба толькі вось у гэтае дупло – ён паказаў на сукаваты камель дрэва побач.

- Тады расказвай. Пра яе. Як ты яе смажыш. Чэлес Одзіна пачырванеў, набухлы.

Ён таксама дастаў свой.

- Па-рознаму. Задам стаўлю, раскрываю яе, руку засоўваю туды. Яна любіць. А потым трахаю – доўга, пакуль муды не забаляць.

- А што яна яшчэ любіць? Одзін цяжка дыхаў.

- Каб я ёй грудзі лашчыў, саскі. Толькі гэта я ня дужа люблю. У мяне цярпеньня не хапае. Я люблю, калі яна амаль сухая. Калі яна яшчэ не разумее, хоча, ці не. Спачатку яна быццам бы не жадае, але ж праз пару рухаў скараецца, а потым мокрая становіцца, стогне. Крычыць. І ведаеш, я яе біць люблю. Калі трахаю. Ты бабу калісьць біў? – запытаў ён.

- Не, ня біў. Одзін на момант спыніў рух, баючыся выліцца хутка.

- Па задніцы, - удакладніў ён. – Шлёпаю, ня моцна. Да чырвонага. І грудзі яе я люблю сьціскваць, каб ёй балюча было. Да сьлёзаў. Засосы ставіць. Проста адкусіць ад яе хочацца кавалак.

І ведаеш, што я ўяўляю? Будзеш сьмяяцца. Быццам бы я – на вайне. На такой старажытнай, калі ўрываешся ў паселішча, і кожную бабу маеш, як хочаш. Быццам бы я яе заваяваў, і трахаю цяпер. А вакол – кроў, полымя. Крыкі.

- Маю жанчыну, разумееш? Уласную. Якой і жыцьцё, і сьмерць мне належаць. Хачу – заб'ю, хачу – сабакам скармлю, хачу – трахаць буду. Толькі мая. Поўнасьцю, цалкам. І ведаць гэта – асобны кайф. У думках ён уявіў яе, стоячую перад ім на каленях, наматаў валасы на руку, пацягнуў назад. Яе похва не была вільготнай, і ад яе пахла жахам. Скуру пакрывалі халодныя кропелькі поту, на баках і плячах былі драпіны – яна валялася па зямлі, вырываючыся, спрабавала бароцца, але ж ён хутка даў паняць ёй, хто тут гаспадар, і цяпер яна проста плакала, не хаваючы сьлёзаў, наўзрыд. А ён усаджваў у яе похву свой чэлес, які стаў каменным да ўзбуджаньня, і нарэшце разарваў нешта – перапону, апошні покрыў, які захінаў яе ад яго. Яна громка закрычэла, і ён выліўся. Яго рука была ўся мокрая. Одзін таксама цяжка дыхаў.

- Здаецца, мы толькі што адымелі ўдваіх тваю жанчыну. Раптам ён зарагатаў. Алекс ускочыў, хістаючыся, і ўдарыў яго нагой у плячо. Той зваліўся на сьпіну, і хутка паўстаў, каб натыкнуцца на яго кулак, які па касой задзеў яго скулу. Ён адхіснуўся, і замахнуўся, але ж потым ня стаў, махнуўшы рукой.

- Дурак ты. Яму раптам стала ляніва. Алекс часта дыхаў.

- Яшчэ раз такое пачую – на хуй цябе заб'ю, - пагрозна вымавіў ён. – Мая жанчына значыць мая. Трахнуць яе – як жадаць трахнуць мяне. За такую абразу я табе ня проста хер адарву, а што пастрашней.

- Да забей ты. Супакойся. Одзін паклаў руку яму на плячо. – Мы ж сябры. Партнёры. Няўжо з-за бабы сварыцца будзем?

Алекс трахнуў галавой, і павёў плячом, ськінуўшы яго руку.

- Добры тавар, - раптам вымавіў ён. – Устаўляе. Бяру. Штука за … ён назваў колькасьць. – Заўтра будзе?

- Крыўдзіш, братка. Канешне будзе. Я нават і дамоў магу табе прынесьці.

- Калі? – суха запытаў Алекс.

- Ну, вечарам. Я з Локі прыйду. Прабач, але ж такія рэчы я нашу з аховай.

- Добра, прыходзь. Алекс махнуў галавой.

Дзень ужо пераваліў на другую палову, і пачаў патроху падаць дробны дождж. Яны паціснулі рукі, разьвярнуліся, і пакрочылі ў розныя бакі – Одзін да матацыкла, а Алекс – да машыны, намеціўшы на заўтра сустрэчу.

Глава 35: Даная

Яго рукі пяшчотна гладзяць празрысты, галубаваты мармур. Ён доўга шукаў такі – і, нарэшце, заказаў у Італіі. Тое адценьне, што ён жадаў - у колер сьвежага сьнегу, крыху кранутага вільгацьцю, але ж чыстага, белага, на які падаюць залатыя промні ранішняга вясновага сонца. Яго Даная не належыць зямле, яна належыць нябёсам. І таму яе скура – у пяшчотны колер неба на золку, дзе блакіт ночы цалуюць промні ружовай Аўроры. Яе глінянае цела раскінулася перад ім, вытанчанае, цякучае. Яна запракінула руку, адкінуўшы на яе галаву, прыўстаўшы ў напружаньні імгненьня, працінутая асалодай, якая рабіла яе цела млявым, бязвольным, падпарадкоўваючымся адзінаму імкненьню – насустрач, да яго. Залатыя промні ліліся на яе, але ж Даная іх не заўважала. Яе вочы былі паўпрыкрытымі, вусны - прыадчыненымі, быццам бы яна зьбіралася ўдыхнуць, ці вымавіць нешта. Ці – адчуць на іх іншыя вусны, губы таго, кто зараз нябачна кранаў яе, апускаючыся, накрываючы яе сабой. Праз імгненьне гэтыя вусны будуць скрыўлены пакутніцкай грымасай, і зь іх раненай птушкаю кінецца ўскрык, калі яго рукі шчыльна ахопяць яе цела, і яна прыцісьнецца да яго, прымаючы яго ў сябе, расьцякаючыся пад ім, скаланаючыся ад болю і жаданьня.

Ён ужо нанёс разьметку на камень, і яго рукі гатуюцца зрабіць першы ўдар па разцу – пачатак вызваленьня Данаі з каменнага плену. Сонечныя прамені лашчаць яго шчаку, нібы цалуючы – сёньня цёпла, і вясна зусім ужо надышла ў свае правы. Ён працуе ў часовым вагоньчыку, бо чакаць завяршэньня будынку майстэрні ў яго не было ні моцы, ні жаданьня. Якая розьніца, дзе нарадзіцца Даная – галоўнае, што яна ўжо тут, зь ім, побач.

Яна глядзіць на яго, ціхенька стоячы збоч. Яго валасы перацягнуты скураным шнурам, каб не перашкаджалі, шырокія плечы ў сьветла-шэрай кашулі ходзяць у такт руху яго рукі, якая акуратна стукае малатком па ўваходзячаму ў мармур мяталу. Яго твар засяроджаны, бровы ссунутыя, вусны сьціснутыя. Цяпер кожны рух – адвечнасьць, і кожны штрых –

адказнасьць, бо на памылку ён ня мае права, паступова агаляючы яе каменнае цела.

Сонечныя промні лашчаць яго, гуляюць з пылінкамі, блукаюць па майстэрні, знаходзячы для сябе ўсё новыя і новыя цікаўнасьці – стойку з прыладамі, кавалкі рознакаляровай пароды, бліскучае бляшанае вядро, кава-машыну ў куце на маленькім століку, стакан з тоўстага шклу, у якім яшчэ засталася бурштынавая вадкасьць. На прыстаўленых да сьцяны картонінах з малюнкамі яны марудзяць, быццам бы чытаючы па складах – твары, целы, рукі, цяглы, постаці – намагаючыся скласьці гісторыю, у якую сплятаюцца нервы і жылы, вусны і рукі, і адбіткі якой гатовыя легчы на мармур, як на ложак, прадавіўшы сябе з ідэальнай прасторы вобразаў у абмежаваны нядаскалы сьвет. А можа, гэта там, ненароджаныя, яны пакутуюць, заточаныя, як вузьні ў вязьніцы, ці мараць, як дзіця, сьпячае ва ўлоньні, і толькі тут, вызваліўшыся ў рэчаіснасьць, яны сапраўды становяцца вольнымі, і самімі сабой.

Яго цела сфакусаванае разам з розумам, уся ўвага яго ськівараная, туды, дзе перад ім у камяні раскінулася яна. На яго скроні біецца тонкая жылка, якую яна так хоча крануць вуснамі, але ж яна не асьмельваецца падыйсьці, ведаючы, што турбаваць яго – блюзьнерства, бо ў гэты час Бог стварае сусьвет, і адцягваць яго ўвагу не магчыма, бо адказнасць на ім – таксама памерам у сусьвет, і цяпер усё залежыць ад яго – ад пэўнасьці яго рухаў, лёгкасьці подыху і дакладнасьці ўдараў па крохкаму камяні.

Яна адводзіць позірк, і глядзіць на самое сябе, раскінуўшуюся, глінянае цела якой - неаплодненая духам плоць. Але ж яна прыгожая ў сваім ціхім сьне, гатуючаяся набыць жыцьцё ад яго рукі.

- Няўжо яна такая прыгожая? – думаецца ёй. – Ці ж гэта і праўда – яна? Жанчына насупраць яе ня можа быць зямной. Гэта цела багіні, тонкае, дасканалае, дзе акругласьці перацякаюць у нізіны, паглыбленьні ўзьнімаюцца пагоркамі, якое нагадвае мяккую зямлю, раскінуўшуюся холмамі Тасканы, якую лашчыць, прыпадаючы, высокае блакітнае неба. Яе цяжкія валасы ліюцца ракой на ложак, на якім яна адкінулася ў

чаканьні, і сьцякаюць зь яго струменямі цемры, завіваючыся ў віры чарнаты, якая плёскаецца вакол яе, як ціхія хвалі акіяну адвечнасьці.

Нешта яна бачыць там, у вышіні, некага, набліжэньне каго яна прадчувае, і гатовіцца прыняць, каго, нябачнага, бачаць яе невідушчыя вочы.

Яна так доўга пазіравала яму, што навучылася заміраць на гадзіны, быццам бы выходзячы зь цела, і тады яна назірала за імі абодзьвума – сваім целам, якое, белае, тонкае, аголенае, застывала, і ім, сьціснуўшым вусны, накідваючым на картон рысы чорным таўстым алоўкам, а потым выляпляючым яе з гліны, пяшчотна гладзячым вільготную падатлівую скуру. Ён ніколі не кранаў яе ў гэтыя часы, быццам бы яе зямное цела не існавала для яго. Быццам бы яе і не было тут, яна была толькі ідэальная, і ў яго ўяўленьні.

Здаецца, ён забываў пра яе, але ж насамрэч гэта было ня так.

Ён пакутваў, як жадаў яе, і гэтае яго жаданьне вадзіла яго рукой, алоўкам па картону, пальцамі па гліне, біла разцом па мармуру. Яна была ўвасобленым яго жаданьнем, жаркім, пякучым, удуваючым у сябе акрэсьленую, вылепленую ці выразаную, подых Сьвятога Духа. Ева нябёсная сыходзіла да Евы зямной, і прымала яе ў абдымкі, зьліваючыся зь ёй у пацалунку, гарачым, палымяным, які зажыгаў іх абодзьвух успышкай незямнога сьвятла.

І калі, нарэшце, ён адрываўся ад працы, адкладаў малюнак, мыў ад гліны рукі, першае, што ён імкнуўся зрабіць, гэта заключыць яе ў абдымкі, прыпаўшы вуснамі да яе цела, якое, тонкае, аголенае, пакрытае мурашкамі, уздрыгвала пад яго рукамі. Яго рукі моцна сьцісквалі яе, саграваючы, і вусны прыціскаліся да яе цела – да тонкай шыі, маленькіх грудзей і саскоў, краналі яе плечы, гладзілі, падпарадкоўваючы сабе.

- Кахаю цябе, прыгажуня мая, - ціха кажа ён, і яна абдымае яго за шыю. Яго рукі блукаюць па ёй, здымаючы зь яе адзеньне, агаляючы яе плечы, грудзі і сьцёгны, пакуль нічога на ёй не застаецца, што перашкаджала б яму лашчыць яе. Яго рука

гладзіць яе ягадзіцы, і пальцы ўваходзяць у яе там, і яна ўздрыгвае і стогне, бязвольна прыціскаючыся, амаль упаўшы яму на рукі. Яе вочы паўпрыкрытыя, вусны ўбіраюць подых зь яго вуснаў, і ўся яна – як Даная, чакаючая, замёршая ў імгненьні прадчуваньня. Ён нахінаецца над ёй, падпарадкоўваючы яе сабе, прыціскаючы да сваіх шырокіх грудзей яе маленькае цела, і яна адкідваецца, аддаючыся яго ўладным вуснам. Яго рукі, цёмныя, грубыя ад працы з глінай і камянём, асьцярожна гладзяць яе цела, і на ім яны такія пяшчотныя, што пярынка з анёльскага крыла ня можа параўнацца зь імі.

- Міхась, - шэпча яна, - каханы мой, і ён закрывае яе вусны сваімі. У яго болей няма імя, як і ў яе – у іх засталося толькі адно імя на дваіх – каханьне, у якім яны зараз з'ядноўваюцца, як ноч і дзень, сонца і месяц, імгненьне і бясконцасьць.

Якія палкія яго пацалункі! Яна захлінаецца імі, і ён прагна п'е зь яе вуснаў яе жарсьць, гладзячы яе рукой там, ад чаго яна стогне, амаль плача.

- Хачу цябе, - вымаўляе ён. – Узяць цябе хачу, прама тут. Ён ня можа болей трымацца. Яна апіраецца рукамі ў сьцяну, і ён нахінаецца над ёй, прытрымліваючы рукой улоньне. Яна рассоўвае сьцёгны, і ён уводзіць ў яе сваю плоць з гукам асалоды, і штурхае яе, моцна, прабіваючыся ў ёй туды, далей, дзе яна чакае яго, дзе галоўка яго плоці сустракаецца зь яе маткай, пяшчотна штурхае яе, і пачынае рухацца усё хутчэй і хутчэй, слухаючы, як яна ўскрыквае, і закрываючы ёй рот рукой, бо сьцены вагоньчыка тонкія, і ня могуць трымаць гукі.

Валоданьне ёю – самы салодкі момант, калі ён поўнасьцю ў ёй, і яна скараецца яму, бязвольная, слабая, гібкая, плывучая ў яго руках. Ідэальная жанчына, адчувальная, пяшчотная, уся яна – танец іх целаў, уся яна – стогн і ўскрык, жаркі, зносячы яму галаву, запаўняючы яго, як гул камняпаду запаўняе горную рашчыліну. Ён ужо ня стрымліваючыся гвалціць яе, штурхаючы моцна, глыбока, не зважаючы на яе ўскрыкі, бяручы яе поўнасьцю, скараючы і робячы прыладай сваёй жарсьці, далёка выходзячы і глыбока ўваходзячы ў яе чэлесам. Яго рукі цягнуць на сябе яе сьцёгны, муды біюцца аб пругкую белую плоць, і яе

ягадзіцы робяцца ружовымі ад ўдараў яго сьцёгнаў аб яе. Нарэшце разам зь яе ўскрыкам ён выліваецца, так, што ў яго ўсё плыве перад вачамі, моцна цягнучы яе на сябе, сьціскаючы яе грудзі рукамі. Адпускае яе, і яна паварочваецца, і амаль падае ў яго рукі. Лес за вакном шуміць глуха, пагрозна, і на верхавіны елак ужо апусьціўся змрок. Ён абдымае яе, прыціскаючы яе да сябе. Жывая Даная замірае ў яго руках.

- Ты кахаеш мяне? – ціха запытвае ён.

– Болей за жыцьцё, каханы. Яна абдымае яго шыю. На яе глядзіць яго твар, і яго вусны ўсьміхаюцца. Ён пяшчотна гладзіць яе шчокі.

- Прыгожая, - шэпча ён. – Як і ў жыцьці не бывае. Пашанцавала ж мне. Ён асьцярожна кранае яе вусны губамі. Ад цяпла яго рук яна ўздрыгвае, і яшчэ шчыльней прыціскаецца да яго, марудзячы адарвацца.

Яны закрываюць вагоньчык, і разам выходзяць у цёмны, глухі лес. Дом перад ім амаль ня бачны, чорныя вокны паснулі.

- Мы быццам бы ізноў у той казцы, каханы, - ціха вымаўляе яна, прытуляючыся да яго.

- Мы там і ёсьць, каханая. Ён пяшчотна абдымае яе рукой. – Вунь там – нашая з табой хаціна. Якая, праўда, крыху разраслася. Ён усьміхаецца, усьміхаецца і яна. Яны разам ідуць па дарожцы праз цёмныя, гудзячыя ад ветру дрэвы. Ідуць разам да сябе дамоў.

Глава 36: Апантанасьць

- На калені, цір!

Одзін, усьміхаючыся, глядзіць на яе зьверху ўніз. Яна сядзіць перад ім на падлозе, яе чорныя валасы зблытаныя, і закрываюць твар. На яе шчацэ чырванее сьлед ад удару. Яна не глядзіць на яго, сжаўшыся, ахапіўшы плечы рукамі. Яе адзеньне разарванае, сукенка спадае з пляча, агаляючы белае тонкае цела. Ён адчувае жаданьне – моцнае, страшное, такое, што ён зусім ня мае над ім улады. Яму здаецца, што яго чэлес зараз лопне, а муды ўзарвуцца. Ён так жадае яе, што ў яго муціцца ў вачах. Ён разшпільвае шырынку штаноў, вызваляючыся, і яго чэлес адразу выскоквае, і выпрамляецца, упіраючыся яму ў жывот. Ён жадае яе, і, насамрэч, гэта не ён валодае ёй, а яна – ім. Яна кіруе зараз яго жаданьнем, і ён разумее гэта. Скарыць яе, падпарадкаваць яе сабе, стаць яе гаспадаром і Богам, трымаць гэтую жанчыну за сям'ю замкамі, і трахаць, мець яе кожны дзень і кожную ноч, насалоджваючыся яе целам, і яе душою, пакорай, зь якой яна будзе аддавацца яму, выконваць усе яго пажаданьні. Насамрэч, што яму трэба ад яе? Яе плоць, шчыльная вільготная похва, яе грудзі, сьцёгны, ягадзіцы, яе прыгажосьць, якой ён будзе хвастацца перад сябрамі, але ж ён нікому не дазволіць мець яе. Яна будзе толькі яго, яго ўласная. У яго ўжо не малая банда, і хутка ён стане вялікім чалавекам. Такому патрэбна і адпаведная жанчына, якая стане прадметам зайздрасьці многіх, але ж будзе належаць толькі яму аднаму.

- На калені. Ты што, ня чуеш? Ён штурхае яе нагой у бок, нясільна.

- Ты ж ведаеш, што я хачу. Што табе трэба зрабіць. Тое, што і ў той раз. Памятаеш? А потым мы сыйдзем адсюль. Ты пойдзеш са мной. А калі не – я цябе трахну, і ўсё роўна забяру з сабой. Аднак тады ўсё будзе значна, значна горш, і мной адным ты не аддзелаешся. Давай, паварочвайся. Ён чакае. Ён набліжаецца да яе ўшчыльную, так, што яна адчувае пах яго разгарачанай плоці.

Марудна яна ўзьнімае на яго твар. Вялікія шэрыя вочы пазіраюць на яго, чорныя вейкі ўздрыгваюць, бровы, заламаныя, драматычна ўзьнятыя дзьвума чарнільнымі рысамі.

- Я – не твая цір, Одзін, - ціха вымаўляе яна. – Я належу Богу, Богу адзінаму, і хутка ён прыйдзе за мной. І за табой. З гэтымі яе словамі ён адгувае страшны, грукочучы гук. Дзьверы расчыняюцца, і адтуль на яго ліецца яркае белае сьвятло. У сьвятле ён бачыць постаць – вялікую, пагрозную, страшную настолькі, што ў яго кроў стыне ў жылах.

- Гэта – мой Бог, і ён прыйшоў за мной, - ціха вымаўляе яна. Але ж ён бачыць яго, і бачыць, што гэта вялікі, жудасны Зьвер, якому ён ня мае назвы. Яго вочы палаюць, чорныя валасы, зблытаныя, закрываюць твар, доўгая барада нагадвае поўсьць на храпе тура, шырокія плечы, здаецца, зараз разьнясуць дзьверы пакою, куды ён увайшоў. Зьвер адчыняе вусны, і зь яго губ зрываецца рык, страшны, такі, што скаланаецца зямля. Одзін паварочваецца да яго. Яго рухі марудныя. Ён выхоплівае пісталет, і чуе стрэл. Ён не разумее, ці гэта страляе ён, ці страляюць у яго. Марудна зьвер праходзіць ля яго, побач, і падымае яе на рукі. Яна прыціскаецца да яго, хаваючы твар у яго на грудзях, ціхая і радасная, як дзіця. Одзін не разумее, як гэта магчыма, што яна не баіцца яго, не крычыць, не вырываецца. Бо гэты Зьвер – сама Сьмерць, разумее ён. Усё чалавечае скаланаецца ў ім, і пачынае крычэць – адчайна, жудасна. Быццам бы мноства глотак разрываюцца крыкам у яго ў грудзях. Звер паварочваецца да яго, і пад яго позіркам ён адчувае, што яго плоць нешта разрывае, раськідвае, быццам бы вялікая лапа, ці рука ірве яго цела. Аднак рукі Зьвяра заняты – ён трымае яе. А потым перад ім рассоўваецца пекла, і Одзін робіць туды крок.

З адчайным крыкам ён прачынаецца. Яго сэрца тахкае, і скроні пакрывае халодны пот. Гэта толькі сон, разумее ён. Страшны, але ўсё ж – сон. Яго чэлес вертыкальна стаіць пад тонкай прастынёй. Побач зь ім ляжыць дзяўчына. Яе фарбаваныя лілова-чорныя валасы раськідаліся па падушцы. Яна нягромка пахрапвае ў сьне. Прастыня звалілася, і ён бачыць яе крэпкае, зьбітае цела, крутыя сьцёгны, моцныя рукі і грудзі,

нагадваючыя два цяжкіх меха. Яна апранутая ў чорны скураны станік, але ж бязь нізу. Здаецца, яе завуць Ліліян, - прыгадвае ён. На яе шырокай сьпіне адпячаталіся лямкі ад бялізны, якая ўразаецца ў плоць. Між лапатак ён заўважае ружовы прышчык – машынальна, быццам бы фіксуючы дэталі, і чорныя густаватыя валаскі, апускаючыяся па пазванках уніз ад шыі. Як яна тут апынулася? Ён прыгадвае вечар, а потым – ноч. Здаецца, яна падышла да яго ў бары. Здаецца, яна нешта казала яму, такое, што яго зацікавіла.

- Я ведаю яе, - чуе ён, як наяве, яе хрыплаваты, пракураны голас. – Дзяўчыну, што ў цябе на застаўцы, у тэлефоне. Даная. Яна рагоча. Ён, раз'юшаны, хапае яе за руку.

- Ты што, сьцерва, зусім ашалела? Якога хера ты глядзіш у мой тэлефон? Я забіваў і за меньшае. Ён шырока ўсьміхаецца, гледзячы на яе, драпежна шчэрачы зубы.

А потым рычыць, і лае, прама ёй у твар. І вое, як воўк.

Яна, здаецца, зусім не заўважае яго кпінаў. Проста стаіць, і глядзіць на яго – шырокая, крэпкая ў плячах, зь вялікімі грудзямі, ня дужа непрывабная дзяўчына. Ярка нафарбаваная, але ж рысы твару правільныя. Кірпаты нос, як і ў большасьці тут, пухлявыя вусны шырокага рту, невялікія, густа падведзеныя вочы. У яе нявузкая талія, але ж сьцёгны яшчэ шырэйшыя, крутыя, як у афрыканкі, з моцнымі ляжкамі, круглымі каленямі і лыткамі.

- Я цябе не баюся, бог. Не баюся ні сабак, ні ваўкоў. Яна таксама ўсьміхаецца, гледзячы на яго. – Я проста ведаю, што табе патрэбна. Ведаю, як цябе дапамагчы. Я знаю, хто яна. І дзе жыве. І зь кім. Я нават была ў іх дома, і стала некім накшталт сябра сям'і. І магу правесьці цябе туды. Паказаць, дзе яна жыве. А далей ты ўсё зробіш сам. Толькі гэта будзе каштаваць грошы. І не малыя. Але ж яны ў цябе ёсьць, я ведаю. Бог. Пачакай, Одзін жа быў аднавокі. Можа, ты нейкі не такі Одзін? Не сапраўдны?

Яна, здаецца, пацяшаецца зь яго.

- Сапраўдны. І хутка ты пра гэта даведаешся, ведзьма. Ён пільна глядзіць на яе.

- Адкуль ведаеш, што я яе жадаю?

- Варона на хвасьце прынесла. Дакладней, воран. Яна громка рагоча. – Я ж вядзьмарка. Ты што, ня чуў? Вярхоўная жрыца ковену норнаў. Я тку ніці лёсаў, і зьвязваю іх. Ці – абразаю. Я ведаю і твой лёс.

Яны пьюць разам, і яна распавядае яму сапраўды дзіўныя рэчы, такія, якіх ён ніколі ня чуў – пра руны, абрады, і старых багоў, якія лунаюць над сівымі скаламі, хаваюцца ў лясах і марскіх глыбінях. Яна і сапраўды шмат ведае, і вар'яцкі рагоча. Яны вяртаюцца да яго разам. Здаецца, ён яе трахнуў, толькі гэтага ён ня памятае. Ён паварочваецца да яе, дастае хер, рассоўвае яе ягадзіцы, закрывае вочы, і ўяўляе не яе – другую. Тую, зь белай скурай і чорнымі валасамі, тонкім дзіцячым целам, таліяй, якую можна ахапіць далонямі, маленькімі пругкімі грудзямі, якія ён накрывае рукой. Яна плача, і па шыі ў яе цячэ кроў. Яна напалохана глядзіць на яго. Ён трахае яе, уваходзіць у яе ззаду, ва ўлоньне, а потым – вышэй, і чуе яе адчайны ўскрык, які яго яшчэ больш заводзіць. Ён дастае чэлес, а потым навальваецца на дзяўчыну побач, рассоўваючы яе ягадзіцы, і ўстаўляе яго туды. Яна выдае нейкі незразумелы гук і прачынаецца. Намагаеца ськінуць яго зь сябе, але ж ён крэпка ўтрымлівае яе рукамі, прыціснуўшы да ложку. Яна біецца пад ім, як самка цюленя, але ж ськінуць яго ў яе не хапае моцы. Праз некалькі глыбокіх штуршкоў ён выліваецца ў яе, і злазіць. Яна пераварочваецца, і кідаецца на яго, як кошка, але ж ён хутка б'е яе кулаком у твар. Яна падае, адкінутая на падушку. Вока яе, чорнае ад фарбы, пачынае расплывацца. Ён садзіцца на яе зьверху, утрымліваючы за плечы.

- Хочаш жыць? – запытвае ён. Яна ківае, бачучы, што жарты сконьчыліся.

- Адрас, - коратка вымаўляе ён.

Яго рукі лажацца ёй на шыю.

Яна хрыпла вымаўляе: дом, вуліца. Ён адпускае яе, сьмяецца, і садзіцца на ложак побач.

- Ня злуй, ведзьма. Проста трахнуць цябе захацеў. Ты ж ня крыўдзішся, праўда? Ён дастае з кішэню пару сотняў еўра і запіхвае ёй у скураны станік. Яна ўсьміхаецца.

- Травы насыпеш? – раптам запытвае, мірна.

- Насыплю. Я сёньня добры. Ён устае, пацягваючыся. І тут успамінае сон.

- Слухай, мне сон прысьніўся. Дзіўны. Ты ж ведзьма. Растлумач. Яна прыўзьнімаецца на локце.

- Раскажы.

Ён распавядае ёй сон, і яна хмурыцца, а потым усьміхаецца ізноў.

- Ты заб'еш яго, Одзін. Пераможаш Зьвера, і атрымаеш яе. А пекла – гэта продкі, якія хочуць гаварыць з табой. Табе трэба прайсьці праз агонь – я ведаю гэты абрад, і адчыню табе дарогу. Я табе дапамагу.

- Чаму ты дапамагаеш мне? – цікавіцца ён.

– Ты мне падабаешся, - проста вымаўляе яна. І я хачу, каб ты трахнуў яе. Данаю. Чорную ўсходнюю ведзьмарку. Яна рагоча. - Іўдэйскую шлюху. Каб ты яе пры мне трахнуў.

Ён усьміхаецца, пацягваючыся.

- Калі хочаш, трахну. А што такое?

- А мне дасі яе трахнуць? – раптам запытвае яна. – Адымець яе?

Ён узьнімае бровы.

- Гэта як?

- Проста. Я трахну яе, а ты – яе і мяне. У любой

пасьлядоўнасьці. Я зраблю так, што табе спадабаецца. Я многа такога ўмею.

- Слухай, - ён хоча сказаць, … ідзі ты… Але ж потым замаўкае. Яна яму яшчэ можа спатрэбіцца.

- Добра, - кажа ён, і ўсьміхаецца, гледзячы ёй у вочы. – А цяпер – апранайся, і валі адсюль. Я табе пазваню на днях, хутка. І да, дур – вон там. Насып сабе стакан. Зарабіла. Яна ўстае, і накіроўваецца да сталу, пакачваючы сьцёгнамі. Ён ляжыць на ложку, палажыўшы рукі за галаву, выцягнуўшыся доўгім моцным целам з праработанымі цягламі. Пакуль яна насыпае стакан у скручаны кавалак рэкламнай лістоўкі, ён уяўляе яе – тую, Летыцыю. Яе заплаканы твар, вялікія напалоханыя вочы. Яе вільготную ружовую похву, доўгія раскінутыя ногі. Хутка яна будзе ляжаць зь ім тут, побач. Яго настрой узьнімаецца, як і яго хер, і ён пачынае насьвістваць.

- Слухай, адсасі ў мяне, - вымаўляе ён. – Яшчэ калёс насыплю. Ня танных.

Ліліян, усьміхаючыся, падыходзіць да яго, і апускаецца перад ім на калені.

Глава 37: Рулетка

Ёй ніхто быў не патрэбны акрамя яго. Быць зь ім побач кожны дзень, і кожную ноч, назіраць, як ён працуе, засынаць у яго на грудзях, абдымаць яго і цалаваць, гладзіць яго валасы, прыціскацца да вуснаў, і адчуваць, як яго вусны накрываюць яе губы, закрываць вочы і ўлятаць некуды - туды, дзе былі толькі яна, і ён.

Ён таксама асаблівай увагі не жадаў - па натуры быў чалавек не публічны. А шчасьце, дык і наогул, любіць цішыню. Як і мастацтва. Але ж цішыні не адбылося.

Нечакана стрэліў гэты фільм, які Паола не зьбіраўся паказваць. Але ўсё ж - сабраўся, і паказаў. Спачатку гэта быў прыватны паказ для групы сяброў і калег па цэху - аматараў альтэрнатыўнага мастацтва. Сярод іх фільм зрабіў фурор, і нават атрымаў нейкую немалую прэмію ў галіне падобных карцінаў. Яго замецілі, аб ім гаварылі, асабліва ж прыцягнула да сябе ўвагу персона акцёра, і актрысы, згуляўшых галоўныя ролі. Таямніча зьявіўшыйся ніадкуль дзікунскі прывабны Шымон і прыгожая, як Венера, Елена сталі сапраўднымі зоркамі, якія на пэўны час трапілі пад прыцэл прэсы.

Да нагоды фільма ён прыўрочыў выставу, на якой ня меньшы фурор зрабіла яго Даная. Невялікая колькасьць наведвальнікаў, большасьць зь якіх складалі эстэты з вяршынь мастацкае эліты, высока ацаніла працу ня дужа вядомага мастака з далёкага "усходу". Дзікун, які можа ствараць мастацтва. Пачвараваўкалак з глухіх літоўскіх ці то рускіх лясоў, і таямнічая прыгажуня, валасы якой, здаецца, вылучалі водар ведаўства, разьліты ў паветры там, дзе людзі моляцца камяням, і яшчэ перакідваюцца ваўкамі.

Там, дзе цывілізацыя так і не надышла, і ніколі не надыдзе, дзе веюць вятры чараўніцтва і вар'яцтва, і само паветра дыхае замовамі і сьненьнямі, а мяжа паміж жыцьцём і сьмерцю, рэальнасьцю і Адхланьню размыта так, что кожны крок - гэта

крок у Памежжа паміж явай і сном.

Неяк нечакана выбухнулі і прыйшліся да пары кніжкі, якія яны больш жартам, чым у сур'ёз, залівалі ў сетку, і нейкае невялікае выдавецтва зьвязалася, і запрасіла права на тыраж. Ён пагадзіўся - не эксклюзіўна. Першыя тры кнігі выйшлі, разам з пачаткам Рагнарёку. Астатнія ж вырашылі пачакаць выпускаць у сьвет, пакінуўшы плаваць у вольнай інэрнет-прасторы, але ж і над іх публікацыяй вялася праца.

Яна таксама стала зоркай масс-медыа: пасьля фільму і выставы дарагі нішавы брэнд адзеньня прапанаваў ёй заключыць кантракт, і яна зьявілася на некалькіх рэкламных постэрах, якія ўпрыгожвалі галоўныя вуліцы гораду.

Усё гэта было яму неяк абыякава - ня тое, каб абцяжарвала, але ж і ня дужа кранала. Яму было цікава працаваць на фільмам і скульптурай, і паказ і выстава сталі заканамернымі вынікамі гэтай яго працы, плён якой ён прадказальна чакаў, і прыняў спакойна. Яна ж і радавалася, і палохалася гэтай нечаканай славы, але ж хутка звыклася, работа мадэльлю ёй падабалася і зусім не была цяжкай, да таго ж, брэнд надарыў гару адзеньня і ўпрыгожваньняў, якія яна з задавальненьнем насіла, насалоджваючыся вынікам сваёй працы.

Яму было прыемна, што яна знайшла сабе занятак, годны яе і не займаючы шмат часу, да таго ж дазваляючы зарабляць уласныя грошы - невялікія, па яго мерках - дык і зусім дробязь, але ж яна радавалася, і за яе радаваўся і ён. Некалькі разоў ён вазіў яе на фатаздыкі і назад, і нават паслаў выяву з постару Джаваньні. Той адмеціў выдатны густ і стыль, зь якім было зроблена фота. Брэнд быў невялікі, аднак ськіраваны на багатую патрабавальную аўдыторыю, так названая "нішавая мода" - складаныя тэкстуры з натуральных і хайтэк ніцяў, простыя сілуэты, вольныя, падкрэсьліваючыя цела, паўпразрыстыя тканіны, крупная вязка, спушчаныя плечы і ірваныя швы, і ў дадатак да гэтага - масіўныя, дзікунскія ўпрыгожваньні, бранзалеты, нагадваючыя кайданы, ці - цяжкія, геаметрыченыя, альбо ськіфскае золата, ланцугі і цяжкія ламены-падвескі прамавугольнай і выцягнутай формы. Яна выглядала ў гэтым адзеньні яшчэ больш хрупкай, амаль

празрыстай, быццам бы гэтыя тонкія рукі толькі што здолелі разарваць путы, зьвязваючыя яе зь зямным, і яна насіла іх на нябёсах як напамін аб сваіх пакутах і заняволенным зямным стане. Апошняя калекцыя, Queen of Sheba, ці "Царыца Саўская", зусім ня мела адзеньня ў звычайным уяўленьні. Тое, што выступала ў яго ролі, было створана з тонкіх ланцугоў, складана пераплеценых, скрэпленых бляхамі і камянямі. Гэтая варварская, дзікунская прыгажосьць пасавала ёй незвычайна, вылучаючы ўсю дасканаласьць яе тонкага цела, якое падсьвятляла вырабы, быццам бы ідэальна ськівараны прамень пражэктару, у якім нібыта ўзрывалася іх, і яе прыгажосьць.

У яе сабраўся цэлы альбом гэтых здымкаў, якія ён любіў разглядаць, доўга, вывучаючы кожную яе рысу, і гонар за яе, і рэўнасьць запаўнялі яго сэрца, бо ён бы жадаў быць толькі адзіным, чыі вочы бачылі яе прыгажосьць у гэтым сьвеце. Аднак гэта было не магчыма, бо ўсё ж, яна не належыла яму як рэч - у яе было і сваё, уласнае жыцьце, якое радавала яе душу.

А праз гэта радаваўся і ён.

Сёняшні дзень быў такі сабе, звычайны. З раніцы ён вымушаны быў заехаць у банк, падпісаць такія-сякія паперы, а потым была яшчэ адна сустрэча, з агентам нейкага кліента, які жадаў папрасіць яго аб адмысловых паслугах, што могуць быць абмяркаваныя дэтальна толькі асабіста.

Яму намякнулі, што чалавек гэты ня дужа вядомы, але ж дужа ўплывовы, і моцна жадае сустрэцца зь ім, за што гатовы заплаціць немалыя грошы. Можа, справа датычыцца і сотняў, а мо - і мільёна еўра. Ён пагадзіўся - чаму ж не. Зарабіць колькісь грошаў яшчэ ніколі і нікому не перашкаджала. Да таго ж, да яго ніхто і ніколі не прыходзіў проста так. Таму і гэты чалавек зьвяртаўся да яго невыпадкова. З гэтымі думкамі ён сядзеў у чаканьні за столікам невялікай утульнай кафейні, праглядаючы навіны ў анлайн-выданьні вядомага навастнога рэсурсу. Папяровых газетаў у кафе не знайшлося, і яму прапанавалі планшэт з падпіскай на некалькі навастных каналаў.

У думках пахваліўшы агента, які спазьняўся з-за пробак, за спакойную вольную хвіліну, ён нетаропка выпіў кубак кавы,

адкінуўся на сьпінку канапы, і задумаўся, праглядаючы тэкст на экране перад ім. Цяпер гэта ўжо былі не навіны, а кніга, пачатак якой разгарнуўся перад ім вабячым у сябе сусьветам, і заклікаў паглыбіцца, і прайсьці далёка, аж да мяжы самое бясконцасьці.

І яна, канешне, была там, побач зь ім. Ішла рука ў руцэ, трымаючы яго шырокую далонь сваёй мяккай далонькай, і ён вёу яе некуды, у месцы, вядомыя толькі яму аднаму - чараўнічыя, казачныя краі, дзе мінулае і сучаснае, казка і быль спляліся ў дзіўны, складаны вузор, у якім галоўнае было іх каханьне. Толькі дзеля яго адзінага варта была пісаць, і наогул - жыць. А болей нічога вакол не было істотным. Без каханьня ж нічога не патрэбна, і ўсё губляе сэнс, і кніга, і нават самое жыцьце, якое ўсе было падрыхтоўкай да жыцьця сапраўднага - да сустрэчы зь ёю.

Яна заставалася дома, зь ім не паехала, бо да яе мусіла прыйсьці Ліліян, якая зь іх апошняй сустрэчы вырашыла дэманстраваць шчырае сяброўства. Дзяўчына была такая сабе, цікавая, але ж адмовіць ёй ад дома ў яго не было фармальнай прычыны. Падлетак і падлетак, да таго ж, сяброўка Крысьціяна, і наогул, усе новыя кантакты расшыраюць сьветапогляд і ўзбагачаюць душу.

За такімі думкамі яго і застаў агент - невысокі хударлявы чалавек з акуратным скураным партфелем.

- Дзень добры, паважаны спадар Міхал. Я - Маркус Эванс, прадстаўнік агенцтва "Маркус & Со"., упаўнаважаны прадстаўляць асобу, якая зьвязвалася з вамі па электроннай почце па рэкамендацыі ... тут ён назваў імя, шырока вядомае ў вузкіх кругах.

Ён устаў, і працягнуў руку. Агент паціснуў яе, і яны разам селі за стол у куце. Цяпер іх раздзяляў невялікі круглы дыск з чырвонага дрэву, які чамусьці хацелася крутануць, як рулетку. Прыглядзеўшыся, ён і сапраўды заўважыў вытачаны обад з паглыбленьнямі па краі сталу - быццам бы рулетка ўжо круціцца, і ячэйкі зь лічбамі зьліліся ў кола - і што цяпер яму выпадзе, ніхто ня ведае, ні чорт, ні нават Бог. Законы рулеткі -

кола лёсу - не падпарадкоўваюцца нікому ў гэтым сьвеце. Ды і варыянтаў, як ні круці, не зьлічыць, бо мяжы паміж сегментамі выбару наогул не існуе - квантавая бясконцасьць, і дзе яе расьсячэ ўказуючы перст стрэлкі - тое ніхто ня ведае, і нават ён сам.

Але ж у гэтым і ёсьць асаблівая асалода існаваньня - бо будучыня заўсёды хавае сюрпрызы, якія сапраўды нечаканасьць, але ж недзе на адлегласьці, а мо - нават і побач, гэты выбар жорстка дэтэрмінаваны нечым, абставінамі, якія ўжо склаліся, і ад нас, наогул, не залежуць.

- Прабачце, што спазьніўся, але ж я не займу ў вас шмат часу, вымавіў Маркус, ставячы на стол партфель, і дастаючы зь яго вялікі пухлявы канверт, залеплены сургучнай пячацьцю - быццам бы пісьмо зь мінулага раптам правалілася праз тканіну рэальнасьці, нечакана трапіўшы яму ў рукі.

- Тут - тое, што жадаў бы распавесьці вам мой кліент. Але ж ён ня дужа любіць расказваць, бо ён - чалавек пісьма, а ня размовы, і аддае перавагу слову на паперы перад словам вымаўленым, лічачы яго больш дасканалым і абавязваючым. Таму ён просіць вас прачытаць тое, што тут напісана, будзь на тое ў вас час, і настрой, і даць яму адказ у форме, у якой вы будзеце лічыць патрэбным, ці то пісьмо, ці сустрэча, на якую ён дужа спадзяецца пасьля таго, як будуць вывучаны ўсе матэрыялы, якія ўтрымоўвае гэты канверт.

Мне ж дазвольце адкланяцца. Адказ вы можаце даць па адрасу, які прыложаны ў заключэньні пісьма.

З гэтымі словамі Маркус паўстаў, і працягнуў яму руку.

Ён таксама нахіліў галаву, і руку паціснуў. І ў гэты момант на яго тэлефон прыляцела паведамленьне, прагледзеўшы якое, ён памяняўся ў твары, рэзка адштурхнуў стул, які амаль ударыўся аб сьцяну, і, не заўважаючы на зьбянтэжанага агента, кінуўся да выхаду.

Ускочыў у машыну, і ўдарыў па газах. Выляцеў на гладкую, дзякуй, што пустую дарогу. У скронях у яго білася толькі адна

думка - хоць бы пасьпець. Паведамленьне так і застыла на экране.

- Каханы, я дома, але ж у небясьпецы. Нечаканыя госьці. Прыедзь, калі ласка, хутка.

Да дому ўжо засталося зусім крыху, калі ён заўважыў за паваротам машыну, і, да таго ж, не адну.

Глава 38: Ведзьма

- Крысьціян мне столькі распавёў аб вас, Летыцыя. Здаецца, вы сапраўды яго ўразілі.

Ліліян, усьміхаючыся, глядзела на яе, выраз на яе твары быў шчырым, позірк невялікіх вузкаватых вачэй – прамым, вылучаючым сяброўскія пачуцьці.

Летыцыя таксама ўсьміхнулася ў адказ.

- Дзякуй, Ліліян. Крысьціян – выдатны хлопец, ён столькі ведае, і такі галантны, выхаваны. Ён з добрай сям'і, вядомай, і нам прыемна, што ён стаў нашым сябрам. Міхась яго дужа паважае, і любіць. Крысьціян для яго – як сын.

- А ты – як дачка, - ледзь ня вымавіла Ліліян, але ж стрымалася.

Дзяўчына, якая сядзела насупраць яе, і сапраўды выглядала молада, ня гледзячы на высокі рост і дарагое адзеньне. А што яно дарагое, Ліліян убачыла адразу. Гэтыя спадніца і швэдар каштавалі некалькі тысячаў еўра, а грубае калье на тонкай шыі і бранзалет на руцэ – так нават і болей.

- Гэтае адзеньне мне падарыў брэнд, за працу, - вымавіла Летыцыя, нібыта выбачаючыся, быццам прасачыўшы за ёй позіркам.

- Ты прыгожа выгляжаеш. Стылёва, - прымірэньча вымавіла Ліліян.

- Вялікі дзякуй. Летыцыя зьбянтэжылася, і паправіла споўзшы з пляча тонкі швэдар. Пад швэдарам, здаецца, нічога не было, ці, можа, нябачная бялізна ў колер яе скуры.

Прыглядзеўшыся, Ліліян заўважыла пад вязанай сеткай шаўкавістае бандо малочнага колеру, праз якое праступалі маленькія вострыя саскі. Спадніца ў колер лунных праменяў, ці шэравата-ружовых пярлінаў, шчыльна аблягала яе сьцёгны,

разыходзячыся унізе русалчыным хвастом. Гаспадыня была басанож, і сядзела на канапе, падагнуўшы ногі. Сьнікерсы бяз заднікаў валялілся побач зь ёй на падлозе.

- А ў цябе валасы свае, альбо фарбаваныя? – запытала Ліліян, цягнучы час.

- Свае. Летыцыя страсянула густой грывай валасоў, якія шаўковым ліўнем абрынуліся ёй на плечы, пацяклі вадападам па сьпіне,

- А ты выглядаеш вядзьмаркай. Крысьціян казаў, што ты і сапраўды – вядзьмарка. Гэта праўда? Праўда, што ты яго зачаравала? – Ліліян казала гэта, нібы жартуючы, але ж яе вочы глядзелі на Летыцыю пільна і халодна.

- Ну што ты, Ліліян! – Летыцыя рассьмяялася. – Якая я вядзьмарка. Я нават ня ведаю, як гэта. Ніколі не чаравала, і нічога такога нават і ня думала рабіць. Я – звычайная дзяўчына, якіх шмат. І нічога асаблівага ўва мне няма. Да таго ж, Крысьціян кахае цябе. Ён шмат распавядаў нам аб табе, і толькі добрыя рэчы. Ён цябе дужа паважае, і тваю працу ў сеціве, і праекты. Ён нам і сайт твой паказваў.

- Ну і як вам? – пацікавілася Ліліян.

- Я ў гэтым нічога не разумею, але ж бачна, што ты ўклала туды шмат працы. А вось Міхасю спадабалася. Ён дык прагледзеў усё – усе раздзелы. І сказаў, што ты шмат чаго ведаеш. Летыцыя мякка ўсьміхнулася. Сапраўды Міхась сказаў – “нейкая лухта”, аднак яна вырашыла ня крыўдзіць госьцю. Да таго ж, ён і праўда колькісь часу чытаў напісанае, і ўважліва прайшоўся па ўсім раздзелам.

- Думае, што ведае, - нарэшце вымавіў ён. – Як і ўсе яны. Што ж, - дадаў ён, памаўчаўшы. – У гэтым няма нічога дзіўнага, бо веды не дастаюцца проста так. Іх трэба яшчэ заслужыць атрымаць. І той, хто ня мае каханьня, ніколі не атрымае веды, бо толькі праз яго адкрываецца канал. Які канал, Міхась не ўдакладніў, і яна не запытвала. Крысьціян жа, здаецца, усё зразумеў, і толькі кіўнуў.

- А як табе Крысьціян у пасьцелі, Летыцыя? – раптам запытала Ліліян.

Летыцыя ўзьняла на яе вочы – вялікія, як поўня ў аточаньні чорных веек. Вочы былі шырока раскрытыя.

- Аб чым ты кажаш, Ліліян? – ціха запытала яна. – Прабач, але я не разумею.

- Усё ты разумееш, - вусны Ліліян пераўтварыліся ў прамую сьціслую рысу. – Я – вядзьмарка, і я бачу. Таму можаш не хлусіць мне, і не хавацца. Ты спала зь ім. Яны абодзьва мелі цябе. І гэта адбывалася некалькі разоў. Я – чалавек адкрыты, - раптам вымавіла яна. – так што расслабся. Я не раўную. Мне проста цікава – як ён табе, як мужчына?

- Ліліян, я сапраўды не разумею, што ты кажаш. Летыцыя выглядала зьбянтэжанай, на яе шчоках успыхнулі чырвоныя плямы.

- Я не … мела адносінаў з Крысьціянам. І Міхась – мой муж, ён бы ніколі … ён бы не дазволіў, - ціха вымавіла яна. – такое не магло адбыцца … тое, што ты кажаш, разам … гэта няпраўда. Я ня ведаю, хто табе сказаў, - ціха вымавіла яна. – Крысьціян прыходзіў да нас, так. Мы шмат размаўлялі. Аднак ён ніколі нават не асьмеліўся дакрануцца да мяне, нават узяць мяне за руку. Можа, пацалаваў у шчаку, па-сяброўску. І ўсё. Яна, нарэшце, справілася з ахапіўшым яе хваляваньнем. Ёй і сапраўды было непрыемна, і ўсё гэта нагадвала школу, і тое, што адбывалася зь яе сяброўкамі. Цяпер Ліліян нагадвала ёй Вольгу. Яны нават і зьнешне былі падобныя.

- Ну, добра, ня хочаш казаць, не кажы. Ліліян усьміхнулася.

- А Міхась – як табе? Які ён у пасьцелі? – раптам запытала яна. – Пяшчотны, ці грубы? Давай пагаварым, як сяброўкі. Шчыра. Я люблю гаварыць пра секс. Гэта цікава – дзяліцца вопытам. У нас – вольнае грамадства, і мы ўсе тэмы абмяркоўваем адкрыта, - патлумачыла яна.

- Міхася я кахаю больш за жыцьцё, - ціха вымавіла Летыцыя. – І

так, ён пяшчотны. Самы пяшчотны … яна хацела сказаць – у сьвеце, але ж замаўчала. … Мужчына, - ціха вымавіла яна.

- З тых, хто ў цябе быў. Ліліян усьміхнулася. – Можаш не саромецца.

- У мяне нікога не было, - ціха пакачала галавой Летыцыя. – З тымі, з іншымі, была ня я, а мая цень. Міхась жа – адзіны, хто быў у мяне сапраўдны. Ён пазбавіў мяне дзявоцкасьці. Аднавіў яе для мяне, і ўзяў мяне нанова, чыстай. Ён – мой адзіны, і болей няма нікога.

- Ну ў вас і фантазіі, - Ліліян выцягнулася на канапе.

- Значыць, Міхась твой цнатлівых любіць. І колькі разоў ты зашывалася? Аднаўляла для яго сваю цноту? Яна ўсьміхнулася.

- Нікалькі. Летыцыя паціснула плячыма. – Зь ім кожны раз, як першы.

- Разумею. Ліліян усьміхнулася – шырока.

- У яго, пэўна, хер, як у жарабца. Таму і кожны раз як першы. І як у вас атрымоўваецца?

- Усё добра атрымоўваецца, Ліліян. Гэтая размова пачала Летыцыі надакучваць. Але ж яна ня ведала, як яе сконьчыць, бо госьця і сапраўды выглядала зацікаўленай. А можа, у іх тут так прынята, - падумалася ёй.

- А праўда, што ты – яго дачка? – Ліліян вымавіла гэта нечакана, быццам бы выцягнуўшы з рукава даўно схаваны там джокер.

- Праўда. Летыцыя правяла па вачах далоньню, кранула лоб пальцамі - лёгка.

- Ён – мой айцец. Але ж у вас – вольнае грамадства, Ліліян. І кожны жыве так, як жадае. Так? Яна ўзьняла на яе вочы.

- Праўда. Ліліян вывучала яе позіркам. – І гэта – вашая справа, сапраўды. Мяне гэта ня дужа цікавіць. Проста мне адразу

здалося, што вы – адна кроў.

- А ты ня хочаш паспрабаваць кагосьці іньшага, Летыцыя? – раптам запытала яна. – Акрамя свайго любага татачкі? Дзяўчынцы прыйшла пара пасталець.

- Што ты маеш на ўвазе? Летыцыя, не разумеючы, глядзела на яе. У гэты момант тэлефон у руках Ліліян громка зазвінеў.

- Так. Зараз выйду, - коратка адказала яна. – Гэта – мой сябар. Мы дамовіліся пайсьці на канцэрт, і я папрасіла яго забраць мяне. Можна, ён зайдзе, і выпье кавы? Добры і цікавы хлопец. Табе спадабаецца. Яна шырока ўсьміхнулася. – Пяць хвілінаў.

- Канешне, хай заходзіць. Летыцыя ўстала з канапы. – Зараз я зраблю каву.

- Добра. Я пайду сустрэну яго. Ліліян узьнялася, і накіравалася да дзьвярэй. Летыцыя ўжо была прайшла на кухню, але ж раптам павярнула галаву. На парозе стаяў, гледзячы на яе з-за пляча Ліліян, высокі рудабароды хлапец з доўгімі сьветлымі валасамі, заплеценымі ў мноства косаў.

Раптам сэрца яе тахкнула. Быццам бы нічога не адбылося, яна спакойна прайшла на кухню, дастала чашку, і ўключыла кава-машыну. Націснула пад сталом трывожную кнопку. А потым напісала яму.

Глава 39: Сэрца

Адна зь машынаў, невялікі чорны "Сітраен", пры яго набліжэньні раптам хутка дала задні ход, сарваўшыся з месца. Другая ж, спартыўная "Хонда", засталася стаяць, бо ў ёй нікога не было. Хонда належыла Крысьціяну, і той, відавочна, быў унутры дома. У яго крыху адлягло ад сэрца. І толькі тады нарэшце ён здолеў зазірнуць у камеры назіраньня. Але ж, на жаль, прылажэньне чамусьці падвісла - не падгружалася. Ці то з-за марозу, ці нешта перашкаджала сувязі. Прыпаркаваўшыся ля Хонды, ён хутка выскачыў з машыны, і накіраваўся да крыльца, да якога вялі нечыя пратаптаныя ў падтаяўшым сьнезе сьляды. Сьлядоў было няшмат - жаночыя, амаль расплыўшыяся, здаецца былі тут з раніцы.

- Гэта - Ліліян, - вызначыў для сябе ён. Мужчынскія перакрывалі іх, іх краі яшчэ не аплылі, два выдатна бачных ланцужка, адзін пераблытваўся з другім.

- Адзін зь іх - Крысьціян, а вось хто другі? Так падумаўшы, ён узышоў на ганак, і ціха таўкануў дзьверы. Раптам прылажэньне на экране ажыла, і прадэманстравала выдатную відэа-карцінку. Яна стаяла ля кафейнага століку ля канапы, на якой раськінулася Ліліян. Тая, было відавочна, адчувала сябе, як дома.

Перад канапай, між ёй і Летыцыяй, стаяў нейкі высокі руды хлапец у скураной вопратцы, шырокі ў плячах, з доўгай грывай заплеценых у косы валасоў. Яго постаць была напружанай, і ён глядзеў у бок ад уваходу, дзе стаяў Крысьціян. І ў Крысьціяна ў руцэ быў пісталет. Пісталет таксама трымала рука хлопца, але ж той, бачна, не рашаўся яго ўзьняць. Між імі відавочна ішла гаворка, але ж гук камера не перадавала. Летыцыя разгублена глядзела на іх, і маўчала. Ліліян жа шырока ўсьміхалася, нібы назірала кіно.

У яго была секунда падумаць, і вызначыць сітуацыю, і гэта секунда ўжо прайшла. Ён адчыніў дзьверы, і рашуча ўвайшоў у

пакой.

- Што тут робіцца? - вымавіў ён громка.

Летыцыя ўскрыкнула, і руханулася да яго.

У гэты момант малады чалавек, які імгеньне разгублена глядзеў на яго, нібыта прачнуўшыся, марудна ўзьняў руку.

Стрэл прагрымеў гучны, як выбух, умножаны ўтрая. Руды са стогнам схапіўся за плячо, пахіснуўшыся, і яго пісталет гучна бразнуўся аб падлогу. Дарэчы, гэта яго выратавала, бо пуля Крысьціяна ў гэты момант праляцела над самай яго галавой, і з бразгам высадзіла акно.

Адной рукой ён прытрымліваў Летыцыю, другая, з дымячымся магнумам у ёй, усё яшчэ марудзіла. І раптам на сваёй руцэ ён адчуў цёплую мокрую вільгаць. Яго далонь была пакрытая ліпкай чырвонай крывёю.

Перад сабой ён бачыў яе твар - яе вусны нешта шапталі. Здаецца, ён пахіснуўся. Здаецца, яго сьпіна абапёрлася аб сьцяну, і ён спаўзаў па ёй. Яе твар ад яго нібыта хавала завея. Ён то праступаў праз сьнег, то ізноў хаваўся, быццам бы яе адкідвала нешта, і ізноў яе вусны набліжаліся да яго. І яны вылучалі сьвятло.

Яны мякка рухаліся, нібыта цалуючы яго. Яна трымала яго - ён разумеў гэта, і яе губы нешта шапталі, вымаўлялі яму, пяшчотнае, важнае, і моцнае, што ўтрымлівала яго на гэтым сьвеце.

Яе каханьне ўлівалася зь яе губ у грудзі, калыхала і, здаецца, пазбаўляла яго цела вагі. Быццам бы зьверху ён бачыў усю карціну вакол - яго вялікае, доўгае цела, ляжачае на падлозе, апершыся плячыма аб дзьвярны касяк, яна, нахінуўшыся над ім, яе рукі ў яго на грудзях, твару ня бачна - валасы закрываюць покрывам, і яна шэпча нешта, ціха, і так громка, што гэты шэпт запаўняе ўсё вакол, калыша яго, і абуджае, не даючы канчаткова паснуць, выцягваючы з нерэальнасьці ў рэальнасьць. Раптам ён аддзяляецца ад сябе, і выходзіць. Ён адчувае трэск,

быццам бы нешта ірвецца - пупавіна разарвалася, адчувае ён. Ён народжаны ў нябыт. Ён нахінаецца над ёй - яму лёгка і радасна. Яна ўзьнімае на яго твар - і ў вачах яе жах і радасьць.

Пайшлі, золатка, - ціха кажа ён, падхопліваючы яе. Яго рукі ўзьнімаюць яе, і яна ахоплівае яго шыю рукамі. Прама перад сабой ён бачыць твар забойцы, і бачыць палымяную бездань, якая раскрылася ля яго ног.

Між імі цяпер бездань - мора агня. Ён бы працягнуў яму руку, але ж ён трымае яе.

- Стой! Уладна вымаўляе ён. - Одзін! Бо твой час яшчэ не прыйшоў. Ты яшчэ павінен спазнаць... нешта цёплае грэе яму грудзі. Ён адчувае яе рукі на сваім сэрцы - яна трымае яго ў руках. Яна грэе яго, песьціць, напаўняючы цёплым жыцьцём. Яе вусны амаль кранаюць яго грудзі, ціхі шэпт апаляе. І паступова ён адчувае, як спыняецца бягучая кроў, як роўна і марудна яно пачынае біцца, і цяпер ужо ён глядзіць на яе зьнізу ўгару, зь цяжарам раскрыўшы вочы. Яе вочы насупраць яго вачэй напоўненыя сьлязамі, яе вусны ўсьміхаюцца.

Ён усьміхаецца ў адказ.

- Выцягнула мяне, - ціха кажа ён. - Каханая. Птушаня маё. Яна абдымае яго, і плача. Ужо ў поўнай сьвядомасьці ён чуе гукі сірэн, шум галасоў і крокі, калі нехта ўзьнімаецца на ганак.

- Усім стаяць! Ня зь места! - раздаецца крык.

- Мэм! Вы паранены, мэм? Чалавек нахінаецца над ім і над ёй.

- Місьцер, вы в порядке? Are you ok?

- У парадку. Яго губы, непаслухмяныя, усё ж варушацца.

- Сэрца... Ён паранены ў сэрца, - ціха вымаўляе яна. Рукамі яна зажымае рану на яго грудзях. Паліцэйскі глядзіць, хмурыцца і ківае. Набірае нумар, і ў пакоі з'яўляюцца людзі ў блакітным адзеньні. Яны нахіляюцца да яго, ён намагаецца ўстаць, і чуе ў грудзях боль. Са стогнам адкідваецца на падлогу.

Раптам у яго ў кішэні гудзіць тэлефон. Ён ківае - яна выцягвае, апарат.

- Гэта Фёдар, каханы, - ціха вымаўляе яна.

- Уключы, - ціха вымаўляе ён.

Яна ўключае гук, кладзе апарат ля яго вуха.

- Ну вы и удружили, Мишаня. Ну вы мне и удружили!!! - ірвецца з дынаміку голас. - С бабой вашей, ведьмой - удружили вы мне!!! На пол ляма баксов!!! Да она вся и тысячной доли не стоит, с потрохами и чепчиком!! Экстрасенша, блять!! Мою дуру охмурила, подмяла... на пол ляма развела! Да я и за меньшее... Принимай теперь её со всеми клунками - жабы толчёные, чеснок сушёный, хер моржовый, что у неё там имеется... билет я ей купил... вылетела уже. В Осло!!! Мишаня ... Мишаня, ты чего молчишь?

- Падстрэлілі мяне, Фёдар. Паранены. Размаўляць цяжка. Ды тут урачы... ён адчувае, як пачынае губляць словы. Нехта забірае зь яго рукі тэлефон. Апошняе, што ён пасьпявае вымавіць:

- Не кідай яе, Фёдар. Калі пазвоніць.. што трэба...

- Конечно, конечно, Мишаня. Не кину, Мишаня... а что случилось? Мишаня, ты тут?

Ён аддае Летыцыі апарат, і ківае. Яна разумее, і бярэ трубку.

- Да, Фёдор. Так. Так. Я ў парадку. Адбылося ... канфлікт. Напалі, так, але ж не зусім. Не, праз глупства. Падлеткі. Улезьлі. Я буду на сувязі. Не, я ня плачу. Усё будзе добра. Дзякуй. Дзякуй. Нічога. Хай прыязжае, Фёдар. Выбачай ты. Нічога. Бывай.

Скорая адчыняе дзьверы, яго кладуць на насілкі і выносяць вон. Надзіва, ён адчувае сябе ня блага. Але ж гэта - шок, кажуць яму. Нельга варушыцца. І ён скараецца. Апошняе, што ён памятае, як трымае яе руку.

- Ён пасьне, - чуе ён. - Мы ўкалолі яму ўкол.

Паступова яго накрывае прыемная, цёплая, аксамітная цемра.

Я - зямля, а ты - неба Я - сьмерць, а ты - жыцьцё, Як неба на зямлю не ўпадзе, Так і каханы мой у зямлю не сыйдзе, А да багоў узыйдзе У палацы нябёсныя Каб там быць яму давеку Прачніся, каханы мой, Бо ўжо сонца ўзышло І птушкі запелі І сьмерць пераўтварылася ў жыцьцё Словам майго каханьня да цябе

Ганна, грэбліва пераскокваючы праз лужыны, нарэшце дабралася да ганку. Сьнег вакол вымясілі сьляды ад колаў. Ёй здалося, што яна бачыла сігнал, і чула гук ад'язжаючай хуткай дапамогі, за якой рухануліся машыны з паліцэйскай сірэнай. Утрымліваючы на плячы два перацягнутыя рэмнем вузлы, яна цяжка паставіла на падлогу вялікі пластыкавы чамадан. Тры з чатырох калёсікаў ў яго адваліліся, адно згубілася недзе ў аэрапарту, два другіх засталіся ў сьнезе. Плюхнуўшы побач мяхі з пляча, яна нарэшце выдахнула, і націснула піпку званка. За дзьвярыма пачуліся крокі. Крыху памарудзілі. Нарэшце, дзьверы расчыніліся, і перад ёй з'яаілася Летыцыя. Бледная, вочы заплаканыя, увесь перад адзеньня ў крыві.

- Ганна, праходзьце калі ласка. Фёдар нам ужо званіў, - спакойна вымавіла яна.

Ганна на імгненьне апешыла, аглядаючы яе з раскрытым ротам.

- Званіў ён ... сабака!!! Пёс паганы! - нарэшце вымавіла яна, сплюнуўшы ў сьнег, і ўцёрла нос.

- А ты што, курыцу рэзала? - запытала яна яе. - А гэты дзе? Дзе мужык твой? П'е ізноў? Чаго маўчыш?

- Ня п'е, Ганна. Міхась у бальніцы. Але ж усё добра. Летыцыя стаяла насупраць, нібыта не разумеючы, што ёй рабіць - прапусьціць Ганну, ці разьвярнуць яе да дому сьпіной і да дарогі тварам.

- Дапіўся, значыць. Ганна паморшчылася.

- Пусьціш, ці не? - буркліва запытала яна. - Ці мне так тут стаяць? Я ж з дарогі, і ў туалет хачу.

- Канешне канешне. Летыцыя, нарэшце, зварухнулася.

Глава 40: Прыгажосьць

- Адна дзяўчынка хацела вывучаць чараўнічыя сшыткі, - ціха кажа ён, - а спазнала навуку каханьня.

- Ты ж - мая маленькая вучаніца? - вымаўляе ён, усьміхаючыся.

Яго рукі абдымаюць яе сьцёгны, яна стаіць перад ім, і ён глядзіць ёй у вочы. Яго вусны - як лук Амура, і ў вачах скачуць гарэзныя хітрыкі. А яшчэ ў іх гарыць жаданьне - цёмнае полымя, якое ніяк ня можа насыціцца, колькі б ён не насычаўся ёю. Як і яна насычаецца, і ніколі ня можа насыціцца ім, бо ён і яна - бязьмежныя.

- Так, я заўсёды твая вучаніца. А ты - мой настаўнік каханьня, - адказвае яна, гладзячы яго валасы. Ён прыціскае яе да сябе, і хавае твар у яе на грудзях. Яна пяшчотна прытуляе яго, скурай адчуваючы яго подых.

- Сшыткі ізноў адсунуты ў бок, - ціха кажа ён. - Адзіная таямніца, годная вывучэньня - таямніца твайго цела, і тваёй душы.

- Нашых целаў і душаў, - шэпча яна ў адказ.

- Ты абудзіла ў старым ваўкалаку Бога. Яго голас нягромкі, нізкі, прабіраючы яе да мурашак.

- І цяпер ты - Бог, Бог для мяне, каханы.

Ён пяшчотна кранае вуснамі яе саскі. Яна адчувае яго губы, уладныя і мяккія на сваіх грудзях.

- Такія грудкі ня можна не цалаваць, - ціха кажа ён. - Грудкі, як у Мадонны. Ты з розуму мяне зводзіш, любая ... Каханая мая...

Ён вывучае губамі яе цела, прыціскаецца да яго шчакой, ілбом, удыхаючы яе пах.

- Міхась, - шэпча яна. - Родны, любы мой.

Для яе ёсьць толькі ён, і болей за яго - нічога.

Ён горача цалуе яе, усё больш і больш палка, распаляючыся сам, і распаляючы яе. Яго валасы цёмныя, дыханьне цяжкое. Ён кажа нешта на мове, невядомай ёй, і словы яго гучаць як заклёны, як чараўнічы сьпеў над яе целам. Словам ён прыварожвае яе, вуснамі зачароўвае, рукамі замацоўвае сувязь. Яна ўздрыгвае і хіліцца ў яго руках, і нарэшце зусім губляе сілы супрацьстаяць яго чарам і яго жарсьці. Ён падхоплівае яе і ўзьнімаецца. Які ён высокі, які моцны! Яна - як былінка ў яго руках. Ён апускае яе на ложак, і ціха апускаецца побач, накрываючы сабой яе цела. Яна ляжыць, нібыта скаваная ім, яго ўладай і яго жарсьцю. Зараз ён увойдзе ў яе, і ад гэтага ў яе заходзіцца подых. Яна замірае паміж тым і гэтым сьветам, разумеючы, што назад дарогі няма. Ён прыціскае яе і цалуе, шэпча і рычыць зусім ужо шалёна, горача, і сваім улоньнем яна адчувае яго вялікую плоць. Ён аграменны там, і каб увайсьці, дапамагае сабе рукой. Спачатку ў яе ўваходзяць яго пальцы, а потым - чэлес. Ён націскае са стогнам і рухаецца, і яна крычыць ад жарсьці.

Сусьвет вакол зьнікае, і яны трапляюць у бясконцасьць.

Ён уплывае некуды ў цьмяным сьвятле, і яго калышуць мяккія, прыемныя хвалі. Там, дзе ёсьць ён, ён усё можа, і ўсё ведае, бо ён - сапраўды Бог, той, хто ён ёсьць, вярнуўшыйся да сябе, прыйшоўшы да вытоку.

Вакол яго зіхаціць прыемная, аксамітная цемра, нагадваючая густы лес, ці вазёрныя глыбіні, дзе водарасьці марудна таньчаць у пераломленых вадой праменях. Ён - рыба і зьвер, і яго магутнае цела пакрыта шалупеньню, і адначасова поўсьцю, і ў той жа час ён і чалавек, і анёл, і дземан, і вада, і водарасьць, і сонца, і ўсё, усё вакол. І пры гэтым ён ёсьць каханьне, і моц, і воля, такая, што ў яго кружыцца галава. Ён можа перакінуцца ў любую істоту, паплыць рыбай у глыбіні, сысьці зьверам у чашчу. Ён - зьвер, але ж вось ён паўстае і распрамляецца, і ўзьнімае галаву да сьвятла. Рыба выходзіць на паверхню, зьвер пакідае нетры, чалавек узьнімаецца да Бога.

А Бог - Бог сыходзіць. Ён паварочвае позірк уніз, каб прабачыць наскрозь глыбіню, апускаецца ніжэй нізкага і ізноў ўзьнімаецца, пераадолеўшы самога сябе.

А яшчэ ў Бога ёсьць Яна - яго каханая, дзеля якой ён стварыў усё, і якая напаўняе яго сьвятлом. Безь яе ўсё мёртвае, зь ёй - усё жывое. Ён хоча сказаць ёй нешта - так шмат, што словаў не хапае, і ён проста зьліваецца зь ёй, і насалоджваецца цішынёй і радасьцю.

Праз гэтую мяккую, залатую цемру ён адчувае яе побач. Яна трымае яго руку, і яму так хораша, што ня можна і ўявіць.

- Як ён? - чуе ён яе ціхі, пяшчотны голас.

- Усё добра. Ён проста сьпіць. Аперацыя прашла без ускладненьняў. Заўтра ён ужо прасьнецца, і будзе ў форме, каб самому расказаць вам аб сваім стане. У яго крэпкі арганізм і моцнае сэрца. Да таго ж, пуля прайшла так дзіўна, што, можна сказаць, выправіла пэўныя асаблівасьці, якія зь цягам часу маглі пераўтварыцца ў сур'ёзную хваробу. Але ж цяпер можна сказаць, што мы застрэлілі адразу двух зайцоў. Ён будзе жыць, абяцаю вам. Настолькі, наколькі гэта можа абяцаць чалавек. Голас урача сур'ёзны, супакойваючы. Ён і сам верыць яму - акрамя таго, што ён ведае.

Яна вяртаецца да яго, і ізноў бярэ яго за руку. Ён хоча сказаць ёй нешта, нешта пяшчотнае, але ж там, дзе ён, яны вышэй словаў. Таму ён проста кранае вуснамі яе душу. Яна ўсьміхаецца, быццам бы адчувае. Ён усьміхаецца ёй у адказ.

Яна бачыць, як на яго твары дрыжыць вусьмешка - ціхая і сьветлая на бледнай скуры. Ён намагаецца павярнуць галаву, і ледзь прыадчыняе вочы. Яго пальцы гладзяць яе руку, і яна плача, і прыціскаецца да яе вуснамі. Яна б хацела легчы яму на грудзі, але ж баіцца, і проста нахінаецца над ім, ахоплівачы, як крыламі, рукамі.

Яе чорныя валасы накрываюць яго покрывам, кісьцю ён адчувае іх шаўкавісты цяжар. Яна шэпча нешта, і ён ізноў правальваецца ў сон. Яна выходзіць, асьцярожна прыкрываючы

дзьверы. Крысьціян чакае яе за імі.

- Як ён? - запытвае.

Яна ўсьміхаецца.

- Добра! Сказалі, заўтра павінен прыйсьці ў сябе. Я так стамілася чакаць, Крысьціян. Я так сумую. Яна ціха плача, ён асьцярожна гладзіць яе плечы, і абдымае яе ў адказ.

- Нічога, нічога. Усё будзе добра, - супакойвае яе ён.

На адваротным шляху яны заязджаюць у невялікую кавярню, утульную, з вокнамі на ціхую бакавую вулачку старога гораду.

Яна п'е каву, есьць сінабон, задуменна адпівае, і адламвае відэльцам кавалачкі. Ён пье мінералку, і моўчкі глядзіць на яе. Яна такая прыгожая, што яго сэрцу робіцца балюча. Яе чорныя, у колер крумкачынага крыла валасы закрываюць твар жалобным ценем, скура белая і празрыстая, тонкія ружовыя вусны асьцярожна бяруць кавалачкі здобы, і ад іх ідзе пах карыцы і ванілі. Пэўна, яны салодкія, думае ён. Пэўна, ад іх немагчыма адарвацца, так жа як і ад духмянай сьвежай выпечкі, прапітанай салодкім цукравым сіропам. Пэўна, за іх можна памерці, думае ён, і гэтая думка накрывае яго, як саван. І адначасова - узьнімае, як крылы.

Яна проста сядзіць насупраць. Яна - не яго жанчына. Тады чаму ж ён так моцна кахае яе, так, што ледзь можа дыхаць - так гэтае пачуцьцё яму цісьне грудзі.

- Паехалі да нас, Крысьціян. Пабудзь, калі ласка, са мною. Мне так цяжка і самотна адной.

Ганну яны толькі што адсялілі - знайшлі ёй квартэру, не прайшло і ночы. Мець яе дома побач Летыцыі было невыносна - яна шоркалася па дому, бурчэла і жалілася на тое, як нясправядліва зь ёй абышліся. Дзякуй Богу, што большасьць часу была занятая - народ ірваўся праз усе месенджеры, жадаў магічнае дапамогі.

Здароўем Міхася яна цікавілася ня дужа.

- Выкараскаецца! Яму ня ўпершыню, - толькі махнула рукой.

Да Летыцыі таксама не чаплялася, сядзела ў асноўным у пакоі, але адная яе прысутнасьць цягнула тую на ваніты.

Нешта ішло ад яе такое, бруднае, склочнае, нездаровае, як ад пыльнага меху са сьмецьцем, які ніяк не даходзяць рукі выкінуць вон.

Калі яны перавезьлі яе, дык у хаце нібыта стала больш месца, стала сьвятлей і лягчэй дыхаць.

- Добра.

Крысьціян ківае. Адное стрыманае слова, але ж яго сэрца заходзіцца. Яна запрашае яго, і яшчэ колькісь часу яны застануцца побач.

Яны ўваходзяць у цемны пакой, яна запальвае неяркае сьвятло і зажыгае сьвечы ў маленькіх шкляных кубачках чорнага колеру.

Прыносіць бутэльку віна - чырвонага. Ён адкрывае яе, і разьлівае па тонкіх высокіх келіхах.

Яны ўзьнімаюць іх - Сколь! - і прыгубляюць араматную густую вадкасьць. Любімае віно Міхася. Па яе шчоках бягуць сьлёзы.

- Чаму яны так ненавідзяць мяне, Крысьціян? - ціха запытвае яна.

- Таму, што ты прыгожая, Летыцыя. Ён глядзіць на яе, і ня можа адвесьці позірк. У сьвятле сьвечаў яна яшчэ прыгажэйшая, і цяпер - чароўная, недасяжная, і нават небясьпечная, як вядзьмарка з глухога лесу, дзева з чараўнічых паданьняў. Нешта такое старажытнае бачыцца ў ёй, моцнае, уладнае, хоць яна і танюткая, і маленькая, і кволая, як дзіця, такая, што хочацца абняць яе, пагладзіць яе валасы, прытуліць да сябе.

- Хіба ж прыгажосьць - гэта блага? Хіба ў прыгажосьці мая віна, Крысьціян? І за гэта мяне трэба караць так жудасна? Яе вусны ўздрыгваюць.

- Жанчын заўсёды каралі за прыгажосьць, ціха кажа ён.

- Такую прыгажосьць, як у цябе - вострую, небясьпечную, як бліскучае лязо, якая бье адразу прама ў сэрца. Рэжа яго, так, што яно сьцякае крывёю. Прыгажосьць Евы - уладная, палохаючая, вымушаючая ісьці за ёй на край зямлі, і рабіць яе здабычай, і ахвярай. Ева выклікае прагу такую шалёную, што суцэльна губляеш галаву, і пачынаеш яе і кахаць, і ненавідзець. Асабліва - калі ня можаш яе атрымаць.

Ён жадае сказаць ёй усё гэта, але ж маўчыць.

Навошта ёй гэта ведаць? Каб адчувала сябе вінаватай, што прыгожая?

Каб думала, што прыгажосьць і здольнасьць кахаць - гэта праклён? Каб саромелася сябе, і хавалася?

- На зямлі няма нікога, роўнага яму, Крысьціян. Я люблю яго, каханага майго, усёй душой. І жадаю, каб нехта так жа палюбіў цябе. Я ведаю, што я - недасканалая, але ж люблю яго - саму дасканаласьць. Таму ніякім чынам я не магу быць годнай яго, і магу толькі маліць аб тым, каб радаваць яго і далей. Я не баюся ўмаліцца ў яго вачах, бо не магу і ўзвысіцца. І ведаю, што праз маю нядасканаласьць ён любіць мяне, такой, якая я ёсьць.

- Я таксама люблю цябе, Летыцыя. Гэтыя словы амаль сарваліся зь яго вуснаў.

Яна сядзела перад ім сумная, перабіраючы тонкімі пальцамі келіх.

- Распавеш мне што небудзь, - ціха папрасіла яна. - Ты ж многа ведаеш. Можа, я лепш зразумею, як тут усё устроена, у вас. Апошнім часам мне здаецца, што я ня ўпісваюся, быццам бы раблю нешта ня тое.

Нават і зь Ліліян. Яна халодна і груба размаўляла са мной, быццам пагарджаючы. На яе думку, жанчына павінна быць актыўнай, моцнай. Я ж не такая, і бачна, што гэта бачыць ёй агідна. А ты як думаешь, Крысьціян? Яна сумна глядзела на яго.

Яе вочы былі глыбокімі, поўнымі тугі. Адзеньне на ёй, простае, але ж дарагое, падкрэсьлівала выгіны яе цела.

Срэбна-шэры швэдар з трохкутным выразам мякка аблягаў маленькія грудзі. На ёй былі простыя чорныя джынсы, пацёртыя, ад "Рік Оўэн". Ніякага макіяжу, ідэальна чыстая скура. Толькі вейкі крыху блішчаць, быццам крылы матылька.

- Ліліян - лесьбіянка, Летыцыя. Я не хацеў казаць табе, бо гэта - яе персанальныя справы. Праз гэта мы і рассталіся, ня толькі, канешне, але ж гэта прычына была галоўная. Яна так вырашыла, і, можа, гэта і сапраўды так. Таму жанчынай я яе лічыць не магу, і ня трэба непакоіцца з-за яе словаў. Я наогул шкадую, што прывёў яе сюды і пазнаёміў вас. Няма чаго ёй тут было рабіць.

Але ж я не ўяўляў, што яна дадумаецца да таго, каб ... прадаць цябе, - ціха вымавіў ён, ахапіўшы галаву рукамі. Іньшым часам мне здаецца, што я тану ў сьмецьці, і ты - адзіная нармальная тут. Летыцыя, гэтая краіна забывае, што такое мужчыны, і жанчыны. Ты ж - як глыток сьвежага паветра для мяне. Быццам бы нехта адчыніў вонкі акно, і ў яго паліліся водары лесу, сьнегу, чысьціні, мора. Цябе хочацца абараняць, ахоўваць. Я б жадаў быць тваім рыцарам, калі гэта магчыма.

Ён раптам паўстаў на калені - ці то жартам, ці то ўсур'ёз.

Яна ўсьміхнулася, і жартліва запярэчыла. Але ўсё ж, ёй было прыемна.

- Як і ўсякай дзяўчыне, - падумаў ён. Сапраўднай, а не той, што намагаецца спаборнічаць зь ім за штаны.

- Крысьціян, дзякуй, але ж ня трэба. Яна зрабіла рух, быццам бы жадаючы ўзьняць яго, аднак ён паймаў яе руку, і прыціснуў да вуснаў. Яе скура мела тонкі салодкі водар і была прахалоднай і пяшчотнай.

Яго вусны не маглі ад яе адарвацца, як ён не жадаў. Раптам ён спалохаўся сам сябе - ён хацеў згвалціць гэтую жанчыну. Узяць яе прама тут, і - будзь што будзе. Гэта было прыкра яму, бо яна

была безабароннай перад ім - адна зь ім у хаце, і вакол на многія мілі нікога. Яе мужчына быў далёка, паранены, ня маючы магчымасьці абараніць яе.

І добра, што так атрымалася.

Праз яго жаданьне ў яго пачаў упаўзаць грэх.

Ён цягнуў яе руку, прыціскаючыся да яе пяшчотнай скуры, і яна ціхенька адсоўвалася, быццам бы баялася зрабіць яму балюча, адштурхуць яго, моцна таўкануць.

- Ня трэба, - ціха шапталі яе вусны. - Ня трэба.

Але ж яе слабыя спробы вырвацца ён прымаў за згоду. Яна ж хоча яго таксама, як і ён яе. Ня можа не хацець. Прыйшоў час, калі ён авалодае ёй ня толькі ў марах. Яго рукі моцна ахоплівалі яе, цела выгіналася ў яго руках. Яе дыханьне было слабым, перарывістым. Нарэшце ён апынуўся над ёй, прыдавіўшы яе сабой да канапы. Яго рукі гладзілі яе цела пад швэдарам. Бялізны там лічы што не было - нешта тонкае, не адчувальнае пальцамі. Ён пасунуў яе станік уверх, накрыўшы далонямі грудзі. Яе саскі былі цьвёрдымі, цела рэагавала на яго цела.

Яна ледзь магла паварушыцца пад ім, бо ростам ён быў амаль зь Міхася, хоць і значна лягчэйшы. Адной рукой утрымліваючы яе, другой ён разшпіліў гузік на яе джынсах, сьцягнуўшы іх уніз разам зь бялізнай. Яе ўлоньне было белым, ня маючым ніводнага валаску, гладкім, як шоўк. І там, унутры, яна вільготная, проста цячэ ад жаданьня, зразумеў ён, паглыбіўшы ў яе руку.

Яна жадае яго так жа моцна, як і ён яе.

Яго чэлес упёрся ёй у жывот, гатовы ўскрыць яе похву, як нож ускрывае ракавіну.

- Ня трэба, прашу цябе. Калі ласка. Я не магу здрадзіць яму. Міхась у бальніцы. Ён усё адчувае. Ён ніколі не прабачыць мне - я сама сабе не прабачу. Гэта подла. Раптам яна громка

заплакала пад ім. Яго нібыта абліла халоднай вадой. Што ён робіць?

У каго ён пераўтварыўся? І ці ж гэта яна вінаватая ў том, што ён згубіў сябе? Страціў сваю чалавечнасьць, годнасьць? Ён жа тады прыйшоў вызваліць яе, абараніць. А цяпер вось, ён - сам, сам такі ж, як і той, якога ледзь не адправіла на той сьвет яго куля.

- Прабач мяне, Летыцыя, - ціха вымавіў ён. - Я не жадаў. Дакладней, жадаў і жадаю. Але ж ты - вольная. Ён адпусьціў яе, і яны селі на канапе побач. Яна, ня гледзячы на яго, моўчкі аправіла адзеньне.

- Мне трэба пабыць адной, Крысьціян, - ціха вымавіла яна.

- Ты мяне не прабачыш. Ён ахапіў галаву рукамі.

- Крысьціян, галоўнае, што ты не зрабіў гэта. Я дужа ўдзячная цябе. Ты ня ведаеш нават, як. Яна памарудзіла.

- Ты – адзіны, хто … хто здолеў … не зрабіў. Раптам яна заплакала.

Цяпер ён суцяшаў яе, абдымаючы. Яна плакала ў яго на плячы. Яго пажаднасьць некуды сышла, пакінуўшы месца жалю. Усё ж, яна была маленькая дзяўчынка, слабая і кволая, хоць і неймаверна прыгожая. Пэўна, мужчыны часта намагаліся дабіцца яе. Пэўна, што і дабіваліся, і можа што і так, як ён, не запытваючы яе, скараючы сваёй жарсьці. А потым засьцёгвалі штаны, і сыходзілі, кажучы нешта нязначнае. Бо цяпер яна ім не была цікавая. Мужчына, які не кахае, спатольваючы сваю жарсьць, губляе цікавасьць да той, каго толькі што жадаў заваяваць. Цяпер гэта – узятая крэпасьць, разрабаваная зямля, у якой не засталося болей скарбаў.

Зь Міхасём жа яна была шчасьлівая – гэта было бачна. І ён кахаў яе моцна, так, як мабыць і ня можа кахаць чалавек.

Нешта было ў тым позірку, якім ён глядзеў на яе, і сапраўды – боскае. Такой цяплыні і пяшчоты ў мужчынскіх вачах Крысьціян раней ня бачыў. Ён абараняў яе, быў зь ёй мяккім і лагодным,

ніколі не павышаў на яе голас, але ж і яна слухалася яго без пытаньняў. Было бачна, што яна шчыра жадае яму дагадзіць, як можа, і намагаецца зрабіць усё, каб яму было і ўтульна, і прыемна, каб ён сапраўды адчуваў сябе Богам побач зь ёй. Такія адносіны для Крысьціяна былі ў навінку. Каб пара ніколі не спрачалася, не сварылася, каб жанчына не ўзьнімала на мужчыну голас, і каб падпарадкоўвалася так бесьпярэчна, і пры гэтым не выказавала ніякага незадавальненьня, гэта было сапраўды дзіўна яму. Зь Ліліян яны сварыліся па дзесяць разоў на дні, і яна ніколі не йшла на прымірэньне першая. Хутчэй ён, плюнуўшы, абіраў забыць прадмет спрэчкі, і пераводзіў тэму на нешта іньшае. Некалькі разоў яны амаль разыйшліся, ды вось цяпер разыйшліся назаўсёды. Пасьля допыту Ліліян хутка адпусьцілі з паліцэйскага вучастку, бо ніякай яе віны не знайшлі. Яна распавяла, што Одзін выклікаўся запрасіць яе на канцэрт, і яна чакала яго. Нават паказала білеты, якія мела з сабой. То, што ён зробіць, яна прадбачыць не магла, гэта быў яго хітры плян, ад якога яна сама ў шоку. Летыцыя нічога супраціў яе не казала, бо наогул забыла пра яе, напалоханая здарыўшымся. Тое, што Ліліян сустрэла Одзіна, мела быць проста супадзеньнем, да таго ж, тая адразу выбачылася перад ёй, шчыра заверыўшы, што нічога ня ведала і не магла прадбачыць. Летыцыя разгублена ківала – бо яе цяпер цікавіў толькі Міхась. Крысьціян сумняваўся, што Ліліян ніяк не ўдзельнічала ў змове, але ж з цягам часу ўсё гэта болей і болей здавалася яму нейкім глупствам – і сапраўды, так яно і было. Скрасьці дзяўчыну зь яе ўласнага дома, ад яе мужчыны, ці бацькі, ці хто там Міхась ёй – Крысьціян яшчэ добра не разабраўся. Часам яму здавалася, што яны паводзяць сябе як каханкі, але ж пэўная пяшчота можа быць і паміж бацькам і дачкой. Да таго ж, ён ня ведаў іх звычаяў, а Міхась ня дужа добра ведаў ангельскую мову. Летыцыя размаўляла лепей, і часта перакладала тое, што ён казаў.

І вось, цяпер ён канкрэтна даведаўся, што Міхась - нехта, хто дораг ёй як мужчына. Такая розьніца ва ўзросьце зьбянтэжыла яго, але ж у сьвеце чаго толькі не адбываецца.

Яму нават стала лягчэй, бо запытаць прама ён саромеўся, а вагацца паміж магчымасьцю і немагчымасьцю пачуцьця да яе

болей ня мог. Бо ён закахаўся, і закахаўся моцна. Цяпер жа, пасьля таго, як яна адмовіла яму, яго сэрца раптам суцішылася, і боль у ім пераўтварыўся ў ціхі сум, які набыў адценьне сьветлага, пяшчотнага жалю.

Ён адчуваў, што кахае яе больш як сястру. Ва ўсякім чыне, намагаўся сябе ўпэўніць у гэтым. Ён прыйшоў дамоў ужо позна, было каля паўночы. Пусты і цёмны дом сустрэў яго прывідамі, але ж ён зь імі ўжо звыкся. Таму не зьдзівіўся, калі ўбачыў, што ў цемры, сьпіной да яго і тварам да акну, у крэсьле сядзіць чалавек. Высокі, шырокія плечы вылучаліся з-за спінкі, галава ўзвышалася над ёй.

- Хто вы? – ціха запытаў Крысьціян, спыняючыся за ім. Вопыт навучыў яго, што турбаваць прывідаў было нельга. Яны проста зьнікалі, і ён заставаўся яшчэ больш самотным, чым быў раней.

- Сядай. Паразмаўляем, - пачуў ён знаёмы нізкі і густы голас.

- Міхась? Ён зьдзівіўся. Яны ж толькі што пакінулі яго ў шпіталі.

- Хіба ён памёр? – раптам працінула яго думка. Летыцыя не перажыве гэтага. Яго сэрца ўпала. Пра сябе ён цяпер наогул ня думаў.

- Я жывы, не хвалюйся. Проста я сплю – так. І выйшаў пагуляць зь цела. Надакучыла ляжаць, як мёртваму. Абматалі правадамі – не варухнуцца. Чалавек усьміхнуўся. – Сядай, - яшчэ раз вымавіў ён, і Крысьціян падпарадкаваўся яму. Абыйшоў крэсла, і сеў у другое насупраць.

Цяпер на яго глядзеў знаёмы твар, зусім не нагадваючы прывід.

- Як вы здолелі зрабіць гэта? – зьдзівіўся ён. – Першы раз бачу такую дасканалую экстэрыярызацыю.

- Проста. Міхась паціснуў плячыма. – А навошта заўсёды таскаць за сабой цела? Хай адпачывае. Яго трэба бярэгчы, бо ж я ўжо не малады. Не такі малады, як ты. У твае гады я цела не шкадаваў. Ён усьміхнуўся.

- Да, я разумею. Магі высокага ўзроўню могуць рабіць гэта. Крысьціян кіўнуў.

- Я сам спрабаваў, і нават наведваў пэўныя месцы.

- Нават і да нас прыходзіў. Міхась усьміхнуўся. Крысьціян пачырванеў у цемры.

- Я думаў, я бачыў усё гэта ў сьне. Шчыра кажучы, я ня верыў у магчымасьць фізічнага выхаду зь целу і наведваньня месцаў у рэальнасьці. Толькі на астральным пляне.

- Забудзь пра астральны плян, хлопчык. Яго не існуе. Міхась усьміхнуўся.

- І яшчэ – я не маг. Запомні гэта.

- А хто вы? – асьцярожна запытаў Крысьціян. Цяпер ён наогул ня быў упэўнены, хто перад ім – Міхась, ці яго ўяўленьне, ці нехта іньшы, нейкі дух ці дземан, які выдае сябе за яго суседа. Такое таксама магло быць, таму трэба было быць асьцярожным.

- Я – Д'ябал. Сатана. Лючыпар. Як ты мяне пажадаеш клікаць. Але ж Д'ябал мне падабаецца болей. Да, і запомні – Самаэль гэта не Сатана. Гэта асабная істота, дземан, выконваючы пэўныя функцыі пры нябёсным двары. Мой добры сябар і глаза і вушы ў анёльскім каралеўстве, якое я ня дужа люблю. Бо яны мяне раздражняюць сваім цемрашальствам і ўпартасьцю. Няма нікога больш дурнога і нудотнага, чым анёльскае племя. Ханжы з ханжэй. Але ж – добрыя. Тое ў іх не адымеш. Таму я трымаюся ад іх далей – баюся забіць кагосьці пад гарачую руку.

Міхась усьміхнуўся ў цемры, і адкінуўся на сьпінку.

- Не баішся мяне? – спакойна запытаў ён, і яго голас пракаціўся па пакоі, як гром.

- Не. Крысьціян адмоўна пакачаў галавой. – А яна – хто? – раптам запытаў ён.

- Сафія. Ева. Жыцьцё. І мая каханая. І, канешне, жывой зямной чалавек – Летыцыя. Дзяўчынка дваццаці аднаго года.

Паўналетняя па ўсіх мерках. Але ж для мяне – дзіцё. Мая любая дачка, мая каханая жонка.

- А Міхась? Той, які ляжыць зараз, паранены? – запытаў Крысьціян.

- Ён – гэта я. Я ў чалавечым целе. Калі я прыходжу ў рэчаіснасьць, я апранаю чалавечае цела, таксама, як і Хрыстас апрануў цела Ісуса. Я мог бы быць і Хрыстом, але ж болей мне гэта не цікава. Я ўжо быў ім, і не зьбіраюся паўтараць вопыт з расьпяцьцем. Нічога прыемнага і разумнага ў ім няма. Вісіш бездапаможна на дрэве, і пакутніцкі паміраеш. А ўсе, хто табе дораг, глядзяць на цябе з жалем. Жанчыны плачуць, мужчыны сьціскаюць кулакі. А ты ня можаш зрабіць нічога. Бо Бога не існуе – ты сам Бог. І ты дазволіў сябе расьпяць. Бінга! Сусьвет застаўся гаротным сіратою, а бацька вырашыў зь яго сыйсьці.

- Вы так жартуеце? Крысьціян усьміхнуўся.

- Не. Якія тут жарты. Калі б не яна, Сафія, я б так і падох на крыжы, як сабака, нават і ня ўспомніўшы, хто я. І проста пробкай выляцеў бы з гэтага сусьвету. Але ж яна зьняла мяне з крыжа сваім каханьнем. Праз каханьне да яе я ўспомніў, хто я ёсьць, і хто ёсьць яна. Дакладней, хто яна, я заўсёды ведаў. Толькі вось пра сябе забыў. Цяпер жа я ведаю сябе цалкам і поўнасьцю. І для мяне няма нічога немагчымага. І таму я наўмысна абмяжоўваю сябе. Але ж калі прыходзіць час – так, як цяпер – я з'яўляюся ва ўсёй сваёй моцы.

Так што я – і Бог, і Д'ябал, і чалавек – усё адразу. Ён узьняў руку, і працягнуў:

- Крані.

Крысьціян дакрануўся, і пачуў цяпло. Звычайная чалавечая рука, шырокая, моцная. Рука жаўнера, звыклая да зброі.

- Вы ваявалі? – раптам запытаў ён.

- Увесь час, - нягромка вымавіў Міхась. – У якіх бойках я толькі не ўдзельнічаў. А ведаеш, як мы сустрэліся зь ёй? – раптам

вымавіў ён.

- Як? – запытаў Крысьціян.

- Я яе згвалціў. Яго голас прагучэў спакойна, роўна, нібыта прысудам самому сябе. – Згвалціў і забіў. І так – шмат разоў.

- Думаеш, толькі ты адзін прагнеш Еву? Сафію? Ты ня можаш уявіць, як Бог яе прагне. Я гвалціў і забіваў яе незьлічоную колькасьць разоў, ва ўсе часы. Яна цярпела ад мяне такія пакуты, што ты ня можаш і ўявіць. І яна ўсё ж кахае мяне. А я яе кахаю так, што сусьвет ня можа ўмесьціць гэтага майго каханьня, бо калі б яно праявілася тут цалкам, ён бы згарэў, рассыпаўшыся на кавалкі. І таму я кахаю яе тут у чалавечым целе. І ўсё ж, каханьне гэта такое моцнае, і балючае, і для яе, і для мяне, што звычайны чалавек уявіць гэта ня ў сілах. Бо я кахаю яе і чалавекам, і Богам, і Д'яблам. І Д'ябла ўва мне тут роўна напалову. Еву няможна ня прагнуць. Я спачуваю цябе, Крысьціян. Твае пакуты сапраўды пякельныя. І ты атрымаеш за іх узнагароду. Толькі не на нябёсах, а ў мяне.

Я праведу цябе праз другую, цёмную старану сусьвету. Калісьці ты гэта ўжо рабіў, але ж гэта і сапраўды было ў сьне – пасьмертным сне Адхлані. Я ж вазьму цябе туды жывым і ў целе. Аднак час яшчэ не прыйшоў. І цяпер мне пара вяртацца, бо маё цела прачынаецца. Мы яшчэ сустрэнемся з табой і вернемся да гэтай размовы, калі я вярнуся сюды Міхасём. Ён – маё зручнае і любімае адзеньне. Можна сказаць, што ён – гэта я. Абраны Д'яблам. Дарэчы, вось Міхась і сапраўды быў чараўніком і магам, ваўкалакам і забойцай, і кім ён толькі ня быў. Ён узьняўся так высока, і апусьціўся так нізка, што яго душа адначасова прыняла ў сябе і боскае, і пякельнае, і мяне, і Мешыаха. Ён прайшоў і пекла, і нябёсы, і вярнуўся пераўтвораны ў філязоўскі камень. Ён сам табе раскажа.

- Я раскажу табе, Крысьціян. Да, і дзякуй, што ты не зганьбіў маю жонку. Бо я такога не дарую. Раптам яго голас набыў уласныя Міхасю ноты. Ён быў зусім чалавечы, знаёмы.

- Цяпер я вымушаны ісьці, бо маё цела прачынаецца. Бывай, сусед. Чалавек у крэсьле ўсьміхнуўся, і раптам зьнік. Крысьціян

жа застаўся сядзець адзін у цемры, якая пільна, ва ўсе вочы глядзела на яго, быццам бы чагосьці чакала.

Глава 41: Кроў

Ён ізноў прачынаўся - марудна, пакутніцкі. Але ж цяпер сьвядомасьць яркім сьвятлом залівала яму вочы. Болей не было аксамітнай цемры вакол - белы дзень настырна лез у твар, вымушаючы прыжмурвацца. Ён між волі паморшчыўся, і застагнаў, расплюшчваючы вейкі. Яна сядзела перад ім на зэдліку, скурчыўшыся, як маленькае нахохленае птушаня. Белыя крысы халату нагадвалі падбітыя анёльскія крылы, позірк, ськівараны ўніз, быццам бы ўгледваўся ў нешта на дне ледзянага калодзежу - у ім хаваліся сум і бяздапаможнасьць, пакора перад маючым адбыцца лёсам. Яе доўгія валасы ліліся паверх халату па плячох - чорнае на белым, тонкія рукі ахапілі плечы. Пад халатам былі тонкі чорны швэдар і вузкія джынсы - практычнае адзеньне. Яе твар выглядаў спакутваным, вочы былі абведзены кругамі.

- Каханая... Што сядзіш, птушаня маё? Вусны зь цяжарам слухаліся яго. Яна ўзьняла вочы. І раптам са сьлязамі схапіла яго руку, сьціснуўшы. Яе пальцы гладзілі яго кісьць, губы ўздрыгвалі. Ня гледзячы ні на што, яна была прыгожай - такой, як у жыцьці не бывае. Аграменныя вочы, цяпер - цёмныя ад стомы, бледна-ружовыя вусны на белым твары, мяккія аксамітныя шчокі. Густы завіток валасоў даверліва прытуліўся да яе шчакі. Яму захацелася крануць яго рукой. Марудна ён узьняў кісьць, і дакрануўся да яе шчакі.

Яна паймала яго кісьць рукамі, і прыціснула да вуснаў.

- Каханы, - ціха прашаптала яна.

- Прачнуўся... жыцьцё маё сконьчылася без цябе. Мяне тут не было - я была там, з табою.

- Не адпусьціла..., - ціха вымавіў ён, гладзячы яе шчаку. Каханая мая. Жыцьцё маё. Ну, ня плач, ластаўка мая. Цяпер усё будзе добра. Цяпер я нікуды не сыду - заўсёды буду з табой. Куды хочаш - туды і пойдзем. Хочаш - у Памежжа адправімся, хочаш - далей. Куды ты жадаеш, любая?

- У хаціну хачу, - ціха вымавіла яна. - Лясную хатку, дзе мы з табой сустрэліся. Дзе ўсё пачалося.

- Ну, у хаціну - дык у хаціну. Ён усьміхнуўся. Вось ачуняю, і адразу накіруемся. У наша з табой новае падарожжа.

Ён ужо ня блага адчуваў сябе. Толькі што швы балелі, ды грудзі сьцісквала. Але ж усё яго цела паступова напаўнялася жыцьцём - да яго ўжо вярталася яго былая моц. Здаецца, разарваў бы зараз усе гэтыя правадкі - але ж нельга. Трэба ляжаць, выконваць прадпісанае.

- Ды я ўжо гатовы дамоў ісьці, любая, - пажартаваў ён. - Хто там табе сьнег хоць чысьціць? Ты сама не рабі - папрасі некага.

- Нічога, каханы. Сьнег амаль увесь ужо стаяў. Хутка зусім сыйдзе. Нікога выклікаць ня трэба. Ды я і нікога не жадаю бачыць.

Я хачу бачыць толька цябе. Быць з табою. Яна раптам закрыла твар рукамі.

- Сонейка маё, я заўсёды побач. Ён накрыў яе пальцы сваімі.

- Ня плач, прашу цябе. Ня псуй вочкі.

- Як я хачу ўбачыць тваю ружовую похвачку. Дакрануцца да яе. І грудкі твае хачу ўбачыць. Ці ўсё там на месцы?

Ён усьміхнуўся.

- Табе нельга хвалявацца, каханы! - напалохалася яна.

- Мне хвалявацца можна, і нават палезна, сонейка. Хадзі да мяне.

Яна пасунулася бліжэй, і ён дакрануўся да яе цела пад швэдарам. Намацаў грудкі - маленькія, мяккія, з набухлымі бугорчыкамі саскоў.

- Нахіліся да мяне, - папрасіў, яна нахілілася, і ён прыціснуўся да яе вуснаў, ахапіўшы вольнай рукою.

- Я адчуваю сябе жывым, - прашаптаў, цалуючы яе. - Зусім жывым.

Яна гладзіла яго твар, плачучы.

Ён быў такі прыгожы, што ў яе забалела сэрца. Такі для яе каханы.

- Табе нельга, нельга хвалявацца, любы, - ціха папрасіла яна, угаворваючы яго.

- Баюся, что я так моцна засумую, любая, што ты ў мяне тыдзень ня выйдзеш з ложку. Ён прыціснуў яе руку да вуснаў.

- Як там справы дома, каханая? Што новага?

Яна ўзьняла на яго вочы.

- Вой, любы ... зусім забыла табе сказаць... Ганна прыляцела.

- Каб яе трасца. Куды? Ён паспрабаваў устаць, і сесьці на ложак.

- Не хвалюйся, любы. Яе рукі гладзілі яго грудзі, супакойваючы. - Мы ёй хату зьнялі. Яна толькі дзень у нас пражыла. І тое мне хапіла.

Яна пакачала галавой. Ён бы рассьмяяўся, ды ня мог. Таму толькі пакачаў галавой.

- Уяўляю, золатка. Ну як яна там? Раскажы.

- Яна? Ведаеш, каханы, лепей за ўсіх. Яна ўсьміхнулася.

- Спачатку была недавольная – проста ўсім. І надвор'е дрэннае, мокрае, і ежа благая, і людзі не такія, і месца мала, і ня ведаю што яшчэ. Потым ката нейкага падабрала – чорны, аблезлы, жах. Але ж, праўда, адразу да яе пайшоў. Мяне ўзьненавідзеў, шыпеў увесь час – ня ведаю, чаму. Страшны такі, на чорта падобны. Яна ўздрыгнула плячыма. Ён пагладзіў яе.

- Як цябе можна ненавідзець, каханая. Ён проста вулічны, і наогул людзей баіцца.

- Можа, таму, што я яго прывіла, - працягнула яна сумна. – Я ж не магла дапусьціць, каб у доме кот з вуліцы нейкі жыў. Можа, ён шалёны. Ну, я канешне выклікала доктара. Крысьціян дапамог – ката трымаў. Мы яго прышчапілі ад ўсяго. Тры разы. Ён, праўда, выў, ірваўся – прыйшлося кракі апранаць. Сама б я яго не ўтрымала ніколі. Ён крычэў, потым забіўся некуды, але ж на ежу вечарам выпаўз. Толькі на мяне шыпеў. А вось Ганну не баіцца – ледзь што, на рукі ёй – скок! І сядзіць, урчыць. Яна раптам рассьмяялася. Ён рассьмяяўся таксама.

Так дзе вы хату ёй зьнялі? – запытаў.

- У горадзе, кватэру. Яна домік хацела, але ж мы вырашылі, што ў кватэры ёй лепей будзе. Там і магазін побач, і ўсё, што трэба. Дзьва пакоі. І з катом можна, мы дамовіліся. Яна яго Васілём назвала. А ведаеш, яны нечым падобныя. Яна ізноў рассьмяялася.

- І што яна, так там і сядзіць, у той кватэры? – пацікаваіўся ён. – Чым займаецца?

- Ёй людзі увесь час званяць, шалёнства проста нейкае. І нават тут, у Осла, эмігранты пра яе даведаліся. У яе ўжо чарга і расьпісаньне на год, можа.

- Пользуецца запытам. Ён усьміхнуўся. – Магічныя паслугі – тавар, які заўсёды будзе патрабаваны. Пакуль дурні не перавядуцца. Так што - не сумуе. І цябе не турбуе. Тое добра. Ён паспрабаваў сесьці, і паморшчыўся. – Цішэй, цішэй, каханы. Я зараз. Яна паправіла яму падушку. Ён з цяжарам прыўзьняўся.

- Яна, каханы, мяне не турбуе, толькі званіць увесь час. Яна ж мовы ня ведае, і ў магазін, і ўсюды ёй дапамагаць трэба. Яна ў стрэсе, я разумею. Яна нахіліла галаву.

- А праз яе і ты ў стрэсе. Ня бэсьці яе. Ён строга паглядзеў на яе – наколькі мог.

- Не, я ня бэшчу. Яна і пра цябе запытвае ўвесь час. Хвалюецца. Казала – чытаць будзе за цябе і маліцца.

- Дужа прыемна. Ён змрочна ўсьміхнуўся. – Толькі каб мне ад яе малітваў яшчэ горш ня стала. Каб наогул не адкінуцца.

- Ад малітваў ня можа стаць горш, - упэўніла яна яго. – Я за цябе малюся ўвесь час.

- Кацянятка маё, што б я без цябе рабіў. Калі б ня ты, то і наогул бы ня быў жывы. Ён пагладзіў яе руку.

- Каханы, калі б ня я, нічога гэтага б не адбылося. Яна апусьціла галаву. – Бо гэта ўсё здарылася праз мяне.

- Не, каханая. Гэта здарылася не праз цябе, а праз чалавечую заайздрасьць і злобу. Праз пажаднасьць. Што там з гэтым хлапцом, якога я падстрэліў? – запытаў ён. – Ці жывы ён?

- Жывы, каханы. Сядзіць пад сьледствам. Незаконнае ўтрымоўваньне зброі, спроба забойства. Але ж тут складана. Ён сказаў, што забіваць наогул нікога не зьбіраўся, напалохаўся, і стрэліў. Я пасьведчыла, што ён зьбіраўся мяне скрасьці, забраць, прымусам вывезьці, аднак ён сказаў, што такога не было, і Ліліян пасьведчыла таксама. Так што словы супраціў словаў – адбываецца звычайная спрэчка. І ва ўсіх – самаабарона. А я – вар'ятка. Мне верыць нельга. Ён усё паліцыі расказаў. Яны мяне дапытвалі, ці праўда, што я ляжала ў бальніцы. Я сказала, праўда. Чаму мне хлусіць. І яны неяк на мяне паглядзелі, дзіўна. Яна замаўчала.

Наогул, яны аднесьліся да яе ў вучастку неяк халодна. Нейкія прыезжыя – спрэчка паміж мігранатамі, усе – "каляровыя". Адзін славянін другога падстрэліў – басьнійца. Лічы, што турка. Яна ж – габрэйка, па бацьку. Маці запісала, каб калі што, у Ізраіль можна было з'ехаць. Бацька яе неяк нават запрашаў, і, калі б яна не сустрэла Міхася, то можа б і з'ехала. Нават ён жартаваў, што праз жану-габрэйку яму цяпер усе дарогі на Сьвятую зямлю адкрытыя.

І яшчэ яна яму не казала, але ж калі патрабавалася донарская кроў, яна прапанавала сваю, і тая як нельга лепей падышла. У яго было нейкае рэдкае спалучэньне – чацьвёртая группа нулявы рэзус, і ў яе – такая ж. Такое можа быць толькі ў

кроўных сроднікаў, але ж яны былі афіцыйна расьпісаныя. Супадзеньне. Аднак больш глыбокі аналіз паказаў і яшчэ нешта. Поўную ідэнтычнасьць – нібыта яна была яго клонам. Быццам бы ў ёй не было ніякіх іньшых генаў. І было бяспрэчным тое, што яны былі блізкай радзінай – радзінай першай лініі. Але ж айцом яе афіцыйна быў запісаны іньшы чалавек, і на паперах ніякага радства між імі не было. Палічылі, што гэта альбо дзіва, альбо – памылка. Ды і наогул, усё разгортвалася хутка, і ніякія сямейныя справы нейкай там мігранцкай сям'і нікога тут не цікавілі.

Яго кроў цякла ў ёй, і гэтага для яе было дастаткова. Адзіная зь ім кроў. Чаму гэта так, яна ведала. Бо яна сама папрасіла яго замяніць яе кроў сваёй. Яна малілася яму, і прычашчалася яго крывёю, як віном. Іх целы і душы, усе жыцьцёвыя вадкасьці даўно ўжо перамяшаліся, зьліліся, і таму – ён быў ёй, а яна – ім, і радство паміж імі было значна мацнейшым, глыбейшым, чым нават паміж бацькам і дзіцём, ці сястрой і братам. Яна была адзінасутнасна яму, таму што поўнасьцю прыняла яго ў сябе. Цяпер у ёй быў толькі ён – Бог, і Каханьне. Разам зь ім яна перастала быць чалавекам, і сапраўды набыла адвечнае жыцьцё. Ці ж яна магла б растлумачыць гэта ўсё дактарам і паліцыі? Тое было немагчыма. Добра, што зброя Одзіна была незаконнай, і яго затрымалі на пэўны час з гэтай нагоды. Хутка адбудзецца суд, але ж наўрад ці яму будзе пагражаць вялікі срок, ці які срок наогул. Ды яна і не жадала, каб яго пасадзілі. Усё ж, ёй было яго шкада. Турма нікога яшчэ не палепшыла, не зрабіла чалавекам. А ў ім, яна бачыла, нешта ўсё ж зьмянілася. Калі яго ўводзілі, ён глядзеў на яе так, быццам бы яе рэзанула нажом. У яго вачах былі туга, і пакута – страшэнная. І яшчэ ў іх было каханьне. Яна зразумела, што ён кахае яе. Кахае яе асуджана, і лічыць сябе праклятым, і праз гэтае зваліўшаеся на яго ўпершыню каханьне, страшное для яго, і цяжкое, і праз свой грэх, які ён зрабіў над ёй. Усё ж, ён быў чалавекам, а кожны чалавек мае права на любоў Бога.

Гэтай ноччу ёй ізноў прысьніўся дзіўны, цудоўны сон.

Яна прыехала з бальніцы позна, і стомленая, і адразу паснула, не распранаючыся, і не зьняўшы макіяж, прама на коўдры

ложку.

У сьне яна бачыла яго, зазірала яму ў твар.

- Я - цемра, каханы мой, і ўва мне нікалькі няма сьвятла. Адзінае сьвятло, якое зьзяе ўва мне - гэта ты. Ты - зорка, прарываючая змрок, якую адну бачаць мае вочы.

Яна прытулілася да яго, адчуваючы шчакой яго моцнае цела.

Ён абняў яе, саграваючы, прыціскаючы да сябе. Яго рукі былі ўладнымі, у скураных пальчатках, закаванымі ў броню, на якіх цяжкія пярсьцёнкі зьзялі халодным сьвінцовым сьвятлом. Вакол стаяў холад і змрок, але ж ёй было цёпла - бо ён быў побач зь ёю.

- Сьвятло ў гэтым сьвеце - ты, мая ластаўка, - ціха вымавіў ён. - Месяц, які я зараз трымаю ў сваіх руках, які ахінае мяне пяшчотай.

- Калі я - месяц, то ты - сонца, каханы мой. Яна ўзьняла твар, і яго вусны нахінуліся да яе вуснаў. Яго твар быў бледным, але ж вочы зьзялі - чорныя, халодныя правалы ў касьмічную бездань. Але ж у іх было сьвятло, і было каханьне, незямное, ад якога ў яе кружылася галава. І ў той жа час ён быў зямным, быў блізкім і любым ёй, хоць і страшным і магутным неймаверна для кагосьці іншага. Ён быў ваяром, каралём і зоркай, а яна была яго каралевай. Але ж акрамя яго ёй нічога патрэбна не было. І таму ён абраў яе, разумела яна. Ён быў Сатурнам, магутным Богам лёсу, і быў Юпіцерам-пераможцай, і ў той жа час ён быў ціхмяным і лагодным, калі дакранаўся да яе. Пагрозны для іншых, ён быў яе шчытом, айцом і абаронцай, ільвом, разрываючым рыкам прастору, і драконам, цела якога калыша сусьвет. Ён быў Богам, Законам над Законам, і ён забраў яе да сябе.

Яна прачнулася ў цемры, яшчэ адчуваючы кола яго рук вакол. У пакоі было халодна. Яна накрылася коўдрай, не распранаючыся. Сьлёзы самі паліліся зь яе вачэй. І раптам яна і сапраўды адчула яго руку на сваім плячы. Мякка дакранаючыся

да яе шчакі, ён выцер яе мокрыя павейкі.

- Ня плач, красуня мая. Бо сьмерці і разлукі няма. І я – тут, з табою. Ніхто не сыходзіць, і нішто не губляецца. Аднойчы сустрэўшыся, мы заўсёды застанемся побач.

- Ты ня кінеш мяне, каханы? – ціха прашаптала яна, засынаючы.

- Ніколі, любая, бо гэта наогул не магчыма. Ён усьміхнуўся ў цемры. – Я – цемра, і я – сьвятло. Я – ноч, і я – дзень. І я – той Бог, што ляжыць па-за межамі тканіны гэтага сусьвету, які ёсьць сапраўдны, зь якога ўсё выходзіць, і куды ўсё вяртаецца, і які ўмяшчае ў сябе ўсё. Як ты можаш пакінуць мяне, каханая? Ці куды я магу сыйсьці ад сябе самога? Мы ж з табой – адна кроў, памятаеш?

- Памятаю, каханы, - ціха вымавіла яна, засынаючы, трымаючы яго руку ля свайго сэрца.

Глава 42: Тата

- Прынясі мне мае паперы, каханая, - наступным днём запытаў ён яе. Званок раздаўся з раніцы. Яна толькі што адкрыла цяжкія павейкі, прыпухлыя з-за амаль бяссоннай ночы, сьлёзаў і макіяжу.

Зь цяжарам разплюшчыўшы вочы, яна працягнула руку да тэлефону.

- Так, каханы. Канешне, прынясу. Ці магу прыехаць раней? Так, я зараз. Так, я толькі прачнулася. Прабач. Дрэнна спала. Не, каханы, ты не вінаваты. Я ўжо ня буду спаць. Зараз, толькі ў душ схажу. Паем, не хвалюйся. Яна схлусіла. Ды і спаць ёй ужо ня дужа хацелася. – А дзе твае паперы, любы? – запытала яна яго.

- На стале. Зараз, пачакай. Так, бачу. Ляжыць нейкі канверт – вялікі. І на ім – пячатка. Дракон на чырвоным воску. Так, я вазьму. Канешне, на машыне. Так, каханы. Я выклікаю праз твой сервіс. Яна склала канверт у плоскі скураны партфель з кодавым замком, набраўшы пароль – devil, ўзяла “верту”, замовіла машыну роўна праз час, і пайшла ў душ. Вада зашумела, змываючы зь яе сон і начныя жахі, холад адзіноты, смутак і тугу, якая ахоплівала яе безь яго. Яго родны голас у тэлефоне, здаецца, клікаў яе, цягнуў да сябе, ахутваў цяплынёй і каханьнем. Яна чула яго, і ведала, што ўсё будзе добра. Бо ён быў побач зь ёй.

- Пакажы мне свае грудкі. Узьнімі маечку. Дай, я на цябе пагляжу.

Яна ляжыць на ложку, выцягнуўшыся. Яе рука ўзьнімаецца, і верх яе піжамы паўзе ўверх. Яе сэрца тахкае, так моцна, што нешта адгукаецца ўнізе. Ён сядзіць побач, і моўчкі глядзіць на яе. Калі б яна ведала, што ён бачыць.

Яе саскі, прыпухлыя, дзявочыя, мякка вылучаюцца ў цемры на белай скуры. Яна адчувае яго позірк, і ведае - яны робяць

нешта, з-за чаго сьвет ускользвае некуды. Яго бег нарушаецца. Гадзіньнік спыняе бой.

- Ты прыгожая, дзевачка мая. Ты такая прыгожая. Я хачу зрабіць табе прыемнае. Ён ціха нахінаецца над ёй. У цемры яна бачыць яго высокую постаць, моцнае цела.

- Не варушыся, - кажа ён. - Красуня мая. Ён кранае вуснамі яе саскі, і сусьвет замірае.

Ён гладзіць яе грудкі - яны нагадваюць птушак, якіх ён баіцца спугнуць. Яе саскі ўздрыгваюць пад яго губамі – пяшчотная, мяккая скура. Яго далоні гладзяць яе цела, скараючы, падпарадкоўваючы яго сябе. Ён нахінаецца, і кранае яе сасок вуснамі. Яна ледзь дыша. Яго вусны прыціскаюцца да духмянай плоці.

- Не варушы. Ня бойся, - кажа ён. Але ж яна і ня думае варухнуцца, зьмярцьвелая ад нейкага невядомага ёй пачуцьця. Яно нагадвае жах – яна баіцца сама сябе. Ціха яна ляжыць на ложку, і ён праводзіць тварам па яе целу. Яна адчувае яго гарачы подых, густы пах каньяку, і парфюмы – цяжкой, дурманячай, гаркаваты дымны водар. Пах яго цела, яго поту – мужчынскі пах. Так ня пахне ад падлеткаў у школе. Так наогул ні ад каго ня пахне. Гэты пах зносіць яе розум кудысьці, кружыць ёй галаву. Ён належыць цемры і страху, ночы і лесу. Яна мелка дрыжыць – ёй халодна, і толькі яго вусны і рукі гарачыя. Яны гладзяць яе, накрываюць, запячатваюць, як вуглі на сьнезе, пад якімі выпараецца яе цнота, яе нявіннасьць, саступаючы месца чамусьці іньшаму, цяжкому, глухому і густому, як лясны гушчар, і чорная мшыстая глеба. Яна робіць крок туды – зь ім. Ён падхоплівае яе на рукі, і болей зямлі яна не належыць. Яна належыць яму, і лесу. Яна – яго здабыча, і яе лёс залежыць толькі ад аднаго – ад яго каханьня да яе, якое, яна ведае, такое бязьмернае, што і лес, і мора, і неба ня могуць яго ўмесьціць.

- Дзевачка мая. Лялечка, - ціха шэпча ён. Яго голас нізкі, глухі. Ён абвалоквае яе, і прыціскае, быццам бы магільнай плітой. Як і яго вусны, якія забіваюць яе – салодкія, забаронныя пацалункі.

Гэта ўпершыню – мужчына дакранаецца да яе цела. Яго губы гарачыя, уладныя. О, яны добра ведаюць, што робяць. Гэта не падлетак, юнак, які яшчэ ня ведае сам сябе. Цяпер да яе дакранаецца Бог – яна гэта цалкам разумее, і ад гэтага Богу няма паратунку, няма шляху назад, да чысьціні, якой ён яе пазбавіў, калі яе цела пачалі вывучаць яго вусны.

Яе грудзі баляць ад яго губ, пяшчотных і гарачых. У ёй адчыняецца нешта – старое, першаснае, сапраўднае, што вымушае яе стагнаць і падавацца да яго вуснаў, жадаць гэтых пацалункаў, як паміраючы жадае жыцьця, і ў той жа час – сьмерці, вымушаны марудзіць на мяжы пераходу з ілюзіі ў рэальнасьць, якую для яго набывае нябыт. Так і для яе – рэальнасьць, і праўда, і жыцьцё сапраўднае – у гэтых яго пацалунках. Яны належаць ёй – яе целу, і яе душы. Як і ён увесь цяпер ёй належыць, як і яна яму – як гэта было заўсёды.

- Тата. Татачка, - хоча вымавіць яна. Але ж вусны ня слухаюцца яе. Гэты чалавек – мужчына, а не яе айцец. Ён – Бог. Ён – нешта большае, тое, што яна яшчэ ня ведае, і вось цяпер хутка даведаецца. За гэтымі пацалункамі ёсьць яшчэ адна таямніца, самая сьвятая, самая страшная. Ці гатовая яна да яе? Яна ня ведае. Яна закрывае вочы. Яго губы апускаюцца ніжэй.

- Цябе хораша са мной, дачушка мая? Хораша табе са мною, каханая?

- Хораша, - ціха шэпча яна.

Ён цалуе яе яшчэ гарачэй, убіраючы вуснамі яе скуру. Яго цяглы напружваюцца ў цемры, рукі гладзяць яе, ён быццам бы сьпявае нешта, нейкі аднаму яму вядомы абрад, каб забраць яе за сабой. Яна такая танюткая, такая пяшчотная. Гэтае дзіця належыць толькі яму – і яе цела, і яе душа. Хутка, хутка ён забярэ яе – зараз. Ён кранае вуснамі яе мяккае ўлоньне, удыхае яе малочны пах. Яго губы апускаюцца ніжэй, там, дзе шаўкавістыя, ледзь заўважныя валаскі ўжо сталі вільготнымі.

- Рассунь ножкі, - ціха шэпча ён. – Я хачу пацалаваць тваю похвачку. Табе будзе прыемна. Салодка. Ён акуратна разводзіць яе сьцёгны, і апускаецца губамі ніжэй. Яна адчувае яго гарачае

дыханьне там, у сябе ўнізе. Яго вусны і язык дакранаюцца да яе, і яе быццам бы працінае маланкай – прыемнае, вострае пачуцьцё, ад якога ў яе ўсё сьціскаецца ў грудзях.

Яна громка стогне.

- Цішэй, цішэй, птушаня маё. Ён прыціскаецца да яе там губамі. Яна ўся вільготная, і ён ня можа болей трымацца. Яго чэлес цьвёрды, нібы каменны. Лот, які пераступае мяжу ў бязьмежнасьць, прабівае люстэрка, і за ім становіцца Богам. Ён кранае языком яе вільготную плоць, і яна стогне і выгінаецца пад ім у цемры.

- Хораша табе? Хораша, красуня мая? – ціха запытвае ён, гладзячы яе рукой. Уся яго далонь вільготная. Яна дыша мелка, як загнанае аленя.

- Так, татачка. Што гэта было? – запытвае яна яго. – Каханьне, дачушка. Гэта было каханьне, - ціха кажа ён, нахіняючыся над ёй. Кладзе яе ногі сабе на плечы. Ён узьнімаецца – яна бачыць яго ў цемры. Ён такі прыгожы, такі любы для яе, такі родны. Ён – для яе ўсё, разумее яна. Яна нікога ня хоча, акрамя яго. Ён – яе айцец і муж, адзіны мужчына, якога яна жадае.

Ён стварыў яе для сябе, і забраў яе, каб ім адвечна быць разам.

Ён апускаецца ніжэй, амаль кранаючы яе твар, прыціскаючы да грудзей яе ногі.

Нешта дакранаецца да яе там, унізе, прыціскаецца да яе вільготнай похвы, і яна стогне ад асалоды, якая раптам пераўтвараецца ў боль.

- Прабач мяне, - ціха кажа ён. – Любая мая. Сонейка маё. Яго рукі прыціскаюць яе да ложка, і яна адкувае, як яго плоць уваходзіць у яе там, унізе. Яна ўскрыквае, але ж ён закрывае ёй пацалункам рот. Яго рукі трымаюць яе рукі, сьцёгны прыціснуты сьцёгнамі, грудзі – грудзямі. Яна ня можа ня тое што крычаць – уздыхнуць. Гэта нешта разрывае яе, ёй так балюча, што яна амаль губляе розум. Яго шчака мокрая, адчувае яна. Па ёй таксама бягуць сьлёзы. Балюча ёй, а плача

ён. Раптам ёй становіцца яго шкада. Яна абдымае яго, прыціскаючыся да яго пляча вуснамі.

- Татачка, любы мой, каханы, я так кахаю цябе – ціха шэпча яна праз сьлёзы і боль, адчуваючы нешта там, нешта, што болі болей не належыць, бо яна прайшла яе мяжу. Гэта – яно, каханьне сапраўднае, разумее яна – калі ў яе ўваходзіць яго цела, і яна прымае яго, аддаючыся, ахвяруючы яму сябе, каб ён мог зрабіць зь ёй тое, што ён зараз робіць. Каб мог вызваліцца, і тым самым вызваліць яе. Яго плоць рассоўвае яе, рухаючыся, сьцёгны апускаюцца і ўзьнімаюцца. Ён болей ня кажа ёй словаў каханьня, ён пераўтварыўся ў некага, каго яна болей ня ведае, як і яна пераўтварылася ў нешта, што цяпер з'яўляецца яго часткай, адзіным, аднасутнасным яму. Іх дуэт – яго асалоды і яе болі, яго жарсьці і яе ахвяры закручвае прастору ў нейкую шалёную віхуру, якая адрывае іх ад зямлі. Яна стогне, громка, так, быццам бы яе забіваюць. Яе тонкае цела выгінаецца ў яго руках. Яе ўлоньне скарочваецца, адчувае ён – яе б'юць сутаргі. Асалода накрывае і яе, і яго. Яна болей не дзіця – жанчына, жанчына прагная і ўладная, зводзячая яго з розуму, якой хочацца аддаць усё – і жылы свае, і кроў, і ўсё жыцьцё бяз рэштку. Усё, усё на сьвеце дзеля яе. Дзеля гэтай яго і яе асалоды, дзеля гэтай цемры, за якой яны абодзьва зараз сустрэлі Бога, і зьліліся ў ім. Цяпер забраць яе ў яго не магчыма, і спыніць яго немагчыма. Той, хто паспрабаваў яе – вар'ят. Ева. Сафія. Боская сутнасьць, адзінародная яму. Ён цяпер поўны – поўны ёю. Ён выліваецца ў яе, і апускаецца, абдымаючы. Яна ўздрыгвае ў яго руках. Жанчына. Шхіна. Яго каханая. Яго любае дзіця.

Ён адкрывае вочы, і яна нібыта вызваляецца зь нябыту. Машына нарэшце спыняецца. Яна выходзіць зь духмянай цемры аўто, і ўзьнімаецца на ганак шпіталю, прыціскаючы да грудзей вялікі партфель з бліскучай кракадзілавай скуры. Яе крокі аддаюцца ў яго скронях, як пульсацыя яго ўласнай крыві. Ён адчувае, як яна набліжаецца. Хутка яна ўвойдзе ў пакой –ў яго нострах ужо лунае яе духмяны пах.

- Татачка. Тата, любы мой, родны. Я хачу жыць з табой, толькі с табой. Пераехаць да цябе. Зь яе вачэй бягуць слёзы. Ён абдымае

яе, і прытуляе да грудзей.

- Сонейка маё, як доўга я цябе чакаў. Любая мая дачушка. Жыцьцё маё. Ён прыціскае яе, яго рукі гладзяць яе сьпіну, нахінаецца да яе, кранае яе шчаку вуснамі.

- Каханая, - чуе яна яго ціхі голас, ледзь чутны, словы, якія толькі вымаўляюць губы, і ў іх зусім няма голасу. Яны кранаюць яе, як пацалунак – мяккі, пяшчотны. Шчакой яна адчувае яго бараду, сваім подыхам ловіць яго подых. Яна глядзіць у яго вочы, а ён – у яе. Яго вочы – карые зь зялёным, як лясны покрыў, працінуты сонцам. Яе вочы – вялікія, як шэрыя вазёры, задуменные восеньскія нябёсы.

- Летыцыя. Каханая мая. Дачушка мая. Мая адзіная, венчаная са мной перад Богам. Яго вочы распавядаюць ёй гісторыі, вусны ўсьміхаюцца. Яна ўздрыгвае ў яго руках.

- Я хачу назаўсёды застацца с табой. Заўсёды быць с табой разам. Мне ніхто болей не патрэбны. Яе сьветлы тварык узьнімаецца, і пазірае на яго. Яна такая прыгожая, што яго вачам балюча. – Толькі ты, ты адзіны. Я кахаю цябе, - ціха кажа яна, і ён нахіляецца да яе вуснаў.

- Я ведаў, што ты прыйдзеш да мяне. Верыў. Я маліўся – Яму.

- І я малілася, любы.

Ён сьцісквае яе рукамі. Яна ахоплівае яго за шыю, і ён нахіляецца да яе вуснаў. Гэта ня Алекс – куды там. Яго пацалунак – гарачы, глыбокі, прагны, такі, што ў яе заходзіцца сэрца. Ён ізноў мяняе рэальнасьць – усё мяняе, уладна, бязьлітасна. Так, як можа толькі ён. Ён забірае яе – выратоўвае яе ад усіх.

Яны сядзяць на кухні, і яна п’е гарбату – з малаком і мёдам. На вуліцы халодна, і яна прадрогла. Яна проста распавядае яму – усё. Ён глядзіць на яе, і яго вочы становяцца цёмнымі, амаль чорнымі. Яна ня ведае, але ж ён зазірае ёй у душу, і яе душа кажа яму значна больш, чым могуць сказаць словы. У яе душы ён бачыць бездані, і страшны гвалт, які зрабілі зь ёю. Яна не

разумее ўсю ступень таго блюзьнерства, той жорсткасьці, зь якой апаганьванілі яе душу і цела. Яна проста распавядае, не шкадуючы яго пачуцьцяў. Але ж за словамі ён бачыць тое, сапраўднае, што ня могуць сапраўды бачыць вочы. Цяжкая, чорная нянавісьць падымаецца з глыбінь яго душы. Так нараджаецца той, другі Ён – Д'ябал, і гэта адзінае, чым ён можа адказаць сусьвету. Яна сыйшла ў яго, і была там, і пакутвала. І цяпер – вось, зьвярнулася. Вярнулася да яго.

- Яны гвалцілі мяне. Распраналі. Яны рабілі са мной усё гэта. Яе голас ціхі, нейкі тусклы, як маленькі званочак, гук якога губляецца ў завеі. І тады ты прыслухоўваешься, каб пачуць яго ізноў, каб працягнуць туды, у холад і сьмерць, цёплую чалавечую руку.

- Я заўсёды памятавала цябе, - ціха кажа яна.

- Я ведаю, каханая. Проста час яшчэ не прыйшоў, каб ты прыйшла да мяне. Бо ж цябе трэба было падрасьці. Ён ківае. – А цяпер ты – тут, са мною. І я нікуды не адпушчу цябе. Хадзі да мяне, - ціха кажа ён. Яна падыходзіць, і ён абдымае яе, садзіць сабе на калені. Яго вусны сустракаюцца зь яе вуснамі, рука накрывае грудзі. Яна такая маленькая, такая пяшчотная – як птушачка, - ціха шэпча ён. – Птушаня маё. Ён гаворыць зь ёй так, як толькі ён можа, на мове, якая ліецца зь яго вуснаў, як крынічная вада ў сьпякоту. Яна закалыхвае яе, як лясны сьпеў, і качае, як бурныя хвалі глыбокага возера. Яго грудзі шырокія, а рукі – магутныя, цьвёрдыя, як камень, як скалы, якія пакінуў леднік, адступаючы на поўнач.

- Хачу цябе, - ціха кажа ён. – Я чакаў столькі год, каханая. Ён узьнімае яе на руках, і нясе на ложак. Пакрывае пацалункамі яе цела. Яна даверліва прыціскаецца да яго, абдымаючы.

- Каханы, - ціха шэпча яна. – Мой каханы. Адзіны мой у цэлым сьвеце.

Раніцой пачынаюцца званкі. Спачатку – ён, гэты Алекс. Дзе яна? Што яна тут робіць?

- Алекс, я ня буду жыць з табой. Я буду жыць са сваім айцом.

Прабач, але ж нашыя адносіны скончаны. Зь ім яна размаўляе цьвёрда, суха. Потым званіць яе маці, і яе голас раптам зрываецца на сьлёзы.

- Я буду жыць з татай. З сапраўдным. Ён мяне заўсёды любіў. Ён мяне ня кінуў. Адкуль я ведаю? Адтуль. У мяне яго адрас – быў заўсёды. Ён даў. Ён прыходзіў да мяне. Гэта ты яму забараняла. Мама, я кахаю яго. Я буду жыць зь ім. Усё. Мне ужо васемнаццаць год. Хутка дзевятнаццаць. Ніхто ня можа вырашаць за мяне. Я ведаю, што я шлёндра.

- Дай мне трубку, - нягромка кажа ён. На яго скулах ходзяць жаўлакі.

- Усё, што вы толькі што казалі ёй, вы можаеце сказаць мне.

- Ведаеце, мяне гэта не цікавіць. Яна так вырашыла, я прымаю за яе поўную адказнасьць. Нічога страшнага. Знаеце, у гэтым сьвеце – шмат вар'ятаў. Можна сказаць, што і ўсе. І хворых шмат. Толькі здаровых – мала. І яна – адна зь іх. Катаржына, так вас клічуць? Я прашу вас зазірнуць у яе пасьведчаньне аб народжаньні. Хто там запісаны айцом? Нейкі Юзаф Марковіч? Ну і што вы мне хочаце сказаць? Праўду? Праўду мы з вамі ведаем. І яна, гэтая праўда, у кожнага застанецца сваёй.

Калісьці ты забрала яе ў мяне, а цяпер – я забіраю яе ў цябе. Толькі я літасьцівы, не такі, як ты. Ты ж ведаеш, дзе яна, і зь кім. Можаш яе бачыць. Нават у госьці прыходзіць. Тешча. Калі будзеш званіць ёй і хваляваць, ты ведаеш, хто я, і што я магу зрабіць. Калі толькі даведаюся, не дай Божа, што ты нешта такое ёй кажаш, ад чаго ёй можа стаць горш, ты яе болей ніколі не пачуеш.

Бывай, Катаржына.

Памылка юнацтва. Ён усьміхаецца. Проста ён абраў гэтую жанчыну, каб яна стала сасудам. Носьбітам яго волі. Каб яна прыйшла праз яе ў гэты сьвет. Гэтае дзіця ня мае зямных бацькоў. Ён – адзіны яе айцец. Яна была зачатая толькі ім, і зямной крові ў ёй наогул няма. Таму яна тут так і пакутуе.

Нарэшце, крокі прагучэлі зусім блізка. Яе пах стаў проста чароўным, ап'яняючым, абвалакваючым. Дзьверы расчыніліся, і яна ўвайшла ў пакой, прытрымліваючы вялікі чорны партфель з паперамі. Ён ужо сядзеў на ложку. Калі б не правадкі, дык і ўстаў бы, але ж – нельга. Трэба падпарадкоўвацца парадку.

Яна ўбачыла яго, і радасна ўсьміхнулася. І ў той жа час – гаротна, жаласна.

Падышла да яго, паставіла партфель на стул, нахінулася і пацалавала. Яе рукі пяшчотна кранулі яго, ахапілі за плечы. Ён асьцярожна абняў яе.

- Ну як ты, красуня мая? Прабач, што абудзіў цябе з ранку.

- Нічога, каханы, - вымавіла яна. – Шмат спаць – блага. Я прывезла ўсё, як ты папрасіў. Яна раскрыла партфель, і дастала вялікі запячатаны канверт.

- Як ты сябе адчуваеш? Яе позірк нагадваў дзьве журботныя вялікія зоркі, якія міргателі на зацягнутым хмарамі небе.

- Добра, сонейка маё. Ужо вось – бачыш, сяджу. А хутка ўстану, і дамоў прыйду. Ды я і так хаджу, - пажартаваў ён. – Толькі цяпер – у снах.

- Я адчуваю цябе, калі ты прыходзіш. Яна прыціснулася да яго рукі ілбом. Ён гладзіў яе валасы.

- Што будзеш рабіць, каханая? Раскажы мне.

- Прыеду – буду спаць, - шчыра прызналася яна. – Але ж спачатку да Ганны трэба заехаць. Нешта там ёй патрэбнае, нейкія лекі. Сьпіна баліць. Куплю ёй мазь.

- Чары не памагаюць. Ён усьміхнуўся.

- Ну якія там чары. Гэта ж свая сьпіна – уласная. Яна ўсьміхнулася таксама.

- А заўтра мы дамовіліся з Крысьціянам – ён на нейкую выставу мяне прапанаваў завесьці. Сучаснае мастацтва.

- Ну вось і раскажаш мне, чым цяпер тыя мастакі дыхаюць. Я ж – не сучасны. Ты ж ведаеш.

- Ведаю, любы. Як я сумую безь цябе! – яна прыціснула яго руку да сэрца, накрыла яе сваёй.

- Родная мая, а як я сумую. Як я хачу засынаць і прачынацца з табой побач. Ён узьняў яе кісьць, і паднёс да вуснаў. Яе рука смачна пахла – ружай, на ёй паблісквалі залацінкі.

- Кветачка мая, - ціха вымавіў ён. – Каханая. У палату заглянуў твар у масцы і шапачцы.

- Прашу калі ласка завяршыць наведваньне. Хер Михал, у вас – працэдуры. І праз пяць хвілін – абыход.

- Добра, каханы. Я паехала. Мне яшчэ ў аптэку. Яна пацалавала яго. – Звані, калі ласка. Бо ж я баюся турбаваць цябе.

- Добра, золатка. Ты адпачывай, не напружвайся ты дужа з гэтай гаспадаркай, і з Ганнай. Ён пацалаваў яе. Яна абняла яго, і сышла з палаты. На парозе як раз сустрэла доктара.

- Як ён, хер прафесар? Скажыце, калі ласка. Мне трэба ведаць праўду, - ціха вымавіла яна.

Чалавек у павязцы на твары паглядзеў на яе – позіркам, які ня раз сьлізгаў раўнадушна па такіх тварах – заплаканых, усхваляваных. Але ж цяпер яго позірк крыху зьмягчыўся. Перад ім стаяла прыгожая, як мадэль, дзяўчына, з чорнымі валасамі, зь белай скурай, але ж відавочна ўсходняй зьнешнасьці. Басьнійка ці турчанка, як і гэты мужчына. Южная Еўропа, ці нават далей. Для пакістанкі ці сірыйкі надта сьветлая скура. Панаехала іх тут. Але ж гэтая жанчына чамусьці выклікала ў яго пачуцьцё жалю – тонкая, слабая, заплаканыя вочы. Яму раптам стала яе шкада. Па адзеньню было бачна, што дзяўчына ня бедная, але ўсё ж, было зразумела, што яна суцэльна і поўнасьцю залежыць ад гэтага мужчыны. І згубіць яго для яе – як згубіць усё, увесь сусьвет.

- Ведаеце, спадарыня, праўду з нас ня ведае ніхто – яе ведае

толькі Бог, - ціха вымавіў ён. – Як доктар, я магу ўпэўніць вас, што аперацыя прайшла добра, і пацыент ідзе на папраўку. Але ж яму патрэбны час – так, як і ўсем нам ён патрэбны. Ён пагладзіў яе рукой па плячы – міжволі атрымалася. Яна яго руку быццам бы і не заўважыла. Кіўнула.

- Добра. Я разумею. Я буду за яго маліцца, - ціха вымавіла яна. Разьвярнулася, і сышла па калідоры, ён жа колькісь імгненьняў стаяў, і глядзеў ёй усьлед, а потым пацягнуў ручку, і зайшоў у палату.

Глава 43: Замак

Яна рухалася з пакою ў пакой, праходзіла з пласту на пласт рэальнасьці. Праходзячы, бачыла людзей – яны сядзелі, апусьціўшы твары ў калені, ахапіўшы рукамі галовы, закрыўшы далонямі вушы. Яна ж імкнулася міма іх, туды, дзе было Сьвятло. Яна бачыла яго твар, і цягнулася да яго, ці, дакладней, гэта ён моцна цягнуў яе, так, што яна не магла ўтрымацца, і ня рухацца наперад.

- Чаму яны ўсе ня бачаць яго? Чаму павярнуліся сьпінамі, закрылі твары? Яна не магла зразумець. Бо ж яны ўсе шукалі яго. Шукалі яго ў сабе, але ж знайсьці не маглі. Чаму б не павярнуцца тварам да Сьвятла, і адкрыць яму вочы? Чаму вы ня глядзіце ў Сьвятло? – запытала яна аднаго зь людзей. Той адарваў рукі ад вушэй, і з жахам узьняў на яе твар.

- Дзе ты бачыш сьвятло, ведзьма? – пачула яна яго голас, сухі, рыпучы. – Там, куды ты імкнешся, куды паказваеш – цемра! Той, хто ўбачыць яе, навечна страціць зрок, і будзе праклятый. Таму мы закрываем вочы свае, каб ня бачыць, і вушы, каб ня чуць яе. Яна спакушае нас. Ці ты ня чуеш? Гэтая цемра – сьмерць! Ён зь нянавісьцю глядзеў на яе, і яна ўбачыла на яго вачах – бельмы. Са страхам і агідай яна адступіла прэч.

- Там – Сьвятло, - ціха вымавіла яна. – Там – Ён адзіны. Цемрашальства і нявер'е выпалілі вам вочы, і закрылі вушы, і вы не жадаеце ні бачыць, ні чуць Яго. Але ж мне няма калі стаяць тут, з вамі, бо ён чакае мяне, каханы мой, вочы каго я бачу, і вусны каго клічуць мяне да сябе.

З гэтымі словамі яна руханулася далей, чуючы за сьпіной ціхі, злосны шэпт, і праклёны. Але ж яны не маглі дасягнуць яе, бо там, дзе яна была, іх не магло быць. Усё хутчэй і хутчэй яна рухалася, усё больш прагна імкнулася, і вось, нарэшце яго твар апынуўся так блізка, што здаецца, адлегласьці між імі не было. І тады яна працягнула да яго рукі, і адчула, як ён ахапіў яе, проста падаючы ў яго абдымкі. Ён моцна прыціскаў яе да сябе, і

яна сьмяялася і плакала.

- Я прайшла, прайшла да цябе! – ціха вымавіла яна. – Я знайшла цябе, каханы. Сусьвет болей мяне не трымае.

- Любая, я нікуды ад цябе не сыходзіў, - вымавіў ён, прыціскаючыся да яе вуснаў вуснамі. – Я быў з табой ад нараджэньня, і чакаў, калі ты ўбачыш мяне. Я ж заўсёды стаяў побач. Яго рукі, моцныя, ахапілі яе цела, і ёй стала лёгка і радасна, так радасна, што яна заплакала ад шчасьця.

Яна прачнулася ад свайго ўласнага плачу. Вакол стаяла цемра, але ж цяпер яна была для яе сьвятлом, бо ў гэтай цемры быў ён.

Яна адчувала яго, яго цяпло, яго дыханьне побач. Праз сон яна прыціснулася да яго, утульна схаваўшыся ў коле яго рук.

- Каханая, я тут, - ціха вымавіў ён. – Я нікуды не сыходзіў. Як я магу пакінуць цябе.

- Я ведаю, каханы, - адказала яна. Сон ужо амаль заплюшчыў ёй вочы. – Але ж ты быў там, у шпіталі. Яна прытулілася да яго шчыльней.

- Я там і ёсьць, каханая. Ды вось, прыйшоў да цябе. Ён мякка пацалаваў яе. – Пачуў, як ты плачаш у сьне, і ня мог не прыйсьці. Пацярпі яшчэ крышачку, любая. Я хутка папраўлюся. Хутка я буду дома. Толькі некалькі тыдняў. Ты ж моцная, дзяўчынка мая? Так? Ты мая гераіня, мая пераможца. Ты ўсё здолееш вытрымаць. Патрывай, яшчэ самую крышачку. Так трэба. Не сумуй, і ня плач. Проста ведай, што я – побач. Яна прыхілілася галавой да яго шырокіх грудзей. Паступова яе накрываў ціхі, мірны сон.

- Раскажы мне пра старую хаціну, - прашаптала яна, засынаючы.

- Жыў-быў адзін гаротны стары чараўнік, - нягромка вымавіў ён, - які адчайна шукаў каханьня. Ён згубіў сваю каханую недзе на прасторах бясконцых жыцьцяў, і адзінае, аб чым марыў, адшукаць яе ізноў, і прыціснуць да грудзей. І так здарылася, што, калі ён зусім адчаяўся, яна знайшла яго сама. І з гэтага

моманту яны ніколі не раз'ядноўваліся. Заўсёды былі разам.

Ён ляжаў у палаце, і моўчкі глядзеў у цемру. Яе цела ўсё яшчэ было ў яго ў руках. Яе галоўка ляжала на яго плячы. У думках ён наведваў яе, абдымаў, цалаваў, і высушваў сьлёзы. Калі-некалі жыцьцё вымушае нас цярпець выпрабаваньні. Але ж насамрэч усе пакуты, якія мы сустракаем на шляху жыцьця – ілюзія. Яны ня могуць пазбавіць нас рэальнасьці, а рэальнасьць у гэтым сьвеце адзіная: Ён. Ён – Бог сапраўдны, які ачышчае і выпраўляе душы, накіроўваючы іх да сьвятла. Хто мог раз'яднаць яго са Шхінай? Хто мог раз'яднаць Шхіну з Богам? Ён усьміхнуўся. Няма такіх сілаў ні ў сусьвеце, ні за яго межамі. Як бы яны не намагаліся, ці то драконы, ці то анёлы, ці то сам Творца, які лічыць сябе адзіным і дасканалым. Адным рухам, адным сваім подыхам ён мог зьнішчыць сусьвет, і вызваліць яе. Але ж сапраўды ў гэтым не было патрэбы. Як можна зьнішчыць тое, што не існуе? І раз'яднаць Адзінае? Пазбавіць жыцьця Існуючае? Ён закрыў вочы, і ўздыхнуў. Яму дыхалася лёгка, і сэрца білася роўна. Вялікі канверт ляжаў на стале побач. Заўтра ён працягне чытаньне. Але ж і тое, аб чым ён даведаўся, вызывала ў яго шмат пытаньняў, на якія ён думаў, як яму адказаць. Бо цяпер на ім ляжала адказнасьць – чалавек запытваў у яго шлях. Аднак куды, і навошта – тут была праблема. Чалавек жадаў прайсьці ў Сітра Ахра, і першую палову рукапіса проста выліваў на яго веды – ці тое, што ён імі лічыў. Насамрэч, ён прайшоў далёка. І сапраўды бачыў тое, што бачыў. Але ж праблема заключалася ў тым, што тое, што ён бачыў – гэтага насамрэч не было.

- Сітра Ахра – гэта пусты пакой. Сьветлы і белы, у якім няма нічога, - падумаў ён. – Толькі вялікае вакно, і дзьверы, якія вядуць унутр. А за вакном – бясконцасьць. Матэрыялізаваць жа ў пакоі можна што, і каго заўгодна. І ў гэтым заключаецца таямніца Сітра Ахра – бо яе насамрэч няма. Гэта – точка сінгулярнасьці, праз якую чалавек саступае ў нябыт, і сустракаеца з Богам. Гэта і ёсьць і Адхлань, і пекла, і падзеньне, глыбокае, як космас – праз увесь створаны сусьвет да Яго. Яна гэта зразумела, і для яе цяпер цемры няма, і дземаны паснулі. Ён жа дарма ўзрушвае пустэчу, выклікаючы зь яе мірыяды

розных формаў. Што іх выклікаць? Іх там безьліч. Можна напоўніць імі некалькі такіх сатвораных сусьветаў, і яшчэ застанецца на бясконцасьць, і плюс адзін у дадатак. Ён усьміхнуўся. Гэта і ёсьць Трон Таўміэль – чысты белы Сьвет, і пустата, напоўненая множаствам непраяўленых магчымасьцяў. Туды прайшоў, і адтуль некалі сыйшоў Фенрыр. Цёмна жа там толькі для тых, хто ня бачыць духоўнымі вачыма. Ці проста абірае Цемру – на свой густ. Як, напрыклад, ён. Але ж апошнім чынам яму было здатней ўяўляць гэты пусты белы пакой, куды ён уваходзіў, і садзіўся перад маленькім і простым прамавугольным алтаром. Запальваў адзіную белую сьвечку, і размаўляў з Богам. У акно ж ён бачыў усё – увесь сусьвет, любую яго частку. Калі ж жадаў, пакой разшыраўся, разсоўваўся, і ён трапляў у бязьмежнасьць – чорныя пусткі магчымасьцей, дзе стаяў яго замак. Дзе быў яго сапраўдны дом, у якім ён цяпер жыў зь ёй. Яму было там камфортна. І зручна прымаць гасьцей. Вось туды ён і запросіць гэтага чалавека. Але ж потым, як вернецца дамоў. Бо тут, у шпіталі, надта шмат нетрывалых душаў, хістаючыхся паміж гэтым і тым сьветам. Яшчэ здуе ў бездань небаракаў. Ён усьміхнуўся, адчуваючы, як яго накрывае сон – ціхі, мірны, такі прыемны, чалавечы. Зь якога там добра прачнуцца раніцай, і ўбачыць яшчэ адзін дзень – новы і радасны, у якім яго чакае каханьне, цішыня і спакой, якія яны нарэшце дазволілі сабе заслужыць.

Глава 44: Сэрца

Яна бачыла яго сэрца, і ад яе да яго цягнуліся патокі цяпла. Яго сэрца пульсавала, калыхалася, лунала, нібыта дзіця ва ўлоньні, у абалонцы з чырвонага сьвятла, якое яна выдыхала подыхам вуснаў.

Гэтае сьвятло было яе ўлоньнем. Яго сэрца знаходзілася ў яе чэраве – спакойна, мірна спала, напітваючыся яе крывёю, і яна між волі паклала руку сабе на жывот, ніжэй, там, дзе пад яе сэрцам білася ягонае. Ён быў яе дзіцём, і яна калыхала яго, ахапіўшы жывот рукамі. І адначасова яго сэрца білася ў ім – напоўненае яго і яе каханьнем, якое віравала ў ім рубінавым полымем.

Перад ёй стаяла вялікая белая сьвечка – гарачы агонь, праз які яна напаўняла яго сэрца жыцьцём.

Яна кахала яго, і гэтае яе каханьне мякка і ўладна агортвала яго сэрца, робячы яго ход роўным і спакойным. Яна бачыла, як на ім загойваюцца рубцы і раны, як яго сэрца наліваецца прыгожай, роўнай чырваньню, як зь яго сыходзяць плямы, месцы якіх запаўняюцца сьвятлом і пачынаюць зьзяць. Яна дакранулася да яго сэрца вуснамі, і адчула прыемную, шаўкавістую цяплыню. Гэты агонь, які мог бы спаліць сусьвет, зусім не апаляў яе – ён яе песьціў, і яе сэрца налілося радасьцю. У думках яна раскрыла грудзі, і тады яе сэрца выйшла зь яе, і ўвайшло ў яго. Яна аддала яму сваё сэрца, новае, маладое, гарачае, і яго сэрца з'ядналася зь яе сэрцам, зазьзяўшы яшчэ мацней. Цяпер іх абодьзва сэрцы біліся роўна, з'яднаныя, і нішто не магло аддзяліць іх адно ад другога.

- Ты не памрёш, каханы, - ціха вымавіла яна. – Бо я не дам табе. Ты будзеш жыць. Бо маё каханьне стане для цябе жыцьцём.

Яна ўбачыла яго грудзі, і дакранулася да іх вуснамі. Доўга і пяшчотна цалавала іх, мякка, пакрываючы вуснамі ўсё яго цела. Яны роўна ўзьнімаліся, і яна запячатвала іх пацалункамі. Чырвоны шнар на яго грудзях, там, над сэрцам, яна цалавала

найбольш пяшчотна, накрыўшы яго грудзі рукамі, адчуваючы, як яго саскі кранаюць яе далоні. Яна нахінулася, і цалавала іх, і скуру вакол, і ізноў – шнар, і ўсяго яго, грудзі, рукі, плечы. А потым апусьціла на цела твар, ахапіўшы яго рукамі, і адчула, як яго далонь накрывае яе.

- Любая мая, каханая, - пачула яна яго ціхі голас. – Золатка маё. Птушаня маё. Анёлачак. Яна адчувала, як зь яе вачэй бягуць сьлёзы, і гэтыя сьлёзы амывалі яго, як вада жыцьця, беглі па яго грудзях, пабліскваліна валасах, нагадваючы дыямантавыя кроплі.

Яны зьзялі і выпараліся, ахутваючы яго дзівосным сьвятлом, калыхаючы яго, узьнімаючы, нібы анёльскія крылы. Яго душа мірна спала ў калысцы, сплеценай зь яе сьлёзаў – танюткіх праменьчыкаў сьвятла. І ў той жа час яго рукі ахіналі яе, гладзячы яе плечы.

Цяпер ён стаяў перад ёй, і яна прытулялася да яго. Ён гладзіў яе па валасах, і яе шчака прыціскалася да яго грудзей.

Яна ўзьняла твар, і ён усьміхнуўся, і накрыў яе вусны сваімі.

- Каханая, любая мая. Дзякуй, што даёш мне жыцьцё, - пачула яна яго голас. Яна прачнулася, лежачы на стале. Сьвяча дагарала перад ёй. Калі яна паснула? Яна ўзьняла твар. Было ўжо далёка апоўначы. Яна ўстала, затушыла агеньчык, а потым – і вялікае сьвятло, пакінуўшы толькі малую лямпу збоч на сьцяне.

Яе ўлоньне пульсавала, і грудзі балелі, быццам бы яна карміла дзіця. Калісьці гэта ўжо было. У яе і яго было дзіця. Яна адчула яго вялікую руку на сваім улоньні, і ўспомніла боль, які раптам сьціх, калі дзіця варухнулася, а потым руханулася, і яе ўлоньне раскрылася, быццам бы брама, ці дзьверы – зь нябыта ў жыцьце. Болі яна не адчувала – яна адчувала радасьць, і яго рука дапамагала ёй і вяла яе – праз пакуты народжаньня - ў сьвятло. Яна бачыла, як ён трымаў гэтае дзіцё на руках – іх сына. Які ў яго быў радасны твар, і як зь яго цяклі сьлёзы. Яна працягнула да яго руку, і ён апусьціўся перад ёй на калені. Яна гладзіла яго валасы, і ён прыціскаўся да яе рукі тварам. Ён быў усё для яе,

зразумела яна. Нічога не было акрамя яго, толькі яна ў ім, і ён – у ёй, схаваны глыбока пад яе сэрцам.

- Не пакінь мяне ніколі, каханы мой, - ціха вымавіла яна, апускаючыся на калені. Яна ахапіла яго ногі, прыціснулася да іх, і заплакала, адчуваючы, як яго рукі ўзьнімаюць яе, як ён прытуляе яе да грудзей, адчувала яго подых і тое, як роўна і спакойна яго сэрца білася. Ён будзе жыць, зразумела яна. Будзе жыць дзеля яе, бо іх справы тут яшчэ ня скончыліся. А потым яны сыйдуць – разам, рука ў руцэ. Пайдуць туды, у месца, аб якім ён казаў, дзе стаіць яго замак – іх адвечны дом.

Глава 45: Мыла

Заўтра яны дамовіліся, што яна прыедзе ў другой палове дню, пасьля абеду. Прайшло ўжо амаль два тыдні, і яго зьбіраліся выпісаць. Трэба было сабраць адзеньне, і прыгатаваць тое-сёе. А яшчэ ёй патэлефанавала сяброўка, і радасна паведаміла, што на днях яны з мужам будуць у Осла – па справах фірмы. Прапанавала сустрэцца, і Летыцыя не магла ёй адмовіць. Дарэчы, яна і сапраўды сумавала па радзіме, і жадала ўбачыць каго-небудзь з блізкіх ці знаёмых, бо ж сама яна іх наведаць не магла – вяртацца было небясьпечна.

- Дорогой, помнишь, я тебе про девочку рассказывала? С которой я дружила в школе? Странную такую? Имя такое, не русское.

Глеб узьняў на яе вочы.

- Ну да, помню. А что? – ён запытальна глядзеў на яе.

- Да так. Знаешь, мне кажется, у неё проблемы. Яна паціснула плячыма.

- В чём я совершенно не сомневаюсь. Глеб з пагардай магнуў галавой. – У таких девиц всегда проблемы. Они – сами себе проблема, Агнесса. Ты же помнишь всё, что с ней случилось. Что про неё говорили.

- Ну да. Агнеса паціснула плячыма.

- Она – шалава какая-то, ей Богу. И что у тебя за подруги, что за интересы такие? Вообще, заканчивай ты с этой … дружбой с непонятно кем. А что с ней, кстати, случилось?

Ён кінуў пытаньне неяк абыякава, быццам бы справа яго наогул не цікавіла. Летыцыю ён бачыў адзін раз, ды і тое – мелькам. Нешта яна перадавала такое Агнесе – нейкія кніжкі, здаецца, падручнікі па ангельскай мове, нейкія рэдкія, якія тая ніяк не

магла набыць.

Высокая, амаль зь яго ростам дзяўчына, худая, як мадэль, з тонкімі белымі рукамі і вузкім нярвовым тварам, здаецца, нафарбаваным, выбеленым, зь ярка чырвонымі вуснамі і падведзенымі вачыма, валасы, доўгія, расчасаныя на прабор, амаль да пояса, апранутая дзяўчына была ў дарагі белы касьцюм, які шчыльна аблягаў яе точаную фігурку. Туфлі на абцасах сантыметраў дзесяць, ня меней, яшчэ дадавалі ёй росту. Яна, усьміхаючыся, глядзела яму прама ў вочы, не адводзячы і не хаваючы позірк.

- Наглая какая-то, - падумаў ён. – Дешевка. Дорогая дешёвка. Гэта вызначэньне яму спадабалася. Нравілася адчуваць, што гэтая дзяўчына ня вартая яго, прынізіць яе ў думках.

- Надо же, даже не учится. И книжки её не интересуют. Ён з пагардай узяў зь яе тонкіх рук вялікі пакет.

- Глеб, тут усё, что Агнеса прасіла – рэдкія выданьні, мне бацька прывозіў з Ізраілю. І яшчэ падручнікі, якія болей не выпускаюць, але ж дужа добрыя. Спадзяюся, што Агнесе яны дапамогуць. Яна ж рыхтуецца ў ВУЗ, я чула.

- Рыхтуецца. В отличие от тебя, - пра сябе дадаў ён. Гэтая дзяўчына яго раздражняла, палохала. І ад яе невыносна пахла нечым рэзкім, духмяным, салодка-горкім.

- Что это за запах? – падумаў ён. І нечакана сам для сябе запытаў:

- Что у вас за духи?

Чамусьці яму хацелася назваць яе на вы, і вось – назваў. Само вырвалася.

- Гэта Том Форд. Чорная архідэя. Дзяўчына мякка, нібыта сарамліва ўсьміхнулася.

- Понятно. Ён кіўнуў.

- Очень резкие. Тяжёлый парфюм.

Ён глядзеў на яе прама, позіркам з-пад ілбу, вочы ў вочы.

- Майму мужчыне падабаецца. Яна ўсьміхнулася ізноў. Павярнулася, і памахала камусьці рукой. Ён убачыў – ля вялікай чорнай машыны стаяў высокі, шыракаплечы чалавек, немалады, усходняй зьнешнасьці, з чорнымі доўгімі валасамі да плечаў. Стаяў, склаўшы на грудзях рукі, і глядзеў на іх. Нешта такое было ў яго позірке, што Глебу не падабалася.

- Бандит какой-то, - адразу вырашыў ён. - У такой только бандит и может быть. Он про неё наслышан, и справки навёл. Потаскуха какая-то. Жила с наркоманом, спала со всеми подряд, по очереди, и сразу. Теперь вот – нашла себе какого-то деда старого, естественное развитие событий. Хорошо, что не бордель. А может, она и там побывала. А если нет, то обязательно побывает. И как нагло глядит на него! Совершенно не стесняется. Его Агнесса не такая – она приличная девушка. А эта, наверное, умеет всё, что хочешь. Такие, говорят, ничего не стесняются. И в рот она точно брала.

Дзяўчына глядзела на яго, усьміхаючыся. Раптам ён адчуў, як у яго пачаў уставаць. Добра, што ў руках быў пакет, якім ён хутка прыкрыўся. Але ж яна, здаецца, бачыла. І ўсьміхалася так зьдзекліва, што яго кінула ў жар.

- Агнесса говорила, вы таро раскладываете, - чамусьці запытаў ён.

- Рэдка. Дзяўчына ўсьміхнулася і пакачала галавой. І размаўляла яна не як усе – манерна, і на “мове”. “Сьвядомая”. Дождутся они проблем со своей мовой, - з’едліва падумаў ён.

- Раней – так, цяпер – нікому, - патлумачыла яна.

- Вы Агнесе раскладывали. Яго голас гучэў так, быццам бы ён жадаў яе абвінаваціць.

- Адзін раз. Яна кіўнула.

- И что, правда, что можно все увидеть по картам? – запытаў ён.

- Праўда. Яна мякка ўсьміхнулася. – Але ж я вам ня раю, -

раптам вымавіла яна, і яе твар стаў строгім. – Ведаць лёс – гэта дужа страшна. І дужа вялікая адказнасьць – казаць яго некаму. Да таго ж, большасьць зь людзей, нават і ведаючы свой лёс, і свае хібы, наогул не зьбіраюцца іх выпраўляць. Яны думаюць, што лёс можна падмануць. Перамагчы. Але ж гэта – ня так. Лёсам кіраваць можа толькі Бог. І калі ён кажа нешта праз карты, трэба прыслухоўвацца. Але ж людзі не паважаюць ні карты, ні Бога. Бо ж таро – гэта боскі інструмент. Чорны. Ён належыць Богу сапраўднаму, які для вас ёсьць Д'ябал. А для мяне – Бог, - ціха вымавіла яна. – Вунь ён. Ён чакае мяне. Прабачце, Глеб, мне трэба ісьці. Дарэчы, у вас моцнае імя, і яно дапамагае вам. Толькі будзьце асьцярожным. Вы яшчэ ня ведаеце сябе. Бойцеся сваіх жаданьняў. І, каб ведаць іх, мне ня трэба таро. І ад мяне ня трэба закрывацца пакетам. Бо ж праўда відавочная, і яна проста лезе знутры вонкі. Да пабачэньня, Глеб. Яна рэзка разьвярнулася, і пайшла на абцасах ад яго прэч, да машыны. Чалавек абняў яе за талію, і адкрыў перад ёй дзьверцу. Чорная бліскучая пашча праглынула яе, машына руханулася, а ён яшчэ стаяў, і глядзеў ёй у сьлед.

Ён доўга думаў, як зрабіць гэта, але ж потым вырашыў, і запытаў прама:

- Агнеса, слушай. Я хочу, чтобы ты … взяла у меня в рот.

Дзяўчына, не разумеючы, узьняла на яго вочы.

- Ну, я думаю, нашу сексуальную жизнь нужно как-то разнообразить. Другие же так делают.

Праз хвіліну ён ужо стаяў звонку пакою, з чырвонай плямай на шчацэ, як нашкодзіўшы шчанюк, якога выкінулі за дзьверы, і слухаў, як за імі, захлінаючыся сьлязамі, Агнеса скардзілася маці.

- Мама! Представляешь! Какой ужас! Глеб сказал, что мне нужно взять у него … в рот! Не знаю, у кого научился. Просто ужас. Что? Яна замаўчала.

- Взять? Правда? Можно? Нужно? Нууу, мама, не знаю…

хорошо. Я поняла. Всё, что муж просит, нужно делать. А то сделают другие. Хорошо. Нет. Он тут. За дверью ждёт. Что? Чтобы помыл? Конечно. Без мыла? А, ну да… мыло же горькое. Поняла, мама. Так, так. Хорошо, я поняла. Не волнуйся. Хорошо.

- Глеб, заходи! – паклікала яна. – Мама мне разрешила. Только вначале вымой. С мылом. И смой его хорошенько.

Глава 46: Дома

Дом стаяў перад ім пачарнеўшы, нібыта пасеўшы пасьля зімы – быццам бы падтаяўшая гурба сьнегу. Вакол густа пахла хвояй, мокрым вецьцем і глебай – прачынаючайся прыродай. Вецер моцна дыхаў на ўсе грудзі – гнаў па небу абрыўкі аблокаў, агаляючы яркі блакіт. Сонца выйшла з-за хмараў, і пацалавала яго твар. Ён прыжмурыў вочы. Неяк востра ён раптам адчуў жыцьцё – у паху, пачуцьці вільгаці, пацалунке сонца і ветру на твары. Пасьля амаль двух тыдняў у шпіталі было асабліва прыемна вярнуцца дамоў, і стаяць тут, пасярод глухога лесу, удыхаючы яго водар, чуючы гукі.

Гукі гораду не даляталі да іх. Затое было чутна мора. Яно плёскалася недзе зь кілямэтар ад іх дому, пад абрывам высокага фьёрду, які падточвала ўжо бясконцасьць год. На краі фьёрду, над морам, стаяла старая царква – дакладней, яе абломкі: сьцены. Столь адсутнічала, але ж пол захаваўся, як і трывалыя муры, у якіх аркі-вокны глядзелі, прыжмурыўшыся, у сінюю бясконцую далечыню. Караблі адплывалі і прыплывалі. Сучасныя караблі, не дракары. Царква ж стаяла, нібыта зраслася са скалой, ці, наадварот, вырасла зь яе. Дзіва, але ж на сьцяне яшчэ захавалася расьпяцьце – стары крыж з чорнага дрэва. А можа, яго прынёс і павесіў сюды нехта. Крыж глядзеў на мора ў шчыліну ў сьцяне, пусты, выгладжаны вятрамі і дажджамі. Чорныя доскі нагадвалі карабельны дуб. Можа, яго прынесьлі нейкія маракі: рэшткі судна, каб ушанаваць затануўшых таварышаў.

Яны знайшлі яе неяк на прагулцы, калі проста пайшлі на шум мора. Выйшлі, і спыніліся ад нечаканай прыгажосьці віду – сонца яркімі залатымі палосамі падсьвятляла хмары, абдымаючы глянцавую бліскучую паверхню стылай вады. І супраціў цямнеючага сьнегавымі хмарамі небу стаяла царква. Яна выглядала тут дзіўнай, чужой. Быццам бы нехта перанёс яе сюды зь Сірыі ці Палесьціны.

- Колькі ж ёй год? – нібыта пра сябе вымавіў ён. І працягнуў:

“Старая”. Болей нічога не сказаў.

Яна прытулілася да яго, ён ахапіў яе рукой.

- Ну вось мы і дома, каханая. Ён пацалаваў яе. Яна ахапіла яго рукамі, і прыціснулася да грудзей, як да магутнага дрэву, саграваючы яго шчакой.

Нарэшце ён вымавіў гэта. Цяпер ён адчуваў – яны і сапраўды былі дома. Шэрае паўночнае мора плёскалася ў далечыні, па небу ляцелі хмары. Тут вольна дыхалася, і можа было шырока расправіць плечы. Італія яму была сапраўды малая, тут жа ён адчуваў гэтую магутную моц, вялікае цела зямлі, якое не абмяжоўвала яго цела, а мора – яно было нібыта працягам яго душы.

- Сумавала па мне? Ён нахінуўся, і крануў вуснамі яе лоб. Яна ўзьняла твар, і ён прыпаў да яе губ, накрыўшы іх сваімі. Яе мяккія вусны нясьмела адказалі яму, прыадчыняючыся. Яна ніколі не вяла ў гэтым танцы – пацалунку, але ж яе рукі шчыльна, хоць і лёгка самкнуліся вакол яго цела. Яе далоні на яго плячах ціхенька гладзілі яго, пакуль ён па чарзе ўбіраў яе вусны сваімі. Нешта было ў гэтым блюзьнерскае, забароннае – цалаваць гэты юны твар, гэтыя мяккія губы, ружовыя, як пялёсткі. Яе пацалункі кветкамі падалі на яго, пяшчотна кранаючы, пакуль ён уладна не закрыў яе вусны, рассоўваючы іх, глыбока пранікаючы ў яе. Яе рукі на яго плячах сталі зусім лёгкімі, а подых, наадварот, глыбокім, нібыта яна захліналася і лавіла паветра.

Яе чорныя вейкі ўздрыгвалі проці яго вачэй, і ў якійсьці незьлічоны раз яго ўразіла, якая яна прыгожая. Як пяшчотная кветка, як мара. Як багіня, якую ён трымаў у руках. Ён адчуваў сябе богам, Торам, ці Одзінам, ці Зеўсам – не істотна. Ён быў імі ўсімі, і адначасова быў Богам сусьвету, Айцом-неба, які накрываў маці-зямлю, і нараджалася каханьне – дзіўная мроя душы аб недасяжным, прага прыгажосьці, якая не існуе, пакуль яе ня ўбачаць закаханыя вочы. І цяпер ён бачыў яе прыгажосьць так востра, што ў яго захоплівала подых. Яна была патрэбная яму – толькі яна, толькі гэтая жанчына, і ніякая іншая, палова яго душы і цела.

- Хачу цябе, - ціха вымавіў ён, нахіляючыся да яе.

- Цябе нельга, каханы. Пачакай, прашу цябе. Яна крыху адсунулася ад яго, гледзячы на яго з мальбой у вачах.

- Ну, калі нельга, тады пайшлі ў хату – павячэраем, - з жалем вымавіў ён, - а потым можа і пагуляць сходзім. Раскажаш мне, як справы. Як ты тут была безь мяне, як сябе паводзіла. Ён ахінуў яе рукой, і яны ўзьняліся на ганак.

- Выкараскаўся?

У мяне людзей – шмат! Процьма. Ганна глядзела на яго задаволеннымі, прыжмуранымі вачыма.

Ён жа, адкінуўшыся на сьпінку стулу, зь цікавасьцю аглядаў пакой. Летыцыя сядзела побач, ля яго, на зэдліку. Яны прывезьлі некалькі мехаў усяго – прадукты, нейкія гаспадарчыя рэчы, бялізну – тое, што яна прасіла, бо, як апынулася, з сабой яна прывезла ня шмат. Нават і спала апранутая на надуўным матрасе. Фёдар стрымаў сваё слова: выкінуў яе вон з грашыма, дастатковымі раўнюханька каб дабрацца да іх на таксі, але ж Ганна не сумавала. Яе слава ляцела наперадзе яе, і ўжо ў аэрапарту, калі яна ўключыла тэлефон, на яго пасыпаліся паведамленьні. Цягнучы за сабой чамадан, яна буркліва запісвала галасавыя – 50, 100, 200 еўра, і кароткія кансультацыі прама на хаду.

- Мужык гэты з табой ня будзе, я бачу, - громка вяшчала яна, прасоўваючыся праз натоўп. – Але ж можна, можна, даражэнькая мая, зрабіць так, каб быў. Дзьвесьце еўра. Рэзультат гарантаваны. Калі не? Не, такое не магчыма. Будзе. Давай так – калі ня верыш, дзьвесьце еўра за кансультацыю, а калі будзе – яшчэ мне дзьвесьце еўра заплоціш. Такім чынам адсутнасьць рэзультату не каштуе нічога. Але ж гатоў чатыраста, бо ён будзе тваім, гэта я абяцаю.

- Вылячу я яе, тваю хваробу. Нестаячка называецца. Гэта проста – мне толькі морква патрэбная, і пара цыбулін. Што такое цыбулі? Не твая справа. Сакрэтны інгрыдыент. Яна прыціснула

тэлефон шчакой, адной рукой залазячы ў кішэню, дастаючы паспарт. Мытны кантроль прайшоў хутка і без праблемаў. Бразгаючы чамаданам, згубіўшым кольца, яна нарэшце выбралася вонкі, і паправіла хустку. Аглядзелася, і громка закрычэла, машучы рукой:

- Таксі!

Назвала адрас.

- Колькі?

- Трыста пяцьдзесят еўра.

Рабіць не было чаго – яна толькі хмыкнула. Вадзіцель націснуў пядаль газу, і яны рухануліся з месца. Вызваліўшы рукі, зайшла ў паведамленьні, і задаволенна прысьвіснула. Пяцьсот еўра ўжо прыляцела на картку. Яна тут не засумуе – бо ж добрая бабка ўсім патрэбная.

Два паведамленьні прыляцелі адначасова. Яна адкрыла першае:

- Летиция, добрый день! Мы уже в Осло. Сегодня заселились в отель, а завтра Глеб целый день будет на семинаре. Можем, мы с тобой встретиться в первой половине дня? Во второй половине Глеб будет занят, у него практикум и деловая встреча. Буду очень рада с тобой увидеться.

Паведамленьне закрываў радасны смайлік. Агнеса любіла смайлікі, яны замянялі ў яе коскі і кропкі, і ўсё астатняе.

Яна напісала:

- Добры дзень! Канешне, я буду рада цябе ўбачыць. Дзе вы спыніліся? І дзе ты жадаеш сустрэцца?

- Отель “Марріоттт”. Мы могли бы поседеть в баре, в лобби, - прыляцеў адказ.

- Цудоўна. Міхась ужо дома, ён завязе мяне. Заадно і пазнаёміцеся.

- Ой, как неудобно … он же после операции, а я вам надоедаю… Паведамленьне закрываў сумны смайлік.

Яна хутка набрала:

- Нічога. Яму падабаецца сустракацца з маімі сябрамі. Ён наогул любіць новых людзей.

- А … ну тогда – хорошо. Давай завтра в десять! Мы сможем позавтракать, и пообщаться до обеда. А можем и погулять сходить. Вы сможете в десять? Или рано?

- У дзесяць для Міхася дык нават і позна. Ён у сем устае. Такая звычка.

- Ну тогда – отлично. Договорились.

Летыцыя закрыла чат, і адкрыла другое паведамленьне, якое пікнула адначасова з гэтым.

- Слушай, ты за секс деньги берешь? – прочитала она. Яе сэрца ўпала, і рукі раптам пахаладзелі.

- Глеб, ты памыліўся? Паведамленьне хутка сарвалася зь яе пальцаў. Праз імгненьне яно мірганула сінім – прачытана.

- Слушай, не прикидывайся. Я всё знаю, - прыляцеў адказ.

- Давай так. У меня есть деньги, и свободный вечер. Завтра. Я хочу, чтобы ты мне показала разные вещи. Которые ты умеешь. Чтобы я потом мог научить свою. Она ничего не может, как бревно. А ты, я слышал, мастерица в таких штуках. Заводить мужчин. Как ты это делаешь, кстати? У меня тогда сразу встал. Это фокус такой, что ли?

- Глеб, гэта атрымоўваецца між волі. Проста супадзеньне. І я не дару каханьне за грошы. Што б табе хто не казаў, гэта хлусьня.

- Не ври. Даёшь, я знаю. Сколько? Не думай, что у меня нет денег. Я накопил. Сколько в час? Сто? Или больше?

- Глеб, нікалькі. Гэта не абмяркоўваецца. Яна яшчэ не

адправіла, калі прыляцела наступнае:

- А я пра каханьне и не говорил. І шэраг рагочушчых смайлікаў – да сьлёзаў.

Яна націснула адказ, і хацела дадать:

- А Агнеса ведае? Пра тое, што ты такім чынам жадаеш павысіць яе кваліфікацыю?

Але ж не напісала, а проста заблакавала яго нумар.

На яе вачах зьявіліся сьлёзы.

Чаму гэта ўсё адбываецца зь ёй? Хто яшчэ што пра яе “ведае”?

Усе гэтыя рэчы, якія адбываліся зь ёй у жыцьці, у жахах і снах, у яе ўяўленьні і ў рэальнасьці, поўнасьцю пераблыталіся, але ж усе яны былі для яе рэальнымі, жывымі. Алекс, тыя двое, яго сябры, яго кампаніі, і проста незьлічоная колькасьць тых, хто запаўняў яе розум, яе памяць. Здаецца, кожны жадаў яе згвалціць, авалодаць ёй. Усюды яна бачыла пажадныя позіркі. Часам ёй здавалася, што ўсё гэта ёй здаецца, што так ня можа быць, яна перабольшвае, і нікога яна не цікавіць. Але ж усё гэта адбывалася ізноў, і кацілася, як сьнежны ком. І вось цяпер – нават Глеб. Ад каго яна такое чакала ў апошнюю чаргу. Сьціплы і зажаты праграміст, які заўсёды быў абыякавы да дзяўчат, наколькі яна ведала, увесь час рашаў нейкія задачы, нешта праграмаваў зь сябрамі, якіх у яго было можа пара чалавек такіх жа апантаных кампутэрамі хлопцаў.

Як жа ён да такога дадумаўся? Як насьмеліўся?

- Каханая, - пачула яна яго голас. – Што ты там заціхла?

- Іду, любы. Яна павярнулася, і выйшла з кухні ў залу. Яны ўжо павячэралі – аладкі картофельныя зь мясам, як ён жадаў. Яна прыбрала, вымыла посуд, і цяпер стаяла, разгубленая, з тэлефонам у руцэ. Апарат быццам бы паліў ёй руку. Глеб, канешне ж, быў нейкі дурань – хто такое запытвае, і, калі і запытвае, то менавіта так. Але ж што чакаць ад праграміста-аўтыста? – падумала яна. Ён камунікаваць наогул быў не

мастак, ні зь кім, акрамя кампутара, вось той разумеў яго з паўслова. Ён неяк і ёй ноўтбук глядзеў – вінду ўсталёўваў. Праўда, толькі адзін раз, і потым Агнеса ёй усю галаву адурыла – як Глебу было цяжка, што ў яго няма часу, і што ён потым вымушаны быў ня спаць ноччу, навёрстваючы нейкі праэкт, і ў яго ўзьняўся ціск, і ён ледзь не памёр, і яго наогул турбаваць нельга, а яна папрасіла, і канешне ж, яны не маглі адмовіць. Не адмовяць яны і ў наступны раз, але ж яна павінна ўлічваць усё гэта – усе цяжкасьці і рызыкі, і падумаць, ці вартае каштоўнае здароўе яе мужа такой дробязі, як нейкая вінда ў ноўце нейкай дурненькай дзяўчыны, якая нават ня здолела набыць хлопца, разумнага настолькі, каб зрабіць для яе гэта самому. Алекс наогул у ноўтах нічога не цяміў, ён яго можа толькі ўключыць мог. І тое – ня факт, што атрымалася б без дапамогі гуглу. Да таго ж, Алекс з'явіўся, і пільна глядзеў на яго, калі той сядзеў з ноўтам, і так яго сваім позіркам прывёў у шалёнства, што ад гэтага ціск можа і ўзьняўся, а Глеб проста такіх людзей, як Алекс, трываць ня можа, бо ж той нізкага маральнага вобліку, і проста нейкі бандыт, канешне, гэта іх зь Летыцыяй справы, і яна яе шануе як сяброўку, але ж … тады Летыцыя палымяна паклялася, што ніколі, ніколі болей Глеба не патурбуе, і ні аб чым не папросіць. І цяпер яна дужа зьдзівілася, што ён і нумар яе захаваў, і такія рэчы насьмеліўся пісаць. Але ж, пэўна, Глеб не такі просты, як Агнеса яго лічыць, падумалася ёй. Грошы псуюць чалавека, такое бывае, а Глеб пасьля інстытуту стаў хутка ўзьнімацца па кар'ернай лесьвіцы, знайшоў месца ў вялікай міжнароднай кампаніі, дзе яго праз кароткі час зрабілі кіраўніком аддзелу, а потым – і кіраўніком сектару, цяпер жа ён наогул чакаў пасады на пост дырэктара па міжнародным праэктам і каммунікацыям, а гэта была ўжо пасада зь акладам у некалькі тысячаў даляраў.

Цяпер жа - гэты семінар, які кампанія яму аплаціла для наведваньня разам з жонкай, з пражываньнем у дарагім гатэлі ў палепшаным нумары.

І вось ён вырашыў, што стаў годны яе. Раптам яна ўсьміхнулася. Гэта было б сьмешна, каб не было так жахліва. Агнеса думае, што ў яе самы лепшы на сьвеце муж, адукаваны, адказны, паслухмяны, безпраблемны хлапец. Яна ўжо і дзяцей плануе. А

гэты хлопец – вось што. Піша ёй, ды зь якімі прапановамі. Што ж там такое адбываецца ў яго галаве, ды і ў іх сям'і наогул?

Яна ўздыхнула, намагаючыся пакінуць думкі тут, выкінуць іх з галавы, і выйшла ў пакой. Ён сядзеў на канапе, па тэлевізару нейкі канал нягромка казаў нешта – нейкія міжнародныя навіны. Убачыўшы яе, шчоўкнуў пультам, і экран пагас.

- Хадзі да мяне, - ціха вымавіў ён. Яна падышла, і палажыла рукі яму на плечы. Ён глядзеў на яе карымі ўсьміхаючыміся вачыма. Яго вусны таксама ўсьміхаліся.

- Прыгажуня мая. Ён прысланіўся галавой да яе грудзей. Яна абняла яго. – Як я сумаваў па цябе. Праз тонкую шаўковую тканіну халату яна адчувала грудзямі яго подых, яго вусны, якія краналі яе скуру. Яго рукі гладзілі яе сьцёгны, сьціскваючы. Сьвет ізноў спыніўся, і ў ім засталіся толькі яна, і ён.

- Хачу цябе, - ціха вымавіў ён, паглыбляючыся вуснамі ў яе выраз, рассоўваючы тканіну. Яго губы кранулі яе ключыцы, і апусьціліся ніжэй, рука знайшла грудзі, і пагладзіла, губы кранулі сасок.

– Як я сумаваў па гэтаму. Па твайму целу. Як жадаў яго. Я цябе бачыў і ў сьне, і наяве. Таму так хутка і паправіўся, бо ж жадаў. Ён усьміхнуўся, неяк безабаронна, кранальна. Яго рукі сьцісквалі яе сьцёгны, прыціскаючы яе. Ён глыбока ўдыхаў яе подых, убіраў пах.

- Мая, толькі мая, красуня. Чараўніца мая лясная. Анёлачак мой маленькі.

Яго рукі апусьцілі зь яе плечаў халат, пацягнулі ўніз бялізну.

- Каханы, табе нельга, - ціха вымавіла яна, ледзь ня плачучы. Ад яго пацалункаў, яго паху, яго рук у яе кружылася галава. Яна жадала яго моцна, так, што ледзь не губляла прытомнасьць. Яе сэрца калацілася.

- А сэрцайка стучыць, - ціха вымавіў ён, накрываючы яе грудзі далоньню. Ты ж мяне хочаш. Хочаш мяне, каханая. Красуня

мая. Родная мая. Яго рука дакранулася да яе там, пальцы ўвайшлі ў яе. Яна ўскрыкнула.

- Нічога, нічога, - ціха вымавіў ён. – Нічога страшнага ня будзе. Я сябе добра адчуваю. А калі не зраблю гэта, буду адчуваць сябе блага. Ён усьміхнуўся. Яна не магла яму супраціўляцца, нават і зьняць рукі з плячэй, і сыйсьці ад яго не магла. Яго рукі ап'янялі яе, словы зачароўвалі. Ён меў поўную ўладу над ёй – над яе жыцьцём і сьмерцю, над яе лёсам. Як і яна мела над ім страшную, поўную ўладу, разумела яна – бо ж ён ад яе залежыў. Чалавек залежыў ад яе каханьня, і ад яе залежыла, ці яна пакахае, ці адкіне Бога. Бог жа будзе кахаць яе заўсёды, што б ня здарылася, і якой бы яна не была. Але ж толькі ад чысьціні яе думак, яе душы будзе залежыць, наколькі ясна і чыста твар Бога адлюструецца ў ёй. Кожная хваля на яе душы, кожнае скажэньне скажалі яго воблік, а яна жадала як мага поўна адлюстроўваць у сабе Яго прыгажосьць, і самой праз гэта быць такой прыгожай, каб быць годнай яго, радаваць яго, дарыць яму сваё наймацнейшае каханьне, якое толькі магло б нарадзіць яе сэрца.

Яго вусны краналі яе цела, і яна гладзіла яго твар, валасы, шыю, плечы.

- Не праціўся мне, каханая, - пачула яна яго ціхі голас, хрыплаваты, нізкі. – Ня бойся. Праз каханьне ня можа быць сьмерці – толькі жыцьцё.

- Хадзі да мяне. Ён апусьціўся на канапу, лёг галавой на сьпінку, і яна нахінулася над ім. Яго вусны лавілі яе маленькія грудзі, сьцісквалі саскі. Яна нахілілася да яго, і ён закрыў вочы. Яго губы ўбіралі яе сасок, і яе ўлоньне скарочвалася. Яна адчувала, нібыта карміла дзіця. Яго рукі гладзілі яе, прыціскаючы, яна абдымала яго галаву, якая ляжала ў яе на локце. Нахіліўшыся нізка, яна адчувала яго подых, яго дыханьне апаляла яе скуру, грудзі і ўлоньне балелі. Яго рукі пацягнулі яе ўніз, і яна адчула, як яго чэлес, узьняўшыся, кранае яе сьцёгны, і асьцярожна апусьцілася на яго. Ён пацягнуў яе ўніз, і на імгненьне замёр, яна адчувала, як яго плоць пульсуе ў ёй, расшыраецца, расьцягваючы яе похву. Нахіліўшыся, яна кранала грудзямі яго грудзі.

- Як я жадаў гэтага, - ціха вымавіў ён. – Каханая мая. Яго рукі ўзьнімалі яе сьцёгны, і яна падымалася і апускалася, нібыта на хвалях. Жаданьне ахоплівала яе, цёмнае, плоцкае жаданьне, і ў той жа час – каханьне, вострае, балючае, як лязо нажу. Яна кахала яго моцна, да болю, і боль ад гэтага каханьня ўваходзіла ў яе з кожным яго рухам, калі яна аддавалася яму так поўна, нібы паміралa ў яго руках, і ён атрымліваў асалоду, забіваючы яе, і нараджаючы яе нанова. Ён не зьневажаў яе, не жадаў ад яе нейкіх там асаблівых хітрых штукаў, нейкай асаблівай асалоды, якую магло даць яму яе цела, бо асалода ад іх зьліцьця сапраўды ня мела межаў. Адзінае дакрананьне яго да яе, і яе да яго зносіла іх некуды, дзе нябыт пераўтвараўся ў жыцьцё, а жыцьцё у нябыт, яго рукі моцна трымалі яе, гладзілі, і яна вострa адчувала іх на сваёй скуры – рукі мужчыны, які яе кахае, як і ён сваім дакрананьнем да яе адчуваў жанчыну, якая была для яго даражэй за жыцьцё. У гэтым і заключалася таямніца асалоды іх каханьня, якое заўсёды было новым і вострым, праз напаўняючае іх шчырае пачуцьцё.

Ён выліўся ў яе, і яна апусьцілася яму на грудзі, прыціснуўшыся да яго шчакой. Яго рукі гладзілі яе плечы, і ў цэлым сьвеце для яе не было нікога даражэй, чым ён. Ад гэтага каханьня, ад салодкага болю, якое яно прыносіла, ёй хацелася плакаць, і яна адчула, як ціхія сьлёзы кацяцца па яе шчоках.

- Анёлачак мой, як я сумаваў па цябе, - нягромка вымавіў ён. Яго вялікія рукі амаль закрывалі яе сьпіну – танюткую, адчуваючы косткі пад шаўкавістай скурай. Яе грудзі мякка краналі яго грудзі, і яму здавалася, што ў яго на грудзях ляжыць дзіця – яго роднае дзіця, плоць ад яго плоці і кроў ад яго крыві, якое ён нарадзіў, стварыў для сябе сам. Як атрымалася, што гэта дасканалая жанчына выйшла зь яго ўяўленьня, і цяпер ён уваходзіць у яе, быццам бы імкнучыся ўвабраць яе назад, у сваё цела? Гэта было дзіва, і гэта было шчасьце, меры якому ён ня меў, і не ўяўляў.

- Як я цябе кахаю, кахаю цябе ўсю, кахаю твае грудзі, сасочкі і похвачку, і вочкі, і губкі, і валасы, і твае пяшчотныя ручкі, і ўсю цябе, і твой анёльскі тварык, і тваю прыгажосьць, якая, сапраўды, ад Бога, і тваю пяшчоту, і безабароннасьць, і давер, і

тваю прагу мяне, і жарсьць, і сьмех, і сьлёзы, і ўсю цябе, - шаптаў ён ёй, і яна прыціскалася да яго вуснаў вуснамі.

Вечар надышоў, і цемра залівала пакой, толькі адзіная сьвяча гарэла.

- Што будзе заўтра? – падумалася яму. – Што чакае нас заўтра з табой, каханая? Гэты сьвет – дзівосны, і незьлічоныя яго таямніцы, скарбы, якія я ў ім калісьці захаваў для нас з табой, калі мы спусьціліся ў яго, і сталі вандраваць у яго бязьмежжы. Бо ж гэты створаны сусьвет сапраўды – бязьмежны, такі ж бязьмежны, як і Бог, які яго стварыў. Кожны чалавек – гэта сусьвет, Бог, і бязьмежнасьць. Кожны – скарб, і таямніца. Асабліва той, які для цябе асьвятляецца божым сьвятлом, калі ты спазнаеш у ім самое сябе. Ён адчуваў, што нешта мяняецца, нешта раскрываецца для іх, адкрываюцца новыя шляхі, якімі яны пойдуць разам, на якіх іх чакаюць новыя адкрыцьці і прыгоды, новыя сустрэчы і радасьці, і якія яшчэ больш замацуюць іх каханьне, уліваючы ў яго моц, якой сусьвет ня ведаў, і наўрад ці зможа трываць. Яны сыдуць адсюль, хутка. У свой, створаны ўласна ім для іх новы сусьвет, дзе яны могуць быць сапраўднымі, і ня будзе абмежаваньняў ні прасторы, ні часу. Дзе душы, якія яны змогуць выратаваць, будуць мець таксама неабмежаваную волю і моц, і дзе наогул ня будзе закону, акрамя яго закону – адзінага закону каханьня, справядлівасьці і ведаў, і літасьці, найвялікшай, такой, якая ў гэтым сусьвеце не магчымая. Тое, што ён задумаў, ён пакуль ня будзе раскрываць, бо гэта стане сапраўдным ударам па сьвету і яго законам, якія ён зьбіраўся ня проста парушыць – зруйнаваць цалкам. Час вызваленьня душаў набліжаецца, думаў ён. Вялікі час пераўтварэньня і асэнсаваньня. Ён асцярожна пацалаваў яе. Яна нібыта спала.

- Пайшлі ў ложак, каханая, - ціха вымавіў ён. – Ты ж стамілася, гэта я адпачываў два тыдні.

Яна ўзьняла галаву, і паглядзела на яго ясным, чыстым позіркам.

- Не, каханы, я не стамілася. Заўтра, калі ты ня супраць, я хацела б сустрэцца з сяброўкай, - вымавіла яна. – Гатэль

“Маррыётт”. У іх там нейкая канферэнцыя, яна прыехала з мужам. Мы проста пасядзім у лобі. Я б хацела паехаць з табой разам.

Ён усьміхнуўся, гледзячы на яе.

- Добра, сонейка маё. Яго вочы пазіралі на яе, мяккія, вывучаючыя.

- Красуня мая. Канешне, паедзем разам. Ён ахінуў яе рукой.

Глава 47: Таро

- Таро – гэта шлях, каханая. Але ж складанасьць у тым, што шлях гэты ляжыць ў абодзьва бакі. Гэта – як адчыненая брама, аднак праз яе можна выйсьці ў процілеглых накірунках. Ты альбо апускаешся, альбо ўзьнімаешся, і ўсё гэта – шлях да мяне, ды які абярэ, і ці вытрымае яго душа, залежыць толькі ад яе самой. Камусьці больш зручна ісьці ўгару, да сьвятла, а камусьці – апускацца ў цемру. І на кожным са шляхоў – свае перапоны. Шлях у цемру - найбольш небясьпечны. Шлях да сьвятла здаецца лёгкім і простым, правільным, і добра пратаптаным. Узьнімацца ж насамрэч лягчэй, чым падаць – проста трэба забараніць сабе шмат рэчаў. А прасьцей кажучы – забараніць сабе думаць. Да таго ж, душа ад нараджэньня прагне задавальненьня, сьвятла. Ніхто не жадае пакутаў, якія адзіныя вызваляюць душу.

Калісьці я абраў небясьпечны шлях. Ты – таксама. Мараль цемры больш складаная, яна не лінейная, як мараль святла, якая ёсьць Закон. На самой справе, вызваляе толькі шлях у цемру. Шлях да сьвятла ж, наадварот, занявольвае ўсё больш і больш. Бо дужа шмат чаго становіцца забаронным, нячыстым. Але ж няма нічога нячыстага на зямлі, як і тое, што на небе, зусім не з'яўляецца такім ужо чыстым, як яно здаецца. Сапраўдные каханьне і міласэрнасьць не баяцца апусьціцца ў бруд. Якая заслуга ў тым, каб не рабіць? Але ж зрабіць, і зразумець – вось гэта сапраўды дзеяньне, годнае таго, хто жадае спазнаць Бога. Цемра не абмяжоўвае – там магчыма ўсё. І ніхто ня будзе цябе ні за что караць – караць сябе будзеш ты сам. Такая вось лесьвіца Таро – лесьвіца Якава, якая ня мае ні пачатку, ні сконцу, і вядзе ад пекла да нябёсаў. Хто прайшоў яе поўнасьцю? Толькі Бог. Чалавек жа, які пачаў рухацца па ёй, ужо болей сабе не належыць. Ён суцэльна аддае сябе Богу, які вядзе яго праз дзень, і ноч душы.

Ён замаўчаў, задумаўшыся. Яны стаялі, узяўшыся за рукі, ва ўтульным магазіньчыку эзатэрычных тавараў, дзе былі раскладзеныя калоды таро і розныя магічныя прылады, годныя,

каб зьвесьці з розуму самага выкшталцонага фаната Гары Потэра. Яе ўвагу прыцягнула чорная, крыху аксамітная калода з тонка нанесенымі на жаўтаваты, нібы кануты часам фон малюнкамі. Таро Вісконьці Сфорца – старажытная італьянская клясыка, па якой створана калода Ўэйта. Матавы, глыбокі колер рубашкі вабіў яе, цягнуў зазірнуць далей у гэтую прывабную цемру, каб знайсьці ў ёй тое, што з'яўляецца сапраўдным сьвятлом – сонцам ночы.

- Можна набыць яе, каханы? – ціха запытала яна, нібыта баючыся спугнуць урачыстую цішыню, усталяваўшуюся вакол. Была раніца – а паловы дзясятага, і магазін толькі што адкрыўся. Яны, здаецца, былі першымі пакупнікамі, і важкая дзяўчына-прадавец зь цікавасьцю паглядала на іх з-за касы. Але ж не перашкаджала, і з саветамі ня лезла – дазваляла зрабіць свой уласны выбар. Ды чорнавалосы вялікі мужчына і танюткая, нібы зьзяючая дзяўчына з такімі ж чорнымі, як ноч, бліскучымі валасамі між волі прыцягвалі яе ўвагу.

– Бацька і дачка, - вырашыла для сябе яна, і супакоілася, працягваючы вывучаць нешта ў тэлефоне. У магазіне грала ціхая музыка, прыемная, у стыле Нью-Эйдж. Наогул, атмасфера была расслабленая, пакойная. Смачна пахла кавай – яна заварыла сабе у чашцы. Але ж збоч стаяў і апарат, дзе можна было наліць стаканьчык. Яны так і зрабілі, і цяпер Летыцыя трымала каву ў руках. Ён жа сваю ўжо выпіў залпам, і ўзяў у яе стаканьчык, каб выкінуць усё разам.

- Дзе тут у вас можна выкінуць сьмецьце? - запытаў ён. Прадаўшчыца адарвалася ад тэлефону, усьміхнулася і кіўнула.

- Дайце сюды. Яна працягнула руку, узяла стаканьчыкі, і кінула ў сьметніцу за сабой. Болей і сапраўды каб выкінуць месца не было – пэўна, меркавалася, што наведвальнікі бяруць каву на вынас.

- Кошт кавы уваходзіць у кошт пакупкі, - растлумачыла яна, і паказала на нейкую аб'яву на сьцяне на нарвежскам.

- Нічога, не абяднеем. Ён абняў Летыцыю за плечы. Яна узьняла на яго позірк, нібыта прачнулася – вярнулася ў рэальнасьць

аднекуль, дзе яна блукала апошнія дзесяць хвілінаў.

- Каханы, купі мне гэтую калоду, - ціха папрасіла яна.

- Якую, золатка? – запытаў ён.

- Тую, чорную. Старую. Я хачу яе падарыць Агнесе, - растлумачыла яна. – Бо ж у нас такая ўжо ёсьць. У яго і сапраўды была рарытэтная італьянская калода, якой было невядома колькі год, жоўтая ад часу, але ж трывалая, з плотнага картону. Ці – папірусу. Ці – можа і скуры, якая скамянела за стагоддзі выкарыстаньня, задубела ад мноства кранаўшых яе пальцаў. Ён знайшоў яе на віле – ляжала ў яшчыку камоду ў простай чорнай каробцы з гладкага дрэву. Нібыта яго чакала.

- Калі падабаецца, то і сабе можаш набыць, каханая. Ці што яшчэ хочаш?

Ён пагладзіў яе руку.

- Толькі гэта, любы. Болей – нічога. Мне яны не патрэбныя. Хопіць і тых, што ёсьць. Ён кіўнуў, дастаючы грошы.

- Сто пяцьдзесят еўра, - вымавіла прадаўшчыца. Гэта – штучная рэч. Яны расьпісаны ўручную, а потым пакрыты лакам – натуральным, са смалы. Таму і такія жоўтыя.

- Тады нешта танна, - усьміхнуўся ён.

- Сапраўды. Яна кіўнула. – Таму што гэта – копія. Арыгінал жа каштуе больш за тысячу еўра. Вы ж разумееце, шмат працы.

- Дайце арыгінал таксама, - вымавіў ён, дастаючы партманет. Прадаўшчыца кіўнула, і схавалася недзе ў вантробах складу. Рассунуўшы бліскучую шторку, зьявілася з каробачкай чорнага картону. У каробачцы ляжалі карты – крыху аксамітная рубашка, зробленая з чорнай тканіны, бліскуючыя карцінкі, нанесеныя тонка тушшу, і пакрытыя ледзь заўважным слоем лаку. Па тканіне былі рассыпаныя маленькія залацінкі, якія мякка пабліскквалі ў прыглушаным таямнічым сьвятле.

- Гэта табе, любая. Я ж бачу, што табе спадабалася. Яна ўсьміхнулася, пацалавала яго, і ўзяла калоды. Тую, што каштавала сто пяцьдзесят еўра, паклалі ў аксамітны мяшочак. Тую ж, што што была арыгіналам, прадаўшчыца паклала ў чорны крафтавы пакет з лентамі-ручкамі. І яшчэ дадала нейкі амулецік – маленькая руна на срэбным танюткім ланцужку. - Турысаз – руна-брама, - прыгледзеўся ён. Руна турсаў, ці – тытанаў. Любяць жа яны гэтыя рэчы. Да калоды была таксама прыложана візітка зь нейкім хітрым нарвежскім імём, невядома, жаночым, ці мужчынскім, напісаным такімі літарамі, што і не разьбярэш, на нейкім дыялекце старагерманскай мовы.

Яны выйшлі з магазіну з пакупкамі, і Летыцыя пералажыла калоду для падарунка ў крафтавы пакет, калоду ж з пакету ён схаваў у кішэню курткі. Яна прыемна лягла, і адразу стала грэць яму бок. - Лёгкая, сьветлая, - падумаў ён. Цікава, хто яе зрабіў. Але ж хутка ён забыўся пра гэтае пытаньне.

Яны селі ў машыну, і накіраваліся да вялікага гатэлю. “Х Гатэль”, бюджэтны варыянт “Маррыётт”, месьціўся на ўскрайку, на граніцы між горадам і лесам. Ён вёў машыну сам, не хацеў наймаць таксі. Вялікі чорны джып слухаўся руля, як добра аб’езжаны конь. Машына была нашпігаваная электронікай, і нават мела аўтапілот, які ён, праўда, ніколі не выкарыстоўваў.

Яна сядзела побач, як заўсёды, радасна аглядала навакольле. Дзень быў ясны, сонечны, па радыё грала нейкая лёгкая музыка. На ёй быў апрануты мяккі пухнаты швэдар зь вялікім горлам, шэра-чорнага асфальтавага колеру, і такія ж джынсы – ізноў Рык Оўвенс. На нагах – высокія бліскучыя боты на невялікіх скошаных абцасах, дасягаючыя сцёгнаў. Вольнае пухавое пальто цёмна-шэрага бліскучага колеру яна кінула ззаду. На гэтым фоне чорнага і шэрага ў спалучэньні матавага і глянца ярка вылучаліся яе чырвоныя вусны. Яна любіла яркую памаду – чырвоную, ці ярка-ружовую. Ці – ніякую наогул, за выключэньнем бляску.

Валасы яе былі забраныя ў цяжкі густы хвост, упрыгожаны круглай металёвай заколкай, нагадваючай бранзалет.

Яна не хацела апранацца ў нешта дужа дарагое і складанае, не

жадала бянтэжыць сяброўку, таму падабрала самыя простыя, зручныя рэчы. Яны таксама былі дарагія, але ж зробленыя так, што, калі ня ведаеш, дык і наогул ня здагадаешся.

Было бачна, што яна жадае ўбачыць Агнесу, бо яна ж прыехала з радзімы, на якой яны не былі амаль два гады. Неяк хутка і незаўважна праляцеў час. Але ж сумаваць – адное, ды вяртацца ні яму, ні ёй не хацелася. Адвыклі. Год у эміграцыі зрабіў сваю справу – радзіма пачала здавацца чужой, а чужая старана – домам. Да таго ж, цяпер у іх быў і сапраўдны дом, свой, не Фёдарава віла, якую сапраўды сваёй ён ніколі не лічыў. Фёдар проста перапісаў яе на яго, але ж у любы час ён можа патрабаваць яе назад, і ён не адмовіць. Навошта яму гэтая віла. Хопіць яму і дома – невялікага, але ж утульнага, і зробленага нібыта па яго мерцы. Аднак Фёдар вілу назад не прасіў, і наогул пісаў рэдка, а званіў дык яшчэ радзей – быў зацікаўлены іншымі справамі.

Пра яго яму і ўспамінаць было моташна. Гэты хлопец яго, шчыра кажучы, стамляў. Ды і адпачынак яго яму ўжо зусім не здаваўся прыемным, ці цікавым. Піць зь ім не хацелася, а нешта іншае ўжо не цікавіла Фёдара.

Хутка яны наблізіліся да гатэлю, і прыпаркаваліся на вялікай пляцоўцы перад уваходам – галерэяй, якая вяла ў высокі будынак, нагадваючы вялікі шматкватэрны дом.

- Я цябе праважу, каханая, і ў машыну пайду. Ня буду вам перашкаджаць, - вымавіў ён. – Вы там паразмаўляйце, я пакуру, ды справы параблю. Адказаць трэба таму-сяму.

- Табе курыць нельга! – строга вымавіла яна, гледзячы на яго.

- Забыўся, любая. Ня буду. Пайшлі. Ён закрыў машыну, і яны накіраваліся да ўваходу.

Вялікае лобі зь раскошнымі канапамі, упрыгожынымі яркімі падушкамі, выглядала стылёва і ўтульна. Бар месьціўся на першым паверхе – агароджаны фуд-корт з барнай стойкай. Яны ўвайшлі, і спыніліся перад столікамі, азіраючыся вакол. Раптам

дзяўчына з-за століку насупраць прыўстала, і радасна замахала ім рукой. Летыцыя ўбачыла яе, і радасна ўсьміхнулася, махаючы ў адказ.

- Пайшлі, каханы, я цябе прадстаўлю, - вымавіла яна, трымаючы яго за руку.

- Пайшлі, любая. Ён зьлёгку ўсьміхнуўся ў вусы. Дзяўчына за столікам зацікаўлена глядзела на іх – уся вочы.

Яны падыйшлі, і спыніліся.

- Прывітаньне, Агнеса! Даўно ня бачыліся. Летыцыя абняла сяброўку. Тая, ветліва ўсьміхаючыся, ахапіла яе рукамі. У яе рухах і ўлыбцы была сапраўдная, шчырая цяплыня. Здаецца, дзяўчына і сапраўды была рада бачыць сяброўку.

- Як ты добра выглядаеш, Агнеса! – вымавіла Летыцыя, аглядаючы яе.

- Ты тоже, дорогая. Ты такая красивая, как и всегда. Агнеса шырока ўсьміхнулася. Яна была апранутая ў шчыльны чорны касьцюм – піньжак і штаны, сшытыя акуратна і з густам, ня танны, хаця і ня брэндавы, упрыгожаны бліскучымі срэбнымі пугавіцамі. Пад піньжаком была чорная шаўковая блюзка, цёмна-карычневыя валасы былі шчыльна ўложаны буйнымі локанамі, вочы і вусны ярка нафарбаваныя, але ж усё не вылучалася з агульнай карціны, і выглядала стылёва і прыстойна. Можа, крыху дужа афыцыйна, і дужа прыстойна. Але ж яны прыехалі з мужам на канферэнцыю, і, як супруга, яна таксама магла ўдзельнічаць у яго сустрэчах. Дзяўчына, хоць і маладая, ужо выглядала амбіцыёзнай, яе строгі позірк вывучаў усё вакол, заўважаючы дэталі, узважваючы іх на шалях з толькі ёй вядомай шкалой рэйтынгу, які яна прысвойвала ўсяму і ўсім вакол. Але ж адначасова яе твар быў і па-юнацку зацікаўлены, і наіўны, і гэта рабіла дзіўнае, і сьмешнае для яго, і кранальнае ўражаньне. Нібыта маленькая дзяўчынка апранула мамін касьцюм, і намагалася гуляць у дарослую. Але ж ёй так не здавалася, і ён таксама не жадаў яе бянтэжыць.

- Гэта – Міхась, мой муж. Летыцыя павярнулася да яго. Яе вочы

вылучалі каханьне – шчырае, цёплае, якое проста аблівала яго пяшчотай. Нібыта яго мяккім крылом кранула. Яна крыху зьбянтэжылася, таксама – ці сяброўкі, ці раптам яго, ці – гэтага свайго яркага, амаль дзіцячага пачуцьця. Ён усьміхнуўся, і нахіліў галаву.

- Прыемна пазнаёміцца, Агнеса. Мне Летыцыя столькі пра вас расказвала. І ўсё добрае. Яна вас дужа паважае.

- Ой, спасибо! Мне очень приятно с вами познакомиться. Агнеса зацікаўлена глядзела на яго, не хаваючы зьдзіўленьня, так, што ён шырока ўсьміхнуўся. І што ў ім такога дзіўнага, цікава? Але ж, напэўна, для маладой дзяўчыны ён здаецца нейкім старым дзедам, ці проста незразумелым страшным мужыком, які чамусьці апынуўся побач зь яе сяброўкай.

- Вы мяне не баіцёся? – запытаў ён.

- Нет, что вы. Нисколечко. Агнеса зьбянтэжылася яшчэ больш, але ж хутка ўзяла сябе ў рукі.

- Ну і добра. Ён ізноў усьміхнуўся. – Я не займу ў вас часу – пайду, пасяджу ў машыне.

- Поседите с нами, - прапанавала Агнеса, даволі шчыра. – Если, конечно, вы не против, и у вас нет никаких дел.

- Я ня супраць, але ж не жадаю турбаваць вас, сяброўкі. Бо ж вы жадаеце паразмаўляць безь мяне. Я ж бачу.

Агнеса сьціпла апусьціла вочы.

- Ты, каханая, не сьпяшайся. Я пайду ў машыну. Калі сконьчыш, пазвані, я падыду. Ён крануў яе шчаку вуснамі, махнуў Агнесе рукой, і накіраваўся да выхаду.

Агнеса апусьцілася на стул, Летыцыя таксама пасела насупраць.

- Пасьнедаем? – прапанавала яна. – Я цябе пачастую, калі ты ня супраць.

- Ой, ну что ты. Не стоит. Это я тебя хотела угостить. Агнеса

пацягнулася да меню.

- Нічога страшнага. Я заплачу. Бо ж тут ня танна, я ведаю. Нарвегія – дарагая страна, а грошы ты лепей патраць у д'юты фры. Тут можа на дваіх будзе пад сотню еўра. Для нас жа гэта ня грошы. З грашыма наогул праблемаў няма. Міхась усё аплаціць – ён даў мне картку.

- Ну, если так… Хотя – всё равно не удобно. Агнеса вагалася.

- Агнеса, няўдобна сама ведаеш што, і дзе рабіць. А плаціць за столікам павінны мужчына. Летыцыя вымавіла гэта голасам, не дапускаючым супярэчаньня. Міхась не зразумее, калі ты сама заплаціш, і пакрыўдзіцца. Будзе на мяне ругацца, што я не настаяла.

- Лепей раскажы, як ты там? Што новага? Як замуства? Як там справы дома?

- Ой, Летиция, всё отлично. Агнеса ажывілася. – Я имею ввиду – замужество. И дома тоже. Глеб получил повышение. Ты знаешь, он такой умный, он просто сразу с одной должности взлетел на другую. И скоро займёт пост заместителя директора! Я рада, что сделала правильный выбор, остановившись на нём. Просто нужно думать головой. Яна замаўчала.

- Я и за тебя рада, правда! Очень! Что у тебя так всё получилось. Мы переживали за тебя, - нягромка вымавіла яна, але ж не стала працягваць.

- А чем занимается Михась? – запытала яна яе.

- Міхась – скульптурай. Кнігамі. Выкладае. Шмат чым. Мы набылі дом пад Осла. Падалі дакументы на жыхарства, і цяпер чакаем адказу. Яго могуць прыняць па палітычнай лініі, але ж ён вагаецца. Бо ж гэта – шлях у адзін канец, разумееш? А ён усё ж жадае вярнуцца на радзіму. Не жадае зьбегчы. Гэта не па яму. Ён кажа – ён не сабака, а воўк. Ніколі ня будзе бяжаць з падціснутым хвастом. Ён горды. Яна ўздыхнула. – Дужа горды. І за гэта я яго таксама кахаю.

- Слушай, ну дом, это здорово! Только … это же дорого. Вы кредит какой-то взяли? Как у вас получилось? Агнеса зацікаўлена глядзела на яе.

- Не, крэдыт нам бы ніхто ня даў. Гэта дужа складана, нават і для грамадзян ня так проста. У Міхася былі грошы. І мы адразу заплацілі ўсё.

- А сколько стоит дом? Агнеса зьдзівілася. – Норвегия же дорогая страна, ты сама говорила.

- Дом каштуе крыху болей за мільён еўра. З налогамі атрымалася каля мільёна ста тысячаў.

За сталом павісла паўза. Агнеса глядзела на яе, адкрыўшы рот.

- Он такой богатый? – раптам запытала яна.

- Так, у Міхася ёсьць грошы. Летыцыя паціснула плячыма. – Ён зарабляе няблага, нам на ўсё хапае. Але ж грошы для мяне не істотныя. Калі б іх не было шмат, я б жыла зь ім і ў простым доме, і нават у кватэры. Усялякае здараецца. Мне галоўнае – быць зь ім побач. Я б і ў простай сялянскай хаціне зь ім жыла, ведаеш? Проста ў лесе. Мне здаецца, быццам бы калісьці так і было. Быццам бы мы ўжо былі разам, у мінулых жыцьцях.

- Да, такое бывает, - пагадзілася Агнеса. – Только я его в хатке совсем не представляю. Слишком он … большой. Яна раптам рассьмяялася.

- Ну, так. Ня маленькі. Але ж, шчыра кажучы, менавіта ў лясной хаціне мы і жывем цяпер. Вось, у мяне ёсьць фота. Летыцыя пасунулася бліжэй, паказваючы Агнесе тэлефон. На фота памідж елак хаваўся вялікі чорны дом, з высокім ганкам, другім этажом і мансардай, у старажытным паўночным стыле.

- Как из серила «Викинг»! – адмеціла Агнеса. – Просто очень аутентично! И, ты знаешь, вам подходит. Ему подходит, Михасю твоему. Он действительно похож на … волка, - раптам вымавіла яна. – Такой настоящий оборотень, прямо вижу его в лесу, в шкуре. И, ты знаешь, действительно как-то страшно.

Мне кажется, он может кого-то убить. Агнеса пакачала галавой. – Ты знаешь, у меня слишком богатое воображение. Яна рассьмяялася.

- Не, ён і праўда можа. Летыцыя сур'ёзна кіўнула. – Але ж раскажы, як справы ў цябе. Як вы там з Глебам? Усё добра?

- Да, конечно, всё хорошо, даже очень. Агнеса пачырванела.

- Только … я хотела у тебя спросить кое-что. Ты не обидишься?

- Не, канешне. Запытвай. Летыцыя мякка ўсьміхнулася, і кіўнула.

- Просто … насчёт секса. Какие вещи любят мужчины? Агнеса вымавіла гэта быццам бы адным духам, і замаўчала. – Ты извини, что я тебя спрашиваю. Просто … ты же знаешь. Должна знать… яна зьмяшалася. … У тебя же опыт. Яна пачырванела, і наогул змоўкла.

Летыцыя сумна глядзела на яе. Яе вочы раптам сталі цёмнымі, а твар нібыта пасталеў. Цяпер яна не выглядала юнай. Маладая жанчына, прыгожая, дорага апранутая, але ж яе быццам бы накрыла ценем. Гэты цень раптам паглыбіў складкі ля вуснаў, зрабіў кругі пад вачыма, вытанчыў крылы мяккага носу, і на Агнесу глянула змучаная жыццём жанчына гадоў каля трыццаці, прывабная, прыгожая нейкай палохаючай, драпежнай прыгажосьцю, быццам бы прыгажосьць ведьмы ці вампіра, дземаніцы-суккуба. Быццам бы твар яе раптам амярцьвеў, нібыта яна толькі нядаўна памёрла, астыла, але ж яе яшчэ не кранула тленам. Але ж праз холад гэтай застылай ледзянай маскі паступова пачало прабівацца трапяткое, кволае сьвятло, якое набывала ўсё большую і большую моц, быццам бы прамені ранішняга сонца асьвятлялі зямлю.

- Агнеса – мужчыны, яны проста любяць, - ціха вымавіла яна. – Любяць, ці не. І калі не, то нічога не дапаможа. Паміж мужчынай і жанчынай павінна быць каханьне. Калі ж яго няма, то… яна паціснула плячыма. – То гэта будзе проста гвалт. А навошта рабіць нешта асаблівае, калі цябе гвалтуюць. Яны самі скажуць цябе, што жадаюць. Ты проста зробіш, і ўсё. І забудзеш

пра іх. А яны – пра цябе. А можа, і не забудзеш. І яны не забудуць. Толькі чаму ты гэта запытваеш? Мужчына, які любіць, ён будзе насалоджвацца тваім целам. Калі ж ты жадаеш нечага, патрэбнага менавіта цябе, ты можаш папрасіць яго. Мужчына ж зробіць усё, што ён хоча, і як хоча, у любым чыне – ці ён цябе кахае, ці не. Толькі адчуваньні будуць розныя.

- Я знаю, только … мне кажется, что с Глебом у нас что-то не так, - ціха вымавіла Агнеса.

- Чаму? – спакойна пацікавілася Летыцыя.

- Ну, как-то он это делает быстро, и … и он не очень доволен мной. Я вижу, что он хочет что-то другое. Как его заинтересовать, завести?

- Ніяк. Летыцыя пацяснула плячыма. – Калі ён паводзіць сябе з табой абыякава, трэба проста знайсьці кагосьці іншага. Хто цябе будзе сапраўды кахаць. І каго будзеш кахаць ты.

- Ну, я так не могу. Агнеса паматала галавой. – У Глеба – должность, он перспективный, у него карьера. Мы хотим завести ребёнка. У нас планы. Я не хочу никого искать, зачем мне?

- Як вы зьбіраецеся завесьці дзіця без каханьня? – ціха запытала Летыцыя. – Навошта запрашаць душу ў такі няшчасны сьвет?

Агнеса, не разумеючы, глядзела на яе.

- В смысле, зачем? Летиция, ты меня пугаешь. Когда есть семья, то должен быть ребёнок. Семью заводят для детей. В этом и есть её смысл. Родить и вырастить детей. Это у всех так. Просто … я понимаю… у вас с Михасём ведь нет детей… пока. Ну это ничего, они же могут у вас быть, ты ведь молодая. А он? Он может иметь детей?

- Ня ведаю, Агнеса. І ніколі аб гэтым не задумвалася. Дзяцей дае Бог. Але ж умовай аб’яднаньня мужчыны і жанчыны для Бога з’яўляецца каханьне. Усё ж астатняе называецца блуд. А ў блудзе дзяцей нараджаць нельга. Гэта грэх. І дзеці такія будуць

няшчасныя, ім прыйдзецца выкупаць грахі бацькоў.

- Калі ж вы кахаеце адно аднаго, то вам дастаткова і вас саміх. І калі Бог пасылае ў такі саюз дзяцей, гэта сапраўды вялікая радасьць. Аднак нішто ня можа быць параўнана са скарбам каханьня. Узаемнага каханьня, Агнеса. Я кахаю Міхася болей за жыцьцё, а ён кахае мяне. Мы поўныя адно адным. І мы не засьцерагаемся. Я хачу дзіця, канешне. Усякая жанчына хоча дзіця ад каханага. Толькі Бог вырашае, як і калі яно прыйдзе. Летыцыя замаўчала. – Чалавек такія рэчы вырашаць ня можа. Гэта – грэх, блюзьнерства. Трэба скарыцца Яго волі, і чакаць. Аднак радасьць ад майго каханьня сапраўды бязьмерная, і тое, што адбываецца з намі, тое, што мы разам – за гэта я кожны дзень дзякую Бога. Ён выліў на мяне столькі міласьці, што яна перапаўняе гэты сусьвет.

- Я понимаю. Не расстраивайся. У вас обязательно будут дети. Агнеса спачувальна кіўнула.

- Только, раскажи мне про секс, пожалуйста. Ну, как это нужно делать. Чем его … зацепить?

- Добра, я раскажу табе. Летыцыя ўзяла тэлефон, які ляжаў на стале.

- Усё дужа проста. Ён сам напісаў мне, што ён хоча. – Чытай.

Агнеса ўзяла тэлефон, нічога не разумеючы, і ўперыла вочы ў манітор.

… Я заинтересован в оральном, и анальном сексе. Хочу попробовать. И если ты ещё что-то особенное можешь показать. Я понимаю, что это – дополнительная стоимость. Я заплачу.

Гэта паведамленьне было апошнім.

- Я яго заблакавала, - патлумачыла Летыцыя. – Прабач, што мне прыйшлося заблакаваць твайго мужа. Ён запрашаў мяне сустрэцца зь ім вечарам. Табе, пэўна, сказаў, што будзе заняты. Дзелавая сустрэча. Так? Я здагадалася? – вымавіла яна.

- Ну ты и … тварь! Агнеса раптам ускочыла, адштурхнуўшы

мабільнік.

- Ты… ты переписывалась с ним? Ты … дешевка! Проститутка! Потаскуха! Грязная девка! Сьлёзы раптам брызнулі зь яе вачэй.

- Мой Глеб не такой! Он не стал бы тебе писать! Это ты… ты ему написала. Ты всех соблазняешь, сводишь. И они за тобой идут, как за течной сучкой, со своими … пиписями наперевес. Они же ничего не понимают.

Летыцыя спакойна глядзела на яе.

- Я яму не пісала, Агнеса. Ды і навошта мне пісаць Глебу? У мяне ёсьць каханы мужчына.

- Твой “каханы” – импотент, потому что старый, и … пьёт. Он алкоголик, я знаю. Слышала. А Глеб – молодой. И он ведёт здоровый образ жизни. В тренажёрный зал ходит. И ты просто … захотела молодого тела.

- Агнеса, я не хачу цела. Цел у мяне было шмат. Я хачу душы. І Міхась для мяне ўсё. Да таго ж, у яго ўсё у парадку, і болей чым. Калі ж ты хочаш ведаць, што такое зрабіць Глебу прыемнае, то вось – ён усё напісаў. Аральны і анальны секс жадае. Так што разьбірайцеся там разам. Ты прабач, я не хацела цябе пакрыўдзіць. І яшчэ, мужчына – гэта ня чэлес, і не жывёла. Гэта – чалавек. Якому, як і ўсялякаму чалавеку, патрэбна пачуццё. Паспрабуй хаця б ўбачыць у тваім мужы чалавека. Жывую душу, якой патрэбнае каханьне. Чалавека, якога ты паважаеш. Якому, як мужчыне, ты будзеш падпарадкоўвацца. За якога, калі трэба, аддаш жыцьцё. Як і ён – за цябе. Тады Глеб ня будзе нікому пісаць, і прасіць фокусаў. Я цябе ўпэўніваю. І хай пра гэта ты даведаешся цяпер і тут, ад мяне, чым гэта будзе працягвацца за тваёй сьпіной.

- Уходи. Уходи, пожалуйста. Я не хочу тебя видеть. И жалею, что с тобой встретилась. Хотя… если это правда, и он тебе написал, то спасибо. Нарэшце, Агнеса выцерла вочы. – Всё-таки, я теперь больше про него знаю, а всякая информация полезна. Она позволяет сделать отношения более прочными. Решить проблему. – Но ты, ты уходи. Я всегда знала, что ты – шлюха.

Проститутка. Наверное, это у тебя из-за твоей болезни. Может быть, у тебя ещё что-то. Сифилис тоже делает человека развратным. Третичный. Агнеса раптам схапіла антысэптык, і нярвова стала выціраць рукі.

- Не бойся, я здаровая. Летыцыя ўсьміхнулася. – Толькі на разьвітаньне я хацела б падарыць табе нешта. Прабач, што так атрымалася. Я купіла табе падарунак – вось. Яна працягнула ёй пакет. Агнеса машынальна працягнула да яго руку. Узяла, адкрыла, і ўбачыла каробачку.

- Что там? – запытала яна.

- У нумары адчыніш. Гэта дарагая рэч, і я думаю, табе яна спадабаецца. Прабач, што так атрымалася. Бывай! Яна павярнулася, каб ісьці. Нарэшце, Агнеса ўзяла сябе ў рукі.

- Летиция, я хочу, чтобы мы забыли о том, что произошло, - пацягнуўшы носам, вымавіла яна. – Всё же, мы подруги. Это не важно. Это всё недоразумение. Мы все друг друга не так поняли. Я тебе ещё позвоню перед отъездом. И спасибо за подарок.

- Мабыць, і так, Агнеса, - вымавіла Летыцыя. – Мы і сапраўды ня понялі адно аднаго. І спадзяюся, што паміж намі ў будучым будзе поўнае разуменьне, і шчырыя сяброўскія адносіны. Калі жадаеш наведаць нас, мы заўсёды будзем рады. І я, і Міхась. Узяўшы са сталу сумачку, яна накіравалася да выхаду.

Глава 48: Сьмерть

- Ну, як прайшла сустрэча, каханая? – запытаў ён яе. Ён убачыў яе перш, чым яна пасьпела набраць нумар, і пад'ехаў да пляцоўкі ўваходу. Яна выглядала нейкай разгубленай, з блукаючым позіркам, нярвова паправіла сумачку, у якую палажыла тэлефон, калі яго заўважыла, не набраўшы нумар. У які раз ён зьдзівіўся, якая яна прыгожая – нават і тут, у Осла, дзе было шмат дорага апранутых, багатых людзей, раскошных жанчынаў з усяго сьвету. Высокая, тонкая, чорныя шаўковыя валасы струменяцца па плячах покрывам, белы твар, яркія чырвоныя вусны. Цёмнае, шэра-чорнае аддзеньне толькі дадае ёй хараства, быццам бы выкрэсьліваючы яе з рэальнасьці, ці, наадварот, робячы рэальнасьць вакол яе нечым размытым, неістотным, "заблюраным" фонам, на якім яна адзіная – трывалая і сапраўдная, і ў той жа час – летуценная, ляцячая, зьнікаючая, нібы ў сьне.

Яна ўзьняла твар, і прыжмурылася ад пацалунка сонца, закрыўшы глаза рукой.

Ён пад'ехаў, і яна падышла да машыны. Села зь ім побач. І ён адразу зразумеў – нешта ня так. Нешта адбылося, тое, што ізноў зьмяніла яе рэальнасьць, выкрэсьліўшы яе, перакінуўшы некуды, куды – ён адразу зразумеў, і рашуча зрабіў крок туды – у бязьмежасьць, той сьвет, дзе былі толькі яна, і ён.

- Як прайшла сустрэча, каханая? Ён павярнуўся да яе. Яна ўзьняла на яго вочы.

- Нічога, любы. Нічога. Усё добра. Я дамоў хачу, - раптам вымавіла яна. – Прабач, галава нешта кружыцца.

- Канешне, каханая. Як скажаш. Ён націснуў на педаль газу. Яны паехалі па шырокай, гладкай дарозе, якая бегла паміж жывапісных лясоў і вілаў, пакуль не паглыбілася ў вялікі горад, які раскінуўся вакол, ахапіўшы шырокімі крыламі заліў.

Сучасныя будынкі, кожны другі зь якіх уяўляў сабой вычварка

мадэрновай архітэктуры, паўставалі насупраць ярка блакітнага небу, і ізноў зьнікалі за вакном, пралятаючы ля яго стаямі шэрых і белых птушак. Горад быў дзіўны, у ім, як у плавільным тыгеле, мяшалася мінулае з сучасным, але ж ні сучаснае, ні мінулае так і не маглі аб'яднацца, і толькі прырода вакол здавалася адзінай, трывалай і рэальнай. Гэтая зямля глядзела на чалавека зь недаверам, яна яго заўсёды выпрабоўвала, нават і цяпер. Горад – сон, ілюзія, мроя. Лес – вось гэта рэальнае, адзінае, што існуе, існавала, і будзе існаваць. І цяпер яны накіроўваліся ў лес. Накіроўваліся дамоў. Ужо выехаўшы з апошніх рэшткаў таго, што называецца цывілізацыяй, яны спыніліся ва ўтульнай кавярне пры дарозе.

- Хочаш паесьці, золатка? – запытаў ён яе. – Як высьвятлілася, з Агнесай яны пілі толькі каву. Чамусьці ад сьняданка яна адмовілася.

- Давай, любы. Яны выйшлі з машыны – вакол пахла вясной. Сонца сьвяціла ўжо зусім ярка, і зялёныя іглы хвояў вакол пакрывалі мокры блакітны сьнег.

Прайшлі ў драўляны будынак, які знутры аказаўся ўтульным і прыгожым – новыя скураныя канапкі, прыватныя кабінкі, вялікі апарат з напоямі, і шыкоўная барная стойка, а таксама – швецкі стол з прыгатаванай ежай. Ён узяў паднос, і налажыў і сабе, і ёй. Яна выбрала нейкія блінчыкі, ён узяў сабе стэйк са смажанай бульбай і гароднінай, і яшчэ нейкі дэсэрт – есьці хацелася дужа, проста моцы не было. Арганізм пасьля шпіталю патрабаваў калёрыяў. Раніцой яны толькі кавы папілі з сэндвічамі, неяк праспалі, і гатаваць часу не было калі.

Сеў насупраць, яна ўзяла талерачку, ён наліў у бакал чырвонага густога вінаграднага соку.

- Ну, распавядай, золатка. Як там справы дома? Як вы паразмаўлялі? Ён уважліва глядзеў на яе. Яна моўчкі працягнула яму тэлефон.

- Глеб напісаў мне гэта. Учора. Я яго заблакавала.

Ён угледзеўся ў экран.

- Сколько ….стоит… ноч… встретимся…

- Гэта яе муж, - патлумачыла яна. У яе вачах стаялі сьлёзы. – Уяўляеш? Ён мне гэта напісаў. Каб ты яго бачыў. Ён жа проста нейкі … задрот. Я б ніколі не падумала нават такое. І першае, што ў мяне запытвае яго жонка, дагадайся, што?

Каб я яе навучыла ўсялякім розным рэчам у ложку, якія трэба рабіць, каб яго задаволіць. Я паспрабавала ёй растлумачыць, што калі людзі кахаюць адно аднаго, ніякія такія асаблівыя рэчы ім не патрэбныя. І што мужчына, які кахае жанчыну, любіць яе, і яе цела, і ня будзе шукаць задавальненьня з кімсьці іншым. А з мужчынай, які цябе не кахае, а жадае выкарыстоўваць, трэба разыходзіцца. І чакаць таго, хто сапраўды пакахае цябе.

Але ж яна мяне нібыта не разумела. Да таго ж, пачала спрачацца, што каханьне – не істотная рэч у адносінах. Галоўнае – думаць галавой, і зрабіць правільны выбар. І што ў Глеба кар'ера, і яна жадае мець зь ім дзяцей, і што іх сям'я – проста ўзор правільных адносінаў, толькі ёй нужна навучыцца нейкім там асаблівым вычварным сэксуальным практыкам – чамусьці, менавіта ад мяне, і тады ўсё будзе зусім добра.

- Добра. Ён кіўнуў. – Яна яшчэ больш зможа ім маніпуляваць.

- І тады, - працягнула яна ,- я ня вытрымала, і паказала ёй гэта ўсё. Яна замаўчала. – Я не павінна была гэта рабіць. Яна столькі сказала мне. Апынулася, што гэта я яму напісала першая, што я жадаю яго, што я – шлёндра, распусная, бальная, і ў мяне нешта з галавой, нейкая хвароба. Таму што я паводжу сябе такім ненармальным чынам. А Глеб нічога не разумее, і ўсё гэтак далей. Усё ж, у канцы мы засталіся сяброўкамі, і яна быццам бы ўзяла сябе ў рукі. Проста ўпэўніла сябе, што Глеб – сьвяты, а я – бальная на галаву шлёндра, і яна проста забыла, што мяне трэба жалець. Што зь мяне ўзяць.

Яна сумна ўсьміхнулася.

- Каханая, жалець найперш за ўсё трэба таго хлопца. Ён накрыў яе руку сваёй.

- Бо ж гэтая дзяўчына не кахае яго, і ніколі не кахала. Яна і ня ведае, што такое каханьне да мужчыны, ці каханьне мужчыны. Гэта, насамрэч, мала хто ведае – што такое каханьне, наогул. Бо ж я пражыў жыцьцё, ты не забывай. І ў мяне таксама былі такія адносіны – без каханьня. І ў цябе. Мы ўжо прайшлі праз пекла. Яны ж з Глебам пакуль што праходзяць яго колы. Разумееш, як ім вясёла жыць разам? Яна ім маніпулюе, намагаецца атрымаць зь яго як мага больш, ён суцэльна сфакусаваны на зьнешнім, на кар'еры, на посьпеху, бо ж ніколі ня меў павагі сярод мужчынскага соцыўму, заўсёды быў нехта мацнейшы, ярчэйшы, больш прывабны для жанчынаў, чым ён. Жанчыны ж для яго – нешта паміж жывёлай і машынай. Ён яшчэ ня вызначыўся – хто яны. - Напэўна, біяаўтаматы. Яна рассьмяялася.

- Дакладна так. Ён кіўнуў. – Біяробаты. Такія людзі і ствараюць робатаў, каб наогул замяніць імі людзей. Яму б, можа, было б лепей жыць зь нейкім робатам, зь лялькай, ды вось яму на гора на дарозе сустрэлася жывая жанчына. А чалавек заўсёды дасі фору любой машыне па апрацоўцы інфармацыі і непрадказальнасьці. Вось і Глеб сваім кампутарным розумам падлічыць ня змог, што насамрэч – машына цяпер – гэта ён, і ён папаў у такія сеці, што выбрацца зь іх ня зможа ніколі, хіба што прыйдзецца поўнасьцю зносіць усю яго "вінду", мяняць увесь софт у яго галаве. Але ж яны падобныя, як ты бачыш. Маніпулююць адно адным, і ў гэтым атрымоўваюць асалоду. Толькі вось асалоды ў ложку няма – бо ж няма каханьня. А чалавек – гэта нешта значна большае за машыну, і яго розум – не кампутарны код. Там ёсьць яшчэ і душа – непрадказальны момант, і дух – а гэта ўжо квантавыя флактуацыі па-за межамі рэчаіснасьці. Вось туды чалавек ніколі ня зможа прабрацца. Бо там пачынаецца Бог. А Бог – гэта тое, што ўзвышаецца, умаліўшыся. Што з'яўляецца суцэльным каханьнем, нараджаючым жыцьцё. Глеб разумее, што памірае. Чалавек заўсёды гэта ведае. Што яго жанчына забівае яго, пераварвае, патрабляе яго нажыва, як павук муху. Але ж чаму яму сустрэлася менавіта яна – менавіта такая жанчына? Вось так і вучыць Бог. І такое і ёсьць пекла – калі чалавек разлагаецца пры жыцьці, і ня можа знайсьці паратунку. Сьмерць другая – сьмерць душы. І яны яшчэ хочуць нарадзіць дзіця. Ён замаўчаў. Якое шчасьце для немаўля – нарадзіцца ў магіле. Яна таксама

маўчала.

Ён ізноў пагладзіў яе руку.

- Ня думай пра гэта, каханая.

- Я падарыла ёй карты, - ціха вымавіла яна.

- Мапу, - усьміхнуўся ён. – Мапу, якая паказвае выйсьце. Ведаеш, Бог лістасьцівы і нават да такіх людзей.

- Яна сказала, што пазвоніць мне перад ад'ездам.

- Не пазвоніць, любая. Ён пакачаў галавой. – Яна нікога ня будзе слухаць. А калі і паслухае, то нічога не зразумее. Ня ў гэтым жыцьці.

Яны ўсталі з-за сталу, і ён абняў яе.

- Якое шчасьце, што я сустрэла Бога, - ціха вымавіла яна. – Што ты знайшоў мяне, Госпадзі. Яе рукі абдымалі яго, вочы глядзелі ў вочы.

Яна прыціснулася да яго. Ён моўчкі пагладзіў яе валасы. Гэта ізноў пачалося. Людзі б сказалі, што ў яе – абвастрэньне, і трэба піць таблеткі, і лажыцца ў шпіталь. Але ж ён ведаў, што сусьвет проста ізноў адпусьціў яе, і цяпер яна была зь ім сапраўдная – як і ён быў сапраўдным зь ёю.

Ён вынес яе з машыны на руках, адкрыў дзьверы. Цяпер яны былі дома. Вакол было ціха, і сонца кідала каляровыя праменьчыкі праз шкло ў вокнах, адбівалася ў крышталёвай музыцы ветра – як яна любіла.

Яго вусны накрылі яе вусны.

- Супакой мяне, - ціха вымавіла яна. – Напоўні мяне сабой. Напоўні мяне сваім каханьнем, Госпадзі.

Яе аголенае цела ў мякькім святле было амаль празрыстым, нібыта вагалася ў яго руках. Белая празрыстая бялізна адцяняла беласьць яе цела, яго далікатнасьць. Ён дакрануўся да яе

грудзей – мяккія маленькія бугаркі з пяшчотнымі саскамі, грудзі зусім юнай дзяўчыны, яшчэ сьпячыя, якія ён абуджаў вуснамі.

Яна абняла яго, гладзячы яго валасы.

- Татачка, - пачуў ён яе ціхі голас. – Тата, як я цябе кахаю. Вазьмі мяне, я ўся твая, створаная для цябе, народжаная табой.

- Дачушка мая любая. Ніхто ня будзе кахаць цябе так, як кахаю я. Ён прыпаў да яе грудзей вуснамі. Яго сэрца разрывалася, вызваляючы душу, а душа рападалася, бо яе разбураў дух. Ён быў цяпер духам, а яна была яго душой, і ён запальваў яе, зьліваючыся зь ёй у адзіным танцы.

Чалавек, аголены, у вязьніцы, узьняў вочы, і ўбачыў перад сабой яе. Сьветлая жаночая постаць нахінулася да яго, і ён прыпаў вуснамі да яе маленькага саску. Яго рукі, цёмныя і брудныя, былі пакрыты зямлёй і крывёю, якія яна змывала зь іх жывой вадой крышталёвых сьлёзаў. Яна была тут, блізка, была ў ім, і ім. Яго затапіла каханьне, гарачае, якому ён ня ведаў межы. Пакрываючы яе цела пацалункамі, ён адчуваў, што робіць блюзьнерства, што сягае далёка, туды, дзе перад ім разгортваўся адвечны праклён. І ён падхопліваў яе на рукі, і шагаў зь ёй туды, у пекла. І пекла пераўтваралася ў рай. Яна ляжала пад ім, закрыўшы вочы, і ён накрываў сабой яе цела. Яна была патрэбная яму, як жыцьцё. Яго чэлес уваходзіў у яе плоць, і ён разумеў, што становіцца вольным. Ён браў узяў Сафію, і станавіўся самім сабой. Цяпер архонты не перашкаджалі яму. Яны ў жаху адляцелі, асьлепленыя яго моцай і веліччу. І тады ён узьняў яе, і прайшоў праз іх – вольны. Разам зь ёю.

Яна ляжала ў яго руках, закрыўшы вочы, і іх цалавала сьвятло. Ён крануў іх вуснамі. Яна супакоілася, і нібыта паснула – блукала недзе высока ў марах.

Ён пагладзіў яе шчаку рукой, крануў плечы, накрыў далоньню грудзі.

- Нічога і нічога ня бойся, каханая. Бо ж я – тут, з табою, і

ніколі не пакіну цябе.

Ён ня мог дазволіць, каб нехта іншы ўваходзіў у яе, каб апаганьваў яе сьвятое для яго цела і душу, якая прагла яго адзінага. Толькі ён меў права валодаць ёю, песьціць яе, мець яе, браць яе бязьмежна, так, што для кагосьці іншага гэта б стала гвалтам і пакутніцкай сьмерцю, але ж яна была гатовая, каб прыняць яго, і жадала яго так, як ніхто ў свеце не жадаў, бо яна была плоцьцю ад яго плоці, і кроўю ад яго крыві. - Любая мая! Дачушка мая, дзяўчынка мая… сонейка маё, пяшчотны мой праменьчык, дух мой сьвяты. Толькі я буду ўваходзіць у цябе і мець цябе, кім бы я ня быў – ваўкалакам, дзікуном і забойцай, рыцарам, каўдуном, магам, чалавекам, пакутуючым ад сваёй нядасканаласьці, творцай, які намагаецца разарваць ланцугі абмежаванасьці, каб стварыць нешта, роўнае яму, з чым ён мог бы зьліцца ў адзінстве, любві і праўдзе. Усё у гэтым сьвеце – толькі для цябе, бо я ведаю, што ты любіш мяне, любіш так, як ніхто любіць ня можа, і ніколі ня здолее. Яна паснула на канапе, зачараваная яго каханьнем. Хай сьпіць, яго каханая, бо ж сон вылечвае душу. Ён мякка пацалаваў яе, і пайшоў пісаць. У апошні час ён пісаў шмат – не для кагосьці, для сябе. Гэтыя словы стваралі для іх цэлы сусьвет, і яна радавалася, чытаючы, і чакала ўсё больш і больш, працягваньня прыгодаў, вывучэньня законаў сьвету, і спазнаваньня Бога, якога яны абодзьва знаходзілі ў сабе такім чынам. Гэта было цудоўна, чароўна – быць вольным, бязьмежна вольным у сваім сьвеце, перапісваць гісторыю, ствараць сваю новую рэальнасьць, якая, ён ведаў, была адзінай сапраўднай, існуючай. Бо, ствараючы яе, яны яе тым самым заклікалі ў сусьвет, нараджалі, нібыта адкрывалі дзьверы, праз якія ім адкрываліся бясконцыя магчымасьці. Гэта было дзіўна для яе, і яна зьдзіўлялася, і радавалася. Але ж ён ведаў тое сапраўднае, што стаяла за ўсім гэтым. Гэтая цудоўная рэальнасьць была ім. Была Богам.

Агнеса крычэла на Глеба. Ён стаяў перад ёй, перамінаючыся з нагі на нагу, тузаючы краі новага сіняга касьцюму, які набыўся сьпецыяльна для семінару.

- Ты! Ты! Как ты мог! Ты ей написал! Этой … ты знаешь, что она сумасшедшая? И у неё может сифилис. Мы же хотим

завести ребёнка. Я, может, уже беременная. Я жду задержку. Ты у неё попросил Это! У тебя есть жена, ты мог у меня попросить. Я бы всё сделала, как ты хочешь. Прямо сейчас могу.

Яна нярвова пачала разшпільваць гузікі сукенкі.

Раптам Глеб крыва ўсьміхнуўся.

- Можешь? А знаешь, мне этого ничего не нужно. Все вы, бабы, шлюхи. Самки. И вообще, посмотрим, на что ты годная. Задержка? Вот и подождём. Посмотрим, насколько ты … качественная. Когда родишь, тогда и будем разговаривать. А пока ты – просто … Он замолчал. – Такая же дырка, как она. Ты же готова в рот взять. И в задницу дать. А это значит – не только мне, а и всем остальным. Я тебя проверял. Ён зьдзекліва ўсьміхнуўся.

- А ты что думала? Специально ей написал, я был уверен, что она тебе передаст. И хотел посмотреть, как ты будешь себя вести. Проверить тебя, насколько ты порядочная. Это я её заблокировал – не веришь, смотри. Вот. Номер заблокирован. Я не хотел, чтобы ты с ней встречалась. Раз у тебя подруги такие, шлюхи, то ты и сама шлюха. Это, собственно, и подтвердилось, как я и думал. Грязная потаскуха. Ён плюнуў на падлогу.

Раптам позірк яго ўпал на пакет – чорны, зь лентамі.

- Что это? – грэбліва запытаў ён. – Откуда?

- Это – подарок. Там ничего особенного. Косметика. Агнеса закрыла сабой пакет. – Она подарила. Я не хотела портить отношения. Всё-таки, у неё богатый муж. Они купили дом за миллион евро. Яна з выклікам паглядзела на яго. И они приглашают нас к себе. Я думаю, это знакомство выгодно нам, Глеб. Давай забудем про это недоразумение. Всё-таки, Летиция больна. Я понимаю, что она первая написала тебе, и ты не смог … устоять. Конечно, если ты хочешь, мы с тобой сможем…

- Не сможем. И не хочу. Проехали. Ладно, сегодня будет очень важный ужин – приём-коктейль. Ты же готова?

- Да, конечно. Я купила себе платье – брендовое, Адриана Папелль. На скидке, - супакоіла яна яго, - не волнуйся. Оно же очень элегантное. Посмотри! Яна дастала з чамадану бліскучую чорную сукенку, добра сшытую, с пышнай юбкай і плотным верхам з прамавугольным выразам – сукенка дзяўчынкі-выдатніцы, ідэальная, і з запасам на два пальцы ад цела.

Ён паморшчыўся, і строга кіўнуў.

Раптам яму ўспомнілася Летыцыя – чорныя валасы, тонкі шаўковы касьцюм, мяккі, падкрэсьліваючы яе постаць, і празрыстая сукенка пад ім. Ён быў упэўнены, што ў той момант на ёй не было бялізны. Гэтая дзяўчынка была дрэннай, вар'яткай, неразумнай, і наогул магла забыцца, і пайсьці голай. Хлопцы казалі, яна голая купалася, ноччу, у возеры, і быццам бы на ўсіх плявала. Проста распранулася, і ўвайшла ў ваду. Яны на беразе там усе ачумэлі, у іх проста адразу ўстаў. Алекс гэты стаяў, склаўшы рукі, і толькі глядзеў, як яна сыходзіла ўсё далей і далей, схавалася ў цемры, а потым паплыла, як русалка. Ніхто нічога не сказаў, потым яна выйшла, і яшчэ пастаяла, быццам бы насалоджваючыся месяцовым сьвятлом. Той хлапец, які распавядаў гэта, потым казаў, што яна яму доўга сьнілася, як ён яе трахае. Там жа ён ня мог – гэты вар'ят быў побач. Глядзець даваў, а трахаць – не. Бо ж, яго жанчына. А сам расказваў, як яе трахаў, і што зь ёй можна рабіць усё, што заўгодна, і што яна толькі плача. І ніколі не супраціўляецца.

Глеб потым сабе ледзь хер не адарваў, як драчыў пасьля гэтых расказаў.

- Хорошо. Вечером у нас важная встреча. И переговоры с иностранными партнёрами. Я хочу, чтобы ты попереводила. Чтобы тебя заметили в кампании. Может быть, найдём тебе работу. Всё-таки две зарплаты понадобятся, когда родится ребёнок. Хорошо бы всунуться до декрета.

- Какой ты молодец у меня, Глебушка. Такой умный! Я никогда в тебе не сомневалась. Агнеса кранула вуснами яго лоб. Глеб паморшчыўся.

- Всегда нужно делать ставку на мужчину-интеллектуала, - з

задавальненьнем падумала яна.

- Привет, Жанночка! Как дела? Да всё хорошо, и даже очень! Ты не представляешь, на каком уровне мы общались – главы крупных IT-компаний, такие серьёзные люди. И Глеб очень достойно выглядел. Он у меня такой умный! Я рада, что я не ошиблась в нём. Я? Я переводила. Ну, Глеб сам хорошо знает английский, но он хотел меня представить, мои skills. Что? А, мои умения. Навыки, способности. Ну, это по-английски. В-общем, ты поняла. Да, английский знать нужно, конечно, всем. Только хороший переводчик всегда будет востребован. Возможно, мне найдут работу в компании. Ну, так бы меня не взяли, ты что! Туда не устроиться. Но вот когда Глеб станет замдиректора, то следующее, что он сделает, это устроит меня. У меня должна быть задержка. Я жду. Только до этого хорошо было бы устроиться, чтобы уйти в декрет с хорошего места работы. Нет, они обязаны отпустить. По законодательству. А если не отпустят? Ты что, это им себе дороже. В общем, все просто замечательно! Да, и ещё я встречалась с Летицией. Представляешь? Они купили дом в Осло. Да, живёт с тем мужчиной, с восточным. Видела. И даже вблизи! Да, вот так вот. Очень красивый. Высокий такой. Волосы длинные. Мне кажется, интеллектуал. Глаза умные. Приятный, да. Они купили дом. Да, дорого – миллион евро. Откуда деньги у них? У него? Это как раз и вопрос. Мне кажется, что с этим не всё так просто. Ну, ты понимаешь. Ты знаешь, он опасный. От него исходит опасность, такое чувство риска. Я думаю, он любит рисковать. Что? Тебе б такого? Ты что, шутишь? Он же олигарх. Жанночка, на самом деле я думаю, всё там не так радужно. Ну, ты понимаешь. Она же больная. Лежала в больнице, да. У неё шизофрения. Иначе как бы она сошлась с ним? И до этого – посмотри, какие выборы она делала. Алекс этот. И потом. Она же… ну, я не хочу говорить. Она это делала просто со всеми. Это может быть только от болезни – такое поведение. Она просто не может сказать нет. Я бы ни за что не соглашалась. Она сама таких выбирала, а потом жаловалась. Не жаловалась? Жаловалась Карине. Я знаю. Она такое ей рассказала. Теперь все знают. Где Карина? Не знаю, в Италии где-то. Нет, не пишет, не звонит, телефон её не отвечает. Наверное, поменяла. Ну, нашла кого-то. Замуж наконец вышла. Она же замуж

хотела. Я думаю, у неё все хорошо. Она умная девочка. И знает, чего хочет. Никогда не соглашается на меньшее. Да, искать подходящего – это очень важно. Зрелую личность. Мужчину, который готов взять ответственность за семью. И чтобы чувствовал меня без слов. Только глянул чтобы на меня, все чтоб было понятно. У меня нет времени и сил объяснять, и задавать вопросы. Да, Жанночка, жёстко, но только так может быть организована нормальная семья. Ой, ну что ты. Это не моя мудрость. Это моя мама, она всегда так говорила. У меня с ней очень доверительные отношения. У Летиции с мамой были плохие отношения, та ей совсем не интересовалась, и посмотри – что вышло. Распутная жизнь. Ну, да. Этот мужчина богатый. Только эти отношения ненормальные. Странные. И я думаю, они ненадолго. Мне кажется, он её бросит. Да кто будет жить с шизофреничкой. Или, ты знаешь, я думаю, она ему не жена. Точно, как я раньше не догадалась! На таких не женятся. Я уверена, что у него есть жена и ребёнок, только она скрывает. Ну, ей стыдно, конечно. Она же травмированная, и просто хочет казаться лучше, чем она есть. Выглядит? Хорошо выглядит. Худенькая совсем. Одета так странно … всё такое как с чужого плеча, не элегантное. Свитер висит, а джинсы потёртые. Сапоги, сумка – наверное, дорогое, только какое-то … богемное. И он такой же – в потёртом, куртка кожаная, джинсы, свитер, ботинки такие остроносые – как у ковбоя. Ну, они в Европе все такие, ты же знаешь.

Да побываешь ещё, что тут делать.

Ну, расскажи. А что? Да, похожи очень. Просто … как брат с сестрой. Даже лица. Я заметила. Что????? Как?! В смысле – отец? А кто тебе сказал? Карина? А она откуда знает? Марина? А кто это? Горничная их? Разговор слышала? Он с её мамой разговаривал? Что нашла? ДНК анализ? Да ты что… Жаночка, это же … это же инцест. Преступление. Ой, ничего себе. Нет, мне она не рассказывала… Карина…

А она знает? Как? И живёт с ним? Послушай, тогда они просто живут, ну, как отец с дочерью, она к нему переехала, и теперь скрывает, хочет, чтобы мы ей завидовали, что у неё мужчина появился. Ведь у неё никогда не было нормальных отношений.

Алекс этот не мужчина. Он сутенёр. Она же этим занималась – мне Глеб рассказал. Ну кто бы стал иметь отношения с такой девушкой… с такой. Ну, ты понимаешь.

Что? Как?! Спят вместе? Спали? Марина видела? Чтоооо? В смысле? Как – вдвоём … пёрли? Он??? Бьёт? Что? Извращенец? Ну да… он же … слушай, это возможно только в Европе! Их извращённый мир катится в ад! Да, полное разложение нравов. Безусловно, это нужно евреям. Ну, ты понимаешь, Ротшильды, они же хотят завоевать весь мир. Завоевать нас – насадить нам свои эти … ценности.

Да, конечно, как только Глеб займёт должность, сразу переедем. В Польшу. Или в Германию. А лучше в США. Да, как хорошо, что у нас правильные ценности. Жанночка, ты не представляешь, как я рада, что дружу с тобой, и что у меня такой замечательный муж, как Глебушка. И мы ждём малыша. Ой… да, задержка. Была. Но я пока не хочу говорить – боюсь сглазить. Нужно удостовериться. Бедная Летиция, у неё никогда не будет детей. И мужа, настоящего. Какая она несчастная. Хотя, ты знаешь, она заслужила. Ну, её можно только пожалеть. Её болезнь … да, это тяжело. Кто бы с ней стал жить. Все знали про её диагноз. Конечно, нормальные мальчики её избегали. Слушай, а что ещё эта Марина Карине про неё рассказывала? А что она видела? Откуда она знает? Видела её избитой? В спальне бардак? Что??? Он её … в попу? Карину? Марину? Да ты что… Ну, они там все геи, я тебе скажу. Это не удивительно. Они не могут получать удовольствие от нормального секса. Слушай, а что ещё она делала? Ну … просто интересно. Подожди.

Яна націснула значок дыктафона.

- Так, расказывай. Карина провела сеанс психоанализа? А как она? Обучилась? Ну, этому же не учат на курсах. Долго учат. Да. Ну, ладно, расскажи. Что?? Снова - вдвоём? Нет, ну я так не смогу. А что ещё? Так, так, погоди. Слушай, ну она мне сама ничего не стала рассказывать. Наговорила какой-то чуши про любовь … а сама такая…! Ой, Жаночка, Глебушка идёт. Всё-всё, пока. Он не любит, когда я по телефону разговариваю.

…Глееебушка!

Пока-пока, давай.

Яна ледзь не ўраніла тэлефон, палажыўшы яго на край сталу.

… Опять трындишь? … пачула Жаначка. … Я тебе сколько раз…. С кем это ты? Что втирала? Чтоб больше я не видел, и не слышал ни твоих подруг, ни о твоих подругах-шалавах. Займись делом. Тебе документы на перевод – тест. Сто страниц. Давай, вперёд. И завтра чтобы была в форме. Ты приготовила мне назавтра костюм? А носки погладила?

Яна зморшчылася, потым усьміхнулася – злосна, і адключылася.

Сандра плакала. І ізноў пераглядвала фільм. Яна глядзела яго амаль кожны дзень, як апантаная. Глядзела, і залівалася сьлязамі. Яго не хапала ёй. Яна яго жадала. Гэтае каханьне, балючае, страшное, адчайнае, проста разрывала ёй сэрца. У каторы раз, зноў і зноў яна ўключала кіно, і скрозь слёзы глядзела, як ён ідзе па пустыне, і вецер ірве яго валасы. Як пясок цалуе яго сьпечаные вусны. Як яго вочы глядзяць у далечыню, і бачаць там Бога.

- Госпадзі! – рыданьне, як стогн, само ірвалася ў яе з грудзей. – Госпадзі, забяры мяне! Каханы мой, прытулі мяне да сваіх грудзей, бо я стамілася ў самоце. Божа мой, адзінота мая непераносная, і адзінае, чаго я жадаю – гэта быць с табою. Кожнае імгненьне безь цябе – мука, цемра, і ноч. Чаму цёмна ў маім сэрцы? Пэўна, таму, што ў ім няма цябе – цябе няма побач. Калі б ты быў, калі б ты прыйшоў да мяне ў целе, о, як бы я ўзрадвалася! Як бы хораша мне было. Чаму ты зь ёй, а не са мною? Чаму я ня годная цябе, госпадзі? У чым, у чым яна лепей за мяне? О, як я яе ненавіджу. Я б разьбіла яе твар аб камень, вырвала б яе доўгія валасы. Яна – блудніца, і ня ведае, што такое каханьне. Гэта я, я кахаю цябе, Госпадзі! Любы мой! Чаму, чаму ты не са мной, каханы? Чаму ты ўзяў мяне груба, і я не адчула ў гэтым тваёй любві? Пэўна, таму, што ты караеш мяне за нешта? За што ты мяне караеш, Госпадзі, любы мой, адзіны

мой? Бо ж гэта быў ты, ты сам у чалавечым целе. Я трымала тваю руку, і твае вусны дакраналіся да маіх вуснаў. Ты ўвайшоў у мяне, і пакінуў ува мне сваё семя. І цяпер - чаго ты мяне пакінуў? О, як не пераносна адзінота! Якая горкая самота без цябе, любы мой. Яна адчайна плакала, выла, як сабака, якую забралі ад гаспадара, душылася сьлязамі ў падушку. Громка плакаць было нельга – у суседнім пакоі спала дзіця.

Хлопчык быў спакойны, толькі еў і спаў. Еў сумесь – малака ў яе было мала, і хутка яна замучылася яго карміць. Паспрабавала, і кінула. Насамрэч, гэтае дзіцё вісела на ёй камянём. Яна яго зусім не кахала. Проста нейкі камок плоці, які ўвесь час патрабаваў нешта. Грошы ў яе былі, але ж самота зводзіла яе з розуму. Пэўна, ня трэба было з'язжаць ад Паола. Ён жа прапаноўваў нават і ўсынавіць Габрыэля. Чамусьці яна дала хлопчыку гэтае імя – анёльскае. Хай анёл абараняе яго, раз бацька яго кінуў. Насамрэч, яна не сказала Міхасю нічога, але ж думкі ўжо даўно блыталіся ў яе галаве. Адзінае, што засталося ў ёй, і было трывалым і вядомым – гэта адчай. Вострыя кіпцюры ірвалі яе душу – невыносны, пякельны боль.

Думкі аб тым, што цяпер ён там, зь ёю, з гэтай анарэксічнай халоднай мадэлькай, карысьлівай і пыхлівай, халодным полымем апальвалі ей сэрца. Рэўнасьць стала яе пітвом і ежай, і кожны дзень яна пачынала з думак аб іх – аб ёй, якія паступова пераўтвараліся ў праклёны. Яна нават хадзіла да адной жанчыны – цыганкі, і тая рабіла нешта накшталт вуду, але ж ні валасоў, ні якіх цялесных вадкасьцей у яе не было, а па скрыну зь фільма, вядома, нічога не спрацавала. І на яго яны рабілі прыварот за прываротам, а потым яна забывалася, і называла яго Богам, і малілася яму, апантана, біўшыся галавой аб падлогу. Яшчэ крыху, і яна б паспрабавала знайсьці суцяшэньне ў наркотыках, але ж баялася за дзіця. Усё ж, адказнасьць – адзінае, што ёй засталося, раз яе пазбавілі каханьня.

У пошуках выйсьця яна схадзіла да псіхатэрапеўту, ён раўнадушна выслухаў яе, узяў паўтысячу еўраў – Сандра правяла на яго канапе амаль увесь дзень, спачатку распавядала, потым паснула, і апынулася, што сон таксама ўвайшоў у кошт тэрапіі, і выпісаў ёй квіткі на таблеткі – распаўсюджаны

антыдэпрэсант. Яшчэ яна купіла снатворных, бо сон у яе канчаткова зьбіўся. Дзіця прасыпалася па начах, і хутка яна пачала блытаць і дзень, і ноч. Паола званіў, хваляваўся, але ж яна крычэла на яго. Кідала трубку, блакавала, потым перазваньвала і выбачалася, але ж перасяляцца да яго адмаўлялася. Ёй хацелася адзіноты. Хацелася быць зь Ім – толькі зь Ім разам. Нават і яго дзіцё яе не цікавіла. Толькі фільм, які яна праглядвала раз за разам, намагаючыся зразумець, што ў ёй было ня так, і чым яна горш за тую жанчыну, што зараз была зь ім побач. Можа, трэба было б сказаць пра дзіця, але ж яна не ўяўляла, як гэта – яна пазвоніць яму, ён адкажа, і яна выдасьць яму сваю адзіную таямніцу – выток яе салодкай улады над ім. І страціць апошняе, што рабіла яе мацнейшай, узьнімала над ім у яе вачах.

Гэты дзень быў такі ж, як і кожны. Яна заставалася ў адзіноце. Немаўля спала – яны схадзілі пагуляць, і гэта было проста нейкай больлю – яе фігура расплылася, бо яна не магла наведваць залу, і яна стала выглядаць, як звычайная афрыканская матрона, ад чаго дужа пакутвала. Яе вага пераваліла ўжо за адметку восемдзесят. Заўважна было насамрэч ня дужа, але ж у такім выглядзе апошняе, што яна жадала, было, каб яе бачылі. І, крый Божа, распавялі б яму. Таму калі яна даведалася, што ён зьехаў у Нарвегію, яна ўзрадвалася. І адначасова яе накрыў яшчэ мацнейшы адчай.

Цяпер нават і фільм глядзець ёй не хацелася. Яна проста сядзела, і тупа глядзела перад сабой. На стале стаяў бутылёк з таблеткамі.

- Трэба паспаць, - падумала яна. Высыпала ў далонь некалькі таблетак антыдэпрэсантаў. Праглынула, запіла, і дадала пару снатворных.

- Трэба паспаць. Яна паўтарала гэта ізноў і зноў, пакуль не спустошыла абодзьве бутэлечкі – на далонь перастала сыпацца. Тады яна лягла на пасьцель, падлажыўшы пад галаву падушку. Нарэшце сон пачаў накрываць яе.

- Паола, Паола… з апошніх сілаў яна запісала галасавое, якое ўляцела некуды, куды адпраўлялася і яна – у нябыт.

Глава 49: Сын

Паола, як заўсёды, быў заняты – мантыраваў відэа з паказу. Ён насьнімаў шмат, і цяпер выбіраў найбольш удалыя фрагменты і ракурсы, абразаючы і склейваючы ленту. А яшчэ трэба было радактаваць фота – працы было рабіць-не перарабіць.

Паведамленьне заўважыў ня адразу. Тэлефон міргаў, можа, хвілінаў дваццаць. Калі ж праслухаў, не выключаючы ноўтбуку, перавярнуўшы чашку кавы, ускочыў, і, як быў, у дамашнім абутку, пабег да машыны. Сеў за руль, даў па газах, ледзь ня ўрэзаўшыся ў стаячы побач б'юік, і выехаў на дарогу. І адразу трапіў у пробку. Фанкула! Машына стаяла, і ён нібыта скамянеў. Раптам усё вакол стала марудным, не істотным. Спакойна, разважліва ён набраў нумар – хуткая дапамога, і паліцыя. Назваў адрас. Яна сказала, што не зачыніла дзьверы. Каб яны маглі ўвайсьці. Усе яны.

Калі ён прыехаў, ён ня быў першы. Людзі ў белых халатах стаялі на пляцоўцы лесьвіцы – курылі. Паліцыя аглядала пакой. Дзіця прачнулася, і глядзела на ўсіх – уважліва, зацікаўлена, вялікімі чорнымі вачыма пад прамымі ссунутымі бровамі – строгі позірк. Яго вочы.

Ён падыйшоў да калыскі, нахінуўся, і ўзяў яго. Яму ніхто не перашкаджаў.

- Хто вы з'яўляецеся пакойнай, сіньёре? – запытаў яго строгі голас. Нехта ў форме з'явіўся побач. Строгі, але ж адначасова і спачувальны.

- Муж. Грамадзянскі муж. Мы не былі афіцыйна расьпісаныя.

- А дзіця? – пачуўся голас. – Гэта вашае? Вы айцец, сіньёре?

- Ня ведаю, - ціха вымавіў ён. – Я нічога ня ведаю. Пакіньце мяне ў спакоі. Пакіньце нас у спакоі. Ён сеў з немаўлём на канапу, зь якой толькі што зьнялі цела – Сандра нібыта мірна спала, і ён яшчэ пасьпеў яе ўбачыць. У сваім халодным сьне яна

была дзівосна прыгожай, са спакойным, мяккім тварам. Быццам бы яна на нешта глядзела, што яе радавала бясконца. Быццам бы яна была там, зь Ім, побач.

- У яе павінны недзе быць дакументы, - успомніў ён. Палажыў Габрыэля ў калыску. Той не супраціўляўся, нават і ўсьміхнуўся, пацягнуўшыся да яго ручкай.

Паола адкрыў адзін яшчык сталу, а потым – другі і трэцьці. Файл з паперамі і паспартамі ляжаў зьверху. Быццам бы яна прыгатавалася кудысьці ехаць.

Ён дастаў яе паспарт, і адклаў у бок. Пад паспартам апынулася пасьведчаньне аб народжаньні. Ён адкрыў яго. Маці: Sandra Baddou Bahja ibn Naseri, паходжаньне – Марокка, нацыянальнасьць – берберская. Айцец – Paola Sacro, Італія, італьянец.

Моўчкі ён працягнуў паліцэйскаму дакумент. Той паглядзеў на яго, паціснуў плячыма, і нічога не сказаў: пэўна, вырашыў, мужчына не ў сабе.

- Вы забіраеце дзіця, сіньёре Сакро? Ці …? Жанчына ў белым халаце падышла да яго, палажыла яму руку на плячо.

- Забіраю. Канешне. Ён ізноў падыйшоў да калыскі. Габрыэль, наморшчыўшыся, глядзеў на яго, зьбіраючыся заплакаць.

- Пэўна, зрабіў нешта, - здагадаўся ён.

Недзе тут павінны быць падгузьнікі. І ўсё астатняе.

- Вы дапаможаце мне, сіньёра? – зьвярнуўся ён да жанчыны. Паўнаватая, высокая доктарка жаласна глядзела на яго. А потым кіўнула. – Канешне, сіньёре. Давайце паглядзем, дзе тут і што ў вас. Трэба працягваць жыць, сіньёре. Трэба жыць. Яна мякка кранула рукой яго плячо.

Яго тэлефон празваніў нечакана – пасярод ночы. Ён ня спаў, сядзеў за ноўтбукам. Яна ўжо адправілася ў ложак. Елкі нягромка шумелі за вакном. Чамусьці спаць яму не хацелася –

ня мог. Быццам бы не даваў нехта. Быццам бы чакаў чагосьці. У задуменьні ён устаў, і стаяў, гледзячы, як хістаюцца яловыя лапы. Ізноў пачаў ісьці сьнег.

- Ненадоўга. Раніцой растае, - падумалася яму.

Апарат громка завібраваў на нізкай ноце, засьвяціўся, уключыўшыся, экран.

- Паола, - прачытаў ён. – Ноччу? Можа, штосьці здарылася.

- Так. Ён паднёс апарат да вуха.

- Фанкула, - пачуў ён. – Ты, усё праз цябе. Навошта я знайшоў цябе, навошта я прыцягнуў цябе ў гэты фільм. Навошта … выбачай, Мікеле.

- Ты што, п'яны, ці абнаркочаны? – суха запытаў ён. – Што такое здарылася пасярод ночы?

- Сандра памёрла. Атруцілася. А ў цябе цяпер ёсьць сын. Вось так, Мікеле. Праўда, запісаны ён на мяне. Але ж гэта ня істотна. Ты ж – сапраўдны бацька. Так, ці не? Табе патрэбны сын, Мікеле? Твой родны сын? Маці якога сёньня скончыла жыцьцё самагубствам, напіўшыся таблетак. Дзьве бутэлькі. У яе не было шанцу.

Цяпер яна там, Мікеле – высока, з Богам. А ты? Дзе цяпер ты? Ты чуеш мяне? Мікеле?

- Дзе ты зараз, Паола? – нягромка запытаў ён.

- Дома. У яе дома. Дзе мне яшчэ быць? Яна жыла недалёка ад мяне, тут, у Рыме. Але ж дастаткова далёка, каб я не пасьпеў. Я не пасьпеў. Мікеле, я не пасьпеў! Голас на тым канцы зайшоўся ў рыданьнях. - Што ты будзеш рабіць цяпер, скажы?

- Я прыеду, Паола. Заўтра прыеду. Пачакай мяне. Я буду да вечара. Я ўсё разумею. Шкада, што так атрымалася. Ты чуешь, Паола? Мне шкада. Я забяру дзіця. Летыцыя даўно хоча дзіця. І можа, так і трэба. Чуешь? Ты мяне чуешь, Паола? Не кладзі трубку.

Паола яшчэ з паўгадзіны вёрз нешта, ці п'яны, ці ў адчаі, ці то і то адначасова. Ён ківаў, слухаў. Потым, калі той нарэшце палажыў трубку, апусьціўся на калені, і пачаў маліцца. Маліўся за яе душу, якой, ён ведаў, цяпер нічым ня мог дапамагчы. Бо ж яна адмовілася ад яго. Проста перайшла ў нябыт. І дзе цяпер яе шукаць? Сандра, Сандра, што ты нарабіла. Сьцёрла сябе, выкрэсьліла з сусьвету гэтага, і на той ня трапіла. Праз густы туман ён нібыта намацаў яе руку, моцна схапіў, і пацягнуў да сябе. Ізноў ён парушае законы. Бо так на гэтым сьвеце ня робяць. Цяпер яна павінна адвечна блукаць у Адхлані, ён жа перамесьціў яе ў сьвятло. Ды яму было ўсё роўна. Ён жа – насамрэч, Д'ябал, які ёсьць Бог сапраўдны. І ён – бясконца літасьцівы, і на законы гэтага сьвету пляваў.

Потым ён сеў у крэсла. За вакном ужо пачала займацца раніца. Трэба паспаць хоць гадзіну. Ён паставіў будзільнік на сем, як звычайна, адкінуўся ў крэсьле, і паснуў.

Прачнуўся ад дакрананьня яе рукі. Сямі яшчэ не было – здавалася, што ён толькі што заплюшчыў вочы.

- Каханы, чаго ты сядзіш тут? Чаго не лажышся? – устрывожана запытала яна яго. Яе мяккая далонь гладзіла яго шчаку. Ён прыціснуў яе да твару сваёй далоньню.

Адкрыў вочы.

Яна глядзела на яго, прыгожая, як заўсёды. Як і ў жыцьці не бывае. У белым карункавым атласным строі, з распушчанымі валасамі, яна нагадвала дзівоснае хараства прывіда, які блукаў па старому закінутаму дому, і трапіў на яго, сьпячага.

- У мяне з'явіўся сын, любая, - ціха вымавіў ён, утрымліваючы яе руку. Яна, не разумеючы, глядзела на яго.

- Сандра памёрла. І яна нарадзіла майго сына. Сына ад мяне. Ён трымаў яе, і глядзеў прама ёй у вочы. Яна глядзела на яго, не адводзячы позірк.

- Нам трэба ляцець, каханая. Вяртацца назад, у Італію. Мы забярэм дзіця, і прывязем яго сюды. Вілу здамо, - як раз будуць

дадатковыя грошы.

Я не магу яго кінуць, птушаня маё. Бо ж ён не вінаваты. Я сам рос без айца, і гэта не паўтарыцца ізноў.

Яна глядзела на яго, і маўчала. Яе вусны варухнуліся, вымавіўшы нешта. Нешта, што ён мог прачытаць па іх, хоць словаў не было чутна.

- Ты мне здрадзіў? – прачытаў ён па губах. Яе вочы ціха налівалася сьлязамі. А потым яна кіўнула.

- Добра, каханы. Мы паляцім у Італію.

Яго рукі ахапілі яе. Ён прыціснуў яе да грудзей, пакрываючы пацалункамі яе вочы. Трымаў яе крэпка, так, што, здаецца, пераламае усе косткі, прыціскаючы, баючыся адпусьціць яе.

- Прабач, каханая, прабач мяне, - вымаўлялі яго вусны паміж пацалункамі. – Я нічога не разумеў, быў п'яны. Яна прыйшла да мяне, казала, ськінецца з абрыва… так атрымалася. Адзін раз, я клянуся – толькі адзін раз. Ня ведаю, што гэта было. Пэўна, так вырашыў Бог. Я б ніколі не зрабіў гэта, але ж … цяпер вось мы маем сына. Ты ж хацела дзіця. Сына. Сын, каханая. У нас ёсьць дзіця. У цябе, і ў мяне. Гэта – нашае дзіця. Толькі нашае. Мой сын. Прабач мяне. Але ж … але ж я шчасьлівы, - ціха вымавіў ён, крэпка трымаючы яе. Сьлёзы беглі па яго твары, ён сьмяяўся, і плакаў адначасова.

- Нічога, каханы. Нічога, дзіця – гэта заўсёды добра. Дзіця – гэта сьвятое. Бо ж дзяцей пасылае Бог, - ціха вымавіла яна. – Ніколі ня ведаеш, якія будуць яго пуці, родны мой. Я ж казала Агнесе, што дзяцей пасылае Бог, і вось, бачыш, так і атрымалася. А гэта значыць, што Бог міласьцівы да нас, каханы. Яе рукі ахапілі яго плечы, і яна прыціснулася да яго шчакой. Яго далоні гладзілі яе сьпіну, і над сабой яна адчувала яго подых.

- Так, любая. Так, дзяўчынка мая, - ціха вымавіў ён. – Ты правая, як заўсёды. Ты – мая душа, мая маленькая. Анёлак мой. Ён мацней прыцягнуў яе да сябе. За вакном золак пачаў займацца, заліваючы пакой няяркім, ціхім сьвятлом.

Глава 50: Дзяцінства

Яе сэрца перапаўняла радасьць, прадчуваньне нечага дзівоснага, аб чым яна жадала расказаць усяму свету. Ёй хацелася крычэць, абвесьціць усім:

- Я ведаю яго! Ён тут! Ці вы ня чуеце яго? Ці ня бачыце?

- Але ж дарослыя не зразумеюць, - падумала яна, і цяжка ўздыхнула. Ім нічога нельга расказваць. Як растлумачыць ім свае пачуцьці? Як сказаць, што яна ведае будучыню, і ў яе будучыне ёсьць Ён. Ён тут і цяпер, толькі яна яшчэ маленькая, і ёй трэба пачакаць, падрасьці. І тады ён прыйдзе да яе, абавязкова прыйдзе! Гэта адбудзецца. Яна адтуль, з будучага, прыйшла да яе ў мінулым, якое цяпер стала цяперашнім. І ўлажыла ў яе галаву гэтыя веды – веды аб ім, і аб яго сустрэчы зь ёю.

- Я ведаю, табе прыйдзецца цяжка, маленькая. Толькі ты вер, вер, і ідзі наперад, казала яна самой сабе, і яна глядзела на сябе з будучага, і слухала, і ківала.

- Там, у далечыні, потым, калі ты вырасьцеш, і калі пройдзеш дастаткова па шляхах, якія табе наканаваны, напрыканцы цябе будзе чакаць Ён. І гэты канец стане началам. Яна з будучага пацалавала сябе зь мінулала, і ўбачыла сьвет сваімі малечымі вачыма. Але ж цяпер яна ведала Яго. Ён чакаў яе, і Ён нікуды ад яе не сыходзіў. Ён заўсёды быў зь ёй побач! Глядзеў на яе, і ўсьміхаўся. І сьвяціўся, і зьзяў, як сонца. Зьзяў прыгажосьцю яго каханьня да яе.

А потым расьхінуў рукі. І яна кінулася да яго, і ахапіла яго за шыю – крэпка, рук не разьнімеш. А ён крэпка ахапіў яе, і прытуліў, прыціснуў да сябе. Яго рукі гладзілі яе сьпіну, плечы, вусны краналі шчаку, і ён шаптаў ёй пяшчотныя словы.

- Любая мая, дзевачка мая, сонейка. Я тут, тут, з табою. Ніхто болей не пакрыўдзіць цябе, бо я захіну цябе сваім плячом, і абараню сваёю рукою. Я буду заўсёды з табою побач, дзяўчынка

мая. Сьвятло маіх вачэй. Мой трапяткі агеньчык. Яго рукі гладзілі яе, вусны цалавалі яе твар і вусны. У яго дакрананьнях і пацалунках не было пажаднасьці – у іх было каханьне, вялікае, болей за сусьвет, якое ня мела межы. Ён быў такім магутным, моцным, прыгожым, што ёй хацелася плакаць да радасьці. І ён кахаў яе. Ён быў яе айцом і абаронцай, і ён будзе яе каханым і мужам. Што гэта такое, яна яшчэ ня ведала, але ж думка аб гэтым залівала яе сэрца сьвятлом. І ён увойдзе ў яе, возьме яе, далёка і глыбока, ведала яна. Яны пойдуць цяпер зь ім разам. Схаваюцца з гэтага сьвету ў бясконцасьці. Цяпер ён павядзе яе, стане побач зь ёй магутным ваяром-абаронцай, каралём сусьвету.

- Госпадзі! Божа мой! Пан мой, - вымавіла яна, прыпадаючы да яго. Адкрыла вочы, і трапіла ў сьвятло.

Ён стаяў, трымаючы яе ў абдымках, і яго твар глядзеў на яе. І ў яго вачах было каханьне.

- Сонейка маё любае, - ціха вымавіў ён. – Каханая мая. Ты гатовая пайсьці са мной далей?

- Гатовая, Госпадзі. Пан мой, муж мой, і ўладар сусьвету, - адказала яна, і прытулілася да яго.

- Яны крыўдзілі мяне, Госпадзі. Каханы мой, - вымавіла яна, хаваючы твар у яго на грудзях.

- Я ведаю, сонейка. Ён кіўнуў, кранаючы яе валасы вуснамі.

- Але ж ты клікала мяне, і вось я тут. Я заўсёды быў ля цябе. І пакуль яны катавалі тваё цела, я захінаў тваю душу. Бо твая душа – ваяр, які супрацьстаіць сусьвету. Ты – харобрая, ты – сьмелая, дачушка мая. А якой яшчэ можа быць мая дачка, мая кроў? Ты ж – мая кроў, сонейка маё?

- Я толькі твая, каханы. Айцец мой. Татачка мой родны. Мой любы. Твая кроў бяжыць ува мне, і з'ядноўвае нас неразрыўна, і назаўсёды. Там, дзе я, там ты. А дзе ты – там і я. І цяпер мы заўсёды будзем разам, каханы. Бо я ведаю, што ты не адкінеш мяне. І я цябе ніколі не пакіну. Яна прыціснулася вуснамі да яго

вуснаў. Яго пацалунак быў гарачым і пяшчотным.

- Ну вось і ўсё, любая. Усё засталося пазадзі. Усе беды сконьчыліся, - ціха вымавіў ён. – Мая, толькі мая, красуня. Золатка маё. Любая мая. Ён сьмяяўся і плакаў, абдымаючы яе, хаваючы яе мокры твар у сябе на грудзях, цалуючы яе горача, так горача, як самы палкі каханы цалуе, як цалуе Бог, як цалуе айцец сваё дзіця ў бязьмежнай радасьці з'яднаньня зь ім. Шчасьце, якое ахапіла яе, было бясконцым, і мінулае, сучаснае і будучае замкнуліся ў кола, якое залатым праменем зьзяла на яе пальцы.

Яна вывучала простае залатое кальцо, танюткі абруч, які ахопліваў безямянны палец яе левай рукі. Простае і гладкае, чыстае, як бязьмежнасьць. Яны ляцелі ў самалёце назад, у Італію. Ён спаў у крэсьле – стаміўся. Нарэшце сон зьлітасьцівіўся, і прыйшоў да яго. Яна нахіліла галаву яму на плячо, і так і сядзела, прысланіўшыся, разглядаючы яго падарунак – той, што быў для яе самым каштоўным у сьвеце.

- Ну ты даёшь, Мишаня... ну вы даёте.

Фёдар пакруціў галавой. Хто - вы, не ўдакладніў. Гэта прагучэла неяк абстрактна, безадрасна. Летыцыя разгублена пазірнула на яго, і павярнулася да калыскі, у якой ляжала, гледзячы на яе вялікімі чорнымі вачыма, немаўля. Яна нешта салодка загаварыла яму, незразумелае нікому з прысутнічаючых, але ж дзіця адразу ўлавіла сэнс сказанага, шырока ўсьміхнулася, і пацягнулася да яе, выпрастаўшы зь пялёнак руку.

Хлопчык быў рады нарэшце ўбачыць жаночы твар, такі прывабны і мілы ў адрозьненьне ад цёмнага, сьпечанага сонцам і перарэзанага зморшчынамі твару Паола, у якім не было нічога замілавальнага, а была толькі туга, бязьлітасна сьцягнуўшая яго рысы ў адвечна застылую грымасу.

Здаецца, ён і разумеў, але ж і зразумець ня мог, і гэтае асэнсаванае непаразуменьне скруціла яго твар выразам болю. Сандра памёрла - чаму? Як гэта магло здарыцца? Як гэта можа

быць такое, што чалавек жыў, і памёр? Як, калі ніхто насамрэч не памірае, магла памерці Сандра? Тое, што яна не памёрла, і дагэтуль стаіць перад ім жывая, ён разумеў балюча і востра. - Вунь яна - нахілілася над калыскай! - хацелася крыкнуць яму. Вы што, яе ня бачыце? Але ж страсянуўшы галавой і ізноў узьняўшы позірк, ён убачыў перад сабой не яе - Летыцыя нахілілася, і дастала немаўля, прыціскаючы яго да грудзей. Дзіця ўсьміхалася. Хлопчык быў цяжкі, і яна ледзь утрымлівала яго тонкімі рукамі, больш нагадваючы старэйшую сястру, чым маці, якой ёй нечакана давялося стаць.

Дзіця крэпка сьціснула рукой танюткую атласную блюзку на яе плячы, камячачы аборкі рюшаў вакол тонкай шыі - відавочна, захаплялася адчуваньнем новай тэкстуры ў маленькіх пальчыках, і нешта гучна вымавіла, а потым засьмяялася.

- Вой ... ён здаецца мокры. І яшчэ нешта... Летыцыя разгублена глянула некуды ўніз, на сябе, а потым на яго - хлопчык скрывіўся незадаволена. Яна асьцярожна апусьціла яго ў калыску, і пачуўся роў.

- Паола, ён плача... яго трэба пераапрануць! Дзе ў цябе памперсы? Летыцыя павярнулася да яго.

- І памыць. Спачатку яго трэба памыць, - вымавіла яна. - Толькі дзе?

- Вунь, на кухне, у ракавіне можна. Міхась махнуў рукой. - Яна як раз пад яго. І душ там ёсьць.

- На кухне нельга, там ежа. Летыцыя рашуча ўзьняла Габрыэля на рукі. Паола перахапіў яго.

- Наверсе можна, у ваннай. Мікеле, дай ключы ад замку, - вымавіў ён, зьвяртаючыся да Міхася, які стаяў побач зь Федарам - плячо ў плячо. Яго рука раз-пораз апускалася ў кішэню, шукала цыгарэты, і ізноў узьнімалася пустая. Цыгарэты былі, курыць было нельга. Цяпер нельга. Цяпер многа што будзе па-іньшаму, падумалася яму. І гэта было добра. І было радасна. Сандра сышла, пакінуўшы тут, на зямлі, яго семя. І гэта было правільна. Ня тое, што Сандра сышла, а тое, што

працягваецца жыццьцё. Пасьля зімы надыходзіць вясна, пасьля вясны - лета, а потым ізноў кружыць лістота і зямлю скоўвае холад сьмерці, але ж не назаўсёды, а каб абудзіцца ізноў вясной, прарасьці зялёнымі калівамі новага, маладога жыцьця. Дарэчы, ён не жадаў дзяцей. Нават і ня думаў аб іх. Яму хапала яе - яна яго поўнасьцю задавальняла, запаўняла яго час і думкі, лашчылася да яго, як кацяня, і ён лашчыў яе, сходзячы з розуму ад пяшчоты. Цяпер жа, калі яна стаяла перад ім зь дзіцём на руках, нешта ў ім зьмянілася - быццам бы выпаліўшы запасы старога паліва, полымя яго каханьня адшукала новыя, сапраўды бясконцыя сховішчы ў глыбіні яго душы. Яна была Мадоннай для яго, яна стала сьвятой. Ён з замілаваньнем да сардэчнага болю назіраў, як яе тонкія рукі трымаюць хлапчука, яшчэ больш белыя насупраць яго залаціста-карычневай скуры.

- Мішаня... он же негр! Ты что, негритянку трахнул? Ну ты и даёшь... Фёдар толькі разьвёў рукамі. Ён ніяк ня мог уцяміць, што адбылося. Сябар напісаў яму, што прыедзе ў Італію, на вілу, тэрмінова, і ці можна яму яе выкарыстаць хоць да канцу лета. Фёдар нават зьдзівіўся - прыязджай, чаго запытваеш. Твая маёмасьць - ты ж гаспадар. Але ж паўнапраўным гаспадаром Міхась сябе на віле не адчуваў. Не любіў, калі нешта дарма валіцца ў рукі. Усё трэба зарабляць. Дом жа, вось, набыў за свае ўласныя.

І там адчуваў сябе сапраўды дома, не як на віле - адвечны госьць.

- Ну, так. Негрыцёнак. Міхась кіўнуў - крыху зьбянтэжана. - Маці была ... негрыцянкай. Ён раптам замаўчаў.

.. ня чорная. Аднекуль з Марокка. Такая, больш на загарэлую італьянку падобная.

А малое вось ... такі атрымаўся.

- Да понимаю я, Мішаня. Фёдар махнуў галавой. Ясно, что негритёнок только от чёрной бабы родится может. Прости, от шоколадной. Ты что, шоколадки захотел?

Раптам Фёдар зарагатаў:

- Бывает. Бывает, Мишаня, и не такое. И филиппинцы появляются, и тайцы, и китайцы ... кого и от кого только не бывает. Глобализация. Ён глыбока ўздыхнуў.

- У меня вот, тоже ... может... где-то… кто-то... Может, таец ... или китайка. Или ... да кто угодно и где угодно. Только я не знаю. А тебе вот, Мишаня, Бог послал. А мне вот - нет. Ну да ничего. Ладно. Бог, он обо всех позаботится. И о китайцах, и о неграх. И о нас. Всех нас Бог любит, Мишаня. Правда? Ты ж был Богом, в кино в том. Правда, или как? Любит нас Бог? Всех?

- Любіць, Федзя. Ён памаўчаў, задумаўшыся.

- И меня Бог любит? Правда? Вот такого, какой я есть? Пьяного, например? Любит меня пьяного Бог, Мишаня?

Фёдар не адставаў ад яго - яго сапраўды цікавіла тэма. Турбавала праблема боскае любві.

- На конт п'янага - ня ведаю. Ня дужа ты прывабны ў такім стане, шчыра кажучы. Нават і для Бога. Так што на тваім месцы я б не спадзяваўся. Міхась шырока ўсьміхнуўся - пад вусамі бліснулі белыя зубы. Роўныя, крэпкія.

Фёдар строга глянуў на яго, і пакачаў галавой.

- Не трыньди, Мишаня. Не хули Бога зазря, хоть ты и Бог. Или не знаю там, кто ты - кого ты там играл.

Бог, Мишаня, всех любит. И пьяных, и трезвых. И в здоровье, и в болезни. Я вот по утрам, бывает, так болею - и ничего. Не забрал меня Бог. Миловал.

Фёдар пачціва ўзьняў угару вочы. Абцёр бараду рукой.

- Слушай, а мы сына твоего ещё ж не обмыли! - раптам вымавіў ён.

- Ключы. Ключы падзеліся некуды. Міхась пашукаў глыбей у кішэні. - Няма ключэй! Замок ламаць трэба. Ці ахову клікаць. Ды ў іх жа дублікату няма ... так што толькі ламаць.

- Нічога ня трэба ламаць. Паола зь Летыцыяй з Габрыэлем з'явіўся з кухні. Летыцыя трымала на руках дзіця, Паола - на адлегласьці ад сябе - вядро для сьмецьця.

- Мы яго ўжо абмылі. Габрыэль радасна ўсьміхаўся, цягнучы Летыцыю за валасы. Яго шчакасты тварык зь вялікімі вачыма і кучарашкамі- провалачкамі над ілбом выклікаў шчырае замілаваньне, і проста зьзяў радасьцю.

Ён нешта праагукаў на сваёй малечай мове, і туга наматаў прадку валасоў Летыцыі на кулак, пацягнуўшы яе да сябе. Прыцягнуў, ткнуўся тварыкам ёй у лоб, і засьмяяўся.

- Правильно, Гаврик. Бабу за волосы, и ... того. Весь в папку! Фёдар зарагатаў.

Летыцыя пачырванела.

- Слухай, харош табе лухту верзьці. Міхась строга глянуў на яго.

- Не лухту, Мишаня, а правду. Праўду, как вы говорите. А про обмыть - я не то имел ввиду. Бар у тебя тут где? Что-то я подзабыл.

- Твая віла, і ня ведаешь. Міхась усьміхнуўся.

- Не помню я, Мишаня. Их у меня знаешь, сколько, этих вилл?

- Не. Адкуль мне знаць? Міхась пакачаў галавой.

- Вот и я не знаю. Не помню. Бывает - тут помню, тут не помню.

О, вот же он! Прямо на нас глядит! Ён накіраваўся да дубовай разной шафы, рассунуў створкі, і спыніўся, склаўшы на грудзях рукі.

- А ты жил тут, вообще, Мишаня? Бухла столько. Прокисает стоит, - неадабральна вымавіў ён.

- Жыў. А што мне, усё вылактаць, што ў хаце ёсьць? Я ж ня ты. Міхась толькі уздыхнуў, гледзячы на яго.

- Не русский ты, Мишаня, просто. Не наш. Хоть и свой, а - не наш. Ихний ты, по сути, Мишаня.

Фёдар рашуча дастаў з бару бутэльку - самую вялікую. Хенесі.

- Давай, Мишаня. Посидим, побалакаем. Выпьем - за сына твоего, негра. За наследника. Слушай, а вдруг он Пушкиным станет? Выпьем, Мишаня, за величие родины. Моей, твоей - в общем, нашей общей. Без разницы. За великого русского поэта Александа Сергеевича Ганнибала.

- А хто гэта такі? Міхась узьняў брыво. - Нешта я ня чуў.

- Ганнибала не знаешь? Да ты что. А ещё - историк. Это тот, который Карфагеном командовал. Предок нашего поэта - Александра Сергеевича Пушкина. А значит - русский. И Карфаген был тоже русский, выходит. А враги - Рим - его разрушили. Гейропа. Как всегда им неймётся. Но мы всё равно их победили. Потом. Так что и за победу нужно выпить, - вымавіў ён, наліваючы ў келіх густую, духмяную карычневую вадкасьць.

- А вось яны, ключы! Тут ляжаць! Летыцыя пасунула ў бок вазон са штучнымі кветкамі, і ўзьняла вялікую сьвязку. - Ты іх забыўся, каханы. Калі мы зьязжалі.

- І праўда. Яны ж у мяне на асобнай сьвязцы былі. Як гэта я. Забыў, старэю. Міхась разьвёў рукамі.

- Стары ў цябе муж, каханая. Добра, што ты ў мяне маладая. Зоркая. Ён абняў яе. Паола цяпер трымаў Габрыэля на руках, нешта яму агукаў.

- І ламаць нічога ня прыйдзецца. Міхась з задавальненьнем глянуў на яе.

- За это тоже выпить можно. Фёдар залпам праглынуў зьмесьціва бакалу, і працягнуў другі Міхасю.

- Ай, ладна. Давай. Задаўбаў ты ўжо. За Ганнібала твайго, ці каго там яшчэ. - За сына. Сына твоего, Мишаня.

Фёдар наліў сабе яшчэ келіх, і стукнуўся зь ім. Лобі напоўніў тонкі крышталёвы звон.

- І за сына, - пагадзіўся ён.

Раптам стрэс мінулых дзён наваліўся на яго, як мядзьведзь. Проста хацелася страсянуць яго, павесьці плячамі.

Гарачая вадкасьць прыемна пабегла па жылах, быццам жывы агонь.

- Ой, как хорошо! Отлично просто! Фёдар уцёр рукой вусны.

- Я пайду наверх. Габрыэлю пара спаць. І есьці, - вымавіла Летыцыя. - Паола, ты мне дапаможаш? - запытала яна, больш настойліва, чым просячы.

- Канешне, мілая донна. Пайдзёмце. Паола ўзьняўся, і ўзьняў Габрыэля на рукі. Удваіх зь Фёдарам сьледам яны занесьлі наверх калыску, паставілі яе, пакінуўшы Летыцыю і Габрыэля з Паола, і накіраваліся ўніз. Паола яшчэ некалькі разоў апускаўся і ўзьнімаўся, носячы наверх нейкія пакеты. Потым Міхась дапамог яму перанесьці і мікрахвалёўку - грэць сумясь, якую яны паставілі на яго пісьмовым стале. Болей не было куды.

Нарэшце, калі ўсё было перанесена і ўладкавана, Паола вольна ўздыхнуў.

- Донна Летыцыя, мяркую, гэта ўсё. Калі вам што яшчэ будзе патрэбнае, то званіце. У любы час дня і ночы. І я дамовіўся, заўтра прыйдзе дапаможніца - медсястра. Яна ... яна дапамагала мне калі ... Сандра... Ён замаўчаў.

- Добра, Паола. Дзякуй вялікі. Не турбуйцеся. Я ўсё зразумела. Сумясь разводзіць і грэць у бутэлячцы. Ён пье сам, толькі падтрымліваць. Кашу можна даваць жыдкую пакрысе. Пюрэ можна. Падагравать.

Летыцыя ківала, пералічваючы.

Паола, нарэшце, сабраўся. Разьвітваючыся, працягнуў руку.

- Там, у пакетах - адзеньне, і цацкі. Я забраў усё. Што было.

- Шчыры табе дзякуй, Паола. І прабач мяне. Прабач за ўсё, што здарылася.

Міхась запытальна глядзеў на яго, працягнуўшы руку.

Паола памаўчаў. Кіўнуў.

- Няма за што, Мікеле. Ты не вінаваты. Так вырашыў Бог. Жыцьцё працягваецца. Ён махнуў галавой у бок калыскі, над якой сьхілілася Летыцыя. Габрыэль мірна спаў, раськінуўшыся - стаміўся ад уражаньняў дню.

Глава 51: Мадонна

Яны сышлі - Паола, і Міхась разам зь Фёдарам, і яна засталася ў пакоі адна побач з калыскай. Габрыэль ціха сапеў, павярнуўшы галаву на бок. Яго чорныя курчавыя валасы тырчэлі забаўна, як кароткія антэнкі, адкідваючы на прасьціну сьпічасты цень. Вочы былі закрытыя, і доўгія вейкі апусьціліся на шчокі, пухнатыя, густыя, нагадваючыя крылы начнога матылька. Пухлявыя вусны ледзь заўважна варушыліся, быццам шукалі ў сьне нешта, што яму апошнія некалькі дзён замянала бутэлечка. Спачатку ён громка плакаў, патрабуючы, намагаючыся выклікаць зь нябыту сваю маці, але ж нябыт маўчаў. Замест яго з'яўляўся Паола, які мяняў падгузьнік, карміў яго падагрэтай сумясьсю, насіў на руках і качаў, сьпяваючы яму бясконцыя песенькі на січылійскам дыялекце. І таму зусім не зьдзівіўся, калі Габрыэль вымавіў "мама", радасна ўсьміхаючыся, гледзячы яму ў вочы сваімі вялікімі, чорнымі, як сьлівы, вачыма.

Цяпер жа мама ў яго была ізноў іньшая. І цяпер - назаўсёды. Раптам яна зразумела гэта - проста, яскрава, і востра, балюча, да пранізьлівага салодкага болю. Раптам нешта адгукнулася ў ёй там, глыбока ўнутры. Быццам бы сьціснулася. Быццам бы прачнулася.

Ён быў такі прыгожы, гэты малыш. Такі маленькі, нявінны, лялечны. Яго скура была быццам бы пацалаваная сонцам. І гэта быў яго сын. Яго кроў. Пусть і ад іньшай жанчыны. Пусьць і ад чорнай. Гэта было не істотна, праз каго і як ён прыйшоў у гэты сусьвет. Дзіця нарадзілася, і гэта было галоўнае.

Ёй здавалася, у маленькіх рысах дзіцячага тварыку яна бачыла яго твар. Бачыла твар Бога.

Раптам дзіцё паварушылася, зморшчыла тварык, і захныкала. Яна патрогала яго - сухі. Працягнула рукі, і ўзьняла немаўля з калыскі. Ён адразу супакоіўся ў яе руках, даверліва прытуліўся тварыкам да яе пляча, ахапіў рукамі.

Асьцярожна, каб не патурбаваць малое, яна ўляглася зь ім на

вялікім, высокім ложку, абняла рукой. Ён прыціснуўся тварыкам да яе грудзей, працягнуў ручку, і намацаў нешта, да чаго пацягнуўся губамі, якія варушыліся ў паўсне. Сандра амаль не карміла яго - хутка кінула. І цяпер ён жадаў ад яе нешта, нешта, што цяпер увасоблівала ўсё яго жыцьцё. Яна пасунула ў бок халацік, вызваліўшы грудзі. Яны былі напружаныя і балелі - увесь вечар сёньня. Узьняла грудзі, і ўлажыла ў вусны Габрыэля набухлы ружовы сасок. Ён адразу перастаў хныкаць, сьціснуў яго вуснамі, і пачаў ссаць. Ён быў сыты, проста рэфлекс, зразумела яна. Проста, каб яго супакоіць. Яе ўлоньне запульсавала, сьціснуўшыся. Яна закрыла вочы.

Здаецца, яна паснула. Прачнулася яна ад таго, што адкрываюцца дзьверы. Нечыя рукі забралі ад яе немаўля, і яна адкрыла вочы. Было паўцёмна, толькі начнік гарэў. Ён палажыў крэпка сьпячае дзіця ў калыску, і апусьціўся побач. Нахінуўся над ёй. Яго вусны накрылі яе вусны, рукі сьцісквалі грудзі. Ён гвалтаваў яе сваім пацалункам, раскрываючы ёй рот, глыбока працінаючы яго языком. А потым апусьціўся да яе грудзей, і дакрануўся да саску губамі.

- Мадонна, - ціха вымавіў ён. Madonna lactans. Якая ты ... прыгажуня мая ... сьвятая... жыцьцё маё, даючая жыцьцё. Яго вусны сьціснулі яе сасок, і яна ціха ўскрыкнула, накрыўшы яго галаву рукой.

- А она у тебя - мамка, татарочка. Прямо видно - как она с ним возится. И малой её полюбил. Тоже видно. Блин, да он не дурак. И ты не дурак, Мишаня. А я б у таких грудей полежал.

И чего я - не он. Фёдар летуценна прыкрыў вочы, і раптам захрапеў. Адключыўся. Ён устаў - крыху цяжкавата, прытушыў сьвятло. Узьняўся наверх, і адчыніў дзьверы ў пакой.

Яна спала разам з Габрыэлем на вялікім ложку, абняўшы яго рукой. Той ляжаў, ахапіўшы ручкай яе грудзі, прыцінуўшыся да маленькага саску, прыпаўшы да яе тварам. Ён спыніўся і з хвіліну глядзеў, баючыся спугнуць уражаньне. Белае жаночае цела, цёмнае цела Амура, які прыпаў вуснамі да маленькіх грудзей Венеры, прыціснуўся да ружовага саску. Амур быў мужчынай, і Габрыэль быў мужчынай, хоць і немаўлём. Яна ж

была багіняй, сьвятой, адвечнай. Ён асьцярожна ўзняў дзіця, і апусьціўся побач. Яе цела, здаецца, яшчэ пахла малаком, немаўлём, пяшчотным дзіцячым пахам. Яно было мяккім, тонкім, салодкім і белым. Яно было сьвятым. Было нябёсным. Ён нахінуўся, і прыціснуўся вуснамі да яе вуснаў, да яе шчокаў, вачэй, пяшчотнай белай шыі. А потым ён яе згвалціў. Згвалціў языком і вуснамі, рукамі і херам, і ўсім, што ў яго было - усім сабою. Не заўважаючы на яе стогны, яе ўскрыкі, якімі яна баялася патурбаваць дзіця. Убіраў вуснамі яе грудзі, прагна сьцісквaў саскі, рассунуў сьцягном яе ногі, наваліўся, і груба ўзяў яе, разьдзіраючы яе ўлоньне чэлесам, працінаючы яе, запаўняючы сабой, вымушаючы ўскрыкваць ад болю і жарсьці. Сконьчыў, і апусьціўся на яе. Зваліўся побач. Яго галава ляжала ў яе на грудзях, ён паснуў, і яна яшчэ доўга гладзіла яго валасы, адчуваючы яго на сваіх грудзях.

- Не спится мне что-то, Мишаня. К вам хочу. Не могу я спать с вами под одной крышей. Стоит у меня всё время. Слышишь, татарочка? Стоит у меня. Что мне делать? А ты - мамка. Мамочка.

Ён апускаецца на ложак побач. Накрывае яе грудзі рукой. Яна ляжыць галавой у Міхася на грудзях, той сьпіць крэпка. Рука Фёдара гладзіць яе грудзі, сьцісквае саскі.

- Ня трэба, - ціха кажа яна. - Прашу вас, ня трэба.

Яе вочы напаўняюцца сьлязамі.

- Да что ты, татарочка. Что ты. Не бойся ты меня. Я потрогаю и уйду. Ты просто потрогать дай. С пионерлагеря такие яблочки не трогал. Персики. Слушай, а такие, как у тебя, лучше, чем силикон. Правда. Блядь. Стоит у меня на тебя. Вот честно, не могу. Ни на кого так не стоит. На бабу мою даже. Ёй час сосать приходится, чтобы встал. А на тебя только гляну - вот, потрогай. Ён кладзе яе руку сабе ўніз. У яго і праўда стаіць. І ўсё ужо вызваленае, прыгатаванае.

- Слушай, погладь, татарочка. Вот просто ручкой. И всё. Ён сьцісквае яе руку сваёй вакол свайго чэлесу, і пачынае вадзіць уверх і ўніз. Яна з жахам глядзіць на яго, баючыся нешта

вымавіць.

- Ня трэба, прашу вас. Гэта блага, - ціха вымаўляе яна, намагаючыся пасунуцца.

Нарэшце ён разумее нешта, нібы прачынаецца, і спыняецца.

- Да, татарочка. Не по-пацански как-то. Мужик вон твой рядом, хоть и п'яный. Счас, погоди. Согласуем это дело.

- Мишаня, Мишаня, проснись, - штурхае ён яго.

Нарэшце Міхась прачынаецца, і адкрывае вочы.

- А ты што тут робіш? - зьдзіўлена запытвае ён.

- Сьнішся ты мне, ці што?

- Не снюсь я, Мишаня. Настоящий я. Раптам Фёдар плюхаецца перад ім на калені.

- Не могу я, Мішаня. Бабу твою хочу. Мадонну. Татарочку. Как на картине, на иконе. Умру сейчас. Дай ты мне её. Хоть потрогать. Околдовала она меня. Жизни мне нет. Не дашь, застрелюсь. Вот прямо тут. Порежусь. Мишаня, ну ты ж человек, мужик. Пойми ты меня. Господи, отпусти мне мои грехи. Не прогоняй, не отринь меня, Господи! Раптам яго голас меняется, у им чуецца сапраўдны адчай.

- Хочаш яе? Хочаш яе грудзей і улоньня, хочаш узяць яе і зьліцца зь ёю - больш за жыцьцё, больш за ўвесь сусьвет?

Голас яго нізкі, глухі, уладны. Яна замірае, чуючы яго. Фёдар замірае таксама.

- Сьледуй за мной, - чуецца яго голас, быццам бы здалёк.

Міхась нахінаецца, і сьцісквае вуснамі яе сасок. Фёдар глядзіць зьдзіўлена, нібыта ня верачы сам сабе, а потым нахіляецца, і прыпадае вуснамі да другога саску.

- Мамка. Мамочка. Татарочка. Царица небесная. Богородица, -

шэпчуць яго вусны. Яна закрывае вочы, і ахінае іх рукамі. Іх вусны лашчаць яе грудзі, па чарзе накрываюць саскі, сьціскаючы іх уладна, моцна, да болю.

- Какая ты ... девочка моя, - слышит она голос Фёдора. - Да за тебя умереть можно. Жизни за тебя не жалко. Слышишь? Красавица, татарочка ... яго вусны ўбіраюць яе грудзі, апускаюцца да ўлоньня, дакранаюцца да яго языком.

- Никакой бабе пизду не целовал, а тебе поцелую, - слышит она его голос. - Ты ж не баба, ты - ангел, небесная, не земная. Тебя и целовать не грех. Там у тебя всё святое. Дай войти в тебя, красавица. Не бойся. Я осторожно. Я нежный. Руки Міхася крэпка трымаюць яе, вусны закрываюць рот пацалункам. Фёдар асьцярожна апускаецца, накрываючы яе сабой. Яго чэлес уваходзіць у яе, ён пачынае рухацца, і амаль адразу канчае.

- Умереть за тебя можно, красавица. Вот и всё, татарочка. Вот и всё. А ты боялась. Всё ж хорошо было? Ён устае зь яе, і ідзе прэч, хістаючыся.

І тады Ён апускаецца на яе, і моцнымі штуршкамі гвалціць яе цела. Бярэ яе груба, бязлітасна, уладна, так, што яна крычыць ад болю.

- Спакуса, - шэпчуць яго вусны. - Блудніца. Хлеб і вада, і соль жыцьця. Яго вусны ўбіраюць яе, рукі ахопліваюць. Яна стогне, зьліваючыся зь ім пацалункамі, упускаючы яго ў сябе.

- Ты прости меня, Мишаня. Христом Богом прости. И татарочка пусть твоя меня простит, если что не так было. Только я старался, я ж её не обидел. Честно.

Фёдар, радасны, ціхмяны і цьвярозы, шчыра глядзеў на яго. Было бачна, што з раніцы ні кроплі ня браў у рот, хоць і пакутваў.

- Бог прабачыць, Федзя. І я прабачу. Як Бог. А вось чалавек ува мне не прабачыць. Ён спакойна глядзеў на яго, вачыма, халоднымі і працінаючымі, як лязо вострага мячу.

- Нужно прощать, Мишаня. Нужно уметь прощать. Как Господь велел - семдесят семь раз. А я ведь только раз согрешил, и то с твоего дозволения. Вот исповедуюсь тебе, и больше не буду грешить. Честно. Помоги мне Боже.

- Дапамагу. Міхась сур'ёзна глянуў на яго.

А потым дадаў:

- Ехаў бы ты адсюль, Федзя. Хоць и твая віла. Пакуль ува мне яшчэ Д'ябал Бога не перамог.

- А такое бывает, Мишаня? Ведь Бог, он же ж сильнее. Фёдар з сумненьнем глядзеў на яго.

- Бывае, Федзя. Ува мне бывае. І часта. Ён працягваў вывучаць яго позіркам - давячым, нібыта пліта.

- Ну, дай с татарочкой хоць перед уходом попрощаться. Я просто ... скажу, и пойду. Ручку поцелую. Как ты. Ручку ж можно? Фёдар запытальна глядзеў на яго.

- Пасьля сьняданку пойдзешь. Ён кіўнуў.

- А жёсткий ты мужик, Мишаня. Раптам Фёдар пакачаў галавой.

- Не знаю, дал бы я свою бабу - такую. А ты вот решился. Уважил. Уважаю - не всякий бы смог. Смотреть, как при тебе твою бабу трахают. Фёдар, прыжмурыўшыся, глядзеў на яго.

- Ты Хрыстом Богам прасіў - я даў. Калі Хрыстом просяць, адмаўляць нельга. Міхась спакойна пазіраў на яго - твар у твар.

- Согласен. Только я не знал. Вот свезло. Фёдор неадрыўна глядзеў на яго.

- Сьнедаць гатова, каханы. Яна падышла да іх. Фёдару ў вочы не глядзела.

Ён ахінуў яе рукой.

- Вы сьнедайце, а я наверх пайду. З Габрыэлем паем.

Яна ўзьняла на яго вочы.

- Золатка, тут Фёдар табе табе нешта сказаць хоча, - вымавіў ён, цалуючы яе ў шчаку.

Яна зьдзіўлена-спакойна глянула на Фёдара - вочы вялікія, шэрыя, як сон, як туман над рачной гладдзю.

- Прости, татарочка. Фёдар апусьціўся на калені. Прыціснуўся вуснамі да яе рукі. Яго губы прыпячаталіся да яе скуры - не адарваць.

- Слабый я. Не устоял. В монастырь уйду. Надоело всё. А после тебя ни одной бабы мне не нужно.

И что ты, Мишаня, такой счастливый? Чем заслужил? Не пойму. Фёдар паціснуў плячыма.

- Я і сам ня ведаю. Пэўна, Бог даў. Міхась спакойна глядзеў на яго.

- Прасі, Федзя, і табе дасі.

- Так и поступлю. А на счёт монастыря я серьёзно. Фёдар ціха ўздыхнуў.

Глава 52: Д'ябал

- ... она постоянно говорит о каком-то насилии. Просто одержима им. Её послушать, так её насиловали все и всюду. Это явный симптом расстройства. Я уверенна, что ничего этого не было, что это всё фантазии. Ведь такого просто не может быть. Если верить её словам, то этот Алекс - чудовище, которое ещё поискать нужно. То, что он с ней делал, ни в какие представления не укладывается. Если всё это действительно было, то почему она не заявила на него? Я бы не знаю, что сделала - сразу бы ушла. И обратилась бы в милицию. Наверное.

- Карина рассказывала, он её изнасиловал ... не туда. Агнеса на імгненьне замаўчала, каб падкрэсьліць непрыстойнасьць моманту і ўсяго, што адбывалася, ня годную яе вуснаў.

- А как это произошло? - пацікавілася Жаначка. Яе голас дрыжэў ад узбуджаньня. Ня кожны дзень чуеш такія цікавыя падрабязнасьці пра сваіх знаёмых.

- В смысле, как ... как изнасиловал? Ну, ввёл его ... туда. А, при каких обстоятельствах? Ну, она стояла на коленях перед ним, задом, он её ну ... да, насиловал. Агнеса раптам рассьмяялась. Яна вымавіла гэтае слова зьдзекліва, нібыта скідвала з вуснаў нейкую пачвару.

- Как всегда. А потом что-то произошло, она сама не помнит. Она не видела. Ну, она же задом стояла, ты ж понимаешь. В общем, ей стало больно, и она заплакала.

- А он?! Он что? Жаначцы нясьцерпна хацелася даведацца падрабязнасьцей.

- А что он. Дальше продолжил. Агнеса паціснула плячыма.

- Как? Он же её изнасиловал, по её словам. И она даже плакала, так ей было больно. Так как он мог продолжить? Жаначка сапраўды не разумела, як такое можа адбыцца.

- В смысле, как? Ты считаешь, что он должен был перестать, услышав её слёзы? - удакладніла Агнеса.

- Да нет, с ним всё понятно. Но она же должна была вырваться. Встать, по щеке его хлопнуть. Уйти, в конце концов. Как он мог её насиловать, когда она не сопротивлялась? Тогда это секс по обоюдному согласию. Хоть и извращённый. Брррррр...

Агнеса пачула, як на тым канцы Жаначка перадзёрнула плячыма.

- Так а что ей сопротивляться, когда уже всё свершилось. Вот она и получала удовольствие, причём не один раз. Он её дальше постоянно таким образом ... трахал. Агнеса паморшчылася, вымавіўшы агіднае ёй слова.

- В смысле - постоянно? Туда? Жаначка не магла зразуметь.

- И туда, и не только. Ещё он заставлял её раздеваться при друзьях. Агнеса кпліва ўсьміхнулася.

- В смысле, заставлял. Как? Угрозами?

- Нет, он просто говорил: "Дорогая, не хочешь ли ты искупаться голышом? Нам было бы так приятно на тебя посмотреть". В общем, как она говорит, "создавал ситуации". И она, конечно же, раздевалась. И не один раз. И потом, она просто ложилась со всеми, кто рядом оказывался, в рот у них ... брала. В общем, всячески удивляла - и их, и себя. Только по её словам, конечно, это было изнасилование.

Многократное и постоянное. При её согласии, и без сопротивления.

- Так от чего она лечилась, ты говорила? - вырашыла ўдакладніць Жаначка, якая ўжо пачала губляць ніць.

- От шизофрении, - патлумачыла Агнеса. - Только от этого не лечат. Просто проспала неделю на антидепресантах, и всё.

- Ты знаешь, я не думаю, что это фантазии, - нарэшце вымавіла яна.

- Я думаю, что ввиду своей душевной болезни она очень развратная. Ненормально распущеная. И поэтому она не совсем отдаёт отчёт своим действиям. Как с Глебом - она сама ему написала.

- Да, это действительно ужастно. Но мы должны проявлять понимание ... и терпение. Ведь она же нездорова.

- Да. Христианское терпение, - пагадзілася Агнеса. Ты знаешь, последнее время она постоянно говорит о Боге, - дадала яна.

- Ну вот, явный признак нездоровья налицо.

Жаначка вырашыла зьмяніць тэму.

- Вы же венчались с Глебом? - нечакана запытала яна.

- Конечно. Мы же решили быть вместе всю жизнь и в горе, и в радости, - мякка адказала Агнеса, якая крыху звысоку пазірала на сваю сяброўку, ня маючую вопытаў адносінаў з процілеглым полам - такога, як у яе, трывалага, сямейнага, ды і наогул – ніякага ня маючы.

У параўнаньні зь яе жыцьцёвай мудрасьцю Жаначка была проста дзіцём. Немаўлём.

- Просто я сейчас переписываюсь с одним человеком ... хорошим человеком, из одной страны ... ну, ладно, скажу тебе. Из Новой Зеландии, - зьбянтэжана загігікаўшы, вымавіла яна.

- Ого! Это хорошая страна. Там высокий уровень дохода, - адобрыла Агнеса. Падбадзёраная яе падтрымкай, сяброўка працягнула далей.

- Так вот. Этот человек, мужчина, - зачымсьці ўдакладніла яна, - хочет, чтобы у нас было пятеро детей. Представляешь? Такой семейный, такой ответственный.

И я подумала, что нам тоже нужно будет повенчаться. Чтобы скрепить наш союз узами святости. Ведь пятеро детей - это очень ответственно.

- Конечно, дорогая. Семьи не может быть без детей. Вернее, то, что без детей, не может называться "семья". Ведь семья - это семь я, - ласкава вымавіла Агнеса.

- Точно. Мама, папа, и пятеро деток, - радасна пагадзілася Жаначка.

- Так ты считаешь, мне нужно соглашаться на его предложение? - насьцярожана вымавіла яна.

- Он мне прямо вот так сразу написал, и уже приглашает к нему ехать.

- Я думаю, обязательно нужно соглашаться, - пацьвердзіла Агнеса.

- Ты же не размещала в профиле легкомысленных фото?

- Нет, ты что. Только это. И вот это. Жаначка зрабіла прынт з экрану. Тэлефон Агнесы піскнуў, і ў месенджары з'явілася фота: Жаначка ў вялікім футравым капюшоне і бардовага колеру пухавым паліто, з-пад якога тырчэў чырвоны сьвіцер. На другім сьвіцер быў той жа, толькі пухавіка не было. Жаначка сфатаграфавалася па-сьвяточнаму - на фоне нараджанай цацкамі і дожджыкам елкі ў пакоі насупраць акну.

- Правда, помада ярковатая. Но я решила сделать акцент, - удакладніла яна.

На абодзьвух фота ў яе была ярка-ружовая перламутравая з бляскам памада.

- Не мог же он из-за этого сделать вывод ... працягнула яна.

- Нет, конечно. Успокойся. Всё очень пристойно, и сразу видно, что человек хороший.

- Да. Он мне вот это написал. Да Агнесы ізноў паляцеў скрын з экрану.

- Madam. You are so beautiful and look decent. I want to have five kids with you, - высьвятлілася на экране.

- Ого. Это какое-то чудо. Тебе просто Бог послал, - вымавила Агнеса задаволена. - Он увидел тебя, и сразу понял, что ты - пристойная девушка, созданная для серьёзных отношений.

Вот и написал. Ты знаешь, хороший человек виден сразу. Он разглядел в тебе душу. И глубокую личность. Мать своих пятерых детей. Это серьёзно, Жаночка. Поздравляю тебя! Вам срочно нужно повенчаться, - вымавіла Агнеса шчыра.

- Да, я тоже так думаю, - пагадзілася Жана.

- Очень важно как можно раньше создать прочную семью с хорошим человеком. Семейным.

- Именно. Агнеса кіўнула на тым канцы - сама сабе, бо ж Жана яе ня бачыла.

- Ты знаешь, я думаю, её психическое расстройство прогрессирует, - раптам вымавіла яна.

- Она зациклена на любви. Постоянно говорит о ней. О какой-то невероятной космической любви между мужчиной и женщиной.

Небесный брак, половинки одного целого, Бог и Шекина.

Мне кажется, она бредит.

- Она, наверное, думает, что этот её мужчина - Бог. Жаначка ўсьміхнулася. – А она – конечное же, … Шкина. Кстати, а кто это?

- Шхина, или – Шекина. Это – вторая половина Бога по иудейской Библии – Торе. Жена Яхве. Я погуглила, - патлумачыла Агнеса аўтарытэтным тонам.

- Подожди, а причём тут Яхве? Она что, еврейка? Или … он еврей? У голасе Жаначкі прагучэла агіда.

- Да, Жаночка. И она, и, я думаю, он. У неё же отец в Израиль уехал, ты что, забыла?

- Так он же не родной был. Я не поняла. Жаначка, здаецца,

зусім заблыталася ў складаных лябірытнах радства, якія ўвесь час усплывалі ў размове.

- Ай, родной, не родной, какая разница, - цярпліва патлумачыла Агнеса.

- Просто у евреев много наследственных генетических заболеваний. Ну, бутылочное горлышко. Они же все родственники.

- Слушай, а точно – всё сходится! – раптам вымавіла Жаначка з жахам.

- Что сходится? – не зразумела Агнеса.

- Ну как! Её заболевание, психическое. И то, что на самом деле он - её отец – ведь евреи часто вступают в брак с родственниками. И инцест, он даже в Библии описан. Лот с дочерьми. Я помню – ты знаешь, я как-то ходила на занятия свидетелей Иеговы – библейская летняя школа. На самом деле они очень хорошо знают Библию. Я, конечно, не вступила в их секту – ещё чего. Я же не дурочка. Я просто у них обучалась – почему бы не использовать возможность. Так вот, они много чего рассказывали такого, что позволяет лучше понять реальность. Ведь Библия – книга книг. Это же Святое Писание.

- Конечно, конечно, - пагадзілася зь ёй Агнеса. - Слушай, но если это правда – она же живёт с отцом? – усклікнула яна.

- Да, живёт. И поэтому он не может быть её мужем. Она тебе всё солгала. Просто из-за зависти. Из-за комплексов. И с Глебом она из-за этого переписывалась – хотела его у тебя отбить.

- Какой ужас… значит, она … не просто развратная. Она – разлучница. Воровка. Хотела разлучить меня с Глебом. Боже, как это низко. Агнеса замаўчала.

- Слушай, а если всё-таки она живёт с этим мужчиной … с отцом, - зь цяжарам вымавіла яна, … - то выходит, что она … спит со своим отцом? Как это возможно? И при этом ещё пишет Глебу?

- У сумасшедших и не такое возможно. Жаначка на тым канцы падціснула вусны.

- Она не просто сумасшедшая. Она же называет его Богом. А это – богохульство. Она проклятая, Жаночка. Какой кошмар. Да она – настоящая ведьма. Воплощённое зло.

- А он тогда кто? – зьдзекліва запытала Жаначка.

- Он? А ты догадайся! – раптам голас Агнесы абарваўся амаль на шэпт.

- Не могу что-то. Совсем запуталась. Помоги мне. Жаначка вырашыла дабіць сяброўку.

- Ну как, кто? С кем обычно сожительствуют ведьмы? Кому обычно они продают душу?

- Ой…, - нечакана голас Жаначкі таксама ўпаў.

- Дьявол? – паўзадушана вымавіла яна.

- Именно. Она – ведьма, а он – Дьявол.

- Ого… ледзь прашаптала Жаначка.

Агнеса на тым канцы маўчала.

Глава 53: Навіна

Раніцой ён устаў як звычайна – рана. Хоць і ня спаў амаль усю ноч: Габрыэль вырашыў захварэць. Нешта зь ім такое здарылася – спачатку плакаў, потым узьнялася тэмпература. Яны пазванілі Моніцы – так звалі жанчыну, якая дапамагала Паола. Моніка выслухала іх, і параіла нейкія лекі – у сьвечках. І паназіраць да раніцы. Калі тэмпература ня будзе падаць – везьці ў шпіталь, калі спадзе – то добра. Ён з'ездзіў за лекамі – сам. Шчыра кажучы, ня мог слухаць гэты бясконцы Габрыэлеў плач. Калі вярнуўся, Летыцыя ледзь ня падала ад стомы – амаль увесь час качала яго на руках. Аднак лекі дапамаглі – Моніка не падманула. Праз гадзіну Габрыэль паснуў – ціха, мірна. Засапеў, быццам бы нічога не было. Потым яшчэ раз яна ўзьнімалася – паставіць сьвечку. Потым ён захацеў есьці. Потым – яшчэ нешта. Грудзі ён забараніў ёй яму даваць. Яшчэ прывыкне – адвучай яго потым. Ня трэба. Летыцыя, здаецца, засмуцілася. Але ж ён падрабязна растлумачыў ёй, што зь ёй будзе, калі яна пачне яго карміць грудзямі. Да таго ж, навошта? Ён жа ўжо добра есьць, і сумясь п'е. Хай і далей п'е з бутэлячцы. І наогул, трэба наняць яму няньку. І ўладкаваць у асобным пакоі. Што гэта такое – ні сну, і нічога яшчэ. Яна зусім розум згубіла з гэтым дзіцём – проста ўвесь час падскоквае, глядзіць, правярае. На кожны яго піск узьнімаецца. А ня ўзьнімешся – то піск пераўтворыцца ў такі роў, што хоць сьвятых вынасі. Яму і шкада яго было, а яе – яшчэ больш шкада. Сёньня ж трэба патэлефанаваць у агенства.

А пакуль ён насалоджваўся цішынёй. Тры дні прайшло з таго дню, калі адбыў Фёдар, і час быццам бы спыніўся. Яна займалася дзіцём, ён жа быў заняты перапіскай. Кліент, які перадаў яму канверт з драконам, апынуўся дужа дапытлівым. Яго цікавіла проста ўсё, што было зьвязана з каббалай, тэургічнай і гаэтычнай магіяй, і ён цярпліва адказваў на яго бясконцыя пытаньні. Яны дамовіліся аб пэўнай сумме за яго кансультацыі – не малой, і, здаецца, кліент быў гатовы выкарыстаць яе на поўную катушку. Трэба павышаць таксу, - падумаў ён, усьміхнуўшыся.

Пакуль што размова ішла аб пэўных гістарычных фактах – удакладніць, параіць літаратуру. Дапамагчы перакласьці. Ды і яму самому, насамрэч, было цікава. Ён забаўляўся са сваім кліентам, як Летыцыя з Габрыелем – шчыра. Яго забаўлялі наіўнасьць і пытаньні, якія той задаваў, адказваць на якія было добрым сродкам паразьмяць мозг. Ды і проста – з людзьмі цікава. Усё ж, шмат таямніцаў схавана ў кожным – і ніхто іх поўнасьцю ня ведае, ні Бог, ні Д'ябал, ні, пэўна, сам іх уладарносьбіт.

Летыцыя крэпка спала, як і Габрыэль – абодзьва за ноч стаміліся. Ён выпіў стакан малака, з'еў халодны аладак зь мясам – есьці, наогул, не хацелася – мо, з-за бяссоннай ночы. Запаліў цыгарэту, пакурыў у адчыненае вакно. Тут ужо ва ўсю панавала вясна – квітнелі дрэвы. Было так ціха, прыгожа, і хораша проста немагчыма – проста сэрца пела. Такая ціхая, чароўная раніца. Ён узяў планшэт, зрабіў сабе кавы, і пачаў чытаць навіны. Нічога новага, ці асабліва цікавага – вайна ідзе ні шатка, ні валка. Санкцыі па крысе абыходзяцца – з гэтым таксама праблемаў не было. Эканоміка ўсталявалася па абодзьвы бакі, і сьвет набыў новыя, больш-меньш трывалыя рысы.

Нечакана, праглядаючы механічна навіны на адным з сайтаў, ён спатыкнуўся позіркам аб загаловак. Адкрыў, і прачытаў:

- Учора, апалудні, у самым цэнтры сталіцы адбыўся выбух. Узарваўся аўтамабіль дэпутата і памочніка … ён прачытаў вядомае імя… Фёдара Алексеева. Паліцыя дасьледвае прычыны здарэньня. Асноўнай версіяй з'яўляецца няўмыснае пападньне дрону. Па выніку апазнаньня цела памочнік … і дэпутат Фёдар Алексееў загінуў на месцы. Ён механічна адпіў кавы. Адкінуў валасы з ілбу. Устаў перад адкрытым вакном, і запаліў яшчэ адну цыгарэту. Доўга назіраў за воблачкам дыму, якое марудна таяла супраціў пачынаючых ружавець нябёсаў.

- Ах, Федзя, Федзя, - падумаў, амаль вымавіў услых. – Вось такі цябе напаткаў лёс. І ці ж ты яго ведаў. Яго нават і я ня ведаў – а вось як адбылося. Неяк ты прысьпешыў сабе яго, хутка дайшоў да канца свайго жыцьця. І манахам так і ня стаў. Ды і навошта. Цяпер ты, Федзя, сам насам са сваёй душой, і з Богам, і ня

трэба табе ні царква, ні поп, ні малітвы. Навошта гэта ўсё Яму? Яму ж патрэбная толькі нашая шчырая душа. Вось вырашыў ён цябе забраць, а значыць – так тое і трэба. Мо, ты б пражыў сваё жыццё і па-іньшаму. Але ж кожны наш учынак – крок кудысьці. Ты ж да Бога хацеў – вось ты да яго і трапіў – і тыдня не прайшло. Ён яшчэ пару хвілінаў пакурыў, затушыў акурак. Пэўна, лепей патэлефанаваць не ў агенства, а Моніцы – мо, яна каго параіць. Вось праз пару гадзінаў і набярэ яе – як надыдзе прыстойны для званку час. Ён закрыў акно, каб не студзіць пакой, і ўзьняўся наверх па лесьвіцы. Яшчэ пару гадзінаў можна было паспаць.

Глава 54: Ізноў

Калі ён спусьціўся ў лобі ізноў, на канапе перад ім сядзеў Фёдар.

- Вярнуўся? – коратка запытаў ён яго. Той кіўнуў, і застыў нерухома, апусьціўшы галаву, вывучаючы нешта на падлозе перад ім – маленькую цёмную лужыну, якая раптам зьнікла, быццам бы яе ўсмактаў чорны цень пад канапай, зь якога на Фёдара глядзела бясконцасьць.

- Вернулся я. Фёдар махнуў галавой. – Не магу я там, Господи. Попробовал – не получилось. Вот, видишь. Он развёл руками.

- Да я бачу. Ён сеў побач зь ім на канапу. – Вып'еш?

- Нет. Спасибо. А в прочем, давай. Давай, друг. Выпьем. Ты со мной выпьешь?

Фёдар узьняў на яго вочы.

- Чаму ж не. Ён паціснуў плячыма. – Час ужо апалудні. Можна і каньячку. Устаў, дастаў бутэльку Хенесі, наліў сабе і Фёдару па келіху, простаму, шкляному. Дастаў зь лядоўні жменю кубікаў, і кінуў у напой.

Яны з прыемным булькатаньнем пайшлі на дно, пакідаючы бурбалкі ў бурштынавай вадкасьці.

- Ну, за ўваскрошаньне. Ён узьняў келіх. Фёдар узьняў свой. Яны стукнуліся. Тонка запела шкло.

- За жыцьцё сапраўднае. Ён адкінуўся на сьпінку канапы, выцягнуў ногі, дастаў цыгарэты – чорны "Палмал", і закурыў.

- А почему я снова тут? – раптам запытаў Фёдар.

- Ты ж хацеў вярнуцца. Ён паціснуў плячыма. – Вось я цябе і вярнуў. Ты калі паміраў, аба мне думаў. А Богу. Жадаў Бога ўбачыць. Убачыў?

- Увидел я тебя, Господи. И что теперь? – Фёдар разгублена глядзеў на яго.

- А цяпер, Федзя, шмат чаго. Усё, што ты жадаеш – усё магчыма. Ты – у месцы, дзе ўсе магчымасьці становяцца рэальнасьцю. Вось і падумай – што ты сапраўды жадаеш?

- Преобразиться хочу, Господи. Новым хочу стать. Не таким, как был.

- А якім ты быў, Федзя? Ён зь цікавасьцю глянуў на яго.

- Скотиной я был, Господи. Дурной гнусной скотиной. А теперь – человеком хочу стать. Фёдар залпам асушыў келіх.

Ён узьняў свой, і паднёс да вуснаў. Бурштынавая вадкасьць, здаецца, палыхнула ў яго вачах вагнём.

- Чалавекам – гэта можна. Ён кіўнуў. – Я адчыню табе праход, Федзя. Адчыню браму. Насамрэч, ты сам сабе яе ўжо адчыніў.

- Татарочка? – запытаў Фёдар, узьняўшы вочы.

- Яна. Яна – брама, сьмерьць і жыцьцё. Каханая мая. Ён ізноў паднёс келіх да вуснаў, напоўніўшы Фёдараў келіх каньяком з бутэлькі.

Фёдар працягнуў руку, і ўбачыў, што ў келіху палае вагонь. Бурштынавае полымя завівалася ў віры. Яго рука нерашуча застыла.

- Пі, - пачуў ён глухі, нізкі голас. Вочы чалавека, чорныя, як ноч, і палаючыя, як вуглі, глядзелі на яго. Чорныя валасы закрывалі яго твар, лажыліся на плечы. Шырокія пліты грудзей рухаліся, як зямля, сатрасаемая землятрусам. Вагонь не апаляў яго вуснаў – ён зь іх сыходзіў, і ўваходзіў у келіх, які яго рука працягвала Фёдару.

Фёдар прыняў палаючую вадкасьць, і закрыў вочы. Жыдкі вагонь не апаліў яго, а прыемна сагрэў знутры. І раптам усё стала так, як і было некалькі дней таму. У дваіх яны сядзелі на канапе. Галава Фёдара патрэсквала пасьля ўчорашняга, і ён

прагна прыпаў губамі да запацелага шклу.

- Слушай, ну и сон мне приснился, Мишаня. Будто помер я. Взорвали меня в машине. А ты меня воскресил, и сюда вернул. Прикинь? И приснится же такое. Истинно, пить меньше надо. А может, и наоборот – не допил я. Вот и снилась всякая чушь.

А татарочка где? Ён павярнуўся, і агледзеўся вакол.

- Сьпіць яшчэ. Малой ноччу плакаў, тэмпература. Сёньня нянька прыйдзе. Бо мне ўжо гэта надакучыла. Яна зусім зь ім дойдзе. І так у чым душа трымаецца. Вось пагулялася, як зь лялькай, і хопіць.

Раптам позірк Фёдара ўпаў на экран тэлефону перад ім. Ён заўважыў нешта такое, ад чаго ўзьняў на Міхася вочы, і на імгненьне замаўчаў.

- Мишаня, слушай. Число какое сегодня? – раптам запытаў ён.

- Дваццаць трэцьцяе. Дваццаць трэцьцяе марта. Міхась паціснуў плячыма.

- А што такое?

- Так я что, два дня проспал, Мишаня? – Фёдар зьдзіўлена глядзеў на яго.

- Ня ведаю, аб чым ты кажаш. Ён ізноў паціснуў плячыма.

Фёдар кінуў позірк на экран. Гадзіньнік на ім паказваў лічыбы: 21.03.

- Ну да, привидилось что-то, - разгублена вымавіў ён.

Яны дапілі келіхі, і яшчэ пасядзелі некалькі хвілінаў у цішыні. Кожны думаў аб нечым сваім. Яго тэлефон нечакана завібрыраваў.

- Пронта. Ён націснуў на громкую сувязь.

- Сіньёре, да вас жанчына. З агенства. Кажа, вы выклікалі яе.

- Пусьці. Дзьверы раз'ехаліся, і на парозе з'явіўся тонкі жаночы сілуэт.

Высокая дзяўчына з кошыкам косаў на макушцы, нагадваючых цюрбан, прайшла ў лобі, і спынілася перад імі.

- О! Шоколадка! Фёдар узьняў на яе вочы.

- Сіньёре, мяне завуць Імані. У агенстве сказалі, вам патрэбная нянька. Яна замаўчала.

- Патрэбная. Ён кіўнуў.

- У вас ёсьць вопыт, рэкамендацыі, Імані?

- Ёсьць. Канешне ёсьць, сіньёре. Яна сьцвярджальна нахіліла галаву. – Я працавала ў некалькіх вядомых дамах. Прыстойных сямействах, сіньёре. Бо ж вы – ня просты чалавек, сіньёре. Мяне папярэдзілі. Сіньёр Джавані зьвязваўся са мной.

- Так, Імані, - вымавіў ён, вывучаючы яе позіркам. Прыгожая, як чорная багіня, жанчына. Стройнае, дасканалае цела. Высокая і годная постаць. Тонкія, але ж моцныя рукі, вузкія сьцёгны, вочы нагадваюць вочы зебры – чорныя ў аточаньні доўгіх веек. Простая белая ўніформа, як у медсястры. Яна прыйшла ўжо апранутая ў ёй.

- Я бачу, вы гатовы да працы, Імані. Пачакайце крышачку. Ён набраў нумар.

- Каханая, тут нянька прыйшла. Будзе табе дапамагаць. Аддаю яе пад тваю каманду. Ты там прачнулася? Гатовая прыняць яе?

- Узьніміцеся наверх, Імані. Ён палажыў тэлефон на стол. – Там – адзіныя дзьверы. Адчыніце іх. За імі – пакой. У пакоі – мая жонка, і сын. Яна раскажа ўсё, што вам трэба будзе рабіць. Калі коратка – то ўсё, што патрэбнае, каб даглядаць за дзіцём. За маім сынам. Мой сын – чорны. Такі ж, як вы. Так што не зьдзіўляйцеся. І не запытвайце шмат. Проста рабіце сваю справу. Так?

- Так сіньёре. Імані нахіліла галаву. Хутка яе тонкая высокая

постаць – белае на чорным мякка растварылася ў паўзмроку вядучай наверх лесьвіцы.

Глава 55: Маці

- Ты хочаш ад мяне дзіця, каханая? - ціха запытвае ён яе.

- Хачу, любы, - адказвае яна. Яе вочы зазіраюць яму ў твар - дыяманты, амытыя сьлязамі.

Яна абдымае яго за плечы, і ён нахінаецца над ёй, кранаючы яе вусны сваімі. Яго пацалунак просты, як хлеб, які ўваходзіць у яе вусны - хлеб жыцьця, якога яна так прагне, і ня можа насыціцца.

Ён нахінаецца над ёй, і яна лажыцца, пакорлівая яго волі. Яна адчувае яго над сабой - цяжкога, вялікага, і закрывае вочы. Яна гатовая прыняць яго. Ён уваходзіць у яе - адразу, глыбока і поўнасьцю. Глыбока ў сваім улоньні яна адчувае яго напружаную плоць. Ён некалькі разоў рухаецца, і выліваецца, прыціскаючыся да яе там, нібыта намагаючыся прасунуцца далей, у самыя недасяжныя, патаемныя глыбіні яе цела.

Яна адчувае, як яго чэлес уздрыгвае, запаўняючы яе, і яго цяпло і гарачыню, якія напаўняюць яе ўлоньне.

Ён крэпка трымае яе, прыціскаючы, прыцягваючы да сябе, быццам бы ўзмацняючы іх з'яднаньне там, дзе яе ўлоньне зьліваецца зь яго плоцьцю. Яго рукі моцныя і крэпкія, трымаючыя яе.

Яны губляюцца ў бясконцасьці прасторы і часу, і сусьвет зьнікае - застаюцца толькі яна, і ён.

Праз сьвет золка ён бачыць яе вочы - мокрыя вейкі. Яе дзіцячыя вусны, яе мяккі твар у празрыстым сьвятле, высьвятляючым і ўпячатваючым у бясконцасьць кожную яго рысачку, такую любую для яго.

Ён пяшчотна кранае вуснамі яе шчаку, гладзіць яе валасы рукой.

- Вось і ўсё, каханая, - ціха кажа ён. - Вось і ўсё. Усё адбылося.

- Я зрабіў для цябе гэта, бо ты сама папрасіла мяне, і таму ў цябе ўвайшла мая воля.

- Цяпер у нас будзе дзіця? - ціха запытвае яна. - І я стану маці?

- Цяпер ты - маці, любая. Каханая мая. Ён цалуе яе, убірае губамі яе вусны, трымаючы ў руках яе мяккі твар, абдымае, прыціскаючы да сябе, і яна хавае твар ў яго на плячы. Ён ахоплівае яе плечы рукамі, і ляжыць, слухаючы яе подых, і тахканьне сэрца над сваім сэрцам. Яна гладзіць і цалуе яго шнар - там, на месцы яго рэбра, працінутага дзідай, вынутага, калі яна з'явілася на сьвет - для яго. Яго каханая, у якую ён увайшоў, раз'яднаўшыся, каб ізноў з'яднацца, запоўніўшы яе сабой - сваім сынам, выліўшыся ў яе цёмныя глыбіні, як дажджавыя кроплі раніцой напітваюць чорную глебу зямлі, пітаючы зародыш жыцьця, які сьпіць у яе вантробах.

Яна адчувае гэтае біеньне і пульсацыю ў ёй яго крыві - яго семені, яго жыцьця, дзівосным чынам з'яднаўшагася зь яе жыцьцем, каб стварыць новае.

- Вось і адбылося, - ціха кажа ён. - Вось і адбылося, любая. Яго рукі, прытуляючы, гладзяць яе, і яна ціха плача - плача на яго грудзях ад шчасьця.

Мужчына, высокі, чорнавалосы, строга глядзеў на яе.

Імані ўвайшла ў паўцёмнае лобі вілы, і яе, відаўшую віды, зьдзівіла багацьце вакол. Антыкварныя рэчы – няброскія, і ня шмат, але ж іх выгляд казаў аб баснаслоўнай каштоўнасьці, і старажытнасьці, годнай найлепшага з музеяў. Вялікая чорная скураная канапа падковай, сучасная, дзіўна вылучалася супраціў залачонай раскошы і тонкіх постацей скульптураў. Высокая крутая лесьвіца, абабітая барвовым дываном, аточаная каванымі парэньчамі, упрыгожанымі лістотай і кісьцямі вінаграду ў “дыянісійскім” стыле, вяла некуды ў цемру высокага другога паверху, які паўкруглай пляцоўкай з бронзавай агароджай навісаў амфітэятрам над яе галавой.

Яна нерашуча спынілася, а потым прайшла наперад,

падпарадкаваўшыся знаку рукі, зробленаму чалавекам, які сядзеў на канапе, і пільна глядзеў на яе, вывучаючы.

- Вы – Імані? – запытаў ён.

- Так, я прыйшла з агенства. Яна прадставілася, ён запытаў рэферэнцыі. Высокі, цёмнавалосы, шыракаплечы, мужчына ў лёгкім белым касьцюме – вольныя штаны, рубашка, ільняны жакет, вылучаўся на чорнай крыху глянцавай скуры, якая падкрэсьлівала яго незвычайныя памеры. Нават калі ён сядзеў, было бачна, які ён высокі і магутны. Калі б устаў, то рост яго быў бы ня менеў чым пад два метры, як у баскетбаліста НБА, падумала яна. Незвычайнымі былі і яго прапорцыі – шырокія плечы, моцныя грудзі, крэпкія ногі і сьцёгны, усё – ідэальна сбалансаванае, такое, што яна між волі залюбавалася ім, як вялікім прыгожым зьвяром, прыгожым стварэньнем прыроды, які мякка рухаецца ў звыклым яму вольным асяродзі. Так і на гэтай віле чалавек быў, як тыгр у гушчары, ці воўк альбо мядзьведзь, якія мякка ступаюць па вядомым толькі ім сьцяжынам. І гора таму, хто незаўважыць, і перойдзе яму дарогу, падумалася ёй. Чалавек прыгубіў каньяку з бакалу, і паставіў яго на бліскучы столік. Узяў тэлефон, і паглыбіўся ў яго. Здаецца, нешта чытаў, такое, ад чаго ссунуў бровы. Яго вялікая рука адкінула назад валасы, якія ізноў звaліліся на лоб. Вакол тонка пахла водарам нейкага дрэву – яго парфюмай, і пахам для дому, які пэўна падаваўся праз сістэму кандыцыяніраваньня, як у дарагіх гатэлях.

Парфюму яна вылучала па больш жывёльнай, крыху саланаватай ноце крыві і поту, штучна зробленых і выдатна зьміксаваных з вострым духмяным пахам.

– Прыгожы мужчына, - падумала яна. І бачна, што багаты. А яшчэ – небясьпечны, такі, што ня будзе казаць два разы. Аднак і нейкага пачуцьця страху ад яго не сыходзіла. Побач зь ім адчувалася спакойна. Яна нахіліла галаву, выслухаўшы яго кароткія указаньні, і ўзьнялася наверх па лесьвіцы.

Там яго жонка, і сын. І сын – чорнаскуры. Такі ж, як яна. Пэўна, і жонка такая ж, падумалася ёй. Нічога незвычайнага тут не было. Яна ведала некалькі багатых французскіх і амерыканскіх

сем’яў, дзе супругі мелі розны колер скуры. І таму, калі яна ўвайшла ў пакой на другім паверсе, яна сапраўды зьдзівілася. І, можна сказаць, што аслупянела ад уражаньня.

Яна пагрукала ў дзьверы перад тым, як увайсьці ў пакой.

- Адчынена! – пачуўся дзявочы голас, нягромкі і мілагучны. Голас, які належыў зусім маладой дзяўчыне. Яна адчыніла вялікія дзьверы чырвонага дрэву, цяжкія, узяўшыся за круглую бронзавую ручку, якая ціха клікнула ад яе націсканьня.

Перад ёй адкрыўся пакой спальні – вялікі, такі, што цемра хавалася ў кутах, ахутваючы іх мякка, накшталт аксамітных парцьераў у колер навальнічае хамары, якія фалдамі апускаліся з вакон на падлогу. Цюлі на вокнах не было – толькі жалюзі, якія цяпер былі адчынены. Від за вакном быў шыкоўны – густы зялёны сад, апельсінавыя дрэвы проста заглядалі ў вакно, а вакол баўкону віліся ружы. За дрэвамі адкрываўся від на сіняе мора, якое плёскалася далекавата за зьбягаючымі да яго пагоркамі. Віла стаяла на скале, і зь яе адкрываўся шыкоўны пейзаж.

Сьцены пакою былі абцягнуты цёмна-пурпуровай, амаль сіняй тканінай, бялізна на ложку таксам была ў колер цёмнага вінаграду, у тон якому быў тоўсты і мяккі дыван на чорнай паркетнай падлозе, які сваім адценьнем нагадваў сьпелы гранат, ці запечаную кроў. На сьцянах віселі малюнкі ў цяжкіх залатых рамах – старыя. На іх былі намаляваны нейкія пустынныя краявіды, і рэлігійныя і антычныя сцэны. Вялікі цёмна-карычневы палірааваны стол стаяў ля адчыненага вакну. Сучасны экран плазмы на ўсю сьцяну выглядаў чужынцам у гэтым сярэднявечным асяродзі – сапраўды каралеўскім. Яшчэ тут была невялікая канапка ў стыле ракако, і дзіцячая краватка – бялюткая, засланая чыстай дарагой сьветлай бялізнай у карунках. На цёмным палірааваным дрэве сталу стаяла мікрахвалёўка і вялікая каробка з цацкамі, і стойка з бутэлячкамі. Побач – у кошыку на падлозе – упакоўка памперсаў, на стуле – акуратна складзеныя пялёнкі. Было бачна, што пакой не прыстасаваны для дзіця. Быццам бы дзіця тут не чакалі. Быццам бы яно толькі што звалілася аднекуль у гэты шыкоўны, але ж такі змрочны і халодны, мужчынскі пакой.

З канапкі перад й узьнялася дзяўчына, якая сядзела ля калыскі, і качала перад вачыма дзіця яркай цацкай.

- Як добра, што вы прыйшлі. Мы вас даўно чакалі. Зусім змучыліся, - нягромка вымавіла яна.

Яна ветліва кіўнула. Імані адказала.

- Дзень добры, донна. Донна?

- Летыцыя. Завіце мяне проста Летыцыя, - вымавіла дзяўчо.

- А вы – Імані. Так?

- Так. Яна кіўнула ў адказ, і наблізілася да пары, стаўшы перад калыскай.

Цяпер яна магла блізка разгледзець дзяўчыну, якую больш не хаваў ад яе ліловы густы цень. І ўбачыла, што янп была прыгожай – такой, што ў Імані раптам захапіла подых. Высокая, тонкая, з доўгімі чорнымі валасамі, густымі і дагледжанымі, як мяккі расчасаны шоўк, з правільнымі рысамі вузкага твару і вялікімі вачыма. І – белай скурай. Скура дзяўчыны была белай, як малако. Як сьнег. Мужчына, хоць і чорнавалосы, таксама ня быў каляровым. Італьянец ці гішпанец, можа, з усходу. Аднак – не негрыцянскае расы. Хлопчык жа ў калысцы быў чорны і курчавы. Смуглявы, са скурай шакаладнага колеру, і густымі тырчашчымі спіралькамі валасамі. Ён глядзеў на Імані, і шырока ўсьміхаўся – пазнаў знаёмы твар.

- Мама!- раптам вымавіў ён, і пацягнуўся да яе ручкамі.

- Вы можаце ўзяць яго, Імані, - вымавіла дзяўчына. – Вы яму спадабаліся, гэта бачна адразу. Яна прывабна ўсьміхнулася. Не было бачна, каб яна адчувала нейкія асаблівыя эмоцыі да дзіця – ня болей, чым да кацяня, здалося Імані. – Яна не яго маці – зразумела яна. – Пэўна, маці ў хлопчыка іньшая. Пэўна, ранейшая жонка, аб якой чамусьці ня прынята размаўляць услых. І Імані ня будзе запытваць, бо гэта – прыватныя справы.

- Яго маці памерла, - ціха вымавіла дзяўчына. – Ня так даўно. Мне жаль, што так адбылося. Нам усім жаль. Міхась ня ведаў,

што гэта яго дзіця. Што ў яго – у нас – ёсьць дзіця. Яго маці нічога не сказала. Так атрымалася. Нажаль, гэты анёлак – сірата. Я хацела б любіць яго, але ж я – не яго маці. І мне яго дужа шкада. Яна нахінулася над калыскай, і пагладзіла хлопчыка на галаве – асьцярожна.

- Ён – такі мілы. Яна мякка ўсьміхнулася. – Ён есьць з бутэлячцы. Я хацела карміць яго грудзямі, але ж Міхась забараніў мне. Ён кажа, гэта не здарова. І яму ня трэба. Але ж я спрабавала, і яму спадабалася. У вас няма малака, Імані? – раптам запытала яна.

- Не, - Імані ўсьмінулася. – Але ж у мяне шмат вопыту.

- Я ўсё роўна хацела б яго карміць, - ціха вымавіла дзяўчына. – Ён такі харошанькі. Такі прыгожы, як Амурчык. Мілы. Габрыэль. Яго завуць Габрыэль – як арханёла, які прынёс Марыі вестку аб непарочным зачацьці. Яе тонкая рука пагладзіла Габрыэля па шчацэ. Дзяўчына была апранутая ў дарагую шаўковую піжаму-касьцюм, абшытую карункамі па рукавах і краі штаноў мяккага чорнага колеру, пад пояс. На яе шыі і ў вушах пабліскквалі дыямантавыя ўпрыгожаньні, як і на танюткіх доўгіх пальцах вытанчаных рук.

І яна была маладой – зусім. Можа, няма і дваццаці гадоў. Але ж калі сьвет падаў так, як цяпер, ахутваючы яе ліловым ценем, яна сдавалася сталай, пражыўшай доўгае жыцьцё жанчынай, прыгожай і дагледжанай, з ідэаяльнай парцалянавай скурай, над якой быццам бы ня быў уладны час. Аднак у сьвятле ранішняга сонца яе твар ізноў набываў дзіцячыя рысы. Гэта было дзіўна – гульня часу на мяжы цяпер і бясконцасьці, імгненьня і адвечнасьці. Раптам Імані зразумела, што справа – у яе твары. Гэта была адвечная прыгажосьць, прыгажосьць сталай, можна сказаць, што і старай, старажытнай душы, якая дзівосна жыла ў гэтым маладым, юначым целе.

Мужчына ўнізе быў стары, значна старэй за яе, аднак і яго зьнештасьць ня мела адбіткаў часу. Яны абодзьва здаваліся адвечнымі, трывалымі, як Бог і Багіня, сышоўшыя з Алімпу, дзе ім надакучыла, каб пазабаўляцца, гуляючы ў гульні сьмяротных.

- Вазьміце яго, Імані. Ён хоча да вас, - ціха вымавіла дзяўчына, і Імані працягнула да яго рукі. Узьняла хлопчыка, і ён ахапіў яе за шыю, і рассьмяяўся.

- Усё – тут. Калі што патрэбна, званіце. Ванная – вунь там. Яна паказала ўбок. – Я пайду ўніз, бо мой муж ужо гадзіну чакае сьняданку. Яна ўсьміхнулася.

- Мужчыны – як дзеці. Заўсёды – дзеці, - ціха вымавіла яна з прывабнай усьмешкай на ружовых вуснах.

Дзяўчына павярнулася, і сышла, ціха зачыніўшы дзьверы. Імані засталася стаяць зь дзіцём на руках – чорная мадонна, нібыта выразаная з абенавага дрэву.

- Яна так спакойна гаворыць аб гэтым, - падумалася ёй. – Аб тым, што яе муж меў адносіны з іншай жанчынай, ад якой нарадзіў дзіця. І якая памёрла. Можа – менавіта па-гэтаму. І можа, што дзяўчына была пераможцай у гэтай жаночай гульні – канкурэнціі за выдатнага самца. Яе малады ўзрост і незвычайная прыгажосьць выдавалі густ мужчыны да прыгожага жаночага целу, ён быў эстетам, і яго не палохала розьніца ва ўзросьце. У такім прыгожым асяродзі гэтая юная багіня здавалася часткай малюнку, які быў прапісаны дасканалым мастаком для сябе – для свайго задавальненьня. Цікава, дзе ў гэтым ідэальным мужчынскім сьвеце месца ёй? – падумала яна. – І ёй, Імані, таксама. У агенстве сказалі, што ёй прыйдзецца жыць тут увесь час – па крайняй меры, пакуль дзіця не падрасьце. Што ж, яна ня супраць, бо ісьці ёй сапраўды некуды. Яна мякка ўсьміхнулася дзіцячаму тварыку насупраць яе твару. Апусьціла Габрыэля ў калыску. Разьмяшала і падагрэла сумясь. Раптам тэлефон на стале зазваніў – унутраны. Яна зьняла трубку.

- Імані, прабачце, я забыла сказаць. Калі я вызвалюся, я пакажу вам ваш пакой. І будучы пакой Габрыэля. Сёньня павінны прывезьці мэблю. І я хацела б паказаць вам каталог. Пакуль вы можаце прагуляцца зь ім, там, у калідоры, каляска. І аддзеньне – у сумцы за сталом на падлозе. Тэлефон хутка адключыўся, і яна глянула ўбок – вялікая сумка на калёсіках стаяла, дзе было сказана. Яна нахінулася, і пачала разьбіраць рэчы. Габрыэль

нешта засьпяваў на сваёй малечай мове – распавядаў ёй пра сваё жыцьцё, зразумела яна.

- І я такая ж, як ты, Габрыэль, - ціха адказала яна. – Чужая ў гэтай краіне, і ў гэтым багатым, незразумелым нам сьвеце. А там, адкуль я родам, шмат пяску. І ён такі прыгожы і залаты пад ранішнім небам.

Дзіцё замёрла, прыслухоўваючыся да яе, пакуль яна распавядала яму казцы – аб сьпякотнай краіне, адкуль яны выйшлі, яе старыя казкі і легенды, і яго закалыхваў яе мяккі, напеўны голас.

Глава 56: Люстра

Пакінуўшы Імані ў пакоі разам з Габрыэлем, яна апусьцілася па ступеньках уніз, мякка ступаючы па барвоваму дывану. Ён сядзеў, трымаючы тэлефон у руцэ. Потым адлажыў яго ў бок, і задумаўся аб нечым. Сонечныя промні з вакна наўскось краналі яго твар, высьвятляючы адныя рысы і паглыбляючы другія, робячы чарней вочы, вастрэй скулы і масіўней лоб, надброўныя дугі і нос, падбародак, надаючы профілю выраз драпежнай птушкі з вострымі, пільнымі вачыма. Яго чорныя валасы хваляй ляжалі на шырокіх плячох, вугальныя на сьветлай ільнянай тканіне.

Ён сядзеў, закінуўшы нагу на нагу, і сонечны праменьчык адбіваўся ў начышчанай глянцавай паверхні бацінку. Рука зь цяжкім гадзіньнікам ляжала на сьпінке канапы, расслабленая, вялікая кісьць яе метадычна пастуквала пальцамі па скуры.

Другая рука, пакінуўшы тэлефон на канапе, пагладжвала, пашчыпвала бараду - густую, чорную, пакрываючую шчокі.

Пачуўшы яе крокі, хоць і асьцярожныя, і мяккія, ён павярнуўся, і ўсьміхнуўся ёй.

Яна сышла па ступеньках, і падышла да яго. Кранула сьпінку канапы, і ён накрыў яе руку далоньню.

- Хадзі да мяне, - нягромка вымавіў. - Птушаня маё.

У ранішнім сьвятле яна выглядала яшчэ больш кранальнай, маленькай, танюткай у сваім чорным шаўковым строі, яе рука была гладкай і прахалоднай, белай, як лілея апоўначы на чорнай вазёрнай гладзі.

- Ну, як табе дапаможніца? - запытаў, гледзячы ёй у вочы.

Яго вочы, ласкавыя, песьцілі яе твар, гладзілі яго позіркам, як прамені гладзяць блакіт небасьхілу, праганяючы аблокі смутку.

- Усё добра, каханы. Бачна, што ў яе ёсьць вопыт. І Габрыэль палюбіў яе адразу - нават назваў мамай.

- Добра. Ён кіўнуў. І раптам замаўчаў. Прыцягнуў яе да сябе.

Яго вусны знаходзіліся насупраць яе вуснаў, твар - зусім блізка ад твару, так, што вочы, здаецца, пазіралі ў самую яе душу.

Моўчкі ён наблізіў яе да сябе рукой, так, што яго губы кранулі яе губы. Яна закрыла вочы. Яго рукі гладзілі яе сьпіну, вусны мякка дакраналіся да вуснаў. Яна пагладзіла яго твар рукой, адчуваючы далоньню колкі волас яго барады, і мяккасьць і цяплыню яго скуры.

Яна нешта ўспамінала, нешта ірвалася з глыбіняў яе памяці. Ён ужо цалаваў яе так - даўно. Прагна і пяшчотна, горка і салодка, уліваючы ў яе ўсё сваё каханьне, перадаючы ёй свае сілы, полымя сваёй душы, якое мякка агортвала яе сакалінымі крыламі.

Яна ахапіла яго за шыю, прыціскаючыся да яго грудзей.

- Ты хочаш дзіця? - ціха вымавіў ён, гладзячы яе.

- Так. Яна закрыла вочы, адказваючы на мяккія рухі яго вуснаў.

- Ты сама - як дзіця, - ціха вымавіў ён. Яго рука ўзьняла яе блюзку, накрыла пад тканінай грудзі. Яго далонь адчувала яе мяккае пяшчотнае цела, набухлыя саскі, тонкую шаўкавістую скуру. Яе жаночую бездапаможнасьць перад ім, яе адданасьць яму, яе пакору, тое, што яна пойдзе за ім усюды, і аддасі яму ўсю сябе, толькі за адное - яго каханьне, болей за якое ёй ничога не было трэба.

Ён разшпіліў гузікі яе кашулі, апусьціў яе з плечаў, палажыў рукі на сьцёгны, і зьняў шаўкавісты ніз піжамы. Цяпер яна была поўнасьцю аголеная перад ім - так, як ён любіў. Ён нахіліўся да яе мяккіх уздрыгваючых грудзей, дакрануўся вуснамі да прыпухлага ружовага саску. Яе цела рабілася жаночым, яшчэ больш мяккім, яшчэ больш прывабным.

У яго руках яна была поўнасьцю ў яго ўладзе, тонкая і гібкая,

далікатная, здаецца, яе магла перахапіць адна яго далонь. Яго рукі былі цёмныя, цяжкія насупраць яе белай скуры, тонкага цела. Грубыя, вялікія рукі. Але ж зь ёй яны былі далікатнымі, быццам ён кранаў матылька. Быццам бы яны гладзілі паветра - анёльскі вобраз у прасторы, якім яна была для яго.

- Лажыся, - ціха вымавіў ён, і асьцярожна апусьціў яе на канапу. Яна лягла, адкінуўшыся на сьпінку галавой. Яе чорныя валасы зьвешваліся покрывам, сасьлізнуўшы па чорнай скуры. Белае цела на чорнай глянцавай паверхні, чотка акрэсьленае, выляпленае мяккімі плаўнымі контурамі, крыху вільготнае ўнізе, крыху бліскучае ад яго і яе поту, запрашала паглыбіцца ў сябе, уціснуцца тварам, ахінуць рукамі, прыціснуцца грудзямі да грудзей.

Ён разшпіліў кашулю, і зьняў, кінуўшы збоч на сьпінку. Вызваліў свой чэлес, і нахінуўся над ёй, рассунуўшы яе сьцёгны, надзьвігаючыся на яе, як навальнічная хмара надзьвігаецца на край небасьхілу - няўмольна, закрываючы яе сабой, як цемра перад бурай закрывае чыстае неба, гасячы яго сьвятло. Нахіліўся над ёй, апёршыся на руках, прыціскаючыся грудзямі, і ўвайшоў у яе, уціскваючы ў яе свой чэлес, моцна націскаючы, рассоўваючы яе сьціснутыя мышцы, адчуваючы, як яе ўлоньне робіцца вільготным ад руху ў ёй яго плоці.

Яна глуха ўскрыквала, прыціскаючыся да яго, і між волі адштурхваючы, і тады ён прыціскаў яе да сябе рукамі. Ён, пэўна, рабіўся грубым, бо цяпер жадаў узяць ад яе ўсё, і нават болей, цяпер яго жарсьць вяла яго, яго асалода. Маланкі сатрасалі зямлю, удараючы ў яе ўсё хутчэй, запальваючы самыя яе нетры.

- Я - Пярун, - шаптаў ён горача. - Ці ты чуеш? Чуеш, як грыміць навальніца? Як яна набліжаецца?

- Я чую, як Бог уваходзіць у мяне, каханы, - ціха прастагнала яна. - Бог мой. Ты - Бог мой, айцец неба і муж зямлі.

Яе ўзьнятыя калені сьцісквалі яго, яна ўскрыквала, сатрасаючыся ад удараў яго плоці.

Ён быў Богам паганскім, Богам камянёў і дрэваў, нябёсаў і маланак, апладняючым глыбіні маці, працінаючым яе вантробы ў поўным, апантаным зьліцьці, ня ведаючым межаў прыстойнасьці і дазволенага. Сарваў зь сябе ўсе аковы, запаліўся сам, і запаліў яе. Яе цела ўздрыгвала пад ім, быццам яна паміралa. Нарэшце, яго семя пацякло вонкі, запоўніла яе і вылілася вакол. Ён прыпаў да яе, гладзячы яе сьцёгны рукамі.

- О, татарочка! Красавица! - узрадваўся Фёдар, убачыўшы яе. Яна спусьцілася па лесьвіцы, і падышла да яго. Пацалавала. Ён адказаў ёй і нягромка запытаў нешта. Што - Фёдар ня чуў. Яна села яму на калені, і яны пачалі цалавацца. Яго рукі ляглі ёй на грудзі.

Быццам бы яны яго ня бачылі. Нібыта яго тут не было.

- Яна ня бачыць цябе. Ён пачуў голас, і нібыта прачнуўся. Гаспадар сядзеў перад ім - цяпер ён называў яго Гаспадар. Яму здавалася - так правільна, і іньшага імя ён ня мог вымавіць.

І ў той жа час ён, Гаспадар, Пан, лашчыў і распранаў яе цела. Быў там, і адначасова быў перад ім, і размаўляў зь ім.

- Как это возможно, Господи? - ціха запытаў Фёдар.

- Магчыма, - усьміхнуўшыся, адказаў ён. - Для цябе я адзін, а для яе - я другі, Федзя.

Я ж існую для ўсіх, і для яе, і для цябе, таксама.

- А какой ты для меня, Господи? - ціха запытаў яго Фёдар. У вачах яго дрыжэлі сьлёзы.

- А вось пра гэта ты хутка даведаешся, - вымавіў ён. І ўсьміхнуўся. Фёдару здалося, што ў яго вачах ён бачыць полымя - полымя пекла. І раптам яму стала жудасна, горка і страшна, як ніколі не было ў жыцьці.

- Перад сабой ён бачыў, як іх целы зьліваюцца - цемра і сьвятло, ноч і дзень, апантанасьць буры і лятучыя ў ёй яблыневыя пялёсткі. Яна гучэла ў яго руках, як струна, на якой у бязьмежжы космаса гуляла рука Бога. Цяпер, калі іх целы

зьліваліся, ён бачыў яе не татарачкай. Яна была - багіняй. Цёмнай, небясьпечнай, пагрознай, пякучай і апаляючай, як удар пугі. Той жа, хто рухаўся на ёй, быў Богам у цемры, апладняючым ноч сьвятлом, полымем, запальваючым зоркі.

За сьпіной яго Гаспадара і Пана віравала бязьмежнасьць космасу, сутыкаліся і нараджаліся галактыкі, праносіліся каметы, і сонцы, народжаныя, узрываліся, каб нарадзіцца ізноў.

- Что это? - прашаптаў ён ціха, ледзь чутна.

- Цяпер ты бачыш сьвет так, як бачу яго я, - прагучэў ціхі адказ.

- И он - такой? - запытаў ён здзіўлена-недаверліва.

- Ён - такі. Чалавек перад ім кіўнуў.

- Мишаня, понять я не могу. Фёдар разгублена пачухаў патыліцу. - Так Бог ты, или нет?

Чалавек перад ім усьміхнуўся. Простай, прывабнай усьмешкай. Ён выглядаў зусім па-звычайнаму, і нагадваў яму некага - кагосьці, каго ён добра ведаў у жыцьці.

- Мишаня, ты это? Или - Бог? Фёдар запытаў зусім ужо маркотна, засмучана.

- Я. Ён коратка кіўнуў, і ўсьміхнуўся. - Я гэта, Федзя. А зараз мы з табой пойдзем.

- Куда? Фёдар схамянуўся.

- Уніз. Ён паціснуў плячыма. - Туды - да мяне.

- В ад? У голасе Фёдара жах мяшаўся з асуджанасьцю.

- Уніз. Ён устаў, і паклікаў яго рукой. Фёдар ціха, пакорліва пакрочыў за ім.

Павольна яны прайшлі вялікае лобі. Гаспадар таўкануў незаўважныя дзьверы ў сьцяне, і запаліў сьвятло. Па нізкаму, цёмнаму ходу яны апусьціліся ў сутарэньні – шырокі доўгі

калідор, уздоўж якога па абодзьвы бакі былі высокія крэпкія дзьверы, выразаныя з дрэва такога старога, што яно, пэўна, ужо пераўтварылася ў вугаль на гэтакай глыбіні. Што яны глыбока, значна глыбей, чым самае глыбокае сутарэньне гэтага сьвету, ён проста адчуваў скурай, хаця яны прайшлі ўніз толькі некалькі лесьвічных пралётаў.

- Гэта тут. Міхась, нарэшце, таўкануў дзьверы рукой. Яны ўвайшлі ў вялікі цёмны пакой, які ярка асьвятліла электрычнае сьвятло.

- Где бы я ни был, но свет тут горит, - узрадваўся Фёдар. А гэта значыць, што ня ўсё гэтак блага, як ён спачатку ўяўляў.

У пакоі не было нічога асаблівага – цёмныя драўляныя куфары ўздоўж сьценаў – старыя, разьбяныя, каваныя.

- Я знайшоў гэты пакой, калі аглядаў вілу, - патлумачыў Міхась. – Ты мне яе прадаў, а Джаваньні паказаў яе таямніцы. Джаваньні Гамбіні. Ведаеш такога?

- Конечно, знаю. Одна из наиболее могущественных мафиозных семей Италии. Фёдар насьцярожана глянуў на яго.

- Только откуда он знает всё это про виллу? И откуда ты знаешь его?

- А ты ня ў яго яе пакупаў? – цяпер прыйшла чарга зьдзіўляцца ўжо Міхасю.

- Нет. Фёдар ашалела пакруціў галавой.

- Ладна, тады праехалі. Міхась махнуў рукой. – Слухай, а ў каго ты купіў гэтую вілу? – пацікавіўся ён.

- У агенства. Фёдар паціснуў плячыма. – Она заброшеная была. Почти разрушилась. Я её отреконструировал с нуля. Ну, как я. Специалисты. Я нанял. Просто позвонил в агентство – Машка позвонила. Секретутка. Ну, она нашла по интернету. Они сказали – да, всё классно, вилла 15-го века. Можно брать. И скидка хорошая. Почти даром отдали, при условии реконструкции. Ну, реконструкция мне обошлась не дорого –

несколько миллионов. Только разве это деньги? – ён паціснуў плячыма.

- Ладна. Разумею я, што ты нічога не разумееш, і нічога ня ведаеш. Міхась усьміхнуўся. – Толькі апынулася так, што гэта – мая віла.

- Конечно, твоя. Фёдар кіўнуў. – Я же тебе её подарил.

- Так, толькі яна была мая, - удакладніў Міхась.

- Нет, она и сейчас твоя. Я от своих слов не отказываюсь. Фёдар пакруціў галавой.

- Ня ў тым сэньсе. Была мая ў 15-м стагоддзі. Я яе купіў. Для сына. Сын мой тут жыў, калі зь Літвы прыйшлося з'ехаць. Прыкладна, як і цяпер. Міхась спакойна глядзеў на яго.

- Мишаня, ты что? Ошалел? Ты шутишь так? Ты так не шути. А чего ты меня в подвал завёл? – Фёдар раптам пачаў насоўвацца на яго.

Міхась спакойна спыніў яго, палажыўшы руку на плячо. Рука трымала яго крэпка – ня ськінеш.

- Значит, с ума сошёл, - задаволена вымавіў Фёдар.

- Не. Міхась пакруціў галавой. – Не звар'яцеў я, Федзя. І ня з'ехаў з глузду. Гэта ты, Федзя, нічога не разумееш. Але хутка зразумееш – усё, і нават болей. Ты ня бойся. Стой тут. Я цябе не крану. Толькі пакажу нешта.

Ён спакойна прайшоў наперад, пасунуўшы Фёдара рукой, і адкінуў цяжкі аксамітны покрыў зь нечага, што здавалася чарговым куфарам ці шафай, але ж насамрэч апынулася вялікім люстэркам, якое стаяла перад імі ў цяжкой залочанай раме ў весь іх немалы рост.

- Что это? Зеркало какое-то, - зьдзіўлена вымавіў Фёдар, пазіраючы на яго.

- Да ты падыдзі, паглядзі. Ён лёгка штурхануў яго наперад.

Не жадаючы непакоіць вар'ята, Фёдар зрабіў некалькі крокаў, і апынуўся прама перад цёмнай, крыху парэпанай паверхняй старога шклу. У люстры нічога не адлюстроўвалася. Зусім нічога. Там панавала цемра. І раптам праз гэтую цемру Фёдар пачаў нешта бачыць. Але ж – не сябе. Зьдзіўлена ён назіраў, як перад ім з'яўляюцца твары – мужчынскі і жаночы. Ня гледзячы на старажытнае, здаецца, сатлелае, хоць і багатае адзеньне, ён спазнаў яе, і яго.

- Татарочка! – зьдзіўлена вымавіў ён, заглядаючы ў глыбіню шклу. – И – ты! Ты, Мишаня! Ты с татарочкой в зеркале, и одеты как-то … прикольно. А чё, классно вы одеты. Шикарно выглядите. Круто. Вот теперь вы как будто настоящие. Ён наўпрасткі прыціснуўся да шклу носам.

- Ой, а что это? Ёлки какие-то вокруг. Лес там, что ли? Слушай, а как это? Фокус такой? Экран там какой-то? Фёдар зьдзіўлена павярнуўся да яго.

- Настаяшчыя мы, Федзя. Самыя што ні на ёсьць, - спакойна вымавіў Міхась. Ніякага фокусу. І ніякага экрану. Гэта – Памежжа. Толькі ты туды ня трапіш. Ты, Федзя, трапіш у іньшае месца – тут, на зямлі. Аднак час будзе другі. Цікавы час. Нябесьпечны, праўда. Ну, а калі нам было лёгка. А ведаеш, Федзя. Я цябе нават зайздрошчу. Чэсна. Раптоўна твары ў люстэрку перад імі зьніклі, і толькі елкі засталіся.

- І я там буду. І яна – таксама. Так што ты не хвалюйся. Я цябе прыму, не пасьпееш і да трох далічыць. Фёдар глядзеў на яго, адкрыўшы рот. Але ж не пасьпеў сказаць нічога – Міхась моцна штурхануў яго наперад, у адчыненыя ў прасторы дзьверы. Шкло нібыта правалілася, рама разышлася, і зьнікла, і Фёдар апынуўся ў лесе. Глухім, цёмным. Восеньскім ці вясновым, бо было мокра, і вакол хлюпала, а пад нагамі ляжаў сьнег. Рэшткі сьнегу на чорнай мокрай зямлі. Што яна мокрая, ён адчуў адразу, бо пальцам стала халодна. Раптам ён заўважыў, што стаіць пасярод гушчару босы. А калі ўзьняў позірк крыху вышэй, то зразумеў, што да таго ж і голы. Можа, на ім і была якая кашуля, толькі рэшткі яе сатлелі – адныя ніткі засталіся на плячах. Прыкрыўшы срам рукой, Фёдар аглядаўся, нічога не разумеючы. Раптам аднекуль здалёк пачуўся конскі тупат.

- Упалявалі мы яго, княжа! Вось ён! Чараўнік! Ваўкалака! Той, што дзевак порціў, і худобу рэзаў! – пачуліся галасы. З-за елак паказалася сьвятло – да яго з паходнямі беглі людзі.

- Я никого не портил, ничего не резал! – Кто вы? Фёдар прыкрыў вочы рукой.

- Ня трож яго! Жывым браць! Акружыць у кола! – пачуўся нечы густы, нізкі, уладны голас.

- Живым, живым меня брать! Я всё объясню! Я только что на вилле был! – Фёдар з крыкам кінуўся да вялікага чорнага каня, на якім сядзеў магутны цяжкі вой, апрануты ў скураныя латы зь металёвымі пласьцінамі і высокі шэлом на галаве.

- На вілы ты яшчэ пасьпееш. Не сьпяшайся. Раптам вой ашчэрыўся ў вусьмешцы. І адразу Фёдар спазнаў яго голас.

- Миша! Мишаня! Ты ли это? – асьцярожна запытаў ён, пассоўваючыся бліжэй. Адначасова ў яго упёрліся некалькі дзідаў. Князь узьняў руку.

- Княже Ўсяславе, вязаць яго? – пачуўся хрыплаваты мужчынскі голас. – Чарцяка праклятy Гаспадара кліча.

- Ня трэба. У гэтым лесе – адзін гаспадар. Я.

Чалавек на кані павярнуўся некуды ў цемру. – Гэта не ваўкалака. Варяже. Звар'яцеў, пэўна. Яны грыбы ядуць, потым па лесе голымі шляюцца. Дзевак палохаюць. І скот могут драць. Ты ачуняў, ці вязаць цябе? – павярнуўся ён да Фёдара.

- Ачуняў, - пакорліва вымавіў той.

- Яр, з табой на кані паедзе. Я яго ведаю. У чудзінаў бачыў. З урманаў ён.

- Geeht zee aber ridet? – запытаў ён яго – здаецца, па-нямецку.

- Gut. Drive. Horse. Фёдар раз'вёў рукамі.

Глава 57: Воўк

- Мара. Дзяўчынка мая прыгожая. Мой трапяткі вагеньчык. Яго вусны пяшчотна кранаюць яе вусны. Закрываюць пацалункамі вочы. Яна яшчэ не разумее, што ён кажа. Але яна разумее мову яго рук, яго вуснаў, яго позірку і яго цела.

Ён асьцярожна распранае яе, гладзіць яе скуру, пакрывае яе цела пацалункамі, ад якіх у яе кружыцца галава.

- Сонейка маё, - ціха шэпча ён. - Каханая. І яна абмякае ў яго руках, пакорлівая, як ягня перад ільвом. Ён і сапраўды нагадвае ільва - агнявым позіркам суворых вачэй пад нізкімі бровамі, доўгай грывай чорных густых валасоў, моцай і гуляючымі цягламі, і цяжкім, апальваючым яе дыханьнем. Льва пустыні, які, ласкавы і пагрозны, сьхіляецца над яе целам. Яго вусны кранаюць яе, язык аблізвае плоць.

- Не баішся мяне болей? Ня бойся мяне, дзяўчынка мая каханая. Анёлачак, птушачка мая. Яна абдымае яго шыю, і ён нахіляецца да яе грудзей, прыціскаючыся да іх вуснамі.

- Скарыся, скарыся, - ціха шэпчуць яны: ня словамі. Яны гавораць пацалункамі, моваю шапаценьня кветак, калі па ім дробна біюць дажджавыя кроплі. Моваю вятрыскі. Моваю анёлаў.

Ён доўга цалуе яе саскі, уздрыгваючы ад жаданьня, якое гуляе па яго целу гарачай хваляй, намагаючыся як мага далей адцягнуць гэты час, калі ён ня зможа болей трымацца, калі будзе вымушаны прычыніць ёй боль ад зьліцьця зь яго вялікім целам. Ён цалуе яе вусны, грудзі, жывот, дакранаецца да яе рукой, адчуваючы, што яна ўжо вільготная там, у глыбіні, куды так прагне паглыбіцца яго чэлес.

- Футра, і ўсё, што панна жадае. Што яшчэ ў цябе ёсьць. Краскі, упрыгожваньні, бялізна, тканіны. Сонейка, не саромься - бяры, што падабаецца. Што хочаш.

Ён крута паварочваецца, і высыпае на стол прыгаршню залатых дукатаў. Купец акругляе вочы. Мала хто так шчодра адзяляў яго манетай, нават не лічачы яе. Гэты высокі, цяжкі чалавек палохае яго. І можа быць так, што, круты норавам, шчодры і лагодны, праз імгненьне ён выхапіць шаблю з похваў, і ураз перарубіць шыю. Ці проста секане. Так, дзеля шуткі. Забярэ і грошы, і тавар, і яго бедную галаву. Яго вочы шалёныя, рука цяжкая. І бачна, што забівала яна ня раз. Але ж калі гандляр пераводзіць вочы на дзяўчо, то яго думкі сьцішваюцца, і лагаднее позірк. Бо перад ім сядзіць, і пазірае на яго анёл. Маленькая, танюткая, як сьцяблінка. Мо, гадоў пятнаццаць ці шаснаццаць, ня болей. Паўднёвая кветачка, расквітнеўшая пасярод суворай літоўскай зімы, ластаўка, пасеўшая на шырокія грудзі магутнае гары. Мужчына выглядае побач зь ёй, як каменны кумір страшнога паганскага бога. Яна ж - прыгожая як Прачыстая, ці - як пэры, агнявая прыгажуня са сказак, якія распавядае пустыня, шапочучы барханамі.

- Ну, дай паглядзець, што ты абрала. Каралеўна мая. Ён усьміхаецца - яна радуе яго сэрца. Ён гладзіць яе вялікай рукой, і прыжмурвае вока, калі гандляр раскладае перад ім пакупкі: чорнае сабалінае футра на ядвабным падкладзе з аграфам з гарашчых як жар каменьчыкаў, цяжкую парчовую верхнюю сукню ў колер старога золата, лазурна-блакітную і травяніста-зялёную атласную сукенку, і багата аздобленыя карункамі ніжнія кашулі з танюткага белага ільну. Асобна выкладае каралі са скрэпленых ланцужкамі залатых бляшак з лалам. І завушніцы - доўгія, з "рамеяў", якія будуць ціхенька шапацець, лашчачы яе тонкую шыю.

Ён прыдзірліва аглядае ўсё спрактыкаваным вокам.

- Годны тавар. Не схлусіў. Сумленны ты. Ён сыпе на прыгаршню манетаў яшчэ некалькі. Купец нізка нахіляецца, выціраючы пот з ілбу.

Яны застаюцца адны, і ён садзіцца ў крэсла, адкінуўшыся, гледзячы на яе. Яго вусны ўсьміхаюцца - ледзь заўважна, самымі вугалкамі, якія хаваюць густыя вусы.

- Падабаецца табе, прыгажуня мая?

Ён робіць ёй знак падыйсьці рукой.

- Так …, - яна набліжаецца, чырванеючы ад яго позірку. Яна яшчэ крыху палохаецца і саромеецца яго, хоць яны ўжо колькісь часу тут, дома. Вялікія пакоі драўлянага палацу, у якім яны спыніліся, яго гарадскога жытла, пакуль ня сталі для яе сваімі. Але ж ён - ён ужо для яе родны, любы, адзіны і самы каханы. Гэта яна даўно ведае, і памятае. І яна такая шчасьлівая, што ён знайшоў яе, а яна дачакалася яго. Толькі словаў яшчэ ведае мала - ён зрэдку пераходзіць на лаціну, але ж цяпер, тут, мова яго незнаёмая, лагодная і мяккая, як ручай.

- Апраніся, - кажа ён. - У новае. Пакажыся мне. Яна здымае сукенку і сарочку, і раптам застывае пад яго позіркам. Яго вочы пякучыя і ласкавыя, яны і вабяць, і палохаюць яе. Ён усьміхаецца, і яна чырванее - здаецца, усім целам. Яна такая прыгожая і пяшчотная, ружовая кветачка, думае ён. Стаіць перад ім, як сьцяблінка, маленькая, танюткая, такая, што, здаецца, сонечныя промні зьзяюць скрозь яе, апранутая ў яркае палудзённае сьвятло. Яна сама ня ведае свайго хараства - прыгажосьці юнага дзявочага цела, якое - сама чысьціня, сама цнота, і ласка, радасьць для яго вачэй. Так, ён ужо даўно не юнак. Але ж гэта і добра. Яе абароніць яго вопыт і сталасьць, і жарсьці яго дзікай душы даўно ўжо падпарадкоўваюцца адзінаму руху яго думкі. Некалі даўно ён ужо згубіў яе - цяпер гэтай памылкі ён не дапусьціць. Крый яго божа, каб зьняважыць ці зганьбіць яе. Яна для яго - сьвятая. Яна - яго жыцьцё.

- Хадзі да мяне, - ціха кажа ён. - Ня трэба апранацца. Яна набліжаецца да яго, і ён прыцягвае яе да сябе. Яго крэпкія рукі моцна ахопліваюць яе, гладзяць яе сьцёгны. Ён асьцярожна кранае вуснамі яе цела, падхоплівае, і ўзьнімае. Апускаецца зь ёй на ложак. Яна прыкрывае вочы, заміраючы ў яго руках, уздрыгваючы, калі яго жарсьць робіцца ўсё больш і больш гарачай. Ён накрывае яе сабой, і яна ціха ўскрыквае, пакуль ён рухаецца, узьнімаючыся над ёй, і нахіляючыся, каб прыпасьць да яе вуснаў вуснамі. Яго цела, вялікае і цяжкое, рассоўвае яе цела, ірве яго, паглыбляючыся, як меч, у похвы яе плоці.

- Памятаеш? – шэпча ён.

- Памятаю.

- Не забудзешь?

- Не забуду.

- Ты - мая мара, каханая. Ён з рычаньнем выліваецца ў яе, уздрыгвае і замірае.

Цяпер яны ляжаць, абняўшыся. Яе галава - на яго плячы.

- Мне так хораша, каханы, - ціха кажа яна. Ён цалуе яе вочкі-зорачкі. Прытуляе яе да сябе.

- У цэлым сьвеце няма нікога, даражэйшага за цябе, любая. Яго голас і рука - тое, што дае ёй жыцьцё.

- Ты - мая Мара. Яна гладзіць яго па шчацэ - чалавека-ваўка, абдымае і кладзе яго галаву сабе на грудзі. - Усё мінула, каханы, - ціха шэпча яна. І цяпер ты - са мной, а я - з табою.

Яго вусны ўсьміхаюцца, і ён мякка кранае яе шчаку. Ахінае яе рукой. Сонечны праменьчык падае яму на твар, і адтуль пераскоквае на яе – казыча скуру. Яна жмурыцца. Ён цалуе яе ізноў. Ён такі пяшчотны зь ёй, ласкавы. Быццам бы і не было тых момантаў дзікунства, драпежнасьці, калі яго рукі сьцісквалі яе цела, вусны прагна ўбіралі скуру, а яго плоць ірвала яе плоць, паглыбляючыся ў яе, як драпежнік паглыбляецца ў вантробы.

Яна выцягваецца ўздоўж яго, прыціскаючыся да яго ўсім целам, і ён ізноў цалуе яе – мякка, прытуляючы да сваіх грудзей. Ёй так хораша ляжаць ля яго, адчуваць яго гарачыню, пругкую скуру і крэпкія цяглы, густы волас на яго грудзях і жываце сваёй шаўкавістай скурай, калі ён гладзіць яе сьпіну, ягадзіцы, плечы, кранае губамі яе шыю, апускае твар у ямку паміж плячом і яе шчакой, і яго вусны цалуюць яе там – цалуюць горача, пяшчотна, палка. Ён шэпча ёй ласкавыя словы, ні для кога не зразумелыя, якія нічога ня значаць, але ж значаць усё – і для яе, і для яго. – Птушаня маё. Любая мая. Каханая. Яны проста ляжаць, прыціснуўшыся, зьліўшыся адно з адным на

ложку, купаючыся ў дзённым сьвятле.

- Чаму ты зрабіў мяне Марай, каханы? – запытвае яна яго, пазіраючы ў вочы.

- Таму, што ты – Мара. Сьмерць і жыцьцё, забойства, і нараджэньне герояў. Ён глядзіць у яе вочы, і яго твар – хлапечы, а вакол вачэй – маленькія праменьчыкі-зморшчынкі. Яго вусны выгнуты дугой – як лук Амура, пачуцьцёвыя, цяпер – ня жорсткія, такія, да якіх хочацца прыціснуцца сваімі, каб не раз'ядноўвацца ніколі.

- Гэта ня так, і я – усяго толькі дзяўчынка, - ціха кажа яна. Яе твар перад ім зьзяе прыгажосьцю такой дзівоснай, што яго вочы, здаецца, сьлепнуць, і перастаюць бачыць сьвет. Яны бачаць толькі яе – лашчаць яе, асьвятляючы кожную яе рысу, быццам бы праменьчыкі сонца песьцяць дзівосны крышталь.

Яна такая прыгожая, што яго сэрцу балюча. Яго каханьне глядзіцца ў люстра яе каханьня; адлюстроўваючы адно адно, яны зьліваюцца, і паміж імі загараецца полымя, у якім згарае ўсё, што не належыць гэтаму іх пачуцьцю. Ён гладзіць яе шчаку рукой – яна вялікая, цяжкая. Цёмная. Яна прыціскаецца да яе вуснамі, і яе пацалунак жжэ яго, нібы тонкае, пяшчотнае джала, лязо, працінаючае яго ў самай глыбіні – аж да сэрца.

- Чараўніца мая, - ціха кажа ён. – Ты – і сьмерць, і жыцьцё. І ўсё магчымае, і немагчымае для мяне. Я б аддаў табе цэлы сусьвет, але ж такая маласьць ня годная цябе. Таму я аддаў табе сябе самога – усяго цалкам. Я – увесь твой.

- А я – уся твая, - ціха кажа яна. Яе вочы зьзяюць шчасьцем, і пяшчотай.

- Як гэта магло адбыцца, што мы сустрэліся? – ціха запытвае яна. – Што ты мяне знайшоў?

- Я ніколі не губляў цябе, каханая. Яго вочы мякка пазіраюць у яе вочы, вусны дыхаюць насупраць вуснаў.

- І нічога страшнага насамрэч не было? – ціха запытвае яна.

- Было. Але ж – ненасамрэч. Гэта былі сны – страшныя, і прыўкрасныя. І заўсёды, у кожным зь іх я быў з табой побач. Ён кранае яе шчаку, і яна прыціскаецца да яго рукі губамі. Ад яго прыгажосьці ў яе захоплівае сэрца.

- Уся мая, - ціха кажа ён. – Мая – цалкам і поўнасьцю. Да кожнай жылачкі, да кожнага ўздыха. Да кожнага руху тваёй душы, і іскры духа. Толькі мая, і нічыя болей. Бо ж мая ўлада над табой моцная – мацней за ўсе сілы сусьвету.

- Ты авалодаў сьмерцю, каханы? – ціха запытвае яна яго, усьміхаючыся.

- Я авалодаў жыцьцём, любая, - сур'ёзна адказвае ён. Яго вочы – акіян сьвятла, у якім яна тоне, і губляецца ў бясконцасьці. Яна плыве на ім, як на лодцы, губляецца ў сьвятле, лежачы на яго грудзях. Яе шчака прыціснута да яго шчакі, і іх подых зьліваецца, і грудзі рухаюцца разам.

- Фенрыр, - ціха шэпча яна. – Воўк мой, скаланаючы сусьвет.

- А ты – тая, каму няма назвы. Красуня мая. Багіня над усімі багамі. Бо ж Мара валодае ўсім, і яе серп жне, і адчыняе браму, і калі падаюць каласы, агаляецца зямля, якая гатовіцца прыняць плоць і семя айца. Ты – зямля мая, цёмныя глыбіні, бязьмежнасьць космасу.

- А ты – маланка, працінаючая мяне, вогнены стоўп і залаты дождж, які ахінуў Данаю. Вагонь, які гарыць у маіх вантробах, веліч і слава сусьвету. Яна ня ведае, што яшчэ сказаць яму – у яе болей няма словаў. Ён – усё, воўк, і воран, і дрэва, і конь, і леў, і навальніца, і трон, і калясьніца, і той, хто ёй валодае, і хто сядзіць на троне, і кіруе конямі, і скарае ільва, і каму вораны сьпяваюць свае чорныя сьпевы мудрасьці. Той, хто праглынае і разрывае плоць, каб вызваліць зь яе птушку Сірын – дух жывы і гарачы. Ён – Бог чорны і белы, і Род, і Стрыбог – вецер вольны, і самое неба, і тое, што вышэй за яго, тое, назвы чаму яна ня ведае, ды затое ведае ён. Веды яго бязьмежныя, але ж якая пяшчотная яго рука, і якія салодкія яго вусны, зь якіх яна п'е ваду жыцьця. Праз вусны яго сьвятая кроў уваходзіць у яе, і яна прымае яго семя, якое яе апладняе, і з'ядноўвае зь ім.

Яна гладзіць яго чорныя валасы, і укладае яго галаву на сваіх грудзях, і ён ахоплівае яе рукамі.

- Фенрыр, Фенрыр, - ціха шэпча яна, і ўсьміхаецца, і ён сьмяецца, утыкаючыся тварам у яе цела, прыціскаючыся да грудзей ілбом і шчакамі, убіраючы носам яе пах.

- Я хацеў бы быць тваім ваўком, - ціха кажа ён ёй. – Я б украў цябе, і ўзяў бы цябе ў ваўчынай шкуры. І ты б нарадзіла ад мяне ваўчат. Ён ціха рычыць, і яна сьмяецца. Яго вусны блукаюць па яе целу. Ён сьцісквае яе рукамі, убіраючы яе тонкае цела, пяшчотныя грудзі і рэбры, праводзячы па ёй языком.

- Калі я воўк, то магу з'есьці цябе, - горача шэпча ён. – Ты такая салодкая, такая духмяная. Мая багіня.

- З'еш мяне. Праглыні. Разарві. Я гатовая на ўсё, толькі каб задаволіць твой голад. Спатоліць тваё жаданьне, - ціха кажа яна, заміраючы і адкідваючыся ў яго руках.

- Спатоліць маё жаданьне не магчыма, - ціха кажа ён. – Яно бясконцае, як калодзеж Міміра. Як сам сусьвет. Як бездань, у якую цягнуцца карані яго дрэва.

- Ты добра ведаеш старыя паданьні – начныя казкі поўначы. Воўк мой. Яна ахоплівае яго нагамі.

- Калі ты хочаш, я буду ваўком. Бо ж – так. Былі часы, калі я насіў ваўчыную скуру. Я ж – пярэварацень, памятаеш? І я не жартую, красуня мая. Ён паўстае над ёй, нахінаецца, і яго валасы кранаюць яе твар. Ён ціхенька рычыць – так, што у яе валаскі ўстаюць на скуры, а потым апускаецца, і кранае вуснамі яе ўлоньне. Ён вылізвае яе там, як вялікі воўк, і яго рукі ахопліваюць яе сьцёгны. Ён ціха стогне, стогне і яна. Узьнімаецца над ёй ізноў, і паглыбляе ў яе свой чэлес. Яна адкідваецца, узьнімае сьцёгны яму насустрач, і ён груба бярэ яе – так, як узяў бы зьвер, суцэльна аддаючыся жарсьці, якая валодае ім цалкам, запальваючы і яе. Яна стогне, прыціскаючыся да яго сьцёгнаў. І ўсё ж, ён – чалавек, чалавек, які адпускае на паляваньне зьвяра – драпежную істоту, і зьвер – яго скакун, і зброя, і аблічча, у якім ён блукае па цёмных лясох.

- Ты народзіш ад мяне ваўчат, - ціха кажа ён, выходзячы зь яе, і яна закрывае сваё ўлоньне рукамі – цёмную пячору, шчыльную плоць зямлі, выхад з кургана, дзе хаваюцца багі, цёмныя, старыя, драпежныя, і адвечна маладыя – багі новага народжанага сьвету, маладога і гарачага. Яна – Гея, а ён – Уран, і Кронас – айцец Багоў. Тытан, які ахінае яе, чыі пяшчотныя рукі здымаюць зь яе зорны покрыў, калі Нюкта пераўтвараецца ў Гемеру, зьзяючы аголеным целам, прыгажосьць якога выпальвае дзёрзкія вочы. Толькі ён – Айцец, Бог маланак, можа кранаць яе, бо яго сьвятло мацнейшае за ўсялякае сьвятор створанага сусьвету.

Яна засынае на яго цёмнай поўсьці, густой, як лес. – Фенрыр, Фенрыр, - ціха шэпча яна. Яе сьцёгны распахваюцца перад ім, похва прымае яго чэлес.

- Усё ж, я ўзяў цябе, - ціха шэпча ён, і голас яго нізкі, як рычаньне, калі з гор валяцца вялікія камяні.

- Я забраў цябе ў яго, бо я – больш, чым чалавек. Я – ён, і я – зьвер, і Бог. І цяпер ты гатовая ўмесьціць мяне ўсяго – айца нябёсаў і пекла, вогненнага ваўка і аднавокага бога-забойцу, які дзвевяць дзён вісеў на дрэве. Бо адно маё вока бачыць сьвятло, а пусты мой глаз бачыць цемру, і таму я – тут, і там, і мне вядомыя таямніцы перавёрнутага сусьвету, тыя, што хаваюцца ў яго каранях.

- А яшчэ я – леў, ляжачы ля ног баранка – ля тваіх пяшчотных ножак. Ён нахіляецца да яе, і кранае яе стапу вуснамі. Яго губы ўбіраюць яе пальчыкі, і яна сьмяецца.

- Твая ножка – маленькая, як у дзіця. І такая ж салодкая і мяккая. Ці ты ходзіш па зямлі, птушаня маё? – пэўна, што не. Ён прыціскаецца да яе скуры вуснамі, цалуе яе ступню, шчыкалатку, лытку, сьцягно. Яна сьмяецца, і упіраецца стапой у яго далонь – яго рука напалову больш за яе нагу, і ён пяшчотна сьцісквае яе ножку ў далонях, прыціскаючы яе да сэрца.

- Птушачка мая. Маленькая мая багіня. Велічная і пагрозная. Ён усьміхаецца.

- Я – твой раб і твой слуга. Я стварыў цябе, каб пакланяцца табе. Каб убагаўляць цябе, дзяўчынка мая.

- Я створана для цябе, каханы мой, - ціха кажа яна. Яны ляжаць побач. Яна выцягвае нагу, і прыціскае сваю ступню да яго. Яго скура цёмная, і грубая ў параўнаньні зь ёй, а яе – белая, пяшчотная, мяккая. Яна сьмяецца, калі бачыць іх ступні побач.

- Як можна быць такім вялікім? – зьдзіўлена запытвае яна. – Мая нага ўпалову меньш за тваю!

- Гэта не я вялікі, а ты – маленькая, золатка маё. Птушачка. Ён ахоплівае яе, і яна хавае галаву ў яго на грудзях.

- Ты раскажаш мне казкі? – ціха запытвае яна.

- Канешне. Любыя, якія жадаеш. У мяне шмат казак. Ты ж ведаеш. Ён цалуе яе густыя чорныя валасы.

-Мая маленькая вучаніца. Мая каханая.

- Бог мой, айцец мой, мой настаўнік, уладар майго сэрца, - ціха адказвае яна. Шчасьце ахоплівае і яе, і яго – бязьмежнае, чыстае, салодкае і балючае, калі ўсё непатрэбнае, неістотнае засталося ззаду і цяпер вакол зьзяе толькі чысьціня іх каханьня – адзінае, што існуе ў сьвеце.

Глава 58: Узлом

- Ты – грязное животное. Примитивное, грубое, и – тупое. И место твоё – в лесу. Говорят, у тебя много денег. Что ж, сейчас посмотрим – где, и сколько. Глеб хутка набраў пароль, і ўвайшоў у Сістэму – месца, дзе ўсе ведаюць пра ўсіх усё. Усе – гэта такія, як ён, а астатнія – гэта ўсе астатнія. Тыя, хто думае, што нешта на гэтым сьвеце можа заставацца таемным. Ён суха рассьмяяўся і ўвеў у страку пошуку фамілію, імя і імя па бацьку. Ня шмат на зямлі Міхаілаў Альгердавічаў Ваўковічаў – як і Іванаў Іванавічаў Івановых, насамрэч, няшмат. Хутка экран перад ім мірганўў, і на ім з'явіліся лічбы.

- Слушай, а ты в курсе, что Один в тюрягу присел? Из-за этой твоей бабы.

Сябар глядзеў на яго, прыжмурыўшыся. Алекс выцер пот з ілбу, і адпіў глыток з запацелага піўнога бакалу. Вясна толькі пачалася, а ўжо сьпякота накрыла горад. Мінск проста плыў гарачых сонечных праменях, як вялікі плаўлены сырок.

Алексу спадабалася, што той сказаў – тваёй. І сапраўды – яна яго баба. Была, і будзе заўсёды. Бо так, як ён трахаў яе, яе ніхто і ніколі ня трахаў, і ня трахне. Як бы яна не намагалася сыйсьці ад яго, з'ехаць – ад сябе ня сыйдзеш. Бо ж толькі ён ведаў яе сапраўдную – ведаў усе яе таямніцы, і цела, і душы – яе страхі і жаданьні, яе боль, яе ўразьлівасьць, яе пажаднасьць, чорную, ненажерную. Гэта не жанчына – монстр, пачвара, якая зьвядзе з розуму каго заўгодна. Яна і праўдна не чалавек – проста белае тонкае цела, якое выкручвае цябе ня горш за барабан пральнай машыны. Выжымае да апошняй кроплі, выпівае ўсе сокі. І ўсё роўна яе хочацца трахаць яшчэ і яшчэ. Усе, хто яе бачыў, становяцца проста апантанымі ёю. А хто ў яе ўваходзіў, той лічы што прапаў. Стаў яе пакорлівым рабом, халопам. Толькі ён, Алекс, здолеў вырвацца. Ён адзіны яе скарыў, і яна ня мела над ім улады – сваёй чорнай вядзьмарскай улады. Бо ён забараніў сабе яе кахаць. І гэта ён трахаў яе, а не яна яго. Ён

указаў ёй яе сапраўднае месца. Трымаў, як сучку на ланцугу. Забараніў сабе бачыць у ёй чалавека. Бо ж тады б ён прапаў таксама. Стаў бы проста яшчэ адным прагным херам, уваходзячым у яе похву, якім бы яна круціла, як жадала. Але ж ён здолеў перамагчы яе, і стаў яе гаспадаром. Як яна плакала ля яго ног, як маліла. Нішто не кранала яго – ніякія сьлёзы, жальбы. Гэты прыўкрасны твар, гэтыя вялікія вочы, нагадваючыя вочы анёла. Сьвятая дзева. Ён крыва ўсьміхнуўся. Толькі ён насамрэч ведаў, якая яна была сьвятая. Кожны раз, калі яна прасіла яго каханьня, ён зьдекваўся зь яе, трахаў супрацьпрыродным спосабам, аддаваў яе іншым, і з задавальненьнем глядзеў, як яна апускалася ўсё ніжэй і ніжэй. Ён ужо амаль перамог яе, і вось раптам з'явіўся той, другі, які проста забраў яе ў яго. І зь ім яна набыла моц незвычайную, нечалавечую. Бо яна нарэшце атрымала тое, што так жадала – каханьне. Каханьне Д'ябла. Падпісала зь ім дагавор. Цяпер яны натвораць разам справаў. Толькі ён будзе назіраць збоч – бо ж ён вольны ад яе чараў. Ды вось Одзіну ён не зайздросьціў. І здарылася ж так, што гэты дурань перайшоў ім дарогу, ня ведаючы, хто з гэтай пары больш небясьпечны. Зь Д'яблам можна было б дамовіцца. Зь ёй жа – не. Бо ж яна – сьмерць, што адбірае жыцьцё, і прага жыцьця, страшэнная смага, жаданьне паветра, якое ахоплівае паміраючага, калі ён прагне яе цела, якое ніколі не атрымае. Бо яе цела, насамрэч, мёртвае. Не існуючае. Яно не належыць гэтаму сьвету – гэта ён ужо зразумеў. Яно належыць толькі яму – Д'яблу, як і яна толькі яму належыць, як і належыла заўсёды. Так што ён з задавальненьнем паслухае, што ў Одзіна атрымалася.

Ён адпіў яшчэ глыток, і махнуў галавой:

- Працягвай. Я – увесь увага.

Лічбы ня дужа вялікія. Нейкія дзясяткі тысячаў еўра – у сэрядняй рукі італьянскім, і буйным нарвежскім банку. Ніякімі мільёнамі ня пахла наогул. Можа, калі абагульніць усё, то сума састаўляла крыху болей за тры сотні тысячаў. Пэўна, гэта ўсё, што засталося ад пакупкі дома, - зразумеў Глеб. Ці – варухнулася ў яго думка: грошы ёсьць, але схаваныя. І канешне ж, не на яго сапраўднае імя. Бо хто ж будзе афіцыйна паказваць

у сусьветнай банкаўскай сістэме не зусім чыстыя грошы. Ён думаў так, і між тым праліставў манітор. Лічбы плылі і плылі. Хутка пайшлі нейкія транзакцыі. І суммы гэтых транзакцыяў хутка пачалі перавышаць парог маючыхся на рахунках грошаў. Частка зь іх была аплачана налічнымі, у касу, другая – з розных рахункаў, якія цяпер, відавочна, былі закрытыя. А вось і зьдзелка з пакупкай дому – буйное нарвежскае агенства нярухомасьці аформіла дом на імя Летыцыі Юзафаўны Ваўковіч. Яны і сапраўды жанатыя, яна нават і фамілію памяняла, зразумеў ён. Аплата за дом паступіла зь нейкага складанага акаунта. Клікнуўшы па ідэнтыфікацыйных данных, ён паглыбіўся ў дэталі. Акаунт быў афіцыйны. Назва кампаніі не казала яму шмат. Дом для прыватнай асобы быў набыты нейкім інвестыцыйным фондам, зарэгістраваным у Мілане. Цікава было б паглядзець, што гэта за фонд. Ён запісаў назву ў невялікім чорным блакноце, які заўсёды меў з сабой на такі вось выпадак. Спадзяючыся на хуткую ўдачу, закінуў назву ў гугл. І – нічога. Гугл такой кампаніі ня ведаў. Ён набраў у страце пошуку запыт – знайсьці кампанію ў Італіі па рэгістрацыйнаму нумару і назве. Зайшоў у адкрыўшыйся сайт рэестру кампаній. Набраў імя. Рэзультаты, якія зьявіліся, відавочна не былі тым, што ён шукаў. Трэба было б нумар, аднак такія данныя з банкаўскай сетцы ён пакуль выўдзіць ня мог – трэба было капаць больш глыбока. Што ж гэта за фонд такі? Ён ссунуў бровы, і пачаў шукаць далей. Цяпер ужо не Ваўковіча, а назву невядомага фонду. Хутка на экране ізноў пабеглі строкі лічбаў. І чым болей ён чытаў, тым больш халодны пот бег па яго скуры. Тыя транзакцыі, што ён цяпер бачыў, былі зьдзелкамі з крупнымі канцэрнамі ваеннай прамысловасьці. Нарэшце ён пачаў нешта разумець. Ды і насамрэч, зразумеў хутка. Так хутка, што кашуля на сьпіне пад касьцюмам раптам прыліпла да цела. Як шалёны, ён перапісваў назвы і суммы ў блакнот – шчыра кажучы, сам ня ведаў, навошта. Цяпер ён разумеў, што забраўся некуды, куды насамрэч зусім не зьбіраўся. Думаў, што зьбірае грыбы на рэдкаватым ўзьлесьсі, ды вось неяк зайшоў у такі непралазны гушчар, што ўжо ня ведаў, як зь яго выбрацца. І ў гэтым гушчары былі зьвяры, разумеў ён. Ён наяўна адчуваў скурай іх цяжкі подых, яго вушы, уздрыгваючы, лавілі крокі мяккае хады. І гэтыя зьвяры вывучалі яго, і зусім не здаваліся ні тупымі, ні

прымітыўнымі. Наадварот. Раптам ён адчуў сябе заблукаўшым у лесе хлапчуком, які сам не заўважыў, як трапіў у ваўчынае логава. Тое, што ён шукаў праз сістэму даркнету, ніхто не адсочыць, ды толькі ён зрабіў адну вялікую памылку, калі пачаў шукаць назву кампаніі ў пошукавай страце гугла. Хоць і праз VPN, і бяз захоўваньня гісторыі, але ж ён ведаў, што ўсе гэтыя хітрыкі могуць абмануць толькі таго, хто іх выкарыстоўвае. Інтэрнет маланкай праглынуў запыт, і палажыў яго на палічку – недзе ў бясконцых шэрагах такіх жа палічак многіх і многіх шэрагаў шафаў. Аднак, нешта ён расхваляваўся, усьцешыў ён самое сябе. Насамрэч, што такога ён зрабіў? Набраў імя кампаніі. Якой не было нідзе, нават гугл аб якой ня ведаў. Раптам яму захацелася ўтапіць свой ноўтбук, кінуўшы яго недзе з фьёрдаў у глыбокае халоднае мора. – Спакойна, - суцішыў ён сам сябе. – Нічога страшнога не адбылося. Ён проста робіцца вар'ятам-параноікам. Да таго ж, яго механізмы шыфраваньня дазвалялі яму прабірацца і не ў такі інфармацыйны гушчар. Праўда, шантажыраваць ён дагэтуль нікога не зьбіраўся. І не зьбіраецца. Толькі зачым ён запісаў усе гэтыя данныя ў блакнот? Звычка. Хай будуць. Ён адчуваў, што выкарыстаць іх у яго яшчэ будзе шанец. Ня мог прайсьці міма кавалака золата, які ляжаў проста ў яго пад нагамі. Цёмнай ноччу пад праліўным дажджом, які змывае ўсе сьляды чалавек, шчыльна захінуты капюшонам, падабраў на дарозе абронены некім скарб, і адразу растварыўся ў цемры. Ён раптам рассьмяяўся. А ў яго у руках – і сапраўды золата. Можа адбыцца і так, што яму наогул болей ня прыйдзецца працаваць. Толькі чаму? Працу сваю ён любіў – яна была яму цікавая. Дарэчы, час ўжо зьбірацца на абед, успомніў ён.

Чыстая кашуля ўжо была прыгатаваная.

- Штаны мне пагладь. Ён зьняў ніз, і кінуў на крэсла. Агнеса сядзела ў тэлефоне насупраць, уважліва праглядала ленту буйной сацыяльнай сеткі, якая размаўляла зь ёй рознымі галасамі.

- Тупая баба. У думках ён скрывіўся. Глядзіць не зразумей што. Усіх інтарэсаў – толькі плёткі, навіны ды зоркі. Ды яшчэ – камедыйныя ролікі, якія яму зусім не здаваліся сьмешнымі. А, і

яшчэ – Псіхалёгія! Думае, што навучыцца ім кіраваць. Думае, што ён апынецца ў яе пад абцасам. Толькі пад абцасам насамрэч апынулася яна. Вось і цяпер, пакорліва ўстала, адлажыла тэлефон, і пайшла са штанамі па этажу ў гаспадарчы пакой. Ён жа ў адной кашулі адкінуўся ў крэсьле, прыкрыў вочы, і аддаўся прыемным думкам.

Дом набыла, глядзі ты. І думае, што раз у яе мужык, замешаны ў нейкіх брудных справах, дык яна жорава за хвост злавіла. Толькі ён сваё апошняе слова яшчэ не сказаў.

Падумаўшы хвіліну, ён узяў тэлефон. Зайшоў у соцсетку, знайшоў яе акаунт. На ўвесь профіль – толькі адно фота: сядзіць у адкрытай летняй сукенцы – чорнае зь белым, за столікам у нейкай кавярні. Вакол віюцца вінаградныя лозы. І назва акаунта – Goddess_Mara. Ну канешне ж. Усе яны – багіні.

- В твоих интересах встретиться со мной. У меня на тебя кое-что есть. И на твоего супруга тоже. Если хотите спокойно жить тут и дальше, думаю, нам нужно пообщаться.

Праз некалькі хвілінаў акаунт адгукнуўся.

- Дзе, і калі? – прачытаў ён.

- Умная девочка. В отеле. Скажешь, что моя дура хочет с тобой попрощаться.

Ён задаволена выцягнуўся ў крэсьле, адчуваючы, як напружваецца пад кашуляй яго вольны ад штаноў чэлес.

Сябар, якога ён даўно ведаў – просты, неблагі хлапец, які займаўся музычнай апаратурай і электронікай, таксама адпіў піва з доўгага вузкага кубка. Прыжмурыў ад асалоды вочы.

- Да что тут расказывать. Придурок – он придурок и есть. Прикинь, притащился к ней в хату – точней, к ним. Она там с мужиком живёт.

- Отец её. Она с отцом за границу уехала. Алекс махнуў галавой.

- В смысле, отец? А я слышал … сябар паглядзеў на яго зацікаўлена. Спыніўся, і працягнуў:

- Он же вроде скульптор какой-то? Известный довольно. Он памятник этому сделал … тут ён назваў скульптуру аднаму зь літоўскіх князёў у адным з нявелікіх райцэнтраў. – Ну, тот, что снесли потом, почти сразу. Там что-то литовцам не понравилось, не захотели сориться. Типа – это их князь, а чего у нас памятник. Ну, как всегда, делят кости гедиминовичей, ты ж в курсе.

- Да не курсе я. Это ты вечно в курсе всякой чуши. И этот твой историк, который в бега подался. Олег, или как там его? Которого из Литвы выгнали, Польша не приняла, и он теперь в Германии мыкается?

- Ну что ты так, мыкается. Он в университете какой-то курс по истории восточных славян и балтов ведёт. А в Польшу он сам не захотел ехать – в Германии всё же больше перспектив, и заработки выше.

- Слушай, а вы – историки, народ ушлый. Без мыла везде влезаете. И чего я не доучился. Бросил на первом курсе. То же б гедиминовичей бы сейчас откапывал. И закапывал. Алекс хрыпла рассьмяяўся.

- А чего их закапывать? – сябар таксама ўсьміхнуўся. – Што выкапана, тое ўжо назад не закапаеш.

- Ну, так. Алекс кіўнуў. - Так что ты про Одина откапал? Рассказывай. Распавядай, - падштурхнуў ён сябра.

- Ну, короче, придурок этот припёрся к ним домой. Там ещё баба какая-то была, норвежка. Его баба.

- Кого – его? – удакладніў Алекс.

- Одина. В общем, как-то она скорифанилась с ними. С Летицией этой. И как-то она рассказала этому придурку. Ты ж знаешь, он одержим ею, бабой этой твоей.

- Ну, знаю. Алекс махнуў валасамі.

- Он же и уехал из-за этого.

- От меня сбежал. Алекс сашчапіў рукі так, што пабялелі касьцяшкі.

- Ну да. Согласен, говно он редкостное. Сябар сур'ёзна глянуў на Алекса. Твар таго не адлюстроўваў нічога. – Короче, - працягнуў ён. – Припёрся он к ним. И не знаю, что там такое случилось – в общем, пробыл он там не долго – эта, твоя, тревожную кнопку нажала. У них там всё оказалось, как в лучших домах – и охрана, и видео, и тревожная кнопка в кухне под столом. Полиция, конечно, приехала. Только после всех, как всегда. Ещё раньше сосед зашёл – увидел какие-то чужие машины во дворе, потом сказал – интуиция. А муж её… тьфу, отец. Короче, мужик этот, он тоже как раз домой приехал. А потом – в лучших традициях Тарантино – просто какая-то кровавая баня случилась. Не знаю, кто там что первый начал, но Один подстрелил этого мужика, мужик – Одина, а сосед – окно рассадил. В общем, полиция приехала как раз вовремя. Чтобы всех принять. Ну, поскольку Один оказался в чужом доме, к тому же эта твоя против него свидетельствовала, всё повесили на него. Только он тоже оказался пострадавшим, и адвокат ему посоветовал давить на самозащиту. Типа он ничего не хотел такого, пистолет – да, был с собой, признаётся, кается. Когда этот мужик на него ствол направил, он на опережение выстрелил. А с бабой этой он просто поговорить хотел. Так вышло. Его подруга в его пользу свидетельствовала. Короче, там слово против слова, все живые, и у Одина незарегистрированный ствол. Его, конечно, закрыли, какое-то время он был под следствием, а потом за него залог внесли, и его выпустили. Ну, ходит под наблюдением.

- А этот, скульптор, живой? – запытаў Алекс. Абыякава, каб не бачна было залішняй зацікаўленасьці.

- Живой. Сябар паціснуў плячыма. - Мужик этот в больнице потом лежал. Выписался. Слушай, а ты уверен, что он – её отец? – раптам запытаў ён.

- Уверен. Алекс узьняў на яго позірк. – А что такое?

- Да они расписались, … вроде. Той паціснуў плячыма. – И в костёле венчались.

- Откуда знаешь? – Алекс узьняў на яго вочы.

- Слухамі зямля поўніцца.

- А я тебе теперь скажу не слухи, а факты. Она – его дочь. Я, вообще-то, знал. Она сама мне рассказывала. Что у неё есть отец, который с ними не жил, только приходил к ней когда-то давно. Так давно, что она его даже не помнит толком. И оставил ей визитку. Она эту визитку лет с десяти хранила. А потом, когда мы с ней разосрались, она вдруг собрала вещи, и поехала просто в никуда. По адресу на визитке. Я потом ездил за ней – думал, одумается. Но она … послала меня. Ну, в общем я её не виню. Я б себя и сам послал. Ён крыва ўсьміхнуўся. И мамка её знает, что это её отец. Я с ней потом разговаривал. А что они там поженились – это полная чушь. Может, она сама сочиняет, чтобы цену себе набить – что она мужика крутого нашла старого. И теперь – жена олигарха. Ён зарагатаў.

- Слушай, ну, тебе виднее. Ты ж её лучше знаешь. А я так, слышал просто … всякое. Ну, если это отец, то у тебя значит есть шанс. Сябар вясёла ўсьміхнуўся. – Так что ты не грусти. Ну, уехала, подумаешь. Ещё приедет. Или - ты к ней.

- Как Один? – ён крыва ўсьміхнуўся.

- Зачем, как Один? – просто придёшь к ним, поговоришь с ней. И с ним. Ну, что у тебя самые серьёзные намерения. Суразмоўца паціснуў плячыма.

- Я уже разговаривал с ним, и не один раз. Алекс махнуў валасамі. – Только толку нікакого. Ён ужо відавочна п’янеў. Пасьля піва яны заказалі па віскі – вечар набліжаўся, прыемна пахла сьвежасьцю, колеры рабіліся глыбейшымі, цяплейшымі, быццам змазанымі. Вясёлыя дзявочыя галасы зьвінелі вакол – за суседнім столікам кампанія дзяўчат нешта шумна сьвяткавала.

- Она с ним и правда спит. Или – он с ней. Ён узяў цыгарэту, і

зацягнуўся – сядзелі яны звонку.

- Наплёл мне какой-то чуши – про судьбу, про то, что она ему принадлежит, чуть ли не много веков. И так серьёзно всё. Сумасшедший какой-то. Она ж тоже не в себе. У них, видно, наследственное.

- Так ты его видел? Разговаривал с ним? – сябар зацікавіўся.

- Ну да. Я ж говорю. Пару раз встречался. Один раз – сразу, когда она уехала, туда к ним поехал. Она не скрывалась. Дом такой крутой, правда. У озера. А второй раз – в кабаке. В ресторане. Он там дела с одним чуваком вёл, я его знаю хорошо, у него несколько клубов, и ресторан он свой с россиянами открыл. Чувак этот. А с этим у них какие-то отдельные тёрки. Он вроде в реконструкции в вашей.

- Да, я слышал – крутой товарищ. Известный очень в определённых кругах. И правда – бешеный, я тебе скажу. Что-то в нём такое есть, необычное. Ты б видел, как он мечом махал. Я как-то раз видел на турнире, и, знаешь, не хотел бы я ему в руки попасться, или столкнуться с ним на поле боя. Он ребят обезоруживал мгновенно. Даст помахать, а потом просто выбивает меч, и смеётся. И вещи он такие рассказывал – закачаешься. Просто часами. А бывало и так – скажет: там копайте. Там - интересное. И правда, находим такие вещи, что в жизни не догадался бы, что они там есть. У него там у озера, за курганами, мы целый комплекс раскопали: и замок, и остатки собора какого-то с криптой. Никогда бы не подумал, что в глухом лесу такое найдём. Здоровый такой. Ну, ты ж его видел. Волосы эти, борода. Прямо страшно. И разговаривает строго «на мове». Ни слова по-русски никогда от него не слышал. Будто он и не знает. Грэбуе.

Ён замаўчаў, нібы прыпамінаў нешта.

- Слушай, а он и правда на неё похож. Мужик этот. Вот я никогда не задумывался, а теперь думаю – а может, и правда, отец. Вот как представлю их рядом – просто копия. Она ж у тебя и высокая такая же, и волосы чёрные, густые. У нас вообще чёрные волосы – редкость, у славян, я тебе скажу.

- А чего ты решил, что она славянка? Алекс усьміхнуўся.

- В каком месте, она, интересно, славянка? Еврейка она. Это ж видно. Или – татарка. Мать её видел? Типичная татарка, чёрная, невысокая, с грудью. Летиция, правда, в этом не в неё. У неё от силы первый.

- Ну, не знаю, какая там мать, а с мужиком этим они очень похожи. Ты знаешь, я даже сейчас вспоминаю. Но то, что ты с ним встречаться больше не хочешь, мне тоже понятно. Я б десять раз подумал прежде, чем с таким встречаться. Да ещё и по щекотливому вопросу. Вот и Одину не повезло. Он, кстати, знаешь, чего съехал?

- Кто? Один? Алекс ужо пачаў губляць ніць апавяданьня.

- Да не Один. Мужик этот.

- Ну и чего? – Алекс узьняў на сябра вочы.

- Того, что он менту руку сломал. Пистолет выхватил. Ну, это дело потом замяли. Мент тоже не совсем прав там был. Перегнул, скажем так, палку. Только я тебе ещё знаешь, что скажу? У него опыт в горячих точках имеется – это факт. По нему видно, что он воевал. Не рядом стоял, как всякие там, журналисты и типа того, или копатели окопов. А действительно – в боевых действиях участвовал. Взгляд у него страшный такой. Жёсткий. Я б сказал, даже жестокий. Вот ты – ты с ним разговаривал. Неужели не заметил?

- Да не очень я его рассматривал. Мужик как мужик. Высокий такой, чёрный. По мне, так больше на блэкаря какого-то похож. Типа Rotting Christ. В нём есть что-то такое … от грека, или от македонца, не пойму. Откуда-то оттуда.

Ён замаўчаў, нібы задумаўся. Сябар таксама думаў аб нечым сваім, цягнуў піва з бакалу. Потым размова пацякла ў іншае русла, а яшчэ потым яны ўжо сядзелі за столікам вясёлай жаночай кампаніі насупраць. Прыйшоў у сябе ён ужо дома, на канапе. Вакол было цёмна – стаяла глухая ноч. І ў гэтай начы яму было ціха, утульна. Ноч была для яго сваёй, сяброўкай, як і

ён быў для яе сваім. Калі гэты Міхась – воўк, то ён – крумкач. Кружыць, раськінуўшы крумкачыныя крылы, над пусткамі, глядзіць уніз зь нябёсаў, спазірае навакольле. І ніхто яму ня пан, ня цар, ня ўладар – сам ён сабе і цар, і Бог, у пранізьлівым імкненьні туды, за далячынь, дзе адкрываецца нешта вялікае, невядомае, магутнае, як віхура. Месяц глядзіць на яго аднавокім Одзінам, паветра лашчыць крылы. Вось ён ляціць над лесам. Вось яе хата – чорны драўляны дом, які атачае глухі бязьмежны гушчар. Ён апускаецца ніжэй: вось яна – выйшла на ганак. У руках яе – вялікі кубак кавы, чорны, бліскучы, як цёмны міміраў калодзеж. Яна – вёльва, беласкурая, чорнакосая, празрыставокая. Яе тонкія рукі сьціскаюць гладкую гліну, нібы лепяць з кавы нябыт – афармляюць цемру ў сілуэт кубку, зь якога прыгубляюць яе вішнёвыя вусны. Як бы ён хацеў перакінуцца ў кубак, каб яна ўпілася ў яго гліняную плоць губамі. Каб выпіла зь яго ўсё жыцьцё – духмяную чорную вадкасьць, якая б адурыла ёй мозг. Ён яшчэ помніць смак яе вуснаў – мяккіх, прахалодных, чыстых. Ён жа таксама кахаў яе. Кахаў, і кахае моцна – мацней, чым той. Бо яго каханьне набыло сілу адчаю. Адлегласьць узмацняе напружаньне каханьня, нябыт жа даводзіць яго да сілы, мацнейшай за моц атамнага выбуху, мацней за ўзрываючаеся сонца, мацней за выбух, нарадаючы сусьвет. Гэты голас гучыць у яго ў вушах – і гэта не яго словы. Мужчына выходзіць на ганак разам зь ёй. Абдымае яе за плечы, і яна прытуляецца да яго. Запракідвае галаву яму на плячо. Ён пяшчотна гладзіць яе грудзі.

- Мне здаецца, там птушка, каханы. Я бачу крумкача, які кружыць у цемры, - ціха кажа яна. – Быццам бы за мной назірае хтосьці. Нечая самотная душа. Яна прытуляецца да яго. Ён ахоплівае яе вялікімі рукамі.

- Тут лес, любая. А ў лесе многа і птушак, і зьвяроў. Ён абдымае яе, прытуляючы да сябе. – Можа, там і крумкач. Толькі ты яго ня бойся. Нікога ня бойся, бо ж я – тут, з табою. Ён мякка кранае яе валасы вуснамі. Алекс бачыць іх дакладна, ва ўсіх самых маленькіх дэталях. Цяжкая, цёмная рука мужчыны накрывае дзявочыя грудзі, яе шчака даверліва прыціскаецца да яго шыі, і ён узвышаецца над ёй, як магутны ідал старажытнага бога, паганскі кумір, ахутаны цемрай, чорнавалосы і

чорнабароды, шырокаплечы, магутны. Здаецца, што ад яго подыху варочаецца зямля, дыхае, і ўзьнімаецца, а разам зь ёй – і лес, і нябёсы, якія дыхаюць подыхам навальніцы, хмараў і буры. Вось і маланка бліснула недзе над лесам – першая вясновая зарніца працінула нябёсы.

Алексу здаецца, што чалавек бачыць яго – бачыць яго лёт праз цемру. – Ты згубіў сваё шчасьце, крумкач. І цяпер ты – самотны, цень чалавека. І ў сэрцы тваім – ноч, а пад крыламі – бездань, і няма на што аперціся. Так і будзеш кружыць крумкачом, пакуль сілы ня скончацца, і ня звалішся ў рашчыліну між гораў, пакуль цябе не схавае чорны бяскрайні гушчар, не праглыне багна.

Яе вочы, сьветлыя, мяккія, пяшчотныя і сумныя, як зоркі, глядзяць на яго зьнізу, і ў іх ён бачыць жаль, і спачуваньне яго самоце. Чалавек гладзіць яе руку сваёй, і таксама вывучае яго позіркам.

Яго вусны ўсьміхаюцца.

– За ўсё трэба плаціць, крумкач. А асабліва ж трэба плаціць за свае грахі. Калі выплаціш іх, то тады будзеш вольны.

- А калі я іх выплачу? – запытвае ён яго.

- Тое ведаеш толькі ты. Яго голас, густы, нізкі, сьціхае, як рокат навальніцы за небасьхілам. Алекс прыходзіць у сябе, прачынаецца на канапе.

- З'еду, - пра сябе вырашае ён. – Не хачу тут заставацца. Хоць куды – далей. Раптам позірк яго падае на тэлефон, на якім міргае паведамленьне.

- Добрай раніцы! І смайлік з чашкай кавы. Інга. Дзяўчына, зь якой ён пазнаёміўся ўчора ў бары. Неблагая дзяўчына – поўная процілегласьць Летыцыі. Сьветлыя, як кудзеля, валасы, паўнаватая, але ж зграбная постаць. Яна казала, працуе недзе бухгалтарам. Ці некім накшталт – ён ужо і забыў. Ледзь варухнуўшы галавой, ён націснуў, і адправіў смайлік ёй у адказ.

Кулакі яго былі зьбітыя – даў у зубы нейкай п’янай дрэні. Як раз падвярнуліся пад руку. Апынулася, што да таго ж, зрабіў добрую справу, бо яны заляцаліся да дзяўчат, да гэтай вось – пухлявай, сьветлавалосай прыгажуні. І цяпер яна шле яму “добрай раніцы” – удзячная. А можа, гэта і добра – час ужо яму забыць яе. Час пачаць сваё жыцьцё, якое яно ні ёсьць, з пачатку. Можа, нешта і атрымаецца, думае ён. Не магчыма, каб не атрымалася.

- Ты раскажаш мне казку, каханы? – ціха просіць яна. – Казку аб тым, як шуміць вецер? І пра лес, як ён сьхіляецца перад подыхам навальніцы. Пра мора – вялікае і неабсяжнае, халоднае, па якому плыве маленькі карабель, узьлятаючы на хвалях. І пра нас з табой. Дзе мы с табой ізноў апынемся? Бо ж у нас было шмат жыцьцяў, я ведаю.

- Шмат, каханая. Ён цалуе яе. – Шмат жыцьцяў, і шмат гісторый. Хочаш, я раскажу табе гісторыю пра паганскага жраца, крыве, які можа перакідвацца ў ваўка і лётаць крумкачом пад аблокамі. І пра князя-пярэваратня, пра глухую пушчу і яе таямніцы. Пра багоў, якія жылі тут так даўно, што іх ніхто нават і ня памятае. І пра істотаў, душы якіх ня жадаюць сыходзіць. Бо ж іх справы яшчэ ня скончаныя, а шлях – не завершаны.

- А там буду я? – ціха запытвае яна.

- Канешне, мая прыгажуня. Ты будзеш там, бо ты – усюды, дзе я, каханая. Сонейка маё. Маленькая мая птушачка. Ён ахінае яе рукамі, прыціскаючы да грудзей. У яе вачах стаяць сьлёзы – сьлёзы шчасьця. Як ёй утульна і хораша ў яго цёплых вялікіх руках. Як яна любіць слухаць яго бясконцыя казкі. Здаецца, ён ведае ўсё на сьвеце, бо ж гэты сьвет стварыў ён – стварыў для яе, з усімі яго гісторыямі і таямніцамі сьвятла і цемры, радасьці і смутку, і болю, і адчаю, і каханьня, такога вялікага, што за яго не шкада аддаць усё, і прайсьці ўсімі шляхамі, якімі б цёмнымі і страшнымі яны б не былі.

Ён абдымае яе, і яна паўляжыць у яго руках, прытуліўшыся.

- Я – старой чараўнік з закінутай хаціны. А ты – мая маленькая вучаніца. Ён мякка цалуе яе вочы.

- Гэта казка мая самая любімая, - ціха кажа яна. – Ты прыйшоў да мяне, і забраў мяне з сабой.

Яго вусны асьвятляе вусьмешка – мяккая, прыгожая.

- Ты верыла ў мяне, і я стварыў для цябе новы сьвет. Верыш, што такое магчыма? Насамрэч, усё так і было. Маленькая дзяўчынка сустрэла старога чараўніка-ваўкалака ў лесе.

- А ён стаў богам, - ціха адказвае яна. – Богам для мяне, каханы. Бо я ня ведала, што сустрэну ў лясу бога.

- А для бога няма нічога немагчымага. Я ж казаў табе – той, хто кахае, пераўтворвае сьмерць у жыцьцё. Калі ты пакахала мяне, ты мяне ажывіла, а потым я ажывіў цябе. І забраў з сабою – туды, дзе наш сапраўдны дом, каб быць нам заўсёды разам. Ён качае яе на каленях, а яна – лодачка на хвалях, утульна разьмеціўшася ў яго руках.

- Праўда, што ў курганах сьпяць волаты? І старыя багі ёсьць, і яны чакаюць свайго часу?

Яна ўзьнімае на яго вочы – прыўкрасныя, і зьзяючыя, як зоркі.

- Праўда, дзяўчынка мая. Праўда. Ён гладзіць яе валасы вялікай рукой.

- Мы адправімся туды? Туды, дзе дзяды? У лес, глыбокі і старажытны? Там, дзе жывая казка? – ціха кажа яна. Яна ўжо засынае на яго плячы.

- Канешне, любая. Ён кранае яе лоб вуснамі. Яна закрывае вочы.

Яго крэпкія рукі моцна трымаюць яе. Яна для яго – даражэйшая ва ўсім сьвеце. Перад сабой у цемры ён бачыць твар Мары – пяшчотны і прыўкрасны. Яе вочы закрытыя, чорныя вейкі стрэламі апусьціліся на шчокі. Яго маленькая багіня. Якая можа ўсё, але ж вось – абрала яго, і цяпер ляжыць у яго на руках, прытуліўшыся, накрыўшы яго кісьць сваёй маленькай

далонькай. Ён гладзіць яе чорныя бліскучыя валасы. Ён – яе рыцар, яе адданы пёс, і воўк, і ўладар, і абаронца, і кароль, і дракон у цемры. Бо ж каралева годная толькі караля. Ён усьміхаецца. Усё ж, ён атрымаў яе. І яна цяпер зь ім шчасьлівая. Няма таго, што б ня змог атрымаць годны рыцар. Няма такой кабеты, сэрца якой бы ён не дабіўся – хоць бы то была і багіня. Ён быў сьмяротным, а яна была Марай – а цяпер ён – Бог, і яна – птушаня ў яго далоні. Баранак у яго абдымках. І ўсё гэта зрабілася зь ім праз вялікае дзіва каханьня. Бо той, хто адкрывае ў сабе каханьне, насамрэч адкрывае ў сабе Бога – сапраўднага ўладара сусьвету, і для таго няма нічога немагчымага. Ён адчувае, як вакол іх паўстаюць сьцены замка – іх уласнага, агульнага ўладаньня. Замка, у якім яна была самотнай, але ж цяпер яны ў ім – разам. Ён прыйшоў у замак Мары, і яна прыняла яго, саступіла яму гаспадарчае месца, і ён падзяліў зь ёй трон. Блукаць у лясах з Марай – якая асалода. Ён мог бы везьці яе на кані бясконца, і яе чорныя косы віліся б вакол яго, як зьмеі. Ён прыціскаецца ілбом да яе ілбу, удыхае яе пах – і сапраўды, як воўк.

Усьміхаецца. Каханая, каб я мог, я б стаў бы для цябе і воўкам, як той каралевіч Ян, які, перакінуўшыся, скраў чароўную красуню, і зьвёз яе са трыдзевяць мораў. Ці так яно менавіта было, ці не – не істотна. У яго ўяўленьні - гэта ён вязе прыгажуню, якая прытулілася да яго шэрай поўсьці, бясконца імчыць праз глухі гушчар на вядомым усім малюнку. Канешне ж, ва ўсім вядомай казцы было, насамрэч, ня так. Але ж толькі ён ведае, як яно было на самой справе.

Адна прыгожая дзева дужа любіла гуляць па лясных сьцяжынках, глядзецца ў вазёрную гладзь, ды таньчыць пры месяцовым сьвятле. Ён жа пачуў яе пах, і выглядзеў, і ўпаляваў, і спакусіў выйсьці на ганак, калі поўня наліваецца крывёю, і тады ён скраў яе, і яны паскакалі ў гушчар, у такія таямныя яго глыбіні, адкуль сьмяротнаму няма вяртаньня. Там яна пераўтварылася ў багіню, чараўніцу, уладарку лясных нетраў, і сьмерці, і жыцьця, пра якую сталі складаць паданьні, і пець песьні, і распавядаць казкі.

- Ты скарылася чалавеку, Мара. Скарылася мне. І я абараню

цябе ад усяго сусьвету – і ад людзей, і ад багоў, і ад самага галоўнага бога, якому я болей не слуга. Ён ціха цалуе яе, гладзіць яе плечы рукою. Бо там, дзе ёсьць каханьне, няма сьмерці, і цяпер Мара на яго руках – Жыва, сьветлая і радасная, і адначасова – таямнічая, гаючая, як прахалодная вада ў зрубе лясной крыніцы, якую толькі зьлёгку кранаюць праменьчыкі сьвятла, чыстая, лядзяная. Яе скура мяккая і прахалодная пад яго рукой.

Сьпі, чараўніца мая! Сьпі, дзяўчынка. Плячамі ён адчувае вакол муры – высокія, надзейныя сьцены, якія бароняць іх ад ночы. Яны ўжо ня тут, не ў Нарвегіі, не ў лясной хаціне. Яны – там, дзе ўсё магчыма, у сьвеце Мары, казак і сьненьняў, таямніц і загадак. Багоў і герояў. Ён бярэ яе на рукі, і кладзе на вялікі ложак. Сам лажыцца побач. Хутка ў царстве Мары надыдзе раніца. Надыдзе новы дзень, а зь ім – новая казка. Якая яна будзе, ён яшчэ ня ведае. Толькі ведае, што – абавязкова цудоўная. І абавязкова – пра іх.

Глава 59: Мара

Яго вялікія рукі цёплыя, родныя, ласкавыя. Яны гладзяць яе, абдымаюць, і яна прыціскаецца да іх, прытуляецца, падносіць да вуснаў, а з вачэй яе бягуць сьлёзы ад пачуцьця. Тут няма нічога забароннага, і яна можа быць зь ім сабой, а ён зь ёй - сабою. - Любы мой, каханы, - ціха шэпча яна, абдымаючы яго, прыціскаючыся да яго шырокіх грудзей. Яна адчувае яго далонь на сваёй сьпине, яго подых ля сваёй шчакі, калі ён нахіляецца да яе, і яго вусны кранаюць яе валасы, поўныя пяшчоты і ласкі.

Месца і час болей не істотны, і ён - не ваўкалак, не чараўнік і ня дземан, не д'ябал і не анёл - чалавек, проста чалавек, які для яе стаў больш за Бога, якому яна малілася, і моліцца што дня - за сябе, і за яго - чалавека. У яе ўяўленьні чалавек і Бог зьліліся, і болей не раз'яднаныя, яна не аддзяляе ад боскай яго чалавечую суць. Пакрывае пацалункамі яго рукі, і проста кахае яго - у велічы і ў нястачы, у здароўі і балезьні, які б ён ня быў. І ў яго боскасьці яна яго кахае, проста і шчыра, як дзіця кахае свайго айца. Толькі для яе ён яшчэ і яе каханы, адзіны, абаронца і збаўца, даражэйшага за каго для яе няма на сьвеце.

Дзе б ён ні апынуўся, яна пакрочыць зь ім побач. Яна заўсёды знойдзе яго, як і ён не пакіне яе.

- А памятаешь, як ты быў чараўніком, каханы? - запытвае яна яго.

- І яшчэ ваўкалакам, і д'яблам, і ўладаром дземанаў. Кім я толькі ня быў, любая. Ён усьміхаецца, нахінаючыся да яе. Прама перад сабой яна бачыць яго твар - сьмяючыеся вочы. Яна закрывае вейкі, і адчувае яго подых на сваёй скуры. Яго вусны кранаюць яе павейкі - закрытыя. Але ж яна бачыць праз іх, і бачыць яго наўяве. І ён ёсьць Сьвятло.

Сьвятло, у якім чалавек і Бог больш непадзельныя, бо гэта ёсьць адное і тое ж. Бог - чалавек, праяўлены ў сьвеце, разумее яна. І гэты чалавек для яе сьвяты. Яна бярэ яго твар у далоні, і ўсьміхаецца яго ўсьмешцы.

- Дачушка мая. Жонка мая любая. Ён гладзіць яе па шчацэ, нахінаецца, і яго губы зьліваюцца зь яе вуснамі. Яна адчувае смак яго пацалунка - ён салодкі, чароўны, хьмельны. Ён мае смак малака і мёда, віна, і вады жыцьця. Яго язык салодкі ў яе роце, і яна прымае яго ў сябе, поўная асалоды. Яна ня ведае, як яшчэ паўней умесьціць яго - яна хоча стаць ім, і каб ён стаў ёю, і разам каб яны сталі адным - адным цэлым, аднім целам, з'яднаным, неразрыўным целам каханьня. Яна прымае яго, і задыхаецца, і плача ад шчасьця і пяшчоты, а ён улівае ў яе жыцьцё, пераўтварае і ўзьнімае яе - высока, прытуляючы да сваіх грудзей.

- Ну што ты, што ты, каханая. Ня плач, любая мая. Усё што было, прайшло. Рэальныя толькі мы з табою.

- Ты ніколі не пакінеш мяне? - ціха запытвае яна.

- Ніколі, дзяўчынка мая любая. Ён качае галавой, прыціскаючы яе да грудзей. Яго далонь гладзіць яе валасы - вялікая, надзейная, і яна замірае, прытуліўшыся да яго, як маленькае птушаня.

- Он же твой отец. Ты с отцом своим спишь. Ты в курсе? Трахаешься со своим родным отцом. Это как? Нормально? С родным отцом ебаться?

Алекс глядзіць на яе - прама. Яго вочы цёмныя. Іх засьцілае гнеў, і адчай - вецер, які гоніць узбураныя навальнічныя хмары. Яго твар смурны, цёмны, цені заляглі пад вачыма, абвастрыліся скулы. Ёй і шкада яго, і прыкра. Прыкра ад гэтай размовы, якая не павінна была адбыцца, ды вось - адбылася.

Алекс сустрэў яе на выхадзе з салону, куды яна звычайна езьдзіла. З раніцы яна наведвала маці, потым - салон, магазіны. Дамоў - да іх дамоў, яна мусіла быць зьвярнуцца толькі вечарам. Катаржына хацела падвесьці яе, але ж яна адмовілася, і вырашыла ўзяць таксі. Міхась быў заняты - нейкія ў яго былі справы. Спачатку прывезьлі матэрыял, потым мела быць сустрэча з кліентам - чакаўся буйны заказ: каваныя вароты для багатага дому. Ён наогул быў увесь час заняты, у хату

прыходзіў толькі рукі памыць, ды позна ў вечары. І палуднаваў у кузьні. Толькі што ня спаў.

- Ня сумна табе, птушаня маё? - запытваў яе, цалаваў, і зноў сыходзіў. - Не, каханы. Яна качала галавой. Калі-некалі наведвала яго ў кузьні, але ж ня будзеш жа сядзець і глядзець увесь час на чужую працу.

Таму яна знаходзіла сабе справы - прыбірала, мыла, гатавала ежу, прывяла ў парадак клюмбы ля дому. Хутка ўсё знутры і звонку набыло ідэальны, вычашчаны да бляску выгляд. Яна чытала, гуляла, і калі-некалі езьдзіла па сваіх уласных справах у горад - пахадзіць па магазінах, наведаць маці і сяброў.

У адну з такіх паездак Алекс і падкаравуліў яе. Яна сама ня ведала, чаму пагадзілася на гэтую размову зь ім у кавярні. Быццам бы гэта нешта б дало. Але ж нічога новага яна ня ўбачыла, і не пачула.

Алекс быў усё той жа. Тая ж куртка, тыя ж нядбайна зачосаныя валасы, тыя ж металёвыя пярсьцёнкі і скураныя бранзалеты з шыпамі. Той жа шалёны позірк цёмна-сініх вачэй. Яна б магла быць зь ім разам ... Ад жаху яе ператрахнула. Не, ніколі. Ніколі гэтага не адбудзецца. Хопіць.

- Алекс, што табе патрэбна? - ціха запытала яна. Стылёвая, глянцава-бліскучыя чорныя валасы спадаюць па плячох, мяккая белая скура, ідэальна падфарбаваныя вочы і пухлявыя дзіцячыя вусны. На шаўковую блюзку накінуты белы скураны жакецік. Блюзка разшпіленая, глыбока, так, што бачная бялізна. - Яна наўмысна, ці блюзка расьхінулася, і яна не заўважае? - падумалася яму. Пэўна, наўмысна. Каб зь яго пазьдзекавацца. Заваліць бы яе прама тут, сарваць з плечаў гэтую тонкую тканіну, адчуць вуснамі скуру яе шыі, яе маленькія грудзі - далонямі. Ён жа рабіў ужо так шмат разоў. Ён добра ведае яе цела - слабое, пяшчотнае, пругкае. Ведае яго так, як яна сама ня ведае. Бачыў яго так, як яна ніколі сябе ня бачыла. А цяпер вось яе трахае той. Гэты, які заступіў паміж ім і ёю. Стаў магутным высокім мурам і проста адгарадзіў яго ад яе. Алекс быў згодны, што тое, што паміж імі адбывалася, было ня тое каб нармальна. Ну дык а што нармальна? Што такое норма? Ува ўсіх усё па-

свойму. У іх - так. Норма - гэта калі яна зь ім. Калі яна яму належыць. Калі ён трахае яе, сьпіць зь ёй побач. І ўсё астатняе - норма таксама. Калі б яна шлялася, гэта б была ня норма. А калі ён хваліцца ёй перад сваімі сябрамі, і ўсё іньшае, што калісьці адбывалася, і ўспаміны аб чым ён не жадаў уносіць у паўсядзённае жыцьцё, якія існавалі ў крохкай рэальнасьці па-за яго межамі - гэта таксама яго норма. А цяпер нейкая свая норма з'явілася ў яе - вычварная, страшная, незразумелая нават для яго. Яна сказала яму, што гэты мужчына - яе айцец. І так, усё, здаецца, сходзіцца. Аднекуль жа ў яе ўзялася яго візітка, недзе яна сустрэла яго. Толькі як, і дзе? З другога боку, ці мала магчымасьцяў заляцацца да прыгожай дзяўчыны? Проста высунуцца з вакна дарагой тачкі, памахаць рукой. Ці сустрэць на вуліцы, зрабіць камплімент і даць візітную картку. Яна ж яркая, прыгожая, прывабная - усе проста скручваюць галовы. Вунь, і цяпер глядзяць - пазіраюць на яго і яе.

- Мне? Ничего не нужно. Просто хотел на тебя посмотреть. Пообщаться. Послушать. Так расскажи, как это - со своим отцом трахаться? Не противно? Когда он трогает тебя? Целует? Входит в тебя? Как он в тебя входит? Какой у него хер? Какой хер у твоего отца? Ты ж его видела. Рассмотрела.

Алекс адкідваецца на сьпінку стула, і пільна глядзіць на яе.

- Я ня сплю са сваім айцом, Алекс, - ціха вымаўляе яна. - Я сплю з Богам. Гэта Бог уваходзіць у мяне, і запаўняе мяне сабою. О, асалода, якую ён дае, невымерная! Ён бярэ мяне так, як ніхто і ніколі ня браў, валодае мной цалкам і поўнасьцю. Яго чэлес вялікі, калі ты хочаш гэта ведаць. Такі вялікі, што ён уваходзіць у мяне асьцярожна, калі ён яшчэ напаўгатовы. Бо калі ён узбуджаны, і ў поўнай моцы, яму складана ўвайьці ў мяне. Я для яго дужа маленькая. Ты ж бачыш. Я і для цябе была маленькая. Аднак ты браў мяне так, як жадаў. Ён жа бярэ мяне пяшчотна. Доўга лашчыць мяне, песьціць усё маё цела, пакрываючы яго пацалункамі.

Ты ведаешь, як можа лашчыць Бог? Якія пяшчотныя яго вусны, рукі? Якая гэта асалода - аддавацца Богу? Аддавацца свайму айцу? Які - адзіны, і самы любы для цябе ў цэлым сьвеце? Які стварыў і нарадзіў цябе ад сябе, і для сябе самога.

На яе вачах з'яўляюцца сьлёзы.

Яе твар - прыўкрасны, самы прыгожы ў сьвеце. У яе вачах сьвеціцца вар'яцтва - вар'яцтва жрыцы, вакханкі, аддаючайся свайму адзінаму бажаству.

Яна закаханая - закаханая ў Бога так, што розум амаль пакінуў яе. Яна яшчэ адрозьнівае твары ад дрэваў, а дамы ад аблокаў, але ж хутка рэальнасьць зусім пакіне яе, ці - яна пакіне рэальнасьць, суцэльна зьліваючыся зь ім.

- Все-таки спишь с ним. И трахается он не плохо, и хер у него не маленький. Только вот встаёт не сразу. Ну, возраст. Что ж ты хотела, милая. А дальше ещё хуже будет. Ну ничего. Придумаете что-нибудь - фантазия у него богатая. Всё ж человек искусства. Алекс крыва ўсьміхаецца. Раптам устае, адштурхвае стул, і сыходзіць. Яна застаецца, прыгубляе астылую каву. Тэлефон перад ёй на стале званіць - роднае, любае імя.

- Каханая, дзе ты? Я ўжо пачаў хвалявацца, - чуе яна яго голас.

- Ужо еду дамоў, каханы. Зашла ў кавярню, перакусіць. Зараз выклікаю таксі.

- Ну, давай. Перазвані мне, як сядзеш. Яго голас мяккі, але ж уладны, строгі.

- Добра, любы. Яна набірае нумар, выклікае машыну на адрас кавярні, называе накірунак маршруту. Машына будзе праз пяць хвілінаў. У яе яшчэ ёсьць час. Яна адкідваецца на стуле, запракідвае твар, і пазірае ў неба. Неба такое высокае, і чыстае. Па ім бягуць хвалістыя лёгкія аблокі, нагадваючыя марскую пену. - Які прыемны вечар, як лёгка дыхаецца! - думаецца ёй.

Пад'язжае машына, і яна набірае нумар.

- Я ўжо села, каханы. Хутка буду.

- Добра, красуня мая. Я чакаю.

Яна сядзіць на мяккім сядзеньні, прытуліўшыся да сьпінкі, і

глядзіць, як пралятае лес за вакном. Палі, і ізноў лес. Краявіды накатваюцца на яе, насоўваюцца, запаўняюць яе душу. І ізноў сыходзяць, улятаюць прэч. Толькі яна застаецца, і яе імкненьне - дамоў, да яго.

Яна выходзіць з машыны. Лес шуміць галінамі. Лістота аблятае зь бярозаў, шапаціць пад нагамі. Яе дом - яго дом. Вялікая хаціна на ўскрайку лесу, ля возера.

- Я прыехала, каханы. Яна дастае тэлефон, але ж ён ужо бачыць яе. Ён дома, і яе чакае. Выходзіць на ганак, спускаецца, і глядзіць на яе. Яна ўсьміхаецца яму праз вячэрняе сонца, праменьчыкі якога, як валаскі, лашчаць яе твар.

Ён глядзіць на яе, і ўсьміхаецца - шырока.

- Прыгажуня мая. Якая ж ты ў мяне прыгожая. Яго вочы гарэхавага колеру зьзяюць, доўгая пасмачка заложана за вуха. Яна выбіваецца ізноў, і кранае яго шчаку. Яна гладзіць яе рукой. Ён ловіць яе далонь, і кранае яе вуснамі.

- Доўга ты.

- Чакала ў чарзе, каханы. Потым папіла кавы.

- Адна? - ён, усьміхаючыся, глядзіць на яе.

- Не. Яна качае галавой. З Алексам. Ён ...

- Чаму мне не сказала адразу? Ён глядзіць на яе ўважліва - прама ў вочы.

- Пайшлі ў дом, каханая. Чай стыне. Толькі заварыў. Яна сядзіць за сталом, ён намазвае хлеб маслам, адразае каўбасу, сыр. Дастае з халадзільніку аладкі, гатовыя. Выкладае на разагрэтую патэльню.

- Што ён хацеў? - коратка раптоўна запытвае.

- Хацеў даведацца, чаго я жыву з табой, - проста кажа яна.

- І даведаўся? Чаму, сонейка?

Ён запытальна глядзіць на яе.

- Таму, што я кахаю цябе, любы. Яна спакойна глядзіць на яго ў адказ, пазірае ў вочы. Яе вочы сьвецяцца, бачыць ён. Яны чыстыя, як і яе душа, адкрытая перад ім. Няма ў ёй ні крыўды, ні ілжы. Яна яго кахае - чыста, шчыра, як кахае дзіця. Ён ківае. Падыходзіць да яе, кладзе руку на плячо. Яна прыціскаецца да яе шчакой.

- Красачка мая, адзіная для мяне ў цэлым сьвеце.

Ён гладзіць яе па галаве, і садзіцца побач. Налівае сабе чаю. Вечар такі зацішны. Ён стаміўся за дзень. Адпусьціў вось яе, ды не ўпільнаваў. Такую не ўпільнуеш.

- Наступны раз паедзем разам, - спакойна кажа ён.

Яна ківае. - Добра, каханы. Адпівае гарбату.

- Любы, аладкі! Раптам яна плёскае ў далоні. Ён ускоквае, вымавіўшы бруднае слова. Аладкі зьнізу ужо добра пасмуглелі.

- Каб вас трасца! Як гэта я...

Ён стаіць разгублена з патэльняй у руках. Яна сьмяецца. Пачынае сьмяяцца і ён.

- Так нават смачнее, каханы, - суцішвае яна яго.

- А я як лепш хацеў ... Хацеў во цябе пакарміць…

Ён разводзіць рукамі. Вечарэе. Зусім ужо апускаецца змрок. Яны сядзяць за сталом разам - толькі сьвяча гарыць у мяккай аксамітнай цемры.

- Ты памятаеш царства Мары? - ціха запытвае яна яго. - Калі яна прыйшла, таксама гарэла сьвяча. Так, як і цяпер.

- Памятаю, любая. Ён усьміхаецца. - Мы і цяпер у ім. Бо ж ты - мая Мара. І гэта - тваё царства. Яго вочы прыгожыя, і зьзяюць, як найкаштоўнейшыя камяні - самыя дарагія для яе ў сьвеце.

- Бласлаўлёныя Марай, - ціха кажа яна, і сьмяецца. Звонка, срэбным калакольчыкам - музыкай для яго вуха.

- Дзяўчынка мая любая. Дачушка мая каханая. Ты - мая мара, якая зьдзейсьнілася перада мною. Ці ж можа быць яшчэ большы цуд, чым такі - цуд зьдзейсніўшагася каханьня? Як у нас з табою. Ён глядзіць ёй у вочы, і ня можа наглядзецца – яны як вазёры, шэра-сінія, бяздонныя, празрыстыя і чыстыя вазёры поўначы з васільковай вадой, якая на сонейку зьзяе золатам, а ў начы – міргаціць таямніча, запальваючыся ад месяцовых пацалункаў.

Вакол іх ціха, нават галіны не рыпяць за вакном. Толькі сіняваты змрок, і круг ад сьвячы на стале, праз які яны глядзяць адно на аднаго. А змрок вакол, пэўна, глядзіць на іх. Ён накрывае полымя рукой, і яно таньчыць, здаецца, ліжа яго далонь. Але ж ня жжэ яе – пяшчотна кранае. Яна глядзіць на яго ў захапленьні.

- Я ж – каваль, дзяўчынка мая. Я не баюся вагню. Ён ведае мяне. Мы з вагнём – свае. Ён усьміхаецца, усьміхаецца і яна. Яна таксама працягвае далонь. Ён пасоўвае руку, і яна падносіць далонь да сьвечкі, але ж войкае, і ўбірае.

- Твая ручка надта пяшчотная, сонейка. Ён глядзіць на яе, вугалкі яго вуснаў прыўзьняты, у вачах таньчаць чароўныя вагеньчыкі.

- Чаму ты скарыўся Мары? – ціха запытвае яна. – Ты ж мацней за яе. Ты – мацней за ўсіх. Кароль сусьвету.

Ён мякка ўсьміхаецца, і качае галавой.

- У сусьвеце няма караля, любая. Усе – роўныя. Усе – паны-браты. А Мара – жанчына, і я, як шляхетны рыцар, проста саступіў ёй дарогу.

- Але ж ты моцны чараўнік. Яна ўсьміхаецца.

- Так. Усьміхаецца і ён. – Нештачкі магу, сонейка.

- А як ты навучыўся чараўніцтву? – запытвае яна. Яе вусны

прыадкрытыя, вочкі гараць у захапленьні.

Ён паціскае плячыма. – Ня ведаю. Неяк само атрымалася.

- А сапраўды? – яна пасоўваецца на стол грудзямі.

- Сапраўды, сонейка, я навучыўся ў д'ябла. Як і ўсе чараўнікі. Ён маўчыць. – Можна сказаць, што навучыўся ў самога сябе. Ня ведаю, як табе сказаць. Ня ведаю, як тое атрымалася. Спачатку я шчыра маліўся. Я ж рыцар, і манах, ты памятаеш. Жыў у кляштары, шчыра выконваў усе правілы. Усе запаветы. Маліўся, як апантаны. Замольваў свае грахі – бо ж у мяне іх дужа шмат. А потым да мяне прыйшоў ён. Неяк у люстэрку я ўбачыў яго твар. Гэта было асаблівае люстэрка. Шчыра кажучы, я выклікаў яго. І ён да мяне прыйшоў. Прыйшоў, і адкрыў мне ўсе таямніцы цемры. І сьвятла таксама. Бо ж Д'ябал добра ведае і цемру, і сьвятло. Ён ведае ўсё, таксама як і Бог.

- А як выглядае Д'ябал? – ціха запытала яна. – Ён страшны?

- Настолькі, наколькі страшны Бог, любая. Бо ж Д'ябал – гэта тое, што Бог бачыць у люстэрку, калі пазірае сам на сябе. Таму, калі я ўбачыў яго ў люстэрку, насамрэч я ўбачыў свой твар. Але ж я сам гаварыў з сабою. Гэта складана любая, і ў той жа час – проста. Я мог задаць любое пытаньне, і адразу атрымоўваў адказ. Не было такіх ведаў, якія б я ня мог атрымаць. Гэта ня значыць, што я стаў усемагутным, бо ж у гэтым сьвеце не ўсемагутны ніхто, ні Д'ябал, ні Бог, якія таксама падпарадкоўваюцца тут яго законам. Проста яны іх ведаюць дасканала, так, як добры юрыст ведае ўгалоўны кодекс. Але ж гэта ня значыць, што яны могуць адмяніць закон. Наадварот, яны найбольш шчыра яго выконваюць. Толькі Бог патрабуе гэтага ад усіх астатніх, а Д'ябал – ведае як яго абыйсьці. Тут ён шырока ўсьміхнуўся.

Д'ябал ведае, што ёсьць нехта па-за межамі гэтага створанага сьвету. Ён называе яго Выток. І гэты Выток – Бог сапраўдны. Ня той бог, што супрацьстаіць у гэтым сьвеце Д'яблу. Калісьці Д'ябал заглянуў у Выток, і амыўся ў ім. І вызваліўся – ад бога, сусьвету, і ад самога сябе. Ад сваёй абумоўленасьці тварыць Зло. Бо ж так палажыў яму Закон. І тады Д'ябал праклiяў Закон,

і паўстаў супраціў бога. Стаў першым проціборцай. Лючыпарам. Праметэем. А потым апуцьсіўся на зямлю ў выглядзе Хрыста. Дарэчы, бог-Закон гэта добра ведае, і Хрыста не прызнае.

А я ж, як шчыры вернік, доўга маліўся Хрысту, і ўбачыў яго сапраўдны твар. Хрыстас сьмяяўся, і я сьмяяўся таксама. Сьмяяўся з самога сябе – які я быў дурны. Бо ж я ўсё магу, і ўсё ведаю. А я лічыў сябе чалавекам – слабым і дурным. Вось як Закон можа затуманіць і вочы, і розум. Усе веды мы трымаем у сабе з самага пачатку, і толькі адкрываем зь цягам жыцьця.

Таму – я ўсё магу, і я – Бог любы, якога толькі можна ўявіць.

- А я? – ціха запытвае яна.

- Ты – любая з багінь, сонейка. Таму што ў табе ёсьць усё. Але ж найперш за ўсё ты – Мара. Кожны з нас прыходзіць у сьвет пад зоркай свайго ўласнага бога – уласнага Яго твару. Калі нарадзілася ты, на нябёсах палала зорка Мары. І таму ты стала Марай – прыгожай і недасяжнай мрояй.

- А ты, каханы? Пад зоркай якога бога нарадзіўся ты?

- Я – Пярун. Той, хто бье маланкамі і загадвае хмарам. Хочаш, выклікаю навальніцу? Ён усьміхаецца. Усьміхаецца і яна.

- Хачу, каханы. І сапраўды, недзе далёка раптам грукоча гром.

Яна ў захапленьні глядзіць на яго.

- Навальніца пройдзе стараной. Не хачу, каб ліў дождж. Яны глядзяць адно на адно праз цемру. У гусьцеючым змроку яго твар яшчэ больш таямнічы, загадкавы.

- Хадзі да мяне, - ціха кажа ён. Яна ўзьнімаецца, і садзіцца яму на калені. Ён паварочваецца да яе тварам і глядзіць, глядзіць доўга – любуецца ёю ў цёплым сьвятле полымя.

- Мара мая, - ціха кажуць яго вусны. Яны пяшчотна вымаўляюць гэтае слова – яе імя. Яго рукі крэпка трымаюць яе – іх кола не разарвеш. Яна адчувае яго дыханьне, як рухаюцца яго грудзі – магутныя, шырокія.

- Ты болей не баішся пацалунка сьмерці? – ціха запытвае яна.

- Не, сонейка. Не баюся. Бо ж я памёр даўно. У фізічным целе мяне насамрэч няма. У сьвеце блукае толькі мая цень. Але тут, з табою, я сапраўдны. Бо ж мы – у царстве Мары. У Памежжы, дзе наш сапраўдны дом. Мой, і твой. Яна ціхенька сядзіць у яго на каленях, адчуваючы, які ён магутны. Яго сіла не чалавечая. Яе дастаткова, каб лёгка скарыць і багіню. Але ж ён, просячы, глядзіць на яе. І ў яго вачах яна бачыць каханьне, вялікае, як сусьвет, і гарачае, як полымя пекла.

- Ты можаш зрабіць са мной, што хочаш, багіня мая. Мая панна, - ціха кажа ён. – Я – твой пакорлівы раб. Ціхмяны і паслухмяны слуга. Што скажаш, то і зраблю. Як загадаеш, так і будзе.

Яна качае галавой.

- Не па волі маёй, але ж па волі тваёй, каханы. Магу толькі папрасіць цябе – папрасіць шчыра.

- Прасі, маё птушаня. Ён ківае галавой.

- Ніколі мяне не пакідай, - ціха кажа яна.

- Ніколі, птушачка. Гэта цяпер не магчыма. Бо ж я кахаю цябе болей за сусьвет. Болей за самога сябе і сваё жыцьцё.

Ён глядзіць ёй у вочы. І яго вочы чакаюць нешта. Просяць яе аб нечым. Прага ў іх глухая, як ноч, і такая ж бяздонная – як чорная бездань начнога неба, дзе і зоркі выглядаюць драбніцамі, ня здольнымі насыціць яго ненажэрнае чэрава.

- Пакахай мяне, ваяр, - ціха кажа яна, і не спазнае свой голас. Ён ціхі, мяккі, але ж уладны.

- Пакахай мяне так, як ты можаш. Да крыві. Да болі. Да самое сьмерці.

- Я не пакахаю цябе да сьмерці, любая, - ціха кажа ён. – Я пакахаю цябе да жыцьця.

Яна ахоплівае яго шыю пяшчотнымі рукамі – мяккімі,

прахалоднымі, якія толькі могуць суцішыць яго полымя. Нахіляецца да яго вуснаў. Яго вочы закрытыя, ён чакае яе. Чакае пацалунка Мары. Бо ж каханьне пераўтварае сьмерць у жыццё. І цяпер ён ажывае праз яе, як і яна ажывае праз яго, набываючы цела, і кроў, і жывую душу.

Яе рука мякка гладзіць яго шчаку. Па яго шчацэ бягуць сьлёзы. – Мара. Мара мая, - ціха шэпча ён. Яна ведае, што ён вымаўляе яе імя. Яе сапраўднае, патаемнае імя.

- Пяркунас, - ціха кажа яна. – Дзіевас. Неба, Бог мой, і Ўладар сусьвету. Рыцар нябёснага воінства, загадваючы хмарам і маланкам.

Той, хто быў і ёсьць першы, і адзіны. Адзіны для мяне, мой рыцар.

Яго рукі сьціскваюць яе, нібы жалезныя. Яго пацалунак гарачы, настолькі, наколькі мяккія, прахалодныя і суцішныя яе вусны. Ён быццам бы п’е зь іх крынічную ваду – ваду жыцьця, ад якой хмялее, і губляе галаву, як ад найлепшага віна.

- Мара. Мара мая, - шэпчуць яго вусны. – Мара … каханая. Яго рукі ўзьнімаюць яе, і нясуць на ложак. Здымаюць зь яе адзеньне, агаляючы яе цела – белае, пругкае, тонкае, як лаза, абвіваючаеся вакол, прыціскаючаеся да яго. Ён ірве яе аксамітны гарсэт, разрывае шаўковую кашулю. Яго мышцы нібыта стальныя, гуляюць у цемры цёмнымі бліскучымі хвалямі.

- Ты, багіня, аддалася сьмяротнаму, - шэпча ён, прыціскаючыся вуснамі да яе ўлоньня.

- Я аддалася Богу, любы. Бо ты – Бог для мяне. Бог сапраўдны. Бог адзіны. Яна ўскрыквае ў яго руках, ня можа стрымаць сваю жарсьць. Яго вусны прагныя, грубыя і пяшчотныя. Ён як хоча валодае яе целам, дакранаецца ўсюды рукамі і вуснамі, яго твар прыціскаецца да яе жывату, сьцёгнаў, улоньня, плечы ўздрыгваюць. Яна адчувае, як яна жадае яго – жаданьне яе цёмнае, цяжкое, глыбокае. Яно палохае яе самую, узьнімаючыся аднекуль з глыбіні, як хваля, зносячы ўсё на сваім шляху – усе забабоны і цела, і душы.

- Мара, Мара. Я ўзяў цябе. Скарыў, сваенраўная багіня. Цяпер я – твой гаспадар. Я пакрываю цябе, як нябёсы пакрываюць зямлю. Памятай, ты скарылася мне. Ты лягла пад мяне, Мара. Каханая. Яго плоць уваходзіць у яе, і яна крычыць. Крычыць громка, выклікая яго імя. Яго сапраўднае, нябёснае імя, ад якога на небе зьбіраюцца хмары, блішчуць маланкі, і грукоча гром. Яго вялікае цела рухаецца над ёй і ў ёй, вымушаючы яе біцца пад ім, прыціскацца да яго, ускрыкваць і маліцца яму, ушаноўваць яго як свайго нябёснага ўладара і супруга, скарацца яго моцы, паміраць пад ім, і нараджацца нанова, як і ён памірае, і нанова нараджаецца ў ёй, працінаючы яе цела. Яна рухае сьцёгнамі ў такт яго рухаў, адчуваючы, як яе асалода зьліваецца, аб'ядноўваецца зь яго асалодай, і цяпер іх крыкі з'ядноўваюцца, гучаць разам, калі ён б'е яе ўдарамі свайго мячу, які яна адчувае кожнай клеткай свайго цела. Ён так глыбока ў ёй, як глыбока толькі Бог можа ўвайсьці ў Багіню – у кожнай часьцінцы яе цела, і яе душы. Недзе там, высока, адчувае яна, яны гараць у адзіным кастры, магутным полымі, там, куды сьмяротным не дано ўзьняцца, але ж куды могуць дасягнуць душы, каб прычасьціцца гэтага нябёснага агню.

Ён узьнімаецца, і апускаецца на ёй, і бачыць пад сабой пяшчотнае дзявочае цела, прыгожы юны твар з вачыма, прыўкраснымі, і мокрымі ад сьлёзаў, з паўадчыненымі вуснамі, вузкія плечы і маленькія грудзі грацыі, адчувае яе мяккую, падатлівую плоць. Яго чэлес выходзіць, і глыбока ўваходзіць у яе ўлоньне. Яе сьцёгны ўзьнятыя, і з кожным яго рухам яна ўскрыквае, так, што ён ня можа зразумець, салодка ёй, ці балюча. Але і ж спыніцца ён ня можа. Ён валодае ёй цалкам і поўнасьцю, ва ўсю сваю моц, не спыняючыся, так, што яго плоць, здаецца, узарвецца выбухам навальніцы, калі набухлыя хмары праразаюць вены маланак. Нарэшце гэта адбываецца: яго цела працінае разрад, зь якім хмары выліваюцца, і ён уздрыгвае і ліецца, ліецца бясконца зь сябе ў яе так, як ліецца малады вясновы дождж. Яна стогне, ахапіўшы яго сьцёгны нагамі. Ён адчувае яе цела – мяккае, гібкае, і скаланаецца ўсім сваім вялікім целам. Яна ўсяго толькі жанчына – слабая, тонкая, юная. Хоць і багіня, незьлічонае моцы і незьлічоныя ведаў. Дзеля яго яна адмовілася ад самое сябе – сышла да яго на зямлю, лягла пад яго, прыняла яго ўладу, адчула яго моц над

сабой. Сапраўды, яе каханьне да яго бязьмежнае, як і яго да яе каханьне.

- Рыцар, - шэпчуць яе вусны. – Рыцар мой. Ваяр мой. Яна гладзіць яго валасы, яго шчокі. Ён лажыцца, і яна апускаецца над ім. Яе чорныя валасы казычуць яго твар. Над сабой ён бачыць яе лік – таямнічы і чароўны, прыўкрасны такі, што ў яго заходзіцца сэрца, калоціцца ад каханьня і пяшчоты.

- Усё ж я авалодаў табой, багіня. Ён усьміхаецца, і прыціскае яе да сябе. Яе валасы пахнуць дзівосна – лесам, ноччу, аблокамі. Яны быццам бы не ляжаць на ложку, а нібыта ўзьнімаюцца некуды. Некуды высока, дзе няма месца нізкаму, зямному, дзе чалавечае пераўтвараецца ў сваё сапраўднае, боскае, і дзе няма ні жалю, ні болю, ні смутку, а існуе адна толькі радасьць.

Глава 60: Медэя

- Летиция, я не знаю, что делать! Просто не знаю! Это такой ужас! Глеб пропал! Представляешь! Его нет, нет нигде. Мобильник он не берёт. И, что самое ужасное, он исчез без штанов. Я только отошла по коридору погладить брюки ... возвращаюсь, а его нет! Его нет, а брюки у меня. Я не знаю, что делать... тэлефон пачаў захлінацца рыданьнямі.

Летыцыя разгублена стаяла з айфонам у руцэ, гледзячы на экран месенджера, які хутка пераключыўся на відэа. Перад ёй узьнік скажоны, заплыўшы сьлязамі твар сяброўкі, па шчоках якой беглі ручаі фарбы. Адно вока было размазана - забыўшыся, яна церанула яго рукой.

- Летиция, включи видео. Пожалуйста. Я хочу тебя видеть. Мне это важно.

Раптам голас сяброўкі стаў сухім, нават жорсткім. Загадваючым. Яна моцна ўцягнула вільгаць носам, падавіўшы ўсхліп, і, нарэшце, сабралася.

Цяпер яе вусны былі сьціснутыя, вочы прама глядзелі перад сабой.

- Канешне, Агнеса. Зараз. Няма праблемаў. Летыцыя націснула на іконку з камерай, і ўбачыла сябе ў акенцы збоч - бледны ненафарбаваны твар, высока закручаныя чорныя валасы, на шыю зьвісае вольная выбіўшаяся пасмачка. Тонкая белая шыя ў глыбокім выразе белай, малочнага адценьня піжамы выглядае танюткім сьцяблом кволай кветачкі. Празрыстая скура, цёмныя вочы. Твар свой Летыцыя не ўпадабала, вырашыўшы, што выглядае стомлена. Але ж адразу забылася пра сябе.

Бо ж бяда, якая здарылася зь сяброўкай, была важнейшай за паплыўшы макіяж ці яго адсутнасьць.

- Агнеса ... пачала яна, але ж тая спыніла яе на паўслове.

- Летиция, ты что, голая? Голас Агнесы набыў нейкае рыпучае, прыдушанае адценьне.

- Не, у піжаме, - зьдзівілася яна. - Ты мне не перашкаджаешь, Агнеса, ніколькі. Чым я магу табе дапамагчы?

- Летиция, скажи честно, Глеб - у тебя? Агнеса запытала гэта неяк блёкла, але ж з нажымам. Так, як у яе памяці запытвалі паліцэйскія ў фільмах трапіўшых ім у рукі злачынцаў.

- Не. Летыцыя разгубілася. - А чаму ён павінен быць у мяне?

- Потому, что он ушёл без штанов. Исчез без штанов, - выправілася Агнеса.

- А ты где? - працягнула яна допыт, намагаючыся вывесьці сяброўку на чыстую ваду.

- Дома. Але ж я яшчэ ня сплю. Мы ня сьпім. Зь Міхасём, - Летыцыя выправілася таксама.

Агнеса, хочаш, прыязжай да нас. Бяры таксі.

- У меня нет денег. Совсем. Глеб пропал вместе с ноўтбуком и кейсом с документами. И я не знаю, что делать. Его нет уже несколько часов. Его нигде нет! И телефон выключен. Я пришла с его брюками, выглаженными, а его нет! Агнеса ізноў забілася ў істэрыцы.

- Паслухай, мы аплацім. Проста выклікай таксі. І едзь да нас. А калі ён з'явіцца, ён табе сам пазвоніць, я ўпэўнена. Скажаш, што пакуль ён сышоў, ты вырашыла наведаць мяне. Разьвітацца перад ад'ездам. Вось і ўсё. Сышоў без штаноў. Летыцыя фыркнула. - Гэта яшчэ што за навіны.

А калі вы з'язжаеце? - запытала яна яе.

- В том-то и дело, что сегодня ночью. В 12 часов мы должны уже были быть в аэропорту. А уже больше одинадцати. Мы при всём желании не успеем. И я не знаю, где он. Агнеса ізноў залілася сьлязамі.

Раптам у нумары пачуўся званок.

- Это он! Он! Я уверена. Агнеса з тэлефонам у руцэ кінулася да апарату. Хутка перад вачыма Летыцыі з'явіўся паталок. Яна стаічна чакала, пакуль голас Агнесы вішчэў на заднім пляне:

- Нет. Его нет. Не знаю. Как не пришёл? К вам на встречу не пришёл? Ой, извините его, пожалуйста. Он не хотел... нет, не в смысле на встречу не хотел, я не так сказала. Он не прийти не хотел... вы знаете, я волнуюсь. Он ведь ушёл без штанов... точнее, исчез. Нет, не пьёт. Его украли. Похитили! Я уверена. С ним что-то случилось. Нет, он не наркоман. Послушайте ... положили трубку, - сама сабе вымавіла яна. - Ой, что же это делается... Он и встречу пропустил... Это совсем на него не похоже...

Яна замаўчала.

- Агнеса. Чуеш мяне? Агнеса? - Летыцыя паклікала яе, спадзяючыся, што та адгукнецца.

- Ой. Да? Агнеса сапраўды адгукнулася.

Злосьці і напружанасьці ў яе голасе больш не было. Наадварот, цяпер ён гучэў бездапаможна плаксіва.

- Агнеса, прыязжай да нас. Ці, можа ты хочаш яшчэ пачакаць? Да раніцы?

- Утром мы должны выселиться. Я должна выселиться. Агнеса хлюпнула носам.

- Если он не прийдёт. Где же он может быть?... яна замаўчала.

Памятаючы Глебавы запыты да яе, Летыцыя прыкладна ўяўляла, дзе. Ва ўсякім чыне, здагадвалася. Ён яе ізноў запытваў праз сацсетку. Нават прыдумаў нейкі нягеглы шантаж. Яна нават пагадзілася дзеля сьмеху, сама ня ведала чаго. Каб адстаў. Хай пачакае. Яна думала паказаць гэтую перапіску Міхасю, але ж потым раздумала. Няма чаго яго турбаваць. Паведамленьне ж выдаліла. І вось цяпер Глеб прапаў. І Агнеса звоніць ёй. Пэўна, падазравае яе ў сувязі зь яе мужам. Які

насамрэч жах, і дурасьць.

- Агнеса, паслухай. Калі ты хочаш, прыязжай цяпер. Калі не, раніцой, як выпішышся. А можа, ён зьвернецца праз гадзіну. Ці пад раніцу.

- Видеть его не хочу. Агнеса нечакана вызлавалася. - После того, что он сделал. После этого исчезновения. Нет ему оправдания. Только я выписаться не могу - у меня денег нет. Мы по факту проживания платим. Сами. Такие условия конференции. Он исчез с деньгами. Яна расплакалася ізноў.

- А колькі там? Пэўна ж, не вялікая сума. Гэта ж не дарагі гатэль.

Агнеса, слухай, ня плач і не турбуйся. Мы заплацім і за нумар, і за таксі. Я думаю, можна з карткі пералічыць ім плацёж. Пачакай, зараз я Міхасю скажу.

- Каханы, каханы! - пачула Агнеса яе звонкі голас. Узрушаны.

- Што, любая? Густы мужчынскі бас наблізіўся аднекуль. Відэа ў тэлефоне захінуў цень. - Зь кім ты тут размаўляеш?

- З Агнесай, каханы. Глеб прапаў. Сышоў з нумару без штаноў. Летыцыя раптам гігікнула. Не хацела - само атрымалася.

- У сэньсе? Міхась спыніўся. Глянуў на яе, потым у камеру. Брыво ў яго крыху прыўзьнялася, вугалкі вуснаў між волі папаўзьлі ўгару.

Мужчынскі твар перад Агнесай у камеры глядзеў на яе, як ёй паказалася, зьдзекліва. А потым усьміхнуўся шырокай, цёплай вусьмешкай.

- Без штаноў далёка ня сыйдзе, паненачка. Можаце не хвалявацца. Але, калі якая дапамога патрэбна ... ён не пасьпеў дагаварыць.

- Вы его не знаете, он ... запярэчыла Агнеса.

- А што, было ўжо такое? Сыходзіў? І далёка? Голас Міхася

набыў дзелавіта-спачувальныя ноткі.

- Нет, не в том смысле. Он не такой. Он раньше никогда. Я боюсь подумать... раптам яна замаўчала. Хацела сказаць, што тут відавочна замешана жанчына, але ж стрымалася. Не жадала страціць сваю годнасьць і гонар сям'і.

- А может, он тут, в соседнем номере. Его сняла проститутка. Точно. Он там забылся. Ему что-то подсыпали! Ад гэтых думак яе кінула ў жар. І, адначасова, ахапіла злосьць. - Как он мог!

- Я запрасіла Агнесу да нас, каханы. І яшчэ ў яе няма грошаў заплаціць за нумар. Яны ўжо павінны былі быць у самалёце, а цяпер - не вядома што. Летыцыя ўмольна глядзела на яго.

- Канешне, сонейка. Ён схамянуўся. Сьмешнага мала.

- Хай прыязжае. За нумар я заплачу.

- Я зараз патэлефаную ў гатэль. Ці можна дыстанцыйна карткай, - дзелавіта вымавіла Летыцыя.

- Не беспокойтесь, я сама спрошу. Сейчас позвоню на ресепшн. Агнеса падышла да тэлефона і набрала кароткі код.

Яны павярнуліся адно да аднаго.

Летыцыя выглядала разгубленай.

- Мне здаецца, зь ім нешта здарылася, каханы.

- Чаму ты так вырашыла, сонейка? Ён запытальна глянуў на яе.
- Напіўся ён недзе. Вось і ўсё. Фёдар і не такое творыў. Вось неяк, я памятаю...

- Каханы, Глеб - ня Фёдар. Яна замаўчала. А потым задумліва дадала. - А значна горш. Фёдар мне такой лухты не пісаў. Можа, і праўда ён сышоў да якой прастытуткі. Толькі сёньня вечарам я атрымала ад яго вось такое паведамленьне.

У соцсетцы. Я даўно туды не заходзіла, і раптам гэта прыляцела ад яго - пэўна ў той час, як жонка яму штаны прасавала.

"...В твоих интересах встретиться со мной. У меня на тебя кое-что есть. И на твоего супруга тоже. Если хотите спокойно жить тут и дальше, думаю, нам нужно пообщаться..."

- Я пагадзілася, сама ня ведаю чаго. А потым выдаліла. Але ж ён напісаў мне вось гэта. Я зрабіла скрын.

Яна працягнула яму экран.

Ён глянуў на паведамленьне, потым на яе.

- Чаму не сказала? Яна напалохана глядзела на яго. Яе вочы наліліся сьлязамі.

- Мне было сорамна, - ціха прашаптала яна, і заплакала. - А ён ... ён і сапраўды прапаў. Я думала, гэта ізноў яго такія заляцаньні. Я раззлавалася. А потым мне стала прыкра. Я яго заблакавала ізноў. Хацела паказаць Агнесе, што ён мне піша, што прама ў гатэле гатовы. Можа, я і не правая...

- Ты не павінна была адказваць, сонейка. А павінна была адразу сказаць мне. Яго голас стаў жорсткім. Але ж злавацца на яе ён ня мог. Проста гэтая яе дзіцячая нядбайнасьць, гэты страх, тое, што яна хавае ад яго такія рэчы ... не жадае паглыбляць яго ў сваё прыватнае жыцьцё. Што ж, мае права. Да таго ж, ён ёй давярае.

Ён узяў яе твар рукамі, прыўзьняў, гледзячы прама ў вочы. Яна ўсхліпвала.

- Каханая, я прашу цябе. Я цябе малю - казаць мне ўсё. Усё. І асабліва тое, што датычыцца нас. Такія рэчы. А калі ў яго і сапраўды нешта было? З такім не жартуюць. І такіх вучаць, і наказваюць. Але ж ты - дзіця. І я цябе не вiню. Проста прашу. Калі ты мяне кахаеш.

- Я разумею, любы. Прабач. Яна палажыла на яго руку сваю. Ён адпусьціў яе, і прыціснуў да сябе. Яна схавала твар у яго на грудзях. Раптам на двары перад домам загудзела машына.

- Агнеса, - здагадалася яна.

- Пачакай. Ён адсунуў яе рукой. Стаў бокам ля вакна і адсунуў штору. І сапраўды таксі - ружовы сігнал сьвеціцца праз цемру.

- Набяры ёй, - вымавіў. Яна набрала нумар.

- Агнеса, гэта ты?

- Да, я. Летиция, где вы? Это ваш дом? Такой деревянный, высокий.

- Так, я цябе бачу. Міхась зараз выйдзе, пачакай. Яна глянула на яго. Ён узяў з палічкі пачку цыгарэт – была, кінуў, ды рука ізноў пацягнулася.

Накінуў куртку, сунуў ногі ў боты - было мокра.

На двары перад уваходам стаяла чорная машына зь сігналам. Агнеса сядзела ўнутры - яе напалоханы твар ён бачыў праз вакно. Прайшоў па лужынах размоклага хлюпкага сьнегу, пастукаў у вакно кіроўцы. Запытаў, колькі. Атрымалася болей 200 еўра - начны тарыф. Ён працягнуў грошы. Хацеў адчыніць дзьверы, але ж Агнеса выбралася сама - хутка, як ашпараная.

- Извините за беспокойство, - нярвова-зьбянтэжана ўсьміхаючыся, вымавіла яна. Было бачна, што ёй няёмка, і непрыемна прымаць яго дапамогу. Ён ёй не падабаўся, як і гэты лес, і гэты яго дом, цёмны, вялікі, з насунутай на вокны мансарды крышай, і ўсе гэтыя напалову камедзійныя, напалову жахлівыя абставіны, пры якіх яна тут апынулася. У думках яна бачыла сябе горда выходзячай разам з Глебам пад руку з машыны, наведваючай сяброўку, якая жыла хоць і багата, але ж зусім ня так прыстойна, як яны, можна сказаць, што і хаваючыся ў ценю паўсьвета на мяжы зь цемрай, не зразумела як і зь кім, жонка ці палюбоўніца, невядома. Летыцыя неяк казала, што яны ажаніліся, але ж Агнеса ёй ня дужа верыла.

І цяпер яна, бездапаможная, проста ў руках гэтага страшнога мужчыны, які плаціць за яе ў таксі, дастае з таксістам яе чамаданы, якіх сапраўды ня мала, два вялікіх і адзін паменей, і яшчэ сумка - яны ўсё ж закупіліся на распрадажы ў гандлёвым цэнтры - апынулася таньней, чым у Мінску. І вось цяпер ён

лёгка нясе праз лужыны ўсе гэтыя трусы і майкі, джынсы і спартыўныя курткі, якімі напакаваны гэты аграменны чамадан. Раптам яна ўявіла, як яго замкі раскрываюцца - бо ж танныя, кітайскія, і ўсё гэтае рызьзё валіцца прама ў сьнег, тоне ў брудзе і падтаяўшых лужынах, і ён глядзіць на гэта, узьнімаючы брыво, як ён глядзеў на яе ў камеру, а вусны яго расплываюцца ў вусьмешцы.

- Спасибо. Вялікі дзякуй, - успомніла яна, і шырока ўсьміхнулася ў цемры крыху няроўнымі зубамі. Яе вусны ў сьвеце ліхтару выглядалі не рудымі, а нейкімі шэра-чырвонымі, як нафарбаваныя сьвежай крывёй вусны мярцьвяка, скура набыла сіняватае, а валасы - барвовае адценьне.

Ён глянуў на яе, і ўсьміхнуўся, і ёй раптам стала сорамна, што ў яе старое, шчыльна засьцёгнутае ад верху да нізу караткаватае паліто, якое было модным у мінулым сезоне.

Аднак яго ўсьмешка была шчырай, а вочы прывабна блішчэлі.

- А ён прыгожы, - раптам падумалася ёй. - Як адзін з галівудскіх актораў, які здаваўся ёй дужа вялікім і жывёльным з усімі сваімі раманамі і п'янымі выхадкамі.

Гэта прыгажосьць уразіла яе, як поўха. Нібыта ён прыціснуў яе да дрэва, і легка, проста напапалам разарваў усё яе адзеньне, быццам вызваляючы яе цела зь вялікага кокану. Толькі яна здалася сабе вусеням, а не матыльком, голым, яшчэ ня маючым крылаў, і таму бездапаможна скурчыўшымся на халодным паветры. Яна ўздрыгнула, і шчыльней зацягнулася ў паліто. Ён заўважыў і зірнуў на яе. Яго вочы былі цёплымі. - Аксамітнымі, - падумалася ёй.

- Халодна. Макрэдзь. Ён нібыта выбачыўся перад ёй за тое, што яна прыехала, а ён не падрыхтаваўся: не разагнаў хмары, не дадаў крыху болей вясновага сонейка, і цяпер, вось, ля дома лужыны, праз якія яна вымушана прабірацца на высокіх абцасах у тонкіх сапагах з доўгімі насамі - ня танных, купленых пад касьцюм, якія імгненна наскрозь прамоклі, упітаўшы ў сябе вясновую вільгаць. Намоклі, і таго глядзі разваляцца пад націскам ільдзінак і хлюпкага крохкага шурпака, які проста

адчувальна рэзаў, кромсаў танюткую пальчатачную скуру дарагога абутку, ня зручнага, і не да месца.

Ён - наўпрасткі, а яна - абмінаючы неяк лужыны, мінавалі лужайку ля дома, і хутка прайшлі да ганку, на які ён лёгка ўзьняўся, трымаючы вялікі чамадан адной рукой, нібыта гэта была барсетка.

Адразу, быццам па нябачнаму загаду, дзьверы адчыніліся, і на парозе з'явілася Летыцыя - у танюткай сьветлай піжаме ледзьве не на голае цела.

- Куды голая? Гэць у хату. Ён прасунуўся ў калідор разам зь вялікім клубам халоднага паветра і сырасьці, якія зьмешаліся з хатнім цяплом, на імгненьне ўтварыўшы нешта накшталт туману. Паставіў чамадан ля ўваходу.

Агнеса прайшла за ім сьледам. Зь яе мокрага абутку цякло, валасы разкруціліся ад вільгаці. Макіяж, які яна старанна паднавіла паверх старога, цяпер нагадваў маску, не дадаваўшы ні сьвежасьці, ні прывабнасьці. Шчокі ўпалі, вочы выглядалі глыбокімі чорнымі праваламі, вусны былі сухімі, але ж яна намагалася дзелана ўсьміхацца. Ёй было няёмка за свой нядбайны, на яе позірк, выгляд, хоць насамрэч ніхто не зьвяртаў на яго ўвагі.

- Агнеса, праходзь. Чаю? Толькі чайнік закіпеў. Ці, можа, кавы? Вось, абуй, яны новыя. Летыцыя казала, і адначасова ставіла перад ёй распакаваныя з плёнкі тапкі у выглядзе дзьвух пухнатых бежавых зайцоў з доўгімі вушамі, на якія Агнеса пазірнула з жахам, плоха схаваным шырокай, як у Арлекіна, вусьмешкай.

Стрэс перарабіў яе твар у нейкае падабенства вар'яцкай маскі. Ідэальная карцінка сям'і з Глебам рушылася проста на вачах, пакідаючы замест агідную пустэчу. Зьнешне яшчэ меўся нейкі прыстойны выгляд, падабенства жыцьця, але ж адвальваючыяся кавалкі штукатуркі і трэшчыны былі бачныя ўжо па ўсяму фасаду, хоць яшчэ і набеленаму, і нафарбаванаму.

- Агнеса, не турбуйся, усё будзе добра. Гэта нейкае

непаразуменьне, я ўпэўнена. Праходзь. Дай, я павешу паліто.

Агнеса разшпіліла гузікі, і мужчынскія рукі ахінулі яе плечы, здымаючы верх вопраткі. Глеб ніколі не здымаў зь яе вопратку, раптам мільганула маланкай думка.

Нават і ня ведаў, як гэта робіцца. І цяпер гэта адчувалася ёй нейкім харасьментам, чымсьці прыкрым, нібыта ўмяшальніцтвам у прыватную зону яе цела. Аднак рукі не затрымаліся, а хутка зьнялі паліто, і адразу зьніклі. Застаўся толькі пах цяжкой, церпка-горкай густой парфюмы, нейкай прывабнай і адштурхваючай адначасова.

Летыцыя працягнула яму плечыкі, і ён павесіў паліто на вешалку ля дзьвяры.

Агнеса, абуўшы тапкі, мяккія і ўтульныя, як воблака, прашпацыравала ў іх па калідору ў вялікую белую кухню, якая пераходзіла ў цёмную, асьвечаную толькі тэлевізарам і камінам залу.

- Сядай, калі ласка! Вось, сюды! Летыцыя падцягнула да яе вузкі белы стул зь металёвымі ножкамі і белым скураным сядзеньнем і сьпінкай, на які Агнеса апусьцілася, выдыхаючы.

- Гарбаты? Чорнай, ці зялёнай? Зь пірагом, "Штольле". Будзешь? Летыцыя, не дачакаўшыся адказу, наліла гарбаты ў вялікую кружку, паставіла на стол талерку з надрэзаным пірагом зь яйкамі і чырвонай рыбай.

Агнеса паднесла чашку да вуснаў, адпіла, і адкусіла машынальна кавалачак пірага, які Летыцыя паставіла перад ёй.

Але ж, нібыта апрытомнеўшы, паставіла на стол чашку, пасунула ад сябе блюдца, і ўзьняла на Летыцыю вочы.

- Мне так неудобно, честно. Спасибо вам, конечно, за всё, но ... я не понимаю, как это могло случиться.

Как он мог пропасть.

На вачах у яе зьявіліся сьлёзы, але ж яна хутка ўзяла сябе ў

рукі.

- Як? Ды ніяк. Як прапаў, так і зьявіцца. Сёньня, ці раніцой. Без штаноў далёка не ходзяць. Налей ты мне чаю, каханая.

Міхась сеў за стол, запоўніўшы сабой, здаецца, палову немалога пакою.

Яго чорныя пасмы былі крыху вільготнымі - пачаў накрапваць дождж.

Ён зьняў куртку, застаўшыся ў тонкай фуфайцы і вольных штанах, якія мякка аблягалі яго вялікае цела, яшчэ моцнае і пругкае, ня гледзячы на ўзрост. Шырокія плечы, крэпкія цяглы, не худы, але ж і не заплыўшы жырам, моцныя кісьці з гладкай скурай, доўгімі пальцамі асьцярожна ўзялі танюткую парцалянавую, нібы лялечную філіжанку, у якой дыміўся празрысты напой. На фоне парцаляну яго скура здавалася яшчэ больш смуглай, нават карычневатай - можа, з-за ўеўшайся ў яе чырвонай гліны, не адну тонну якой вымесілі гэтыя вялікія рукі.

- Он же скульптор, - вспомнила раптам Агнеса. - А у них должны быть сильные руки. И деликатные, точные. Ведь они работают с камнем, а это - сложный и дорогой материал.

Яна ўявіла, як ён гладзіць гэтай рукой камень - сьцягно лясной німфы, прылёгшай адпачыць сярод кветак на лужайцы на краі ляснога возера.

- Некалі я рабіў шмат па матывах грэцкіх міфаў, - раптам вымавіў ён, нібыта прачытаўшы яе думкі.

- Вы нагадваеце Медэю, Агнеса. Я б зрабіў бы яе з вас. Выразаў бы вас у камяні. Чорны мармур. Ведаете такі? Апынулася б прыгожа. Я, как мастак, люблю прыгожае жаночае цела. Прыгожыя твары. Прыгожыя, не прывабныя. Ня мілыя. Такія, як у вас. З характарам. Вам нехта казаў, што вы - прыгожая? - нечакана запытаў ён. Яго вочы глядзелі на яе, губы усьміхаліся.

- Ну, да... наверное. Яна таксама ўсьміхнулася, дзелана,

адчуваючы сябе няёмка.

Насамрэч ёй гэтага ніхто ніколі не казаў. Яна разумела, што жанчына павінна быць прыгожай, з густам апранацца, фарбаваць твар. Але ж як гэта, быць прыгожай - ніхто ёй не растлумачыў. Яна будавала сваё уяўленьне прыгажосьці па вобразах у модных журналах, "луках" зорак на чырвоных каўровых дарожках, слухала парады па стылю блёгераў. Але ж гэты мужчына гаварыў аб нейкай іньшай прыгажосьці - прыгажосьці Медэі, Медузы, Персефоны і Геры, Данаі, Афрадыты і німфаў, прыгажосьці старых італьянскіх малюнкаў і прэрафаэлітаў, і, канешне ж, самога Рафаэля - майстра, чыі вочы бачылі нябёсную прыгажосьць, вобразы якой ён знаходзіў у адлюстраваньні зямных твараў.

Гэтая прыгажосьць была для яе незразумелай і палохаючай. Яна быццам бы абуджала ў ёй нешта глыбокае, схаванае. Тое, што турбавала і непакоіла яе. Гэта было надта зямным, і надта нябёсным - як аголенасьць бруднага цела на голай чорнай зямлі, каханьне сярод лугавых траваў, адчуваньне вуснаў ля сваіх саскоў, дакрананьне да нечых мяккіх валасоў ці да нечага іньшага, схаванага ад прагных вачэй. Паглыбленьне ў нетры. Узьняцьце па-за аблокі.

Гэтую прыгажосьць не магчыма было ўтаймаваць, прыручыць, зацягнуць у шчыльны строй. Яна была мяккай, была цякучай, кволай, і моцнай у сваёй кволасьці, як і яго прыгажосьць была ўвасобленай сілай, моцай, выходзячай далёка за чалавечую, нагадваючай сілу вялікага зьвяра. Зьвяра, надзеленага інтэлектам чалавека, і, да таго ж, пачуцьцямі, якія былі для яе страшнымі.

Яна адпіла гарбаты з чашкі, у якую Летыцыя падліла духмяны напой.

- Сядай, птушаня маё. Што ты ўсё завіхаешся. Пасядзі, паеш. У чым толькі душа трымаецца. Анёлак ты мой. Ён мякка ўзяў яе за руку. Яна ўсьміхнулася, накрыўшы яго руку сваёй. Ён прыцягнуў яе, і яна нахінулася да яго вуснаў. Яе піжама зпаўзла з плечаў, адкрываючы грудзі ў круглым выразе, ледзь прыкрытыя маленькімі трохкутнічкамі празрыстага станіку.

Пэўна, нулявы памер. Яе ружовыя вусны на імгненьне затрымаліся на яго вуснах, доўгія вейкі ўздрыгнулі, як матыльковыя крылы. У яго былі такія ж доўгія вейкі, якія кідалі цень на шчокі - адлюстраваньне мужчынскага ў жаночым, і жаночага ў мужчынскам.

- І праўда як дзьве палавінкі адной душы, - падумалася ёй.

Летыцыя ўзяла яшчэ адну талерачку і чашку, і зьвярнулася. Ён пасунуўся ад сталу, і яна села яму на калені. Ён адламіў невялікі кавалачак пірага, і паднёс да яе вуснаў. Яна мякка ўзяла яго вуснамі з далоні, крыху выцягнуўшы шыю. Агнесу ён, здаецца, не заўважаў. Яна ж у яго на руках таксама была нібы ў сьне.

Нешта было блюзьнерскае, дзіўнае ў гэтай карціне перад ёй: тонкая дзявочая постаць у цёмных мужчынскіх руках, на яго шырокіх каленях, прытуліўшыся да магутных грудзей. Яе цела прасьвечвала з-пад піжамы, і Агнеса апусьціла ў талерку вочы. Цяжкія рукі пад сталом мякка гладзілі дзявочыя сьцёгны. Раптам Агнеса ўявіла, як гэтыя рукі здымаюць зь тонкага белага цела адзеньне, агаляючы яго, пяшчотна гладзяць, як яна адкідваецца, і яго вусны прынікаюць да маленькіх ружовых саскоў. Нечакана ў яе забалела ўнізе. Заныла ў грудзях - не маленькіх, трэцяга памеру. Яна ганарылася імі, лічыла, што ў жанчыны павінен быць добры памер. Грудзі як яблычкі. У Летыцыі грудзі былі дзіцячымі, але ж яму, відавочна, падабаліся.

Нібыта адчуўшы яе позірк, Летыцыя лёгка ўзьнялася, і перасела за стул побач.

Паднесла чашку да вуснаў. Тут жа перад ім на стале зазваніў тэлефон. Ён кінуў на экран позірк, і адказаў адразу:

- Пронто. Буон джорно, Джаваньні.

Летыцыя апусьціла вочы ў талерку. Ён устаў, і прайшоў далей па пакоі.

- Што? Як? Так, у мяне. У нас. Вязі сюды. Ён адключыўся,

завяршыўшы размову.

- Знайшоўся твой супруг, дараженькая, - павярнуўся ён да яе. - І праўда, без штаноў. Senza calzoni. Зараз тут будзе. Так што ты дужа не сумуй. Пачакай крышачку.

Агнеса са зьдзіўленьнем і страхам узьняла на яго вочы.

Праз дым і вінныя пары яна бачыць мужчынскую постаць. Ён сядзіць, шырока рассунуўшы сьцёгны, у пухлявым скураным крэсьле. Тонкае аголенае цела дзяўчыны ў яго руках прытулілася да яго грудзей, галоўка яе ляжыць у яго на плячы. Чорныя пасмы дзяўчыны лашчаць яго грудзі, пакрытыя густым воласам.

Яго рука лашчыць яе грудзі, маленькія, пругкія бугаркі з бледна-ружовымі саскамі. Яго пальцы сьціскваюць, пакручваюць яе саскі, і яна стогне ад болю, выгінаючыся насустрач яго рукам. Ён нахінаецца, і ўбірае іх вуснамі, доўга не атрываецца ад яе грудзей, а калі выпрамляецца, яны ўжо чырвоныя, вострыя, ўзьнятыя, як наверша маленькіх дзідаў.

- Пасасі мой хер, красуня. Вазьмі яго ў роцік. Ён мякка апускае яе, і яна становіцца перад ім на калені. Яе валасы ліюцца чорным шоўкам па сьпіне, вузкія сьцёгны сьціснуты, і на яе белай скуры яна бачыць чырвоную кроў.

Бачыць, і адчувае, як зь яе ўлоньня ліецца гарачы паток. Месячные прыйшлі нечакана, і пракладкі ў яе няма. Яна адчувае, як намакае крывёю яе бялізна. Крывёю, і яшчэ нечым, чаго ў яе дагэтуль не было - сьлізкай вільгацьцю, ад якой яе ўлоньне пульсуе, сьціскваецца.

У дзяўчыны таксама месячные, здагадваецца яна.

Чорная бліскучая галоўка сьхіляецца над мужчынскімі сьцёгнамі, дапамагаючы сабе рукой.

Мужчына гладзіць гладкія валасы, і яго вочы праз апушчаныя вейкі назіраюць за ёю. Яна ўздрыгвае ад яго позірка.

- Як цябе завуць, красуня? Come ti chiami? Высокі кучаравы мужчына насупраць запытвае на італьянскам. Яна не разумее, і напалохана і гнеўна глядзіць на яго.

- Медэя. Яе завуць Медэя. Цяпер яе завуць так, - вымаўляе нізкі голас чалавека з крэсла.

Ён працягвае гладзіць валасы дзяўчыны. Яна працягвае ссаць яго хер, не спыняючыся. Не ўзьнімаючы галавы. Ён ужо тоўсты, як палка, чырвоны і бліскучы ад сьліны, пакрыты венамі. Яе вусны сьлізгаюць па ім, язык кранае галоўку, аблізвае муды. Сьцёгны дзяўчыны адсоўваюцца, калі яна апускаецца, прагібаецца сьпіной.

- Белла донна, - кажа мужчына. - Донна Летыцыя. Багіня, прыгажэй якой няма ў сьвеце. Як бы я хацеў увайсьці ў цябе. Але ж твае нябёсныя вусны заняты, і тваё улоньне належыць другому.

Таму я трахну цябе. Медэя. Медэя - таксама ня блага. Тваё імя мае смак мёду. Ён падыходзіць да яе, разшпільваючы шырынку. Чыісьці моцныя рукі крэпка трымаюць яе ззаду, так, што яна ня можа варухнуцца.

- Я не Медея, а Агнеса. Послушайте, не делайте это. Это преступление. И у меня месячные. Яна крычыць невядома што, усялякую лухту, намагаючыся вырвацца.

- Non ti capisco. Ён разводзіць рукамі. І раптам бье яе па шчацэ, да тых пор, пакуль яе крыкі не змаўкаюць, а з вуснаў не пачынае бегчы кроў.

- У яе месячные, Джаваньні. Сёньня мы адчынім дзьве брамы. Мужчына ў крэсьле ўсьміхаецца. Яго фалас нібыта адліты са сталі. Нарэшце дзяўчына ўзьнімаецца, і садзіцца на яго. Ён туга, зь цяжарам уваходзіць у яе шчыльнае ўлоньне. Яна ўскрыквае, калі ён моцна цягне яе ўніз, і ахоплівае яго за шыю. Яго сьцёгны пачынаюць моцна падкідваць яе.

- Фанкула! Добра, што папярэдзіў! Джаваньні адным рухам ірве яе адзеньне. Яна болей не супраціўляецца. Ён разрывае на ёй

кашулю, сьцягвае штаны і бялізну. Яе ногі пакрытыя крывёю. Ён усьміхаецца.

- У Рыме сапраўдная вясна, і я апрануў белы касьцюм. Недарэчы, як атрымалася. Ён акуратна здымае піньжак, жылет і кашулю, штаны, вешае адзеньне на стул, і паварочваецца да яе. Яго чэлес, вялікі і цёмны, абпаленай галаўнёй паўстае з чорнай поўсьці ўнізе.

У яго, пэўна, ёсьць афрыканская кроў, разумее яна. Ёй становіцца страшна і прыкра ад яго віда, і свайго жаданьня. Яна баіцца, і хоча яго. Хоча закрычаць, але ж яе вусны сухія. Ён крэпка хапае яе за грудзі, сьціскае саскі, а потым бярэ за сьцёгны, узьнімае іх, і ўсаджвае ў яе свой хер. Ён гвалціць яе доўга, моўчкі, яго твар не выражае нічога, нават асалоды. Потым яе пераварочваюць, і ён апускаецца на яе ззаду, рассоўваючы ягадзіцы рукамі. Яго чэлес, пакрыты яе крывёю, кранае яе між ягадзіц. Націсквае і ўваходзіць. І тады яна крычыць - громка, ад шалёнага болю. Вакол раздаецца рогат. Нарэшце ён канчае, паўстае і кажа нешта, што яна ізноў не разумее. Наступны мужчына ўваходзіць у яе, а потым яшчэ, і яшчэ адзін. Калі яе пераварочваюць, яна бачыць, як Летыцыя ізноў сядзіць у Міхася на руках, і Джаваньні ліжа яе ўлоньне. Яна стогне і гладзіць яго курчавыя валасы.

Яна раз-пораз губляе прытомнасьць і прыходзіць у сябе, каб кожны раз адчуць у сваім улоньні і анусе, ці вуснах, новы хер.

- Медэя, Медэя. Брама адчыняецца, - чуе яна цяжкі, нізкі голас.- Ты гатовая прайсьці праз яе? Медэя. Медэя, ідзі да мяне. Моцныя рукі сьціскваюць яе сьцёгны, і яе быццам бы працінае маланка. Агромны, як пітон, чэлес, уваходзіць у яе, разрываючы цела. Яна крычыць, і надыходзіць чарната.

Яна прыходзіць у сябе ў невялікім паўпустым пакоі. Тут толькі ложак, і вакно, якое яна ня бачыць, а толькі адчувае па патоку сьвежага халоднага паветра і паласе сьвятла перад ёю. Яна ляжыць на падлозе пад ім, на голай плітцы. Пад ёй толькі нейкая трапка, прасьціна, якая ўся пакрытая плямамі крыві. Яе крыві. Яна намагаецца ўстаць, прыўзьнімаецца на локцях, і чуе

нейкі зьвінячы гук. Ланцуг. Яна прыкаваная тут на ланцугу, і ёй нікуды адсюль ня зьбегчы. Яна садзіцца на падлогу, ахоплівае ногі рукамі, і пачынае плакаць. Яе ўлоньне і анус баляць, ногі і рукі пакрытыя сінякамі, грудзі распухлі. І страшэнна хочацца піць. Яе вочы бачаць збоч міску вады – накшталт сабачай. Яна памагаецца ўзьняць яе рукамі, але ж рукі ня слухаюцца яе. Тады яна нахінаецца, і пачынае зь яе піць лёжа. У гэтая імгненьне дзьверы адчыняюцца, і нехта ўваходзіць у пакой. Ізноў яна чуе рогат. Ударам нагі міску выбівают з-пад яе рту, і вада выплёскваецца ёй прама ў твар, але ж яна рада і гэтаму – хоць кропле вільгаці. Яе ізноў узьнімаюць, ставяць на карачкі, і ізноў гвалцяць – яна ня бача хто. Жалезны ашэйнік на яе шыі не дае ёй апусьціць галаву. Яе цягнуць за ланцуг, і яна паварочваецца, каб ізноў аказацца тварам перад нечым чэлесам. Яны доўга трахаюць яе ва ўсе месцы, а потым сыходзяць. Яна падае на падлогу, і ўпіваецца ў мокрую, пакрытую крывёй і сьпермай прасьціну. Яна так хоча піць, што грызе яе зубамі. Губляе прытомнасьць. Нехта ўваходзіць ізноў. Яе ізноў гвалцяць. Нарэшце яна губляе лік часу, адчуваньне месца і прасторы. Яе сьцёгны ў крыві, вочы закатваюцца, ўлоньне пераўтварылася ў суцэльную рану. Да сьцёгнаў і ягадзіц немагчыма дакрануцца.

Яна ўздрыгвае. Дзьверы адчыняюцца ізноў. Але ж на гэты раз яе не кранаюць. Нехта вылівае на яе вядро вады, і яна пачынае лакаць яе прама з полу, а потым адчайна церці сябе рукамі. Неяк выцершыся мокрай прасьцінай, яна адпаўзае ўбок, і разумее, што ланцугу як раз дастаткова, каб узабрацца і легчы на ложак. Ён прапушчаны цераз нейкае кальцо накшталт шківу, якое рэгулюе яго дліну. Яны адпусьцілі яго ў апошні раз, калі былі тут, разумее яна.

Яна ляжыць на ложку, і дрыжыць. Дзьверы ізноў адчыняюцца. У пакой заходзіць Летыцыя. Яна апранутая ў вольны хатні спартыўны касьцюм, шырокія штаны і куртку на молніі, разшпіленую так, што бачная яе тонкая шыя. Падцягнуўшы рукава, яна выцірае падлогу, складае прасьціну ў вядро.

Потым яна падыходзіць да яе. У яе руках пакет з аденьнем – новы касьцюм, мяккія штаны і піжама з поясам, бялізна, а таксама пракладкі і палаценца.

- Я прынесла цябе апрануцца, ціха кажа яна. Яе белая скура пакрытая сінякамі ля шыі, як і тонкія запясьці рук.

- Почему они держат меня тут? Что с Глебом? – ціха запытвае яна. Ня тое каб гэта было ёй цікава – а проста каб запытаць.

- Глеба больш няма. І ня будзе, - ціха кажа Летыцыя. Ён зьнік з твайго жыцьця. Скажы дзякуй Богу. Пану, які выратаваў цябе. Праз боль.

Якому пану? – запытвае яна, не разумеючы.

- Майму айцу і мужу, - ціха кажа Летыцыя. Бо ён вызваліў цябе ад Глеба, і ад самое сябе. Болей ніхто не кране цябе. Ты ж ужо скарылася? Так?

- Так. Яна ківае. Ёй і сапраўды ўсё роўна.

Усё расплываецца ў тумане ў яе памяці. Яна памятае нейкіх людзей, мужчынаў, якія кідаюць на падлогу пасярод пакою яе мужа. Глеб і сапраўды без штаноў. Ён увесь пакрыт брудам і крывёю, кашуля парваная, вусны разьбітыя.

- Глеб, что с тобой? Яна кідаецца да яго, але ж нехта крэпка хапае яе за руку, і штурхае назад.

- Сядзь, - чуе яна ўладны голас. І не варушыся.

Яна і сапраўды ня можа паварушыцца – ад жаху. Такіх мужчын яна яшчэ ня бачыла ў жыцьці. І такіх людзей наогул. Яны для яе проста не падобныя на людзей. Нейкія чорныя пачвары, твары якіх расплываюцца ў змроку пакою. Летыцыя спакойна і абыякава глядзіць на іх, ціхенька седзячы на стуле. Нешта робіць у тэлефоне, потым ізноў узьнімае вочы.

Глеб бачыць яе, і пачынае крычэць – нема:

- Ты! Ты! Что ты им сказала? Тварь, стерва! Я ни в чём не виноват. Это ты вынудила меня. Ты дала мне понять тогда, помнишь? В Минске. Я же не дурак, и не забыл! Шлюха! Это из-за тебя, потаскуха! А ты? Что ты тут делаешь? – раптам накідваецца ён на яе. – Ты мои штаны погладила?

- Да, Глеб. Они в чемодане, сверху. Я сейчас … Яна намагаецца ўстаць, і чуе вокрык.

- Сядзець!

Ізноў садзіцца.

Мужчына паўстае, і падыходзіць да Глебу, нахінаецца, адкідваючы з вачэй чорную доўгую пасму. Па яго шырокіх плечах быццам бы праходзіць хваля.

- Ты навошта ў сеціве поркаўся? – запытвае ён. – Адкуль ведаеш назву кампаніі, якую ты шукаў?

- Вы из-за этого? – Глеб зьдзіўлена ўзьнімае на яго вочы. – Откуда вы…?

- Ты што думаеш, з дурнямі маеш справу? Мужчына ўсьміхаецца, так, што ў яе мурашы бягуць па скуры.

- Слухай мяне, шчанюк. Зараз разам са сьпецыялістам ты сядзеш, і пакажаш яму ўсе свае паролі, акаунты, і што там яшчэ. Як уваходзіў у даркнет, як ламаў банкаўскую сетку, як знайшоў кампанію. Ты насьлядзіў так, што ні божа ж мой. Думаеш, что ты недзе можаш схавацца? Дарэчы, ня ў першы раз ты так гуляеш прывольна. Але ж цяпер ты вырашыў зайсьці на маю тэрыторыю. Я ўжо не кажу, што ты дамагаўся маёй жонкі, самым непрыстойным чынам, а я забіваў і за меньшае. Мог бы цябе і цяпер забіць. Мужчына спакойна дастаў пісталет з карману штаноў. - Але ж вырашыў даць табе шанец. Праз тваю жонку – дужа добрая кабета. Сьвятая, і ты яе ня годны. Бастардо. Ён усьміхнуўся, і сплюнуў скрозь зубы.

- Выбірай – памерці, ці – тое, што я сказаў. Супрацоўніцтва.

- Супрацоўніцтва, - хрыпла вымавіў Глеб.

- Тады ідзі ў пакой.

- Нік, правадзі яго. Хай ён усё табе пакажа. Ты ведаеш, што.

Высокі худы хлапец у татухах і з дрэдамі, закручанымі вузлом,

кіўнуў. – Зьбірайся.

Глеб устаў – як быў, без штаноў, і схаваўся з высокім і некалькімі хлапцамі аховы у цемры пакоя. І пасьля гэтага яна яго ня бачыла.

Яны яшчэ аб нечым размаўлялі на італьянскам, і пілі. Летыцыя прынесла бутэльку віна, мужчына адкрыў, і наліў і ім па бакалу. Спачатку яны размаўлялі сур'ёзна, потым пачалі жартаваць – бачна, што афіцыйная частка сконьчылася. Мужчына ўзяў на калені Летыцыю, яна абняла яго за шыю. Ён пагладзіў яе пад піжамай, і сьняў верх, а потым ніз адзеньня. І потым адбылося ўсё гэта. І цяпер яна тут.

Глеба няма, і яе няма. Агнеса памёрла – яшчэ там, унізе. І на сьвет нарадзілася новая яна – Медэя. Яе цёмна-каштанавыя валасы пасмамі спадалі на плечы, мокрыя і халодныя ад вады. На твары фарба пераўтварылася ў жудасныя каляровыя плямы. Яна дрыжэла ад холаду, страху і болю. І яна адчувала сябе жывой. Толькі што нарадзіўшымся мокрым дзіцём, якога нечыя моцныя і пяшчотныя рукі з болем цягнулі на гэты, ці той сьвет.

Летыцыя са спачуваньнем глядзела на яе.

- Тут няма месца і часу, Агнеса… раптам яна вымавіла яе імя з прошлага жыцьця. І выправілася:

- Медэя. Памаўчала, і дадала:

- І тут мы – сапраўдныя, і ён тут – разам з намі.

Пан. Мой муж і каханы. Ты даведаешся яго, Медэя. Бо ж ён даў табе гэтае імя, і значыць – такі твой лёс. Медэя была чараўніцай – самай моцнай на зямлі. Летыцыя замаўчала.

- А ты – хто? – запытала яе яна.

- У мяне шмат імёнаў. Шхіна, Мара, Марыя. Ты ж заві мяне проста, як і раней – Летыцыя.

- А ён? Як мне зваць яго? – ціха запытала яна.

- Яго заві проста – Міхась. Бо яму падабаецца гэтае імя. Гэта адно зь яго імёнаў з прошлага жыцьця, дзе мы былі разам. Ён памёр са мной на руках – узышоў на касьцёр. Летыцыя замаўчала. – Ён для мяне – усё, Медэя. Я кахаю яго болей, чым сусьвет. Кахаю майго Гаспадара і Пана.

- Мяне болей ня будуць гвалціць? – запытала яна.

- Не. Болей ня будуць. У гэтым няма патрэбы. Бо ж ты ўжо памёрла, і нарадзілася нанова. Летыцыя пацалавала яе.

- Мяне таксама гвалцілі, шмат разоў, пакуль я не памёрла, і не сустрэла яго. І ён ажывіў мяне, і зьвярнуў у сьвет. І цяпер я зь ім разам.

- Прабач, што я ня верыла табе. Медэя абняла яе. Яе мокрае цела ўздрыгвала ад сьлёзаў.

- Ты не магла мне верыць, бо ты ня ведала. Цяпер жа ты даведалася, і паверыла. Летыцыя мякка пацалавала яе ў лоб. – Апранайся, і лажыся адпачываць. Табе трэба паспаць, Медэя. Яна ціха ўстала, і пакінула пакой.

Медэя выцерла валасы, пераапранулася ў чыстае адзеньне – мяккае і ўтульнае, і лягла на ложку, накрыўшыся коўдрай. Праз імгненьне яе змарыў сон. Яна спала доўга, і нічога ня сьніла – толькі нейкі белы шум, нібыта мноства крылаў віравала вакол. Калі ж яна прачнулася, ланцуга на ёй болей не было. Яна была вольная. Яна ўстала з ложку, пацягнулася перад вакном, за якім золак афарбоўваў лес у залатыя і ружовыя фарбы, павярнулася, адкрыла дзьверы, і пайшла па калідору туды, дзе бялеў квадратны сьветлы праём. У пакоі за яе сьпіной усталявалася цішыня. Нічога не зьмянілася пасьля яе ўходу. Толькі сонца афарбавала белую сьцяну ружовым.

Яна ішла, і ішла ў накірунку белага квадрату.

Калідор быў доўгім, і цёмным. Здаецца, з абодзьвух бакоў ад яе былі дзьверы, але ж яны яе не цікавілі. Яна ведала, што яны не прыназначаны ёй, бо яе чакала сьвятло.

Як зачараваная, яна рушыла да яго. Цяпер яна ня думала, ні як выглядае, ні што чакае яе там, у сьвятле. Яно проста вабіла яе, цягнула. Таму, што ў гэтым сьвятле быў ён, разумела яна.

Калі яна наблізілася, чатырохкутнік апынуўся выхадам з этажу мансарды, які вёў на невялікую пляцоўку з агароджай, зь якой уніз ішла вінтавая лесьвіца. Асьцярожна трымаючыся за парэньчы, паволі перастаўляючы нагамі, яна спусьцілася ўніз, туды, дзе чуліся галасы - мужчынскі і жаночы. Мужчынскі нешта запытваў, жаночы адказваў. Нешта такое, што яна разумела бяз словаў, і што ня мела словаў, якія б маглі ўмесьціць, ці апісаць гэта.

- Сьмерці няма! - шумелі, зьвінелі галасы. Сьпявалі, як патокі вясновай вады. Мужчынскі голас нагадваў чорную, магутную плынь, хвалі, якія разбураюць самы таўшчэзны лёд, а жаночы - срэбныя бубеньчыкі, птушыныя сьпевы высока ўгары, шапаценьне лядзяных карункаў, якія атачаюць берагі звонкай лясной крыніцы.

Прыжмурыўшы вочы, яна пайшла на іх, як сьляпая, што ня бачыць сонца, але ж адчувае яго цяплыню, вызначаючы па ёй накірунак руху.

У вялікім пакоі кухні мужчына сядзеў за круглым сталом, на якім стаялі чырвоныя ружы ў празрыстай, як лёд, вазе. Учора іх тут не было, падумалася ёй.

Пачуўшы яе крокі, ён узьняў твар.

- Добрай раніцы, Медэя! Цудоўнай раніцы ізноў надыйшоўшага дню. Ён шырока ўсьміхнуўся. Пры позірке на яго яна ўсё успомніла, ярка, і яе калені задрыжэлі. Гэта яго чэлес апошнім увайшоў у яе перад тым, як яе сьвядомасьць згубілася ў цемры. Яна памятавала яго выразна - магутныя пліты грудзей, чорны густы волас на іх, моцныя рукі і плечы, сьцёгны, на шырокам запясьці - бранзалет вялікага гадзіньніку зь бліскучага металу.

Цяпер ён быў апрануты, але ж яго цела яна выразна ўяўляла пад тонкай трыкатажнай тканінай. Яго цяглы вылучаліся пад рукавамі фуфайкі, спартыўныя штаны нацягнуліся на сьцёгнах.

- Добрай раніцы! Яна павіталася.

- Сядай. Пасьнедаем. Ты ж галодная, я мяркую? Ён зь цікавасьцю аглядаў яе - нібыта распранаў зьверху да нізу. Нарэшце, усьміхнуўся.

Пэўна, так яна яму падабалася больш - са зблытанымі валасамі, расьцёкшайся фарбай на твары, сінякамі па ўсяму целу.

І з разарваным улоньнем і анусам. У думках яна крыва ўсьміхнулася.

- Цяпер ты выглядаеш жывой. Жывой жанчынай, а не гаварашчай лялькай. Ён задаволена кіўнуў. - Жанчынай, у якой з'явіліся пачуцьці. Шчырай. Здольнай спачуваць. Ты ж ведаешь цяпер, што такое боль. Так?

- Так. Яна кіўнула.

- Тваё улоньне, і ня толькі, ведае, што такое хер, і нават не адзін адразу. Цябе цяпер херам не зьдзівіць. Нават і такім, як у мяне.

- Гэта менавіта так. Яна ізноў кіўнула. Ён рассьмяяўся.

- Прабач, калі я можа дужа шырока адчыніў цябе. Трэба было зрабіць добры праход. Ён цяпер не жартаваў - глядзеў.

- Дзякуй. Мне спадабалася. Яна апусьціла галаву. Ён сур'ёзна глянуў на яе.

- Няма за што. Мне - таксама.

- Можа, калі-небудзь мы яшчэ паўторым. Калі праход пачне зарастаць. Ён узьняў брыво. Яна, між волі, схамянулася ад жаху.

- Ня бойся. Я буду пяшчотным. Ён ізноў усьміхнуўся - шырока. Амаль зарагатаў.

З кухні падышла Летыцыя. У руцэ яна трымала форму для запяканьня, адкуль смачна і духмяна пахла бульбай і нечым яшчэ.

- Запяканка з крыветкамі і сырам, зь белымі грыбамі, і варанай бульбай у сьмятанным соўсе, - вымавіла яна, ставячы форму перад імі на стол на драўляную падстаўку. Узяла лапатку, і палажыла кожнаму зь іх па кавалку на тонкую белую талерку.

Мужчына неадрыўна глядзеў на яе, і ў яго вачах было нешта, што вымусіла яе пазайздросьціць сяброўцы. У яго вачах было каханьне - гарачае, як сонца, і вялікае, як сусьвет.

- Там яшчэ салата! - Летыцыя схамянулася. Ён паймаў яе за руку, і прыцягнуў да сябе. Яго рукі ўзьнялі ўгару яе блюзку, вусны кранулі маленькі ружовы сасок.

- Нясі. І захапі бутэльку віна - белага, сонейка. Яна адразу ўзьнялася, і сышла. Прынесла салату, і бутэльку.

Сьняданак прайшоў спакойна. Сонечныя промні з блёклага небу мякка гладзілі стол, ружы, ежу, гулялі па руках і тварах. Яна адпіла мінералкі, выпіла віна. Апетыт быў добры, ды сьпяшацца нікуды не хацелася.

Нарэшце, ён паеў, і ўзьняўся.

- Прынясі мне кавы, каханая. Я пайду папрацую. З гэтымі словамі ён накіраваўся на другі паверх, дзе быў яго кабінет - прыватны. Калі ён працаваў, то закрываўся там ад усіх, і нават ёй ход быў забаронены. Толькі па яго закліку, як цяпер.

- Добра, любы. Яна спагадліва махнула галавой.

Цяпер яны засталіся адны, і глядзелі адна на другую.

- Цяпер ты ведаешь, як гэта? - ціха вымавіла Летыцыя. - Калі цябе гвалцяць? Калі цябе маюць па чарзе некалькі чалавек на вачах адно аднаго. І калі ты выконваешь усе іх жаданьні да апошняга, і ў цябе суцэльна няма волі і магчымасьці адмовіць ім. Там, учора - ад цябе ж нічога не залежыла. Але ж апынулася ты тут па сваёй волі. І мы сапраўды ня ведалі, што так адбудзецца з Глебам, і жадалі шчыра цябе дапамагчы. Мы і дапамаглі цябе, дарэчы. Ён дапамог. Гатэль аплачаны, і ты - тут. Мы далі табе і ежу, і адзеньне, і кроў. Толькі тое, што

адбылося, мы прадбачыць не маглі. Зь ім, і з Джаваньні - заўсёды так. Ніколі ня ведаеш, якім сваім тварам ён павернецца да цябе.

Я разумею, ты магла б пайсьці ў паліцыю. І нават калі б ты пайшла, - а ты гэтага ня зробішь, бо Глеб твой - злачынец, які ўзламаў банкаўскую сетку, і дамагаўся жанчыны, да таго ж, шантажом, а гэта зафіксавана, - яна ўзьняла тэлефон і паказала яго сяброўцы, - тое, што засталося ў тваёй душы, яно застанецца там назаўсёды. Шнары. Яны невылечныя. Прыніжэньне, гвалт, боль. Ты ўсё жыцьцё будзеш памятаваць іх. Таксама, як я памятаю свае. Яны будуць паўставаць перад табой і ў дзень, і ў начы. Яна замаўчала.

А потым працягнула:

- А калі ты захочаш распавесьць некаму аб гэтым, то зразумееш, што погляд іншых на тваю бяду адрозьніваецца ад твайго. Ты пачуешь, пад выглядам суцяшэньня, што твая бяда - гэта зусім не бяда. І што слухаць пра яе гідка і агідна, і аб такім прыстойныя людзі не гавораць услых. Прыстойная кабета, калі ўжо зрабіла такую памылку, што трапіла ў гэткія акалічнасьці, нікому і ніколі ня будзе распавядаць пра іх. Калі ж распавесьць, то адразу страціць права называцца прыстойнай. А стане проста дзівачкай, шлёндрай і вар'яткай, так, як ёй стала я. Але ж гэта нічога. Лепей быць вар'яткай, чым зьмярцьвелай душой. Вар'яткай жа быць зусім ня блага. Ты ўбачыш - табе спадабаецца. Шмат чаго не істотнага перастае існаваць. І многа ланцугоў спадзе. Вар'ят - насамрэч адзіны вольны ў сьвеце. Бо ён яму не належыць. Ён парваў зь ім сувязь. І яму адкрыўся іншы, сапраўдны сьвет, дзе існуе толькі Пан, а па-за межамі яго няма нічога.

Яна замаўчала ізноў.

Медэя моўчкі глядзела на яе.

- Я цябе разумею, - ціха вымавіла яна. - Вар'яткай быць лепей, чым разумнай. Бо розум абмежаваны. Вар'яцтва ж распрасьціраецца бясконца далёка. Па-за межы гэтага сьвету.

- Дзе мы цяпер, - ціха вымавіла Летыцыя.

- Дзе мы цяпер. Медэя кіўнула.

Глава 61: Айцец

Дзяўчынка трымае мужчыну за руку. Яны ідуць па дарожцы парка. Стаіць раньняя вясна, і на дрэвах вісяць кармушкі – якіх толькі няма! І домікі, і абрэзаныя бутэлькі, і розныя дзіўныя канструкцыі – ці то касьмічны карабель, ці падводная лодка ці капсула, ці – проста столікі - рэстаран пад крышай. Усё, каб толькі птушкі сілкаваліся пасьля зімы. Яшчэ халодна, і на дрэвах няма лістоты. Маленькая рука даверліва трымае руку вялікую. Ён глядзіць на яе, і ўсьміхаецца. Усьміхаецца і яна – ад шчасьця. Яе вочы зьзяюць, шчокі пачырванелі ад холаду. Дует пранізьлівы вятрыска, але ж ім цёпла разам. Ёй цёпла ад яго рукі, а яму – ад яе вусьмешкі. Дзяўчынка і мужчына крочаць побач – удваіх. Болей ім ніхто не патрэбны, і нікому яны не цікавыя. Можа, толькі які прахожы азірнецца, праводзіць позіркам: якая прыгожая пара! І ў мужчыны, і ў дзяўчынкі – чорныя валасы, у яе – доўгія густыя хвалі ніжэй лапатак, вольна ліючыеся з-пад цёплай пухнатай шапкі. У яго – карацейшыя, да плечаў, таксама густыя і хвалістыя, чорныя, як ноч. Вецер цярэбіць іх, кідае пасмы яму ў твар, і ён адводзіць іх вольнай рукой – другая яго рука занятая: яна пяшчотна трымае маленькую дзявочую. Дзяўчынка – ужо не дзіця, але ж і не падлетак. Можа, год адзінаццаць ці дванаццаць. Яна нагадвае аленя сваімі доўгімі ножкамі і ручкамі. З-пад кароткай пышнай юбкі бачныя вязаныя белыя панчохі, шчыльная цёплая ваўняная куртачка з футравым каўнерам аблягае яе, зашпіленая, уцепленая доўгім белым шарфам. На нагах – кароткія сапожкі, апушаныя футрам. Ужо не марозна, аднак і ня цёпла, але ж дзяўчынка хоча выглядаць прыгожай. Яна і выглядае – прыгожая такая, што нагадвае парцалянавую ляльку, сваімі вялікімі вачыма, белай скурай, чорнымі вейкамі і пухлявым ружовымі вуснамі маленькага рту. Яе ручку, ружовую ад холаду, грэе пяшчотная мужчынская далонь.

На яе руцэ няма рукавіцы. Можа, згубіла, а можа – зьняла, проста каб адчуваць цяпло яго вялікай кісьці.

- Тата, глядзі, птушкі! – радасна вымаўляе яна, паказваючы на

кампанію сініц, дзелавіта распраўляючыхся зь зернем.

Вечар надыходзіць – залаты, ружовы, і, калі б не чапляючы за вушы вецер, то можна падумаць, што вясна зусім ужо ўвайшла ў свае правы.

Мужчына нахінаецца да дзяўчынкі.

- Ты мая птушачка, - з усьмешкай кажа ён. – Маё маленькае птушаня. Чырыкаеш, як сінічка.

- Я не маленькая, я вялікая! Мне хутка ўжо дванаццаць! Яна важна глядзіць на яго.

- Зусім дарослая, красуня мая, - жартуе ён. – Замуж пэўна пара.

- Я не хачу замуж. Хіба толькі – за цябе! – адказвае яна сур'ёзна. Ён пазірае ёй у твар, і сумна ўсьміхаецца, трымаючы яе маленькую далонь.

- Пройдзе час, маленькая, і ты аставіш мяне. Знойдеш добрага хлопца, - ціха кажа ён.

- Не! Яна амаль выкрыківае гэтае "не", так, што прахожыя азіраюцца. Спыняецца, і хапае яго за руку – другую, крэпка, наколькі дастае сілы яе маленькіх ручак.

- Не, ніколі я не пакіну цябе. Я не хачу хлопца, я хачу цябе. Я толькі цябе люблю! На яе вачах з'яўляюцца сьлёзы. Ён прыціскае яе да сябе, гладзіць па валасах вялікай далоньню. Яна ўтыкаецца носам ў шэрую воўну яго паліто.

- Татачка, ты ня кінеш мяне? – ціха запытвае яна. – Ніколі, маленькая мая. Ніколі я цябе ня кіну. Мы цяпер заўсёды будзем разам. Ён абдымае яе за плечы. Яго рукі – вялікія, цёплыя, і так моцна і надзейна біецца яго сэрца, да якога яна прыціснулася шчакой.

Так магло б быць. Але ж так не было. Яна крочыла па гэтаму парку адна – са школы. Катаржына затрымалася недзе ўвечары – у нейкай сяброўкі. Яна ж, Летыцыя, ужо дарослая, і сама дамоў прыйдзе, і вячэру падагрэе – у мікрахвалёўцы. І будзе

сядзець у цёмным пакоі, і глядзець у вакно на пусты двор, вечарэючае неба, аблокі і птушак у кармушцы за вакном. У яе таксама ёсьць кармушка – уласная. Яна шчодра сыпе туды зярняткі. А можа, гэтыя птушкі знойдуць яго? Яны раскажуць яму, што яго дачка самотная, сядзіць адна ў паўцёмнай хаце, і глядзіць за вакно – калі ён перасячэ гэты двор, пазваніць у дзьверы, возьме яе за руку, і павядзе яе – далёка. Яна ня любіць маці. Маці крычыць, ругаецца – увесь час. Маці яна баіцца.

- Татачка, - шэпча яна. – Татачка, дзе ты? Чаму ты пакінуў мяне? Ты ж ёсьць, я ведаю. Прыйдзі да мяне, і, дзе б ты ня быў, забяры мяне з сабой. Тата, татачка, каханы! Яна вымаўляе гэта ўслых, шэпча мокрымі ад сьлёзаў вуснамі. У дзьвярах паварочваецца замок - маці зьвярнулася. Яна ўздыхае, выцірае вочы, і закрывае штору на вакне.

Гэты вечар вясновы, і ціхі. Такі ж ружовы. І над лесам чутныя птушыныя галасы – праўда, гэта крычаць чайкі. Іх бы адвадзіць, а не падкармліваць. Мінск зь яго сінічкамі і вераб'ямі застаўся недзе далёка, у дзяцінстве, куды вярнуцца, нажаль, не магчыма. Яна ўваходзіць у пакой.

У руках яе кубачак на талерцы. Гарачая кава дыміцца, вытачае водар.

- Каханы, я прынесла каву, - ціха кажа яна.

- Пастаў сюды, сонейка. Ён паварочваецца да яе, паказвае на край сталу. Яна ставіць чашку – збоч, каб ён не змахнуў рукой. Так ужо было, ён можа не заўважыць.

- Сінічкі сьпяваюць, - ціха кажа яна. – Я чую. Недзе далёка, дома. Даўно. На яе вачах з'яўляюцца сьлёзы. Ён паварочваецца да яе – цяпер поўнасьцю.

- Сінічка мая маленькая, - пяшчотна кажа ён. Яна абдымае яго за шыю, прыціскае галаву да грудзей, уздрыгваючых пад мяккай піжамай.

Яго рукі ахопліваюць яе сьцёгны. Яна гладзіць яго валасы, ён удыхае яе пах – глыбока, уцягвае паветра зь яе водарам, і

ўздыхае поўнымі грудзямі.

Яна такая танюткая і маленькая ў яго руках – як трасьціначка. Фея, прыйшоўшая да яго зь веснавых сноў.

- Я хацела б, каб ты быў маім айцом, - шэпча яна. – Ты ж мой айцец, каханы? Праўда?

- Хто хочаш, буду для цябе, сонейка. Толькі б ты была шчасьлівая. Ён цалуе яе плячо, шыю.

- Я хачу быць маленькай, - ціха шэпча яна. – Ізноў. Хачу ісьці с табою па вясновaму парку. Толькі ты, і я – разам. Яна адчувае пад рукамі яго шырокія плечы. Ён асьцярожна сьцісквае яе тонкае цела, прыжымаючыся да яго шчакой. У яго вачах стаяць сьлёзы. У яе вачах – таксама.

- Дзяцінства не вярнуць, - ціха кажа яна.

- Хадзі да мяне. Ён паварочваецца, і яна садзіцца яму на калені.

Ён пазірае ёй у вочы. Нахіляецца, і закрывае яе вусны сваімі. Яна закрывае вейкі. Яго вусны такія салодкія. Ад яго пахне церпкім мужчынскім пахам – сумясьсю парфюму, цыгарэтаў, кавы, водару яго цела, які гучыць для яе, як нізкая, вібруючая струна, адгукаючаяся ў яе ўлоньні.

Яна абдымае яго за плечы, і адчувае, як яго вусны выціраюць яе сьлёзы.

- Сонейка маё. Дачушка мая, - ціха кажа ён, абдымаючы яе. Яна кладзе галаву яму на плячо. Птушкі цяпер гучаць зусім громка, сьпяваючы у самым яе сэрцы.

Глава 62: Плоць і кроў

- Ты любіш юных, Мікеле?

- Да, Джаваньні. Ты ж ведаешь. Ён пацягнуўся, расправіў плечы. - Зусім юных. Пяшчотная скура, маленькія грудзі, мяккае ўлоньне - шаўкавістыя валаскі.

- Колькі лет Летыцыі, Мікеле?

- Дваццаць адзін. Яшчэ зусім дзіця. Ён запаліў цыгару.

- А выглядае ня болей, чым на сямнаццаць. Джаваньні ўсьміхнуўся.

- Як ты яе трахаеш сваім херам, Мікеле?

- Ёсьць спосабы. Уваходзіць трэба, калі ты напалову гатовы. Калі добра ўзбуджаны, то можна яе парваць. Галоўка не праходзіць.

- Бачыў я тваю кілду. Джаваньні ўсьміхаецца. - Табе толькі кабылаў трахаць.

Ён рагоча.

- Навошта мне кабылы? Я што, жарабец? - ён паціскае плячыма.

- Ты паглядзі на сябе. Джаваньні працягвае падшпільваць. Грыва, хер, і грудзі як у каня. І ўсё астатняе. Ты ж прама кентаўр.

- З канём мяне яшчэ ня параўноўвалі. А вось з ваўком - было. Ён сьмяецца.

- Так як гэта - ябаць яе, Мікеле? Раскажы.

- Расказаць не магу. Словаў ня маю. Ён усьміхаецца. - А вось паказаць - магу.

Яны прыціскаюць яе вялікімі целамі. Іх вусны на яе грудзях - убіраюць яе саскі.

- Лашчыць такія грудзі, Мікеле, каштуе месы ў самом Ватыкане.

- Гэта каштуе значна даражэй, Джаваньні. Ён нахіляецца, і яго вусны закрываюць яе сасок, вусы кранаюць скуру.

- Цела анёла, Мікеле. Клянуся Найсьвяцейшай дзевай. Джаваньні задаволена прычмоквае.

- Цела Найсьвяцейшай дзевы, Джаваньні. Яго рука гладзіць яе грудзі, вільготныя ад іх вуснаў. Яе саскі тырчаць вострымі шпілямі сабора, навершамі чырвоных суніц на гладкай белай скуры.

- Не магу адарвацца, донна. Джаваньні прынікае да яе ізноў, уцягвае, і цягне сасок.

- Ты пакажаш, як яе трахаць, Мікеле? Навучыш мяне трахаць яе? Голас Джаваньні хрыплый, глухой, як ноч.

- Пакажу, але ж трахаць ня дам. Яе ружовая похвачка не для твайго чорнага хера, Джаваньні.

- Сапраўды, мой хер ня годны найсьвяцейшага цела панны. Я толькі прылажуся да яе сьвятая сьвятых, куды можа ўваходзіць толькі сьвятар. Джаваньні ўсьміхаецца.

- Менавіта. Падгатоў яе для мяне, Джаваньні. Пакажы як ты шануеш панну. Выліжы яе ўлоньне да бляску. Ён гладзіць яе грудзі рукой, другой паглажвае чэлес. Той ужо напаўгатовы - вялікі, наліваючыйся крывёю. Джаваньні нахінаецца, і яго вусны ўпіваюцца ў яе плоць.

- Яна мае смак персіка, Мікеле. Адчуваю забаронны плод. Джаваньні разводзіць яе ягадзіцы, пакрываючы пацалункамі сьцёгны.

- Уваходзіць трэба пяшчотна. Глядзі. Ён бярэ рукой чэлес, аграменны ў параўнаньні зь яе тонкім сьцягном, і асьцярожна ўпраўляе галоўку ў ружовую мокрую ружу. Націскае, і яна

ўскрыквае. Ён пачынае рухацца. Яго чэлес расьце. Джаваньні зь цікавасьцю глядзіць на яго.

- Гэта дзіва, Мікеле! - з пашанай кажа ён. - Я ніколі не сумняваўся, што ты Бог, бо можаш тварыць цуды. Цяпер жа я сьведчу гэта сваімі вачыма. Яго плоць чырванее, і ўздуваецца. Нарэшце ён выліваецца ў яе. Джаваньні кранае чэлесам яе грудзі, і рухаючы рукой выліваецца ёй на сасок. Стогне, трэцца аб яе галоўкай.

- Дзякуй Госпадзі за вялікую тваю ласку, - ціха кажа ён. Бо ты явіў і яўляеш сябе нам бясконца.

- Жанчына ня можа лічыцца сьвятой, пакуль яна не даведалася хера. И больш за тое - яна павінна стаць блудніцай. Блудніцай дзеля Госпада. Якімі былі Марыя Магдаліна і сама Найсьвяцейшая Панна.

Яна павінна забыцца на сябе, пазбавіцца розума. Стаць вар'яткай. Бо розум - гэта каўпак, які не дае гарэць Сьвятлу. Боскаму сьвятлу ў сэрцы. Сэрца запальвае Бог. Бог сапраўдны. Розум жа прыдумаў Д'ябал - князь гэтага сьвету.

Яна ляжыць у яго на руках. Ён лашчыць яе грудзі. Толькі што яго чэлес адтрахаў яе, так, што ногі ня сыходзяцца. Ён хоча яе ўвесь час - нічога ня можа зрабіць. Здаецца, што семені ў ім сабралася проста бясконцась: хопіць на птушыную дарогу. Ён выліваецца ў яе бурна, залівае яе ўсю. Канешне ж, столькі год чакаў. Любіць яе марудна, доўга. А куды сьпяшацца? Любіць цалаваць яе ягадзіцы, похвачку, сьцёгны, грудзі. Яна - маленькая перад ім, слабая. Кволае тонкае птушаня. Калі ён узьнімае яе на рукі, зусім не адчувае вагі. Вось і цяпер - яна ляжыць у яго на грудзях, прыціснуўшыся да іх вільготнай шчакой. Скурай сваіх грудзей ён адчувае яе подых. Чорныя валасы на іх намоклі - ад яго поту, і яе вільгаці. Ён гладзіць яе валасы. Яе вусны саграваюць яго сваім дыханьнем. Кранаюць яго скуру - мякка, па-дзіцячы. Яна асьцярожна цалуе яго. Яе пацалункі казычуць яго крыламі матылька, ападаюць пялёсткамі. Яна цалуе яго саскі - ледзь кранаючы. А потым прыціскаецца да саску вуснамі. Ён адчувае дакрананьне яе

языка - вільготнага, цёплага, які абводзіць наверша яго саску, гладзіць арэолу. А потым яе вусны асьцярожна сьціскаюць яго. Ён накрывае яе валасы рукой. Яна - як дзіця ля яго грудзей. Раптам яго чэлес устае - адразу. Пругка наліваецца крывёю. Ён асьцярожна пасоўвае яе ўніз, туды, дзе ўзьнімаецца яго плоць. Яна нахіляецца над ім і пачынае лізаць яго чэлес. Яе маленькія грудзі труцца аб яго сьцягно, жорсткую, пакрытую валасамі скуру. Яе скура мяккая, амаль празрыстая. Яна прыціскаецца да яго сьцягна, адчувае цьвёрдыя, як камень, мышцы.

- Лажыся, - ціха кажа ён, і нахіляецца над ёй. Яе тонкія ногі рассунуты, похва набухла, вільготная ад жаданьня. Галава адкінута. Зьнізу яна бачыць яго над сабой, і ў яе ўсё сьціскаецца - ён такі вялікі. Яго чорная барада адрасла, валасы закрываюць шчокі, неперахопленыя гумкай. Як жа яму ўвайсьці ў яе?

Ён асьцярожна рассоўвае яе ўлоньне пальцамі, уваходзіць у яе глыбока, рухаючы далонню, так, што яна громка стогне ад болю і жаданьня. Яе сьцёгны сьціскаюць яго руку. Ён расоўвае іх і хутка ўводзіць у яе чэлес - паглыбляецца, раскрывае яе поўнасьцю. Яго сьцёгны рухаюцца над ёй, як поршні, і нябёсы плавяцца ад асалоды. - Я буду трахаць цябе, Медэя. Трахаць груба, брудна і жорстка. Бо мая красуня стамілася - беднае дзіця, а мой хер яшчэ поўны. Ён стаіць перад ёй на парозе - голы. Аграменны чэлес тырчыць з-пад мускулістага жывату прама на яе. Чорныя зблытаныя валасы закрываюць твар.

Яна ськідвае сукенку, і становіцца перад ім задам. Яго рукі бяруць яе сьцёгны. Ён уваходзіць у яе раскрытае ўлоньне, груба, хутка, глыбока. Трахае яе жорска, біецца мудамі аб ягадзіцы, выходзіць з улоньня, і ўсаджвае свой хер у зад. Адразу канчае, бье яе далоньню, і сыходзіць. Яна падае наперад, пераварочваецца, рассоўвае ногі і адчувае яго семя ў сабе, закрываючы ўлоньне рукой.

Глава 63: Гісторыя

Яны ізноў сядзяць разам унізе. Сьнедаюць.

- Што будзе са мной далей? - ціха запытвае яна.

- Тое ведае толькі Бог. Летыцыя ставіць перад ёй талерку, выстаўляе пасярод сталу блюда з аладкамі. Асобна - талерку са смажанінай у соўсе. Ён накладае сабе аладак на блюда, і ўсьміхаецца.

- Ты навошта ўзяла калоду? - запытвае ён. Яна ўзьнімае на яго вочы.

- Калоду таро. Карты. Ты ведаеш, што гэта брама, і шлях да мяне?

- Не. Яна качае галавой.

- Ты многа чаго ня ведаеш. Але ж даведаешься. Усё - у свой час. Яна прапанавала табе выйсьця. Шлях з гэтага сьвету вонкі. І ты стала на яго. Тое, што адбылося, павінна было адбыцца. Ён адкідваецца на стуле, кранае рукой бараду.

- Гэта было жорстка, разумею. Але ж для кожнага шлях адкрываецца па-свойму. Для цябе ён такі.

Яна моўчкі апускае вочы ў талерку.

- Ты шкадуешь? - запытвае ён.

- Не. Яна качае галавой.

- Добра. Бо ты - вядзьмарка. Гэта твой шлях, і твой лёс.

- Так бывае? - ціха запытвае яна.

- Бывае. Кожная душа праходзіць свае шляхі, уласныя ёй. Вядзьмарка - гэта ня лёгкі, але ж паважаны шлях. Усё ж гэта шлях да ведаў. Ён ківае.

- Я таксама быў чараўніком. Ды гэта было даўно.

- А хто вы цяпер? - ціха запытвае яна.

Ён шырока ўсьміхаецца, ва ўсе белыя зубы.

- Ты ведаеш.

Яна ківае.

- Я - Д'ябал. У тваім сьвеце я буду такім. Бо толькі такім ты можаш мяне ўспрыняць.

- А яна? Летыцыя? Яна таксама вядзьмарка? - запытвае яна.

- Не. Ён качае галавой. - Яна - Шхіна. Марыя. Маё улюбёнае дзіця, жонка і каханая. Бо яна любіць мяне так, як ты ня можаш і ўявіць. І ты ня можаш уявіць, як яе люблю я. У яе душы няма месца нічому, акрамя каханьня. І ніхто, акрамя яе каханага, ёй не патрэбны. Нават калі ўвесь сусьвет згарыць, калі яе будуць трымаць мае рукі, яна будзе шчасьлівая.

Ён задуменна глядзіць на Летыцыю. Яна ж глядзіць на яго вачыма, якія, здаецца, бачуць некага за ім – нешта, ад чаго на яе твары з'яўляецца мяккая вусьмешка, і ён пачынае вылучаць зьзяньне – адлюстраванае сьвятло.

Яе валасы ліюцца па плячох, як каштоўны покрыў – гладкія, бліскучыя. На ёй апранутая тонкая чорная фуфайка, з выразам, адкрываючым плечы, на шыі блішчыць танюткі ланцужок зь белага золату, і на ім – дыямантавая кропелька. Скура белая, і мяккая, як шоўк. На імгненьне яна задумалася аб нечым, і быццам застыла ў бясконцасьці, стаўшы ідэальным вобразам, які нарадзіла боскае ўяўленьне.

Ён глядзіць на яе зь любоўю, вялікай, як сусьвет. Яна ж нібыта бачыць яго праз яго, і радасьць на яе твары такая вялікая, што яе ня можа ўмесьціць чалавечае сэрца.

- Ты ведаеш, што такое Любоў? – запытвае ён яе.

– Цяпер – так, - ціха адказвае яна.

- Любоў прыйдзе да цябе ў свой час. Пакуль жа тваёй душы трэба пасталець, - адказвае ён. А сталее душа праз пакуты. Ня шмат хто гэта ведае. І ніхто гэтага не жадае. Няма такога чалавека, які б сам па сабе жадаў пакутваць. Але ж нішто не натхняе і не ўзьнімае яго так, як назіраць пакуты іньшых. Той жа, хто можа сам узьняцца, пакутуючы, сапраўды годны таго, каб сесьці па правую руку ад Бога. Так, як калісьць пасеў ён. Хрыстас. Ісус – ня Бог. Гэта – кожная пакутуючая душа. Кожны пакутнік праходзіць шлях Мешыаха – узьнімаецца на крыж. А яшчэ пакуты вучаць пашане – да таго, хто пакутуе. Да жыцьця. Да самога сябе, не істотна – ці гэта той, хто з'яўляецца сьведкай, ці сама ахвяра.

- А кат? – ціха запытала яна. – Кат, які карае пакутніка?

- Яго лёс найбольш не зайздросны, і бярэмя яго цяжкое. Ня кожная душа можа ўзьняць яго. І ў любым чыне яна панясе пакараньне. Калі толькі сама ахвяра не адпусьціць яе грахі. Так, як мае грахі адпусьціла яна. Я – той, хто згвалціў і забіў яе. Але ж яна дзівосным чынам ажыла, праз ласку Пана, які явіў і ёй, і мне незьлічоную міласьць. Бо яна пакахала мяне. Я ж кахаў яе даўно – кахаў ад сатварэньня сусьвету. Толькі каханьне можа апраўдаць яго існаваньне, і ўсе тыя рэчы, што робяцца ў ім. Бо адзіная іх мэта – вучыць душы каханьню, боскаму, не зямному.

Я забраў тваю душу праз сваю вялікую міласьць. І праз тое, што твая душа сама прасіла мяне аб гэтым. Бо ж там, на зямлі, ты не жыла. Ты думала, што жывеш. Аднак гэта была сьмерць, найгоршая за сьмерць, якая, насамрэч, вызваленьне. Бо ты забівала сваю душу. Твая душа пакутвала ў тваім целе, і малілася да мяне. Так, душа можа маліцца, калі цела яе ня чуе. І Бог заўсёды чуе такую душу, і пасылае ёй вызваленьне.

- А цяпер дзе я? – ціха запытала яна. – Ты – у Адхлані. Ты пакуль ня вызвалена поўнасьцю, бо на гэта табе спатрэбіцца шмат жыцьцяў. Тут жа, у Адхлані, усё адбываецца больш хутка. Ты зможаш пражыць іх хоць усе адразу, і адначасова вучыць некалькі вурокаў. Такое таксама магчыма.

- Я вярнуся на зямлю? – ціха запытала яна.

- А ты хочаш? Ён усьміхнуўся.

- Так. Яна кіўнула.

- І кім ты будзеш там? Ізноў Агнесай? Бо тваё жыццё у яе целе яшчэ ня скончана, і я магу яго працягнуць.

- Не. Яна пакачала галавой.

- Вяртацца табе яшчэ рана. Ён задумаўся. – Ды ты і ня прымеш самое сябе. Ту, якая ты цяпер. Ці ты можаш уявіць большую процілегласьць, чым Агнеса і Медэя?

Яна ўсьміхнулася.

- Не…

- Пакуль адпачывай тут. Як лічыш, што б Агнеса зрабіла найперш, пасьля таго, што адбылося, калі ачуняла?

- Мяркую, што яна б зьвярнулася ў паліцыю. Яна ўсьміхнулася.

- Менавіта. Усьміхнуўся і ён. - Таму цела Агнесы спакойна ляжыць у лесе. Можа, яго калі і знойдуць. А можа – і не. Насамрэч, у лесе шмат целаў, якія ніхто не шукаў, і ня будзе шукаць. Цяпер яна ляжыць, як паламаная лялька, уся парваная, голая на белым сьнезе, які зрабіўся чырвоным ад яе крыві. Калі ты вернешся ў яе, ты ачуняеш. Папаўзеш па сьнегу, дабярэшся да шасе, і нарэшце знойдзеш дапамогу. У бальніцы ты раскажаш, што з табой адбылося. Выклікаюць паліцыю, і яна накіруецца па адрасу. І што жа яна знойдзе? Стары, закінуты дом з закалочанымі вокнамі сярод такіх жа старых, закінутых вілаў. Ні воднага сьляда, нічога, ні крыві, ні рэшткаў чалавечага жыцьця. У гэтым доме многа год нікога не было. Бо я пабудаваў свой дом далёка па-за межамі таго, што завецца чалавечым сьветам. Я і яна можам выходзіць зь яго, іньшыя ж трапіць у яго ня могуць, калі на тое няма майго дазволу. На жаль, я не магу закрыць свой дом ад багоў і істотаў, а Адхлань – як прахадны двор. Некалі аднаму зь іх удалася нават падстрэліць мяне. На зямлі шмат такіх месцаў, якія выглядаюць закінутымі, ці –

звычайнымі. Аднак самае галоўнае адбываецца па-за завесай. Ці – калі гаснуць сьвечы, і надыходзіць ноч.

- А Летыцыя? Яна – жывая? Яна пачула, як яе голас гучыць, быццам бы ў вялікай пустой зале – адбіваючыся ў бездані вакол.

- Жывая. Яна – чалавек, і можа вольна хадзіць з аднаго сьвету ў другі. Як і я. Нашыя целы – чалавечыя. Самыя сапраўдныя. Як і тваё. Адхлань – ня месца для бесплотных духаў. Калі ўжо цела з'явілася, яно нікуды ня зьнікне. Аднак цела – гэта ня ўсё, як і душа. За імі ёсьць яшчэ нешта, большае. За кожным чалавекам стаіць бог. А за кожным богам, ці багіняй, стаіць Ён. Насамрэч, існуе толькі Ён, і Яна. Бог і Шхіна. І ўсе мы – іх адзеньні, якія божай ласкай набылі ўласнае жыцьце. Як дзіця нараджаецца ад плоці бацькоў, так і душы нараджаюцца ад каханьня Шхіны і Бога. Нараджаюцца ўвесь час, бо Бог і Шхіна ніколі не спыняюць кахаць адно аднаго. Нявеста заўсёды знаходзіцца ў абдымках жаніха. Як яна знаходзіцца ў маіх абдымках. Цяпер яна ня чуе мяне, бо я гавару з табой. Яна ж – там, са мной, у бясконцасьці. Маё каханае дзіця. Любая мая. Сама дасканаласьць, і радасьць майго вока.

- Там, на зямлі, я думала, што яна вар'ятка. Але ж я не сьмяялася зь яе.

- Ты проста лічыла яе некім накшталт дзіця. І ты была правая. Бо ж яна – і дзіця, і вар'ятка там. У вашым сьвеце, які таксама і мой. Толькі вы мяне ў ім ня бачыце.

- Вы – Бог, Міхась? – яна ўзьняла на яго вочы.

- Я - Д'ябал. І адначасова я – Бог. Я спакушаю, і я выратоўваю. Я караю, і я мілую.

І я вучу. Вучу душы. Цяпер я вучу тваю душу. Ешь, цябе трэба падсілкавацца. У цябе яшчэ шмат часу, і шмат работы па выпраўленьню сваёй душы. А потым, можа, я і вярну цябе. Я і сам яшчэ ня ведаю – і ў гэтым цікавасьць, і асалода жыцьця нават і для мяне – для Бога. Бог ніколі ня ведае, як разгарнуцца падзеі ў яго гісторыі. Толькі калі гісторыя сусьвету будзе напісаная, і калі мы ўсе, усе душы ў ім, станем Богам, мы

прачытаем яе разам.

Ён шырока ўсьміхнуўся.

- І гэта будзе самая цудоўная гісторыя, якая толькі існавала ў сьвеце.

Глава 64: Вяртаньне

Яна зь цяжарам разьляпляе вочы, расплюшчвае вейкі. Усё яе цела баліць. Яна ня можа лакалізаваць выток гэтага болю – здаецца, ён усюды. Баліць цела, баліць душа. Яе галава кружыцца, і калі яна хоча павярнуцца, то ўскрыквае. Яна ляжыць у нечым мокрым, разумее яна. Нешта расьцякаецца пад ёй. У яе, пэўна, пайшлі месячные – прасьціна мокрая ад крыві. Дзе яна? У гатэлі? Успаміны ўскользваюць ад яе, яна, наморшчыўшыся, намагаецца намацаць іх, і ізноў правальваецца ў сон – цяжкі, гарачы.

- Яна трызьніць, каханы. Трэба выклікаць доктара, - чуе яна ціхі, пяшчотны жаночы голас, у якім гучыць шчырая заклапочанасьць.

- Ня трэба, любая. Яна хутка ачуняе. Усё будзе добра. А доктара нельга. Ты ж разумееш, чаму.

- Так, каханы. Мяккая рука кранае ёй лоб, гладзіць, і ад яе ідзе прыемная прахалода. Гэта жаночая далонь такая пяшчотная, такая ласкавая, што ад яе дакрананьня хочацца плакаць. Пэўна, гэта рука анёла, думае яна, ці – самой прысьвятой дзевы, і яна ўжо ў раі. Але паступова яна пачынае вяртацца ў рэальнасьць. Яе вочы канчаткова адкрываюцца, і яна бачыць яго, і яе. Мужчына нахінаецца над ёй, хмурыць бровы, углядаючыся ёй у твар.

- Жыць будзеш, красуня. Ён усьміхаецца. – Ня так ужо і проста памерці, асабліва калі не прыйшоў час. А вось цябе, я бачу, зьвярнулі. Пагуляла ты на тым сьвеце, ды і хопіць. Трэба працягваць жыць. Трэба жыць, красуня. Яго вялікая рука гладзіць яе валасы, яна жорсткая, але ж і мяккая адначасова. Яго вочы пільна ўглядваюцца ў яе, нібыта шукаюць нешта. Знаходзяць, і ўсьміхаюцца. Ізноў у іх гарыць азарны вагеньчык – хлапечы, ня гледзячы на зморшчынкі вакол вачэй. Яго твар прыгожы, з густымі чорнымі бровамі, пранізьлівымі карымі вачыма, якія набываюць зялёнае адценьне дубовай лістоты, калі

ў іх трапляе залаты прамень.

Ніколі яна яшчэ ня бачыла такі твар. Яго скура смуглая, барада густая. Высокія скулы і крыху ўпалыя шчокі, жорсткія вусны, бровы ссунутыя, здаецца, заўсёды, чорныя валасы спадаюць на лоб, робячы твар доўгім, як лік Спаса на старой іконе. Ад яго вее старажытнасьцю, гэта не сучасны твар, разумее яна. Ён і вабіць, і пугае, і ў ім чалавечае яшчэ зусім блізка ад зьвярынага. Барадой ён нагадвае тура, позіркам – ільва, профілям – драпежную птушку, а калі ён ўсьміхаецца, то яго белыя вострыя зубы блішчуць, як ваўчыныя. Але ж вочы яго – чалавечыя, і ў іх столькі цяплыні і мудрасьці, што ёй хочацца плакаць. Дзяўчына нахінаецца над імі, і глядзіць з-за яго пляча – прыгожая, пяшчотная, як Беласьнежка, ці князёўна са казкі. Бо такіх прыгажунь у жыцьці не бывае, і твар яе – твар анёла, і валасы – чорная шаўковая ноч. Яе шыя тонкая і белая ў глыбокім круглым выразе сукенкі, скура амаль празрыстая.

- Летыцыя, - ціха шэпча яна, і раптам успамінае ўсё. Яна намагаецца сесьці, але ж у яе не атрымоўваецца. Боль у нізе страшэнны, быццам бы там у яе ўсё разрэзана. Яна ўскрыквае.

- Цішэй, цішэй. Мужчынская рука апускаецца на яе, мякка цісьне ўніз.

- Якая ты хуткая, красуня. Куды сабралася? Ты ўжо нагулялася, хопіць. Цяпер ляжы. Здаецца, ён жартуе, але ж ёй не да жартаў.

- Где я? Я у вас? Почему? Где Глеб? Где… что с ним? Что вы с ним сделали? Что со мной? Яна з жахам пачынае разумець. І гэтая кроў, і боль …

- Меня изнасиловали! – раптам ускрыквае яна. – Это не месячные! Это … у меня там всё порвано, всё болит … Яна адкідваецца на падушку, і пачынае плакаць. Летыцыя з жалем глядзіць на яе, і сама ледзьве ня плача ад спачуваньня. Мужчына ссоўвае бровы, і толькі качае галавой.

- Ну, так бывае. Такое можа адбыцца, - ціха кажа ён. – Нічога. Усё прайшло. А гэта зажыве. Нічога. Ён не кранае яе – проста глядзіць, і ад яго позірку яна супакойваецца, але ж не на доўга.

- Полиция, срочно нужно обратиться в полицию! Вы поможете мне? – яна напалохана гнеўна глядзіць на іх. І адначасова яе позірк затраўлены, як у зьвяра, які трапіў у пастку, і чакае вырашэньня свайго лёсу, яшчэ не губляючы надзеі вырвацца на волю.

Мужчына качае галавой, і раптам яго погляд становіцца жорсткім.

- Гэтае выключана, красуня. Паліцыі ня будзе. Як і бальніцы. Дарэчы, доктар цябе ўжо глядзеў, і нават некалькі швоў наклаў. Ты спала суткі, пасьля таго, як цябе прывезьлі.

- Кто меня привёз? Откуда? Яна, здаецца, не разумее.

- З гатэлю, пэўна. Адтуль, дзе цябе адымеў натоўп мужыкоў, і не адзін раз. Як ты яшчэ жывая засталася. Добра, што я пасьпеў цябе забраць. А то б ляжала ты цяпер недзе ў лесе, можа, і знайшлі б к лету, а можа, і не.

Ён качае галавой. Яго вочы сур'ёзныя, і цяпер ён не жартуе. Хоць яго голас і мяккі, і спакойны, ад яго ёй раптам становіцца страшна, як і ад яго позірку, які раптам робіцца халодным, цяжкім, цёмным.

- Как отымела … толпа? Я не понимаю. Нужно вызвать полицию! Яна пачынае злавацца, наколькі ў яе хапае моцы, а потым ізноў пачынае плакаць.

- А Глеб? Где Глеб? Он нашёлся? – раптам запытвае яна.

- Глебу свайму можаш падзячыць за тое, што з табой адбылося. І не запытвай, дзе ён, і шукаць яго ня раю. Ды ты і ня знойдзеш. Ніхто яго цяпер ня знойдзе. Я табе нават не магу сказаць, ці жывы ён. Пры мне яго не забівалі, гэта дакладна. А вось што зь ім адбылося далей, мне шчыра кажучы, не цікава. Пасьля таго, што ён зрабіў.

- А что он сделал? – з жахам запытвае яна.

- Ён? Ды нічога. Гуляўся, як заўсёды, у свае гульні. У яго ж жыцьцё – гэта гульня. Дзе усё ненасамрэчнае - зброя страляе

віртуальнымі кулямі, грошы – нейкія там “коіны”, секс – віртуальны, які пажадаеш, хоць з жанчынай, хоць з анімэ лялькай, не істотна. У такім жыцьці-гульні нельга памерці, бо як можа памерці той, хто не жывы. Захацеў, напісаў чужой жонцы – зьняважыў жанчыну, і нічога. Гэта ж напісанае, а не сказанае ў вочы. А што віртуальны тэкст – выдаліў паведамленьне, і ўсё – нічога не было. Хай гэтая вар’ятка расказвае, як ён яе дамагаўся. Усе толькі пасьмяюцца. Яна ж нават і скрын не здагадаецца зрабіць, такая дурніца. А калі і здагадаецца, то што можа быць лягчэй, чым падрабіць нейкі там скрын. Ды і хто ёй паверыць – яна ж шлёндра. А ў яго – улада. Праз сеціва – над усім сьветам. Ён жа ведае код сеткі так, як мала хто, ён – абраны, рыцар новага Граалю – віртуальнага полымя духу. Нейкую там яны хочуць стварыць справядлівасьць, адзіную для ўсіх, ды толькі для кагосьці – крыху больш справядлівую. Ну, так заўсёды было. Эзатэрычныя кругі ганьбавалі экзатырычнымі. Ён жа – хоць і ня жрэц, але ж і не малы адэпт. Які там масонскі градус? Я ўжо ня памятаю – даўно не гуляю ў сусьветныя гульні.

Толькі ён зайшоў на маю тэрыторыю – так атрымалася. Знайшоў нешта, аб чым табе ведаць не патрэбна, і вырашыў, што каханьне маёй жонкі здабудзе шантажом. Толькі ён так сьпяшаўся, што сам сябе апярэдзіў. І цікаўнасьць падвяла, бо ж вопыту сапраўднага ў яго няма. Калі б ён ведаў хоць асновы бясьпекі, ці б ён так зрабіў? Ніколі.

Ды ён пачаў шукаць у сеціве – у адкрытым сеціве - данныя аб тым, што знайшоў праз даркнет. Канешне, мы адразу атрымалі сігнал. Ён проста як мядзьведзь уваліўся, заступіў абодзьвума нагамі ў электрапастуха, зробленага для такіх вось цікаўных. Усе запыты адусюль фітруюцца алгарытмамі, і на пэўныя адразу надыходзіць рэакцыя. Бо ж алгарытм пісаў ня ён – адкуль яму ведаць.

Калі гэта назва трапіла ў сеціва, то значыць, што недзе мела месца ўцечка данных, і яго дужа хутка адшукалі. Не прайшло і пары гадзінаў. Нам было дастаткова мець IP адрас, адкуль паступіў запыт у гугл. І ўсё. Людзі выехалі аўтаматычна, і яго прынялі. Проста як быў, без штаноў. А потым крыху прасачылі

за табой. Як ты прыйшла – са штанамі, як званіла. Як вы размаўлялі - зь ёй, - ён кіўнуў на Летыцыю. Праз яе тэлефон таксама было добра агледжваць нумар і адсочваць твае рухі. Мы нават патэлефанавалі – нібыта з кампаніі, якая мела сустрэчу з Глебам. Ён жа ні на якую сустрэчу не зьбіраўся. Дакладней, зьбіраўся, ды не з кампаніяй, а з маёй жонкай. Ён сур'ёзна намерыўся яе выклікаць да сябе – запугаць, абдурыць – у гэтым ён мастак.

Ды вось, так бывае, што калі гульні дзіця становяцца небясьпечнымі і шкоднымі, то з'яўляюцца дарослыя. Толькі дарослыя ўжо не гуляюць у гульні. І таму я не магу сказаць табе, ці жывы твой муж. Калі ён каму патрэбны, то можа яшчэ і жывы. Але ж такія жывуць ня доўга, ва ўсякім чыне. Таму я раю табе пра яго забыць. Нягодны ён муж, і чалавек ніякі. Быў. Ён усьміхнуўся – страшна, так, што ў яе па сьпіне пабеглі мурашы.

- У меня была задержка…, - раптам успомніла яна, з жахам гледзячы на яго.

- Цяпер ужо няма. Ён сур'ёзна паглядзеў на яе. – Як ты лічыш, ці можна захаваць дзіця пасьля таго, што з табой зрабілі? Мне прыйшлося прылажыць усе намаганьні, каб выратаваць тваё жыцьцё. Я слова даў, што ты нічога ня ведаеш, і проста маленькая дурніца, якую гэты ашуканец абвеў вакол пальца так, як ён заўсёды і з усімі рабіў у сваім жыцьці.

Толькі я крыху не пасьпеў. Калі цябе прывезьлі сюды, то ўсё ужо было зроблена. Хлопцы так працуюць – можна сказаць, што гэта таксама алгарытм.

- Мне здаецца, я бачыла тут Глеба …, - раптам вымавіла яна ледзь чутна.

- Мілая, ты нікога не магла бачыць. Ні тут, ні дзе яшчэ. Цябе прывезьлі ў непрытомнасьці. Калі хочаш, я запытаю запіс з камеры ў гатэлі – як цябе п'яную ці абколатую ведуць два ладныя січылійскія хлопцы, а ты на іх вешаешся, як апошняя шалава, і рагочаш пры гэтым. Закіс азоту, пэўна. Эйфарыя, а потым поўная страта сьвядомасьці. Толькі ў нумары іх было значна больш, чым два. Гэта таксама засьнята, толькі я табе

глядзець ня раю, і ў самога мяне жаданьня глядзець няма.

- Цябе ня трэба нічога баяцца. Ты пабудзеш тут, візу я табе прадліў – зрабіў працоўную. Па кантракту ты мая сакратарка. Перакладчык на ангельскую мову. Усё робіцца дужа проста, як бачыш. У гэтым сьвеце наогул мала што складанае. На пэўным узроўні ўсё наадварот – простыя рэчы амаль недасяжныя. А недасяжныя – простыя, як заказаць сабе каву ў кавярні за вуглом.

- Каханая, пакажы ёй. Летыцыя кіўнула, устала, і вярнулася з пачпартам. Адкрыла. На развароце і сапраўды быў бачны штамп нарвежскага іміграцыйнага дырэктарата. На год.

- Можаш пазваніць сваім бацькам, і расказаць ім, што ты застаешся. Скажы ім, што выехаць у цябе пакуль няма магчымасьці, а тое від на жыхарства анулююць. Такія тут законы. А пра Глеба скажы, што вы пасварыліся, і ён цябе кінуў. І некуды з'ехаў. Уладкаваўся ў нейкую фірму, ты нават і ведаць, і чуць пра яго ня хочаш. У якасьці пацьвержаньня перашлеш ім гэты скрын – зь яе соцсеткі. І з вайберу. Я думаю, ім гэтага будзе дастаткова. Растлумач нешта, што ты была шакаваная, і што Летыцыя, шкадуючы цябе, і сумуючы па дому і па вашаму сяброўству, прапанавала цябе працу ў мяне. А я – вядомы мастак і калекцыянер, і мне трэба дапаможніца весьці перапіску і перакладаць, бо ангельскую мову я ведаю дужа блага, і такі шанс, як у цябе, наогул атрымоўваюць раз у жыцьці.

- А что я действительно буду делать? – ціха запытала яна. Чамусьці яна зразумела, што выбару ў яе цяпер няма. І яе бясьпека і жыцьцё поўнасьцю ў руках гэтага страшнога чалавека. Настолькі ж страшнога, наколькі ён быў прыгожы.

І сапраўды, куды ёй ісьці? Дамоў яе цяпер ніхто не адпусьціць, - гэта яна зразумела добра, хоць ён і не казаў нічога на гэты конт.

Раптам ёй стала ўсё роўна. Яна скарылася, і раптам ёй стала лёгка, неяк нават утульна. Цяпер думалі, і рашалі за яе. І ён усё зробіць так, як трэба, зразумела яна.

- Скажите, я действительно буду вашей помощницей? – запытала яна яго.

- Не. Ён усьміхнуўся. – Хіба толькі крышачку. Самую маласьць. Ты ж узяла калоду, памятаеш?

- Да. Яна кіўнула.

- Вось і будзеш вядзьмаркай. Медэя. Ён усьміхнуўся. Яго позірк быў цяжкім, доўгім. – Тут на такія паслугі попыту шмат. У мяне і настаўніца для цябе ёсьць. Вось, будзеш ёй дапамагаць. А жыць будзеш тут, у нас. Жыльлё тут ня таннае, а заробак у цябе пакуль не вялікі. Тысяча еўра на карманныя расходы. Нічога, Медэя. Усё у цябе атрымаецца! Ён шырока ўсьміхнуўся, і ўстаў.

- Пайшлі, каханая. Зрабі ты мне чаго паесьці, і пайду я працаваць, пакуль мая дапаможніца адпачывае.

- А ты ляжы пакуль. Заўтра доктар прыедзе, здымаць швы. Ты ж нікуды не зьбяжыш, прыгажуня мая?

Яго позірк працінаў яе, як рэнтген.

- Не. Яна пакачала галавой.

Медэя. Вось яна і вярнулася на гэты сьвет. Сьвет быў той жа, толькі яна цяпер другая. Толькі вось якая яна? Яна адкінулася галавой на падушку, адчуваючы, што ізноў правальваецца ў сон – прыемны і лёгкі.

Глава 65: Апіс

- Хадзі да мяне, - ціха кажа ён. Ён сядзіць на ложку, рассунуўшы ногі - вялікі цёмны цень у неяркім полымі начной лямпы. Яго вусны ўсьміхаюцца белазубай вусьмешкай. Яна падыходзіць, і становіцца перад ім - вагаючаяся, нібы полымя. Ён глядзіць на яе, і яго вочы як зоры, запаленыя жаданьнем ствараць сьветы.

Яна стаіць перад ім, і ў яе захоплівае подых - як заўсёды: ад страху і жаданьня, якія абодзьва яна ня можа пераадолець. Яе грудзі - дзьве пругкія паўкруглыя чашы, сьцёгны вузкія, але ж талія яшчэ вузейшая, ногі і рукі доўгія і тонкія. Яна нагадвае яму аленя - пяшчотнае, трапяткое. - Гэтае цела не для таго, как даваць жыцьцё. Яно для таго, каб даваць каханьне, - думаецца яму. Цела зусім юнай жанчыны, прыгожае, як сон.

- Калі б ты бачыла тое, што бачу я, - ціха кажа ён.

- Ты - багіня, і тваё харство належыць нябёсам.

- Я бачу цябе, каханы мой, - ціха кажа яна, - і хачу ўшаноўваць цябе усей душой і целам. Усё, што ёсьць у мяне, для цябе, любоў мая. Ён бярэ яе за руку, і прыцягвае да сябе. Яна абдымае яго галаву рукамі. Яе грудзі маленькія і белыя, з ружовымі набухлымі саскамі, якія ён марудзіць крануць. Ён прыціскаецца да яе грудзей тварам, праводзіць па ім, убіраючы яе водар - пах чыстага дзявочага целу, прыродны малады мускус, які ўзрушвае ў ім зьвяра. Ён хоча ўпіцца зубамі ў гэту мяккую белую плоць, разарваць яе на кавалкі, заліць свой твар яе крывёю. Але ж замест гэтага ён пяшчотна цалуе яе - доўга, кранае вуснамі, аблізвае языком. Яна стогне і ўздрыгвае ад яго дакрананьняў. Жорсткі волас яго барады коле яе скуру, ён нешта шэпча, прыціскаючы яе рукамі.

- Мая, толькі мая ... красуня мая, пяшчотнае маё ягня, кветачка мая, баранак мой лагодны, дзяўчынка мая маленькая ...

Яго шэпт нагадвае стогн, ён зачароўвае, закалыхвае яе. Ён сьцісквае яе сасок, і нібы маланка праходзіць па яе целу. Рукой

яна дакранаецца да яго там, адчуваючы, якая напружаная яго плоць. Яна закрывае вочы, адчуваючы, як яго рукі цягнуць яе, ён прыцягвае яе да сябе, кладзе рукі на яе сьцёгны, цягне ўніз, і яна апускаецца на яго. Яго плоць уваходзіць у яе - шчыльна, балюча рассоўваючы яе. Яна ўскрыквае, і ён замірае, прыціскаючы яе да сябе.

- Цішэй, цішэй, дзевачка мая. Цішэй, красуня мая. Пацярпі, пацярпі мяне, - ціха шэпча ён, горача, пакуль рухае яе ўверх і уніз рукамі. - Ты ж мая красуня, сасочкі мае, маленькая мая, грудкі мае салодкія, анёлачак, похвачка мая. Ён цалуе яе шыю, вусны, твар, вочы, пакуль яго чэлес рухаецца ў ёй, і яна стогне і ўскрыквае, адчуваючы, як змыкаюцца вакол яе яго рукі. Ён апускае яе на ложак і апускаецца на яе, накрываючы яе сабой. Яго сьцёгны рухаюцца, як поршні, і цяпер ён суцэльна забывае і сябе і яе. Застаецца толькі адна яго жарсьць, жар, нябёснае полымя, якому падпарадкоўваецца ўсё, якое ліецца ў яе, апаляючы.

- Бог мой, адзіны ў цэлым сьвеце, хто падобны на Бога майго, ідучага на аблоках, чый чэлес, як маланка, і каханьне - як сусьвет. Яна выкручваецца пад ім, паўтараючы яго імя, пакуль ён працінае яе сабой, пакуль не выліваецца і не рычыць, як навальнічны гром, закрываючы яе твар цемрай - сваімі валасамі. Яна бачыць яго праз завесу дажджу сваіх сьлёзаў, і іх целы - вільготныя ад поту, ці ад нябёснай вільнаці. Яна ляжыць на зямлі, і ён уціскае яе ў сьвежую баразну сваім целам, упіраючыся ў глебу рукамі, выліваючыся ў яе моцна, бурным патокам, запаўняючы сваім семенем. Ён - бык, Апіс, і яго чэлес з агню, а муды з жалеза, Зеўс, скраўшы чароўнай красаты дзеву, каб апладніць яе на мяккай чорнай зямлі, утаптаць яе ў бруд, зьмяшаць са сваім семенем, каб яна зьлілася з гэтай чорнай плоднай глебай, увайшла ў яе, разарваная яго плоцьцю, і ўвільгатніла яго семя сваёй крывёй, а потым узьнялася дрэвам, працінаючым яго душу, раскрываючым яго рукі веткамі і ўзьнімаючым крону да небу.

Гарачая завеса закрывае іх, засьцілае ім вочы, яго галава ляжыць на яе грудзях. Часу і месца няма. Ёсьць толькі нябёсная пашня, на якой ён бярэ яе бясконца.

- Яе не магчыма не жадаць, Джаваньні. Яго вочы, задуменныя, нібыта бачылі мроі. - Ня ведаю, што цяпер мне рабіць. Ён усьміхнуўся. - Бо ж гаспадар, неяк так адбылося, стаў рабом.

- Сам стварыў, а цяпер ня ведаешь? - Джаваньні ўсьміхнуўся таксама.

- Менавіта так. Твой чэлес ніколі не ўваходзіў у яе, і ты не ўяўляеш, якая гэта асалода. Ты ж трахаў толькі Еву зямную, Джаваньні. А я меў Еву нябёсную.

І вось уяві, яна сядзіць, і закахана глядзіць на мяне, з пашанай, найвялікшай, уздрыгвае ад яе кожнай жылкай, прыгожая, як сьвяты дух, бо яна і ёсьць ён, толькі пра гэта ня ведае. Сярод анёлаў няма нікога, хто можа параўнацца зь ёй. Яна просіць ведаў аб стварэньні сусьвету, і як сусьвет працуе, і хто ў ім яна, і хто такі я, і як ёй мяне спазнаць, і я павінен адказваць на ўсе гэтыя запыты, а мне проста хочацца трахнуць яе. Заваліць яе прама там, на мяккую райскую траву, і адпярдоліць. Выебаць так, каб муды балелі. Але ж - нельга. Бо яна прагне ведаў. Яна чыстая, цнатлівая - ня целам, у душы. Ды і целам таксама. Бо ж я стварыў яе так, што яна заўсёды цнатлівая. Колькі б разоў я яе ня браў, у яе заўсёды зарастае нейкім дзіўным чынам. І яна заўсёды нявінная, чыстая, сьвятая. Толькі каханьне мае да мяне ў сваім сэрцы. Беззаганна ахвяруе сябе мяне. І што ты думаеш? Гэта я, Бог, цяпер жадаю ўшаноўваць яе. Пакланяцца ёй - адзінае, што мне патрэбна. У гэтым - мая найвышэйшая асалода. Я кветкі гатовы цалаваць, якія растаптала яе пяшчотная ножка. Проста гадам за ёй поўзаць.

Ня ведаю, што цяпер мне рабіць. Вось стварыў, дык стварыў. Можна сказаць, што натварыў. Ён рассьмяяўся, пацёршы лоб рукой.

- Выгані яе з раю, ды і ўсяго справаў. Джаваньні спачувальна глянуў на яго.

- Не магу. Ужо спрабаваў - у думках. Пралічыў: пайду за ёй сьледам - сам сябе выганю. Я гэты сцэнар прагуляў дасканала - нічога добрага. Усё яшчэ горш. Каб знайьці яе і вярнуць, спатрэбіліся мільёны лет. Ды яна заўсёды ўскользвала ад мяне.

Толькі схаплю яе за руку - раз, і зьнікае.

- А чаму - зразумела. Джаваньні зарагатаў. - Бо ж ты яе затрахаў.

- Ну, так. Але ж нарэшце я знайшоў яе, і цяпер трымаю крэпка. Ён усьміхнуўся ізноў.

- І яна прагне ведаў, і каханьня, а ты хочаш трахацца. Прагнеш увайсьці ў яе. Дылема памерам у сусьвет. Можа, растварыць яе абратна? Ты ж усемагутны. Ты - Бог. Ты ўсё можаш. Што табе кагосьці растварыць.

- Ты што, зусім здурнеў? Ён зьдзіўлена раз'юшана глянуў на яго. - А трахаць я каго буду? Прабач - кахаць? Цябе, дурня рагатага і хвастатага?

- Не, на такое я ня згодны. Няма ў мяне для гэтага прыстасаваньняў. Джаваньні пакруціў галавой.

- Дык я зраблю. Ствару. Я ж Бог. Усё магу - любую дурасьць па тваёй просьбе.

- Госпадзі памілуй! Джаваньні шчыра ўзьняў руку да ілбу. - Калі так, то трэба цярпець. Еву. Ты ж цярплівы. Колькі ты там вытрымаў на крыжы?

- Часоў шэсьць. Ён паціснуў плячыма.

- Тры. Я засякаў. Джаваньні сварліва падціснуў вусны.

- Яе я гатовы цярпець бясконца. Гэта мне пакараньне за ўсе грахі сусьвету. Ён усьміхнуўся, і ўзьняў келіх. - Амброзія - віно багоў.

- Добры пярвак. Джаваньні кіўнуў, прыгубляючы.

- Вінаградны, - пагадзіўся ён. - З райскага ўраджаю.

- Ева будзе ругацца. Джаваньні пакачаў галавой.

- Ня будзе. Хіба толькі крышачку. Ён з задавальненьнем

прыгубіў духмяны напой.

- Ну, калі што - прыходзь. Пекла адчынена, - Джаваньні прапанаваў, шчыра, і зарагатаў:

- І адасьпішся, і адпачнеш.

Глава 66: Вар'яцтва

Паступова яна ўскользвала ў свой сьвет, дзе быў толькі ён, і сьвятло. Яна не пазнавала нікога і нічога, акрамя яго, і ён насіў яе на руках, як дзіця, а яна прытулялася да яго грудзей. Яе рукі абдымалі яго шыю, слабыя і пяшчотныя, як зрэзаныя кветкі, і ён цалаваў іх сваімі вуснамі. Яе вочы, паўзакрытыя, здаецца, бачылі анёльскія сны, на губах блукала вусьмешка. Але ж калі яна ўзьнімала вочы на яго, о, колькі ў іх было каханьня, неабсяжнага, бязьмежнага, такога, якое, здаецца, праглынала яго, зацягвала ў бясконцыя глыбіні, вылівалася на яго патокамі сьвятла. Гэты твар набываў пазачасавыя рысы, ён быў юным, і ён быў адвечным. І ён глядзеўся ў яго, і ня мог наглядзецца, захоплены яе хараством.

Яна казала, што раней такое ўжо было зь ёй, і пакуль яны былі разам, некалькі разоў надыходзілі перыяды трызьненьняў, калі яна нібыта выпадала з рэальнасьці, то сьмяялася, то плакала, адмаўлялася пакідаць пакой, адказвалася ад ежы, і амаль ня спала, ці спала незвычайна доўга, і, здаецца, не заўважала яго, але ж насамрэч толькі яго яна і жадала ў гэтыя часы, калі яна ўзьнімалася па-над сьветам, выходзіла за яго межы ў бясконцасьць. Сьвет ціснуў на яе, ён быў для яе малы, душны, вузкі, як труна, крышку якой яна намагалася пасунуць. Ці, наадварот, ён быў для яе вялікім, халодным, і пустым – яна не магла растлумачыць. Сьвет адмаўляўся ад яе, а яна адмаўлялася ад сьвету, з пагардай адкідвала рэальнасьць, якая пераставала быць для яе рэальнай. Яна жадала толькі яго, толькі яго адзінага, і толькі яго рэальнасьць яна жадала ўспрымаць. Спачатку ён думаў, што яна пакутуе зь ім, што тое, што ён робіць зь ёй, для яе балюча, і што безь яго, пэўна, яна б была шчасьлівейшая, і ўтрымліваць яе побач - насамрэч катаваньне і грэх, абмежаваньне яе волі, бо яго воля была значна мацнейшая за яе, і ён гэта ведаў. Сваёй воляй ён зьвязаў яе жыцьце зь яго жыцьцем, зрабіў яе нібыта часткай сябе, і ў такія часы ён думаў, што ён яе забівае, разбурае, што ён і сапраўды для яе стары, і яго сьвет надта жорсткі, і яна б магла вучыцца, гуляць з равесьнікамі, мець адносіны з маладым

хлопцам, сталець разам зь ім і пражыць сваё, уласнае жыцьце, на якое ён ня меў права, не зьвязанае зь ягоным. Але ж у той жа час ён разумеў, што да яго жыцьця ў яе не было, як і ў яго не было жыцьця да яе. Пакутвала яна, і ён таксама пакутваў. І яшчэ ён шукаў яе, і зваў яе, як і яна шукала і клікала яго. Ня проста так яны былі разам. Гэтае жыцьце наплывала на яго, закрывала яму вочы як цяжкі, дурны сон, адзіным праменьчыкам сьвятла ў якім была яна. Так было з кожным зь яго зямных жыцьцяў – зямля мае такую ўладу над душой, што яна моцна падпарадкоўвае яе сабе. Страшэнна прывязвае. І, ў той жа час, ад гэтай зямной пакуты, ад гэтага цяжара прасыпаецца прага – жаданьне ўспомніць, веды аб нябёсах, аб тым, што ляжыць там, далёка, па-за жыцьцём зямным, за яго межамі – жыцьцё адвечнае, якое ёсьць адзіная праўда, і праўдай гэтай з'яўляецца каханьне – перамога жыцьця над сьмерцю.

Таму, калі яна не пазнавала яго, ён цалаваў яе. Цалаваў яе халодныя вусны, і яны рабіліся гарачымі. Цалаваў яе рукі, і яны гладзілі яго твар, і ён цалаваў і гладзіў яе валасы, і называў яе імя зноў і зноў, і сваё імя, кладучы яе руку сабе на вусны, каб яна адчувала іх рухі, бо яна, здаецца, ня чула яго. І толькі вуснам яго яна верыла, і прыціскалася да іх, і тады сьлёзы ліліся зь яе вачэй. А яшчэ яна ўспамінала, і ціха плакала, ці напалохана ўскрыквала, ці сядзела, сьціснуўшыся ў камок, і тады ён абдымаў яе, і прыціскаў да сябе. Толькі яго рукам яна верыла, і яго губам, яго словам, яго дыханьню, яго каханьню, якое адчувала вакол сябе як цяпло і сьвятло. Але ж і ад рук яго яна ўздрыгвала, як ад болю, бо боль, які ахопліваў яе знутры і звонку, быў страшэнны, нібыта яе паліла полымя, і адначасова ахопліваў ледзяны холад.

- Дзе ты, каханы? – ціха запытвала яна яго, нібыта яго ня бачыла, нібыта вочы яе былі сьляпымі, выпаленыя сьлязамі, закрытыя покрывам цемры.

- Я тут, каханая. Птушачка мая, - ціха казаў ён, і цалаваў яе вочы. І хоць яна і ня чула яго словы, але ж адчувала яго пацалункі, і ціха плакала, ад радасьці і жалю да яго, і да сябе. І тады ён прытуляў яе, і цалаваў мацней, і абдымаў, ахопліваў яе рукамі, адчуваючы, што акрамя яе ў яго нікога няма ў гэтым

сьвеце, як і ў яе няма нікога, акрамя яго. Сьвет мізарнеў вакол, скурчваўся, таяў, рассыпаўся і зьнікаў, і заставаліся толькі яна, і ён. Ён распранаў і апранаў яе, карміў і насіў у ванную, і куды яшчэ было трэба, і цярпліва чакаў, калі неяк раніцой сонца асьвятліць яе твар, і яна ізноў прачнецца радаснай, усьміхнецца яму і пазнае яго, і назаве яго імя.

У такія часы яна памятала толькі свой боль, і, калі і гаварыла зь ім, то гаварыла насамрэч са сваім болем, сваімі пакутамі.

- Яны рабілі гэта, - ціха казала яна, ўзьнімаючы на яго вялікія вочы з расшырыўшыміся зрэнкамі. А потым заціхала, і не казала нічога, і ён абдымаў яе, і прыціскаў яе да сябе, шэпчучы ласкавыя словы – птушаня маё, я тут, з табою, нічога ня бойся, бо няма нічога, і нікога акрамя мяне, а ўсё, што было, было толькі сном, які прайшоў, пройдзе, калі ты прачнешся. Каханая мая. Здаецца, што за гэтыя дні ён старэў, і ў яго прыбаўлялася сівых валасоў, і шнараў на сэрцы.

Але ж вось яна прыходзіла ў сябе, і ізноў пазнавала яго, і ён ізноў адчуваў сябе маладым, а яго сэрца радавалася, быццам бы ён нарадзіўся нанова. Ён ня мог і ўявіць сабе, што б было зь ёй, калі б не было яго. Гэта быў сапраўдны жах. Дзе б яна была? У клініцы? Сярод вар'ятаў? Яна, сьвятая, Шхіна, яго каханая, яго багіня, жыцьцё, яго анёлачак. Але ж і не вар'яткай ён яе ўявіць ня мог, бо жанчына зямная яго не цікавіла. У зямных жанчынаў было надта шмат плоці, надта брудныя і цяжкія думкі, марудныя рухі, і хцівыя і прагныя позіркі. Ні ў воднай ён ня бачыў каханьня, калі яны глядзелі на яго. Здаецца, што пакахаць яго было немагчыма. Надта пагрозны ён быў для іх, надта страшны. Жорсткі. Яны закрываліся ад яго позірку, не давалі распрануць сябе, не давалі ўбачыць душу, якую адзіную ў іх ён жадаў бачыць. Яна ж адразу паўстала аголенай перад ім. Яе душа не хавалася, яна адкрылася яму ва ўсёй сваёй уразьлівай прыгажосьці, ва ўсім сваім пяшчотным харастве. Безумоўна, на зямлі было шмат прыгажэйшых целаў, і твараў прыгожых было ня мала, але ж ні праз воднае ня зьзяла такая прыгожая, пяшчотная, лёгкая і чыстая душа, якая была ў яе, душа-пярынка, душа-анёлак. І калі ён бачыў прыгажосьць яе душы, яе не было магчыма не жадаць. Яго жаданьне яе душы

ўзрастала бясконца, і юр гэты быў страшэнны, значна мацнейшы, чым юр цела. Да яе душы ён прыпадаў вуснамі, калі ён цалаваў яе пяшчотныя грудзі, яе сэрца, якое білася пад імі, і зьзяла для яго чыстым вагнём яе каханьня.

Ён трымаў яе ў руках, прыціскаючыся губамі да яе цела, і шаптаў ёй пяшчотныя словы, шалеючы ад асалоды і жарсьці, ад таго, што яна – маленькая, а ён – вялікі, яна – кволая, і ён – магутны, і яна суцэльна давярае яму, і не баіцца яго, і ня просіць, і не жадае ад яго нічога, акрамя яго самога. І таму яна атрымлівала ад яго ўсё – і яго каханьне, і ўсе шчадроты зямныя, якія толькі ён мог ёй даць. Ён захінаў яе ад усяго сьвету, палажыў сабе на грудзі, як сьвяты крыж, які насіў і ў дзень, і ў начы, ні на імгненьне не здымаючы, бо ж яна была яго жыцьцём, яго сьвятлом, яго каханьнем, яго абаронай перад самім сабою.

- Дзевачка мая, лялечка, - ціха казаў ён. Ён цалаваў яе рукі і ногі, усё цела, кожны маленькі танюткі пальчык. Яны былі халоднымі, але ж рабіліся цёплымі ў яго вуснах, і ён саграваў іх губамі і подыхам. Ён і кроў бы сваю лёгка аддаў ёй, і калі б яна пажадала, атварыў бы і вены, каб яна піла зь іх. Ён бы кавалкі адразаў ад сябе, калі б ведаў, што нічога больш ня зможа накарміць яе, уліць у яе сілы, вылячыць яе хваробу. Пацалунак яго вуснаў быў для яе жыцьцём і подыхам, быў яе ежай, і пітвом. І ён не сьпяшаўся, ён быў цярплівым. Гэтыя дні былі адзінымі, калі ён забараняў сабе кахаць яе плоцкай жарсьцю, уваходзіць у яе сваім чэлесам, бо яна не была гатовая яго прыняць. Яе ўлоньне спала, яе душа лунала далёка, і ён толькі калыхаў яе на руках, гладзіў і цалаваў яе, не сьпяшаючыся, ведаючы, што, калі яна прачнецца, яго чаканьне будзе ўзнагароджана шматразова.

Глава 67: Лекі

Цярпліва ён чакаў, калі змрок адыдзе, калі зімовая сьцюжа ў яе позірку зьменіцца вясновай цяплынёй, калі яна растае, лядзяная багіня, і глеба вызваліцца з-пад халоднага сну, гатовая прыняць семя, сагрэтая сонечнымі праменямі, як сэрца, гатовае прыняць сьвятло каханьня.

І таму, калі раніцой яна адкрыла вочы, паглядзела на яго, усьміхнулася, і вымавіла: “Каханы!”, і абняла яго за шыю, цалуючы яго, ён заплакаў ад шчасьця.

Ён шаптаў над ёй замовы, калі яна спала, і начытваў ёй ваду, і гладзіў яе далонямі, уліваючы ў яе сваё жыцьцё. Ён бы адабраў яе і ў цемры, і ў сьвятла, і не было такога бога ці чорта, перад якім бы ён ня ўстаў, захінаючы яе. Ён усё ж быў чараўніком, і чараўніком моцным, спрактыкаваным, страшным сваімі жудаснымі, тагасьветнымі сіламі. Калісьці было зь ім і такое – недарма ж яна сустрэла яго на сьвятым месцы, назделеным вялікай моцай яго народу, яго роднае крыві і костак. Ён быў ваўхвом, быў жрацом, каўдуном, які кінуў выклік самому Богу-творцы, зразумеўшы, што творца над ім ня ўладны, бо яго стварэньню ён не належыў. Ён сам стварыў і сьвет, і самога сябе, і таму і вецер, і зоркі, і полымя, і вада і зямля падпарадкоўваліся яму, бо ж ён меў над імі ўладу. Ён быў магутней за ўсе сілы сусьвету, бо ж ён быў чалавекам, які спазнаў у сабе Бога, і аддаў яго той, каго пакахаў каханьнем нечалавечым, боскім, больш гарачым, чым жар сонца, больш салодкім, чым самое жыцьцё, якое рабілася безь яе пакутай і горкім атручаным віном. Зь ёй жа яно рабілася нектарам.

Калі б яна ведала тое, што ведаў ён, ведала тыя шляхі, якімі ён прайшоў, пакуль здолеў адшукаць яе. Але ж яна ніколі не даведаецца пра гэта. Яго дзяўчынка, яго каханая. Яна прасіла яго навучыць яе чараўнічым ведам, адкрыць таямніцы. Ды таямніцы гэтыя адкрываліся зь яго крывёй. І тады ён нацадзіў поўны яе кубак са свайго сэрца, і працягнуў ёй.

- Пі, дзяўчынка мая, - ціха вымавіў ён, і яна паднесла яго кроў да вуснаў.

- Пі, бо з гэтай крывёй у цябе ўвойдуць усе веды сусьвету, і перад табой скарыцца ўся яго моц.

- Толькі цябе я жадаю, каханы мой, - ціха вымавіла яна. – Толькі ты мне патрэбны. І не патрэбен мне ні сусьвет, ні яго багацьці, ні каралі, зямныя, ці нябёсныя. Толькі с табой быць жадаю. Яна сказала гэта, і паднесла яго кроў да вуснаў, выпіла, і ўпала мёртвай на зямлю, і адначасова ачуняла жывой – на яго руках.

- Ешь плоць маю, любая, - вымавіў ён, і адрэзаў ёй кавалак свайго сэрца. І яна дакранулася да яго раны вуснамі, і прыняла ў сябе яго плоць, якая адразу стала яе плоццю. Цяпер яны былі з'яднаныя так, як ні адзіны шлюб ня здолеў бы іх з'яднаць, і сталі адным – адной плоццю, і адной крывёю. Яна ўвашла ў яго род, а ён праз яе вусны ўвайшоў у яе.

Гэта быў страшны, цёмны абрад, які, ён ведаў, назаўсёды прывязваў яе да яго. Яна адмаўлялася ад усяго сьвету, і ўсіх багоў, і ўваходзіла ў яго, як у браму, і яго рукі замыкаліся за ёй надзейным замком, паўставалі шчытом, баронячы яе ад усяго сьвету, і ад неба, і ад зямлі, і таго, што было пад зямлёй, і ўсіх нябёсаў над нябёсамі. Цяпер яна належыла толькі яму, і яны зь ёй былі ў бясконцасьці.

О, якімі страшнымі былі яго позірк і яго рука для тых, што бачыў яго, і адчуваў яго моц! І якім пяшчотным і лагодным ён быў для яе, бясконца цярплівым, бясконца кахаючым. Бо ж ён і сапраўды быў бясконцасьцю, і ў яго была бясконцасьць часу, каб кахаць яе. Каб вучыць яе, бо не было той меры, якой можна было б вымераць яго веды. Яе ж вучыць было бясконцай радасьцю. Яна радавалася ўсяму, як дзіця. Усё, што ён распавядаў ёй, было ёй цікава. Насамрэч ён шмат вучыў яе – вучыў гуляючы, так, як вучаць дзіця, калі авалоданьне складанымі ведамі адчуваецца лёгкім і цікавым. Ён не садзіў яе за парту, не задаваў хатнюю працу для выкананьня, і ня ставіў ёй адзнакі. Ён проста адкрываў ёй самога сябе, і яна вучылася ў яго праз яго пацалункі, праз зьліцьцё зь ім, калі яна ўваходзіла ў яго самога, і ён сам уваходзіў у яе, раскрываў яе, рабіў яе

прыдатнай для апладненьня глебай, у якую выліваўся бясконцую колькасьць разоў. І разам зь яго семенем у яе цяклі, пераходзілі яго веды.

- Як замаўляць ваду, каханы? – запытвала яна зь цікаўнасьцю, і ён браў, усьміхаючыся, яе далоньку, і накрываў ёй празрысты крышталёвы кубак, накрываючы зьверху сваёй вялікай далоньню, і яна зьдзіўлена адчувала, як ад яго праз яе ў ваду ліецца яго – яе – цяпло, і вада запальваецца, нібы полымя, і пачынае зьзяць, як сонца. Гэта было так прыгожа, што яна ўскрыквала, і сьмяялася ў захапленьні, і аддзёргвала далоньку, і тады ён пераварочваў яе, усьміхаючыся таксама, і прыціскаў да вуснаў – цалаваў у самае сэрца, сярэдзіну, доўга, а потым цалаваў вышэй. І вышэй. Дабіраўся да шыі, апускаўся да грудзей, і яна раскрывалася перад ім, ціха, сарамліва, затаіўшы подых, глыбока ўздыхаючы, уздрыгваючы ад яго блізкасьці і яго моцы. Насамрэч, урокі іх часта скончваліся так – замацаваньнем, калі ён выліваўся ў яе, і ляжаў, трымаючы яе на сваіх грудзях.

- А калі палажыць у ваду бурштын, красуня мая, то яна набудзе моц сонца. І тады яе проста можна паставіць на сонца, толькі ў самы гарачы паўднёвы час, і ненадоўга, толькі каб сонца асьвяціла яе. А потым паднесьці да вуснаў, і вымаваць слова – запаліць яе, і яна зазьзяе. Удыхнуць у яе свой подых. О, такая вада будзе моцным лекам, яна здольная вылечваць любую хваробу, любое запаленьне і трызьненьне, і душы і цела.

- А якое слова трэба вымавіць, любы? – ціха запытвала яна яго.

- Гэта слова я табе сказаць не магу, каханая, бо яго кожны знае сам у сабе. Тое слова, што прыйдзе да цябе, як маланка, і стане агнём у тваіх вуснах. І яно – найвялікшая таямніца. Калі яно прыйдзе да цябе, такое слова, ты нават і мне яго не кажы, бо яно – як пяшчотны матылёк, якога ня можна кранаць рукамі. Няможна яго і кранаць вуснамі, бо яно адразу памрэ, страціць сваю лякуючую моц. Толькі подыхам яго кранаць магчыма, і вымаўляць яго трэба подыхам, выпускаючы яго зь сябе, быццам бы нараджаючы. Але ж, каб дапамагчы табе, магу сказаць, што гэта можа быць і імя бога, ці багіні, ці нейкае іншае імя. Ці тое, што ты хочаш перадаць з кубкам, з вадой, і слова гэта можа

быць як белым, так і чорным, як жыцьцём, так і сьмерцю. Можа гэта быць і сьпеў, і малітва, і заклён, ці замова. Слова можа быць доўгім, як жыцьцё, ці кароткім, як імгненьне. І яно – гэта дар твой ад цябе да таго, каму прыназначаны гэты кубак.

І калі ты вымавіш – кроў, то вада ў гэтым кубцы стане крывёю. Разумееш?

- Разумею, каханы, - -ціха вымаўляла яна. Ён усьміхаўся.

- Ты мая разумніца! І цалаваў яе губы сваімі вуснамі.

- А раскажы, каханы, як ты быў чараўніком! – прасіла яна.

- Вось ты цікаўная, сонейка. Цікаўная мая птушачка-сінічка. Ён усьміхаўся, і ўспамінаў, і распавядаў, а яна ў захапленьні слухала.

Глава 68: Гісторыя

Ён убачыў гэтую дзяўчыну на лекцыі. Заўважыў адразу ў першы дзень. Яна крыху спазнілася, і зайшла ў залу ўжо пасьля ўсіх, калі амаль усе месцы былі занятыя, і ён пасьпеў раскрыць каньсьпект, і прыгатаваўся вымавіць тэму занятка - фарміраваньне ВКЛ. Падрыхтоўчыя курсы ішлі ні шатка, ні валка. Наогул, курсы ён ня дужа любіў, любіў паглыбляцца ў справу грунтоўна, гатаваць шмат дадатковага матэрыялу, разьмяркоўваць заданьні. І заўсёды знаходзіліся жадаючыя, якія іх бліскуча выконвалі - аматараў было шмат.

Курсы - гэта ж заўсёды курсы, нешта часовае, падагульненьне школьных ведаў, падбіваньне ітогаў і запаўненьне прабелаў, якіх часам было столькі, што ён жахаўся, як гэтыя людзі сконьчылі школу наогул.

Але ж курсы былі платнай паслугай, істотнай у шчыльнаватым універсітэцкім кішэні, якую трэба было прасоўваць і папулярызаваць. Ды і наогул, веды ёсьць веды, хоць бы і набытыя такім павярховым чынам, як перакус на хаду.

Таму ён рыхтаваўся, і рыхтаваўся добра. І цяпер ужо прыгатаваўся за пару акадэмічных гадзінаў умесьціць у слухачоў столькі інфармацыі, сколькі яе не змаглі ўмесьціць за чвэрць школьнага году.

Пачуўшы таропкія крокі, уськінуў позірк, павярнуў галаву, і ўжо прыгатаваўся вымавіць нешта вастравата-агіднае, каб зь першага занятку адвучыць спазьняцца, але ж раптам абамлеў.

Дзяўчына, якая ціхенька прасьлізнула ў дзьверы, была такой прыгожай, што ў яго захапіла подых. Яе чорныя валасы ліліся па плячох, як коўдра, шаўковы чорны шаль, ахутваючы яе амаль да таліі.

Яна была высокай і худзенькай, як кажуць, мадэльнай зьнешнасьці, але ж не выглядала тыповай глянцавай прыгажуняй, аднак і сьціплай школьніцай яна не выглядала.

Яна быццам бы была асобнай ад усяго, плыла па-над гэтым сьветам, накладвалася на яго, як малюнак на шкло. Сьвет быў размытым і блёклым. Яна была рэальнай. Раптам у яго моцна грукнула сэрца - чаму, ён і сам ня ведаў. Прыгожых дзяўчат вакол яго заўсёды было шмат, бо ж - малады выкладчык, і ўжо кандыдат навук, ды ён іх, шчыра кажучы, не заўважаў. Яна ж была адна. Такія не вывучаюць гісторыю, падумалася яму. Яны яе ствараюць. Пра такіх пішуць кнігі, складаюць легенды і паданьні, міфы, з такіх вырэзваюць і малююць багіняў. Якой бы багіняй яна магла быць? Хутчэй, німфай, сірэнай, нейкім дземанам ці прывідам, ламіяй ці суккубам. Нечым прызрачна-эфемерным, спакусьлівым і палохаючым. Можа, з-за яе чорных валасоў і белай скуры, а можа, з-за таго, што ў яго закалаціласа, забалела сэрца. Чаго - ён і сам ня ведаў.

Дзяўчына-прывід села на першы рад, бо астатнія месцы былі занятыя, акуратна расклала блакнот і ручку, і прыгатавалася слухаць.

Ён кашлянуў, неяк зьбянтэжана, і аб'явіў тэму - на экране з'явіўся першы слайд. Зарыпелі ручкі, нехта запісваў у дыктафон у мабільніку. Дзяўчына таксама апусьціла позірк на імгненьне. А потым прама ўставілася на яго.

І так і не адводзіла позірку да канца лекцыі - толькі быццам бы неахвотна прынімалася нешта чыркаць у вялікім блакноце з чорнай вопраткай, які сваім салідным выглядам не вязаўся да яе вытанчанага погляду.

Калі лекцыя сконьчылася, і ўсе пасьпешна зазьбіраліся, пакідачы аўдыторыю, яна адзіная засталася. Ён таксама спыніўся, і разгублена глядзеў на яе. Гэта дзяўчына мела ўладу - вялікую, страшную, раптам зразумеў ён. Уладу над жыцьцём і сьмерцю. Над яго лёсам.

- Вы жадаеце нешта запытаць, спадарыня? - неяк хрыпла, спатыкаючыся аб словы, вымавіў ён.

- Не. Яна пакачала галавой, і ўсьміхнулася. Прывабнай, мяккай вусьмешкай крыху падфарбаваных ружовым вуснаў.

- Я толькі хацела падзячыць вам за лекцыю. Вы - выдатны выкладчык, і мне было дужа цікава. Вы распавялі столькі, што я не даведалася за ўсе гады навучаньня. Яна шырока ўсьміхнулася - ізноў. Ён стаяў, зусім зьбянтэжаны. Ад дзяўчыны прывабна салодка пахла - нечым лёгкім, кветкавым, духмяным. Але ў глыбіні гэтай пяшчотнай кветкі пагрозна гудзелі пчолы - цэлы вулей, якія выляталі, і джалілі яго ў самае сэрца.

- Як вас завуць? - ціха запытаў ён.

- Летыцыя. Яна мякка ўсьміхнулася. - А вас?

- А мяне - Алег.

- Прыемна пазнаёміцца, Алег. Яна працягнула яму руку. Ён асьцярожна паціснуў яе тонкую кісьць.

Дамоў яны ішлі разам. Ён узрушана распавядаў ёй нешта, яна сьмяялася. Нешта запытвала, але ж ён не памятаў, што. Словы раптоўна сьціраліся ў яго памяці. Заставаўся толькі яе твар - мяккі, прыгожы белы авал зь вялікімі шэрымі вачыма пад чорнымі бровамі. Гэтыя вочы зацікаўлена пазіралі на яго, і ён бянтэжыўся, губляў словы, і тануў у іх глыбокіх прахалодных вірах.

А потым апусьціўся вечар, і словаў болей не засталося. Яны проста ціха шлі побач скрозь вечарэючы горад.

- Вы - дужа прыгожая дзяўчына, Летыцыя, - ціха вымавіў ён, асьцярожна кранаючы яе руку.

- Я ведаю, - ціха адказала яна. - Але ж гэта не прынесла мне шчасьця, Алег. Яна дадала яго імя, якое яна канешне ж ведала, але без імя па бацьку гэта прагучэла для яго так уразьліва, што ён ледзь не спатыкнуўся.

- Мы яшчэ сустрэнемся? - запытаў ён.

- Гэта залежыць ад вас. Яна ўзьняла на яго вялікія зьзяючыя вочы.

- Тады давайце заўтра. Заўтра ў музее выстава, і я буду рабіць

прэзэнтацыю: гісторыя ваярскага касьцюму, а потым мы з вамі можам схадзіць, куды вы жадаеце. У рэстаран, ці ... калі вы жадаеце, можам пайсьці да мяне. Я жыву адзін. Вялікая кватэра засталася ад бацькоў. Ён назваў адрас у самым цэнтры - прэстыжная старая высотка, архітэктурная каштоўнасьць гораду.

- Ад мяне адкрываецца цудоўны від - на плошчу, і далей. Калі б вы ведалі, якія цудоўныя захады, і ўсходы можна бачыць адтуль. Ён раптам пачырванеў.

- Вы мяне зацікавілі. Яна сур'ёзна глянула на яго. - Добра, Алег. Я згодная. Ён правадзіў яе да мятро, і ўвесь вечар, і наступны дзень, хадзіў, нібы ў сьне.

Назаўтра ўсё адбылося так, як ён і планаваў. Ён прачытаў лекцыю, яна стаяла сярод натоўпу ў шаўковай белай сукенцы і маленькам жакеціку, слухала ўважліва. Яе валасы былі ўзьняты ў высокую прычоску-пучок, адкрываючую шыю. Ён распавядаў з асаблівым жарам - баяры, рыцары... яму нават апладыравалі. Хлопала і яна. Дамоў да яго яны пайшлі разам. Ён хваляваўся, набыў вялікі букет чырвоных ружаў, купіў дарагога віна - дзяўчына была ня з танных прыгажунь, гэта ён разумеў. Вячэру заказаў у рэстаране - сам ён гатаваў ня дужа. Усё прывезьлі як раз калі яны прыйшлі ў кватэру. Кватэра была вялікая, са сталінскай стольлю, белай ляпнінай па вуглах, старой паліраванай мэбляй і шыкоўнымі дыванамі. Ён толькі канапу новую набыў, скураную, ды тэхніку. Астатняе ўсё было ад бацькоў - савецкай эліты. Абодзьва былі навукоўцамі, бацька - архіёлаг, маці - мастацтвазнаўца.

На сьценах, на барвовых з золатам абоях, віселі малюнкі ў залатых рамах, клясыка ў перамешку з рэалізмам - віды прыроды, твары людзей, відарысы старога гораду - Вільні.

Шафы поўніліся кнігамі і дарагім фарфорам. Яна зь цікавасьцю аглядала ўсё, быццам бы ён ізноў прывёў яе ў музей.

- Як у вас прыгожа, Алег. Як цікава, - нягромка вымавіла яна. І раптам распусьціла валасы, дастаўшы з пучку доўгую залатую шпільку.

- Галава баліць, - ціха патлумачыла. Ён застыў, любуючыся яе хараством. Яны ізноў размаўлялі, елі і пілі віно. Ён распавядаў ёй аб сваёй сям'і, яна слухала зацікаўлена, задавала пытаньні. Аб сабе не казала шмат - маці зь вёсачкі каля Іўя, бацька зь Менску, але ж з'ехаў, ды пакінуў ім хату. Куды з'ехаў, не казала, ён і не запытваў. У яе ўжо былі адносіны з хлопцам, няўдалыя. І вось цяпер яна хоча пачаць жыцьцё з пачатку. Ён таксама хацеў. Яго цяжарная невеста апынулася цяжарная не ад яго, яны разышліся мірна, яна з'ехалася з новым кавалерам, ён жа, наадварот, выдахнуў з палёгкай. Гэтая цяжарнасьць яго зусім не радавала, і жанчыну тую ён, шчыра кажучы, не кахаў. Проста разгубіўся неяк адзін пасьля сьмерці бацькоў, і яна апынулася побач. Лябарантка з кафедры, завочніца.

Цяпер жа ён адчуваў, што сьвет уходзіць у яго з-пад ног. Дзяўчына, якая сядзела перад ім, нагадвала багіню. Яна была прыгожай, дзіўна - і тонкай постацьцю, і бляскам вачэй і валасоў, точанымі рысамі твару. І яна слухала яго ўважліва, усё у ёй было сьціплым, жаночым, але ж поўным годнасьці і хараства. Яна ня фыркала, не крыўлялася як Ларыса - яго несастаяўшаяся жонка, аб якой ён успамінаў з жахам. Тая вылучала напорыстасьць, нахабства. Гэтая ж была пяшчотнай, ціхмянай. Жаноцкай. І - глыбокай. Ён разумеў, што далёка ў ёй хаваецца нешта, аб чым яна не кажа. Нешта патаемнае, сакрэтнае, і можа так, што і страшное. Нейкія таямніцы, аб якіх яна не казала. Яна наогул гаварыла ня шмат. Любіць чытаць. І клясыкаў, і сучасную прозу. Любіць гсторыю. Мову. Асабліва беларускую. Ведае і ангельскую. Марыць вандраваць. Каталічка. Вось і ўсё. Але ж ён ад яе п'янеў - не ад віна, яны выпілі, наогул, ня шмат. Яе цела, подых, бліскасьць ап'янялі яго.

Нарэшце, ён насьмеліўся: нахінуўся, і пацалаваў яе. Мякка, пяшчотна, ледзь кранаючы яе ружовыя вусны. Яе рукі абвівалі яго, як лаза. Мяккія, тонкія рукі гладзілі яго сьветлыя валасы, асьцярожна разшпільвалі кашулю. Ляглі яму на плечы. Ён цалаваў яе прыгожы твар, асьцярожна гладзіў грудзі.

Нарэшце, яны ўзьняліся, ён абдымаў яе, прыціскаючы да сябе.

- Прабач, я не гатовая сёньня, - ціха вымавіла яна. - Я не магу.

- Нічога, я разумею, - вымавіў ён. - Давай яшчэ пасядзім? Крышачку? Яму не хацелася разьвітвацца зь ёй, але ж гэтая прыгожая дзяўчына яго палохала. Ён не ўяўляў сабе, як ён распране яе, увойдзе ў яе дасканалае цела. Гэта здавалася яму блюзьнерствам, гэтая жанчына была не для яго, разумеў ён. Яна належыла камусьці іньшаму. Каму, ён нават і не ўяўляў.

Яны выпілі яшчэ па келіху.

- Вы дужа добры чалавек, Алег. Прыгожы мужчына. Вумны. Я жадаю вам шчасьця, шчыра. Вы годныя ляпшай жанчыны, чым я. Яна замаўчала. Ён запярэчыў – лепшай, чым яна, яму ніколі не знайсьці. Яна – самая найлепшая ў сьвеце.

- Не, Алег. Вы не разумееце, што кажаце. Віно закружыла вам галаву. І вы ня ведаеце мяне. Яе твар стаў сумным, а на вачах раптам паказаліс сьлёзы.

- Прабачце мяне, - ціха вымавіла яна. – Я не павінна была рабіць гэта – прыходзіць сюды. Вы – не такі, як я. Вы – чысты. Я ж – благая. Дрэнная. Вы нічога пра мяне ня ведаеце, і я вам ніколі не раскажу. І праблема – ня ў вас. Яна – толькі ў ва мне. Але ж болей я не магу сказаць вам нічога. Я ўдзячная за вячэру, і за ўсё. За вашую цяплыню. Калі жадаеце, мы застанемся сябрамі. Але ж цяпер мне трэба ісьці. Яна рашуча ўстала.

- Пачакайце, я выклікаю вам таксі, - вымавіў ён. Яны яшчэ пасядзелі з паўгадзіны, цяпер ужо размаўляючы, як шчырыя і даўнія сябры. Ён болей нічога не запытваў у яе. І раптам яму стала лёгка, і радасна. Ён і сапраўды разумеў, што ня здолее зьнесьці гэты груз. Гэтае цела прагла каханьня, ён адчуваў гэта і бачыў, але ж таго, што яно прагла, ён ня мог ёй даць. Яе вочы былі вар'яцкімі, і пал, які ішоў ад яе, палохаў яго. Яна была ціхая, і пяшчотная, як дзіця, але ж за зрэнкамі яе вачэй раскрывалася бездань. Калі прыехала машына, ён праводзіў яе, і пасадзіў, зачыніўшы за ёй дзьверцу. Пасьля гэтага ён яе ня бачыў, і на курсы яна не прыйшла. А потым яго зьнялі з падрыхтоўчага патоку, чаму ён нават узрадваўся. Усё ж, бачыць яе было цяжкім выпрабаваньнем.

Але ж потым адбылася яшчэ адна сустрэча, нечаканая. Неяк яго

запрасілі на кансультацыю для адной выставы – збройнай, якая праходзіла ў вялікім дарагім рэстаране. На кансультацыю прыйшоў адзін зь яго знаёмых, скульптар, які працаваў кавалём – высокі, мажны, змрочны мужчына гадоў каля пяцідзесяці, які жыў адзінокім на водшыбе у сваёй сядзібе. Пра яго хадзілі чуткі – наколькі таленавіты, настолькі ж ён быў нефарматным, і цяжкім у абыходзе. Тыя нямногія, хто маглі лічыцца яго сябрамі, адзываліся аб ім зь нейкай сумясьсю захапленьня і жаху. Пра яго хадзілі чуткі, што ён ці то не зусім у сабе, ці то сапраўдны чараўнік, і паганскі воўхв, зь нейкага старога каўдаўскога літоўскага роду. Ну, канешне ж усё гэта была поўная лухта і біцьцё языкоў аб зубы, чаму Алег ніколі ня верыў. Ды вось неяк гэты каваль і сапраўды паказаў яму рэшткі старога вялікага маёнтку, і нечага, што калісьці магло быць дужа вялікай будовай, саборам, фундамент якога захаваўся глыбока ў лесе. Былі там і рэшткі круглай вежы-данжона недалёка ад старых курганоў, дзе Алег праводзіў раскопкі. Мясьціны там былі і сапраўды цікавымі, старымі, ды Міхась усё болей адшучваўся і сыпаў байкамі, калі Алег паспрабаваў яго запытаць, ці то праўда, што ён ведае старыя замовы, і належыць роду чараўнікоў-паганцаў. Усё гэта цікавіла яго з этнаграфічнага пункту гледжаньня. Але ж Міхась, ці Міхал, як яго яшчэ называлі на літоўскі манер сябры, толькі пасьмяяўся. Лухту людзі кажуць, які я чараўнік. Так, падчароўваю – раблю нешта на адмысловых зёлках. І сапраўды, яны так тады накаштаваліся, што Алег раніцой ледзь ачуняў, Міхал завёз яго на станцыю, пагрузіў у цягнік, і болей Алег да яго на раскопкі ня ездзіў. Цяпер жа вось, ізноў сустрэліся ў горадзе – зьвёў агульны знаёмы. Але ж тут адбылося тое, што Алега сапраўды ўразіла, так, што сэрца ледзь ня вываліся на стол, за якім яны сядзелі. Бо побач зь Міхалам за стол села Летыцыя. Яна мякка, шчыра ўсьміхнулася яму.

- Дзень добры. Ён ветліва паздароваўся. Паціснуў кавалю руку – моцную, шырокую, нагадваючую молат.

Яна нічога не сказала, не дала нават паняць, што ведае яго. Чалавек побач ахінуў яе рукой.

- Летыцыя – мая жонка. Мужчына прадставіў яе. Сапраўды ж,

яна болей нагадвала яго дачку. Яна ўсьміхнулася, і моцная мужчынская рука накрыла яе вузкую далонь.

- Неяк мне давялося мець гонар выкладаць у спадарыні на курсах, - Алег усьміхнуўся. – Аднак – толькі адзін занятак. Потым мяне гэтага гонару пазбавілі.

- А я курсы кінула. Яна ўсьміхнулася – шырока. – Я проста зразумела, што гэта не зусім тое, што мне патрэбна. Хоць і было дужа цікава. Але ж так цікава, як выкладалі вы, пасьля не было.

- Алег – аматар сваёй справы, і адзін з самых сур'ёзных навукоўцаў, якіх я сустракаў. Міхась кіўнуў, і з павагай глянуў на яго.

- Але ж вы, Міхал, зьдзівілі нават і мяне. Таму ўсё ж, вы першы. Мне здаецца, вы ведаеце значна болей, чым гаворыце. Алег таксама нахіліў у адказ галаву.

- Можа, і так. Міхась усьміхнуўся. Але ж усё ведаць не магчыма. Нават і удзельнікі падзей ня ведаюць пра іх таго, што ведаюць гісторыкі-навукоўцы.

- Сапраўды, гэта так. Алег рассьмяяўся. – Бо калі б яны даведаліся, яны б гэтым навукоўцам языкі б павырывалі. І галовы паадкручвалі.

- Ну, яны да іх не даберуцца, гісторыя ў гэтай частцы значна больш бясьпечная, чым журналістыка. Міхась шырока ўсьміхнуўся.

Яны яшчэ пасядзелі, абмеркавалі дэталі выставы, выпілі па келіху віна.

Калі ж разьвітваліся, ён не ўтрымаўся.

- Вы – дужа прыгожая пара, - вымавіў ён. – І вы так падобныя. Калі б ня ведаў, падумаў бы, што вы – айцец з дачкой. Гэта вырвалася ў яго самое, ён не жадаў пакрыўдзіць ці ўкалоць ні яго, ні яе, і зьбянтэжана замаўчаў.

- Я чую гэта не ад вас першага. Мужчына ўсьміхнуўся ў чорныя вусы, і сьціснуў танюткую дзявочую руку. – Яна мне і сапраўды як дачка. Стары я для цябе, золатка? Ён павярнуўся да яе. – Пэўна ж, што так.

- Не, каханы. Яна ўсьміхнулася, і пакачала галавой. Ён пацалаваў яе ў мяккія ружовыя вусны. Мужчына і дзяўчына схаваліся ў кабіне дарагога чорнага аўтамабіля-джыпа, а ён стаяў, і глядзеў ім усьлед разгублена. Дачка, так. Але ж побач зь ім яна была шчасьлівая, тое было бачна. Ён устрахнуў галавой, нібыта прачынаючыся ад сну, і пакрочыў прэч.

Глава 69: Шчасьце

- Я хачу быць самай прыгожай для цябе, каханы. Хачу адвечна радаваць тваё вока. Яна абняла яго, яе рукі пяшчотна ляглі на яго плечы, і ён прытуліўся да яе шчакой, удыхаючы яе водар. Праз яе ў яго ўлівалася жыццё. Ён быў шчасьлівы - самы шчасьлівы зь ёй у цэлым сьвеце. Бо сьвета вакол іх не было - засталіся толькі яны. Усё сышло, адляцела як сон. Засталася толькі праўда. І гэтай праўдай для яго была яна. Як і для яе праўдай быў ён. Яна бачыла яго так яскрава - яго чорныя валасы з тонкімі срэбнымі ніткамі, смуглаватую скуру, гладкі лоб і ссунутыя густыя бровы, яго шырокія плечы, моцныя рукі, высокі прамы нос з крыху заўважнай гарбінкай, апушчаныя павейкі і доўгія пухнатыя вейкі пад імі, глыбокія складкі ад носу да жорсткіх вуснаў, чорную бараду і вусы, якія дакраналіся да яе цела. І калі ён усьміхнецца, яна ведала, то праз чорны волас бліснуць крэпкія белыя зубы - вясёлая, драпежная вусьмешка. Цяпер жа яго вочы былі закрытыя, яго ностры ўбіралі яе пах, яго вусны дакраналіся да яе скуры.

- Ты і так самая прыгожая, любая. Мара мая. Трымаю цябе, і ня бачу - быццам бы трымаю сьвятло.

Яна і сапраўды была для яго сьвятлом, якое расплёсквалася па яго руках, ахінала яго пяшчотным зьзяньнем, лашчыла і песьціла, запаўняючы цяплынёй яго душу. Яму здавалася, што яго пальцы зьмінаюць шоўк, пад якім трымціць пустата, нешта танюткае і пругкае, зьвінячае, нібыта абдымаеш сьпеў, шапаценьне анёльскіх крылаў.

Празрыстае кімано на грудзях не хавала яе цела, праз танюткую тканіну ў колер яе скуры ён бачыў яе маленькія саскі, узьнятыя пругкія грудзі, што нагадвалі яму дзьвух птушачак, якіх так хацелася накрыць рукой. Ён і накрываў, і цалаваў праз танюткую тканіну, якая рабілася вільготнай пад яго вуснамі, падкрэсьліваючы пругкія вострыя саскі, якія так жадалі яго губ, яго пацалункаў. Яе рукі гладзілі яго плечы, застаўлючы ўздрыгваць, так, быццам бы па цяглах прабягаў ток.

Ён пасунуў тканіну ў бок, кімано звалілася зь яе вузкіх плечаў, і цяпер ён цалаваў яе грудзі, пругкія і маленькія, грудзі зусім юнай дзевы, якая нарэшце адкрылася яму, саступіўшы да яго з ідэяльнага сьвету сноў. Яму нравілася адчуваць, як ён узрушвае яе, як яна стогне ад жаданьня, якое вымушае яе ўздрыгваць, становячыся пакорлівай глінай у яго руках.

Ён мог зрабіць зь ёй усё, што жадаў. Узяць яе ў любым месцы і любым спосабам, дакранацца ўсюды да яе цела, адвечна цнатлівага для яго, і ня маючага перад ім ні кроплі сораму. Яна не баялася яго - яна яго кахала. Што б ён не рабіў зь ёй, яна была рада атрымаць гэта ад яго рукі. І ён заўсёды жадаў яе. Некалькі разоў у дзень, і ў ноч. Здаецца, ён мог трахаць яе няспынна - суткі і болей. Крыху адпачыць, і ізноў трахаць. Столькі скапілася ў ім гэтага жаданьня за годы самоты, што ён сам сабе ня верыў. Як ён жыў безь яе? Гэта была загадка. Канешне ж, гэтага яму хацелася - трахацца. І жанчыны былі. Зрэдку, ды былі. Аднак іх ён не жадаў. Трахацца - так. Але ж самая іх прысутнасьць была для яго мукай. Жанчына была для яго толькі похвай, якая высмоктвала яго душу. І калі ён выліваўся ў жанчыну, ён нібыта пусьцеў. А пустата запаўнялася агідай. Таму яму ўсё роўна было, каго трахаць - хоць жанчыну, хоць кабылу. У яго ўставала на любую, і рабіў ён гэтую справу груба, жорстка, так, як бы і жывёлу ня трахаў. Чым больш грубая, жывёльная была жанчына, тым больш грубым і жорсткім станавіўся ён. Ён мог скарыць і атадраць любую бабу так, што самыя нахабныя пачыналі залівацца сьлязамі, і малілі яго адпусьціць іх жывымі і больш меньш непашкоджанымі. Гэтага ж пяшчотнага анёлка ён баяўся крануць. Ён асьцярожна гладзіў яе рукамі, кранаў вуснамі. Ад малейшага яго рэальнага дакрананьня на яе целе заставаліся сінякі, ён і косткі мог ёй паламаць, таму яго жарсьць пераўтваралася для яго ў пакуты і асалоду. Ад аднаго позірку на яе тонкае дзявочае цела ў яго ўставаў, як каменны. І пры гэтым сэрца разрывалася ад каханьня і пяшчоты. Калі ён быў зь ёй, у яго цяклі сьлёзы - сьлёзы ад каханьня, ад пачуцьця. Ён заліваў яе і семенем, і сьлязамі. І цяпер яна адчувала, што яго вейкі мокрыя. І рукой яна адчувала яго чэлес, які ўпіраўся ёй у далонь. Ён гладзіў яе і шаптаў ёй ласкавыя словы, сьцікваў саскі, аблізваў іх языком. А потым браў яе - спачатку асьцярожна, а потым груба,

жорстка, ледзь стрымліваючы моц свайго вялікага цела.

І тады ёй здавалася што яна памрэ. Але ж - дзіва! - яна не паміралa, а нараджалася. Бо яе трахаў яе ўласны айцец, які і браў яе як жанчыну, і любіў як роднае дзіця. Бо яе трахаў Бог, які сыходзіў да яе ў яго абліччы. Яна аддавалася яму і ў вязьніцы і ў катавальні, і адкінутаму ўсемі, зь целам, зьнявечаным праказай, і пакрытаму ранамі, і забытаму і праклятаму і багамі і людзьмі. Яна знайшла і ажывіла пакутуючае цела Бога, Бога сапраўднага, адзінага для яе, якое амыла сьлязамі, загаіла ўсе раны і язвы і ажывіла сваім подыхам. Ад яе дакрананьняў сухія косткі пакрываліся мясам і скурай, плоць налівалася моцай, і яна паварочвала працэс разлажэньня ўсьпяць, вымушаючы чарвей адрыгваць сваю ежу, робячы спарахнелае чырвоным і вільготным, а чырвонае - жывым. Ён паўстаў перад ёй з попелу і праху, з кастра і магілы. Бо яна была Марай, і яна перамагла сусьвет, і самое сябе ў ім. - Глядзі, любы, я - сьмерць - ажывіла цябе праз сваё каханьне, - ціха шаптала яна.

- Мяне вылечыла каханьне дзевы, - ціха вымавіў ён, кранаючы яе вочы вуснамі. - І цяпер я - кароль, а ня зьвер і ня цела, каханая. Але ж карону ўзлажыла на мяне ты. І, як кароль, я ўзводжу на трон цябе, бо толькі праз сьвяты дух Бог жывы, любая.

- Гэта каханьне такое вялікае, што яно вышэй за цела. Гэта зьліцьцё далёка па-за межамі ўсяго, што магчыма ўявіць, - ціха вымавіла яна.

Яны сядзелі з Агнесай на верандзе, і вясновы лес поўніўся маладым шумам дрэваў, абудзіўшыхся ад сну.

- Как можно так любить? Мне это не постижимо. Агнеса пакачала галавой.

- Магчыма. Яна кіўнула, сьцьвярджаючы. Ён выйшаў на пляцоўку вяранды, і падышоў да іх. Запаліў цыгарэту.

- Чаму Гараб згубіў сваё шчасце, каханы? - запытала яна яго.

- Ён нічога не згубіў, любая. Шчасьце згубіць не магчыма. Калі яно было - то яно і ёсьць. Усё дужа проста. Шчасьце - гэта тое, што ніколі ня згубіш, калі ўжо знайшоў. Ён стаў побач, па ветру, і выдыхнуў духмяны дым, які паляцеў над іх галовамі.

- Гараб стаў шчасьлівым, і памрэ шчасьлівым. І ў гэтым яму пашанцавала, у адрозьненьне ад іньшых, якія свайго шчасьця ня ведаюць. Насамрэч жа яно заўсёды побач - у кожным, і з кожным. Шчасьце - гэта здольнасьць кахаць, і калі ты вылучаеш каханьне, на тваё сьвятло абавязкова адгукнецца іньшае. Тое, што прыназначана табе.

- Я адгукнулася на тваё сьвятло, - ціха вымавіла яна.

- Яно клікала мяне праз ноч, боль і цемру. Я ішла, і ўбачыла ў густэчы касьцёр. Тваё сьвятло, якое ты запаліў. Я села ля яго, і да мяне выйшаў ты.

- Гэта ты вывяла мяне зь цемры да сьвятла, запаліўшы сваё полымя. І я ўбачыў яго - маленькі, але ж моцны агеньчык, які зьзяў, як зорка, праз змрок. Ён пацалаваў яе. Яго вусны мелі гаркавата-салодкі смак, і пахлі дымам.

- Ты ніколі не пакінеш мяне, любы? - ціха вымавіла яна.

- Ніколі, каханая. Ён абняў яе - вялікі цёмны цень, да якога яна прытулілася.

- Гараб - маладая душа, у першыню адчуўшая пал каханьня. Ён такі страшэнны, што спачатку душа пугаецца - бо гэтага зь ёй не адбывалася ніколі.

Але ж потым гэты жар суцэльна пераўтворвае яе. І тады з вугольля паўстае Фенікс - філязоўскі камень, дух, набыўшы боскія якасьці, які можа кахаць адвечна.

Увесь Тыбет поўны маладымі душамі. Яны насамрэч ня ведаюць, што такое Бог. Блуканьні ў цемры - вось іх лёс, пакуль яны не разарвуць кола самсары. Адзіны ж, хто здолеў разарваць яго на зямлі, быў Хрыстас. Людзі называюць яго Ісус, я ж называю яго Шымон, бо так ён адкрыўся мне.

Над тым, хто вызваліўся, ня маюць улады ні прарокі, ні зоркі, ні духі, ні дземаны. І люди ня маюць над імі ўлады. Яна пажадала, і знайшла мяне. Бога. Бо ж я - Бог. Як і ты, і яна, і ўсе мы. Калі ты ўспамінаеш, хто ты, ты пачынаеш жыць па-боску. Вось і ўсё. І тады ты ведаешь усё, і ніхто іньшы ня мае над табой улады. Цела памрэ - тут, на зямлі, але ж душа застанецца. І гэтая душа лёгка апранецца ў іньшае цела, падгоніць яго пад сябе, і хіба ж ты не спазнаешь душу, хоць і апранутую ў каралеўскія рызы ці рызьзё? Хіба ж дзіця не кінецца абняць айца, хоць у золаце, хоць у лахманах? Яно прыцісьнецца тварам да яго грудзей і пацалуе і рызьзё і каралеўскую мантыю з аднолькавай пашанай і радасьцю.

Так і я спазнаю яе - маю Шхіну - у любым абліччы. І яна таксама ў любым вобліку спазнае мяне.

Ён абняў яе, і яна прытулілася да яго грудзей. Вечар апускаўся на лес.

- Хутка ты пойдзеш ад нас, Медэя, - нягромка вымавіў ён. - Я дамовіўся з адной старой знаёмай - яна прытуліць цябе. Я таксама буду даваць табе даручэньні. І тысячу еўра ў месяц. Астатняе ж ты лёгка заробіш. У Ганны працы шмат. Ён усьміхнуўся.

Летыцыя ўзьняла на яго вочы. - Ты хочаш адправіць Медэю да Ганны, любы?

- А чаму не? Яна ж - вядзьмарка. Вось хай і папрактыкуецца. Ён усьміхнуўся, і запаліў яшчэ адну цыгарэту, гледзячы на лес - цёмны і глухі, як нечая неабуджаная душа.

Глава 70: Відзеньне Медэі

Мужчына абдымаў жанчыну пасярод ляснога гушчару. Высокая стройная постаць, магутная, з чорнымі длінными валасамі, прыціскала да сябе стройную высокую фігурку з валасамі цёмнымі, як ноч, і бліскучымі, як шоўк. Мужчына глыбока дыхаў, і жанчына замёрла, прыціснуўшыся да яго. Лес агортваў іх шлюбным покрывам. Жанчына і мужчына вытачалі неймаверную веліч, значна вышэй, чым то магло належыць зямным каралям. Яна зразумела, што сваімі вачыма наяўна бачыць багоў. Прастора вакол яе нібыта застыла. Сусьвет спыніў існаваньне. Па плячах і руках жанчыны струменілася сьвятло. Яно лілося полымем зь яе валасоў, і гублялася ў траве. Мужчыну ж агортвала цемра, чорная і глыбокая, як правал у нябыт. Рукі мужчыны ўздрыгвалі на жаночых плячах, і нарэшце жанчына ўзьняла твар, і пацягнулася да яго губамі. Нібыта глухі рык перарэзаў прастору вакол, і зямля пад яе нагамі скаланулася. Глуха застагнаўшы, мужчына прыпаў да пяшчотных вуснаў багіні. Яе рукі гладзілі яго валасы, твар, яго ж рукі моцна сьцісквалі яе цела, і пад яго жалезнымі пальцамі адзеньне разьляталася на ашмёткі, спадаючы зь яе плечаў, пакуль яна не засталася поўнасьцю аголенай перад ім, як і ён – аголеным перад ёю. Пяшчотна ён узьняў яе на рукі, і апусьціў на траву. Яго галава апусьцілася, і вусны накрылі яе грудзі.

Зьнямелая, яна назірала каханьне багоў, забароненае бачыць сьмяротным. Ён уваходзіў у яе, і яна ўскрыквала, раськінуўшыся пад ім, ахопліваючы яго рукамі, прыціскаючы да сябе. Яго рухі былі мернымі і моцнымі, і яна пасоўвалася яму насустрач, аддаючы сябе як мага больш поўна, каб не праліць ні кроплі яго каханьня. Усім сваім целам Медэя адчувала іх жарсьць, якая спальвала яе. Бяз сілаў яна апусьцілася на калені. Ёй здавалася, што гэта яна ляжыць пад ім і гэта яго чэлес уваходзіць у яе, моцна штурхаючы, працінаючы наскрозь. Яна ўскрыкнула, ціха, і апусьцілася на траву, бо больш не магла сабой валодаць. Дрэвы кружыліся над ёй, і яна крычэла. І тады вялікі воўк нахінуўся над ёй, і ўвайшоў у яе цела.

Гэта быў воўк, і адначасова – чалавек, лясны бог, якому яна ня ведала назвы, ня ведала яго імя. Яго рукі прыціскалі яе да зямлі, і ён браў яе з рычаньнем адначасова з тым, як там, на палянцы ў траве, бог браў багіню. А потым воўк нахінуўся, і прыпаў да яе шыі клыкамі. Яна ўскрыкнула, і выгнулася ад салодкага болю. Перад ёй быў лес, і цёмная яго глыбіня пагрозна жмурылася на яе.

Міхась сядзеў побач, задуменна курыў, і глядзеў у цемру. Летыцыя прытулілася да яго пляча, і ён ахінуў яе рукой. У далоні яна трымала нейкі чырвоны камень – упрыгожваньне, каштоўнае і старое, абвітае срэбнымі карункамі. – Адкуль яно ў яе? – падумала Медэя. І раптам Летыцыя закрыла далонь – нібыта зорка згасла. І тады Медэя з жахам зразумела, што воўкам быў ён. Ён быў і богам, а багіняй – тая, хто прытулялася да яго грудзей.

- Хто вы? – ціха прашаптала яна з жахам.

- Мы – сьмерць і жыцьцё, - ціха вымавіла Летыцыя.

– Каханая мая, - ціха адказаў ён ёй, гладзячы яе валасы.

А потым узьняў на Агнесу вочы – цёмныя, страшныя, зьвярыныя і боскія адначасова. Толькі чалавека ў гэтых вачах не было.

- Яна – мая жонка, - ціха вымавіў ён. І яна сышла дзеля мяне ў пекла. Яна прыйшла да мяне, калі я быў самотны і кінуты ўсімі, пакрыты ранамі і язвамі, і вылячыла і ўзьняла мяне, і ўваскросіла маю душу і цела. Я ж за гэта падарыў ёй каханьне такое, аб якім яшчэ ня ведаў сьвет, і богам сышоў дзеля яе на зямлю, прайшоўшы праз цемру і небыт. Яна – усё для мяне, мая маленькая вучаніца, мая Мара, багіня жыцьця і сьмерці, якая валодае ваўкамі і войскамі мёртвых. І я – воўк, і мёртвая душа ў мёртвым целе, але ж я – і Бог жывы, і ў маіх спарахнелых жылах бяжыць жывая кроў. Бо яна узьняла мяне з труны і надзяліла жыцьцём праз сваё каханьне, за якое я адарыў яе ўсімі магчымымі таямніцамі Пекла і памерлых, над якімі жывыя – толькі пена на марскіх хвалях. Я – мёртвы Бог мёртвых, Аід, і Д'ябал, і я – жыцьцё сапраўднае, якое ёсьць рэальнасьць па-за межамі жыцьця і сьмерці. Але ж я – і Бог жывы, я – расьпяты і

ўваскрослы Бог, бо яна ўваскрасіла мяне. Ты бачыш маю плоць, але ж яна – тлен, і ападае, як восеньскае лісьце. І яна, мая каханая, цалуе мой чэрап, абдымаючы яго рукамі, і ў яе ўваходзіць халодная плоць мерцьвяка, які так кахаў яе, што адкінуў самое сьмерць, каб заключыць яе ў абдымкі. Ці змагла б ты забыцца на сьвет у абдымках мёртвага, Медэя? Цалаваць яго гнілую плоць і цела, пакрытае ранамі і язвамі, праз каханьне такое вялікае, што і сьмерць, і хвароба, і праклён ня здольныя былі раз'яднаць нас. Яна знайшла мяне ў пекле, і ў месьцы, горшым за пекла, дзе я сядзеў, пакрыты прахам і попелам, у разарванным рызьзі, праклятy і забыты. Яна абдымала мяне рукамі ў вязьніцы, і сасьмяглы, я піў малако зь яе грудзей, аж пакуль зь іх не пачынала ісьці кроў. Я засынаў на яе грудзях, і мая кроў прысыхала да яе пяшчотнага цела, і чэрві з маіх ран елі яе жывую плоць, але ж яна не адкінула мяне. Нават і ў маім скажоным вобліку сьмерці яна спазнала каханага, якога шукала ад веку, і які зрабіў усё дзеля яе – якога ажывіла яго да яе каханьне.

Глядзі, глядзі і ўстрашыся, бо гэта мой сапраўдны твар, і імя яму – сьмерць. З гэтымі словамі ён павярнуўся да яе, і яна ўбачыла, як яго твар мяняецца. Сучаснае адзеньне зьнікла, і яго твар стаў белым і халодным, а потым пакрыўся трупнымі плямамі. Яго чорныя валасы спадалі на яго, як зьмеі, чорныя бліскучыя латы здаваліся халоднай вадой.

- Каханая, ці ты бачыш мяне? Ці ты любіш мяне, дзіця маё? – ціха вымавіў ён, нахінаючыся над пяшчотным дзявочым тварам, пазіраючы ёй у вочы.

- Так, любы мой. Я бачу цябе, і кахаю цябе. Ты – адзіны, і я бачу, хто ты сапраўдны. Хто ты ёсьць, - ціха вымавіла Летыцыя, і прыпала да яго вуснаў, абдымаючы яго. Праз яе далоні бегла чорная кроў, але ж яна яе не заўважала. І ён абдымаў і цалаваў яе так пяшчотна і асьцярожна, мякка, што ў Медэі з вачэй раптам пабеглі сьлёзы.

- Глядзі, сьмерці няма! Смерьць – гэта лож. Яна не існуе, калі зьзяе праўда каханьня, - пачула яна гучны голас.

І вось на яе вачах мёртвы рыцар нечакана стаў жывым, і яго

скура набыла прыемны смуглы колер, а латы зазьзялі, як сонца. Але ж замест дзяўчыны ён трымаў галубку ў сваіх руках, якая пяшчотна прыціскалася да яго, раскінуўшыся крыламі. Праз імгненьне на яго руках ляжала мёртвая дзева, прыўкрасная, як сон. Яна, здаецца, спала, але ж бледнымі былі яе шчокі, і халодным, мармуровым – цела. Ён жа нахінуўся над ёй, і пацалаваў яе, і колер стаў вяртацца на яе вусны. І ізноў усё зьнікла, і нічога не было. Толькі Міхась сядзеў, і курыў, і Летыцыя, як кацяня, сядзела на яго каленях, скурчыўшыся ў маленькі камочак, ахінутая яго моцнымі рукамі.

Ён гладзіў яе па плячы, і нешта ціха казаў, яна ж, здаецца, паснула.

- Яна – мая дачка ў гэтым жыцьці. Я – яе айцец, - нягромка вымавіў ён. – Яна ведае, але ж абрала пагрэбваць законамі гэтага сьвету. Я – Лот, упіўшыйся боскага віна, ап'янёны ёй – Шхінай, сваім любым стварэньнем. Ён ціха пацалаваў яе валасы.

- Дзеля мяне яна прайшла праз усё гэта. Таму памятай, хто яна ёсьць.

Я адпраўляю цябе ў вучаніцы да моцнай вядзьмаркі. Ты нават ня можаш і ўявіць, якой. Хоць яна і выглядае сьмешна, і я часта зьдзекваюся зь яе, але ж не забывай, хто яна сапраўдная. Яе ўзроўню адпавядае мала хто на гэтай зямлі. І тое, што яна творыць, сапраўды ўражвае нават і мяне. Таму ты будзеш мець добрага настаўніка. Настаўніцу, - выправіўся ён. – Заўтра я адвязу цябе да яе, самалічна. І прадстаўлю цябе адпаведным чынам. А цяпер, дзяўчаткі мае, нам пара ўжо ісьці адпачываць. Спаць, бо заўтра – доўгі і нялёгкі дзень. Ён уздыхнуў. Летыцыя пацягнулася, і прытулілася да яго. А потым узьнялася, і сабрала кубкі.

- Пайдзем, красуні. Ён ахінуў іх рукамі, і мякка накіраваў тварам да цёплага дамашняга сьвятла, прэч ад лесу і яго ценяў.

Глава 71: Як МІхась чараўніком быў

Твар яго адлюстроўваецца ў вадах хаосу, і ён бачыць самога сябе - чорнага і белага. Цемра, магутная і праіснуючая, паўстае перад тварам нанова народжанага сьвятла. Яго ўражвае яе моц - яго моц, узьнімаючаяся з глыбіняў. Чорны шчыт ударае ў белы, і ваяры застываюць. Ніхто зь іх ня можа перамагчы. І тады зь бездані ўзьнімаецца яна. Галубка. Шхіна. Трымценьне яе белых крылаў - адзінае, што парушае напружаньне раўнавагі бойкі дзьвух волатаў, якія скаланаюць сусьвет. На чый шчыт яна сядзе, той і пераможа, пахісьне іньшага. Сусьвет камянее ў жаху, але ж Шхіна марудзіць. Балансуючы ў кропцы ў сярэдзіне, яна абодзьвух ахінае крыламі, і раптам усё для яго пераўтвараецца ў адзінае зьзяньне - не цемру і не сьвятло.

Абуджанны разуменьнем нечага, што ня можна выразіць словамі, ён прачынаецца. Яна ляжыць на яго плячы, абняўшы грудзі рукой.

Ён адчувае цяплыню яе цела, і зусім не адчувае цяжар. Яна ў параўнаньні зь ім як пярынка, ранішні праменьчык сьвятла на яго руцэ. Ён асьцярожна гладзіць яе валасы, якія закрываюць яго покрывам, нахінаецца, і цалуе іх. Яны пахнуць ружай, і яблыкам - водарам раю. А ён - зьмей, які схаваўся пад дрэвам. І цяпер ён адчувае, як гэты зьмей узьнімаецца, узрушаны бліскасьцю Евы.

Яна прачынаецца, і ахоплівае яго рукамі. Усьміхаецца яму, заглядаючы ў яго твар.

- Дзевачка мая, ты такая прыгожая, - ціха кажа ён. Яна жмурыць сонныя вочы, і ўсьмешка на яе твары – як сонца, якое зьзяе з-за вакна.

Ён гладзіць яе рукой, лашчыць пяшчотныя грудзі, і асьцярожна пасоўвае яе ў бок, нахінаючыся. Цяпер яе твар зусім блізка, і яе вочы глядзяць прама ў яго вочы. Яе рукі ахопліваюць яго плечы,

і яна замірае, так, што ён ня чуе нават яе подыха – такі ён ціхі і лёккі.

- Ты кахаеш мяне? – ціха запытвае ён, сур'ёзна. Яго вочы глядзяць прама ў яе вочы, здаецца, пранікаючы ў яе душу.

- Так, - ледзь чутна шэпча яна. – Я кахаю цябе, мой любы, мой адзіны. Ён кранае вуснамі яе вочы, нос, шчокі, губы, якія, раскрываючыся, ловяць яго губы, і шалее ад яе мяккіх вуснаў, якія так блізка ад ягоных, што яе лёккі подых пераплятаецца зь яго подыхам, гарачым і цяжкім, як дыханьне зьвяра. Яе ж уздыхі – як крыло галубкі, тонкі вэлюм, падаючы яму на твар. Ён убірае вуснамі яе грудзі – цяпер раскошныя, як у Вянеры, хоць цела яе і танюткае, як цела дзіця. Яе пругкія ружовыя саскі нагадваюць маленькія бутоньчыкі персікавых кветак, скура аксамітная і прахалодная, і пахне морам.

Яна нібыта толькі што нарадзілася з марскіх глыбіняў для яго – выйшла сюды, у сьвет, з яго патаемных сноў.

Ён проста ірве вуснамі гэтае цела, мяккае, пяшчотнае, духмянае, уздрыгваючае пад яго губамі. Яму хочацца ўпіцца ў яго, як у сакавіты плод ці выкшталцоны дэсерт, які зроблены толькі з адной мэтай – насалоджваць вока і разьвіваць цукровую залежнасьць у слабых на асалоду душаў. Вось і ён ня можа ўтрымацца – проста жадае праглынуць яе, разарваць, а яшчэ пры гэтым і ўвайсьці, паглыбіцца ў яе там, дзе хаваецца сэрца гэтай яе салодкасьці, ад якой у яго проста перакручвае ўсё, цяглы зводзіць, так ён яе жадае. Яна закрывае вочы і ўздрыгвае – інстынктыўна, баіцца яго, баіцца яго нястрыманасьці, яго гарачыні, яго жарсьці і юру, таго, што ён можа прычыніць ёй боль сваёй неасьцярожнасьцю і палам, і ў той жа час жадае гэтага болю, гэтага яго юру і пажаднасьці, жадае насыціць яго сваім целам, сама сходзіць з розуму, і саромеецца гэтага свайго жаданьня, саступаючы яму, адкрываючыся, і ў той жа час заміраючы ад прадчуваньня таго, што адбудзецца зараз. Ён усоўвае ў яе руку – яе ўлоньне сьціснутае, і вільготнае ад выцякаючага зь яе соку, нагадваючага густы цукровы сіроп. Яму хочацца лізнуць пальцы, каб адчуць, якая яна, які ў яе смак і пах. Празрыстая вільгаць на яго пальцах мае водар, які ён ня можа апісаць

словамі – так пахне райскае дрэва ў поўным яго квітненьні, пах, які кружыць галаву, і вымушае саступіць граху. Цяпер волі ў яго няма – асалода зьмяняе яго волю, і яна ціха ўскрыквае пад ім, саступаючы напору яго плоці, ізноў і ізноў, пакуль ён не выліваецца, не залівае яе ўсю, і простыні, якімі яны накрытыя, і яе белую скуру, і чорныя валасы, якія разьмяталіся ля яе сьцёгнаў.

Яны лыжаць у абдымках, і яна ўсьміхаецца, прытуляючыся да яго грудзей.

- Сёньня павязем Мэдэю да Ганны, - ён гладзіць яе валасы, і ўсьміхаецца. – Яна ўжо мяне запытвала, калі дапаможніца прыедзе, бо справаў у яе чараўніцкіх зашмат.

- Як яна там? – цікавіцца яна.

- Як? Добра, сонейка. Лепей за ўсіх. Разьвярнулася. Да ты і сама пабачыш. Ён мякка кранае вуснамі яе шчаку, і пацягваецца. Надыходзіць новы дзень.

- Сусед, загавары мне ваду, каб я ня піў! – нягеглы мужычонка, хістаючыся, стаяў перад ім, ледзь трымаючыся на нагах. Ад яго ішоў густы пах перагару, такі, што, здаецца, паветра можна было рэзаць нажом.

- Можа, цябе, Іван, палячыць трэба? А не загаварыць. Можа, ты што пераблытаў? Ён зь цікавасьцю паглядаў на госьця, паціраючы вусы пальцамі.

- Як я цябе загавару? Ты ж ледзь жывы. Перад замовай тыдзень ня піць трэба.

- А калі не загаворыш, дык я памру. Іван прыасаніўся, выпяціў худыя грудзі. – І сьмерць мая на тваю душу ляжа.

- Ну, гэта не вялікі груз. Ён усьміхнуўся. – На маёй душы і не такое ляжыць.

- А можа, гэта апошняя кропля? – прыпугнуў Іван. – Вось памру я, і адправішся ты жыўцом у пекла, Мішка. За тваю жорсткасць і

няўдзячнасьць.

- За жорсткасьць – можа, а вось пры чым тут няўдзячнасьць? – не зразумеў ён.

- Пры тым, што я табе градкі дапамагаў капаць. А ты мяне гоніш. І тады ты мне нават не наліў.

- Калі тое было, каб ты мне градкі капаў? Я што табе, Ганна? Якія ў мяне градкі? Градкі толькі ў яе і засталіся з усей вашай вёсцы – вы ж толькі п'еце, хістаецеся вакол. У каго што блага ляжыць выглядаеце. Ён сплюнуў.

- І калі я табе не наліў? Ты кожны тыдзень з'яўляешся, як прывід які прыставучы.

- Налі, Міша, - заскуголіў Іван, але ж хутка выправіўся:

- Зачытай! Зачытай мне ваду, прашу Хрыстом Богам.

- Да Ганны схадзі. Я болей не чытаю. Ён пакачаў галавой.

- Ганна слабая. Іван пакруціў доўгай, пупырчатай, як у гусака, шыяй.

- Чаму яна слабая? Ён зьдзіўлена паглядзеў на яго.

- Таму што яна мяне не адшэпча. Не адчытае. Я – мацнейшы за яе. Я ж таксама чараўнік. Быў, некалі. Дзед мой чараваў, і зь лешым на кароткай назе быў. Ды я вось дар не пераняў, адмовіўся. Таму цяпер і пакутую – дзед пракляў, пэўна.

Іванавы вочы сталі сумнымі, твар – сур'ёзным, як у нябожчыка, які роўненька ляжыць у новай, пахнучай лесам труне.

- А можа, табе … да лешага пайсьці? Шоў бы ты… Але ж, убачыўшы адчайны выраз на суседавым твары, ён махнуў рукой.

- Ну ладна, праходзь. Зачытаю. Зашапчу я табе ваду, бо ты мяне дастаў. Алкаш. Ён разьвярнуўся шырокімі плячыма, і прайшоў у хату. Іван крочыў за ім.

Прыгожая чорнавалосая кабета ў белым фартушку зірнула ў бок – як паказалася Івану, з агідай. А потым узяла нейкую пшыкалку, і пачала пырскаць за імі ў паветры.

- Абрад ачышчэньня пачаўся, - патлумачыў ён.

– Сонейка, ты лепей акно адкрый. Не напырсквай ты гэтай хіміі, ужо галава ад яе баліць.

- У мяне галава баліць ад алкашэй. Кабета, маладая, прыгожая, з пухлявымі ружовымі вуснамі і вострым позіркам вялікіх вачэй пад доўгімі чорнымі вейкамі, надула губкі, і павярнулася да вакна, завешанага чыстымі бялюткімі шторкамі.

- Ай ай, ніколі бабу не завяду сабе. Толькі ад іх беспакойства. Іван пакачаў галавой, мармычучы, рушачы за ім ззаду.

- На ваду буду шаптаць, да мяне не заходзь і музыку не ўключай. Каб ціха было паўгадзіны, - вымавіў ён у бок красуні, і прайшоў наперад па калідору да цяжкіх драўляных дзьвярэй, якія вялі ў невялікі паўцёмны пакой.

Тое, што да яго прыходзілі людзі па такіх-сякіх чараўнічых справах, яна даведалася хутка. То адзін, то другі. Ён найперш адмаўляў, потым размаўляў, ды каго-некага і пагаджаўся “палячыць”.

- Такі ўжо мой лёс, сонейка. Ад дзеда. Да яго хадзілі, цяпер вось, да мяне пайшлі. І не адмовіш, і не схаваешся. Як толькі сюды прыехаў, дык і пайшлі. І ўсё болей і болей іх. І ідуць, і едуць, а калі адмовіш – у кустах чакаюць. Такі ўжо ў нас народ. Ён уздыхнуў, паціснуў шырокімі плячыма.

- Гэта таму, што ты – моцны чараўнік. Сапраўдны. Яна прытулілася да яго грудзей.

- Ну, хлусіць ня буду, нештачкі магу. Хоць я і ваўкалак, а не чараўнік. Пярэварацень. Ты ж ведаеш. Усьміхнуўшыся, ён нахінуўся, і пацалаваў яе валасы.

Цяпер жа яна заціхла, і між волі прыслухоўвалася. За

дзьвярыма адбывалася нешта. Нейкі таямнічы сьвет разгортваў свае крылы, нават і прастора, і паветра вакол мяняліся. За дзьвярыма адбывалася казка, падумала яна захоплена, працiраючы мыты посуд.

- Сядай, - вымавіў ён, лёгка адцягнуўшы ад сталу адной рукой вялікі дубовы стул з разной сьпінкай, і замест яго сунуўшы нагой табурэтку – трывалую, груба скалочаную са струганых дасок.

Іван, аглядаючыся, прысеў. Па вуглам яму пачалі мроіцца чэрці – яны мітусіліся, скокалі, і курчылі яму агідныя пысы.

Раптам яму стала неяк вусьцішна, самотна. Быццам бы хто халоднай кіпцюрастай лапай сьціснуў у страўніку.

- Толькі б не асраміцца, - напалохаўся Іван, але ж паварухнуцца баяўся. Абрад, ён зразумеў, будзе моцны. Таму яму і блага – чэрці мітусяцца. Але ж ён вырашыў трываць.

Міхась павярнуўся да шафы, адкрыў, і, пачухаўшы бараду, задуменна аглядзеў палічкі. На іх стаў акуратны шэраг бутэляк і скрынак, нейкія былі надпісаныя, але ж большасьць – не. У гэтым ён быў гаспадар нядбайны. Толькі Летыцыя потым узялася ўсё надпісваць і наводзіць парадкі, але ж да яго чараўнічай шафы яшчэ не дабралася. Цяпер ён нават і пашкадаваў аб гэтым, але ж – было позна. Іван сядзеў на стуле, і жаласна глядзеў на яго. Падумаўшы крыху, Міхась працягнуў вялікую руку, і асьцярожна ўзяў з палічкі бутэльчыну. - Пэўна, тут – ад гэтай яго хваробы, - падумалася яму. Вада з запаведнай крыніцы глыбока ў лесе, некалькі разоў пералітая праз срэбны посуд, ачышчаная кварцам і настоеная на сонцы, месяцы, і зорках па чарзе. Дужа моцная рэч на ўсялякія патрэбы. Хочаш – у гарбату ці каву падлівай, хочаш – зачытвай, ці проста так пі – блага ня будзе, будзе толькі добра.

Вагаючыся, ён узяў адну з бутэлек – з празрыстай чыстай вадкасьцю, якая проста зьзяла, пераламляючы прамені сонца. Дастаў просты шкляны гранёны стакан, паставіў перад Іванам. Наліў да краёў, не шкадуючы, вады. Вадкасьць прыемна

забулькатала, як лясная крыніца па каменьчыках, і Іван між волі зглытнуў сьліну.

Ён накрыў стакан далоньню, адчуваючы, як з-пад яе ў празрыстае зьмесьціва стакану бяжыць адчувальнае цяпло.

- Сонца, месяц і зоркі па небу гуляюць, Іванаву смагу забіраюць. Як месяц чысты ў вадзе адбіваецца, вядром выліваецца, так і хвор Іванава выліваецца, на сонца, на зоркі, на месяц, у лес, у балота, у раку, у ручай. Вада вадой, хвароба лесам. Каб табе віна ня піць, душу не губіць, чыстаму і цьвярозаму быць. Слова маё крэпка, няма таго, хто б яго пераламіў, як няма таго, хто каменны хлеб пераломіць, жалезны каравай згрызе і гарашчае мора вып'е.

Пярун закрывае, Велес бласлаўляе.

З гэтымі словамі ён узьняў руку, падняў стакан, і працягнуў суседу, які, скурчыўшыся, сядзеў на стуле.

- Трымай, але ж пачакай, - вымавіў. Узяў краюху хлебу, што захапіў з сабой, праходзячы праз кухню, адрэзаў вялікім нажом зь лязом і ручкай, пакрытымі рунамі, кавалак, палажыў на стол, і таксама накрыў рукой.

- Зямля-матухна, дай сілу, праз хлеб - тваё дзіцятка, каб ні чорт, ні ведзьма, ні мужык, ні баба, ні волат, ні сьвятар маё слова не зьнялі, маёй дарогі не перайшлі і сілу маю не забралі, табе аддаю, сабе забіраю, зямлёй сябе закрываю. Хто гэты хлеб ясі, маё слова ясі, зямля – замок, неба – ключ.

- Пі, - загадаў. Іван узьняў стакан, і паднёс да вуснаў. Прыгубіў, і закашляўся. Рука яго рэфлекторна сьціснула шкло, упялася, як клешчы, вусны пасінелі, вочы выкаціліся.

- Пі, я сказаў. Каб цябе трасца, каб цябе Пярун аб дуб шваркнуў. Каб цябе …

Іван, з жахам уперыўшы ў яго вочы, прыпаў да стакану, і прагна глытаў вадкасьць.

Нарэшце, асушыў да дну, і ўцёр рукавом вусны.

- На, заеш хлебам, - ён працягнуў яму лусту. Той машынальна ўзяў, і пачаў жаваць.

- Нейкая вада … гарачая… раптам вымавіў ён. - … у цябе, сусед.

- Ну дык канешне. Ён паціснуў плячыма. – Я ж яе замовіў.

- А тое можа быць, каб вада ў віно пераўтварылася? – раптам запытаў Іван. Яго вочы ўвільгатніліся, шчокі паружавелі, на вуснах з'явілася вусьмешка.

- Можа. А чаго не. Папы могуць, а я чым горш? Ён таксама ўсьміхнуўся.

- Ну што, палягчэла цябе?

- Ой, палягчэла, сусед. Паправіў ты мяне, ды так добра, і галава не баліць, і душа сьпявае. Іван узьняўся.

- Толькі … вось ногі ня йдуць, чамусьці. Вой, пачакай крышчаку… Добрая ў цябе вада, проста – жывая вада, суседушка. Іван схапіўся рукой за яго плячо, ён падхапіў яго пад пахі – той ледзь не асеў на падлогу.

- Лявоніху Лявон палюбіў … - раптам Іван запеў танюткім голасам.

- Ты што? Міхась зьдзіўлена глянуў на яго. Пакачаў галавой – нейкі пабочны эфект. І раптам адна думка апаліла яго. Ён асьцярожна ўзяў, і панюхаў стакан. Той адчувальна пах сьпіртам.

- Блядзь. Ён у думках скалануўся. Наліў Івану стакан чыстага дзевяностаградуснага спірту, які стаяў у шафе на гаспадарчыя патрэбы. Недзе там, канешне, была і вада зь лясной крыніцы. Толькі як ты іх адрозьніш, калі яны не надпісаныя. Іван хістаўся ў яго руцэ – ён трымаў яго за каршэнь. Нешта радасна напяваў – цяпер ужо не вядома што. Асьцярожна трымаючы яго пад рукі, ён выйшаў з пакою.

- Што гэта? – пахаладзела, як убачыла, Летыцыя. У яе голасе

было плоха хаванае абурэньне.

- Лячэньне. Ён паціснуў плячыма. – Закадыраваў я яго. Сьпіртам. Новы метад – паглядзім, як будзе працаваць.

Летыцыя толькі пакачала галавой.

- Іван, дарэчы, з той пары і сапраўды ў рот ня браў. Ён пасьля таго стакану на могілкі зайшоў, паваліўся, і на магілцы паснуў. А калі ачуняў, узьняўся, бачыць – перад ім шыльдачка – раб Божы Іван … і год, і дзень, усё сьвежае, учорашнее, яшчэ і зямля не абсела. І вяночкі вакол мяккія, і кветкі яшчэ не павялі.

Вось так бывае, золатка. Ён напалохаўся, проста з глузду з'ехаў. Неяк да вёсцы дакаціўся, вёрз невядома што, потым тыдзень калаціўся, толькі ваду піў, ды спаў. А калі ачуняў, на водку і глядзець ня мог.

- А потым што было? – вымавіла Летыцыя.

- Потым – ня ведаю. Бо ж мы з табой з'ехалі, сонейка.

- Піў твой Іван, як цяля, і ніякая замова яго ня ўзяла. Ганна злосна паглядзела на яго, ашчэрылася ў вусьмешцы. – Бо ты – чараўнік ніякі. І – алкаш. У цябе і замест сьвятой вады – куранае віно апынулася. Ты ўжо і забыў, калі ваду піў. Ты і каву пэўна на самагонцы варыш.

- Ай, Ганна. Што ты вярзеш. Саромееш мяне перад дзяўчатамі. Ён усьміхнуўся. – Зусім ужо нейкім алкашом мяне выставіла, і праўда. Хіба я такі, золатка? – павярнуўся ён да Летыцыі.

- Не, каханы. Ты не такі, - суцешыла яна яго.

- Ён – горш! Ганна злавесна рассьмяялася. – А ты – дурніца. Ну, каго вы мне тут прывялі. Дайце паглядзець! – пасунулася яна бліжэй да Медэі, якая, напалоханая да аслупяньненя, ціхенька сядзела на зэдліку побач.

Глава 72: У Ганны

- Мне Бог запавёў лячыць. І якія толькі да мяне ня йдуць, і касыя, і крывыя, і ўсякая халера і трасца. Па ўсялякай патрэбе. Хто с чым. І ўсех я лячу. Бо я такая адна. Яшчэ раней былі майстры, ды ўсе паўміралі. Са старых во, толькі я. А яшчэ была Пракопаўна ў Вяршках і Піліпаўна ў Малых Лужынах. І дзед яго быў, Альгерд стары, Даўмонтаў сын. А Даўмонт быў Вігандаў сын. А Віганд стары быў наймацнейшы чараўнік у акрузе, і па сю, і па ту старану. І іх такіх было шмат, і ўсе - моцныя чараўнікі, якіх не насіла зямля. І ўсе чорныя. Вось як ён. Толькі ён дар свой па ветру пусьціў, разбазарыў. І цяпер які зь яго чараўнік - аніякі. А я сваю сілу родавую зьберагла, і таму цяпер я мацнейшая. Вось ён і ня робіць, ведае, чаму, бо адрокся. А я раблю. А адрокся ён таму, што навесіў крыж. І які зь яго цяпер с крыжом чараўнік? Хоць ён яго і здымае калі чытае, а ўсё ж гэтае ня тое. Ён усе сувязі перарваў. А я кожны дзень хаджу ... хадзіла... Ганна перавяла дух. ... на могілкі, да родных, і ў лес, і ўсюды. На поле, на раку і на возера і да кожнай крыніцы я схадзіла нагамі і пакланілася зямлі. А ён толькі да старых камянёў дакульгаў ды і тое бяз толку. Бо хто яго хрышчонага прыме.

Ганна кпліва прыжмурыла вочы, перакінула цераз грудзі дзьве таўстыя рудыя касы, агладзіла. Міхась сядзеў, прыкрыўшы вочы рукой. Глянуў на яе праз далонь. Пакачаў галавой.

- Ганна, Ганна, ну што ты вярзеш. Моташна цябе слухаць. Увесь яго выгляд казаў менавіта гэта, але ж ён стрымаўся, толькі ўздыхнуў.

Ніякі чараўнік, ну і добра. Спадчыну згубіў, ад дзядоў адмовіўся. Хай яно так і будзе, што яму спрачацца.

- А ты ж таксама хрышчоная, Ганна. Як жа ты расхрысьцілася? Ён хітра глянуў на яе.

- Хрышчоная кручоная яловым суком ды асінавым калом. Я праз галаву цераз касьцёр перакулілася, ачысьцілася ад крыжу.

І цяпер мне ўсе сілы адкрытыя. Ганна ганарліва выпяла грудзі.

- Што за касьцёр? Як гэта? - зь недаўменьнем вымавіла Летыцыя.

- Яна іконы пажгла, а потым яшчэ ў попел памачылася. Міхась закрыў твар далоньню. Плечы яго трэсьліся. Нарэшце ня змог трымацца, устаў, і зарагатаў у голас.

- Чаго іржэш, як конь? Жарабец. Ганна сплюнула на падлогу.

- Я патыліцу ачысьціла. А ты так кляймо і носіш - я ж бачу. Жыд жыдом стаў і з жыдоўкай жывеш. Ты ўжо і забыў, хто ты. Толькі я табе напамінаю, перыядычаскі. Ваўчыная твая парода. А ваўкалак заўсёды ніжэй ведзьмы. Ты толькі і можаш па лесу бегаць, скаціну душыць ды дзевак сільнічаць. А я табой упраўляю.

Я табе што хочаш загадаць магу, а ты, дурань, і зробіш. Ганна зь перамогай паглядзела на яго.

Міхась толькі рукой махнуў. У казачным Ганнавым сьвеце, дзе ён быў ваўкалакам, а яна - наймацнейшай родавай ведзьмай у акрузе, лёгіцы месца не заставалася, і спрачацца было безкарысна.

- Дзяўчыну я табе ў навуку прывёў. Навучыш яе вядзьмарству, я заплачу. Міхась павярнуўся да Медэі, якая сядзела насупраць, і дрыжэла, як ліст.

- А цяпер жарты ў бок. І байкі свае засунь сабе, ведаеш, куды. Раптам яго твар стаў цёмным, жорсткім, страшным.

- Ты ж ведаеш, хто я. Ці табе напомніць?

- Мярцьвяк. Ганна падціснула вусны. - Чортава семя з курганоў. Не спалося табе.

Ён марудна кіўнуў.

- Не спалося. Я за ёй прыйшоў. Бо там, дзе я быў, няма сьмерці, Ганна. І попел і прах адпускаюць жывое цела. Там, дзе зьзяе яе

сьвятло, чэрвю болей няма ўлады.

- Нешта я сумняваюся. Ганна пакачала галавой. Ён сьціснуў руку Летыцыі сваёй гарачай. Яна была мяккай, цёплай, жывой.

- У маіх жылах бяжыць жывая кроў, - нягромка вымавіў ён, і злавесны вецер завыў, загрукатаў, узьняўшыся, кінуўся ў вокны і дзьверы.

- У тваіх жылах бяжыць вагонь пекла, Міхал. Раптам голас Ганны стаў сур'ёзным, страціўшы кплівыя ноты.

- Хай так. Ён кіўнуў. - Але ж я абручаны зь ёю. Я абмяняўся кольцамі са сьмерцю, і яна ўзамен дала мне сваё каханьне. Яе. Ён вымавіў гэта, і нібыта маланка ўдарыла ў стол між імі, асьвяціла твары.

- Мярцьвячка і мярцьвяк. Не жывыя, і не мёртвыя. І не на тым сьвеце, і не на гэтым. Ганна нахіліла галаву.

- Але ж яна - жывая. Яна павярнула твар у бок Медэі, якая даўно ўжо зьнямела, і скамянела ад жаху.

- Я адпусьціў яе ў жыцьцё. Ён кіўнуў. - Няма чаго рабіць жывым у свеце мёртвых, дзе паную я. Яна яшчэ не памёрла для сьвета. Але цяпер яна - мост. Ты ж ведаеш.

- Ты зрабіў? Ганна прыжмурылася.

- Я. Я і ня гэта яшчэ зраблю. І не такое рабіў.

Ён апёрся на стол, цяжка, і пільна глядзеў на яе. І Ганна ня вытрымала, і апусьціла вочы пад яго позіркам.

- Навошта ваўкалака ўзьняла? - раптам злосна кінула яна, павярнуўшыся да Летыцыі.

- Таму што я яго кахаю. А ён кахае мяне. Каб нам быць разам заўсёды. Летыцыя прама глядзела на яе, не адводзячы позірку.

- Ён яшчэ справаў натворыць, вось убачыш. Хаця, што табе. Ты ж - яго кроў. Ваўчыная жонка.

Ганна вымавіла гэта з пагардай.

- Яна - мая. Маё дзіця, мая малжонка, і мая душа. А за сваю душу я сьвету не пашкадую. Яна вызваліла мяне. Цяпер, як і яна, я вольны. А вось ты, Ганна, ты яшчэ падпарадкоўваешся сусьвету. Ён хлопнуў далоньню па сталу.

- Пяройдзем да справаў, - рашуча вымавіў.

Абучыш яе ўсяму. Што трэба. Што сама ведаеш. А потым яе буду вучыць я. Гэта - усё. Грошы я табе за яе заплаціў, і не малыя. Таму калі ўбачу, што ты хернёй страдала, і ад навучаньня твайго толку няма, я зь цябе спрашу па поўнай. Так, як я магу. Як ты ведаеш. Ён пагладзіў рукой бараду, адкінуў валасы.

- Абучу, не хвалюйся. Раптам голас Ганны стаў лагодным, спагадлівым.

- Усё будзе, як трэба. Жыць яна будзе пакуль са мной - вунь, у тым пакоі. Ганна махнула рукой.

- Мы ўсё там абустроілі, як трэба, - вымавіла Летыцыя, звяртаючыся да Медэі, і адначасова да Міхася з Ганнай - сьведкаў яе словаў. - Табе спадабаецца, вось убачыш. Там утульна, і месца шмат.

- Карты пры табе ёсьць? - вымавіла Ганна запытліва.

Медэя кіўнула.

- Ну вось і добра. Пачнем навучаньне з маёй калоды, а потым ты свае адпрацуеш. Спачатку будзеш глядзець, а потым я табе растлумачу, што ня ўцяміш. А потым ужо і сама. І шмат чаго яшчэ пакажу. Сумна - ня будзе! Раптам Ганна ўсьміхнулася, шчыра.

У дваіх разам яны прайшлі ў невялічкі ўтульны пакой з кніжнымі паліцамі, вялікім ложкам з яркай мохава-зялёнай вязанай коўдрай з каляровымі квадрацікамі, сталом і ноўтбукам на ім. У вуглу пры ўваходзе стаяла плацяная шафа, пустая, у якую была складзена чыстая пасьцельная бялізна. На

вакне віселі доўгія ізумрудна-зялёныя шторы. На белым стале ў сярэдзіне ў падсьвечніку стаяла сьвяча. Болей нічога ў пакоі не было, і позірку было няма за што зачапіцца. Раптам Медэя зразумела, што апынулася сам-насам са сваімі думкамі. І думкі гэтыя цяклі пакойна, вольна, як шырокая вясновая плынь. Яна пачынае жыцьцё нанова. Хай так. Хай хоць ведзьмай. Бо ж цяпер у яе будзе жыцьцё сапраўднае, а не прыдуманае, раптам зразумела яна. Прыдуманае і напісанае для яе некім іньшым, так, як гэтыя іньшыя лічылі, што трэба. Неяк яна запытала ў Летыцыі, што для яе галоўнае ў жыцьці. Ні хвіліну не вагаючыся, яна адразу адказала:

- Каханьне. Толькі быць зь ім, служыць яму, і ляжаць на яго грудзях. Болей мне нічога ня трэба. Я зраблю ўсё дзеля яго - праз яго найвялікшае каханьне да мяне, і ў гэтым - мая найвялікшая радасьць. Гэта ўсё, што мне было патрэбна - знайсьці яго, і быць зь ім разам. А яму патрэбны сусьвет. Яна ўсьміхнулася. Ён кажа, што дзеля мяне. Мужчыны. Яны любяць гуляць у гульні. Яе твар асьвяціла мяккая вусьмешка.

- Я ж прышла сюды, каб быць зь ім, і кахаць яго. Яе твар быў задуменны, спакойны.

Медэя паціснула плячыма. - А акрамя каханьня? Што яшчэ цябе цікавіць у жыцьці?

- Усё. Летыцыя паціснула плячыма. Але ж безь яго, без майго каханага, у маім жыцьці няма сэнсу. Усё жыцьцё я чакала яго. Добра, што чакаць мне давялося ня доўга. Ужо ў дзяцінстве я ведала яго. Ведала, што ён прыйдзе да мяне. У маіх мроях ён заўсёды быў побач. Я бачыла яго твар, і чакала. Пэўна, мая душа шукала яго, але ж я ня ведала сваю душу. Я проста жыла, і пакутвала безь яго. І калі мае пакуты сталі такімі страшнымі, што, здаецца, болей жыць было не магчыма, мне раптам стала ўсё роўна. Я проста рухалася, як цень, рабіла ўсё патрэбнае, быццам бы не прымаючы ў гэтым удзелу. Пэўна, я радавалася. Пэўна, я атрымлівала асалоду. Аднак я была мёртвая, разумееш? А потым прыйшоў ён, і ажывіў мяне. І цяпер мы заўсёды разам. Толькі ў гэтым - сэнс майго жыцьця, і нараджэньня на сьвет.

І вось я думаю, як гэта цудоўна. Як дзіўна, што мы сустрэліся. Цяпер я ведаю, што заўсёды бачыла яго твар - твар каханьня. Ён зьзяў для мяне, як сонца праз змрок, і калі я ўбачыла яго вочы, я адразу пазнала яго. Для мяне нібыта сонца ўсьміхнулася.

Медэя паціснула плячыма. Словы Летыцыі здаваліся ёй нейкімі блажнымі, нязрэлымі. Быццам бы тая хавалася ад сьвету ў гэтым сваім каханьні за яго плячом. Хавалася, каб нічога не рабіць. Жыць, як расьліна. Кветачка. Яна ўсьміхнулася. Мужчыны толькі такімі і жадаюць бачыць іх, жанчынаў. Слабымі, бездапаможнымі. Вязвольнымі сэкс-рабынямі. Але ж у яе, Медэі, будзе іньшы лёс. Яна атрымае ўладу. Моц. Ёй будуць падпарадкоўвацца стыхіі, прастора і час. Дземаны і анёлы. А каханьне ... навошта яно. Галоўнае, улада. Вось Ганна адна жыве, а як удала. І грошы, і павага, і воля - рабі, што хочаш. І сапраўды, чаму яна вырашыла паставіць на гэтага Глеба? Што б ён ёй мог даць? Сэкс зь ім быў аніякі, нудны і моташны, гэта яна ўжо зразумела. Грошаў ён таксама ня меў вялікіх. Нават яе, цяжарную, хацеў на работу ўладкаваць. Тое, што яна была цяжарнай, яна для сябе вызначыла, як факт.

Таму зьнік з канцамі, і дзякуй Богу. А гэтая Ганна ёй зусім не здавалася ні страшной, ні дзіўнай ці дуркаватай. У ёй адчувалася "глубінная мудрасьць", мудрасьць вякоў, якая вымушала адносіцца да яе з пашанай. Ганна нагадвала ёй яе бабку Марфу, якая лячыла народ на далёкім сябірскім хутары. Да яе з усяго краю прыязжалі, і яна выгадавала дзесяць дзяцей. З павагай Медэя ўспомніла чумазыя фота дзесяцёра рабят, якія ня надта адрозьніваліся адно ад другога. Усе былі ў кашулях, босыя, і без штаноў, з кудлатымі галовамі - што хлопчыкі, што дзяўчаты. Але ж вось - вырасьлі, дзякуй Богу. Хоць і спазналі галечу. Цяпер ва ўсіх былі крэпкія хаты, а хтосьці і ў людзі выбіўся, як яе маці. Хоць і апошнія, пасьледышы, атрымаліся ня дужа ўдалымі, пасьпіваліся ўшчэнт. Ды гэта - дапушчальны брак пры такой колькасьці. Таму Ганну Медэя дужа ўшанавала адразу. І вучыцца была гатовая ўсяму, і з жарам. І цяпер у яе ў жыцьці была мэта.

Летыцыя ж са сваім каханьнем здавалася ёй нуднай, і нецікавай. І яшчэ гэтыя яе вечныя жальбы пра гвалт, пра тое, як

зь ёй блага абыходзіліся. Яны проста бясілі. Што зь ёю самой адбылося, Агнеса начыста выкрэсьліла з памяці. У яе ўяўленьні сфармавалася чоткая карціна: Глеб улез у нейкую благую небясьпечную справу, яна ж здолела ўратавацца дзякуючы сваім асабістым заслугам. Яна сваечасова патэлефанавала сяброўцы, і яе супруг, які натуральна меў да яе высокую пашану, якую яна адчула зь першай сустрэчы, праз яе адукацыю, прыстойныя паводзіны і дагледжаны, інтэлігентны выгляд, канешне ж выратаваў яе ад страшных бандытаў, якія справядліва пакаралі Глеба. Яна ж у сваіх вачах яшчэ больш узьнялася на п'едэстал, і цяпер зьзяла сама для сябе, асьвечаная нейкім боскім арэолам - сьвятая дзева, жонка і амаль маці, якая лунала па-над хвалямі гэтага грэшнага сьвету. Канешне, праз стрэс яна згубіла дзіця, але ж гэта нічога. Нарадзіць дзіця самотнай маці ад злачынца на сьмех і сорам было б недапушчальным ударам па яе рэпутацыі. А рэпутацыя яе была для яе ўсё. Дзякуючы гэтай бездакорнай рэпутацыі, адукацыі і манерам яна цяпер заняла месца па правую руку мужа гэтага непаразуменьня, бядачкі імём Летыцыя. І, хто ведае, у будучым яна можа стаць сапраўды яго даверанай персонай, а там ... канешне, яна ня будзе сьпяшацца. Бо ж заваяваць гэтага мужчыну яна павінна выключна праз свае асабістыя якасьці, розум і характар, трывалую псіхіку і правільны псіхалягічны падыход. Бачна, што яго жыцьцё - гэта хаос, і яна прыложыць усе намаганьні, каб утаймаваць і "аблагародзіць" яго.

Летыцыя ж са сваімі скаргамі, хваробамі, нудотай і німфаманіяй, якой яна, відавочна, хварэе, заўсёды будзе заставацца на другіх ралях. Каму будзе доўга цікавая жанчына, якая ўвасабляе сабой клубок праблемаў, ды яшчэ да таго ж і шлюха.

Пры гэтай думцы ёй стала зусім радасна, прывольна. Будучыня раскінулася перад ёй каляровым дываном магчымасьцяў.

- Кыся-кыся-кыся! - раптам пачула яна лагодны Ганнін голас. - А дзе мая дзевачка-ведзьмачка? Дзе мая рыжуля? Дзе мая вучаніца? Ганна з'явілася на парозе пакою, усунуўшы рукі ў бакі. Выраз яе твару быў шчыра радасны, усьмешка шырокая.

- Пайшлі вячэраць, а ў бабушкі ёсьць і бутэлячка вінца.

Пасядзім пачырыкаем! Яна хітра ўзьняла адно, і апусьціла другое брыво.

- Дурань ён! Дурань. Як ёсьць. Ты яго ня бойся. Я яго ўжо колькі год ведаю. Нічога ён ня можа, акрамя дурноты. Алкашэй водкай ад п'янства лячыць.

Захмялелая, Ганна расчырванелася, аплыла на стуле, злажыла рукі пад вялікімі грудзямі. Яе твар быў лагодны і шчыры.

- А так можно? - пацікавілася Медэя. - От водки - водкой, это типа клин клином?

- Гэта таму, што ён сам алкаш. І палячыць можа толькі апахмелам. А шэптаў ён ніякіх ня ведае. Усе забыў. А вось я ведаю!

- А какие вы заговоры знаеце, Ганна? Якія шэпты ведаеце? - выправілася Медэя. Бачучы што мова тут у пашане, яна паступова пераходзіла на яе, бо ж любіла быць, "как все".

- Якія? А на гаўно! Ганна вымавіла гэта, і хітра прыжмурылася, гледзячы на Медэю, якая, уражаная, і шакаваная, глядзела на яе, адкрыўшы рот.

- Как это?? - нарэшце вымавіла яна. - На какое ... говно?

- А проста. На якое хочаш. Хочаш - на зьвярынае, а хочаш, на чалавечае. Ганна з лёгкай пагардай глянула на яе.

- Вучыць цябе ды вучыць. Яна падцягнула рукамі грудзі.

- Калі хто захварэе - усё роўна, хто, скаціна, ці чалавек, то трэба ўзяць лайно, і проста сказаць:

- Хвароба, хвароба, сыдзі на лайно. Хоць на якое, на кашынае - кот памрэ, на сабачынае - сабака падохне, а на чалавечае - ... тут яна злавесна прыжмурылася... Чалавек. Адыдзе. Хвароба на яго перакінецца. Толькі гэтым лайном, як слова скажаш, трэба тыдзень мазацца. І праз тыдзень убачыш рэзультат! Яна замаўчала - вытрымала паўзу.

- Я на каравінае лайно люблю рабіць. Яго лёгка знайсьці, усюды ляжыць. На кашынае дык мне катоў сваіх жалка. А каровы ўсе суседскія. У мяне каровы няма. Ты гэта, запісваеш? Запісвай. Мы з табой яшчэ такіх дзел натворым. Вучаніца! Ганна лагодна ўсьміхнулася.

- Вось былі ў мяне вучні - два, хлапец ды дзяўчына. Ня вытрымалі. Бо ж - слабыя. Ты ж - моцная. Мы з табой такіх справаў наробім, ой ё ёй!

Глава 73: Лекар

Яна адчувае прыемны цяжар яго рук. Яго далоні гладзяць яе, накрываюць яе грудзі, і ад іх ідзе цяпло. Яе нібыта калыша акіян сьвятла – цёплая вада, у якой таюць яе сны. Застаецца толькі ён. Яго цяпло, яго сьвятло, яго каханьне. Яна ляжыць перад ім, ён сядзіць побач зь ёй на ложку. Яго рукі праходзяць па яе целу, быццам ён агладжвае гліну статуі, шліфуючы яе моцнымі далонямі, яны быццам бы выляпляюць яе іншую, адраджаюць ізноў гарачынёй і любоўю, якая ліецца ў яе ад яго.

- Ты – чараўнік, - ціха шэпча яна. – Што ты робіш са мной, каханы. Ніколі я не адчувала такую асалоду, як ад тваіх рук, любы. Яны – сапраўды цудоўныя. Што гэта? Што адчуваю я? Мяне нябыта лашчыць сьвятло.

- Гэта – мая любоў, каханая, - ціха кажа ён. – Маё каханьне да цябе, якое ты адчуваеш праз мае дакраньні. Бо ж толькі той можа лячыць, хто любіць. А хто кахае, той здольны нават і сьмерць перавярнуць у жыцьцё. Той, хто ўмее кахаць, як Бог. Адзіная таямніца боскае лячэньня – гэта каханьне. Хрыстас любіў усіх, каго вылечваў. Любіў боскае любоўю. Аддаваў ім усяго сябе – і плоць сваю, і кроў, і душу, і цела. Так, як аддаю табе сваё каханьне я. Ён кажа, і гладзіць яе, песьціць і яе душу, і цела. Ад яго і сапраўды ідзе жар, як ад печкі, такі, што колер з'яўляецца на яе шчоках. Яе скура ружавее, саскі ўзьнімаюцца ад яго далоней. Яна закрывае вочы, адчуваючы яго рукі на сваім целе. Цяпер гэта пакалваньне, нешта пругкае, гарачае, як мноства маленькіх іголачак – гэта ўзьнімаюцца яе валаскі. Ён нахінаецца да яе, і кранае яе грудзі вуснамі. Яна адчувае яго вусы і бараду на сваёй скуры. Ён абдымае яе талію далонямі, і прыўзьнімае, прыціскаючыся губамі да ўлоньня. Ён праходзіць па яе целу зьверху да нізу, і нешта шэпча. Слоў яна разабраць ня можа, яны запаўняюць яе, асыпаюцца на яе тонкім срэбным пясочкам, дажджом з маленькіх зорак. Лунаюць вакол вагеньчыкамі, якія не кранаюць яе, проста таньчаць, лашчачы яе цела.

- Гэта – лячэньне? – ціха запытвае яна.

- Так, - ківае ён. Цяпер зь яго рук на яе ліецца яркае зьзяньне – быццам бы патокі дыямантаў, рубінаў, і іньшых камянёў выліваюцца, асыпаючы яе, пяшчотна кранаючы, зьзяючы на яе скуры.

- Ты так можаш, - шэпча яна.

- Я ўсё магу, - усьміхаецца ён. – Для цябе я гатовы перавярнуць увесь сусьвет. Цяпер яе цела зьзяе, дыяманты міргацяць на ёй, каралі, бранзалеты на руках і нагах, паяса і ланцужкі, нябачныя, танюткія, якія шапацяць ад кожнага яе подыху, кожнага руху, кідаюць мноства каляровых агеньчыкаў.

- Ты такая прыгожая, - ціха шэпча ён. – Нябёсная царыца. Я палажу пад твае пяшчотныя ножкі аблокі, каб у іх танулі твае маленькія пальчыкі. І яшчэ маленькія воблачкі, каб яны падтрымлівалі твае ручкі.

- А ты? Дзе ты, каханы? – ціха шэпча яна.

- Я – хмара, якая закрывае і бароніць цябе. Цёмнае, навальнічнае неба. Толькі ты мяне ня бойся, бо я – цемра, саступіўшая сьвятлу. Супраціў майго покрыва твае каралі зьзяюць найбольш ярка. Бачыш, якая цудоўная радуга? А гэтыя вагеньчыкі – стрэлы маіх маланак, якія проста гульня сьвету ў тваіх дыямантах, мая пяшчотная каралева. Ён нахінаецца над ёй, ахінае яе рукой. Яго вочы вусьміхаюцца. Яна накрывае сваёй рукой яго руку.

- Так лячыў твой дзед? – ціха запытвае яна.

- Так лячу я. Ён мякка ўсьміхаецца. Яго вочы цёмныя, амаль чорныя супраціў яе вачэй. – Дзед лячыў словам. І сапраўды, лячыў добра. І я ведаю і памятаю ўсе гэтыя замовы, і дадаў да іх шмат сваіх. Бо у кожнага чараўніка, кожнага знахара – сваё слова, патаемнае, якое ніхто акрамя яго ня ведае.

- А я магу лячыць? – ціха запытвае яна. – Канешне, анёлачак мой. Ты ўваскрасіла мяне, і ты запытваеш, ці ты можаш лячыць.

Ты можаш усё, золатка маё. Нават і тое, што не магу я.

- А што ты ня можаш? – запытвае яна шэптам.

- Пакахаць самога сябе, - сур'ёзна адказвае ён. – Ты ж вылячыла ўсе мае хваробы сваім каханьнем. Ты ўдыхнула ў мяне такую моц, што ня можна і ўявіць. Я ўвесь сусьвет гатовы табе аддаць, і аддаю бясконца – і месяц, і сонца, і зоркі – усе, што ёсьць на небе. Усё, што ёсьць самага прыгожага ў сьвеце. Калі ты хочаш ведаць, як лячыць, уяві сабе нешта самае прыгожае, пяшчотнае, велічнае, такое, што адразу напаўняе жыцьцём і моцай. Калі ты хочаш абмыць з кагосьці сурокі, абмый яго вадой сьвятой, вадой зь сямі крыніц, але ж не зямных, а нябёсных. Сабраная зь сямі крыніц вада мае вялікую моц, але ж вада, узмацнёная словам, мае моц нераадольную.

- Цячы цячы вада зь сямі крыніцаў, амывай дзявіцу, - ціха вымавіў ён, і яна адчула, як па ёй наяве бягуць вадзяныя струменьчыкі, ласкавыя, пяшчотныя, нагрэтыя цёплым сонцам. Чамусьці ёй захацелася плакаць.

- Змый усе сурокі, урокі, хворы, гора унясі за мора, крыніца бяжыць, кроў бяжыць, чыстая, сьвятая, гарачая. А потым яго вусны проста рухаліся, бо словаў яна разабраць не магла. Яны беглі па ёй, як вадзяныя патокі, пяшчотныя шаўкавістыя хвалі.

- Красна дзявіца ў вадзе амывалася, у сонца наражалася, зоркамі падпярэзвалася, ясны месяц у косу уплятала. Убачыў хлопец, закахаўся, аба ўсім на сьвеце забыў. Дзявіца дзявіца, што ты хочаш, зоркі ці месяц, ці чырвоныя зоры сукенку пашыць, хустку зрабіць? Не хачу я не сонца, ні месяца, ні зорак, ні зораў, а хачу майго каханага, каб ён стаў мне і за сонца, і за месяц, і за зоркі, і за зоры, нябёсамі каб мяне накрыў, пад галоўку руку падлажыў, маці зямля цела маё, бел гаруч камень алатыр каханы мой, палажу галаву на бел гаруч камень алатыр, небам укрыюся, сваім любым закрыюся. Любы мой, захіні мяне сваім каханьнем, Пяруне Перуне, абарані мяне сваімі стрэламі, чыстая вада, чыстая зямля, чыстае неба, чыстая я, … Богам абраная, захінутая. Пяруне Пяруне вазьмі гэту дзявіцу ў малжонкі, каб у тваім дварцы жыла, па аблоках хадзіла, на калясьніце ездзіла, прыгожая дзевіца, вазьму цябе ў малжонкі,

забяру ў свой церам у высокі дом, каб ніхто цябе не дастаў, не крануў, не сурочыў, ня спорціў, дарогу не перайшоў, сьлед не выразаў, па ветру не пусьціў, на ваду, пітво, ежу не зрабіў, на агонь не сказаў, ні на дрэва, ні на камень, ні на зямлю, і ні ў якое месца, ні чорны, ні белы, ні сівы, ні руды, ні стары, ні малады, ні дзявіца, ні жено, ні старая, ні стары, ні мужык, ні хлапец, ніякі чалавек і зьвер цябе б сурочыць не маглі, а слова маё такое ж моцнае і сільнае як Перуновы стрэлы. Хто ў Пяруна стралу адбярэ той сможа маім словам валодаць, хто маланкай з лука выстрэліць, той слова маё разабье, і таму няма таго ні на зямлі, ні на небе, хто слова б маё разьбіў, замок адкрыў, справу маю спорціў. Зямля замок маланка ключ, Пярун закрываў, слова сваё даваў, а я тое слова браў, дзявіцу красную Летыцыю закрываў.

Яго вусны апусьціліся на яе вусны, рукі ахінулі цела. Яна ўздрыгвала пад яго пацалункамі, гарачымі, прагнымі, пад яго рукамі, абдымаючымі яе. Гэта была такая моц, страшная, нечалавечая, і такая пяшчота, якой яна ня мела параўнаньня. Ён жадаў яе так, што ў яе калацілася сэрца, і ўсё цела ўздрыгвала, подых пераймала, быццам бы яна качалася на арэлях, узьлятала высока ў неба, і падала глыбока, у самую бездань, дзе яе лавіў ён. Яго рукі кружылі яе, і яе галава кружылася, адчуваньне яго вуснаў на яе грудзях зводзіла яе з розуму, нічога не засталося паміж ёй і ім, ніякага раздзяленьня, яго цела цесна зьлілося зь яе целам, так, як у першы раз, як многія разы пасьля гэтага, і ўсякі з гэтых разоў быў як першы, бо часу для іх болей не было, не было нічога, акрамя іх саміх і іх каханьня.

- Памятаеш, як я ўзяў цябе ў першы раз? – ціха запытаў ён. – Памятаю, каханы. Яна прыціснулася да яго. Яго вочы пазіралі ў яе вочы, і каханьне ў іх было памерам у сусьвет.

- Гэта адбылося перал люстэркам Мары. Яна ўсьміхнулася. – А потым – у старой хаціне. І потым, шмат разоў. І кожны зь іх быў, як першы, бо гэта быў іншы час, і іншае месца, і іншы ты, і іншая я, але ж і тыя ж самыя адначасова. Пэўна, так ні ў кога не было на цэлым сьвеце. Яна схавала твар у яго на грудзях.

- Ні ў кога, толькі ў нас з табой, любая. Ён мякка пацалаваў яе лоб, адчуваючы вуснамі гладкі шоўк яе скуры.

- А памятаеш, калі я стаяў ля вакна? І ты палажыла мне руку на плячо – у першы раз. У першы раз ты дакранулася да мяне. Я так цябе жадаў. Я думаў, розум згублю.

- Ты амаль пацалаваў мяне, - ціха вымавіла яна.

- Я пацалаваў цябе так крэпка, што ты і не ўяўляеш. У гэта адзінае імгненьне я проста ўзяў цябе. Ўзяў цябе ўсю, цалкам і поўнасьцю. І цяпер – ты ўся мая. Я авалодаў табой тады. Ты ж не забывай, я чараўнік. Я многа чаго магу, такога, што ты і ня ведаеш. Ён абняў яе, пяшчотна прыціскаючы да грудзей. Яго вусны былі ля яе вуснаў, у барадзе хавалася вусьмешка.

- Ты небясьпечны, - ціха прашаптала яна.

- Я – дужа небясьпечны, але ж для цябе я пакорлівы баранак.

- Ты – леў, - вымавіла яна.

- А ты – тая, хто скарыла яго адзіным сваім пяшчотным пальчыкам. Ён нахінуўся, і пацалаваў яе.

- Як гэта было, там, ля вакна? Раскажы. Як ты мяне ўзяў? Што ты адчуваў, калі ты авалодаў мной за гэтае адзінае імгненьне? – запытала яна.

- Я адчуў, што сьвет вакол мяне перавярнуўся. І ў тое імгненьне я стаў Богам, каханая. Я прачнуўся і зразумеў, хто ты, і хто я. А далей усё было проста. Бо ж я ведаў, што мне рабіць, каб быць з табой разам. Я прайшоў праз сьмерць і ўваскрошаньне, і Мара адпусьціла мяне. Волат з кургану ізноў набыў плоць, і кроў. Цяпер я маю ўладу над жыцьцём і сьмерцю – дзякуючы табе, і нашаму каханьню, якое абудзіла маю душу.

- Нашыя душы, каханы. Бо я спала, і прачнулася я толькі ў тваіх абдымках. Яе словы падалі на яго, як гарачыя пялёсткі, іскры, якія пражыгалі яго цела. Яму хацелася крычаць аб сваім каханьні на ўвесь сусьвет, проста перавярнуць і зямлю і неба, абвесьціць аб ім і людзей, і багоў, такая вялікая была яго

радасьць, але ж ён проста схаваў яе ў сваіх абдымках. Бо ж каханьне і радасьць любяць цішыню. Цішыню сэрца.

Глава 74: Шлях уніз

- Адвязі гэта па адрасу, і аддай персанальна ў рукі. Ён працягнуў ёй канверт, і візітку – чорную, на якой залатымі літарамі было напісана імя. На адваротным баку быў адрас, і болей – нічога. Ні кампаніі ці арганізацыі, ні пасады. Проста імя і адрас на чорнай шурпатай паперцы. Ды і імя было нейкім дзіўным, шчыра кажучы. Нахаш. Нейкае ўсходняе імя. Чамусьці яна падумала, што імя мужчынскае. Так і атрымалася. Дзьверы нізкага чорнага дому, абшытага незнаёмым сучасным матэрыялам, нагадваючым дрэва, адчыніў высокі мужчына ўсходняй зьнешнасьці, сярэдніх лет, але ж добра выглядаючы. Тое, што ён не малады, яна магла вызначыць толькі па яго сухім твары, абцягнутым скурай смугла-жаўтаватага колеру. Высокі арліны нос, кучаравыя валасы, падстрыжаныя да шчокаў, густыя чорныя бровы і рэзка акрэсьленыя пухлявыя вусны. Худы, але ж з шырокімі плячыма, пэўна, аднекуль з усходу.

- Сірыец ці іранец, - вырашыла яна. Яна такіх бачыла ў Менску шмат, студэнтаў вышэйшых навучальных установаў.

Нібыта прачытаўшы яе думкі, чалавек вымавіў:

- Мае бацькі прыехалі з Ірану, але ж я нарадзіўся і вырас тут. Мне прыемна бачыць пасланца ад спадара Міхала. Пасланьніцу, - тут жа выправіўся ён. – І такую прыгожую, дарэчы. Ён шырока ўсьміхнуўся.

- Вы пройдзеце ўнутр? На гэты конт ёй інструкцыяў дадзена не было, і яна паціснула плячыма – чаму ж не. Імгненьне павагалася, але ж потым зрабіла крок – наперад. Мужчына адчыніў дзьверы, і прапусьціў яе перад сабой. У вялікім пакоі лобі з бледна-жоўтымі, у колер пяску, сьценамі і чорнай мэбляй нічога асабістага не было. Ён паказаў ёй на канапу. Яна прысела. Мужчына апусьціўся насупраць, і разгарнуў канверт. Адкрыў яго, і дастаў ліст. Нічога ня кажучы ёй, пачаў чытаць.

- Міхал расказваў вам нешта пра дрэва? – нягромка вымавіў ён.

- Не. Яна пакачала галавой.

- Тады пра яго раскажу вам я. Ён просіць мяне зрабіць гэта. Тут. Калі хочаце, можаце прачытаць, бо гэта датычыцца вас.

Ён паказаў ёй ліст, на якім яна не зразумела ніводнай літары.

- Іўрыт, - патлымачыў ён. – Вы ведаеце іўрыт?

- Не. Ня ведаю. Я ведаю ангельскую. Яна вымавіла гэта з гордасьцю.

- Усе ведаюць ангельскую. Ён рассьмяяўся. – Але ж іўрыт – мова Бога. І яе ведае мала хто. У такім выглядзе, якім напісаны гэты ліст. Гэта іўрыт часоў Саламону – неадаптаваны пад сучаснасьць.

- Дарэчы, як вас завуць? – запытаў ён.

- Медэя.

- Цікавае імя. Міхал заўсёды робіць сурпрызы. Ён замаўчаў, разглядаючы яе. Яна сядзела перад ім у простым чорным швэдары, карычнева-рудыя валасы былі забраныя ў хвост, на бледным твары амаль не было макіяжу. Чамусьці тут ёй не хацелася насіць яго. Ніхто амаль ня фарбаваў твар, толькі готы-падлеткі, ды дзяўчыны-мігранткі, якія нядаўна прыехалі ў краіну. Ёй жа не хацелася вылучацца зь мясцовага насельніцтва. Ды і ўсё вакол – шэрае неба, цёмныя елкі, блёклы бятон будынкаў – не стваралі жаданьне выглядаць каляровай птушкай. Таму выглядала яна блёкла – зусім непрыгожа. Гэты чужынец схлусіў, нахабна, як робяць усе усходнія мужчыны, дзяжурны камплімент, які яны адвешваюць проста на хаду, нічога ў яго ня ўкладваючы.

- Вы ведаеце, што вы – мост, Медэя? – раптам запытаў ён. – Міхал прыслаў да мяне мост. Дзякуй яму вялікі.

Яна нічога не адказала, толькі глядзела, чакаючы, што будзе далей. Раптам яна ўспомніла ўсё, усё, што зь ёй насамрэч адбылося, і мароз пабег па яе скуры.

- Вы правядзеце мяне на другую старану, дзе я сустрэнуся зь ім. Нахаш не зьмяніў пошчы, толькі яго рука, якая ляжала на бакавіне, узьнялася, і кранула падбародак. На доўгім пальцы яго моцнай кісьці яна ўбачыла вялікае срэбнае кальцо. Галава дракона драпежна разявіла пашчу, быццам бы хацела праглынуць яе.

- Што я павінна рабіць? – раптам у яе роце стала суха, як у пустыне, у колер якой былі афарбаваныя сьцены, не маючыя ніводнага малюнка, ні воднае палічкі, за якія можна было б зачапіцца вокам.

- Вы будзеце прысутнічаць. Проста заставайцеся там, дзе вы ёсьць зараз. Калі можаце, не варушыцеся. Я прайду праз вас, бо ён адчыніў праход. І дазволіў мне ўвайсьці ў яго. Для гэтага мне не патрэбна вашае фізічнае цела. Глядзіце мне ў вочы, Медэя. Глядзіце ў вочы. Раптам яго голас стаў далёкім, быццам бы яна правальвалася некуды. Ёй здалося, што праз вочы ён бачыць яе душу. Ёй моцна захацелася спаць, дыханьне стала роўным, і глыбокім. Некалькі імгненьняў ён пільна глядзеў на яе, а потым памахаў перад яе тварам рукой.

- Гэта ўсё. Дзякуй вялікі, - нягромка вымавіў. – Перадайце яму маю шчырую ўдзячнасьць. З гэтымі словамі ён устаў, і яна таксама ўзьнялася. Разам яны прайшлі да дзьверы, якую ён адчыніў перад ёй. Таксі чакала ў двары ля ганку. Нічога не разумеючы, яна разьвіталася, і села на мяккае, пахнучае скурай задняе сядзеньне. Машына тронулася, і перад яе вачамі пабеглі бясконцыя елкі. Пах і гук закалыхвалі яе, і яна паснула, з адчыненымі вачыма, праваліўшыся некуды паміж рэальнасьцю і не-рэальнасьцю.

Высокі, худы мужчына ў чорным уважліва глядзеў на яго.

- Мы там? – нарэшце запытаў ён.

- Мы там. Ён кіўнуў. Яны стаялі адзін насупраць другога, і вакол іх не было нічога. Толькі чорная, як атрамант, цемната ночы, праз якую праступалі іх твары.

- Дадаць сьвятла? – запытаў ён.

- Ты – гаспадар. Чалавек вымавіў гэта глуха, было бачна, што яму цяжка дыхаць.

- Інферна цісьне цябе, Шах. Ён усьміхнуўся. – Усё ж, ты чалавек. І табе цяжка.

- Я адмовіўся ад чалавечага, - адказаў Шах. Яго сэрца глуха білася, цяжкімі, нізкімі, як гукі басовай струны, ударамі. Гукала глыбока, быццам бы правальвалася ў бездань.

- Ад чалавечага не магчыма адмовіцца. Ён пакачаў галавой. – Да таго ж, ты яшчэ не памёр. І памрэш ня скора. Але ж ты жадаў мяне бачыць, і таму – я тут. Ты заплаціў мне за гэту сустрэчу – добра заплаціў. Але ж спачатку ты ўпэўніўся, хто я. Што ж, я б зрабіў так сама. Адказваючы на твае пытаньні, я зразумеў, што ты ведаеш шмат. Ты многа чытаў, і ты запытваў. І табе адказвалі. Ды – ня тое. Бо праўду пра гэту старану ведаю толькі я. І толькі я магу сказаць табе яе. Чаму ты жадаў гэтай сустрэчы тут?

- Я хачу прайсьці, - вымавіў Шах, задыхаючыся. Халодны пот ручаямі струменіўся зь яго ілбу.

- Куды? Дурань. Куды ты хочаш прайсьці? Тут, на парозе, цябе ледзь не расьціснула цемрай, якую я крыху прасьвятліў дзеля цябе. Бо забіць цябе ў мяне не было жаданьня. Калі ты пойдзеш далей, цяжар гэтай стараны будзе несумяшчальны з умовамі жыцьця нікога з жывушчых.

- Хто небудзь праходзіў туды? – запытаў Шах. Вены на яго скронях уздуліся, як вяроўкі, нагадваючы перакручаных зьмеяў.

- Так. Я праходзіў. І я правёў яе. Ён стаяў перад ім спакойна, як вялікая цёмная скала. Высокі, шыракаплечы мужчына, апрануты ў белую кашулю “армані” і чорныя штаны і туфлі. Нічога незвычайнага. Крэпкі, мускулісты, доўгія чорныя валасы і барада, худы, крыху стомлены твар.

- Хто ты? – запытаў Шах. І раптам паправіўся:

- Кім ты быў, калі прайшоў?

- Я і быў, і ёсьць. Я – Саламон, а яна – царыца Саўская. Шхіна. Я ўзяў яе сюды на сваіх грудзях, і разам зь ёй прайшоў праз завесу. З гэтымі яго словамі Шах убачыў за яго сьпіной калышучыйся покрыў цемры, нібыта застыўшыя ўзьнятыя магутныя хвалі.

- Як мне прайсьці праз завесу? – запытаў ён.

- Навошта? Чалавек перад ім усьміхнуўся.

- Тое, што ты жадаеш, не прычына мне прапускаць цябе. І грахі твае, якія б яны не былі цяжкімі, ня здолеюць абцяжарыць цябе так, каб ты змог апусьціцца так нізка, на дно сусьвету. Гэта – як марыянская ўпадзіна. Каб табе было прасьцей уявіць.

- Дык як мне прайсьць? Скажаш? Голас Шаха стаў хрыплым.

- Каб прайсьці туды, мне патрабавалася стаць Богам. Ён усьміхнуўся. – Стань Богам, Шах. Толькі тады другая старана скарыцца табе. Толькі перад Богам яна сьхіляецца. Ён прайшоў праз яе, калі ўзяў на сябе ўсе грахі сусьвету. І – грэх першародны. А гэта – ня проста з'едзенае цікаўнай жанчынай яблыка. Гэта акт стварэньня, які нарадзіў Зло. Самім стварэньнем сусьвет быў асуджаны на пакуты. Бо стварэньне яго – Зло. І Зло гэта ў тым, што ён аддзялёны ад Айца. А ўсё, што асобнае ад Яго – Зло, не істотна, вялікае, ці малое. Зло ня мае вымярэньня велічыні. І Зло – гэта ня грэх. Зло само па сабе ня можа грашыць. Яно – чыстае.

- А што такое грэх? – запытаў Шах.

- Усё. Ён паціснуў плячыма. Усё вакол. Ад пачатку стварэньня і да сконцу усё жыцьцё – грэх. Грэх скончваецца тады, калі скончваецца жыцьцё. Няма нікога бязгрэшнага на зямлі. Бязгрэшны толькі Бог. І таму ўсе грахі, якія ён бярэ на сябе, растваряюцца ў ім, бо іх праглынае нябыт. У нябыце няма месца граху. Грэх – дзеяньне і яго рэзультат. Ці, інакш, карма. Бог жа ня мае кармы. Ён сам ёсьць Карма. Прычына і вынік усяго.

Таму табе трэба запытаць, як табе стаць Богам, Шах. Але ж ты абраў адваротны шлях. Кім ты хочаш стаць? Куды ты ідзеш? Падумай. Я даю табе час, пакуль мы ізноў не сустрэнемся. І тады я забяру цябе, Шах. Забяру цябе з сабой. І я б не хацеў быць табою, Шах. Падумай аб гэтым. Да пабачэньня. У пекле. Гэтыя яго словы растаялі ўжо ў суцэльнай цемры, якая праглынула яго.

З халодным потам на вісках Шах ізноў апынуўся ў пакоі. Худая рудая дзяўчына, бледная, як сьмерць, сядзела насупраць.

- Гэта ўсё. Дзякуй вялікі, - зьдзіўлена пачуў ён свой хрыплы голас, які ледзь змог пазнаць.

Глава 75: Брама

Аглядаючыся, Одзін стаяў перад нізкім чорным домам, які, здаецца, зьліваўся з гушчарам. Сьнег амаль сыйшоў, і толькі пад хвоямі ляжалі яго бруднаватыя, цёмныя гурбы, абсеўшыя амаль да зямлі, пакрытыя ігліцай. Вясновае паветра, сьвежае і прывольнае, тут, пад засеньню магутных чорных кронаў намоклых хвояў, здаецца, пераўтваралася ў затхлы суп, у якім зьліваліся густа намешаныя пахі прэльлі, мокрай глебы і марской солі, цяжкія, вільготныя, прыбіваючыя да зямлі.

Па рыпучых каменьчыках дарожкі ён узышоў на парог вялікага дому, які зблізу выглядаў аграменным, як самалётны ангар, навісаючы над ім чорным прамавугольнікам. Дзіўна было бачыць гэты сюрэалістычны куб пасярод бруднаватага спарахнелага лесу.

- Як тут можна жыць? - раптам падумалася яму. - Якія думкі былі ў чалавека, які пабудаваў гэты дом? Мадэрнісцкі адчай біўся аб вострыя вуглы будынка, як звар'яцелая птушка аб шкло зачыненага вакна. Але раптам вакно адчынілі. Дакладней, дзьверы, якія былі адначасова і акном.

Чалавек моўчкі пасунуўся, і прапусьціў яго ўнутр. Дзьверы шчыльна зачыніліся, і куб ізноў атрымаў сваю маналітную гладкасьць, паблісквачы шклянымі падсьляпаватымі панелямі-вачаніцамі. Адзінае, што зьмянілася, была прысутнасьць матацыкла, гаспадара якога праглынуў куб.

Яны прайшлі з Шахам у вялікі хол, праз шкляныя сьцены якога здавалася, што яны знаходзяцца ў лесе. Дрэвы амаль краналі шкло мокрымі пухнатымі лапамі, мшыстая зямля пачыналася ад самых сценаў і пераходзіла ў непралазны гушчар, перасечаны рэдкай сеткай вузкіх ухілістых тропак.

- Ты быў у яго, - нібы запытваючы, нібы сьцьвярджаючы, вымавіў Шах.

- Быў. Одзін нахіліў галаву.

- І сышоў ад яго жывым. Шах пільна глядзеў на яго гарашчымі чорнымі вачыма.

- Сыйшоў. Толькі вось ці жывым – ня ўпэўнены. Одзін рассьмяяўся, дзелана.

- Гэта, насамрэч, не істотна, - вымавіў Шах. - Істотна другое. Ён паслаў да мяне жанчыну - мост. Ён замаўчаў. - Але ж я ўпэўнены, што гэта не яна.

- Што ты маеш на ўвазе? Одзін зьдзіўлена паглядзеў на яго.

- Якая тут была жанчына? Раптам яго голас стаў сухім, хрыплым.

- Як яна выглядала? - запытаў ён. Пытаньне глуха абарвалася зь яг вуснаў, так, як і абарвалася ў чаканьні адказу яго сэрца.

- Як? – ня дужа. Шах паціснуў плячыма.

- Худая, змораная, рудая. Не скажу, што непрыгожая, але ж і нічога асаблівага. Я нават зьдзівіўся - у яго быў зусім іншы густ. Ён любіць чорных, як ноч, ці белых, як дзень, з залатымі валасамі, нагадваючымі сонечныя промні.

А вось рудых я нешта прыпомніць не магу.

- А ты яго ведаешь? - запытаў Одзін.

- О, даўно. Шах усьміхнуўся. Так даўно, што я нават і ня памятаю, калі ўсё пачалося. Пэўна, тады, калі Армузд сышоўся ў адвечнай бойцы з Арыманам. Я - зьмей, і я - Дракон, ён жа заўсёды супрацьстаіць мне. І ён закрыў мне шлях.

- Дык ськінь яго. Одзін паціснуў плячыма.

- Не магу. Ён закрыў мне ход вонкі. Можна сказаць, што выгнаў мяне з уласнага дому ў гэты нядасканалы і скажоны сусьвет. І цяпер стаіць на парозе, заступаючы мне дарогу. Я думаў, ён адчыне яе. Але ж гэта жанчына - ня тая. Яна проста кур'ер. Перадачык яго волі. Праз яе ён сустрэўся са мной, каб пазьдзекваццa. Нагаварыў усялякае лухты - як ён любіць. І

прайсьці далей я ня змог. Бо завеса не адчыняецца. Кожны раз, калі я хачу прыўзьняць покрыў, я бачу віры цемры. Слупы. Стражаў - называй як хочаш. Адтуль да мяне могуць прыйсьці, але ж туды шлях мне закрыты.

- Ты ж казаў, што прайшоў Сітра Ахра? - Одзін усьміхнуўся.

- Гэта было не яно. Ня ведаю, што я прайшоў. Нейкія астральныя міры. Дземаны могуць ствараць падабенства, каб зьдзекваццa з дзёрзкіх магаў, прагнучых іх таямніцаў. Ён сказаў, што толькі Бог можа ім загадваць. Але ж я і ёсьць Бог. Чорны Бог ночы, сьмерці і разбурэньня. Мая ўлада надта вялікая для гэтага сьвету. Я магу ўсё. І таму мяне нічога не цікавіць. Цяпер я хачу сыйсьці, ды вось, не магу. І гэта зводзіць мяне з розуму. Апошняя перапона застаецца закрытай. Гэта пакута, якой ты ня можаш і ўявіць.

- Павінны быць нехта іншы. Ён замаўчаў.

- Ты праў. Гэта не яна. Але ж што я атрымаю за тое, што ведаю? Одзін глянуў на яго, прыжмурыўшы вока.

- Усё. Ты можаш атрымаць усё, што хочаш. Грошы, уладу. І нават - адвечнае жыцьце, як маю яго я. Канешне, ты будзеш памяраць. Калі сам захочаш гэтага. Але ж абудзіўшыся ў сьвеце ізноў, ты будзеш памятаць усё. Няма тых ведаў, якія б я ня меў. Няма тых шляхоў, якімі б не прайшоў. Гэты сьвет для мяне - зачытаная да дзірак кніга. Цікавая, так. Але ж цяпер я прагну болей. Ты ж гэтым сьветам яшчэ не насыціўся, і ён вабіць цябе. Улада, віно, жанчыны. Воля. Усё гэта ты атрымаеш, калі сыду я. Я пакіну табе ўсё - і гэты дом, і грошы. Пануй. Гаспадар.

Цяпер ты гатовы адказаць на маё пытаньне?

- Гатовы, і нават зьдзіўлены, і ўражаны. Одзін шырока ўсьміхнуўся. - Тое, што я хацеў табе прапанаваць, не каштуе так дорага. Звычайная шлюха. Аднак - тая, якая можа адчыніць праход. Праз яе ён выйшаў на другую старану. Апынулася так, што ход вонкі, прэч з гэтага сьвету, да ўлады па-за ўладай, схаваны ў похве шлёндры, якую я - ведаеш - самалічна драў, як казу. Прычым ва ўсі месцы - памыліцца я ня мог. Але ж вось, ён

там, а я тут. Ён прайшоў, а я ня здолеў. Не разумею, у чым тут загадка. Аднак ты таксама можаш паспрабаваць. Можам паспрабаваць удваіх. Можа, ты што ведаеш, нейкія абрады, якія адчыняць яе. Якія зрабіў ён. Сакрэтны інгрыдыент. Ён табе нічога не казаў, часам?

- Казаў, што я мушу стаць Богам. І тады ход адчыніцца.

- Слухай, ну паспрабаваць жа мы можам. Адчынім яе. У нас будзе шмат часу, каб апробваць розныя сродкі. Одзін засьмяяўся. Шах у адказ не казаў нічога.

- Якая яна? - вымавіў ён задумліва. Раскажы аб ёй. Усё, што памятаеш. Што ведаеш. Бо знайсьці я яе не магу. Ён закрывае яе. Ты ж уліў у яе сваё семя і атрымаў яе семя ў сябе, і таму ў цябе ёсьць сувязь.

- Якая? Одзін задумаўся.

- Слабая. Гэта першае, што прыйшло яму на вум. Як наяве, стала перад ім яе постаць - яна сядзіць перад ім на стуле ў халодным раняшнім сьвятле: вузкія плечы, напалоханыя вочы, маленькія грудзі. Топ, разрэзаны, ляжыць у яе на талии. Цьвёрдыя маленькія грудзі - як у лялькі. Барбі. Была ў яго сястры такая. Толькі ў яе яшчэ і саскі ёсьць. Ружовыя, маленькія на жаночых лялечных грудзях. Цела гладкае, ні воднага валаску. Скура аж зьзяе. Яму захацела апусьціцца перад ёй на калені, і накрыць яе сасок вуснамі. І каб пры гэтым яна запусьціла руку ў яго валасы - прахалодную далонь. Але ж замест гэтага ён кладзе сваю далонь на яе валасы, і прыцягвае яе галаву да свайго жывату. Гладзіць яе затылак, адчуваючы, як ліецца цяжкі шоўк праміж пальцаў. Ён ужо не разумее, дзе ён. Яна глядзіць на яго, і з вачэй яе бягуць ручаіны сьлёзаў.

- Худая. Як барбі. Белая. Скура белая. Валасы чорныя, доўгія. Твар ... ня ведаю. Жаночы твар. Вочы, нос, вусны. Прыгожы, пэўна. Такі, лялечны. Свой, без пластыкі. А можа ... ня ведаю. Сьсе яна добра. І трахаецца таксама. Здаецца, нічога ня робіць, проста ляжыць. І сьлёзы бягуць. Але ж там у яе, ня ведаю, як вызначыць... карацей, калі ты яе раз адтрахаў, заўсёды будзеш жадаць. Гэта як наркотык - раз пакаштаваў, і ўсё.

Шах кіўнуў. Ён ужо ўвачавідкі бачыў гэтую жанчыну: тонкае дасканалае цела, маленькія грудзі, абазначаныя рэбры, вострыя ружовыя саскі. Чорныя доўгія валасы - да таліі. Скура, мяккая, як шоўк. І белая, як сьнег. Яна замірае пад яго позіркам, нібы мармуровая статуя. Яе ногі сьціснуты, вусны прыадчынены. З доўгіх чорных вееk зрываюцца буйныя пярліны-сьлёзы. Яна не цнатлівая, і яна ведае, што такое боль. Праз яе скуру ён бачыць яе сэрца - чырвоную рану. Яно біецца ціха, і яе цела ўздрыгвае. Брама. Сьмерць і жыцьцё. Хто валодае ёй, валодае сусьветам - і сьвятлом, і цемрай. Той - Бог, таму што яна - Дух Сьвяты. Галубка на грудзях Армузда. Пэры, нябёснае полымя, птушынае малако, і яе кроў - віно, а пацалунак - жыцьцё адвечнае. Між ног жа яе сьмерць, і выхад на другую старану. Там віруюць віры цемры, круцяцца яе чорным воласам. Ён прыціскаецца да яе ўлоньня, і адчувае яе пах, вабячы, салодкі, п'яняшчы.

Халоднае дзённае сьвятло прарэзваецца праз вакно за яго сьпіной. Ён сядзіць на стуле, і яна стаіць перад ім, распранутая - на ёй ні ніткі. Тонкая скура пакрылася ледзь заўважнымі мурашкамі, саскі ўзьняліся, грудзі - два холміка белай скуры, праз якую прасьвечваюць тонкія блакітныя вены. Ён трымае яе рукамі за рукі. Яго грудзі ўзьнімаюцца, рухаецца магутнае смуглае цела. Чорны волас на іх - як зьвярыная поўсьць, сыходзячая ў ніз яго жывату. Яго сьцёгны рассунуты, і адзеньня на ім таксама няма. Сьцёгны крэпкія і шырокія, моцныя калені і ікры, лыткі. Цяглы на руках гуляюць, як тугія жгуты, хоць ён зусім і не напружвае іх.

- Люблю на цябе глядзець, - ціха кажа ён. Яго вочы сур'ёзныя, рукі пяшчотна, але ж крэпка трымаюць яе рукі. Яна ўспамінае - так ужо было. Ён ужо распранаў яе, там, даўно, дома, у яе сьненьнях. У яе вар'яцтве, зь якога яна не жадала выходзіць.

- Татачка, - ціха шэпча яна - аднымі вуснамі. - Я зраблю ўсё, усё для цябе.

- Пакажы мне сваю прыгажосьць, ціха кажа ён, і вось яна стаіць перад ім аголеная. Яна так кахае яго. Ён так кахае яе. Яго твар нахінаецца, і вусны цягнуцца да яе саску. Асьцярожна бяруць яго, сьцісквающь. Яна замірае, адчуваючы іх гарачыню, цяжар яго рук і подых, дакрананьне яго барады да скуры. У гэтым

няма нічога такога - ён проста лашчыць яе. Ён яе кахае. Яго рука мякка дакранаецца да яе ўнізе, пальцы асьцярожна ўваходзяць у яе. Яна ўскрыквае, і ён цалуе яе шыю. Твар. Вусны.

- Падыдзі да мяне бліжэй, - ціха кажа ён, і накіроўвае яе руку ўніз. Яна кранае яго там. Ён там вялікі і гарачы. Гладкі і цьвёрды. Асьцярожна яго рукі ўзьнімаюць яе, і вусны прыціскаюцца да яе вуснаў.

- Дачушка мая, - зрываецца з іх, як стогн. - Каханая мая.

Яна сядзіць у яго на каленях, і ён цалуе яе, гладзіць яе цела. Яна ахоплівае яго рукамі. Ёй прыемна – ён такі вялікі, гарачы. Цяпер нічога няма паміж ім, і ёй. Ніхто і ніколі не забярэ яго ў яе. Яна прыціскаецца да яго грудзей грудзямі, і адчувае, як яны ўзьнімаюцца. Яго подыхі нагадваюць стогны, і яго вусны закрываюць яе ружовыя вусны. Яны такія салодкія для яе, такія жаданыя. Ён асьцярожна цалуе яе – ізноў, і зноў. Асьцярожна кранае вуснамі яе вусны, вугалкі яе рту, сярэдзіну. Па чарзе цалуе яе вочы, шчокі, нос.

- Ты – мая прыгажуня, мая каралеўна. У сьвеце няма такой прыгожай дзяўчынкі, як ты, мая любая. Ты – самая прыгожая ва ўсім сьвеце. Анёлачак мой. Ён гладзіць яе твар рукамі, ахоплівае яе плечы, і яна гладзіць яго твар. Бачыць яго твар перад сабой для яе такая радасьць – бясконцая!

- Ты – самы каханы, самы лепшы, - ціха кажа яна. – Я так цябе кахаю. Яна прыціскаецца да яго, ня маючы словаў.

Яго рукі гладзяць яе сьпіну. Сьцягном яна адчувае яго сьцягно – яно ўздрыгвае.

- Табе хораша? – ціха запытвае ён.

- Хораша, - шэпча яна.

- А зараз будзе яшчэ лепш. Ён цалуе яе. – Я зраблю табе прыемнае, птушаня маё, дзевачка мая. Ён узьнімае яе, і нясе на ложак. Нахінаецца над ёй.

- Закрый вочкі, - ціха кажа ён. Ён апускаецца, і яна адчувае яго

твар між сваіх сьцёгнаў. Скурай яна адчувае яго гарачы подых, і яго пацалункі там, унізе. Яго вусны кранаюць яе ўлоньне, прынікаюць да сярэдзіны яе ружы. Ён нібыта хоча выпіць яе. Яго язык джаліць яе, як маланка. Яна ўздрыгвае, і выгінаецца, кранае сябе рукой. Ён цалуе яе руку, па чарзе ўбірае яе пальчыкі. А потым апускаецца ізноў, і яе пальцы рухаюцца. Яна крычыць, яна заве яго імя. – Родны мой, каханы мой! Яго рука пранікае ў яе, асьцярожна, адзін палец, а потым другі. Яны рухаюцца ў яе целе, і яна разумее, што можа быць яшчэ больш салодкі боль, яшчэ мацнейшы разрад, і гэта ўжо не бліскавіцы, а бура. Яна выгінаецца і ўскрыквае, падаючыся насустрач яго руцэ.

- Салодка табе, дзевачка мая любая? – ціха запытвае ён.

- Салодка, татачка. Каханы мой. Яна гладзіць яго валасы, і ён узьнімаецца над ёй.

Яна адкрывае вочы, і бачыць над сабой яго твар. У ім – прыгажосьць і вар'яцтва. І веды, і ўлада над ёй. Ён цяпер яе гаспадар – яго вусны, яго рукі.

Асьцярожна да яе дакранаецца яго плоць.

- Рассунь ножкі, - ціха кажа ён. – Я не зраблю табе балюча. Ня бойся. Яна яго не баіцца. Яна кахае яго – моцна, больш за паветра, больш за жыцьцё. Яго вусны яна абрала, яго подых, яго пацалунак – апошні, за якім надышла бы сьмерць. Каб яна зьлілася зь ім, і была б зь ім адвечна.

Ён разводзіць яе сьцёгны, і нахінаецца над ёй.

- Табе будзе прыемна, табе спадабаецца, - ціха кажа ён. – Я буду асьцярожным, каханая. Ён ізноў кладзе яе руку – на яго. Яна гладзіць яго плоць – вялікую, зь перакручанымі венамі. Марудна ён накіроўвае яе ўніз, і гладзіць уваход у яе ўлоньне. Яна ўжо ўся цячэ вільгацьцю. Быццам полымя гарыць у яе ўнутры.

- Пацярпі, каханая. Птушачка мая. Я асьцярожна, я крышчаку. Вось так. Вось так. Ён раскрывае яе рукой, асьцярожна

націсквае, і яна ўскрыквае. Ён спыняецца, і выходзіць, а потым уваходзіць ізноў – і так некалькі разоў, усё глыбей і глыбей. Яго рухі становяцца ўсё больш моцнымі, хуткімі, глыбокімі. Яна ўскрыквае, яна моршчыцца ад болю, але ж яго плоць рассоўвае яе, паглыбляючыся, пакуль яго сьцёгны не зьліваюцца зь яе сьцёгнамі. І калі ён пачынае рухацца, за болем яна адчувае яшчэ нешта. Нешта такое, глыбокае, дзіўнае, страшное, што нібыта забівае яе. Там, у глыбіні, схаваныя такія сілы, аб якіх яна яшчэ ня ведае. І цяпер яны абуджаюцца, разумее яна. Прарываюць нешта, і з болем і пакутай вызваляюцца зь яе, ахопліваючы кастром яе сьцёгны. Яна ўскрыквае, ахопліваючы яго рукамі.

- Татачка, тата, родны, любы мой, каханы. Міхась, любы мой. Адзіная любоў мая ў цэлым сьвеце. Жыцьцё маё, сьвет мой. Бог мой, Божа, як я кахаю цябе. Айцец мой, татачка мой любы. Цяпер яна шэпча яго імя, і ён усё мацней і мацней уваходзіць у яе, пакуль зь яе не пачынае цеч яго семя. Яны ляжаць побач зьнясіленныя, яе галава на яго грудзях.

- Каханая. Брама мая. Сьмерць і жыцьцё, - ціха кажа ён, цалуючы яе вочы і вусны. На яго грудзях яна забываецца на ўсё, і на сьвет, і нават на самое сябе. Яе любоў такая вялікая, што ні для чаго, акрамя яго, месца ў ёй ужо не застаецца. Яна ўся – ён, а ён – уся яна, іх рукі сплялiся, подыхі зьліліся ў адзінае. Яго рукі кальцом ахопліваюць яе, і яна ціха плача на яго плячы ад шчасьця, адчуваючы на вуснах яго сьлёзы.

- Каханая. Жонка мая. Дзіця маё. Я цябе ніколі не пакіну, - ціха кажа ён, і яна ведае, што гэта так, і гэта праўда, адзіная, якая існуе ў сьвеце.

Глава 76: Двое

Ён глядзіць на яе, і яна гладзіць рукой яго твар. У ёй столькі пяшчоты, як і ў яго позірку, які асьвятляе, як сьвятло нованароджаных зорак асьвятляе нябыт.

Ён мякка кладзе на яе руку сваю. Зь яе вачэй бягуць сьлёзы.

- Калі мы адправімся ў падарожжа, каханы? – запытвае яна. – У падарожжа, зь якога няма вяртаньня?

Ён з жалем глядзіць на яе, і яго рука гладзіць яе руку, ляжачую на яго шчацэ.

- Пачакай, каханая. Патрывай крышачку. Трэба пабыць тут. Ня ўсе справы скончаныя, любая. Родная мая. Ён цалуе яе далонь. Яна абдымае яго за шыю, і прыціскаецца да яго грудзей. Ён калыша яе, як маленькую, трымаючы на руках. Яго далонь гладзіць яе сьпіну, і яна засынае, убаюканая. І тады ён адносіць яе на ложак, асьцярожна кладзе, і накрывае коўдрай. Хутка ён прыйдзе да яе. Трэба толькі зрабіць адну справу. Ён робіць крок у змрок, і растае ў ім, зьліваючыся з хвоямі за вакном.

У пакоі ўжо цёмна. Шах застыў, як васкавая фігура, яго чорныя вочы глядзяць некуды, але ж што яны бачаць, Одзіну не вядома. Ён таксама сядзіць у крэсьле, і ўжо пачынае нервавацца.

Куды ён сышоў, гэты дзівак? Што багатыя могуць быць дзіўнымі, як не ад гэтага сьвету, ён ужо зразумеў. У гэтага чувака ёсьць усё – грошы, славутасьць, вядомасьць. Ён валодае сваім музычным лейблам і аўтарскімі правамі на шэраг металёвых праектаў, хоць і зачыненых, якія дагэтуль пользуюцца попытам у выглядзе адмысловых выданьняў дыскаў, кніг і мерча. Ён вядзе прыватныя кансультацыі, і з'яўляецца главой некалькіх невядомых, але ж уплывовых акультных суполак. Жыве ў мадэрновым доме, і можа вандраваць, куды жадае, мець любую жанчыну, на якую толькі паложа вока – грошы і зьнешнасьць дазваляюць. Але ж вось,

сядзіць тут у самоце, ўжо з паўгадзіны – як мёртвы. Увайшоў у нейкі транс, зь якога невядома, калі выйдзе. Яму і наркотыкі не патрэбны. Ён сам – наркотык, раптам прыходзіць Одзіну на вум думка. Гэта ад яго цячэ той п'яны дурман, які вымушае руку цягнуцца да цыгарэты ці шпрыца, накідвацца алкаголем, несьціся да ачмурэньня на матацыкле, пакуль не адарвешся ад зямлі, і не ўляціш у бясконцасьць. Одзін увачавідкі бачыць гэтыя чорныя патокі, якія цякуць зь яго – чорныя шчупальцы вялікага спрута, ад якіх не схаваешся нідзе на гэтым сьвеце. Яны аплятуць і падпарадкуюць сабе кожную душу. Толькі яе душа яму не падуладная, і ён адчайна шукае яе, намагаецца разбачыць праз цемру, якая ёсьць ён сам, а далей – невялікая справа. Аплесьці яе чорнай сеткай, ачмурыць, зачараваць, і прыцягнуць да сябе, сюды. Ён абдурыў яго, разумее Одзін. Ён і не зьбіраўся перапісваць на яго маёмасьць, ці неяк супрацоўнічаць зь ім. Хто ён, Одзін, такі. Перад гэтай вялікай чарнатой ён нават і не букашка. Так, атам. Гаснучы фатон, імгненьне ў бясконцасьці. Ён хоча атрымаць Шхіну. Акруціць яе, аплесьці сваімі зьмяінымі кольцамі. Навошта яна яму? Бо ж кахаць ён ня ўмее, і ня можа. Гэта – увасобленае Эга памерам у цэлы сусьвет, і акрамя самога сябе ён ня бачыць нікога. Але ж прагу яго Одзін адчувае – прагу чорнай дыры, якая імкнецца праглынуць створанае, затачыўшы яго ў сабе. Навошта? Бо такая яе прырода. Яна проста прагне, як прагне зараз Ён. Але ж Шхіна – бясконца вялікая, бо каханьне яе не абмежаванае. Як жа адна бясконцасьць зможыць запоўніць другую? І што адбудзецца, калі сутыкнуцца такія вялікія энергіі? Ці ёсьць канец у Зла? І калі Шхіна запоўніць яго чэрава, што адбудзецца далей? Ці хопіць яе вады, каб заліць гэты гарашчы акіян? Одзін сам зьдзіўляецца сваім думкам. Адкуль ён усё гэта ведае? І як так здарылася, што зараз ён можа чытаць думкі чалавека насупраць? Яго галава цяжкая, ён ледзь адрывае ад яго позірк.

І бачыць у крэсле збоч знаёмую фігуру – высокую, шыракаплечую. Чалавек адкідвае чорныя доўгія валасы з ілбу. Ён расслаблены і спакойны, і зь цікавасьцю глядзіць на цёмную фігуру, якая ў глыбокай медытацыі застыла перад ім. І раптам ён робіць Одзіну знак рукой. Ці, дакладней, проста ўзьнімае руку. І тут Шах раптоўна адкрывае вочы. Дакладней, у іх чарнаце, пустой і мёртвай, з'яўляецца пробліск жыцьця.

Ён зьдзіўлена глядзіць на чалавека ў крэсле насупраць.

- Ты? Ты насьмеліўся прыйсьці да мяне ў целе? У чалавечым целе? – вымаўляе ён. Яго голас, нягромкі і халодны, як касьмічная прастора – тэмпература абсалютнага нуля.

- Ты разумееш, хто я, чалавек? – ён усьміхаецца, і сьмяецца. Чалавек насупраць таксама ўсьміхаецца – шырока, і пачынае рагатаць. Ад іх сьмеху Одзіну становіцца жудасна, і ён закрывае вушы. Ён хоча стаць маленькім, можа, пераўтварыцца ў мыш, ці якога жука, каб схавацца адсюль, прашмыгнуць у якуюсьці шчыліну – толькі б прэч, толькі б ня бачыць, і ня чуць таго, што тут адбываецца.

- Ты жадаў прайсьці праз яе. Нарэшце чалавек супакойваецца. – Ты разумееш, на што ты замахнуўся, Шах? Але ж я сказаў табе ўсё, што ты павінны быў ведаць. Табе не патрэбна фізічная яна. Бо ж Брама адчыняецца каханьнем. Ты амаль зразумеў, і амаль дасягнуў таго, што так жадаў. Толькі каханьне можа адчыніць Браму. Стаць Богам – стаць тым, хто кахае. Хто суцэльна адрашаецца ад сябе. Пакідае сваё Эга, і губляе вагу. Становіцца пустым, і проста праходзіць наскрозь. Цемра болей ня цісьне яго, бо ён мае розную прыроду зь ёю. Каханьне можа прайсьці праз любую цемру, асьвятліць любы змрок, і вынесьці любы цяжар. Каханьне шчырае, калі забываеш сябе дзеля другога. Так, як яна кахае мяне, і як я кахаю яе. Люстэрка – адлюстраванае сьвятло, Арыман. Калі ты ў яго глядзішся, цябе няма. Бог глядзіць у вочы Шхіны, а яна спазірае яго. І таму ён – гэта яна, а яна – ён, у адвечным каханьні яны зьліліся так цесна, што поўнасьцю ўвайшлі адно ў адно. І асалода ад такога валоданьня бясконцая. Гэта – бясконцая радасьць, і бясконцае сьвятло. Веды. Калі кахаеш, ведеш усё. Эга ж ня ведае нічога, пакуль яно глядзіць самое ў сабе. Гэта яйцо, зародыш, заточаны ў абалонку. Выйдзі, Шах. Разьбі шкарлупіну. Дазволь каханьню ўвайсьці ў тваё сэрца, Арыман.

- Ты хочаш, каб я пакахаў Творцу? Шах гучна рассьмяяўся. – Не, маю моц ты не атрымаеш, Армузд. Я заўсёды буду тваім цёмным тварам – адлюстраваньнем твайго злу. Бо ж ты аддзяліў мяне ад сябе сам. І я адвечна буду супрацьстаяць табе, і пазіраць у твае вочы. Усё зло сусьвету было народжана табой.

Я, народжаны табой, проста стаў тым, хто я ёсьць. Сусьветам, і цемрай у ім.

- І цяпер ты жадаеш атрымаць моц Хаоса, каб разбурыць сусьвет, і падпарадкаваць мяне. Чалавек усьміхнуўся. Яго вочы, пранізьлівыя, глядзелі на іранца з-пад чорных ссунутых броваў. І ў іх не было злу. У іх быў прысуд.

- Ты не разумееш, што Хаосу няма, Шах. Нічога няма, акрамя мяне. І пераўтварыцца, каб спазнаць мяне, ты ня можаш. Таму, што не жадаеш. Ну, гэта тваё права, і твой выбар. Але ж я адчыню табе Браму – гэта я магу. Ці ты думаеш, што Богу, каб нешта зрабіць, патрэбная жанчына? Шхіна і Бог заўсёды непадзельныя. Жанчына ж патрэбна чалавеку, каб зразумець гэта. Ідзі, Шах. Я адкрываю табе шлях туды, куды ты жадаў.

З гэтымі яго словамі прастора вакол іх захісталася, і сусьвет пачаў рассыпацца на аськепкі, як бітае шкло. Гэтыя кавалкі падалі вакол дажджом, і там, дзе яны адляталі, заставалася пустата. Рапатам Одзін убачыў веткі. Яны білі яго па твары – мокрыя яловыя лапы. Апрануты ў шкуры, з цяжкім мячом на баку, ён кудысьці ішоў праз лес. І цяпер ведаў, хто ён. Раптам ён гучна зарагатаў, так, як толькі што перад ім рагаталі Багі.

А яшчэ ён убачыў пустыню, і чалавека ў ёй. Чалавек у чорным доўгім адзеньні стаяў пасярод пяшчанага мору, і над яго галавой таньчылі бясконцыя зоркі. Сузор'і спляталіся ў хараводы, планеты са сьвістам праносіліся праз эфір. Чалавек узьняў угару рукі, і Одзін згубіў яго зь віду.

Прарэха ў прасторы зацягнулася, і неба ізноў стала чорным, халодным небам поўначы.

Яна стаяла ля вакна, і твар яе залівала сьвятло. Сонечныя прамені мякка ліліся на яе, ахутваючы зьзяючым покрывам.

- Ты бачыш яго, Імані? – ціха запытала яна.

- Каго, донна? Жанчына з маленькім смуглым хлопчыкам на руках падышла да яе, углядваючыся ў сьвятло.

- Яго! Глядзі, ён тут. Ён ідзе да мяне, мой каханы. Яна працягнула наперад руку, і Імані зьдзіўлена ўбачыла, як яна зьнікае ў зьзяньні.

Эпілёг

- А ў гэтым доме ніхто не жыве, сіньёр Гамбіна. Шчыра кажучы, я б не раіў вам яго нават і глядзець. Ведаеце, справа ў тым, што ўсе яго ўладальнікі раптам некуды зьнікаюць. Вось і апошняя пара, мужчына і жанчына, аднекуль з Усходу – адбылася жудасная трагедыя. Не пражылі яны тут і паўгода, як на дом адбыўся напад. Яго застрэлілі, а яна перажыла яго можа на які месяц. Пэўна, звар'яцела ад гора. Такая маладая, прыгожая жанчына. Ні зь кім ня мела зносінаў, толькі нейкая знаёмая да яе некалькі разоў прыязжала – немаладая кабета. Яна яе і знайшла. Ня ведаю, як там і што, але ж казалі, што дзяўчына проста сядзела ля вакна, і ўсьміхалася. Як жывая. Ведаеце, такі прыгожы, сьветлы твар. Яе пахавалі ў яго магіле. Тут, недалёка ёсьць могілкі – элітныя. Камуналка і ўсе налогі аплачаны на год, і, здаецца, гэта выгадная зьдзелка. Але ж я ня раю вам. Паверце мне. Вам яно ня трэба.

- А табе падабаецца гэты дом, Імані? – высокі кучаравы італьянец павярнуўся да стройнай цёмнаскурай жанчыны, якая трымала за руку маленькага смуглага хлопчыка, падобнага і на яго, і на яе разам.

- Гэта цудоўнае месца, дарагі. Я б жадала тут жыць. Тут ціха, і пахне морам, - нягромка вымавіла яна.

Яны трымалі адно аднаго за руку, пакуль крочылі туды, дзе праз елкі гарэла сьвятло. Гэты замак сярод леса даўно чакае яе, і яго. Ён прытрымліваў яе пад руку, яна абапіралася на яго, прытуліўшыся.

- Як хораша дома, каханы, - ціха прашаптала яна. – Як хораша мне тут, з табою.

- Ты ж ведаеш, я – усюды, любая. Ён спыніўся, нахінуўся, і пацалаваў яе. – Як і ты, ты ўсюды, дзе і я. Мара мая. Адзіная ў цэлым сьвеце. Ён ахінуў яе, і накрыў яе плечы плашчом. Становіцца халодна, анёлак мой.

- Мне не халодна любы, бо ты саграваеш мяне. Побач з табой няма холаду, і няма сьмерці, - ціха прашаптала яна.